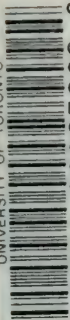

UNIVERSITY OF TORONTO

3 1761 00665606 0

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
University of Toronto

BENARES SANSKRIT SERIES;

A COLLECTION OF SANSKRIT WORKS

EDITED BY THE
PANDITS OF THE BENARES SANSKRIT COLLEGE,

UNDER THE SUPERINTENDENCE OF
R. T. H. GRIFFITH, M. A., C. I. E.

AND
G. THIBAUT, PH. D.
No. 105.

बोधसारः ।

श्रीविद्वद्वर्यनरहरिविरचितः ।

तच्छिष्यश्रीदिवाकरकृतयाऽर्थदीप्त्या सहितः ।

श्रीमदुदासीनवर्यस्वामिगोविन्दानन्दशिष्येण

दयानन्दस्वामिना परिशोधितः ।

BODHASÂR,

A TREATISE ON VEDANTA,

BY

ŚRĪ NARHARI,

With a commentary by the author's pupil

PANDIT DIVÂKAR.

EDITED BY

SWÂMÎ DAYÂNAND.

Fasciculus VI.

BENARES.

Published by the Proprietors Messrs. Braj B. Das & Co.,

AND SOLD BY H. D. GUPTA,

Secretary, Chowkhamba Sanskrit Book Depot.

Printed at the Vidyâ Vilâs Press.

BENARES.

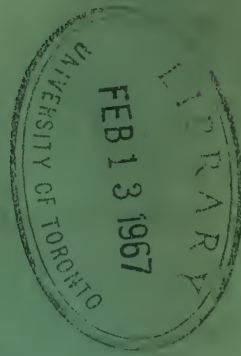
1905. LIBRARY

DEC 21 1965

UNH

सूचीपत्रम् ।

गणपाठः	०	४	०
गोलप्रकाशः	२	८	०
गंगालहरी	०	१	०
गुरसारणी	०	४	०
जातकतत्त्वम्	०	१२	०
तत्त्वदीप	०	१	०
तत्त्वसंग्रहः	०	१	६
दत्तकमीमांसा	०	८	०
धर्मशास्त्रसंग्रहः	०	१	६
धातुपाठः (शिला -)	०	२	०
धातुरूपावली	०	२	०
नैषध चरित नारायणी टीका टाइप	४	०	०
परिभाषापाठः	०	१	०
पाणिनीयशिक्षा भाष्यसहिता	०	२	०
प्रथम परीक्षा	०	२	०
प्रथमपुस्तक हिन्दी	०	१	०
प्रश्नभूषणम् (प्रश्न विचार का बहुत उत्तम ग्रन्थ)	०	४	०
बीजगणितम् (म० म० पं० सुधाकरकृतटिप्पणीसहित)	१	८	०
मनोरमा शब्दरत्नसहिता (टाइप)	१	०	०
लघुकौमुदी टिप्पणीसहिता	०	४	०
लघुकौमुदीभाषाटीका	४	०	०
लक्षणावली	०	२	०
लीलावती (म० म० पं० सुधाकरकृतटिप्पणीसहित)	१	०	०
वसिष्ठासिद्धान्तः	०	१	६
विष्णुसहस्रनाम	०	१	०
शब्दरूपावली	०	१	६
शृङ्गार सप्तशती	१	८	०
समासचक्रम्	०	१	०
समासचन्द्रिका	०	१	०
सरस्वतीकण्ठाभरणम्	३	०	०
साङ्ख्यचन्द्रिका टिप्पणीसहिता	०	८	०
साङ्ख्यतत्त्वकौमुदी	०	६	०
सिद्धान्तकौमुदी	३	०	०
सिद्धान्तमुक्तावली दिनकरीटिप्पणीसहिता	३	०	०
उपसर्गवृत्ति	०	१	०
क्षेत्रकौमुदी	०	६	०
क्षेत्रसंहित	२	०	०

जाता उत्पन्ना भावा विकारा ज्ञेयाः, एषां भिन्नत्वप्रतीतावव-
स्थावैलक्षण्यमेव तदभावे तदभावदर्शनादिति भावः, आत्मा
तत्साक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनोऽवस्थात्रयतदभिमानिविश्वा-
दित्रयोपाध्यतीतोऽत एव शुद्धस्तत्साक्षित्वमलास्पृष्टोऽस्तीत्य-
नुसन्धेयः ॥ १० ॥

B
132
V3N37
1906
10.2

एवमवस्थात्रयतदभिमानिविश्वादित्रयरूपोपाधेरात्मानं वि-
विच्य दर्शयित्वेदानीं तमस्तद्वृत्तिरूपोपाधिभ्योप्यात्मानं वि-
विच्य दर्शयति ।

निद्रालस्यं प्रमादश्च परिमोहो विषादकः ।

एते तमोभवा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ११ ॥

निद्रेति । निद्रा सुषुप्तिरालस्यं कर्तव्याकर्तव्ययोरनु-
त्साहपूर्वमुपेक्षा, तत्र प्रमादश्च कर्तव्यास्फूर्तिस्तद्विपरीतस्फूर्तिर्वा,
परिमोहः केवलास्फुरणमेव हिताहितयोर्विषादको विपरी-
तकृत्यं कृत्यानुखेदः, एते प्रसिद्धा लोकेषु भावा विकारास्ते
तमोभवास्तमसस्तमोगुणाद्भव उत्पतिर्येषां ते तथोक्ता ज्ञेयाः,
आत्मा तमस्तद्भवविकारसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनस्तमस्तद्वि-
कारोपाधिरहितोऽत एव शुद्धस्तमस्तद्विकारसाक्षित्वमलर-
हितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ ११ ॥

सत्त्वगुणतद्वृत्तिभ्योपि तं विविच्य दर्शयति ।

शमो विवेकः सौम्यत्वं प्रकाशश्च प्रसन्नता ।

एते सत्त्वमया भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ १२ ॥

शम इति । शमः श्रवणादिव्यतिरिक्तविषयेभ्य इन्द्रिय-
व्यावृत्तिरिति लक्षणलक्षितः शान्तिनामको भावोन्तःकरणस्य,
विविच्येते आत्मानात्मानावनेनेति विवेको विचारः, सौ-

म्यत्वं विक्षेपरहितता, प्रकाशश्च पदार्थानां यथावत्स्फुरणरूपो-
ऽन्तःकरणविकारः, प्रसन्नता क्षोभराहित्येनात्मसुखस्फुरणं, एते
विवेकिषु दृश्यमाना भावाः पदार्थविकाराः सत्त्वमयाः स-
त्त्वस्य सत्त्वगुणस्य विकारा ज्ञेयाः, आत्मा सत्त्वगुणतद्वृत्ति-
साक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनः सत्त्वतद्विकाररूपोपाधिरहितोऽतः
शुद्धः सत्त्वतद्विकाराणां मायाकार्यत्वात्तत्साक्षित्वमलरहितोऽ-
स्तीत्यनुसन्धेयः ॥ १२ ॥

इदानीं रजोगुणतद्विकारोपाधिभ्योप्यात्मानं विविच्य
दर्शयति ।

लोभश्चचलताक्षाणामारंभः कर्मणामपि ।

एते रजोभवा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ १३ ॥

लोभ इति । लोभः प्राप्तेष्वपि विषयेषु सत्सु अपरितृप्ति-
रूपा वृत्तिरक्षाणामिन्द्रियाणां चञ्चलता स्वस्वविषयेष्वर्थैर्य,
कर्मणां व्यापाराणामारम्भोपि आरम्भोत्साहोपि, एते व्यव-
हारे प्रसिद्धा भावा अन्तःकरणविकारपदार्था रजोभवा
रजोगुणाद्भव उत्पत्तिर्येषां ते तथोक्ता ज्ञेयाः, आत्मा रजोगु-
णतद्विकारसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनो रजोगुणतद्विकारोपा-
ध्यतीतोऽत एव शुद्धो रजोगुणतद्विकारसाक्षित्वमलरहितो-
ऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ १३ ॥

एवं गुणत्रयतद्विकारोपाधिभ्य आत्मानं विविच्य दर्शयि-
त्वेदानीं कर्तृत्वतदभिमानतत्कल्पितभावोपाधिभ्योप्यात्मानं
विविच्य दर्शयति ।

विधिश्च च प्रतिषेधश्च धर्माधर्मौ शुभाशुभम् ।

कर्तृत्वभाविता भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ १४ ॥

विधिरिति । विधिश्च विधीयते प्रवर्त्यतेऽनेनेति विधिः स्व-
विहितकर्मणि प्रवर्त्तकं शास्त्रवाक्यं 'ब्राह्मणो बृहस्पतिसवेन य-
जेत, क्षत्रियो राजसूयेन, वैश्यः सोमेने'त्यादिरूपं, तथा प्रतिषेधश्च
प्रतिषिध्यते निवार्यतेनेनेति प्रतिषेधोऽविहितकर्मतो निवर्त्तकं
वाक्यं 'ब्राह्मणं न हन्यादि'त्येवं रूपं, धर्माधर्मौ धर्मश्च स्ववर्णा-
श्रमविहितोऽधर्मश्च ताद्विपरीतस्तौ, तथा शुभाशुभे शुभं च ध-
र्मफलं पुण्यमशुभं चाधर्मफलं पापम्, एते प्रसिद्धा भावा
विकाराः कर्तृत्वभाविताः स्वस्मिन्यदध्यस्तं कर्तृत्वं तेन सह-
कृतेन स्वयं भाविताः सन्तीति ज्ञेयम्, आत्माऽध्यस्तकर्तृत्वतत्क-
ल्पितभावसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनः कर्तृत्वतत्कल्पितधर्मोपा-
धिरहितोऽत एव शुद्धः कर्तृत्वतत्कल्पितसाक्षित्वमलरहितो-
ऽस्तीत्यनुसंधेयः ॥ १४ ॥

इदानीं क्रियातत्करणादिरूपोपाधिभ्योऽप्यात्मानं विविच्य
दर्शयति ।

कृतिः कार्यं च करणं तत्र चेष्टाः पृथग्विधाः ।

कर्तृत्वस्यानुगा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ १५ ॥

कृतिरिति । कृतिः क्रिया गमनादिरूपा, कार्यं क्रियाविषयः
करणेण तृणं छिन्नामित्यत्र चिह्नदिक्रियाव्याप्तं तृणं, करणं च तत्रै-
व चिह्नदिक्रियासाधनं कररूपमेतद्विकारजातं पृथग्विधं पृथ-
ग्विन्ना विधा प्रकारो यस्य तत्तथाभूतं तत्र तेषु सत्सु पृथग्वि-
धाः पृथग्विधा प्रकारो यासां तास्तथोक्ताश्चेष्टाः स्थानगम-
नागमनोत्थानादिरूपाः सन्ति ते एते सर्वे भावा विकागाः क-
र्तृत्वस्य स्वस्मिन्नध्यस्तं यत्कर्तृत्वं तस्यानुगा अनु पश्चाद्-
च्छन्तीत्यनुगाः कर्तृत्वोपजीविन इत्यर्थः, सन्तीति ज्ञेयाः, आत्मा
कर्तृत्वतदनुवृत्तभावसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनः कर्तृत्वतदनुसा-

रिभावोपाधिभ्यो भिन्नोऽत एव शुद्धः कर्तृत्वतदनुगभावसा-
क्षित्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ १५ ॥

एवं कर्तृत्वभोक्तृत्वतज्जन्यभावोपाधिभ्य आत्मानं वि-
विच्य दर्शयित्वेदानीं पञ्चभूतोपाधिभ्यस्तं विविच्य दर्शयितुं
तद्वृणभूतशब्दादिविषयोपाधिभ्यस्तं विविच्य दर्शयति ।

शब्दः स्पर्शश्च रूपं च रसो गन्धश्च पञ्चमः ।

पञ्चभूतोद्भवा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ १६ ॥

शब्द इति । शब्द आकाशगुणत्वेन प्रसिद्धः, स्पर्शो वा-
युगुणत्वेन प्रसिद्धः सामान्यरूपः, रूपं च तेजोगुणत्वेन प्रसिद्धं
सामान्यरूपं, रसो जलगुणत्वेन प्रसिद्धः सामान्यरूपः, पञ्चमः
पञ्चसङ्ख्यापूरको गन्धश्च पृथ्वीगुणत्वेन प्रसिद्धः सामान्यः,
एते सर्वे भावा विकाराः पञ्चभूतोद्भवाः पञ्चसङ्ख्यानि यानि
भूतानि वियदादीनि तेभ्य उद्भव उत्पतिर्येषान्ते तथोक्ता
ज्ञेयाः, आत्मा तत्साक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनः शब्दाद्युपाधिरहितो-
ऽत एव शुद्धस्तत्साक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ १६ ॥

एवं शब्दाद्युपाधिभ्यो विविच्यात्मानं दर्शयित्वेदानीं त-
दाधारभूतपञ्चभूतोपाधिभ्योऽप्यात्मानं विविच्य दर्शयति ।

आकाशमनिलस्तेजस्तोयमुर्वी च पञ्चमी ।

पञ्चभूतमया भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ १७ ॥

आकाशमिति । आकाशं वियदनिलोवायुस्तेजोऽग्नि-
स्तोयं जलं पञ्चमी पञ्चसङ्ख्यापूरकोर्वी च धरा चैते सां-
ख्ये लोकेषु च प्रसिद्धा भावा विकाराः पञ्चभूतमयाः
पञ्चसङ्ख्यानि यानि भूतानि वियदादीनि तन्मयास्तद्वृण-
सन्तीति ज्ञेयाः, आत्मा पञ्चभूतसाक्षी प्रत्यगात्मा

निरञ्जनः पञ्चभूतोपाधिरहितोऽत एव शुद्धः पञ्चभूतसाक्षि-
त्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ १७ ॥

एवं पञ्चभूतोपाधिभ्य आत्मानं विविच्य दर्शयित्वेदानीं त-
त्कार्यत्वेन प्रसिद्धज्ञानेन्द्रियोपाधिभ्योऽप्यात्मानं विविच्य दर्शयति ।

श्रोत्रं त्वङ्मयं जिह्वा गन्धग्राहश्च पञ्चमः ।

ज्ञानेन्द्रियमया भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ १८ ॥

श्रोत्रमिति । श्रोत्रं श्रूयते ज्ञायते शब्दोनेनेति श्रोत्रमाकाश-
कार्यमाकाशगुणभूतशब्दज्ञानकरणं, त्वग्रोमकूपेषु स्थितं कार्यं वा-
योस्तद्गुणस्पर्शज्ञानकरणं, नयनं नीयते प्राप्यते रूपमनेनेति नयनं
तेजःकार्यन्तद्गुणरूपज्ञानकरणं जिह्वा मुखस्थं जलकार्यं तद्गुणरस-
ज्ञानकरणं पञ्चमः, एतेषां चतुर्णां पञ्चसङ्ख्यापूरको गन्धग्राहश्च
गृह्यतेङ्गीक्रियतेनेनेति ग्रहो गन्धस्य पृथ्वीगुणत्वेन प्रसिद्धस्य
ग्रहो ग्रहणकरणभूतो ग्रह एव ग्राहः स्वार्थेण, यद्वा गन्धं गृह्णा-
तीति गन्धग्राहः 'कर्मण्यण्' शब्दज्ञानकरणमित्यर्थः, एते सर्वे ज्ञा-
नेन्द्रियमया ज्ञानक्रियाकरणभूतानि ज्ञानेन्द्रियाणि तन्मयास्त-
द्रूपा भावा विकाराः सन्ति आत्मा पञ्चज्ञानेन्द्रियसाक्षी प्र-
त्यगात्मा निरञ्जनः पञ्चज्ञानेन्द्रियरूपोपाध्यतीतोऽत एव शुद्धः
पञ्चज्ञानेन्द्रियसाक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ १८ ॥

एवं पञ्चभूतकार्यभूतकर्मेन्द्रियोपाधितोऽप्यात्मानं विवि-
च्य दर्शयति ।

वाक्पाणिपादौ पायुश्च तथोपस्थश्च पञ्चमः ।

कर्मेन्द्रियमया भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ १९ ॥

वागिति । वागुच्यतेऽनया सा वाक्शब्दोच्चारक्रिया-
करणं पाणिपादौ पाणिश्च हस्तगोलकस्थमादानक्रियासाग-

क्रिययोः करणं, पादश्च पादगोलकस्थङ्गमनागमनादिक्रियाकरणं,
 पायुश्च गुदस्थं मलोत्सर्गक्रियाकरणं, तथा पञ्चमः पञ्चसंख्यापूरक
 उपस्थश्च शिस्तभगगोलकस्थं मैथुनक्रियातज्जन्यसुखप्राप्तिक्रियायोः
 करणम्, एते सर्वे भावा विकाराः कर्मेन्द्रियया कर्माणि क्रियास्त-
 त्करणभूतानीन्द्रियेभ्योऽनीन्द्रियाणि साधिष्ठानबुद्धिस्थचिदाभा-
 सस्य भोक्तुः सम्बन्धीनीन्द्रियाणि तन्मयास्तद्रूपा भावा वि-
 कारा ज्ञेयाः, आत्मा पञ्चकर्मेन्द्रियसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनः
 कर्मेन्द्रियोपाधिरहितोऽत एव शुद्धः पञ्चकर्मेन्द्रियसाक्षित्वमलर-
 हितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ १९ ॥

एवं दशोन्द्रियोपाधित आत्मानं विविच्य दर्शयित्वेदानीं
 तद्विषयेभ्योऽपि तं विविच्य दर्शयति पञ्चभिः, तत्रादौ शब्दतद्भे-
 दोपाधिभ्य आत्मानं विविच्य दर्शयति ।

ध्वनिर्वर्णविभेदा य आहतानाहतादयः ।

शब्दभेदमया भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ २० ॥

ध्वनिरिति । ध्वनिरव्यक्तनादो मध्यमावाग्रूपो ये च व-
 र्णविभेदा ये प्रसिद्धा वर्णानामकचटतादयस्तेषां विभेदाः
 संयुक्तवर्णाद्या स्कन्तादयो ये चाऽऽहतानाहतादय आहता
 भेर्यादिजनिता अनाहताश्च स्वत उत्पन्नाः पञ्चभूतोद्भवाः क-
 र्णस्य पिधाने कृते मति श्रूयमाणास्त आदयः प्रथमा येषां-
 ते तथोक्ता आदिपदेन मेघादिजनिताः शब्दा ग्राह्याः, सर्वे
 त एते लोकेऽनुभूयमानाः शब्दभेदमयाः शब्दस्याकाश-
 गुणत्वेन प्रसिद्धस्य यो भेदः पार्थक्यं तन्मयास्तद्रूपा
 ज्ञेयाः, आत्मा शब्दतद्भेदसाक्षी कूटस्थो निरञ्जनः श-
 ब्दतद्भेदविकारोपाधिरहितोऽत एव शुद्धः शब्दतद्भेदविका-
 रसाक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ २० ॥

एवं शब्दतद्भेदरूपोपाधेरात्मानं विविच्य दर्शयित्वेदानीं-
मध्यमाशब्दवाच्यध्वनिभेदज्ञापनपूर्वकं ततोप्यात्मानं विविच्य
दर्शयति ।

निषादर्षभगान्धारषड्जमध्यमधैवताः ।

स्वरभेदमया भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ २१ ॥

निषादेति । निषादर्षभगान्धारषड्जमध्यमधैवता निषादो
निषादनामक एकं, ऋषभो ऋषभनामको द्वितीयः, गान्धारो गा-
न्धारनामक तृतीयः, षड्जः षड्जनामकश्चतुर्थः, मध्यमो मध्यम-
नामकः पञ्चमः, धैवतो धैवतनामा षष्ठः, अनुक्तोपि पञ्चमनामा
सप्तमः, एते भावा विकाराः स्वरभेदमयाः स्वरोऽव्यक्तनाद-
स्तस्य भेदः पार्थक्यं तन्मयास्तद्रूपा ज्ञेयाः, आत्मा तत्साक्षी
प्रत्यगात्मा निरञ्जनः स्वरतद्भेदोपाधिरहितोऽत एव शुद्धः
स्वरतद्भेदसाक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ २१ ॥

एवं स्वरतद्भेदोपाधित आत्मानं विविच्य दर्शयित्वेदानीं
वायुगुणभूतस्पर्शतद्भेदोपाधितोप्यात्मानं विविच्य दर्शयति ।

शीतोष्णमृदुकाठिन्यतीक्ष्णरूक्षादिभेदतः ।

स्पर्शभेदमया भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ २२ ॥

शीतेति । शीतोष्णमृदुकाठिन्यतीक्ष्णरूक्षादिभेदतः
शीतः शीतल उष्णस्तापको मृदुः कोमलः काठिन्यः कर्कश-
स्तीक्ष्णो दाहको रूक्षः शुष्कः, एत आदयो येषां ते तथोक्ता ये
भेदा भेदवन्तः स्पर्शा सार्वविभक्तिकस्तसिः, ते सर्वे भावा वि-
काराः स्पर्शभेदमयाः स्पर्शस्य वायुगुणत्वेन प्रसिद्धस्य सामा-
न्यस्पर्शस्य ये भेदाः पञ्चीकृतत्वेनानेकत्वं तन्मयास्तद्रूपा
ज्ञेयाः, आत्मा स्पर्शतद्भेदसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनः स्पर्शतद्भे-

द्रूपोपाध्यतीतोऽत एव शुद्धः स्पर्शतद्भेदसाक्षित्वमलरहितो-
ऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ २२ ॥

इदानीं रूपभेदतोपि तं विविच्य दर्शयति ।

रक्तं पीतं सितं कृष्णं हरितं चित्रमित्यपि ।

रूपभेदमया भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ २३ ॥

रक्तमिति । रक्तं शोणितं पीतं हरिद्राभं सितं श्वेतं कृष्णं
नीलं हरितं पालाशं चित्रं किमीरमिखेवमपिशब्दादन्यदपि एते
भावा विकारा रूपभेदमया रूपस्य तेजोगुणत्वेन प्रसिद्धस्य
सामान्यरूपस्य यो भेदः पृथक्त्वं तेजसः पञ्चीकृतत्वेन तद्गु-
णस्यापि पृथक्त्वं तन्मयास्तद्रूपा ज्ञेयाः, आत्मा त-
त्साक्षी कूटस्थो निरञ्जनो रूपतद्भेदोपाध्यतीतोऽत एव शुद्धो
रूपतद्भेदसाक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ २३ ॥

इदानीं रसभेदोपाधितोपि तं विविच्य दर्शयति ।

कटुः कषायो मधुरो लवणोम्लश्च तिक्तकः ।

रसभेदमया भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ २४ ॥

कटुरिति । कटुः कटुत्वविशिष्टः, कषायः कषायरसः, मधुरो
मिष्टरसः, लवणः क्षाररसः, अम्लश्चाऽम्लरसः, तिक्तकस्तिक्तकस्य, एते सर्वेभावा विकारा रसभेदमया रसस्य जलगुणत्वेन प्र-
सिद्धस्य सामान्यरसस्य जलस्य पञ्चीकृतत्वेन भेदः पृथक्त्वं त-
न्मयास्तद्रूपा ज्ञेयाः, आत्मा तत्साक्षी प्रसगात्मा निरञ्जनो
रसतद्भेदविकारोपाध्यतीतोऽत एव शुद्धो रसतद्विकारसाक्षि-
त्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ २४ ॥

इदानीं गन्धतद्भेदरूपोपाधितोपि तं विविच्य दर्शयति ।

चित्राः परिमलामोदसौरभासौरभादयः ।

गन्धभेदमया भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः॥२५॥

चित्रा इति । परिमलामोदसौरभासौरभादयः परिमलो ज-
नमनोहरो गन्धः, आमोदो दूरगामी गन्धः, सौरभः सुगन्धः, अ-
सौरभो दुर्गन्धः, एत आदयः प्रथमा येषां ते तथोक्ताश्चित्रा
विचित्ररूपाः, यद्वा चित्रापरिमलेतिपाठे चित्रगन्धोपि व्यञ्जना-
दीनां ग्राह्यः, अपरिमलश्च सामान्यसुगन्धः, एते भावा विकारा
गन्धभेदमया गन्धः पृथ्वीगुणत्वेन प्रसिद्धः सामान्यस्तस्य यो
भेदः पञ्चीकृतत्वेनानेकत्वं तन्मयास्तद्रूपा ज्ञेयाः, आत्मा-
गन्धतद्भेदविकारसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनो गन्धतद्विकारोपा-
धितो भिन्नोऽत एव शुद्धो गन्धतद्विकारसाक्षित्वमलरहितो-
ऽस्तीति ज्ञेयः ॥ २५ ॥

एवं पञ्चभूततद्गुणोपाधित आत्मानं विविच्य दर्शयित्वे-
दानीं पञ्चीकृतभूतजन्यस्थूलदेहयोनिभेदोपाधितोऽप्यात्मानं वि-
विच्य दर्शयति ।

जरायुजाण्डजस्वेदसंभवोद्भिज्जकादयः ।

प्राणिभेदमया भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः॥२६॥

जरायुजेति । जरायुजाण्डजस्वेदसंभवोद्भिज्जकादयो जरा-
युजा गर्भोपरिवेष्टनजालं जरायुस्तस्माज्जाताः, अण्डजा अ-
ण्डेभ्यो जाताः पक्ष्यादयः, स्वेदसंभवाः स्वेदो घर्मस्तस्मात्स-
ंभवो जन्म येषां ते तथोक्ता यूकामत्कुणादयः, उद्भिज्जका
उद्भिद्य पृथिवी जाता उत्पन्नास्त उद्भिज्जकाः, एत आदयो
येषां ते तथोक्ताः, एते भावा विकारा योनिभेदभवा योनेः
कारणस्य यो भेदः पार्थक्यं तस्माद्भवा उत्पन्ना ज्ञेयाः, आत्मा

योनितद्देदतदुद्भवदेहसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनो योनितद्देदत-
दुद्भवदेहाद्युपाधिरहितोऽत एव शुद्धस्तत्साक्षित्वमलरहितो-
ऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ २६ ॥

तत्र योनिभेदोत्पन्नेषु मध्ये प्राणिषु नीचत्वेनाण्डजानु-
पेक्ष्य जरायुजभेदोद्भवोपाधितोऽप्यात्मानं विविच्य दर्शयति ।

ससुरासुरगन्धर्वयक्षरक्षोनरादयः ।

जीवजातिमया भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ २७ ॥

ससुरेति । ससुरासुरगन्धर्वयक्षरक्षोनरादयः सुरैर्देवैः स-
हिताः ससुरा असुरा दैत्याः, गन्धर्वा देवगायकाः, यक्षाः किं-
नराः, रक्षांसि राक्षसाः, नरा मनुष्याः, आदयः प्रथमा येषां
ते सर्वे भावा विकारा जीवजातिमया जीवानां कल्पितदे-
हजातिरूपा ज्ञेयाः, आत्मा जीवतत्कल्पितदेहजातिसाक्षी प्र-
त्यगात्मा निरञ्जनो जीवतत्कल्पितदेहजात्युपाध्यस्पृष्टोऽत एव
शुद्धो जीवतत्कल्पितदेहजातिसाक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्यनुस-
न्धेयः ॥ २७ ॥

एवं स्थूलजातिरूपोपाधित आत्मानं विविच्य दर्शयित्वे-
दानीं स्थूलदेह उपास्यभेदेन कल्पितजात्युपाधितोऽप्यात्मानं
विविच्य दर्शयति ।

शैववैष्णवसावित्रशाक्तगाणपतादयः ।

इष्टदैवतजा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ २८ ॥

शैवेति । शैववैष्णवसावित्रशाक्तगाणपतादयः शैवाः शि-
वोपासकाः, वैष्णवा विष्णूपासकाः, सावित्रा सूर्योपासकाः,
शाक्ताः शक्त्युपासकाः, गाणपता गणेशोपासकाः, एत आ-
दयो मुख्या येषां ते तथोक्तास्त एव इष्टदैवतजा इष्टं प्रियं य-

दैवतं देवता ततो जाता उत्पन्नास्ते तथोक्ता भावा विकारा
ज्ञेयाः, आत्मा—इष्टदैवततदुपासनतत्कर्तृरूपोपाधिसाक्षी प्रत्यगात्मा
निरञ्जन इष्टदैवततदुपासकोपाधिरहितोऽत एव शुद्ध इष्ट-
दैवततदुपासकसाक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ २८ ॥

एवमुपास्यतज्जन्यविकारोपाधित आत्मानं विविच्य द-
र्शयित्वेदानीं सृषितत्कुलतद्गोत्रप्रवरोपाधिभ्य आत्मानं वि-
विच्य दर्शयति ।

वासिष्ठगार्ग्यशाण्डिल्यभार्गवाङ्गिरसादयः ।

गोत्रप्रवरजा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ २९ ॥

वासिष्ठेति । वासिष्ठगार्ग्यशाण्डिल्यभार्गवाङ्गिरसादयो वा-
सिष्ठो वसिष्ठस्य गोत्रापत्यं पुमान्वासिष्ठो वसिष्ठकुलजत्वाद्-
सिष्ठगोत्र इत्यर्थः, गार्ग्यो गर्गस्य गोत्रापत्यं पुमान्गार्ग्यो गर्ग-
कुलोद्भवत्वाद्गार्ग्य इत्यर्थः, शाण्डिल्यः शाण्डिल्यकुलोत्पन्नः,
भार्गवो भृगोर्गोत्रापत्यं पुमान्भार्गवो भृगुकुलोत्पन्नत्वाद्भार्गव-
इत्यर्थः, आङ्गिरसोऽङ्गिरसो गोत्रापत्यं पुमानाङ्गिरसोऽङ्गिर-
कुलोत्पन्न इत्यर्थः, एते भावा विकारा गोत्रप्रवरजा गोत्राण
प्रवराश्च तेभ्यो जाता उत्पन्ना विज्ञेयाः, आत्मा गोत्रप्रवर-
तदुत्पन्नभावसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनो गोत्रप्रवरतज्जभावो-
पाध्यतीतोऽत एव शुद्धो गोत्रप्रवरतदुत्पन्नभावोपाधिसाक्षि-
त्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ २९ ॥

इदानीं विद्यातद्भूतिभावोपाधिभ्योऽप्यात्मानं विविच्य दर्शयति ।

पौराणिकच्छान्दसिकज्योतिर्विद्भिषगादयः ।

विद्यावृत्तिभवा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ३० ॥

पौराणिकेति । पौराणिकच्छान्दसिकज्योतिर्विद्भिषगा-

दयः पौराणिकः पुराणान्यधीते वेत्ति वा पौराणिकः पुराण-
विद्योपजीवी, छान्दसिकश्छन्दो वेदमधीते वेद वा स छान्द-
सिको वेदोपजीवी, उभयत्र 'तदधीते तद्वेदे'ति तद्धितष्टक्, 'ठस्येक'
इतीकः, ज्योतिर्विज्ज्योतिर्ज्योतिःशास्त्रं वेत्तीति ज्योतिर्वि-
ज्ज्योतिःशास्त्रोपजीवी, भिषग्वैद्यो वैद्यविद्योपजीवी, एत आ-
दयो मुख्या येषां शिल्पी शास्त्रीयादीनां ते तथोक्तास्ते सर्वे
भावा विकारा विद्यावृत्तिभवा विद्या ज्ञानसाधनभूतशास्त्राणि,
यद्वा विद्या पुराणाद्यास्ताभ्यो या वृत्तिर्जीविका ततो भवा उ-
त्पन्ना ज्ञेयाः, आत्मा विद्यातद्वृत्तितज्जन्यभावानां साक्षी प्रस-
गात्मा निरञ्जनो विद्यातद्वृत्तितज्जन्यभावोपाधिरहितोऽत एव
शुद्धो विद्यातद्वृतिसाक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ ३० ॥

इदानीं यागजन्यभावोपाधितोप्यात्मानं विविच्य दर्शयति ।

प्राच्यौदीच्यप्रतीच्याद्या दाक्षिणात्यादयः परे ।

यागभेदोद्भवा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ३१ ॥

प्राच्येति । प्राच्यौदीच्यप्रतीच्याद्याः प्राच्या यज्ञेप्राग्दि-
ग्द्वाराधिकारिणः, औदीच्या उदग्द्वाराधिकारिणः, प्रतीच्याः
पश्चिमद्वाराधिकारिणः, एत आद्याः प्रथमा येषां ते तथोक्ताः
परेऽन्येपि दाक्षिणात्यादयो दाक्षिणात्या दक्षिणद्वाराधिका-
रिण आदयः प्रमुखा येषां ते तथाभूताः, त एते सर्वे भावा
विकारा यागभेदभवा यागो यज्ञस्तन्निमित्तको यो द्वारभे-
दस्तस्माद्भवो जन्म येषां ते तथाभूता ज्ञेयाः, आत्मा यागतद्-
द्वारतद्वेदतज्जभावसाक्षी प्रसगात्मा निरञ्जनो यागतद्वारनिमि-
त्तोद्भवभावोपाध्यस्पृष्टोऽत एव शुद्धो यागादिविकारसाक्षि-
त्वमलरहितोस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ ३१ ॥

इदानीं क्रियातज्जन्यभावोपाधितोप्यात्मानं विविच्य दर्शयति ।

चित्तकृल्लेखकस्तक्षा वाचकः पाठकः परे ।

क्रियाभेदभवा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ३२ ॥

चित्रकृदिति । चित्रकृच्चित्रक्रियोपजीवी, लेखको लेख-
क्रियोपजीवी, तक्षा काष्ठतनूकरणादिक्रियोपजीवी, वाचको व-
चनक्रियोपजीवी, पाठकः पठनक्रियोपजीवी, परेऽन्येपि गन्ता-
स्थातेत्यादयो ग्राह्याः, एते भावा विकाराः क्रियाभेदभवाः
क्रियाणां कृतीनां यो भेदः पार्थक्यं तस्माद्भवा उत्पन्नाः ज्ञेयाः,
आत्मा तत्तत्क्रिया-तत्तत्कर्तृ-तत्तद्भेदसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनो
क्रिया-तत्कर्तृ-तद्भेदोपाध्यतीतोऽत एव शुद्धः क्रिया तत्कर्तृ-
तद्भेदसाक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेय ॥ ३२ ॥

इदानीं शरीरसुन्दरताजन्यविकारोपाधितोप्यात्मानं वि-
विच्य दर्शयति ।

हेमगौरविशालाक्षसिंहसंहननादयः ।

कायसौन्दर्यजा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ३३ ॥

हेमगौरेति । हेमगौरविशालाक्षसिंहसंहननादयो हेमगौरो
हेम सुवर्णं तद्वद्गौरः पीतवर्णः, 'पीतो गौरो हरिद्राभ' इत्यमरः, वि-
शालाक्षो विशाले आकर्णान्तं विस्तीर्णे अक्षिणी नेत्रे यस्य स
तथोक्तो विशालनयन इत्यर्थः, सिंहसंहननः सिंहो मृगेन्द्रस्तद्व-
त्संहननं गमनं यस्य स तथोक्तः, यद्वा सिंहवत्संहननमुच्चस्क-
न्धोच्चवक्षस्थलत्वादिरूपं सौन्दर्यं यस्य स तथोक्तः, एत आदयो
मुख्या येषां ते तथोक्ताः, भावा विकाराः कायसौन्दर्यजाः
कायस्य देहस्य यत्सौन्दर्यं कमनीयत्वं तस्माज्जाता उत्पन्ना
ज्ञेयाः, आत्मा शरीरतत्सौन्दर्यतज्जविकारसाक्षी प्रत्यगात्मा निर-

अनः शरीरतत्सौन्दर्यतदुत्पन्नविकारोपाध्यस्पृष्टोऽत एव
शुद्धः शरीरतत्सौन्दर्यतदुत्पन्नभावसाक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्य-
नुसन्धेयः ॥ ३३ ॥

इदानीं शरीरविरूपत्वतज्जन्यभावोपाधितोऽप्यात्मानं विवि-
च्य दर्शयति ।

मूकान्धपङ्गुबधिरकाणकञ्जाक्षकादयः ।

कायवैरूप्यजा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ३४ ॥

मूकेति । मूकान्धपङ्गुबधिरकाणकञ्जाक्षकादयो मूको गत-
वाग्, अन्धश्चक्षुर्हीनः, पङ्गुः पादरहितो, बधिरः श्रोत्रहीनः, काणो
गतैकनेत्रः, कञ्जाक्षको विडालाक्षः, केकरतेति पाठे तिर्यङ्नेत्रः,
एत आदयः गन्धमभूता येषां कुब्जादीनां ते तथोक्ताः, त एते
सर्वे भावा विकाराः कायवैरूप्यजा कायस्य देहस्य यद्वैरू-
प्यमसौन्दर्यं तस्माज्जाता ज्ञेयाः, आत्मा शरीरतद्वैरूप्यतदुत्पन्न-
विकारसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनः शरीरतद्वैरूप्यतज्जभावोपा-
ध्यस्पृष्टोऽतः शुद्धः शरीरतद्वैरूप्यतदुत्पन्नभावसाक्षित्वमलरहितो
ऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ ३४ ॥

सप्तलोकोपाधितोऽप्यात्मानं विविच्य दर्शयति ।

पातालं वसुधा स्वर्गो महस्तपो जनादयः ।

लोकभेदभवा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ३५ ॥

पातालमिति । पातालमधोभुवनं, वसुधा नरलोकः, स्वर्गो
देवलोकः, महो महर्लोकः, तपस्तपोलोको, जनो जनलोकः, आदिः
प्रथमो येषां सत्त्वगोलोकादीनां ते तथोक्ताः, लोकभेदभवा लो-
कानां स्थानानां यो भेदः पृथक् तस्माद्भव उत्पत्तिर्येषां ते त-
थाभूता भावा विकारा ज्ञेयाः, आत्मा लोकतद्भेदसाक्षी कूटस्थो

निरञ्जनो लोकतद्भेदोपाध्यतीतोऽत एव शुद्धो लोकतद्भेदसा-
क्षित्वमलरहितोस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ ३५ ॥

इदानीं स्थूलदेहोपलक्षितं यत्पशुत्वं तद्भेदोपाधितोऽप्यात्मानं
विविच्य दर्शयांत ।

सिंहव्याघ्रवराहर्क्षहरिणप्लवगादयः ।

पशुभेदभवा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ३६ ॥

सिंहेति । सिंहव्याघ्रवराहर्क्षहरिणप्लवगादयः सिंहः केसरी,
व्याघ्रः शार्दूलः, वराहः सूकरः, ऋक्षो गल्लूकः, हरिणो मृगः,
प्लवगो वानरः, एत आदयः प्रथमा येषां ते तथोक्ताः, एते सर्वे
भावा विकाराः पशुः पशुत्वं तस्य भेदो भिन्नत्वं तस्माद्भवा उ-
त्पन्ना ज्ञेयाः, आत्मा पशुतद्भेदसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनः पशु-
त्वतद्भेदोद्भवविकारोपाध्यतीतोऽत एव शुद्धः पशुत्वतद्भेदोद्भ-
वसाक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ ३६ ॥

इदानीं धातुतद्भेदोपाधितोऽप्यात्मानं विविच्य दर्शयति ।

त्वगसृङ्मांसमेदोऽस्थिमज्जाशुक्रादयः परे ।

धातुभेदभवा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ३७ ॥

त्वर्गिति । त्वक्त्वचा, असृग्गुधिरं, मांसमामिषं, मेदस्त्वग-
न्तरस्थितशुक्लत्वगाकृतिः, अस्थि शरीरशुक्तयः, मज्जाऽस्थिलघ्नः
सूक्ष्मत्वगाकृतिः, शुक्रं रेतः, एत आदयो मुख्या येषु ते तथोक्ताः,
परेऽन्योप भावा विकारा धातुभेदभवा धातूनां शरीरधारकाणां
त्वगादीनां यो भेदः पृथक्कं तस्माद्भवा उत्पन्ना ज्ञेयाः, आ-
त्मा धातुतद्भेदसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनो धातुतद्भेदोपाध्यतीतो-
ऽत एव शुद्धो धातुतद्भेदतज्जविकारसाक्षित्वमलरहितोऽस्ती-
त्यनुसन्धेयः ॥ ३७ ॥

इदानीं शारीरवायुतद्भेदोपाधितोप्यात्मानं विविच्य दर्शयति ।
प्राणापानसमामाश्वोदानव्यानौ च पञ्च ते ।

प्राणभेदभवा भवा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ३८ ॥

प्राण इति । प्राणः प्रकर्षणानिति जीवयति शरीरेन्द्रियादिकं
स प्राण एतन्नामको वायुः, अपानोऽपानिति शरीरेन्द्रियादिकं
परित्यज्य गच्छति, यद्वा शरीरादिकं तर्पयति सोऽपानो वायुः,
समानः समं यथा भवति तथाऽऽनयति प्रापयति सर्वशरीर-
नाडीषु भक्षितमन्नपानादिकं स समान एतन्नामको वायुः,
चापि उदानव्यानौ चोदान उदूर्ध्वमनितीत्युदान उक्रमण-
वायुः, व्यानश्च विशेषणानिति सर्वं शरीरं व्यापको भूत्वा
जीवयति सर्वशरीरामिति व्यानः, त एत पञ्च पञ्चसंख्याकाः,
उदानो व्यानश्च पञ्चम इति पाठे पञ्च संख्यापूरको व्यानोपीति
व्याख्येयम्, एते भावा विकाराः प्राणभेदभवाः प्राणः शरीरो
वायुस्तस्य यो भेदः पृथक्त्वं तस्माद्भवा उत्पन्नाः, आत्मा पञ्चप्रा-
णवृत्तिनद्भेदसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनः पञ्चप्राणतद्भेदोपाध्यस्पृ-
ष्टोऽत एव शुद्धः पञ्चप्राणतद्भेदसाक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्यनु-
सन्धेयः ॥ ३८ ॥

इदानीमुपप्राणतद्भेदोपाधितोप्यात्मानं विविच्य दर्शयति ।

नागः कूर्मश्च कृकरो देवदत्तो धनञ्जयः ।

उपप्राणमया भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ३९ ॥

नाग इति । नागो नागनामा वायुर्नेत्रोन्मीलनकरः, 'नाग
उन्मीलनकर' इत्युक्तेः, कूर्मश्च कूर्मनामा वायुर्निमीलनकरः, 'कूर्मः
स्यात्तु निमीलने' इत्युक्तेः, कृकरः क्षुत्करो वायुः, 'क्षुत्करस्तु कृकर'
इत्युक्तेः, देवदत्तो देवदत्तनामा जृम्भणकरो वायुः, 'देवदत्तस्तु

जृम्भणे' इत्युक्तेः, धनञ्जयः पोषणकरो वायुः, मृतं शरीरं संव्याप्य गते प्राणेपि तिष्ठति धनञ्जयः' इत्युक्तेः, एते भावा विकारा उपप्राणभवा उपप्राणा प्राणानुसारिणस्ततो भवा उत्पन्ना ज्ञेयाः, आत्मा उपप्राणतद्भेदसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जन उपप्राणतद्भेदोपाध्यतीतोऽतः शुद्ध उपप्राणतद्भेदसाक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ ३९ ॥

इदानीं ज्वरादिरोगोपाधितोप्यात्मानं विविच्य दर्शयति ।

ज्वरापस्मारकुष्ठानि वातपित्तकफादयः ।

धातुवैषम्यजा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ४० ॥

ज्वरेति । ज्वरापस्मारकुष्ठानि ज्वरस्तापरोगः, अपस्मारो मूर्छारोगः, कुष्ठं चाष्टादशभेदभिन्नश्वेतकुष्ठादिकं, वातपित्तकफादयो वातो वायुः, पित्तं पित्तनामधातुः, कफः श्लेष्मा, आदयो मुख्या येषां ते तथोक्ताः, एते भावा विकारा धातुवैषम्यजा रेतआदिधातूनां वैषम्यं क्षोभो वातपित्तकफरूपस्ततश्च जाता ज्ञेयाः, आत्मा धातुतद्वैषम्यतदुत्पन्नविकारसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनो धातुतद्वैषम्यतदुत्पन्नरोगरूपोपाध्यस्पृष्टोऽत एव शुद्धो धातुतद्वैषम्यतज्जरोगसाक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ ४० ॥

इदानीं नाडीभेदोपाधितोप्यात्मानं विविच्य दर्शयति ।

पिङ्गलेडा सुषुम्णा च गान्धारी हस्तिकादयः ।

नाडीभेदभवा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ४१ ॥

पिङ्गलेति । पिङ्गला दक्षिणनासापुटे प्रवहतीनाडी पिङ्गलाख्या, इडा वामनासापुटे प्रवहती नाडी-इडाख्या, अन्या सुषुम्णा च क्षणं वामनासापुटे क्षणं दक्षिणनासापुटे प्रवहती नाडी

सुषुम्णारूपा, गान्धारी गान्धारीनाम्नी नाडी, हस्तिका-ए-
तन्नाम्नी नाडी, आदिः प्रथमा यासां तास्तथोक्ता एते सर्वे-
भावा विकारा नाडीभेदभवा नाडीनां पिङ्गलादिनाडीनां
भेदः पृथक् तस्माद्भव उत्पत्तिर्येषां ते तथोक्ता ज्ञेयाः, आत्मा
नाडी-तद्भेदोद्भवविकारसाक्षी प्रसगात्मा निरञ्जनो नाडीत-
द्भेदोपाधिशून्योऽत एव शुद्धो नाडीतद्भेदसाक्षित्वमलरहितो-
ऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ ४१ ॥

इदानीं गतितद्भेदतदुद्भवविकारोपाधितोप्यात्मानं वि-
विच्य दर्शयति ।

उत्क्रान्तिगत्यागतयो याः स्वर्गनरकप्रदाः ।

लिङ्गभेदोद्भवा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ४२ ॥

उत्क्रान्तीति । उत्क्रान्तिगत्यागतय उत्क्रान्तिरुदानगत्या
शरीरपरिस्रागसन्मुखता, गतिर्लोकान्तरं प्रति गमनम्, आगतिर्न-
रक इह लोके वाऽऽगमनम्, एता याः शास्त्रेषु प्रसिद्धाः स्वर्ग-
नरकप्रदाः स्वर्गस्य स्वर्गसुखस्य नरकस्य नरकदुःखस्य च
प्रदा दात्र्यस्त एते भावा विकारा लिङ्गभेदोद्भवा लिङ्गश-
रीरस्य यो भेदः सत्त्वादिगुणोद्वेगेण पूर्वपूर्वगृहीतभावसागपु-
रःसरमन्यभावाङ्गीकरणरूपस्तस्मादुद्भवा उत्पन्ना ज्ञेयाः,
आत्मा लिङ्गतद्भेदतदुद्भवभावसाक्षी प्रसगात्मा निरञ्जनो लिङ्गत-
द्भेदतदुद्भवोपाधिशून्योऽत एव शुद्धो लिङ्गतद्भेदतदुद्भवसाक्षि-
त्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ ४२ ॥

इदानीं वर्णतद्भेदोपाधितोप्यात्मानं विविच्य दर्शयति ।

ब्राह्मणः क्षत्रियो वैश्यः शूद्र इत्येवमादयः ।

वर्णभेदभवा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ४३ ॥

ब्राह्मण इति । ब्राह्मणो ब्रह्मवृत्त्युपजीविकः, क्षत्रेण क्षत्रं वा चरति क्षत्रियः क्षत्रधर्मेण प्रवर्तते क्षत्रकर्म वाऽऽचरतीत्यर्थः, क्षत्रधर्मोपजीवीत्यर्थः, वैश्यो विशा वैश्यवृत्त्या चरति स वैश्यो वैश्यवृत्त्युपजीवीत्यर्थः, शूद्रः शूद्रवृत्त्युपजीवी, इत्येवमेते-
चादयो येषां ते तथोक्ता भावा विकाराः, आदिपदेन सूत-
तक्षचर्मकारसुवर्णकाराद्या ग्राह्याः, वर्णभेदभवा वर्णानां गुणकृ-
तस्वभावानां यो भेदः पृथक्त्वं तस्माद्भवा उत्पन्ना ज्ञेयाः, आत्मा
वर्णतद्भेदतदुद्भवविकारसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनो वर्णतद्भेद-
तदुद्भवविकारोपाध्यतीतोऽत एव शुद्धो वर्णतद्भेदतज्जवि-
कारसाक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ ४३ ॥

इदानीमाश्रमभेदोपाधितोप्यात्मानं विविच्य दर्शयति ।

ब्रह्मचारी गृही वानप्रस्थो भिक्षुरिति क्रमात् ।

आश्रमप्रभवा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ४४ ॥

ब्रह्मचारीति । ब्रह्मचारी ब्रह्मचर्यव्रतनिष्ठः स चोपकु-
र्वाणो नैष्ठिकश्च द्विविधोपि, गृही गृहस्थधर्मवान्, वानप्रस्थो वा-
नप्रस्थधर्मवान्, भिक्षुः संन्यासी, इति एवं क्रमात्क्रमेण ज्ञेया ते
भावा विकारा आश्रमप्रभवा आश्रम्यतेस्मिन्निशाश्रमस्त-
स्मात्प्रभवा उत्पन्ना ज्ञेयाः, आत्माऽऽश्रमतद्भेदसाक्षी प्रत्यगात्मा
निरञ्जनः आश्रमतद्भेदरूपोपाध्यतीतोऽत एव शुद्ध आश्रमतद्भे-
दसाक्षित्वमलहीनोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ ४४ ॥

इदानीं पाखण्डतद्भेदतदुपाधितोप्यात्मानं विविच्य दर्शयति ।

कापालिकाः क्षपणकाः स्वेच्छाचारा दिगम्बराः ।

पाखण्डप्रभवा भावा आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ४५ ॥

कापालिका इति । कापालिका एककर्णेऽस्थिकुण्ड-

क्षधारिणो मृण्डमालां च विधृतवन्तो विशिष्टवेषाः प्रसिद्धाः,
क्षपणकाः परमारणक्रियानिष्ठाः संन्यासधर्मरहितसंन्यासवेषधा-
रिणः स्वेच्छाचाराः स्वस्येच्छयैवाचारो येषां ते वेदावि-
हितान्यवेषाचारधारिणः कञ्चुकाचारिण इति प्रसिद्धाः, दि-
गम्बरा माध्यमिकनामानो नास्तिकाः, ते एते सर्वे भावा वि-
काराः पाखण्डप्रभवाः पापस्य दुःकृतस्य खण्डं चिह्नं तस्मा-
त्प्रभव उत्पत्तिर्येषां ते तथोक्ता ज्ञेयाः, आत्मा पाखण्डतद्देवो-
द्भवविकारसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनः पाखण्डतद्देवतदुद्भव-
विकारोपाधिरहितोऽत एव शुद्धः पाखण्डतद्देवतदुद्भवविकार-
साक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ ४५ ॥

इदानीं ममत्वनिर्ममत्वाभ्यां तदभिमानतोप्यात्मानं वि-
विच्य दर्शयति ।

समता संमता मूढैर्न मता समतास्थितैः ।

सौप्यहन्ताभवो भाव आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ४६ ॥

ममतेति । मूढैर्मूर्खैर्ममता ममत्त्वरूपो भावः सा संमता-
इष्टीकृता, समतास्थितैः समतायां समत्त्वे गुणसास्यरूपायां प्र-
कृताविसर्थः, स्थितैर्मूढैर्न मता नेष्टीकृता सोऽपि ममत्वेष्टी-
करणानिष्टीकरणरूपोऽपि भावो विकारोऽहन्ताभवोऽहन्ताय
अहङ्काराद्भव उत्पत्तिर्यस्य स तथोक्तो ज्ञेयः, आत्मा ममत्त्वा-
ममत्त्वसाक्षी प्रत्यगात्मा निरञ्जनो ममत्वनिर्ममत्वरूपोपाध्य-
तीतोऽत एव शुद्धो ममत्वनिर्ममत्वसाक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्य-
नुसन्धेयः ॥ ४६ ॥

ननु तर्हि ममतैव त्याज्याऽहन्तायां को दोषो येनासौ त्य-
ज्यते तत्राह ।

अहन्ताममते धीमन्नुभे मातृसुते अपि ।

ते परस्परकुट्टिन्यौ तदेकामपि मा स्पृश ॥ ४७ ॥

अहन्तेति । हे धीमन् हे विवेकिन् उभे द्वे अहन्ताममते अ-
हङ्कारममकारत्वे मातृसुते अपि अहङ्कृतिर्ममताया माता तस्या-
स्तत उद्भवान्ममतापि अहङ्कृतेर्माता तस्या अपि तत उद्भ-
वादेवमन्योन्यसुतात्वमप्युभयोर्ज्ञेयं, तथापि ते अहन्ताममते पर-
स्परकुट्टिन्यावन्योन्ययोः कुट्टिन्यौ दूतिके स्तः, तत्तस्मात्कार-
णादुभयोर्मध्य एकामपि अहन्तां ममतां वा मा स्पृश मा-
ङ्गीकुरु एकाङ्गीकारे उभयोरप्यङ्गीकारः स्यादिति भावः ॥४७॥

इदानीं सर्वभावलयोपलक्षितबोधरूपोपाधितोऽप्यात्मानं वि-
विच्य दर्शयति ।

सर्वे भावाः प्रलीयन्ते यस्मिन् भावे समुद्रते ।

सोऽपि बोधमयो भाव आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥४८॥

सर्वे इति । यस्मिन् विद्वत्प्रसिद्धे भावे विकारे समुद्रते
सति समुत्पन्ने सति सर्वे समस्ता भावा विकाराः प्रलीयन्ते
नाशं प्राप्नुवन्ति सोऽपि सर्वलक्षणलक्षितोऽपि भावो विकारो
बोधमयो ज्ञानस्वरूपो ज्ञेयः, आत्मा सत्त्वतत्कार्यबोधसाक्षी
प्रत्यगात्मा निरञ्जनः सत्त्वतत्कार्यरूपबोधोपाधिशून्योऽत एव
शुद्धः सत्त्वतत्कार्यबोधसाक्षित्वमलरहितः ॥ ४८ ॥

इदानीं बोधतद्विषयजगद्भावोपलक्षितशून्यरूपोपाधितो-
ऽप्यात्मानं विविच्य दर्शयति ।

यत्र बोधमयो भावो नास्ति भावे समुद्रते ।

स हि शून्यमयो भाव आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥४९॥

यत्रेति । यत्र यस्मिन्प्रत्यक्षे भावे विकारे समुद्भूत उत्पन्ने सति बोधमयो ज्ञानरूपो भावो विकारो नास्ति न विद्यते बोधमयाभावग्रहणेन तद्विषयभूतजगदभावोऽपि ग्राह्यः, जगदापि नास्ति न विद्यते सोऽपि बोधतद्बोध्यजगदभावोऽपलक्षितो भावो विकारः शून्यरूपो ज्ञेयः, आत्मा शून्यसाक्षी कूटस्थश्चिन्मात्रस्वरूपो निरञ्जनः शून्यत्वोपाधिरहितो अत एव शुद्धः शून्यसाक्षित्वमलरहितोऽस्तीत्यनुसन्धेयः ॥ ४९ ॥

ननु तर्हि देहादिसमस्तजगत्पदार्थानां तदभावाख्यस्य शून्यस्य च तद्बोधस्यापि प्रतीयमानस्य सर्वस्यानात्मत्वेन निषेधे कृते सति तद्रहितस्तदन्यश्चात्मा क इत्याशङ्क्याह ।

शून्याशून्ये समे यस्मिन् भावे च समातां गते ।

स भावस्त्वमसि प्राज्ञ आत्मा शुद्धो निरञ्जनः ॥ ५० ॥

शून्याशून्ये इति । यस्मिन् विद्वत्प्रत्यक्षे भावे सम एकरूपे भावे पारमार्थिकसद्रूप आत्मानि शून्याशून्ये शून्यं जगदभावरूपमशून्यं च जगद्भावरूपं ते उभे द्वे अपि समतां गते समतामेकरूपतां गते प्राप्ते भवतः स भावः शून्याशून्योभयसाम्यप्रकाशको भावः प्राज्ञः प्रकर्षेण ज्ञः प्रज्ञः प्रज्ञ एव प्राज्ञः सर्वज्ञ इत्यर्थः, स्वार्थेण प्रज्ञशब्दात्कर्तव्य, ततश्च प्राज्ञशब्दः सर्वज्ञवाचकः सिद्धः, आत्मा स्वयं सद्रूपेण सर्वत्र सन्ततो व्यापक इत्यर्थः, निरञ्जनो शून्याशून्यतत्साम्यलक्षणोपाधिरहितोऽतः शुद्धः शून्याशून्यतत्साम्यसाक्षित्वमलरहितो यः स त्वमसि त्वत्प्रकाश्यत्वेन सर्वपूर्वोक्तोपाध्यनुभवाद्भवानेवात्मेत्यर्थः, 'न शून्यं नापि सद्यादृक्तादृक्तत्वमिहेष्यतामि'त्युक्तत्वाद्, 'नासदासीन्नो सदासीदि'ति श्रुत्या सदसतोर्निषिद्धत्वात्तत्साम्यस्यापि तदुपेक्षितत्वसिद्धेस्तत्प्रकाशकमात्मस्वरूपं पारमार्थिकं निश्चेतव्यमिति भावः ॥ ५० ॥

इदानीमेतत्प्रकरणविचारफलमाह ।

निरञ्जनस्य देवस्य पञ्चाशत्कविचारतः ।

निरञ्जनस्य देवस्य निरञ्जनपदं ब्रजेत् ॥ ५१ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारे निरञ्जनपञ्चाशात्कं सप्तदशः ॥ १७ ॥

निरञ्जनस्येति । निरञ्जनस्योपाधिरहितस्य देवस्य चिन्मात्र-
रूपस्यात्मनः पञ्चाशत्कविचारतः पञ्चाशतां पञ्चाशत्संख्यानां
श्लोकानां समूहः पञ्चाशत्कं समूहे कम्पसयः, एतत्प्रकरणस्य
विचारतो विवेकान्निरञ्जनस्योपाधिरहितस्य केवलस्येत्यर्थः,
देवस्य चिन्मात्रस्वरूपस्यात्मनो निरञ्जनपदं निरूपाधिकं यत्पदं
स्वरूपं तद्व्रजेत्प्राप्नुयात् ॥ ५१ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ
निरञ्जनपञ्चाशत्कप्रकाशः सप्तदशः ॥ १७ ॥

अथ यमुनाष्टकम् ।

एवं निरूपाधिकमात्मस्वरूपं सर्वोपाधिभ्यो विविच्य दर्श-
यित्वेदानीं तस्यैव लक्षणैर्लक्षितानि लक्षणानि तैर्लक्षयितुं यमु-
नासादृश्येन तदेव निरूपायिष्यन्त्यमुनाष्टकाख्यमष्टश्लोकं प्रकरण-
मारभमाण आह ।

अथ यमुनाष्टकम् ।

अथेति । अथ निरञ्जनपञ्चाशत्कनिरूपणानन्तरं यमुनाष्टकं
यमुनाष्टकाख्यं प्रकरणं निरूप्यत इति शेषः, तत्र तावदादौ यमु-
नाचितोः समानधर्मनिरूपणे सादृश्यं प्रदर्शयति ।

उज्ज्वला मधुरा शीता पवित्रा यमुनेव चित् ।

विविच्य दृष्टा हि मया श्यामिका याऽत्र स भ्रमः ॥१॥

उज्ज्वलेति । उज्ज्वला निर्मलजला पवित्रा पवित्रयति जनान्सा पवित्रा स्वतश्च पवित्रा, मधुरा मिष्टजला, शीता शीतलगुणी, यमुनेव यथा यमुना कालिन्दी नदी तथा चिच्चेतनापि उज्ज्वला निर्मला मायाऽविद्यादिमलरहिता मधुरा सुखरूपत्वान्मिष्टेति यावत्, शीता तापत्रयनिवर्त्तकत्वाच्छीतलगुणा, पवित्रा पवित्रयति रागादिरहितं करोत्यन्तःकरणं स्वाविर्भावेनेति पवित्राऽस्तीति शेषः, ननु यमुनेव चिदस्तीति कुतो ज्ञातं तत्राह विविच्येति, हि यस्मात्कारणान्मया तव तत्स्वरूपोपदेशकेन विविच्य सर्वोपाधितो विवेचनेन पृथक्कृत्य दृष्टाऽनुभूता, एवं च सर्वैरपि मदन्यैः सर्वोपाधितो विविच्यैवैतादृशी ज्ञातुं शक्येति भावः, ननु दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोरुज्ज्वलत्वधर्मे समानै प्रतीयमाना श्यामिका कुतस्या तत्राह श्यामिकेति, या प्रत्यक्षा सर्वेषां श्यामिका नीलता नैल्यमित्यर्थः, अत्र यमुनायां चिति च यमुनायां नीलत्वं चिति त्वज्ञानरूपं नैल्यमिति विवेकः, स भ्रमः सा भ्रान्तिरेवेति निश्चेतव्यम्, अतो यमुनाचितोः साम्याद्यमुनादृष्टान्तेन चिति तल्लक्षणलक्षितानि लक्षणानि योज्यानीति भावः ॥ १ ॥

एवं यमुनाचितोरुज्ज्वलत्वादिगुणैः सादृश्यं प्रतिपाद्येदानीं स्थूणानिखननन्यायेन तदेव द्रढयितुमाक्षिप्य समाधत्ते चतुर्भिः, तत्रादावुज्ज्वलत्वमाक्षिप्यसमाधत्ते ।

यत्त्वं वदसि चिद्देवी नीरूपा तूज्ज्वला कथम् ।

तथा प्रक्षालितं पश्य निर्मलं हृदयं मम ॥ २ ॥

यदिति । हे शिष्य त्वं भवान् यद्यस्मात्कारणाच्चिद्देवी चिन्मात्रस्वरूपा देवी स्वयंप्रकाशमाना तु दृष्टान्तीकृतयमुनाविलक्षणा, तदेव वैलक्षण्यं स्पष्टमाह नीरूपेति, नीरूपा निर्गतं रूपं

यस्याः सा तथोक्ताऽस्ति तत्ततः कारणादुज्ज्वला स्वच्छा
 कथं केन प्रकारेण स्यादित्येवं वदसि पृच्छसि तर्हि त्वं तथा
 चिता प्रक्षालितं स्वाविर्भावेन धौतं मम मे हृदयमन्तःकरणं नि-
 र्मलं मलरहितं रागादिहीनमित्यर्थः, पश्याऽवलोकय । तथा चा-
 त्रायं प्रयोगः, चिदुज्ज्वला भवितुमर्हति मदन्तःकरणनिर्मलका-
 रित्वाद् यन्नैवं न तदेवं यथा मलिनजलादि तथा च तन्नान्य
 मलनिवर्त्तकमपि भवति अतस्तदुज्ज्वलमपि न भवतीत्यादिः॥२॥
 एवमुज्ज्वलत्वं प्रसाध्येदानीं चिति मधुरत्वमाक्षिप्य
 समाधत्ते ।

यत्त्वं वदसि चिद्देवी नीरसा मधुरा कथम् ।

आस्वादयन्ति तां नित्यं रसिकाः शङ्करादयः॥३॥

यदिति । हे शिष्य यद्यस्मात्कारणात्त्वं भवाञ्चिद्देवी
 चेत्यरहितचिन्मात्ररूपा स्वयंप्रकाशमाना नीरसा निर्गतो रसो
 रस्यत इति रसो मधुरत्वादिरसो वैषयिकसुखमित्यर्थः, यस्याः
 सा तथोक्ता, रसनेन्द्रियरहितत्वाद्वा नीरसा रसज्ञानरहिता-
 ऽस्ति तत्ततो हेतोः सा मधुरा मिष्टा कथं केन प्रकारेण ज्ञेया-
 इत्येवं वदसि तर्हि शृणु रसिका रसं जानन्ति ते रसिकाः
 शङ्करादयः शङ्करः सुखकरः शिव आदिः प्रथमो येषां विष्णु-
 ब्रह्मादीनां ते सर्वे तां चितिं नित्यं सर्वदाऽऽस्वादयन्ति अनुभ-
 वन्ति अतस्ते जगत्सुखप्रदा ज्ञेयाः, सुखप्रदत्वे हेतुः स्वानन्दानु-
 भवः, तेन च सुखरूपत्वे सुखप्रदत्वमपि, सुखप्रदत्वात्सुखरूपत्वाच्च
 रसिकत्वं तेषु विष्ण्वादिषु, रसिकत्वेन च तेषां स्वयं प्रकाशचि-
 न्मात्रात्मरूपे रमणं चिति सुखरूपत्वं निश्चाययतीति भावः ।
 अत्राप्ययं प्रयोगः, चिन्मधुरा भवितुमर्हति रसिकशङ्करादिप्रीति-
 विषयत्वाद्यन्नैवं न तदेवं यथा दुःखं तद्रसिकप्रीतिविषयं न भ-

वति अतस्तत्सुखरूपमपि न भवतीति ॥ ३ ॥

एवं मधुरत्वं सम्भाव्येदानीं शीतलत्वमप्याक्षिप्य सम्भावयति ।

यत्त्वं वदसि चिद्देवी निःस्पर्शा शीतला कथम् ।

पश्य तस्याः प्रसादेन गतं तापत्रयं मम ॥ ४ ॥

यत्त्वमिति । हे शिष्य यद्यस्मात्कारणात्त्वमाक्षेपको भूत्वा चिद्देवी चेत्यरहितचिन्मात्ररूपा देवी स्वयंप्रकाशरूपेण द्योतमाना निःस्पर्शा त्वगिन्द्रियरहितत्वेन स्पर्शगुणरहिनाऽस्ति तत्ततो हेतोः शीतला शैत्यगुणवती कथं केन प्रकारेण सम्भाव्या—इत्येवं वदसि कथयसि यदि तर्हि शृणु तस्याश्रितः प्रसादेनाविर्भावलक्षणेनानुग्रहेण मम मे तापत्रयमाधिभौतिकाधिदैविकाध्यात्मिकानां तापानां दुःखानां त्रयं त्रिकं गतं नष्टं त्वं पश्यावलोकय त्वगिन्द्रियविषयत्वाभावात् चिति शीतलत्वमन्तःकरणतापत्रयनिवर्तकत्वानुपपत्त्याख्यलक्षणलक्षितलक्षणाया सम्भाव्यमिति भावः । अत्रायं प्रयोगः, चिच्छीतला भवितुमर्हति अस्पर्शत्वे सति चेतस्तापनिवर्तकत्वाद्यन्नैवं न तदेवं यथा जलादिद्रव्यं तच्चास्पर्शत्वे सति चेतस्तापनिवर्तकं न भवांत अतः पारमार्थिकं शीतलमापि न भवति । एवं चात्मचिदेव पारमार्थिकी शीतलाऽऽन्यत्तु प्रातिभासिकं शीतलं ज्ञेयम् ॥ ४ ॥

एवं शीतत्वं सम्भावयित्वा पवित्रत्वमपि आक्षिप्य सम्भावयति ।

यत्त्वं वदसि चिद्देवी निर्गुणा पावनी कथम् ।

तत्पवित्रीकृतान्पश्य कचदत्तशुकादिकान् ॥ ५ ॥

यदिति । हे शिष्य त्वं पृच्छको भूत्वा चिच्चेत्यरहितचिन्मात्रा देवी द्योतमाना स्वयंप्रकाशेत्यर्थः, निर्गुणा गुणरहिताऽस्ति

यद्यतोऽतः पावनी पावनस्यापि गुणत्वात्सा पावनी पावनं पवि-
त्रकरणरूपो गुणः सो स्याऽस्तीति पावनी कथं केन प्रकारेण
सम्भाव्या—इत्येवं वदसि ब्रूषे चेत्तर्हि त्वं तत्पवित्रीकृतान्तयैव
चिन्ता स्वाविर्भावेन पवित्रीकृतान्मायाविद्यारागादिमलनिरासेन
शुद्धीकृतान्कचदत्तशुक्लादिकान्कचो बृहस्पतेः पुत्रः, दत्तो ऽबेः,
शुको व्यासपुत्रः, एते आदयो मुख्या येषामार्षभादीनां ते तथो-
क्तास्मान् त्वं पश्यामलोकय । अत्रायं प्रयोगः, चित्पावनी भवितु-
मर्हति निर्गुणत्वे सख्येषां पावनत्वाद्यत्रैवं नतदेवं यथा वा-
द्यादिः स निर्गुणत्वे सख्यपावको न भवति अतः स्वतोपि
पावनो न भवति अतश्चिदेव परमार्थतः पावनी वाष्वादिषु
यत्पावनज्ञानं तद्भ्रान्तमेवेति भावः ॥ ५ ॥

अतः परं शिष्यप्रश्नमनतारयितुमाह ।

अथ शिष्यः पृच्छति ।

अप्येति । अथानन्तरं शिष्यः पृच्छति प्रश्नं करोति, तमेव
प्रश्नमुदाहरति ।

गुरो लाक्षणिकैरेव किं लक्षयसि लक्षणैः ।

लक्षणैर्लक्ष्य स्वामिंस्तल्लक्ष्यं लक्षयते यथा ॥ ३ ॥

गुरो इति । हे गुरो मृणालि हितंमुपादिशतीति मुरुस्तस्य
संबोधने हे गुरो हे दैशिक लाक्षणिकैरेव लक्षणैर्लक्षणया बो-
धितैरेव केवलं लक्षणैश्चिन्तैस्तदात्मरूपं लक्ष्यं लक्षणैर्बोद्धुं यो-
ग्यं वस्तु किं कुतो लक्षयसि बोधयसि हे स्वामिन्हे गुरो तदा-
त्मस्वरूपं लक्ष्यं लक्षणैर्ज्ञाप्यं वस्तु लक्षणैश्चिन्तैर्यथा यदल-
क्षयते ज्ञायते तथा तदल्लक्ष्य बोधय ॥ ६ ॥

अस्य प्रश्नस्योत्तरं दातु माह ।

अत्रोत्तरम् ।

अत्रेति । अत्रास्मिन्प्रश्न उत्तरं प्रतिवाक्यमुच्यत इति शेषः,
तदेवोत्तरमुदाहरति ।

लक्ष्ये लक्षणवल्लक्ष्यमिह लक्ष्ये न लक्षणम् ।

विलक्षणमिदं लक्ष्यं लक्षणैवात्र लक्षणम् ॥ ७ ॥

लक्ष्य इति । लक्ष्येऽन्यलक्षणैर्बोधये वस्तुनि लक्षणवद्यथा
लक्षणानि सन्ति तद्वदिहात्मस्वरूपे लक्ष्ये लक्षणैर्बोधये वस्तुनि
लक्षणं चिन्हं न लक्ष्यं न लक्षितुं योग्यं कुत इत्यत आह वि-
लक्षणमिति, इदमात्मस्वरूपं लक्ष्यं लक्षणया बोद्धुं योग्यं वस्तु
विलक्षणमन्यलक्ष्यविपरीतलक्षणवल्लक्षणहीनं चास्ति निर्गुण-
त्वादरूपत्वात्स्वप्रकाशत्वाच्चातो लक्षणैव कैवलं भागलक्षणैवा-
त्रास्मिन्नलक्ष्ये लक्षणं बोधाय चिह्नं भवति नान्यद्, अन्यलक्ष्ये
तु लक्षणसंभवात्परप्रकाशत्वाच्च लक्षणं संभवत्येवेति भावः ॥ ७ ॥

एवं प्रश्नं समाधायेदानीं दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकयोः श्यामि
कापदवाच्यमप्यर्थं बोधयंस्तन्निषेधति ।

पयस्यमलगम्भीरे श्यामिका भ्रान्तिरूपिणी ।

ब्रह्मण्यमलगम्भीरेऽप्यविद्या भ्रान्तिरूपिणी ॥ ८ ॥

इति०न०बो०यमुनाष्टकम् ॥ १८ ॥

पयसीति । अमलगम्भीरेऽमलं च तद्गम्भीरं चागान्धं त-
स्मिन्पयसि जले श्यामिका कालिमा या प्रदृश्यते सा भ्रान्ति-
रूपिणी भ्रान्तिभ्रम एव रूपं स्वरूपं यस्यास्तथाभूतास्तीति
ज्ञातव्या न तु सा वास्तवीत्यर्थः, श्यामत्वभासने हेतुरगाधत्वं
तदसत्त्वसम्भवे हेतुनिर्मलत्वमिति विवेकः । दार्ष्टान्तिकेऽप्याह
ब्रह्मणीति, अमलगम्भीरे न विद्यते मलोऽविद्यादिरूपो

यस्मिंस्तदगलं गम्भीरं चानन्तत्वादगाधमेतादृशे विशेषणद्व-
यवाति ब्रह्मणि देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्य आत्मानि भ्रां-
द्यापि अज्ञानमांष भ्रान्तिरूपिणी भ्रान्तिर्भ्रम एव रूपं स्वरूपं
यस्याः सा तथाभूताऽस्ति न तु वास्तवीत्यर्थः, अत्रापि चेत्यर-
हितचिन्मात्रानन्तत्वमविद्याप्रतीतौ हेतुः, निर्मलस्वप्रकाशचिन्मा-
त्रत्वमविद्यासत्त्वे हेतुरिति विवेकः, अतो दृष्टान्तदार्ष्टान्तिकसाम्यं
सिद्धमिति भावः ॥ ८ ॥

इति श्रीनरह० दि० बा० यमुनाष्टकप्रकाशोष्ठादशः ॥ १८ ॥

अथ शिलाषट्कम् ।

एवं यमुनासादृश्येनात्मस्वरूपं निरूप्येदानीं तदेव पुनः
शिलाधेनुरूपेण निरूपयज्जिलाधेनुषट्कारूपं प्रकरणं षट्श्लो-
कमारभमाण आह ।

अथ शिलाषट्कम् ।

अथेति । अथ यमुनाष्टकनिरूपणानन्तरं शिलाधेनुषट्कं
शिलाधेनोः षट्कं षण्णां श्लोकानां समूहरूपं प्रकरणां निरू-
प्यत इति शेषः, तत्र तावदादौ शिलाधेनोः स्वस्य साक्षात्का-
रोस्तीत्याह ।

अनन्तकोटिचन्द्राणां चन्द्रिकाभिः कृता किमु !

आह्लादरूपिणी दृष्टा मया धेनुः शिलामयी ॥ १ ॥

अनन्तेति । अनन्तकोटिचन्द्राणामनन्ता अपरिमिताः को-
टयः कोटिसंख्या ये चन्द्रा निशाकरास्तेषामनन्तकोटिब्र-
ह्माण्डापेक्षया चन्द्राणामप्यनन्तकोटितं ज्ञेयं, तेषां चन्द्रिकाभि-
र्ज्योत्स्नाभिरुपादानभूताभिः कृता निर्मिता किमु किमित्यु-
त्प्रेक्षा, चन्द्रिकाकार्यत्वोत्प्रेक्षणे निमित्तमाहऽऽह्लादरूपिणीति,

आह्लादो हर्ष एव रूपमाकारो यस्याः सा तथोक्ता शिलामयी
शिलारूपा चेत्यरहितचिन्मात्ररूपत्वाच्चित्तेर्जडशिलासादृश्यं ज्ञे-
यम्, धेनुर्धिनोति प्रीणाति जगदिति धेनुः सकलजगदानन्दकर-
त्वाद्धेनुत्वम्, 'एष ह्येवानन्दयाती'ति श्रुतेः, यया तत्स्वरूपनिरूप-
णकर्त्रा दृष्टा साक्षादनुभूताऽतो मत्कृततन्निरूपणेऽप्रामाण्यं न
शङ्कनीयमिति भावः ॥ १ ॥

ननु धेनुत्वे तस्या धावनखानपानाद्यपेक्षा लोकधेनोरिव
स्यादिसाक्षङ्क्य तां वारयत्यर्थेन ।

न धावति न हन्त्येव न खादति पिवत्यपि ।

स्वभावनिर्मला सेयं हृष्टिपुष्टिमती स्थिता ॥ २ ॥

नेति । न धावति न गच्छति 'अपाणिपाद'इति श्रुतेः, पादर-
हितत्वाद्गन्तव्यदेशाभावाच्च, तथा न हन्त्येव नैव हिंसति हिंस्य-
स्यान्यस्याभावात्कर्तृत्वस्यापि बाधितत्वाच्च, न खादति न भ-
क्षति आनन्दरूपत्वेन नित्यवृत्तत्वाद्भोज्यद्वैतासत्वाच्चाऽपि च
निर्विकारत्वेन भोक्तृत्वविकारासम्भवाच्च, न पिवत्यापि आन-
न्दरूपत्वेन नित्यवृत्तत्वादेव न पानाद्यपेक्षेति भावः, स्वभावनि-
र्मला स्वभावेनैव स्वत एव निर्मला शुद्धाऽत एव नित्यं सर्व-
दैव हृष्टिपुष्टिमती हृष्टिर्हर्षः पुष्टिः पुष्टत्वं तद्वती स्थिता तिष्ठ-
तीति ज्ञेया ॥ २ ॥

कामधेनोर्विश्वामित्रदण्डाय निःसृतानि रोमभ्यः सैन्या-
नीति पुराणेषु प्रतापः श्रूयते यस्ततोप्यस्यामाधिक्यं प्रताप-
स्य दर्शयति ।

रोमरेखासु विश्रान्तास्तस्या ब्रह्माण्डकोटयः ।

अपर्यन्ता स्थिता धेनुः सा काश्मीरशिलामयी ॥ ३ ॥

रोमरेखास्त्विति । तस्याः शिलाधेनो रोमरेखासु रोमकूपेषु ब्रह्माण्डकोटयो ब्रह्माण्डानां त्रिलोकानां कोटयोऽपरिमितकोटिकोटिसमूहा विभ्रान्ता विपरीततया विंशष्टरूपेण च भ्रान्ता भ्रमरूपास्तिष्ठन्तीति शेषः, शबलब्रह्मणामत्र रोमरेखास्थानीयत्वं तत्रैव ब्रह्माण्डानां कल्पितत्वादिति भावः, तस्या महत्त्वमपि अन्यसामान्यधेनुकामधेनुभ्योऽप्यधिकं दर्शयति अपर्यन्तेति, सोक्ता धेनुः सर्वप्राणितर्पणकर्त्री गौरपर्यन्ता न विद्यते परितोऽन्तः परिच्छेदो यस्याः सा तथोक्ताऽनन्तेत्यर्थः, स्थिता तिष्ठति सा च काश्मीरशिलामयी काश्मीर उत्पन्ना शिला स्फटिकारूपा तन्मयी तद्रूपेत्यर्थः, अस्तीति शेषः, स्वच्छत्वेन चेत्यरहितचिन्मात्रत्वाज्ज्ञानाभावेन च काश्मीरशिलारूपत्वं निरूपितमिति भावः ॥ ३ ॥

तस्याः स्फटिकमयत्वं यदुक्तं तत्प्रयोजनमाह ।

आयान्ति यान्ति धावन्ति नृत्यन्ति च हसन्ति च ।

प्रतिबिम्बा जीवरूपास्तस्याः सा तु यथा स्थिता ॥ ४ ॥

आयान्तीति । तस्याः काश्मीरशिलामयधेनोर्जीवरूपा जीवाकृतयः प्रतिबिम्बा आभासा आयान्ति आगच्छान्ति यान्ति गच्छन्ति धावन्ति त्वरितं वेगेन गच्छन्ति अपि च पुनर्नृत्यन्ति हर्षेण नटवदनन्तरूपैर्नृत्यं कुर्वन्ति च पुनर्हसन्ति वैषयिकसुखोद्भवे सुखित्वाभिमया हास्यमपि कुर्वन्ति एवंविधजीवविविधाकारेषु प्रतीयमानेष्वप्रतीयमानेषु च सत्सु अपि अनेकविधप्रतिबिम्बेषु प्रतीयमानेष्वपि स्फटिक इव सा तु काश्मीरशिलाधेनुश्च यथा स्थिता यथा पूर्वं अनिर्विकारा तथैव स्थिता तिष्ठति ॥ ४ ॥

ननु पाषाणमयत्वे नीरसत्वं स्यादित्याशङ्क्य स्थूलदृष्ट्या नीरसत्वेऽपि तस्या रसरूपत्वमस्तीत्याह ।

नीरसापि सुधामिष्टा निर्गुणापि प्रिया सताम् ।

नीरूपाप्यतिकान्ता सा मया दृष्टा न तु श्रुता ॥५॥

नीरसेति । नीरसापि यद्यपि रसः सुखं वैषपिकषट्त्रिधो रसश्च निर्गतो निवृत्तो यस्याः सा तथोक्ताऽस्ति तथापि 'यो वै भूमा तत्सुखं नाल्पे सुखमस्ति, विज्ञानमानन्दं ब्रह्म, रसो वै-सः' इत्यादिश्रुतिभिः सुखरूपत्वमातिपादनात्, सुखरूपत्वादेव-सुधामिष्टा सुधामृतं तद्वन्मिष्टा मधुराऽस्ति, तथा निर्गुणापि निर्-गता निवृत्ता गुणाः सत्त्वरजस्तमोरूपास्तत्कार्याणि च सु-शीलत्वादयो यस्यां सा तथोक्ताऽस्ति यद्यपि सतां तत्स्व-रूपनिश्चयवताम् आस्ति ब्रह्मेति चेद्वेदं सन्तमेनं ततो विदुरि'ति श्रु-तेः, प्रिया प्रीतिविषयेत्यर्थः, भवतीति शेषः, तथा नीरूपा-पि निर्गतं रूपं यस्याः सा तथोक्ता निराकारेत्यर्थः, अस्ति यद्यपि तथापि सा धेनुरतिकान्ताऽत्यन्तकमनीया भ-वात् प्रीतिविषयत्वादतिकमनीयत्वमपि सुखरूपत्वादेव ज्ञेयम्, ननु एतादृशी धेनुर्भवता दृष्टा वा श्रुता श्रुता चेद्वञ्चकैर्मि-थ्याभ्रामितत्वेन तद्वचनजन्यं ज्ञानं ग्लानप्लववाक्यवद्भ्रान्तमेवा-तोऽप्रामाण्येनाग्राह्यं स्यादित्याशंक्याद्यानङ्गीकारेणैव द्वितीयमव-ष्टभ्याह मयेति, मया त्वदुपदेशकेन दृष्टा साक्षादनुभूता न तु श्रुता केवलश्रुतस्यापि शिलाप्लववाक्यजन्यज्ञानस्य भ्रान्तत्ववद्भ्रान्तत्वं निवारयितुं दृष्टत्वं मप्यङ्गीकार्यमित्युभयोर्ग्रहणमित्यनवग्रामिति भावः ॥ ५ ॥

नन्वन्यधेनुदुग्धपानवत्तद्दुग्धपानेच्छोर्मम कथं तल्लाभः स्या-दित्याशङ्क्याह ।

स्रवन्तीममृतं नित्यं जिह्वया ब्रह्मविद्यया ।

वत्सः शिलामयो भूत्वा पिव धेनुं शिलामयीम् ॥ ६ ॥

इति श्रीन० बो० शिलाधेनुपद्धम् ॥ १९ ॥

स्रवन्तीमिति । हे शिष्य त्वं भवान् शिलामयः शिलावत्सम-
कूटस्थचिद्रूपस्तत उभयोर्जात्यैक्येन वत्स इव धेनोः साजा-
न्येन वत्सो यथा तथा भूत्वा ब्रह्मधेनुबालत्वं स्वस्मिन्सं-
पाद्येति भावः, ब्रह्मविद्याया स्वस्य ब्रह्माभिन्नत्वज्ञानरूपया जि-
ह्वया रसनया तार्त्त्विकसुखरसानुभवकरणत्वाद्ब्रह्मविद्याया रस-
नारूपत्वं ज्ञेयम्, अमृतं सुखं यत्पयःस्थानीयं नित्यं सर्वकालमपि
स्रवन्तीं दुहन्तीं शिलामयीं शिलावत्समरूपां ब्रह्मरूपामित्यर्थः,
पिव प्राश्नीहि अनुभवेत्यर्थः ॥ ६ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ
शिलाधेनुपद्धार्थप्रकाश एकोनविंशः ॥ १९ ॥

अथ निद्रापञ्चकम् ।

एवं शिलाधेनुरूपकेणात्मस्वरूपं निरूप्येदानीं तदेव निद्रा-
रूपकेण निरूपयितुं निद्रापञ्चकारुण्यं पञ्चश्लोकं प्रकरणमारभ-
माण आह ।

अथ निद्रापञ्चकम् ।

अथेति । अथ शिलापट्टनिरूपणानन्तरं निद्रापञ्चकं निद्रायां
निरूपकं पञ्चकं पञ्चश्लोकानां समूहरूपं प्रकरणं निरूप्यत इति
शेषः, तत्र तावल्लौकिकनिद्राया एतत्प्रकरणे वर्णयिष्यमाणनि-
द्राया वैलक्षण्यं दर्शयितुमाह ।

न सन्ति यस्यां निद्रायां जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तयः ।

अवस्थात्रयरूपिण्यः सर्वद्वन्द्वविवर्जनात् ॥ १ ॥

नेति । यस्यां विद्वदनुभवगम्यायां निद्रायां सुषुप्तौ सर्वप्रपञ्च-

लयाधारत्वाद्ब्रह्मैव निद्रारूपेण प्रतिपादितमत्र ज्ञेयम्, अवस्थात्रय-
रूपिण्योऽवस्थाः स्थितयस्तासां त्रयं त्रिकं तदेव रूपमाकृति-
र्यासां तास्तथोक्ता जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तयो जाग्रच्चेन्द्रियैर्विषयोपल-
ब्धिर्जागरितमित्युक्तलक्षणा जाग्रदेतन्नाम्न्येका, स्वप्नश्च जा-
ग्रत्संस्कारवासनावसितबुद्धौ जाग्रत्संस्कारजः प्रत्ययः स्वप्न
इत्युक्तलक्षणा स्वप्नावस्था द्वितीया, सुषुप्तिश्चाज्ञानमात्रविषया त-
दावृतसुखविषया चेतिलक्षणलक्षिता निद्रा च तृतीया, एता न
सन्ति न विद्यन्ते तत्र हेतुः सर्वद्वन्द्वविवर्जनात्सर्वाणि समस्तानि
यानि द्वन्द्वानि सुखदुःखादीनि तेषां विवर्जनादसन्ताभावात् ॥१॥

ननु निद्रात्वे तस्यास्तामसत्वं स्यात्तत्राह ।

गुणातीततया तत्र तमोलेशो न विद्यते ।

स्वयंप्रकाशरूपत्वादप्रकाशोपि नास्ति हि ॥ २ ॥

गुणातीततयेति । तत्रोक्तनिद्रायां गुणातीततया तस्या गु-
णातीतत्वात्तमोलेशस्तमसस्तमोनाम्नो गुणस्य लेशोऽशो न
विद्यते नैवास्ति, ननु मास्त्वस्यां तमस्तथापि निद्रात्वेनास्यामन्य-
सुप्तौ जगदप्रकाश इवाप्रकाशः स्यात्तत्राह स्वयंप्रकाशरूपत्वादिति,
निद्रायास्तस्याः स्वयंप्रकाशरूपत्वाद् अवेद्यत्वे सत्यपरोक्षत्वं स्व-
प्रकाशत्वमित्युक्तलक्षणः स्वयंप्रकाश एव रूपं यस्याः सा त-
थोक्ता तस्या भावस्तत्त्वं तस्मादेव हेतोः, अन्यनिद्रायां च वेद्यत्वं
प्रसङ्गसिद्धमतः परप्रकाश्यत्वेन तस्यां स्वप्रकाशाभावोऽस्ति, अत्र
तु स्वप्रकाशत्वादेवाप्रकाशोपि नास्ति अपि शब्दाद् दृश्यत्वमपि
नास्ति हि विदुषामेतदनुभवसिद्धमित्यर्थः ॥ २ ॥

ननु तर्हि निद्रात्वेनास्याः प्राप्तिः सहजा निष्फला च
स्यात्तत्राह ।

यत्प्राप्तये महापुण्यास्तपस्यन्ति तपस्विनः ।

विचारयन्ति विद्वांसो वेदान्तवचनानि च ॥ ३ ॥

यत्प्राप्तय इति । महापुण्या महद्बहु अन्तःकरणशोधकं पुण्यं पवित्रं कर्म येषां ते तथोक्ता अत एव तपस्विनस्तपसि रताः पुरुषा यत्प्राप्तये यस्या निद्रायाः प्राप्तिलभस्तस्यै तदर्थं तपस्यन्ति तपः कुर्वन्ति तेषां विवेकिनां यत्तपआद्यनुष्ठानं तदुक्तलक्षणनिद्रालाभायैवेति भावः, किञ्च विद्वांसो विवेकिनो वेदान्तवचनानि च वेदान्ता वेदशिरोभागा उपनिषद इत्यर्थः, तेषां वचनानि वाक्यानि तानि अपि विचारयन्ति जीवब्रह्मैक्यतात्पर्यतयावलोकयन्ति अतोस्याः सुलभत्वं निष्फलत्वं च न मन्तव्यमिति भावः ॥ ३ ॥

नन्वन्यनिद्रायामपि सुखभोगः फलमस्ति तद्वदत्रापि अतः कोस्यां विशेष इत्याशङ्क्याह ।

सुखभोगः फलं नात्र सैवानन्दस्वरूपिणी ।

पुरुषार्थस्वरूपत्वान्न कालक्षेपरूपिणी ॥ ४ ॥

सुखभोग इति । हे शिष्य अत्रास्यां निद्रायां सुखभोगः सुखस्यानन्दस्य भोगोऽनुभवः फलं प्रयोजनं न न विद्यते किन्तु सैव सोक्तलक्षणा निद्रैवाऽऽनन्दस्वरूपिणी—आनन्दः सुखमेव स्वमसाधारणं रूपं यस्याः सा तथोक्ताऽस्ति लौकिकनिद्रायां चाज्ञानावृतसुखानुभवस्तत्रानुभवित्रनुभवानुभाव्यरूपुत्रिपुत्र्या विद्यमानत्वात्तस्य खण्डितत्वेन वृत्तिविषयत्वेन चापारमार्थिकत्वम्, अस्यास्तु सुखरूपत्वात्तिपुटीरहितत्वाच्चानन्दरूपत्वं पारमार्थिकमिति भावः, ननु अन्यनिद्राया इवास्याः कालक्षेपमात्रत्वं स्मदित्याशङ्क्यास्यां तन्निवारणपूर्वं विशेषं दर्शयति पुरुषार्थेति । हे शिष्य इयं सुषुप्तिः पुरुषार्थस्वरूपत्वात्पुरु-

पार्थो मोक्षस्वरूपः स एव स्वरूपमात्मा यस्यास्तस्या भाव-
स्तत्ता ततो हेतोरन्यनिद्रावत्कालक्षेपरूपिणी कालस्य सम-
यस्य क्षेपोऽतिक्रमणं तदेव रूपं यस्याः सा तथोक्ता न न-
विद्यते ॥ ४ ॥

ननु तर्ह्यन्यनिद्रेव साधारणतया सर्वेषां तत्प्राप्तिः कुतो
नेत्याशङ्क्य तस्या दुष्प्रापत्वनिरूपणपूर्वकं तत्प्राप्तावपि वि-
शेषं दर्शयति ।

सुलभा शुद्धबोधानां दुर्लभा विषयात्मनाम् ।

सहजा माधवादीनां सा निद्रा तु महाफलम् ॥ ५ ॥

इति श्रीन० बो० निद्रापञ्चकम् ॥ २० ॥

सुलभेति हे । शिष्य शुद्धबोधानां शुद्धो भाग्यागलक्षण-
या विरुद्धांशत्यागेन शुद्धात्मविषयको यो बोधः स शुद्धबोधो
ज्ञानं येषां तेषां पुरुषाणां सा निद्रोक्तलक्षणा सुलभा सुख-
प्रापाऽस्ति, किंच विषयात्मनां विषयेषु भोग्यबुद्ध्या जगत्प-
दार्थेषु आत्मा मनो येषां ते तथोक्तास्तेषां सा निद्रा दुर्लभा
दुःप्रापाऽस्ति, किंच माधवादीनां माधवो लक्ष्मीपतिरादि-
मुख्यो येषान्ते तथोक्ताः शिवादयस्तेषां सोक्तलक्षणा निद्रा
सहजा साभाविकी तेषां शुद्धसत्त्वोपाधित्वात्सा निद्रा-
तत्प्रकृतिरेवात एव सैव योगनिद्रेति नाम्ना शास्त्रेषु कथ्यते-
ऽतः सर्वप्रकारेण सोक्तलक्षणा तु लोकनिद्राविलक्षणा म-
हाफलं सर्वकर्मणां सर्वोपासनानां च ज्ञानस्यापि फलभूतेय-
मतो महाफलरूपा ज्ञेया ॥ ५ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ

निद्रापञ्चकार्थप्रकाशो विशः ॥ २० ॥

अथानुभवनवकम् ।

एवं निद्रारूपकेणात्मस्वरूपस्थितिं निरूपणेदानीं स्वानुभवं निरूपयितुं परमकृपयानुभवनवकारणं नवश्लोकं प्रकरण-
मारभमाण आह ।

अथानुभवनवकम् ।

अथेति । अथ निद्रापञ्चकनिरूपणानन्तरमनुभवनवकमनुभ-
वस्यात्मानुभवस्य निरूपकं नवकं नवानां श्लोकानां समूह-
रूपं प्रकरणं समूहे कन् निरूप्यत इति शेषः, तत्र तावदादौ गु-
रोरनुभवस्य स्वस्वरूपस्य स्वानुभववृत्तेः स्वानुभवविषयस्य
चैकरूप्यं स्वानुभूतं शिष्यनिश्चयाय निरूपयात ।

स्वानन्दबोधगुरुभिर्गुरुभिर्निरुक्तं

स्वानन्दबोधघनमेव मम स्वरूपम् ।

स्वानन्दबोधघनया कलया कया चि-

त्स्वानन्दबोधघनमेव मयानुभूतम् ॥ १ ॥

स्वानन्देति । स्वानन्दबोधगुरुभिः स्व आत्मस्वरूपो य
आनन्दः सुखं 'यो वै भूमा तत्सुखमि'ति श्रुत्युक्तस्तदभिन्नो यो
बोधो ज्ञेयरहितं ज्ञानं तेन गुरवः श्रेष्ठास्तैर्गुरुभिर्मदितोपदे-
शकैर्निरुक्तं महावाक्यद्वारा भागत्यागलक्षणयोपदिष्टं कथ-
मिष्यत आह स्वानन्देति, स्वानन्दबोधघनमेव स्व आत्मस्व-
रूपो य आनन्दः सुखं निरतिशयानन्द इत्यर्थः, तदभिन्नो यो
बोधश्चेत्यरहितश्चिन्मात्रस्तेन घनं निविडं निश्छिद्रमित्यर्थः,
केवलं मम मे स्वरूपं स्वमसाधारणं रूपमाकृतिर्यस्य तत्तथो-
क्तम्, एवमुपदिष्टमिति योज्यम्, ततो गुरुपादिष्टरीत्यैव मया त्वद्गु-
रुरूपेण स्वानन्दबोधघनया स्व आत्मरूपो य आनन्दः सुखं

तदभिन्नो यो बोधो ज्ञानं तेन घना निविडा तथा कया चित्सत्त्वेनासत्त्वेन वा केनापि निर्देष्टुमशक्यया कलयान्तःकरणवृत्त्या तन्मम मे स्वरूपमसाधारणाकारः स्वानन्दबोधघनमेव स्व आत्मस्वरूपो य आनन्दः सुखं तदभिन्नो यो बोधो ज्ञानं निरतिशयसुखस्वरूपचैतन्यमित्यर्थः, तेन घनं निश्छिद्रमखण्डैकरसमित्यर्थः, अनुभूतं साक्षात्कृतम् ॥ १ ॥

नन्वेतादृगनुभवः कथमन्येषां मादृशानां स्यादित्याशङ्क्याह ।

श्रद्धाभक्तिभृतां विशेषविदुषां शिक्षावतां योगिनां मिथ्यावस्तुनि वस्तुतां विजहतां त्यागे गते गाढताम् । सत्ये सत्यतया स्फुरत्यविरतं चित्ते चमत्कारिणि स्वैरं स्फूर्जति निर्विकल्पपरमानन्दस्वरूपो हरिः ॥ २ ॥

श्रुद्धेति । श्रद्धाभक्तिभृतां श्रद्धा च गुरुवेदान्तवाक्येषु विश्वासरूपान्तःकरणवृत्तिः, भक्तिश्च 'श्रवणं स्मरणं विष्णोरर्चनं पादसेवनं स्तवनं कीर्तनं ध्यानं सख्यमात्मनिवेदनमिति नव लक्षणलक्षितान्तःकरणवृत्तिः, यद्वा 'सा परानुरक्तिरीश्वरे, ।

देवानां गुणलिङ्गानामानुश्रविककर्मणाम् ।

सत्त्व एवैकमनसो वृत्तिः स्वाभाविकी तु ये'ति ॥

शाण्डिल्यसूत्रभागवतवचनाभ्यां लक्षिता पराभक्तिरत्र ग्राह्या, ते उभे विभ्रति धारयन्ति ते तथोक्तास्तेषाम्, अत एव विशेषविदुषां कर्मभक्तिज्ञानेषु मध्ये यो विशेष आधिक्यं पूर्वस्मात्पूर्वस्मादुत्तरोत्तरे श्रेष्ठ्यमित्यर्थः, तद्विदन्ति जानन्ति ते तथोक्तास्तेषां, तत्र हेतुः शिक्षावतां गुरुतः शिक्षां प्राप्तानां न तु स्वमस्यैवायथार्थज्ञाने प्रवृत्तानामित्यर्थः, अत एव गुरुपदेशक्रमेणैव मिथ्यावस्तुनि मिथ्याभूते द्वैतपदार्थे वस्तुतां सत्यसत्त्वं-

चमतिमिसर्थः, विजहतां विशेषेण त्यागं कुर्वतां ततश्च तस्मिन्त्यागे जगदसत्त्वप्रत्ययलक्षणे त्यागे गाढतां दृढत्वं गते प्राप्ते सति योगिनामुक्तलक्षणयोगाभ्यासिनां चमत्कारिणि आत्मस्फुरणलक्षणचमत्कारवति चित्तेऽन्तःकरणे सत्ये सत्यात्मरूप आत्मनि सत्यतया सत्त्वरूपेणाऽर्थादसद्रूपे जगति असद्रूपेण चाऽविरतं विरामरहितं यथा भवति तथा निरन्तरमिसर्थः, स्फुरति प्रकाशमाने सति तस्मिन्नेव चित्ते निर्विकल्पपरमानन्दस्वरूपो निर्गता निवृत्ता विकल्पा विपरीता विविधा वा कल्पना यतः स तथाभूतो यः परमो निरतिशयः आनन्दः सुखं स एव स्वमसाधारणं रूपमात्मा यस्य स तथोक्तः, अत एव हरिः सर्वद्वैतहरणशीलोऽद्वैतानन्दरूप इत्यर्थः, स्वैरं स्वेच्छयैव स्फुर्जति प्रकाशते श्रद्धाद्युपायैरन्तःकरणे शोधितेऽन्तःकरणे स्वप्रकाशनित्यासिद्धात्मसाक्षात्कारो जात इव प्रतीयते न तु जायते वास्तवसाधननिरपेक्षत्वात्स्वसिद्धाविति भावः ॥ २ ॥

नन्वेतादृशोनुभवो मम केनोपायेन स्यादित्याशङ्क्य तानेवोपायान्दर्शयति ।

तृष्णां संहर संहरेन्द्रियचयं संहृत्य सर्वाः क्रिया-
श्चेतः संहर संहरान्यधिषणां स्वादप्यणुस्त्वं भव ।
अन्तः संप्रविशात्मधामनि मनागासादिते तत्पदे
सर्वाज्ञानकपाटभञ्जनपटुर्भावः स्थिरः स्थास्यति ॥ ३ ॥

तृष्णामिति । हे शिष्य त्वं तृष्णां प्राप्तेष्वप्राप्तेष्वपि पदार्थेषु अतृप्तिरूपां वृत्तिं संहर संरोधय ततः इन्द्रियचयमिन्द्रियाणां दशसंख्यानां श्रोत्रादीनां चयः समूहस्तं संरोधय प्रसाहारं कुर्वित्यर्थः, ततश्च सर्वाः समस्ताः क्रिया इन्द्रियव्यापारान् सं-

हृत्यऽवरुध्य ततश्च चेतोऽन्तःकरणं संहर संरोधय ततश्चान्य-
 धिषणामन्यद्वैतं तत्सत्त्वविषयां निश्चयरूपां वृत्तिं संहर नाशय
 लीनां कुर्विसर्थः, ततस्त्वमेतेष्वभिमतान् भवान् स्वादपि अभिम-
 न्तव्यविषयलयेनाकाशादपि आकाशस्य धर्मद्वयवत्त्वेन स्थूलत्वं
 तस्मादपि अणुः सूक्ष्म एकरूपत्वादिसर्थः, भवाऽपि तत आत्म-
 स्वरूपे धामनि स्थानेऽन्तस्तन्मध्ये तदभेदेनेत्यर्थः, संप्रविश लीनो
 भवेत्यर्थः, ततो मनागीषत्तत्पदे तस्मिन्नात्मरूपे पदे स्वरूप आसादिते
 प्राप्ते सति सर्वाज्ञानकपाटभञ्जनपटु सर्वं समस्तं यदज्ञानं तदेव क-
 पाटमिव आत्मदर्शनविरोधकत्वात्कपाटपट्टमिव तस्य भञ्जनमु-
 द्घाटनं तस्मिन्पटुः कुशलो भावः स्वरूपस्फूर्तिलक्षणः पदार्थः
 स्थिरो निश्चलः स्थास्यति स्थितो भविष्यति ॥ ३ ॥

ननु भवद्भिः समाधिः केनोपायेन सम्पादितस्तमुपायं
 वदस्येसायामाह ।

किं मां पृच्छसि सादरेण मनसा साधो समाधिक्रमं
 नूनं निर्गतमेव मोहतिमिरं जातः प्रकाशो महान् ।
 आत्मस्नेहघनां दशामुपगते बोधप्रदीपे मयि
 द्रागुड्डीय पतन्ति वृत्तिनिवहा नष्टुं पतङ्गा इव ॥ ४ ॥

किमिति । हे साधो हे समाधिसाधनेच्छो त्वं भवान्सा-
 दरेण समाधिसाधनादरवता मनसान्तःकरणेन समाधिक्रमं क्र-
 म्यते साध्यतेऽनेनेति क्रमः साधनजातं समाधेर्मम निर्वि-
 कल्पसमाधेः क्रमं साधनमुपायमित्यर्थः, किं पृच्छसि किमर्थं पृ-
 च्छसि समाधिसाधनसिद्धेः साधकेच्छापेक्षत्वान्मयि तु तत्सहज-
 त्वात्तदिच्छाभावेन तदभावे तत्पृच्छैवायुक्तेति तत्कथनमपि मयि
 नैव सम्भाव्यमिति भावः, ननु भवत्समाधौ सहजत्वे तद-

सम्भवः स्यात्तदेव कथं सम्भवं तत्राह नूनमिति, मोहतिमिरं
मोहो जीवब्रह्मैक्याज्ञानमेव तिमिरं तमो नूनं निश्चयं निर्गत-
मेव नष्टमेव तथा महान्निरावरणः प्रकाशः प्रकाश्यते ज्ञायते-
ऽनेनेति प्रकाश आत्मविषयकं निरावरणं ज्ञानमित्यर्थः, जात
उत्पन्नः, ननु भवति प्रकाशोत्पत्तौ तिमिरनाशे च किं निमित्त-
मित्याशङ्क्य निमित्तं दर्शयितुं रूपकमाहऽऽत्मेति, मयि अहंपद-
वाच्ये साधिष्ठानबुद्धिस्थचिदाभासे बोधप्रदीपे बोधो ज्ञानं त-
त्स्वरूपे प्रदीपे दीपकरूप आत्मस्नेहघनामात्मनि ब्रह्माभिन्ने प्र-
त्यगात्मानि यः स्नेहो निरतिशयं प्रेम तेन तैलस्थानीयेन घनां
निविडाद्रीं दशामवस्थां वर्तिस्थानीयामुपगत आरूढ आश्रिते
सतीत्यर्थः, वृत्तिनिवहा वृत्तीनामन्तःकरणवृत्तीनां निवहा समूहाः
पतङ्गा इव शलभादयो यथा किञ्चिदुड्डीय नष्टुं दीपे पतन्ति तथा
द्राणीषद्यावत्प्रारब्धक्षयं विद्यमानस्य वृत्तिसमूहचञ्चल्पस्य 'तस्य
तावदेव चिरं यावन्न विमोक्षयं अथ संपत्स्य' इति श्रुत्या क्षणिक-
त्वोक्तेः, ईषत्कालेनेपत्वम्, उड्डीयोत्पत्य नष्टुं नाशाय पतन्ति-
प्राप्नुवन्ति अतो मत्समाधेः सहजत्वान्न साधनापेक्षोत त्वत्प्रश्नो-
ऽनुपपन्न एवेति भावः ॥ ४ ॥

ननु निर्विकल्पममाधेरष्टाङ्गसाधनसाध्यत्वात्साधनानां च
भवत्सु अदृश्यमानत्वाच्चैर्विना कथं तत्सिद्धिः सम्भाव्या भवत्सु
इत्याशङ्क्यानुपयोगित्वं साधनानां स्वस्मिन्दर्शयति ।

गाढं वाऽस्तु विलीनमस्तु न घृतं साधो घृतत्वादृतं
चैतन्यस्य चमत्कृतिः किल तथा चित्तं तदेवाह्वयम् ।
तस्माच्चित्तलयस्य साधनमसौ तत्त्वे तु साक्षात्कृते
प्रत्याहारपरिश्रमोऽपि स मया संत्यक्त एवाधूना ॥५॥

गाढीमति । हे साधो साध्नोति समाधिसाधनानीति साधु-
 स्तस्य सम्बोधने हेसाधो घृतं सर्पिर्गाढं दृढमस्तु भवतु शी-
 तयोगेन घनीभूतमस्त्वित्यर्थः, वा यद्वा विलीनमुष्णयोगेन र-
 सीभूतमस्तु तद्घृतं घृतत्वात्सर्पिष्ट्वान्न गतं न निवृत्तं घृतभा-
 वादन्यभावं न प्राप्तं तद्गुणस्योभयत्राप्येकरूपत्वेनानुभवाद् गा-
 ढघृते लीनघृते वा घृतप्रतीतेरेकरूपान्न घृतत्वहानिरिति भावः,
 यथा यद्वत्तथा तद्वच्चैतन्यस्य चैतन्यरूपस्यात्मनश्चणकृतिर्घनी-
 भारूपश्चमत्कारश्चित्तं मनोऽस्ति अतः प्रतीतौ भेदे प्रती-
 यमानेपि वास्तवं घृतत्वं घृतद्वयेऽभिन्नमिव तदेव तच्चैतन्यमेव
 चित्तमतोऽद्वयं भेदरहितं ब्रह्मचैतन्यमेवास्ति तस्मात्कारणा-
 दसावसन्निकृष्टो मत्तो दूरे वर्त्तमान इत्यर्थः, चित्तलयस्य यो-
 गमतेन सद्रूपस्य चित्तस्य मनसो यो लयो नाशः स्वरूपप्र-
 तीत्यभावरूपस्तस्य साधनं साधनभूतोऽतो मयाऽऽत्मयाथा-
 र्थ्यज्ञानवता तुषदेन योगिज्ञानात्स्वज्ञानस्यातीव वैलक्षण्यम-
 स्तीति सूचितं, तच्चे चित्तस्य पारमार्थिके रूपे साक्षात्कृतेऽप-
 रोक्षतयानुभूते सति प्रत्याहारपरिश्रमोपि प्रत्याहारः स्वस्ववि-
 षयेभ्य इन्द्रियपरावृत्तिरूपः प्रत्याहारोपलक्षितानि ध्याना-
 दीन्यपि ग्राह्याणि, स परिश्रमः साधनकाले रक्षणकाले नाश-
 काले फलकाले च सर्वदा श्रमो दुःखरूप एवाऽतः स यो-
 गसाधनसमूहोऽधुनेदानीं सन्त्यक्त एव सम्यग्निःसंशयं विसृष्ट
 एव निष्प्रयोजनत्वात्तस्येति भावः ॥ ५ ॥

ननु तर्हि साधनैर्विना कथं समाधिलाभ इत्याशङ्क्य तस्यापि
 सहजत्वात्त्रिदायवस्थावदवस्थात्वाविशेषात्तदपेक्षाभावेपि मयि
 अवस्थान्तरवत्स प्राप्नोत्येवेति मम तत्राप्यनादरोस्तीत्याशयेनाह ।

जाते विद्वदनुग्रहेण सहजानन्दागमे साधकै-

रौदास्येन यथा यथा परिहृतः कष्टः स योगोद्यमः ।
आश्चर्यं न मनीषितापि निविडा निद्रा यथेयं बला-
दायात्येव तथा तथा मुनिमतो गाढः समाधिः क्रमः ॥ ६ ॥

जात इति । विद्वदनुग्रहेण विदुषां ज्ञानिनामात्मसाक्षात्का-
रवतामित्यर्थः, अनुग्रहः कृपा तेन सहजानन्दागमे सहजः स्वा-
भाविक आनन्दो निरतिशयं सुखं तस्यागमो लाभस्तास्मि-
न्नात उद्भवे सति साधकैः पूर्वं साधकावस्थावद्भिरस्माभिः स
योगशास्त्रोक्तो योगोद्यमो योगः समाधिस्तत्साधनभूत उद्यम
उद्योगः कष्टः खेदरूप एवेति हेतोरौदास्येन तत्साधनेषु तत्र च
यदौदास्यमुदासीनत्वं तेन यथा यथा यावद्यावदित्यर्थः, परिहृत
उपेक्षितस्तथा तथेत्यावृत्तिशेषेणोत्तरत्र योज्यं तावत्तावदि-
त्यर्थः, न मनीषितापि मयानीप्सितापि निविडा सघनेयं लो-
कप्रसिद्धा निद्रा सुषुप्तिर्वलाद्धटात्स्वयमेवायाति प्राप्नोति तथा
तद्वन्मुनिमतो मुनिभिर्व्यासकपिलपतञ्जलिप्रभृतिभिर्विवेकिभि-
मत इष्टत्वेनादृतो गाढो दृढः समाधिक्रमः समाधेर्वेदान्तिमत-
स्वात्मरूपसमाधेः क्रमः प्रापकः साधनभूतो निरोधाख्यः स-
माधिः स्वयमयत्नमेव बलाद्धटादेवायाति प्राप्नोति एतदाश्चर्यम-
वलोकयेति शेषः ॥ ६ ॥

ननु भवतां सहजसमाधिर्येनोपायेन जातस्तमुपायं ब्रूही-
त्याशङ्क्य फलसहितमुपायं वदति ।

ध्यानामृतार्णवनिमग्नसमस्तमूर्त्या
तन्व्या धिया निगमिते निगमान्ततत्त्वे ।
आलोकितेष्वथ तटस्थधियाऽखिलेषु
भात्रेषु बोधघनता सहजा भ्युपैति ॥ ७ ॥

ध्यानेति। ध्यानामृतार्णवनिमग्नसमस्तमूल्या ध्यानमात्मविषयकर्त्रात्तत्रवाहोनात्मविषयप्रत्ययानन्तरितस्तदेवामृतं समुद्रमग्नस्य सर्वत्रामृतप्राप्तिरिवामृतं ब्रह्मसुखं तत्प्रापकत्वादमृतार्णवस्तस्मिन् निमग्ना प्रविष्टा समस्ता संपूर्णा मूर्तिराकारो यस्याः सा तथोक्ता तथाऽत एव तन्वया सूक्ष्मया धिया बुद्ध्या दृश्यते त्वग्रयया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिरिति श्रुतेः, निगमान्ततत्त्वे निगमो वेदस्तस्यान्ते वेदान्ते यन्निरूपितं तत्त्वमनारोपितस्वरूपं तस्मिन्, यद्वा निगमानां वेदानामन्तः परिसमाप्तिर्यस्मिन्तस्मिन्तत्त्वेऽनारोपितात्मस्वरूपे ब्रह्माभिन्ने प्रत्यगात्मनीति यावदनिगमिते बोधिते साक्षादनुभाविते सति अथानन्तरमेवाखिलेषु भावेषु पदार्थेषु तटस्थधिया यथा तटस्थः पुरुषः स्वदृष्ट्या नदीप्रवाहपतितानि तृणकाष्ठयादौनरादीनि प्रतिबिम्बितान् वृक्षादीनपि पश्यति तथा मायानदीतटस्थस्वसाक्षात्कारधिया बुद्धिदृष्ट्याऽऽलोकितेषु साक्षाद्दृष्टेषु सत्सु सहजा स्वाभाविकी बोधघनता बोधस्यात्मनो धनता निविडता प्रपञ्चरहितत्वेन चिद्धनस्वरूपतेत्यर्थः, अभ्युपैति प्राप्नोति, यद्वा तटस्थधिया नद्यादितटस्थितवृक्षादिषु जलगतप्रतिबिम्बरूपेण द्विधाप्रतीयमानेष्वपि तद्विषयैकत्वनिश्चयवृत्तिरिवानेकधाप्रतीयमानेऽप्यात्मनि एकत्वनिश्चयरूपया दृश्येति योज्यम् ॥ ७ ॥

एवं सहजसमाधेः प्राप्तिं ससाधनां निरूप्येदानीमेतस्या मधुमतीविद्यात्वं साधयति ।

एषा मधुमती विद्या सर्वत्र मधुदर्शनात् ।

स्वशरीरार्कवृक्षेऽपि दृष्टं यत्पुष्कलं मधु ॥ ८ ॥

एवेति । एषा सहजसमाधिरूपा मधुमतीविद्या मधुमती

नाम्नी विद्योपासना ज्ञेया, कुत एतस्या मधुमतीत्वं तत्राह
 सर्वत्रेति, सर्वत्र सर्वपदार्थेषु मधुदर्शनान्मधुनो ब्रह्मसुखस्य
 दर्शनात्साक्षात्काराद्, ननु अस्मात्सर्वत्र मधुदर्शनं जातमिहे-
 तत्कुतोऽनिश्चयं तत्राह स्वशरीरेति, यद्यस्मात्कारणात्स्वशरीरा-
 र्कवृक्षेपि स्वस्यात्मनः शरीरं स्वतो विशीर्णस्वभावमत एव
 दुःखदत्वान्मरणप्रदत्वाच्च तापहेतुत्वाच्च वृश्चनीयत्वाच्चा र्कवृक्ष-
 स्तस्मिन्नपि मधु ब्रह्मसुखं पुष्कलमसन्तवृत्तिकर्तृत्वाद्बहु दृष्टं
 साक्षादनुभूतमतः सर्वपदार्थेषु तद्वृष्टमेवेत्यतो मधुमतीत्वमेतस्याः
 सम्भाव्यमिति भावः, मधुमतीविद्याप्रतिपादको मन्त्रस्तावद्, 'मधु-
 वाता ऋताय ते मधु सरन्ति सिन्धवः माध्वीर्नः सन्त्वोषधीः मधु
 नक्तमुतोषसि मधुमत्पार्थिव रजः मधु द्यौरस्तुनः पिना मधु-
 मान्नो वनस्पतिर्मधुमानस्तु सूर्यः माध्वीर्गावो भवन्तु न' इति ।
 अस्यार्थः, वाता वायवः शारीराः प्राणादयो विराट्शारीरा
 आवहप्रवहादय एते सर्वे पञ्चीकृता अपञ्चीकृताश्चाकाश-
 कार्यरूपास्ते सर्वे ते तव ऋताय ऋतं ब्रह्म सुखं प्राप्तुं भवन्तु
 'ऋतं सत्यं परं ब्रह्मे'ति श्रुतेः, शाखान्तरे ऋतायते-इत्येकं पदं
 तदा मधु ब्रह्मसुखरूपाः सन्त ऋतायते ऋतं सत्यमिवाऽऽचर-
 न्तीति तादृशा भवन्तु, तथा सिन्धवः समुद्रा मधु ब्रह्मसुखं स-
 रन्ति स्रवन्तु लोडर्थे लड् अत्र सिन्धुशब्देन पञ्चीकृतजलराशि-
 रूपा अपञ्चीकृतजलं च शारीराः कुक्षयश्च तदभिमानिन्यो दे-
 वता अपि ग्राह्याः, ओषधीरोषध्यो यवादिरूपा नोऽस्मा-
 कं माध्वीर्ब्रह्मसुखप्रदाः सन्तु भवन्तु आत्मसुखप्राप्तिप-
 र्यन्तं शरीरस्य श्रवणाद्युपयोगित्वात्तादृशशरीरोपजीवनानुकू-
 लतया निर्विघ्नप्राप्तिरेव धान्यानां मधुप्रदत्वं ज्ञेयमिति भावः,
 नक्तं रात्रिरपि मधु ब्रह्मसुखरूपं भवतु ब्रह्मसुखप्राप्तिसाधन-

निचारादावनुकूलं नो भवतु इत्यर्थः, तथोपसि उतोषस्यपि प्रभातेपि नोऽस्माकं मधु ब्रह्मसुखं स्फुरतिविति शेषः, ब्रह्मसुखस्फुरणेऽनुकूलता प्रभातेस्त्वित्यर्थः, उषस इत्यपि शाखान्तरे पाठः, अर्थः स एव, पार्थिवं पृथिव्या इदं पार्थिवं पृथ्वीसम्बन्धि रजो रेणुस्तज्जन्यं घटाद्यापि पृथिवी च मधुमन्मधु ब्रह्मसुखं विद्यते यत्र तथाभूतमस्तु ब्रह्मसुखभानपूर्वकं तत्सर्वं भातु वा ब्रह्मसुखसाधनं भवतु इत्यर्थः, न इत्यनुवर्तनीयं, तथा पिता पालकः सर्वप्राणिपालनशीलित्यर्थः, द्यौः स्वर्गोपि मधु ब्रह्मसुखलक्षकं नोऽस्माकमस्तु भवतु द्यौःपदेनाकाशोपि ग्राह्यस्तथा वनस्पतिः पुष्पं विना फलवानश्वत्यादिर्वनोपलक्षितौपधीस्वामी चन्द्रोपि मधुमान्मधुसुखं विद्यतेऽस्मिन्निति मधुमान्ब्रह्मसुखविशिष्टस्तत्पदश्च नोऽस्माकमस्तु भवतु सूर्यस्तपनो ब्रह्मसुखप्रदो भवतु तथा गावो धेनवो वाचश्चेन्द्रियाणि च बुद्धिश्च यज्ञश्च दिशश्च वज्रं बाणाश्चेत्यादिजातं सकलं नोऽस्माकं ब्रह्मसुखानुसन्धानवतां मार्ध्वीर्ब्रह्मसुखानुरूपा भवन्तु प्रतीयन्तु सर्वत्र प्रार्थनायां लोद ॥ ८ ॥

इदानीं स्वस्याज्ञानावस्थातो ज्ञानावस्थायां स्थितस्य ममहृदन्तरं दर्शयति ।

विष्णोर्मे दर्शनं भूयादेवमासीन्मनोरथः ।

इदानीं कृपया विष्णोः सर्वं विष्णुमयं जगत् ॥९॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारेऽनुभवनवक्त्रमेकविंशम् ॥ २१ ॥

विष्णोरिति । हे शिष्य पूर्वं ज्ञानप्राप्तिपूर्वकालेऽज्ञानावस्थायामित्यर्थः, मे मम विष्णोर्व्यपिकस्य परमात्मनो दर्शनं साक्षात्कारो भूयाद्भवतु एवमित्थं मे-इत्यावर्तनीयं, मम मनोरथोऽभिलाष आसीदभूत्, केवलाज्ञानावस्थायां तु विष-

येष्वेवेच्छाऽऽसीत्, तनश्च तदर्थं कर्मोपासनाद्यनुष्ठाननान्तः-
करणे किञ्चिच्छुद्धे निष्कामपूर्वं तदनुष्ठानेन ववेष्टि व्याप्नो-
ति जगत्स विष्णुगुरुः ।

‘गुरुब्रह्मा गुरुर्विष्णुर्गुरुर्देवो महेश्वरः ।

गुरुरेव परं ब्रह्म तस्मै श्रीगुरवे नमः’ ॥ इति ।

वृद्धवचनादत्रैव च ।

मदमोहाभिधकूरमधुकैटभजिष्णवे ।

मोक्षलक्ष्मीनिवामाय नमः श्रीगुरुविष्णवे ॥

इति चोक्तत्वाद्गुरोर्व्यापकत्वं च सर्वत्र सर्वाहतोपदेष्टृत्वम-
भवेन ज्ञेयम्, इदानीमधुना ज्ञानप्राप्तौ सत्यां विष्णोर्ज-
गद्व्यापकस्य गुरोः कृपा दया तथा सर्वं समस्तं जगद्विश्वं वि-
ष्णुमयं विष्णुर्व्यापक आत्मा गुरुश्च तन्मयं तद्रूपं दृश्यत इति
शेषः, ‘सर्वं खाल्वदं ब्रह्म नेह नानास्ति किञ्चन, पुरुष एवेदं सर्वं
यद्भूतं यच्च भव्यं, विश्वं नारायण’ इत्यादि श्रुतिद्वारा गुरोरु-
पदेशरूपकृपया वाचारम्भणश्रुत्युक्तयुक्त्या च पर्यालोचनेन का-
र्यस्य कारणव्यतिरिक्तसत्ताभावाज्जगतो ब्रह्ममात्रत्वं तदभिन्न-
गुरुदृष्ट्या च गुरुमात्रत्वं लोकप्रसिद्धविष्णुदृष्ट्या च विष्णुमा-
त्रत्वं च साक्षात्कृतामस्यर्थः ॥ ९ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यादिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्ता-
वनुभवनवकार्यप्रकाश एकविंशः ॥ २१ ॥

अथ विद्वत्प्रभावनवकम् ।

एवं स्वानुभवं निरूप्येदानीं ज्ञानिनां प्रतापं वर्णयितुं वि-
द्वत्प्रभावनवकारूपं प्रकरणं नवश्लोकं निरूपयिष्यन्नाह ।

अथ विद्वत्प्रभावनवकम् ।

अथेति । अथेदानीं स्वानुभवनवकनिरूपणानन्तरं विद्वत्प्र-

भावनवकं विदुषां विवेकिनां प्रभावः प्रतापस्तस्य निरूपकं न-
वकं नवानां श्लोकानां समूहो नवकं विद्वत्प्रभावनवकाख्यं प्र-
करणं निरूप्यत इति शेषः, तत्रादौ तावदेतत्प्रकरणनिरूपयिष्य-
माणविषयमत्र निर्दिशति ।

अभावो यत्र भावानां स भावो यत्र वर्णितः ।

स्वभावसुखदं तात प्रभावनवकं शृणु ॥ १ ॥

अभाव इति । यत्र यस्मिन् भावे भावानां कार्यकारणरू-
पाणां जगद्गतपदार्थानामभावोऽस्यन्तासत्त्वमस्ति स भावः
सच्चिदानन्दरूपो भावः पदार्थ आत्मा यत्र प्रकरणे वर्णितो
निरूपितो हे तात हे शिष्य स्वभावसुखदं स्वभाव आ-
त्मसत्ता तदभिन्नं सुखं तत्प्रददातीति तत्तथोक्तं प्रभा-
वनवकं प्रभावस्य विद्वत्प्रतापस्य निरूपकं नवकं नवश्लोकसमू-
हरूपं प्रकरणं शृणु अवधारय ॥ १ ॥

इदानीं विदुषो विषयदर्शनेन कामाद्युत्पत्तौ सस्यामपि तद-
स्पर्शं ज्ञानिषु दर्शयन्कामादिविकाराणां शक्तिरिस्करणरूपं
प्रतापं निरूपयति ।

अयं विहाय कामादीन्क्षुद्रान्दूरगतो मुनिः ।

पश्यत्यपि कदाचित्तान्न चैनं प्राप्नुवन्ति ते ॥ २ ॥

अयमिति । अयं यत्प्रतापवर्णनमारब्धं सोयं ज्ञानी क्षुद्रान्का-
मादीन्क्षुद्रान्तुच्छान् मायिकपदार्थविषयान् कामादीन् कामोऽ-
भिलाष आदिः प्रथमो येषां ते तथोक्तास्तान् क्रोधादीन् वद्-
रिपून् विहाय परित्यज्य दूरगतो दूर आराद्धतः स्थितो मुनिर्म-
ननं विवेकोऽस्याऽस्ति स मुनिः प्रारब्धभोगकाले तान्विषयान्तद्वि-
षयकान्कामादींश्च पश्यत्यपि यद्यप्यवलोकयति तथापि ते कामा-

दयस्तद्विषयाश्चैनं ज्ञानिनं न च नैव प्राप्नुवन्ति सम्बध्नन्ति
कामादीनां विकारत्वादसत्त्वाच्च विदुषो 'ब्रह्मविद्वद्ब्रह्मैव भवती'ति
श्रुतेर्निविकारमात्रदानन्दब्रह्मरूपत्वादुभयोर्विरुद्धस्वाभाव्येन का-
मादिविकारसम्बन्धो विवेकिनि पारमार्थिको नैव संभवति एवं
विद्वत्प्रभावो ज्ञेय इति भावः ॥ २ ॥

इदानीं द्वैतादर्शनरूपं प्रतापं दर्शयति ।

न यान्ति नूनं तज्ज्ञस्य सम्मुखे द्वैतदृष्टयः ।

दुष्टा दुष्टतया ज्ञाता दर्शयन्ति मुखं कथम् ॥ ३ ॥

नेति । तज्ज्ञस्य तदात्मस्वरूपं जानातीति तज्ज्ञ आत्मयाथा-
र्थ्यवेत्ता तस्य सम्मुख आत्मयाथार्थ्यवेदनरूपवृत्त्यग्र इत्यर्थः, द्वै-
तदृष्टयो द्वैतं जगद्दृश्यत आभिस्ता द्वैतदृष्टयो जगद्विषयका वृ-
त्तय इत्यर्थः, न यान्ति नूनं निश्चयं नागच्छन्ति अत्र सन्देहो
नैव कर्त्तव्य इति भावः, तत्रोपपत्तिमाह दुष्टा इति । दुष्टाः स्वत
एवासत्त्वदुःखप्रदत्वपरिणामादिभिर्दोषैर्दूषिता अतो दुष्टतया दुष्ट-
त्वेन ज्ञाता अवगताः सन्तस्ते विषया मुखं वदनं कथं केन प्रका-
रेण दर्शयन्ति न कथमपीत्यर्थः, लोकेपीदं दुष्टैः स्वदोषज्ञानि-
नामग्रे स्वमुखदर्शनं न क्रियत इति प्रसिद्धमेवेति भावः ॥ ३ ॥

इदानीं मायाया अपि ज्ञान्यग्रे स्थातुमशक्तिकत्वमित्येवंविधं
प्रतापं दर्शयति ।

माया मायेति विज्ञाता सर्वाकारविकारिणी ।

गता कुत्राप्यनावृत्यै संस्थितो निर्मलो मुनिः ॥ ४ ॥

मायेति । माया प्रकृत्यपरपर्याया जगदुत्पादनशक्तिः सत्त्वा-
सत्त्वादिवचनैरनिर्वाच्या सर्वाकारविकारिणी सर्वे समस्ता य
आकारा रूपाणि त एव विकाराः परिणामरूपा विद्यन्ते यस्यां

सा तथोक्ता । एवं लक्षणैर्लक्षितेयं मायार्थशून्या सती प्रतीय-
मानेऽप्येवं विज्ञाता साक्षादनुभूता सती मुनिनेति शेषः, अत
एव सा कुत्रापि कापि मिथ्यापदार्थलयस्थानस्यापि सत्त्वास-
त्वादिभिरनिर्वचनीयतया कुत्रापीत्युक्तम्, अनावृत्त्यापुनराग-
मनाय गता निवृत्ताऽतो मुनिर्मननवाञ्छाज्ञानी निर्मलो माया-
विद्यादिमलास्पृष्टः शुद्ध इत्यर्थः, संस्थितस्तिष्ठतीत्यर्थः, लोके-
ऽपि दुष्टस्त्रिया दुष्टत्वे ज्ञाते सा लज्जया पुरःस्थातुमशक्ता सती
विषादिभक्षणेन पुनरदर्शनरूपं मरणं प्रसिद्धं तद्वदत्रापीत्यर्थः ॥ ४ ॥

इदानीं विद्वत्समीपे विषयाणां प्रसरणाशक्तिनिरूपणमिषेण
विद्वत्प्रतापं दर्शयति ।

निर्जिता विषया नूनं चपेटाभिश्च ताडिताः ।

नोपसर्पन्ति ते तस्मादस्मानेष हनिष्यति ॥ ५ ॥

निर्जिता इति । विषयाः शब्दादयस्तत्समूहरूपाश्च स्त्रीपुत्रध-
नगृहादयो नूनं निश्चयेन ज्ञानिना निर्जिताः पराभूताः कृताः, च
पुनश्चपेटाभिर्दोषदृष्टिरूपाभिश्चपेटाभिस्ताडिता दण्डिताश्च मुनि-
भिरिति शेषः, यतो यस्मात्कारणात्तस्मात्कारणात्ते विषया
एष मुनिरस्मान्नो हनिष्यति मारयिष्यतीति हेतोर्नोपस-
र्पन्ति न मुनिसमीपं गच्छन्ति अयमपि मुनिप्रतापो विषयेषु भी-
तिरूपो ज्ञेयः ॥ ५ ॥

इदानीं तुच्छविषयतृष्णारूपशल्यनिराकरणेन स्वात्मानुभवे
सति नित्यतृष्योत्तरोत्तरक्षणं स्वरूपे स्थैर्याधिक्यं ज्ञानिनां दर्श-
यन्तन्मिषेणापि ज्ञानिप्रभावं निरूपयति ।

तृष्णां विहाय तुच्छेभ्यो मुनिर्निःशल्यतां गतः ।

स्वरसायनतृप्तात्मा दिनानुदिनमेधते ॥ ६ ॥

तृष्णामिति । मुनिर्ज्ञानी तुच्छेभ्यस्तुच्छविषयेभ्यस्तृष्णां लोभवृत्तिं विहाय परित्यज्य निःशल्यतां शरीरेऽवशिष्टं शस्त्रादि-
खण्डं शल्यं तद्रद्दुःखप्रदत्वाद्विषयवासनैवाशिष्टाऽतःकरणे श-
ल्यपदेन ग्राह्या तद्रहिततां निर्वासनतां गतः प्राप्तः सन्नत एव
स्वरसायनतृप्तात्मा स्व आत्मा स एव सुखं 'रसो वै स' इति
श्रुतेः, तस्यायनं प्राप्तिसाधनमखण्डाकाराकारिता प्रमा रूपा
वृत्तिस्तेन तृप्तः संतुष्ट आत्मान्तःकरणं यस्य स तथाभूतः
सन्, यद्वा स्व आत्मैव रसानां हैरण्यगर्भसुखादिमानुषानन्दप-
र्यन्तानां वैषयिकसुखानामयनमाश्रयस्तेनैव तृप्तः सन्तुष्ट आत्मा-
न्तःकरणं यस्येत्यर्थः, सन्दिनानुदिनमेतदुपलक्षणं पूर्वपूर्वक्षणा-
दुत्तरोत्तरक्षण इत्यर्थः, एधते वर्धतेऽत्र स्वानुभवे स्थैर्यसंपादन-
रूपो ज्ञानिप्रभावो वर्णितो ज्ञेयः ॥ ६ ॥

इदानीं ज्ञानिनामविद्याया अस्फुरणमेवोत्प्रेक्षते ।

पूर्वा मां वल्लभां त्यक्त्वा रमते विद्ययाऽधुना ।

इत्यविद्या लज्जितेव नायाति मम संमुखम् ॥ ७ ॥

पूर्वामिति । यथा काचित्स्त्री पूर्वं स्वपतिप्रियाऽनन्तरं तत्र
दोषदर्शनेनान्यां स्त्रियं विवहति ततस्तथा सहैव रमते च तां
ज्ञात्वा स्वस्यां दोषदृष्ट्यानादरमपि ज्ञात्वा ततस्तस्य पत्युः सं-
मुखमपि लज्जया नायाति, तथा पूर्वा ज्ञानोदयात्पूर्वकाले वल्ल-
भापतीव प्रियां मामविद्याख्यां स्त्रियन्त्यक्त्वा दोषदृष्ट्या परित्य-
ज्याऽधुनेदानीं वेदान्तश्रवणादिविधिना तामङ्गीकृत्येदानीं वि-
द्यया विद्यानाम्न्या स्त्रिया सह मामनावृत्त्य रमते क्रीडतीति
हेतोरविद्या माया मम मे तदोपज्ञानिन इत्यर्थः, सन्मुखं ब्र-
ह्माकारवृत्तिदृष्टिविषयत्वं नायाति नागच्छतीव नागच्छति किमु,
तत्र हेतुर्लज्जिता लज्जा त्रपा सञ्जाताऽस्याः सा तथोक्ता, एव-

मविद्याया अपि लज्जेत्पादनरूपः प्रभावो ज्ञानिनां ज्ञेयः ॥ ७ ॥

इदानीमज्ञानिषु ब्रह्मवक्तृताशक्यतावज्ज्ञानिनामपि तद्वक्तृ-
ताशक्यतायामपि सत्यामवचनेनैव ब्रह्मवक्तृत्वरूपं प्रतापं प्रदर्शयति ।

ब्रह्म वक्तुं न जानाति यथात्यन्तजडो जनः ।

तथैवात्यन्तबोधात्मा ब्रह्म वक्तुं न बुध्यते ॥ ८ ॥

ब्रह्मेति । यथा यद्वदत्यन्तमतिशयं जडो मूर्खो जनः पुरुषो
ब्रह्म देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं सच्चिदानन्दलक्षणं वस्तु
कर्मभूतं वक्तुं वचनेन प्रतिपादयितुं न जानाति न वेत्ति अज्ञ-
त्वाद् विषयाज्ञाने तन्निरूपणाशक्तौ श्रुतिस्तावद् 'यन्मनसा ध्या-
यति तद्वाचा वदती'ति, अतो मनसा ज्ञातस्यैव वाचा निरूपयितुं
शक्यत्वादज्ञानां ब्रह्मनिरूपणासामर्थ्यमेव सिद्धमिति भावः, तथा
तद्वदत्यन्तबोधात्माऽत्यन्तमतीव यो बोधो बुध्यते ज्ञायते ज-
गदनेनेति बोधश्चिन्मात्र आत्मान्तःकरणं यस्य स तथाविध आ-
त्माकारपरिणतान्तःकरणो ब्रह्माभिन्नस्वसाक्षात्कारवानित्यर्थः,
ब्रह्म देशाद्यपरिच्छिन्नमात्मवस्तु वक्तुं वचनद्वारा निरूपितुं
न बुध्यते न जानाति बुधेर्दिवादिपाठात्कर्तरि लटि दिवादिभ्य
श्यन्निति श्यनि च स्वरितेच्चाल्लटस्तङ्, 'अवचनेनैव प्रोवाच,
स ह तूष्णीं बभूवे'ति श्रुतेः, अज्ञानिवद्ब्रह्मवक्तृत्वाभावेपि तूष्णी-
भावेनैव ब्रह्मवक्तृत्वशक्तिमत्त्वाज्ज्ञानिनो वचनाविषयत्वोपि ब्र-
ह्मनिरूपणरूपः प्रभावो दर्शितः ॥ ८ ॥

इदानीमालस्यस्याविद्वत्सु कार्यघातकत्वेपि ज्ञानिषु प्राप्तव्या-
भावादविघातकत्वं प्रत्युत केवलसहजसमाधेर्द्वैतारुचिप्रतिपाद-
नपूर्वकतद्विस्मृतिकारकत्वात्तस्याऽऽत्मस्थितिद्विद्विदसाधनत्वेनेष्टत्वं
दर्शयति ।

नूनमालस्यदोषो हि शक्रस्यापि श्रियं हरेत् ।

यथा यथाऽलसो ज्ञानी वर्धतेऽसौ तथा तथा ॥ ९ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारं विद्वत्प्रभावनवकं द्वाविंशं ॥ २२ ॥

नूनमिति । शक्रस्यापि आलस्यवतस्त्रैलोक्यपराज्यं प्राप्तस्यापीन्द्रस्याऽपिशब्दात्किमन्यस्य वक्तव्यमित्यर्थः, श्रियं सम्पदं हरेन्नाशयेद्यः सोऽयं प्रसिद्ध आगोपालमालस्यदोषोऽलसस्य भाव आलस्यं कार्योपेक्षारूपा बुद्धिवृत्तिस्तदोषो दूषणं नूनमस्ति विद्यतेऽत्र संशयो नास्तीत्यर्थः, तथापि ज्ञानी—आत्मसाक्षात्कारवान्यथा यथा पूर्वपूर्वकालादुत्तरोत्तरकालं यादृशोऽलस आलस्यवृद्धिमान् भवति तथा तथा पूर्वपूर्वक्षणादुत्तरोत्तरक्षणमसावनसो ज्ञानी वर्द्धते स्वरूपस्थितिवृद्ध्युपलक्षितो भवति अज्ञानिकार्यनाशकस्यालस्यस्य ज्ञानिकार्यसाधकत्वसंपादनरूपोऽयं ज्ञानिप्रतापोऽत्र दर्शितो ज्ञेयः ॥ ९ ॥

इति श्रीनरह० बोधसा० विद्वत्प्रभावनवकार्थप्रकाशो द्वाविंशः ॥ २२ ॥

अथ निर्वाणदशकम् ।

एवं विद्वत्प्रभावनवकं निरूप्येदानीं तेषामेव तात्त्विकं निर्वाणात्मरूपमन्येषां जिज्ञासूनामवबोधयितुं निर्वाणदशकारुणं दशश्लोकं प्रकरणमारभमाण आह ।

अथ निर्वाणदशकम् ।

अथेति । अथ विद्वत्प्रभावनवकनिरूपणानन्तरं निर्वाणदशकं निर्वाणस्य निरुपाधिकेवलतात्मरूपस्य निरूपकं दशकं दशश्लोकसमूहात्मकं प्रकरणमुच्यते इति शेषः, तत्रादौ निर्वाणात्मस्वरूपस्य वचनाविषयत्वेऽपि शिष्यकृपयैव केवलं स्वस्य तन्निरूपणे प्रवृत्तिरिति शिष्यं प्रत्याह ।

न शक्यं वक्तुमेवेदं तथापि कृपया तव ।

कया चित्कलया वत्स निर्वाणदशकं ब्रुवे ॥ १ ॥

नेति । हे शिष्य इदं वक्ष्यमाणं मद्बुद्धिप्रत्यक्षं निर्वाण-
दशकं निर्वाणस्याखण्डचिन्मात्रस्वरूपस्य निरूपकं दशकं द-
शश्लोकसमूहात्मकं प्रकरणं वक्तुं वचनेन प्रतिपादयितुं शक्यं
शक्तिविषयं नैवास्ति नैव विद्यते यद्यापि तथापि वक्तुमशक्य-
त्वेऽपि तव ते कृपया दयया तव साधनसंपन्नत्वेनाधिकारित्वं
यदस्ति तेन हेतुना मय्युत्पन्ना या दया तयैवार्थः, हे वत्स अनेन
सम्बन्धनेन गोर्वत्स इव मत्कृपापात्रस्त्वमिति सूचितं, कया चि-
सत्त्वेनासत्त्वेन सदसत्त्वेन वा केनापि निर्देशेन निर्देष्टुमश-
क्यया कलयति आत्मानमिति कला आत्मसाक्षात्कारवृत्ति-
स्तयाऽहं निर्वाणात्मस्वरूपसाक्षात्कारवान्त्वदुपदेष्टा निर्वाणद-
शकं निर्वाणात्मनो निरूपकं दशश्लोकसमूहरूपं प्रकरणं ब्रुवे
कथयामि ॥ १ ॥

एवं सविषयं प्रकरणनिरूपणं प्रतिज्ञायेदानीमेतत्प्रकरण-
निरूपयिष्यमाण्वात्मस्वरूपविषये जाग्रत्त्वं सम्भाव्योत्तरार्धेन
तन्निषेधति ।

मोहनिद्रा न तत्रास्ति तेनायं जागरो महान् ।

भावादयो न भासन्ते तेनायं नैव जागरः ॥ २ ॥

मोहनिद्रेति । हे शिष्य तत्र निर्वाणात्मनि मोहनिद्रा मो-
होऽज्ञानमेव निद्रा सुषुप्तिः स्वरूपास्फोरकत्वात्सुषुप्तित्वं मो-
हस्य ज्ञेयं नास्ति न विद्यते तेन मोहनिद्राभावहेतुनाऽयं म-
द्बुद्धिगोचर आत्मप्रकाशः प्रकृतो महानखण्डो लोकप्रसि-
द्धजागरस्य निद्राभिः खण्डितत्वादमहत्त्वमेतस्य तु मोहनिद्रा-

दिभिरखण्डितत्वान्महत्वं, जागरो जागृतिरस्तीति सम्भाव्यते तत्रेसावर्त्तनीयं तत्र निर्वाणात्मस्वरूपे भावादयो भावो घटादिपदार्थानां विद्यमानत्वं स आदिर्येषामभावानां ते तयोक्ता घटादिपदार्थभावाभावा इत्यर्थः, लौकिकजाग्रतीव न भासन्ते न प्रतीयन्ते तेन घटादिपदार्थभावाभावप्रसयाभावेन हेतुनाऽयं मद्बुद्धिप्रसङ्गो आत्मप्रकाशो जागरो जागृतिर्नैवास्ति नैव सम्भाव्यते ॥ २ ॥

इदानीं तत्रैव स्वप्नत्वं सम्भाव्य निषेधति ।

अपूर्वं भासते वस्तु तेन स्वप्नोयमुत्तमः ।

दृश्यं न भासते तत्र तेन स्वप्नो न चैव सः ॥ ३ ॥

अपूर्वमिति । तत्रेसावर्त्तनीयं तत्र निर्वाणात्मस्वरूपेऽपूर्वं सत्त्वासत्त्वाभ्यामनिर्वचनीयं चमत्कारकारि वस्तु पदार्थजातमात्मवस्तु वा भासते प्रतीयते तेनापूर्ववस्तुभानस्वप्नसङ्गणसत्त्वेन हेतुनाऽयं मद्बुद्धिप्रसङ्ग आत्मप्रकाश उत्तमः श्रेष्ठः स्वतोऽस्ति विद्यत इति सम्भावनीयम्, एवं स्वप्नत्वं सम्भाव्येदानीं तन्निषेधति दृश्यमिति, यत्रात्मप्रकाशो दृश्यं लौकिकस्वप्ने यथा दृश्यं भासते तथा दृश्यं दृष्टिविषयं घटादिविषयजातं न भासते न प्रतीयते तेन दृश्यभानाभावेन हेतुना स्वप्नः स्वप्नावस्था न चैव नैवास्ति हीति प्रसिद्धं सर्वेषां स्वप्ने दृश्यभानमिति द्योतितम् ॥ ३ ॥

एवमात्मप्रकाशे स्वप्नत्वं निषेध्येदानीं सुषुप्तित्वं सम्भाव्य निषेधति ।

अभावात्सा पदार्थानां सुषुप्तिः सुखरूपिणी ।

न जाड्यं न तमस्तत्र सुषुप्तिरपि नैव सा ॥ ४ ॥

अभावादिति । पदार्थानां नामरूपात्मकानां घटपटादिपदार्थानां तत्र निर्वाणात्मनि अभावादविद्यमानत्वात्सुखरूपिणी सुखमात्मस्वरूपमेवानन्दरूपं रूप्यते प्रकाश्यतेऽत्रेति सा-
तथोक्ता सुखप्रतीतिरूपेऽर्थः, अत एव सा स्थितिः सुषुप्ति-
निद्रा ज्ञेया, एवं निद्रात्वं सम्भाव्येदानीं तदापि निषेधात् नेति,
तत्रात्मनि जाड्यमज्ञानं न नास्ति तत्र हेतुमाह नेति, तत्रात्म-
स्वरूपे तम आवरणस्वरूपं तमोगुणतत्त्वं न न विद्यतेऽतः
साऽऽत्मस्थितिः सुषुप्तिर्गपि निद्रापि नैव नास्त्येव ॥ ४ ॥

अवस्थात्रयरहितत्वेन तुर्यत्वमात्मनि सम्भावयति ।

अवस्थात्रयनिर्मुक्तं तुरीयमिति कीर्तितम् ।

नैवैकद्वित्रिविज्ञानं तुरीयं किमपेक्षया ॥ ५ ॥

अवस्थेति । तदात्मस्वरूपं यतोवस्थात्रयनिर्मुक्तमवस्थानां
जाग्रत्स्वप्नसुषुप्त्याख्यानां स्थानानां त्रयं त्रिकं तेन निर्मुक्तं
हीनमिति अतो हेतोस्तुरीयं चतुर्थमवस्थानं 'चतुर्थं मन्यन्ते स आ-
त्मा स विज्ञेय' इति श्रुतेः, कीर्तितमुक्तम्, एवं तुर्यत्वं सम्भाव्ये-
दानीं तदापि निषेधात् नैवेति, यत्रात्मस्वरूप एकद्वित्रिविज्ञान-
मेकस्य द्वयोस्त्रयाणां चैकत्वाद्वित्वत्रित्वानामित्यर्थः, विज्ञानम-
नुभवो नैवास्ति नास्त्येव तत्तुरीयं चतुर्थं किमपेक्षया कस्या-
पेक्षा किमपेक्षा तया किमपेक्षया भवेन्नैव भवेदित्यर्थः, सं-
ख्याया अन्योन्यसापेक्षत्वादिति भावः ॥ ५ ॥

इदानीं तत्रात्मनि जीवत्वं सम्भावयति ।

जीवस्यैतन्निजं रूपं तेन जीवोयमुच्यते ।

जीवचेष्टा न तत्रास्ति तेन निर्जीवता स्फुटा ॥ ६ ॥

जीवस्येति । एतच्चतुरवस्थाप्रकाशकं चैतन्यं जीवस्य बु-

ज्यादिप्रतिविम्बितं साधिष्ठानं प्राणाद्युपाधिमच्चैतन्यं जीव इ-
त्युच्यते जीव प्राणधारण इति धातुप्रकृतिकत्वात्तस्य निजं
स्वीयं रूपं स्वरूपमस्ति तेनैतस्य जीवपारमार्थिकरूपत्वेनायं
मदुद्धिप्रत्यक्ष आत्मप्रकाशो जीवो जीवनामोच्यते कथ्यते,
एवं जीवत्वं सम्भाव्य तदिदानीं निषेधति जीवेति, तत्रात्मनि
जीवचेष्टा जीवस्य प्राणोपाधिमच्चैतन्यस्य चेष्टा कर्तृत्वभोक्तृ-
त्वादिरूपा नास्ति न विद्यते तेन जीवचेष्टाभावेन हेतुना स्फुटा
प्रत्यक्षा निर्जीविता जीवस्य भावो जीविता निर्गता निवृत्ता जीविता
जीवभावो यस्याः सा तथोक्ता जीवभावरहितत्वं भासते ॥ ६ ॥

ननु तदात्मरूपं ब्रह्मैवास्तीत्याशङ्क्य तदपि वाचामविषय-
त्वान्न शक्यते वक्तुमित्याह ।

सच्चिदानन्दरूपत्वाद्ब्रह्म चेन्नापि तद्भवेत् ।

यो वेद स तु न ब्रूते यो न वेद गिरास्य किम् ॥ ७ ॥

सच्चिदिति । तदात्मचैतन्यं सच्चिदानन्दरूपत्वात्सत्कालत्रया-
वाध्यं, चिज्ज्ञप्तिरूपम्, आनन्दः सुखम्, एतत्रयमभिन्नं रूपं यस्य
तत्तथोक्तं तस्य भावस्तत्त्वं तस्माद्धेतोः 'ससं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म,
विज्ञानमानन्दं ब्रह्मे'त्यादिश्रुतेः, ब्रह्मलक्षणस्य सच्चिदानन्दत्व-
प्रतिपादनाद्ब्रह्म भवतीति चेद्यदि ब्रूषे तर्हि तदपि न भ-
वेन्न स्यात् कुत इत्यत आह य इति, यः कश्चित्ब्रह्म वेद
जानाति तस्य ब्रह्मरूपत्वाद्ब्रह्मणश्च वागविषयत्वात्त्रिपुटेर्वा-
धितत्वाच्च स तु ब्रह्मविन्न ब्रूते ब्रह्मादिशब्दैर्न प्रतिपादयति
तुशब्देन तस्य वक्तृत्वाद्भिन्नत्वं सूचितं, किंच यः कोऽपि पुरुषो
न वेद न वेत्ति अस्य ज्ञानिनः पुरुषस्य गिरा वाचा किं तद्वाच्यं
भवति न भवसेवेत्यर्थः ॥ ७ ॥

अत्रार्थे श्रुतिं विद्वदनुभवं स्वानुभवं च प्रमाणयति ।

तस्माच्छ्रुतिः प्राह सत्यमवाङ्मनसगोचरम् ।

यथानुभूतं मुनिभिस्तथैवेदं न संशयः ॥ ८ ॥

तस्मादिति । हे शिष्य तस्माद्ब्रह्मणोनिर्वचनीयत्वाच्छ्रुतिः
'यद्वाचानभ्युदितं येन वागभ्युद्यते, यतो वाचो निवर्त्तन्त'इत्या-
दिका वेदवागवाङ्मनसगोचरं वाचो मनसश्चागोचरम-
विषयं ब्रह्म यत्प्राह कथितवती तत्सत्यं प्रमाणमेव, किं च मु-
निभिर्मननशीलैर्यथा यादृशं मनोवागगोचरत्वलक्षणलक्षि-
तमनुभूतं ज्ञातमिदं मद्बुद्धिप्रसक्तं ब्रह्म तथैव तादृशमेवास्ति
अत्र संशयः सन्देहो मम न विद्यते मयापि तादृशमेवानुभू-
तमिति भावः ॥ ८ ॥

इदानीमेतदात्मस्वरूपमेव सर्ववेदान्तविषय इत्याह ।

एतदन्तः समाम्नाय एतदन्ता तपस्विता ।

उपदेशोप्येतदन्त एतदन्ता विवेकिता ॥ ९ ॥

एतदन्त इति । हे शिष्य समाम्नायः सम्यगाम्नायते
तत्त्वमस्मिन्निति समाम्नाय आत्मतत्त्वप्रतिपादको ग्रन्थसमूहो
वेदान्त एतदन्त एतदात्मस्वरूपमन्तस्तात्पर्यमवसानं वा
यस्य स तथोक्तोऽस्ति अत्रैव सर्ववेदान्तानामवसानमित्यर्थः,
'सर्वे वेदा यत्पदमामनन्ती'ति श्रुतेः, 'तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छा-
मी'ति श्रुतेश्च, यद्वा-एष आत्माऽन्तो लयाधिष्ठानं यस्य स त-
थोक्तो वाचोऽविषयत्वाद् 'यतो वाचो निवर्त्तन्त'इति श्रुतेः,
अत्रैव सर्वे वेदा लीना भवन्ति वाचारम्भणमात्रत्वेन निरर्थका
भवन्तीत्यर्थः, 'वाचारम्भणं विकारो नामधेयं मृत्तिकेखेव सस-
मि'सादिश्रुतेः, 'त्रैगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्यो भवाजुने'ति स्मृ-
तोश्चत्मनः पृथक्सत्ताकत्वाभावाद्गुणानां गुणकार्याणां च

प्रतिपादकस्य बाह्यावस्थार्थशून्यत्वप्रतिपादनात्, किञ्च तप-
स्विता तपो वर्णाश्रमधर्मनिष्ठतया शरीरे शीतोष्णादिक्लेशसहनं
तत्तपो यस्यास्तीति तपस्वी तस्य भावस्तच्चैतदन्तैतदा-
त्मस्वरूपं तज्ज्ञानं चान्तोऽवसानं फलरूपं यस्याः सा त-
थोक्ताऽस्ति 'तपांसि सर्वाणि च यद्वदन्तीति' श्रुतेः, यत्फलका-
या क्रिया सा तत्सिद्धौ समाप्यत इति लोकप्रसिद्धेश्च तपः-
क्रियाया अन्तःकरणशुद्धिद्वारा ज्ञानप्राप्तिसिद्धावत्रैवान्त-
स्तस्या इति भावः, किञ्चोपदेशोपि गुरुकृतस्तत्त्वमस्यादिवा-
क्योपदेश उपासनाद्युपदेशोपि एतदन्त एतदात्मस्वरूपं
तज्ज्ञानं चान्तः फलरूपेण नाशरूपं यस्य स तथोक्तोऽस्ति
उपदेशविषयस्यात्मनस्तज्ज्ञानस्य वा प्राप्ताद्युपदेशक्रियायां नै-
रर्थक्येन नाशरूपमात्मैवेति भावः, किञ्च विवेकिता विविच्येते
आत्मानात्मानावनेनेति विवेकः सोऽस्मिन्विद्यते विवेकी स
तस्य भावस्तथा विवेकित्वं सैतदन्तैतदात्मस्वरूपं तज्ज्ञानमन्तो
नाशो यस्याः सा तथोक्ताऽस्ति विवेकस्यापि क्रियात्वात्तत्फ-
लप्राप्तौ तस्या अप्रयोजनवत्त्वेनात्मसाक्षात्कार एव नाशो ज्ञेय
इति भावः, इतीदमेव तत्त्वज्ञानमिति निश्चेतव्यम् ॥ ९ ॥

इदानीं सर्ववेदश्रवणं शिष्ये संपन्नमिति शिष्यं प्रत्याह ।

श्रोतव्यं श्रुतिवाक्येन सर्वं ब्रह्म त्वया श्रुतम् ।

भवितव्यं यदि ब्रह्म तर्हि ब्रह्मैव भूयताम् ॥ १० ॥

इति नरहरिकृतौ बांधसारो निर्वाणदशकं त्रयोविंशम् ॥ २३ ॥

श्रोतव्यमिति । हे शिष्य त्वया भवता श्रुतिवाक्येन श्रु-
तिरूपं षट्वाक्यं तेन श्रोतव्यं श्रवणविषयत्वेन विहितं सर्वं स-
मस्तं ब्रह्म देशादिपरिच्छेदशून्यमात्मवस्तु श्रुतं श्रवणेनावगतम्,
अतोऽनन्तरं यदि यर्हि त्वया ब्रह्म देशादिपरिच्छेदशून्यं वस्तु

भवितव्यं भवितुं विहितं चेत्तर्हि घट्टौ न भूमैव भूयता-
मास्यताम् ॥ १० ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ-
निर्वाणदशकार्थप्रकाशस्रयोविंशः ॥ २३ ॥

अथ बोधदीपपञ्चकम् ।

एवं निर्वाणात्मस्वरूपनिरूपकं निर्वाणदशकं निरूप्येदानीं
तदेव विलक्षणदीपकरूपेण निरूपयितुं बोधदीपपञ्चकार्थं प-
ञ्चश्लोकं प्रकरणमारभमाण आह ।

अथ बोधदीपपञ्चकम् ।

अथेति । अथ निर्वाणदशकनिरूपणानन्तरं बोधदीपपञ्चकं
बोधो ज्ञानं स एव प्रकाशकत्वादीप इव दीपस्तस्य निरूपकं
पञ्चकं पञ्चश्लोकसमूहरूपं प्रकरणं निरूप्यत इति शेषः, एत-
त्प्रकरणप्रतिपाद्यस्य दीपस्य लौकिकदीपाद्वैलक्षण्यं दर्शयति प-
ञ्चभिः श्लोकैः, तत्रादौ लौकिकदीपस्येवाधारपात्रतैलवर्तिकज्ज-
लाद्यपेक्षाभावरूपं लौकिकदीपाद्वैलक्षण्यं क्रमेण चतुर्भिः पादै-
रेतस्य दर्शयति ।

नाधारपात्रमादत्ते न च तैलमपेक्षते ।

न वर्तिकामाश्रयते न धत्ते कज्जलं मनाक् ॥ १ ॥

नाधारेति । हे शिष्य अयं बोधदीपो लौकिकदीप इव तैल-
संग्रहार्थं मृण्मयपात्रमित्राऽऽधारपात्रमाध्रियन्ते तैलं वर्तिका दी-
पश्च यस्मिन्निति आधारस्तद्रूपं पात्रं लौकिकं मृण्मयादिपात्रं
नादत्त इति स्पष्टमेव वस्तु तस्तु लौकिकदीपे तैलवर्तिदीपाधार-
भूतं मृण्मयादिपात्रमिव समाष्टव्यप्यन्तःकरणमेव श्रुतिभिः प्र-
तिपादितमात्माश्रयरूपं तदेव विषयस्नेहस्य तैलस्थानीयस्याह-

ङ्कारस्य वर्त्तिस्थानीयस्य चाधारत्वात्पातीति व्युत्पत्त्या बोधदी-
परक्षकत्वेन लोके प्रतीतत्वादाधारपात्रमिव तन्नापेक्षते स्वस्थित्य-
र्थं नेच्छति बोधदीपस्यानारोपितत्वेन सत्यत्वादन्तःकरणस्य तु
आरोपितत्वेन मिथ्यात्वाच्च बोधादीपान्तःकरणयोर्नाधाराधेयत्वं
पारमार्थिकमिति नाधारपात्रापेक्षा स्वतःसिद्धस्वयंप्रकाशबो-
धदीपस्येति भावः, ननु तर्हि आधारपात्रापेक्षाभावेनाधारपात्रा-
नङ्गीकारे दीपापेक्षितं तैलं तज्जीवनभूतं क स्थाप्यमित्याशङ्क्य त-
दपेक्षाप्येतस्य नास्तीत्याह न चेति, हे शिष्य अयं बोधदीपो लो-
किकदीप इव तैलं तिलानां विकारसैलमित्युपलक्षणं घृतादिस्ने-
हानां तैलघृतादिस्नेहद्रव्यं दीपजीवनकारणं किमपि स्वस्य नि-
त्यत्वात्स्वयंप्रकाशत्वाच्च नापेक्षते स्वजीवनाय नेच्छति वस्तुतस्तु
बोधदीपस्य स्वतःस्वयंप्रकाशनित्यपूर्णस्वरूपत्वात्स्नेहविषया-
णामपि मिथ्यात्वेन तैलस्थानीयस्य तत्स्नेहस्यापि मिथ्यात्वे सति
बोधदीपजीवनहेतुत्वाभावाच्च न बोधदीपस्य विषयस्नेहतैलापे-
क्षेति भावः, ननु तर्हि बोधदीपस्य तैलापेक्षाभावे कथं वर्त्तिका-
श्रयेण तिष्ठेदित्याशङ्क्य तदपेक्षापि लौकिकदीपस्येव तस्य ना-
स्तीत्याह नेति, हे शिष्य अयं बोधदीपो लौकिकदीप इव वर्त्तिका
कार्पासादिद्रव्यजन्यां सूत्रादिरूपां दशां नाश्रयते सत्यस्वयंप्रका-
शरूपस्य प्रबोधदीपस्य विकृतत्वेन मिथ्यारूपवर्त्तिकायाश्चाश्रयाश्र-
यित्वाभावान्नाश्रितो भवतीति स्पष्ट एवार्थः, वस्तुतस्तु लौकिकदीपे
तैलाकर्षणं वर्त्तिकयैव दीपकृतमनुभूयते यथा तद्रूपस्थानीयस्य
विषयस्नेहसम्बन्धस्यात्मन्यप्रतीयमानत्वाच्च बोधदीपस्याहङ्कारव-
र्त्याश्रयत्वं प्रतीतमपि अहङ्कारस्य कल्पितत्वेन मिथ्यात्वाद्बोध-
दीपस्य च तत्कल्पनाधारत्वेनाकल्पितत्वेन च सत्यत्वाच्चोभयो-
र्नाश्रयाश्रयित्वं पारमार्थिकमिति नापेक्षा बोधदीपस्य वर्त्तिका-

अयण इति भावः, इदानीं कज्जलाभाववत्त्वेन लोकदीपतोस्य बोधस्य वैलक्षण्यं दर्शयति न धत्त इति, हे शिष्य अयं बोधदीपो मनागीषदपि कज्जलं काष्ण्यं लौकिकदीप इव न धत्ते न धारयति काष्ण्यजनकवर्तितैलादिद्रव्याभावादेवास्य कज्जलाधारकत्वमिति स्पष्टार्थ एव, वस्तुतस्तु कज्जलं कुत्सितजलं ढलयोरभेदाज्जडमविद्यातत्कार्यरूपं मनागीषदपि तत्त्वतो न धत्ते न विभर्तीति व्याख्येयम् ॥ १ ॥

अन्यच्च वैलक्षण्यमाह

न तापकर्त्ता कस्यापि वायुना न च कम्पते ।

न विनाशमवाप्नोति तमः सर्वं निहन्ति च ॥ २ ॥

न तापकर्तेति । कस्यापि पुरुषस्य तापकर्त्ता तापस्य कर्त्ता लौकिकदीप इव कारको न भवति स्वतः सुखरूपत्वेन तापत्र-परहितत्वादन्येषामपि तापत्रयनिवर्त्तकत्वाच्चेति भावः, किञ्च वायुना पवनेन न च नैव कम्पते चलाति लौकिकदीप इवात्र दीपे वायोरसत्त्वादस्य स्थिरत्वाच्च न चञ्चलत्वमिति भावः, किञ्चा-यं दीपो विनाशं लयं लौकिकदीप इव नावाप्नोति न प्राप्नोति नित्यस्वरूपत्वादस्येति भावः, नाशसाक्षिणो नाशाङ्गीकारे असाक्षिकस्य नाशस्याप्यसिद्धेरिति च भावः, किञ्च लौकिकदीपस्तु किञ्चिद्गृहैकदेशवर्ति तमो निहन्ति नाशयति न तु सर्वम्, अयं दीपस्तु सर्वं गृहान्तवर्ति बाह्यं च । वास्तवार्थेऽन्तःप्रत्यक्षैतन्पावरकं तमोऽज्ञानं बाह्यं च तत्त्वंपदार्थयोरैक्याज्ञानरूपं घटादिपदार्थाज्ञानरूपं च निहन्ति नाशयति ॥ २ ॥

वैलक्षण्यान्तरमाह ।

एकरूपाः प्रकाशन्ते सर्वे भावा यदर्चिषा ।

यदग्रे न प्रकाशेत च्छाया माया स्वरूपिणी ॥ ३ ॥

एकरूपा इति । यदर्चिषा यस्य दीपस्यार्चिषा ज्वालया प्रकाशेनेत्यर्थः, सर्वे समस्ता भावाः पदार्था एकरूपा एकमेकमेव रूपं येषां ते तथोक्ताः सन्तः प्रकाशन्ते दीप्यन्ते लौकिकदीपप्रकाशेन तु अनेकरूपा घटपटादयः प्रकाशन्त इति लौकिकदीपादतिवैलक्षण्यमस्येति भावः, अन्यदापि वैलक्षण्यान्तरमाह यदग्र इति, लौकिकदीपस्य पुरतोऽधः स्थिता च्छाया दृश्यते तद्वद् यदग्रे यस्य बोधदीपस्याग्रे पुरो देशे माया स्वरूपिणी माया सदसज्ज्यामनिर्वचनीया जगज्जननसामर्थ्यरूपा शक्तिरेवाऽऽत्मनः पृथगसत्त्वेन जगज्जननानुपपत्त्याख्ययुक्त्यानुमेया माया सैव स्वमसाधारणं रूपं विद्यतेऽस्याः सा तथोक्ता च्छाया प्रतिभा न प्रकाशेत नैव प्रतीयेताऽतो लौकिकदीपादस्येदमपि वैलक्षण्यान्तरं ज्ञेयम् ॥ ३ ॥

अन्यदापि वैलक्षण्यं दर्शयति ।

यश्चक्षुषामविषयो रूपाकारविवर्जितः ।

मनसोऽप्यप्रकाश्यश्च रूपाकारप्रकाशकः ॥ ४ ॥

य इति । यो बोधदीपो लौकिकदीप इव चक्षुषां लोकचक्षुरिन्द्रियाणामविषयो विषयो गोचरो न भवति कुत इत्यत आह रूपेति, रूपाकारविवर्जितो रूपं स्वरूपमाकारश्चाकृतिस्ताभ्यां विवर्जितो हीनोऽतश्चक्षुर्विषयो न भवतीति भावः, ननु चक्षुषोऽविषयत्वेऽपि स्वर्गादिवत्परोक्षत्वेन मनोविषयत्वमस्यास्त्वित्याशङ्क्याह मनस इति, आकाररहितत्वादेव मनसोऽप्यन्तःकरणस्यापि अप्रकाश्यः प्रकाशाविषयो भवति स दीपः, ननु रूपाकाररहितत्वेनास्य चक्षुर्मनसोर्विषयत्वाभावे कथं स-

ज्ञावोवगन्तव्य इत्याशङ्क्याह रूपेति, अयं प्रकृतो दीपो रूपा-
कारप्रकाशको रूपाणि नीलपीतादिभेदभिन्नानि आकाराश्चा-
कृतयस्तेषां प्रकाशकः प्रकाशयिताऽस्ति सर्वरूपाकारज्ञानान्य-
थानुपपत्त्याऽस्य दीपस्य सत्त्वमभ्युपगन्तव्यमिति भावः ॥ ४ ॥

वैलक्षण्यान्तरनिरूपणपूर्वकमस्य दीपस्य स्थानं दर्शयति ।

कदाचित्कचिदेवासौ तात केनापि हेतुना ।

प्रवर्तते बोधदीपः सतां हृदयमन्दिरे ॥ ५ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारे बोधदीपपञ्चकं चतुर्विंशं ॥ २४ ॥

कदाचिदिति । कदाचित्कस्मिन्नपि समये लौकिकदीप
वद्भूतवर्तमानभावप्यत्कालः पारच्छेदकोस्य दीपस्य प्रवृत्तेर्नास्ति
कालस्यास्मादीपात्पृथक्सत्त्वाभावादिति भावः, कचिदेव क-
स्मिंश्चिदाधारेऽस्य दीपस्य सर्वाधारत्वादाधारनिरपेक्षत्वा-
दाधारस्य च कल्पितत्वेनानिर्वचनीयत्वेन कचिदित्युक्तं, हे
तात हे शिष्य केनापि हेतुना केनापि कारणेनास्य दीपस्य
सर्वहेतुत्वात्स्वतो निर्हेतुकत्वाच्च स्वतः परिपूर्णत्वेन प्रयोज-
नाभावादपि न कारणं निश्चेतुं शक्यमतः केनापीत्युक्तं कार-
णनियमाभावोस्येति भावः, असावुक्तलक्षणो बोधदीपो ज्ञा-
नस्वरूपः सर्वजगत्प्रकाशकत्वादीप इव दीपः सतामात्मज्ञान-
वतां जीवन्मुक्तानामित्यर्थः, हृदयमन्दिरे हृद् 'नेह नानास्ति
किञ्च ने'त्यादिश्रुतिभिः सर्वद्वैतबाधो द्वैतापवाद इत्यर्थः, तम-
यते प्रकाशयतीति हृदयं सर्वद्वैतबाधपूर्विकाहंब्रह्मास्मीत्याकाश
प्रमा रूपा वृत्तिस्तदेव मन्दिरं गृहं तस्मिन् प्रवर्तते तिष्ठति
एतदीप न पारमार्थिकमुपलब्धिस्थानत्वेनोक्तं ज्ञेयम् ॥ ५ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसाराधदीप्तौ

बोधदीपपञ्चकार्यप्रकाशश्चतुर्विंशः ॥ २४ ॥

अथोपदेशषोडशी ।

एवं दीपरूपेणात्मस्वरूपं निरूप्येदानीं शिष्याय तदेवोप-
देष्टुमुपदेशषोडश्याख्यं षोडशश्लोकं प्रकरणमभिदधान आह ।

अथोपदेशषोडशी ।

अथेति । अथ बोधदीपपञ्चकनिरूपणानन्तरमुपदेशषोडश्यु-
पदेशस्यादेशस्य प्रतिपादिका षोडशी षोडशश्लोकानां समाहा-
ररूपैतन्नामकं प्रकरणमित्यर्थः, निरूप्यत इतिशेषः, तत्र ताव-
दादौ स्वरूपास्थिरतायां दुःसंपाद्यत्वबुद्ध्या शिष्यचित्ते तदनादरं
लक्ष्यीकृत्य तत्रादरं विधातुं तस्याः सुसंपाद्यत्वं संभावयति ।

युक्त्यैव वृत्तिभिः पूर्णं रिक्तीकुरु मनो घटम् ।

न कश्चिद्भविता तात ब्रह्मणा पूरणे श्रमः ॥ १ ॥

युक्त्येवेति । हे तात हे शिष्य वृत्तिभिर्जगद्विषयचिन्तनरूपा-
भिर्वृत्तिभिः पूर्णं भरितं मनोघटं मनोऽन्तःकरणमेव घटः
कुम्भस्तं युक्त्यैवान्वयव्यातिरेकाख्ययुक्तभिरेव घटं घटाका-
रवृत्तौ च वृत्तिताद्विषयमस्यत्कासम्यक्स्वरूपस्फुरणेन मनसोन्वयः,
तत्रैव मनसि पटतद्दृश्योर्व्यतिरेकः, एवं पटे तदाकारवृत्तौ च त-
त्सम्यक्कासम्यक्स्फुरणरूपेण मनसोन्वयः, तत्रैव मनसि घट-
विषयकवृत्तेर्व्यतिरेकः, एवमन्वयव्यातिरेकाख्ययुक्त्यैव रिक्तीकुरु
व्यवहारकालेऽरिक्तमपि बुध्यारिक्तत्वं तस्यानुभव ततस्त-
स्मिन् मनोघटे ब्रह्मणाऽपारच्छिन्नेनात्मवस्तुनाऽऽकाशस्थानी-
येन घट इव पूरणे पूरणक्रियायां तत्र घट आकाश इव सर्व-
दा स्थितत्वात्कश्चित्कोपि स्वल्पोपीत्यर्थः, श्रमः खेदो न भविता
नैव भविष्यति अतो ब्रह्मणि चित्तस्थैर्यं सुकरमेवेति भावः ॥ १ ॥

ननु चिन्तारूपवृत्तिभिः पूर्णं मनः कथं रिक्तं कार्यं तत्राह ।

त्यज चिन्तां महाबुद्धे भज निश्चिन्ततासुखम् ।

त्वयार्जितामिमां चिन्तां वद कोन्यः परित्यजेत् ॥२॥

त्यजेति । हे महाबुद्धे महत्यपरिच्छिन्ना ब्रह्माकारा बुद्धिर्मतिर्यस्य स तथोक्तस्तस्य सम्बोधने हे महाबुद्धे त्वं चिन्तां जगद्विषयकां चिन्तनरूपां वृत्तिं सज जहि, ननु जगद्विषयकचिन्तावृत्तित्यागे मनसो जीवनोपायः क इत्याशङ्क्याह भजेति, हे शिष्य त्वं निश्चिन्ततासुखं निर्गता निवृत्ता चिन्ता चिन्तनरूपा वृत्तिर्यस्मात्ततादृशं त्रिपुटीरहितं ब्रह्मसुखं तस्य भावस्तत्ता तज्जन्यं यत्सुखं विद्यानन्दापरपर्यायं भजाऽङ्गीकुरु अयमेव मनसो जीवनोपाय इति भावः, ननु चिन्तासागोतिदुष्करः स एव मम कथं स्यात्तत्राह त्वयेति, हे शिष्य त्वया भवताऽर्जितां सम्पादितामिमां प्रसिद्धां चिन्तां जगद्विषयचिन्तनरूपां वृत्तिमतस्तामन्यस्त्वत्तो न्यो भिन्नः कः पुरुषः परित्यजेज्जह्यात्तद्वद ब्रूहि न कोपीत्यर्थः, लोकेपि अन्यसम्पादितगृहादेरन्यत्याज्यत्वाददर्शनादिति भावः ॥ २ ॥

ननु तर्हि चिन्तासाग उपायो वक्तव्य इत्याशङ्क्य तमेव दर्शयति ।

चिन्तनीयं त्वया वस्तु चिन्तारोगस्य भेषजम् ।

अथ वा तात चिन्ताख्यं रोगमेव परित्यज ॥ ३ ॥

चिन्तनीयमिति । हे शिष्य त्वया भवता चिन्तारोगस्य चिन्ता जगद्विषयचिन्तारूपा वृत्तिरेव रोगो रुज्यते पीड्यतेऽनेनेति रोगः पीडाहेतुर्व्याधिर्दुःखप्रदत्वात्तस्य निवर्तकत्वाद्भेषजमौषधमिव वस्तु कालत्रयाबाध्यत्वात्पारमार्थिकसद्रूपं ब्रह्म चिन्तनीयं स्मरणीयं तेन चिन्तारोगनिवृत्तेः स ए-

वोपाय इति भावः, तदशक्तावुपायान्तरमाहायवेति, हे तात हे शिष्य अथवा तदसम्भवे सतीत्यर्थः, त्वं चिन्ताख्यं चिन्ते-
त्याख्याहा यस्य स तथोक्तस्तं रोगमेव व्याधिमेव केवलं प-
रित्यज सर्वदाऽसत्त्वबुद्ध्या पश्य ततोपि स निवृत्तः स्या-
दिति भावः ॥ ३ ॥

ननु चिन्तारोगनिवर्त्तकमात्मवस्तुचिन्तनं कर्तुमशक्यं चि-
न्तारोगसागोपि द्वितीय उपायोऽस्वाधीनत्वाद्गुणैर एवेत्याश-
ङ्कमानं प्रत्याह ।

वर्धिता वर्धते चिन्ता त्यक्ता नश्यति सत्त्वरम् ।

ईदृशेनापि रोगेण दुर्धियो मरणं गताः ॥ ४ ॥

वर्धितेति । चिन्ता जगद्विषयकस्मृतिरूपा वृत्तिर्वर्धिता
वृद्धिं प्रापिता सती वर्धत एधते सा यक्ता हाता सती सत्त्वरं
शीघ्रं नश्यति नष्टा भवति चिन्ताया वृद्धिक्षयोत्पत्यादिभावा
न चिन्ताधीनाश्चेत्यत्वेन जडत्वात्तस्याः किं तु चेतनाधीना
एव त इति भावः, इदं चागोपालं प्रसिद्धमेव तथा सतीदृशे-
नापि स्वाधीनेनापि रोगेण चिन्ताख्यव्याधिना मरणमसदा-
काररूपं देहात्मत्वमेव मरणं नाशं प्राप्ता ये ते दुर्धियो विष-
यविदूषितमतयो ज्ञेयाः, यथा लोके प्रज्वलितगृहे स्वनिर्गमाय
मार्गे सत्यपि धनपुत्रवस्त्रादिलोभदूषितमतयस्तत्रैव मरणं प्रा-
प्नुवन्ति तद्वदिति भावः ॥ ४ ॥

एवं चिन्तात्यागे स्वाधीनतां प्रदर्शय्यानीं विषयलोभग्रस्त-
बुद्धेस्तत्राप्यशक्तिमालक्ष्य तच्चिन्तायां दोषं दर्शयति ।

कर्कशा कलहा कृत्या बन्ध्या नित्यममङ्गला ।

त्यज्यतां कामना चण्डी भुज्यतां मुक्तिसुन्दरी ॥ ५ ॥

कर्कशेति । कर्कशाऽकोमलस्पर्शा तत्स्पर्शनान्तःकरणे दुः-
 खानुभवात्, कलहा कलिरूपा कलहमूलत्वात्, कृत्या मारिका
 स्वस्पृष्टपुरुषस्य मृतिहेतुत्वाद्, बन्ध्या निष्फला सुखस्वरूपपुत्राज
 नकत्वात्, निसं सर्वदाऽमङ्गला न विद्यते मङ्गलं शुभं यस्याः सा-
 तथोक्ताऽभद्रहेतुत्वाद्, एतादृशी कामनेच्छारूपा चण्डी क्रो-
 धवती स्त्री त्यज्यतां विमृज्यतां ततः किं कर्त्तव्यमित्यत आह
 मुक्तीति, मुक्तिसुन्दरी मुक्तिर्मोक्षरूपा सुन्दरी सुखरूपत्वा
 त्कमनीयरूपा स्त्री भुज्यतां भोक्तव्या मुक्तिसुन्दरीति विशेषणेन
 पूर्वाण्येव विशेषणानि विपरीततयास्यामपि योज्यानि; तद्यथा,
 अकर्कशा सुखस्पर्शाऽकलहा कलहनिवर्तकाऽकृत्या मृतिहेतुभूता
 न भवति अबन्ध्या सुखपुत्रजनयित्री निसं मङ्गला शोभना-
 ऽकामना कामनानिवर्त्तकेति ॥ ५ ॥

मुक्तिसुन्दरीभोगो येन साधनेन साध्यते तत्पाण्डित्यं
 साधयितुं तत्रैव रुच्युत्पादनाय तत्र सुखाधिक्यं सम्भावयति ।

जनैः पण्डित इत्युक्तः प्राप्नोषि परमं सुखम् ।

मनसा कर्मणा वाचा भव पण्डित एव तत् ॥ ६ ॥

जनैरिति । हे शिष्य त्वं जनैर्लोकैः स्वतोऽपण्डितोपि मू-
 ढैः पण्डित इत्युक्तः पण्डितो विद्वानित्येवमुक्तः कथितः स-
 न्परममुत्कृष्टं सुखं शर्म प्राप्नोषि प्राप्तो भवसि किं तत इ-
 साह मनसेति, पण्डितनाममात्रेण सुखोत्पत्तेरनुभूययमानत्वात्त-
 ततः कारणान्मनसाऽहं पण्डितो भवामीति संकल्परूपेणान्तः-
 करणेन कर्मणा समदर्शनरूपक्रियया वाचा समदृष्टिप्रतिपादक-
 वचनेनापि एभिः कृत्वा पण्डित एव विद्वानेव भव भूयाः, पण्डि-
 तनाममात्रेण मूढजनैः कल्पितेनापि स्वस्मिन्स्तदभावेऽपि तत्त्व-
 निश्चयेन भ्रान्तज्ञानेन सुखप्रतीतौ पारमार्थिकपाण्डित्यसंपादने

स्वस्मिन्परमार्थसुखाविर्भावः स्यादित्यत्र कः मन्देह इति भावः ॥६॥

इदानीं विधिमुखेन प्रत्यक्षमेव बोधयति ।

नित्यमेव स्फुरद्रूपो ननु त्वं चित्स्वरूपतः ।

स्फूर्तिमूर्तेस्तवैवेयं का चित्स्फूर्तिरिदं जगत् ॥७॥

नित्यमिति । हे शिष्य त्वं साधनसम्पन्नो बोधाधिकारी नित्यमेव सर्वदैव स्फुरद्रूपः स्फुरत्स्वयं प्रकाशमानं रूपमाकृतिर्यस्य स तथोक्तोऽसि, ननु ममस्वरूपं स्वयं प्रकाशमानमिति कुतः सम्भाव्यमित्यत आह चिदिति, चित्स्वरूपतश्चिन्मात्रस्वरूपत्वाद्, एवं स्वस्फूर्तिरूपत्वे हेतुमुक्त्वा तत्र स्फूर्तिरूपत्वसम्भावनायैव जगत्स्फूर्त्यन्यथानुपपत्त्या स्फूर्तिरूपत्वमेव दृढयति स्फूर्तिमूर्तेरिति, स्फूर्तिमूर्तिः स्फूर्तिः प्रकाश एव मूर्तिराकृतिर्यस्य तस्य तव भवत इदं दृश्यं जगद्विश्वमयं प्रत्यक्षा काचिदनिर्वचनीया स्फूर्तिरेव प्रकाश एव त्वत्स्वरूपस्फूर्त्यभावे जगत्स्फूरणमेव न स्याद्, 'यदेष आकाश आनन्दो न स्यात्कोह्येवान्यात्कः प्राण्यादी'सादिश्रुतेः, आसमन्तात्काशते प्रकाशत इत्याकाशः स्वयंप्रकाशमान इति व्युत्पत्त्या स्वयं प्रकाशत्वप्रतिपादनादिति भावः ॥ ७ ॥

ननु मम स्फूर्तिरूपत्वे मुक्त एवाहं किं मम ज्ञानेनेत्याशङ्क्य ज्ञानं विना भ्रमनिवृत्तिर्नेत्याशयेनाह ।

भास्वतो मम भामात्रमिति ज्ञाते भ्रमे गते ।

क द्वितीयं क संसारः क माया तत्कृतं किमु ॥८॥

भास्वत इति । भास्वतः प्रकाशस्वरूपस्य मम मे भामात्रं प्रकाशमात्रं स्वरूपमस्तीत्येव ज्ञाते बुद्धे सति तेन च ज्ञानेन भ्रमे चिज्जडरूपे जगतिः स्वात्मतादात्म्यप्रतीतिरूपे भ्रमे भ्रान्तौ गते निवृत्ते सति ततो द्वितीयमज्ञानं जगत्कारणं क कुत्रा-

ऽऽत्मनि स्वयंप्रकाशे नैव सम्भवतीत्यर्थः, स्वस्मिन्नपि असद्रूप-
त्वान्न सम्भवति निराधारत्वादसत्त्वाच्च तन्नास्त्येवेति भावः, त
दभावे च किं स्यादित्यत आह केति, संसारः संसरणं तत्कार-
णस्यैवाज्ञानस्याभावात्कारणं विना प्रतीयमानस्यापि संसारस्य
बन्ध्यापुत्रादेरिवासत्त्वात्स नात्मनि प्रकाशरूपे सम्भाव्य इति
भावः, नापि स्वस्मिन्नपि सम्भवति अतो निराधारत्वादसत्त्वाच्च
न कापीत्यर्थः, अतस्तत्कारणरूपा मायापि नैव कापि सम्भवती-
त्याह केति, माया सदसद्भ्यामनिर्वचनीया जगज्जननशक्त्यपर-
पर्याया कार्यासत्त्वेन तत्कारणभूतशक्तेरप्यसत्त्वाद् क कुत्र न
कुत्रापीत्यर्थः, न कारणस्य कार्याधारत्त्वमनुत्पन्नत्वेन पृथगसत्त्वेन
च कार्यस्य, नात्माधारत्वमपि तस्याः सदसत्तोराधाराधेयत्वायो-
गाद्यतः सा कापि न सम्भवतीति भावः, अत एव तत्कृतब-
न्धनस्याप्यभाव एवेत्याशयेनाह तत्कृतमिति, तत्कृतं तस्या मा-
यायाः कृतं कार्यमावरणविक्षेपादिकं बन्धनं किमु किम्भवति न
किममीत्यर्थः । 'तुच्छमिदं रूपमस्ये'ति श्रुत्या तुच्छत्वप्रतिपाद-
नात्तुच्छमेव तन्नातिशयमात्मनि जनयितुं क्षममिति भावः ॥ ८ ॥

ननु स्वप्रकाशात्मनो जाड्यसद्धानुभूयमानत्वात्कथं चि-
न्मात्रज्ञानेनात्मनि प्रतीयमानजाड्यानिरास इत्याशङ्क्य सर्वत्र ज-
डचैतन्ययोरुभयोरपि प्रतीयमानत्वात्तत्र चिन्मात्रात्मरूपविचि-
न्तनेन तदितरजडानादरे कृते जाड्यनिरासः स्यादित्याशयेनाह ।

ज्ञत्वं कर्तृत्वभोक्तृत्वे जडचैतन्यदृष्टयः ।

स्फुरणानि स्वकीयानि मणिभूत्वा विलोकय ॥ ९ ॥

ज्ञत्वेति । ज्ञत्वं कर्तृत्वभोक्तृत्वे जडचैतन्यदृष्टयो ज्ञत्वं ज्ञा-
नित्वं ज्ञानेन्द्रियवृत्तिमत्त्वमित्यर्थः, कर्तृत्वं कर्मेन्द्रियवृत्तिमत्त्वं, भो-
क्तृत्वं भोगक्रियाफलवत्त्वम्, एता अन्याश्च जडचैतन्यदृष्टयो जडं

जाड्यमुपाधिश्चैतन्यं च चिदाभासरूपं तदुभयमिलिता दृष्टयो दृश्यन्तेऽनुभूयन्ते स्वस्वविषया आभिस्ता दृष्टयो वृत्तय इत्यर्थः, सन्ति तासु वृत्तिषु स्वकीयानि स्वस्य चिद्रूपस्यात्मनो धर्मभूतानि स्फुरणानि ज्ञानानि, एवं केवलं तान्येव त्वं मणिर्यथा माणिक्यादिः स्वयंप्रकाशोन्यदीपादिप्रकाशापेक्षारहित एव स इव भूत्वा चेत्यरहितश्चिन्मात्रो भूत्वाऽवलोक्य पश्य जडं व्यावर्त्य सर्वत्र चिन्मात्ररूपं स्वात्मधर्ममेवानुभवन्स्थितश्चेत्स्वचिन्मात्रत्वानुभवो जाड्यनिरासश्च भवेदिति भावः ॥९॥

उक्तात्मचिन्मात्रे स्वात्मस्थैर्यायोपायं दर्शयति द्वाभ्याम् ।

परस्परमविज्ञाता जाग्रत्स्वप्नसुप्तयः ।

त्वया तिस्रः स्त्रियो भुक्तास्तुरीयां सुन्दरीं भज ॥ १० ॥

परस्परमिति । त्वया भवता परस्परमन्योन्यत्राविज्ञाता नावलोकिता जाग्रत्स्वप्नसुप्तय उक्तलक्षणा जाग्रदवस्था स्वप्नोप्युक्तलक्षण उक्तलक्षणा सुषुप्तिश्चैतास्तिस्त्रिसङ्ख्याकाः स्त्रियो वनिता इव भुक्ता अनुभूता अत इदानीं तुरीयां तुर्याख्यां सुन्दरीं कर्माणीयरूपां केवलसुखरूपत्वात्तामेवान्या अनादृत्य भजानुभव ॥ १० ॥

ननु जाग्रत्स्वप्नसुप्त्याख्यास्तिस्त्रयोऽनुभवगोचराः सर्वदैव भवन्ति अतस्तत्रैव वृत्तिप्रवाह स्वाभाविकः, तुर्यायां तु स न स्वाभाविकस्तस्या अनुभवागोचरत्वादतस्तं स्वाभाविकमनुभवं परित्यज्य ताश्च परित्यज्य स्वाभाविकेन वृत्तिप्रवाहेन कथं साऽनुभाव्या स्यादित्याशङ्क्य गृहस्थानां परस्त्रीभोगसुखे सुलभेऽपि नरकप्राप्तिहेतुत्वज्ञानेन तत्परित्यज्य स्वस्त्रीभोगजन्यसुखस्यौचित्यं विहितत्वं पारलौकिकसुखहेतुत्वमिव जाग्रत्स्वप्नसुप्त्याख्यास्त्रीषु परस्त्रीत्वादुःखहेतुत्वाच्च संसारनरकप्राप्तिकारण-

त्वाच्च तद्भोगसुखमनादृत्य तुरीयस्वस्त्रीभोगसुख एवादरो वृ-
त्तिरोधेन विहितत्वान्मुक्तसुखहेतुत्वाच्च विधेय इत्याशयेनाह ।

जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तानि पुनस्तानि त्वमीक्षसे

तुरीयं तव धामैव न तत्किमिति पश्यसि ॥ ११ ॥

जाग्रादाति । हे शिष्य त्वं भवाञ्जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तानीन्द्रि-
यैरर्थोपलब्धिर्जागरितमित्युक्तलक्षणा जाग्रदस्था, स्वप्नो जाग्र-
त्संस्कारवासनावसितबुद्धौ प्रातिभासिकविषयप्रतीतिरित्युक्त-
लक्षणा स्वप्नावस्था, सुषुप्तं विषयेन्द्रियैः सहान्तःकरणस्य त-
त्कारणाज्ञानमात्राकारेणावस्थानं सुषुप्तिरित्युक्तलक्षणा सुषुप्त्य-
वस्था, एतानि परगृहणीतुल्यानि प्रकृतिकार्यत्वप्राधान्यात्-
पुनर्वारं वारमीक्षसे पश्यति परस्त्रीतुल्यानां तेषां भोगः पर-
स्त्रीभोग इव निन्द्यत्वाच्याज्य एवातस्तत्रासक्तिः किमर्थं तत्राति
भावः, किञ्च तुरीयं तुरीयावस्थानं तत्रैव स्वयंप्रकाशसुखस्य
प्राधान्याद्धाम निवासस्थानमस्ति तत्तुरीयं किमिति कि-
मर्थं न पश्यसि नानुभवसि तुर्यसुखभोगस्तु स्वस्त्रीभोग इव
विहितत्वेनानिन्द्यत्वात्सुखरूपत्वाच्च स एवावश्यं कर्तव्य
इति भावः ॥ ११ ॥

ननु सुखमाधनत्वेन प्रतीते द्वैतजात आसक्तिर्योग्यैवेत्या-
शङ्क्य तत्रत्यसुखस्याभासमात्रत्वात्तुर्यस्थसुखस्य च पारमार्थि-
कत्वाच्च तत्र स्थैर्ये यत्सुखं तदेव सुखं नान्यत्रेत्याशयेनाह ।

मा धाव सुखहेतोस्त्वं धावतां न सुखं सखे ।

सुखरूपे निजे रूपे सुखं तिष्ठ सुखी भव ॥ १२ ॥

मा धावेति । हे शिष्य हे मित्र अनेन सम्बोधेन स्ववचने
विश्वासः कर्तव्य इति सूचितं, त्वं भवान्सुखहेतोः सुखं शर्म

तदेव हेतुः प्रयोजनं तस्मात्तन्निमित्तमित्यर्थः, मा धाव शीघ्रमा-
गच्छ कुत इत्यत आह धावतामिति, हे मित्र धावतां सर्वत्र शीघ्रं
भ्रमतां न सुखं न शर्मेति स्पष्टमेवागोपालम्, अतस्तदर्थं न भ्रमि-
तव्यामिति भावः, तर्हि किं कर्त्तव्यं येन सुखं स्यात्तत्राह सुख-
रूप इति, सुखरूपे सुखं शर्मेव रूपमाकृतिर्यस्य तत्तथोक्तं त-
स्मिन् निजे स्वीये रूप आकारे सुखं यथा स्यात्तथा तिष्ठ वस
ततश्च त्वं सुख्याऽऽनन्दी भवाऽऽस्येति कृपयाऽऽशीर्वादा दत्तो
गुरुणेति ज्ञेयम् ॥ १२ ॥

एवं शिष्यं स्वरूपे स्थिरतां कर्तुं प्रबोध्येदानीं तत्रैव स्थिरं
कर्तुं शिष्यमज्ञानामभिसारिकां नायिकां प्रकल्प्य स्वात्मानं-
दूतीरूपं च प्रकल्प्य शृङ्गारश्लोकैः प्रबोधयितुमाह ।

अत्र श्लोकाः ।

अत्रेति । अस्मिन्नेवार्थे स्वात्मानि स्थैर्यमपादनबोधन इत्य-
र्थः, श्लोकाः शृङ्गाररसाभासाः श्लोकाः पद्यानि सन्तीति शेषः,
तान्यत्र उच्यन्त इति योज्यं, तत्रादौ वरयोग्यवयसि स्त्रीणां वरं
विना स्थितिर्न भवति तद्वदधिकारिदेहप्राप्तौ ज्ञानेप्सूनामपि
आत्मस्वरूपप्राप्तिं विना स्थानमनुचितमेवेत्याहार्थेन ।

वरयोग्यासि कल्याणि न स्थास्यसि वरं विना ।

वरणीयो वरस्तादृग्यो भवेदजरामरः ॥ १३ ॥

वरयोग्येति । लौकिकार्थस्तावद् हे कल्याणि हे शोभने अ-
नेन सम्बोधनेन मातृपितृकुलस्य वक्ष्यमाणोपादिष्टाचरणेन शो-
भनकारित्वे योग्यत्वं दृष्ट्या नायिकायामस्तीति नायिकायाः सू-
चितं, त्वमिदानीं वरयोग्या वरः पतिस्तस्मिन्योग्या पुरुषेण
सह भोगसुखे योग्यवयस्का तरुणीत्यर्थः, असि विद्यसेऽतः

पितृगृहे पूर्ववदितः परं वरं विना स्वं वृणुतेऽङ्गीकरोत्यसौ वरो
 भर्ता तं विना—ऋते पतिरहितेत्यर्थः, न स्थास्यसि नैव स्थिता
 भविष्यसि अत इतस्ततः केन चित्पुरुषेण सह रमणे मातृपितृ-
 कुलदूषणं स्यादतो भवसा तादृक्तादृशगुणवान्वरः पति-
 र्वरणीयो विवाहेनाङ्गीकर्तव्यः कीदृशगुणवानित्यत आह य
 इति, यः पतिरजरामरो न जरा वार्धक्यं यस्य स चासौ न
 विद्यते मरो मरणं यस्य स तथोक्तो भवेत्स्याद्बृद्धपुरुषविवाहे
 स्वकामापूरणेन परपुरुषेण रमणात्तदेव पूर्वोक्तमुभयकुलदूषणं
 तन्मृतौ च तदेवेति पुरुषायुःपर्यन्तं वार्धक्यमरणरहितपतिवरणे
 पितृमातृकुलभूषणं स्वस्योभयकुलजानां च शोभनमपि स्यादिति
 भावः । प्रकृतार्थस्तु हे कल्याणि कल्याणं मङ्गलमस्या विद्यते
 सा तथोक्ता तस्याः सम्बोधने हे कल्याणि अनेन सम्बोधनेन
 त्वयि मङ्गलं भावतेति सूचितं, त्वं भवतीदानीं वरयोग्या वृ-
 णोति व्याप्नोति जगदिति वरं ब्रह्म त्वं तस्मिन्सर्वश्रेष्ठे योग्यार्हा-
 ऽसि भवसि अतः परं ब्रह्मभावं विना—ऋते न स्थास्यसि
 नैव स्थातुं शक्यसेऽत उपास्यब्रह्मभावं परोक्षत्वकृतकत्वादि-
 दोषदुष्टं मा वृणु तादृग्वरस्तादृशगुणवान्वरः श्रेष्ठो ब्रह्मभावो
 वरणीयः साक्षादहंब्रह्मास्मीतिगुरुपदेशपूर्वमहावाक्यार्थविचा-
 रद्वाराङ्गीकार्यः कीदृश इत्यत आह य इति, यो वरो ब्रह्मभा-
 वोऽजरामरो न विद्यते जरावार्धक्यविकारो यत्र स तथोक्तो-
 ऽमरश्च न विद्यते मरो मरणं यत्र स तथोक्तो जरामरणहीन
 इत्यर्थः, भवेत्स्यात्तादृश इत्यर्थः । ज्ञानेनैव ब्रह्मभावोङ्गीकार्यो न
 तूपासनेन तस्य कृतकत्वेन विनाशित्वादिति भावः । अत्रोक्तं
 विद्यारण्यस्वामिभिः ।

‘ध्यानोपादानकं यत्तद्ध्यानभावे विलीयत’ इति ॥१३॥

ननु भवदुपदिष्टवरवरणे मम मनः प्रवृत्तमपि पुनः पुनस्ततो निवर्त्तते निश्चयेन तत्रैव न प्रवृत्तं भवति अतो मनसस्तत्रैव प्रवृत्तौ क उपायो विधेय इत्याशङ्क्य वैपयिकस्त्रीपुरुषभोगादिवा-
र्ताश्रवणेनैव कामवृद्धेः प्रसक्षसिद्धत्वात्तस्याश्च पुरुषभोगे प्र-
वर्त्तकत्वात्तादृशवार्ताश्रवणमेवोपाय इत्याशयेनाह ।

न शृणोषि वरं यावत्तावत्ते कम्पते मनः ।

पश्चान्महोत्सवैर्भद्रे स्वामिनं त्वं वरिष्यसि ॥१४॥

नेति । हे भद्रे हे कल्याणि यावद्यत्कालपर्यन्तं त्वं भवती वरं
पतिं पत्या सह सम्भोगवार्तामिसर्थः, पतिसम्भोगमुखज्ञामु-
खान्न शृणोषि न श्रोत्रेणावधारयसि तावत्तत्कालपर्यन्तं
ते तव मनश्चित्तं कम्पते चलति तत्र प्रवृत्तिनिवृत्तिरूपं चा-
ञ्चल्यं भजत इत्यर्थः, पश्चात्तच्छ्रवणानन्तरं महोत्सवैर्महान्तो
दीर्घाः फलपर्यन्तमनवाच्छिना इत्यर्थः, ये उत्सवाः संकल्परूपा
उल्लासा इत्यर्थः, तैः कृत्वा स्वामिनं पतिं वरिष्यसे परिणोष्य-
सि अतस्तद्गुणतत्सम्भोगवार्ताश्रवणमेव पत्या सह भोगेच्छाज-
नेनेन तत्र प्रवर्त्तकत्वादुपायो नान्य इति भावो लोकप्रसिद्धेयं ।
प्रकृतेयं तु, ननु त्वदुपदिष्टवरब्रह्मभावाङ्गीकरणे प्रवृत्तमपि मे
मनः पुनः पुनस्ततो निवर्त्तते तत्रैव दृढनिश्चयेन न प्रवर्त्ततेऽत-
स्तत्र दृढनिश्चयेन तत्प्रवृत्तौ क उपाय इत्याशङ्क्य 'आत्मा वा अरे
द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्य' इत्यादिश्रुत्या
जीवब्रह्मैक्यज्ञानसाधनभूतविचाराधिकारिणस्तत्प्राथमिकसाधन-
भूतत्वेन श्रवणविधानात्तज्ज्ञगुरुमुखात्तच्छ्रवणमेवोपायो नान्य
इत्याशयेनाह नेति, हे भद्रे इति सम्बोधनेन वक्ष्यमाणोपायेना-
वश्यं कल्याणं तव भावीति सूचितं, त्वं यावद्यत्कालपर्यन्तं वरं
श्रेष्ठं जीवब्रह्मैक्यं महावाक्यद्वारा गुरुमुखेन न शृणोषि नाव-

धारयसि श्रोत्रेण तावत्तत्कालपर्यन्तं ते तव मनोन्तःकरणं क-
म्पते चलति असम्भावनादिदोषैश्चलायमानं भवति पश्चाच्छ्र-
वणे कृते तत्परिपाकादनन्तरं महोत्सवैरतीव हर्षैः स्वामिनं
स्वं ब्रह्माभिन्नं प्रसगात्मानमामनोति उपदिशति असौ स्वामी
महावाक्यार्थो गुरुवाक्यार्थो वा तं वरिष्यसि अङ्गीकरिष्यसि
अखण्डैकरसमात्मानं ब्रह्माभिन्नमङ्गीकरिष्यसीति भावः ॥ १४ ॥

ननु पतिसम्भोगादिवार्ताया अश्रवणे इदानीं तद्भोगे-
च्छावत्या मया किङ्कार्यं तत्राह ।

परेण पुरुषेणाद्य रमस्व वचनान्मम ।

सखि पश्चात्स्वतश्चित्तं कुरु यत्राधिकं सुखम् ॥ १५ ॥

परेणेति । हे सखि हे मित्र अनेन सम्बोधनेन स्ववचने
विश्वासः कर्तव्य इति सूचितं, त्वमग्रेदानीं तद्गुणश्रवणात्पूर्वं
वर्तमानसमय इत्यर्थः, मम त्वत्कल्याणेच्छोर्मे वचनाद्वाक्येन वि-
श्वासं कृत्वा परेण स्वमातृपितृकुलजेष्वतिपरिचयात्तदन्यकुल-
जत्वेन परिचयाभावादन्यतया मतेन पुरुषेण स्वपतिना सह
रमस्व क्रीडस्व पश्चादनन्तरं यत्र पत्या सह रमणे वा भ्रात्रा-
दिभिः सह रमणेऽधिकमुत्कृष्टं सुखं शर्म भवति तत्स्वतो
ज्ञात्वा तत्र चित्तं मनः कुरु कर्तव्यं । प्रकृतेर्हे तु स्वात्मसाक्षा-
त्कारहेतुभूतदृढश्रवणाभावे ततः पूर्वं मया ब्रह्मसुखप्राप्तीच्छा-
वता तत्प्राप्तये किं कर्तव्यं तत्राह परेणेति, हे सखि हे मित्र
अनेन सम्बोधनेन तव मद्रचने विश्वासः कर्तव्य इति सूचितम्,
अग्रेदानीं ब्रह्माभिन्नस्वसाक्षात्कारहेतुभूतश्रवणात्पूर्वं मम त्व-
द्गुरोर्मे वचनाद्वाक्यान्मद्रचने विश्वासं कृत्वेत्यर्थः, परेण का-
र्यकारणातीतेन पुरुषेण परिपूर्णस्वरूपेणात्मना सह रमस्व क्री-
डस्व भूमशब्दवाच्यमुखरूपब्रह्मणा सहैकीभूय रमस्वेत्यर्थः, प-

श्चादनन्तरं यत्र ब्रह्माभेदे भेदे वाऽधिकमुत्कृष्टं सुखं शर्गा-
ऽस्ति तज्ज्ञात्वाऽधिकं सुखं यत्र स्यात्तत्र स्वनः स्वयमेव
चित्तमनुसन्धानरूपामन्तःकरणवृत्तिं कुरु स्थापय स्वात्ममाक्षा-
त्कारात्पूर्वं गुरुवचने विश्वास एव विहित इति भावः ॥ १५ ॥

इदानीं मदुपदिष्टकार्यविलम्बेनायुषो व्यर्थमेव व्ययो भवे-
दतः शीघ्रमेव पतिभोगे प्रतिबन्धभूतलज्जात्यागेन पत्या सह
भोगं कर्तुं त्वरयति ।

यातं दिनं न पुनरेति नवं वयस्ते

लज्जां विहाय भज तं रमणीयरूपम् ।

बाले परः पुरुष एष यदा समेतः

स्वर्गेण किं किमु तदा नृसुखेन वा ते ॥ १६ ॥

यातमिति । हे बाले स्वहिताज्ञानित्वादज्ञे हे नवयौवने यात-
मतीतं दिनमह इत्युपलक्षणं सणलवादेः पुनर्भूयो नैति नायाति
किञ्च ते तव नवं नूतनं वयस्तारुण्यावस्थाऽस्ति अतस्तत्र ल-
ज्जाधिक्यमस्मिन्वयसि योग्यपुरुषभोगप्रतिबन्धकमतस्तां लज्जां
त्रयां विहाय परित्यज्य रमणीयरूपं रमणीयं सुन्दरं रूपं यस्य
तं सुन्दराकृतिमित्यर्थः, भजाङ्गीकुरु । ननु पति भोगे कः सुखा-
तिशयो येन तत्र प्रवृत्तिर्मया कर्तव्येत्यत आह बाल इति, पर-
स्त्वन्मातृपितृकुलभिन्नकुलजत्वान्वत्परिचयाभावाच्चान्यत्वेन मतः
पुरुषो नर एष पुरोवर्ती पर्यङ्के त्वदिच्छया स्थितो यदा य-
स्मिन्समये समेतस्त्वया सह मिलितो भवेत्तदा तस्मिन्समये
ते तव नृसुखेन सार्वभौमसम्पत्तिमुखेन किं भवति न किमपी-
त्यर्थः, वा यदा स्वर्गेण स्वर्गसुखेनापि ते तव किमु किं भवति न
किमपीत्यर्थः, ते उभे अपि पतिसम्भोगसुखादिति तुच्छे इत्यर्थः,

अतस्तव पतिसम्भोगजसुखेनैव कृतार्थता स्यादिति भावः । प्रकृतार्थे तु इदानीं विलम्बनेन श्रुक्तिसुखानुभवं विना व्यर्थमायुर्व्ययो न कार्य इत्याशयेनाह यातमिति, दिनमित्युपलक्षणं निमेषादेर्दिनं निमेषादिः कालो यातं गतं पुनर्भूयो नैति नायाति किञ्च ते तव वयधातोर्गत्यर्थत्वाद्ये गत्यर्थास्ते ज्ञानार्था इत्युक्तेर्वयो ज्ञानं नवं नूतनं कोमलमिसर्थः, जातिकुलधर्मैषणावत्त्वात्संशयैर्दूषितत्वाच्च ज्ञानस्य कोमलत्वमिति भावः, अतो लज्जां त्रपां लोकलज्जां विहाय परित्यज्य तं कार्यकारणातीतं रमणीयरूपं रन्तुं योग्यं रमणीयं सुखस्वरूपत्वाद्वूपमाकृतिर्यस्य तं तथोक्तं भज सोहमस्मीत्येवमभेदेनाङ्गीकुरु, ननु तादृशपरमात्मस्वरूपस्य सोहमित्यभेदेनाङ्गीकारे कः सुखातिशयो येन तत्रैव मया प्रवर्तितव्यं तत्राह बाल इति, हे बाले नवयौवने पूर्णविवेकाऽभावाद्बालत्वं ज्ञेयम्, एष मदनुभवेन प्रत्यक्षः परः कार्यकारणातीतः पुरुषः परिपूर्ण आत्मा यदा यस्मिन्काले समेतस्त्वया प्राप्तोऽभिन्नत्वेनाङ्गीकृत इत्यर्थः, तदा तस्मिन्समये ते तव नृसुखेन 'युवा स्यात्साधुयुवा अध्यापक' इत्यादिकया 'स एको मानुष आनन्द' इत्यन्तया श्रुत्या प्रतिपादितेन मानुषसुखेन किं किंप्रयोजनं न किमपीत्यर्थः, किञ्च स्वर्गेण गन्धर्वानन्दादिहैरण्यगर्भानन्दान्तेन सुखेन 'ते ये शतं मानुषा आनन्दा' इत्यादिकया 'स एको ब्रह्मण आनन्द' इत्यन्तया श्रुत्या प्रतिपादितेन शर्मणा वाऽपि किमु किं प्रयोजनं न किमपीत्यर्थः, सर्वसुखानामात्मसुखप्रतिबिम्बत्वादात्मसुखप्राप्तौ तेषां तुच्छत्वाच्च न तेष्वपेक्षोदयो ज्ञानिनामिति भावः ॥ १६ ॥

इति श्रीन० बोध० उपदेशषोडश्यर्थप्रकाशः पञ्चविंशः ॥ २५ ॥

अथ ब्रह्मचर्चाविंशतिः ।

एवमुपदेशषोडशीं निरूप्येदानीं शिष्यस्य ब्रह्मस्वरूपं बो-

धयितुं ब्रह्मचर्चाविंशत्याख्यं विंशतिश्लोकं प्रकरणमभिधास्यन्नाह ।

अथ ब्रह्मचर्चाविंशतिः ।

अयेति । अथोपदेशषोडशीनिरूपणानन्तरं ब्रह्मचर्चाविंशति-
ब्रह्मणश्चर्चा कथनं यत्र विंशतौ सा तथोक्ता विंशतिविंशति-
श्लोकात्मकं प्रकरणं निरूप्यत इति शेषः, तत्रादौ ब्रह्मचर्चायां
रुच्युत्पादनाय ब्रह्मचर्चामाहात्म्यनिरूपणपुरःसरं तन्निरूपणं
प्रतिजानीते ।

अर्चालक्षाधिका प्रोक्ता चर्चैव परमात्मनः ।

अतः शिष्यप्रबोधाय ब्रह्मचर्चा निरूप्यते ॥ १ ॥

अर्चेति । परमात्मनः परः कार्यकारणातीतो य आत्मा
तस्य चर्चैव संवाद एवाऽर्चालक्षाधिकाऽर्चानां पूजानां यल्लक्षं
नियुतं ततोप्यधिकोत्कृष्टा लक्षशब्दोत्रानन्त्यपरोऽनन्तपूजनफल-
दात्रीत्यर्थः, प्रोक्ता कथिता 'क्षणमेकं क्रतुशतस्यापी'ति श्रुतेः,
आत्मचिन्तनक्षणस्यानन्तयज्ञफलप्राप्तिकारणत्वप्रतिपादनात्-
चिन्तनं विना तत्कथनासम्भवस्य 'यन्मनसा ध्यायति तद्वाचा
वदती'ति श्रुत्या प्रतिपादनादिति भावः, यतः कारणादतो हेतोः
शिष्यप्रबोधाय शिष्यस्य जिज्ञासोः प्रबोधाय ज्ञानाय ब्रह्मचर्चा
ब्रह्मणो देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदरहितस्यात्मवस्तुनश्चर्चा सं-
वादो वचनविलास इत्यर्थः, यत्र प्रकरणे सा निरूप्यते ॥ १ ॥

तत्रादौ ब्रह्मणः सर्वाधारत्वनिरूपणपूर्वकं तन्निराधारत्वं
वास्तवं दर्शयति ।

आधारः सर्वभूतानां तस्याधारो न कश्चन ।

निराधारस्वरूपं चेन्नास्ति ब्रह्म तदा क्वचित् ॥ २ ॥

आधार इति । सर्वभूतानां सर्वाणि समस्तानि यानि भूतानि वियदादीनि तत्कार्याणि च ब्रह्माण्डादिकीटकान्तानि प्राणिजातानि तेषामाधार आधिष्ठयतेऽस्मिन्निद्याधाराऽधिष्ठानं ब्रह्मास्ति अधिकरणे यज् तस्य सर्वाधारस्य ब्रह्मण आधारोऽधिष्ठानं सद्रूपब्रह्मणो भिन्नस्यामत्त्वाद्ब्रह्मणोऽप्यानन्त्येनाधेयत्वायोगाच्च कश्चन कोपि न न विद्यते, ननु ब्रह्मणो निराधारत्वे ब्रह्म कापि नेत्येवं प्रयोगः स्यात्ततश्च ब्रह्म कापि नास्तीत्यर्थत्वेन ब्रह्मणः शून्यत्वमायातामत्याशङ्कते निराधारेति, ब्रह्म देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु निराधारस्वरूपं निर्गतो निवृत आधारोऽधिष्ठानं यस्य तत्तादृशं स्वरूपं यस्य तत्तादृशाकारमस्ति चेद्यदि स्यात्तदा तस्मिन्पक्षे ब्रह्म देशाद्यपरिच्छिन्नं वस्तु कचित्कुत्रापि नास्ति न विद्यते ब्रह्मण शून्यत्वं सिद्धमिति भावः ॥ २ ॥

न ब्रह्मणोऽमत्त्वं तत्कार्यस्य जगतो निराधिष्ठानत्वेनासत्त्वे सत्त्वभानानुपपत्तेरित्येवं समाधत्ते ।

अधिष्ठानं विना कार्यं न तिष्ठति कदाचन ।

सर्वाधिष्ठानरूपं हि कथं ब्रह्म न कुत्र चित् ॥३॥

अधिष्ठानमिति । हे शिष्य ब्रह्मणः सर्वाधिष्ठानस्यासत्त्वाङ्गीकारोऽधिष्ठानमाधारं विना—कृते कदाचन कस्मिन्नपि काले कार्यं लोकप्रसिद्धं घटादिरूपं कल्पितं रज्जुसर्पादिकमपि स्वाधारं मृदादिकं रज्ज्वादिकं च वर्जयित्वेत्यर्थः, न तिष्ठति नैव स्थितिं प्राप्नोतीति लोके प्रसिद्धमेव तर्हि तद्ब्रह्म सर्वाधारस्वरूपं सर्वस्य जगत आधारोऽधिष्ठानं स्वमसाधारणं रूपमाकारो यस्य तत्तथाभूतमस्ति तदसत्त्वे निराधिष्ठानस्य जगतोऽप्यसत्त्वेन

भानं स्यात्तच्चु मत्तदिति प्रतीयतेऽनो ब्रह्म देशाद्यपरिच्छिन्नं वस्तु
कुत्र चित्कार्पाप न नास्ति न विद्यते कथं केन प्रकारेण न कथ-
मपि किं त्वस्त्येत्यर्थः ॥ ३ ॥

ननु तर्हि जगदाधारत्वेन स्वतो निराधारत्वेन च जगतो
वैलक्षण्यात्तद्ब्रह्म जगतः पृथगेवास्त्विति शङ्कते ।

सर्वस्मात्तत्पृथग्ब्रह्म त्विति वक्तुं न शक्यते ।

यदात्मकमिदं सर्वं सर्वस्मात्तत्पृथक्कथम् ॥ ४ ॥

सर्वस्मादिति । तद्ब्रह्म सर्वाधारं स्वतो निराधारं चेत्येतैर्लक्ष-
णैर्लक्षितं ब्रह्म देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु सर्वस्मात्स-
मस्तजगतः पृथग्विन्नमस्तीति चेदिति तु एवमपि वक्तुं क-
थितुं न शक्यते नैव शक्यं जायते कुत इत्यत आह यदिति, इदमे-
तत्सर्वं समस्त जगद्यदात्मकं यद्ब्रह्मैवात्मा स्वरूपं यस्य तत्तथो-
क्तमस्ति तद्ब्रह्म ततां जगतः पृथक्केनाविद्यमानात्मसर्वस्मात्सर्व-
शब्दवाच्यात्समस्तजगतः पृथग्विन्नं कथं केन प्रकारेण
स्यान्न कथमपीत्यर्थः, वस्तुगनभेदसिद्धेस्तत्प्रतिगोविद्वस्तुसत्त्व-
सापेक्षत्वाद्ब्रह्मगतभेदास्मिद्धिर्जगतः पृथगसत्त्वादित् भावः ॥४॥

ननु तर्हि सर्वाभिन्नत्वाद्ब्रह्म सर्वरूपमस्त्विति शङ्कते ।

सर्वस्मादपृथग्ब्रह्म वक्तुमित्यपि नार्हसि ।

सर्वस्मात्पृथगेवेदमनुभूतं महर्षिभिः ॥ ५ ॥

सर्वस्मादिति । सर्वस्मात्समस्ताज्जगतो ब्रह्म देशाद्यपरिच्छिन्नं
वस्तु अपृथगभिन्नं सर्वरूपमेवेत्यर्थः, अस्त्विति चेद्यदि वदामि त-
र्हीत्येवमपि वक्तुं कथितुं नार्हसि योग्यो न भवामि कुत इत्यत आह
सर्वस्मादिति, इदं ब्रह्म महर्षिभिर्महान्तोऽतिश्रेष्ठाः य ऋषयः
सत्यवादिनस्तैः सर्वस्मात्समस्ताज्जगतः स्वतोऽसत्त्वेन लक्षितात्पृ-

थगेव भिन्नमेव सत्त्वेनानुभूतं ज्ञातमतस्तत्सर्वरूपं वक्तुं न श-
क्यमिति भावः ॥ ५ ॥

‘ननु तर्ह्यात्मरूपं तद्ब्रह्मास्तिर्वात शङ्कते ।

आत्मरूपमिदं वाच्यमिति तर्कस्त्वया कृतः ।

अनात्मरूपं किं न्वस्ति स्वात्मरूपं यतस्त्विदम् ॥ ६ ॥

आत्मरूपमिति । हे शिष्य इदं प्रस्तुतं ब्रह्मात्मरूपमात्मैव
रूपमाकारो यस्य तत्तथोक्तं वाच्यं वक्तव्यमस्ति चेद्यदीत्येवं
तर्कोऽनुमानं त्वया भवता कृतः साधितो यदि तर्हि तदा ऽना-
त्मरूपं न विद्यत आत्मा तात्त्विकं रूपमाकारो यस्य तत्तथोक्तं
किं नु किं वस्तु निश्चितं वितर्कितं वाऽस्ति विद्यते हि प्रसिद्धं
विवेकिनाप, इदं प्रकृतं ब्रह्म देशाद्यनवच्छिन्नं बृहदात्मरूपमा-
त्मा व्यापकं रूपमाकृतिर्यस्य तत्तथोक्तं स्यात्तद्वदेति शेषः, ब्र-
ह्मणो व्यतिरिक्तस्य सर्वस्यानात्मत्वेनाप्यत्रात्मान्नपेक्षकात्मश-
ब्दार्थयोरपि तथात्वान्नात्मशब्दवाच्यत्वं ब्रह्मणो वास्तवं म-
न्तव्यमिति भावः ॥ ६ ॥

ननु तर्हि वेदान्ते ‘ज्ञानादेव तु कैवल्यं प्राप्यते येन मुच्यते,
ज्ञात्वा देवं सर्वपाशापहानिः, तमेवं विद्वानमृत इह भवति, नान्यः
पन्था विद्यतेऽयनाये’त्यादिश्रुतिशतैर्ब्रह्मज्ञानस्यैव मोक्षहेतु-
त्वेन मुमुक्षूणां विहितत्वप्रतिपादनाद्ब्रह्मणो ज्ञानविषयत्वम-
स्तिर्वात शङ्कते ।

ज्ञानस्य ब्रह्म विषय इति वक्तुं न शक्यते ।

ज्ञानस्वरूपं तद्ब्रह्म ज्ञानस्य विषयः कथम् ॥ ७ ॥

ज्ञानस्येति । ब्रह्म देशाद्यपरिच्छिन्नमात्मवस्तु ज्ञानस्य ज्ञायते
वेद्यतेऽनेनेति ज्ञानं साभामान्तःकरणवृत्तिरूपं तस्य विषयो

गोचरोऽस्तु एवं वदमि चेद्यदि तर्हीति एवमपि वक्तुं क-
थितुं न शक्यते न युज्यते कुत इत्यत आह ज्ञानस्वरूपमिति, त-
त्प्रकृतं ब्रह्म देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु ज्ञानस्वरूपं
ज्ञानं चेतनं तदेव स्वमसाधारणं रूपमाकृतिर्यस्य तत्तथोक्त-
मस्ति अतस्तद्ब्रह्म ज्ञानस्य साभासान्तःकरणवृत्तिरूपचेतनस्य
विषयो गोचरो ज्ञेयमित्यर्थः, कथं केन प्रकारेण भवति लोके-
पि ज्ञानविषयो घटादिः स्वतो जडत्वेन प्रसिद्धो ब्रह्मणस्तु चि-
न्मात्रत्वेन स्वयंप्रकाशरूपत्वान्न ज्ञानविषयत्वमिति भावः ॥ ७ ॥

ननु तर्हि ब्रह्मणो ज्ञानस्वरूपत्वमेवास्त्विति शङ्कते ।

ज्ञानस्वरूपमेवास्तु ब्रह्मेति यदि मन्यसे ।

ज्ञेयमेव न यत्रास्ति ज्ञानत्वं तस्य कीदृशम् ॥ ८ ॥

ज्ञानेति । ब्रह्म प्रकृतं देशादिकृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु ज्ञान-
स्वरूपं ज्ञानं चेतनं तदेव स्वमसाधारणं रूपमाकारो यस्य त-
त्तादृशमस्तु भवतु इत्येवं यदि यर्हि मन्यसेऽङ्गीकुरूपे तर्हि तदपि
न सम्भवतीत्याह ज्ञेयमिति, यत्र ब्रह्मणि ज्ञेयमेव ज्ञानविषयो ज-
गदेव नास्ति न विद्यते तस्य ब्रह्मणो ज्ञेयविषयाभावाज्ज्ञानत्वं
ज्ञानरूपत्वं कीदृशं कथं स्यादिति शेषः, ज्ञेयसापेक्षं ज्ञानं लोके
प्रसिद्धं तर्हि ज्ञेयाभावे ब्रह्मणो ज्ञानरूपत्वं नैव सम्भवतीति
भावः ॥ ८ ॥

ननु तर्हि तद्ब्रह्म ज्ञात्रेवस्त्विति शङ्कते ।

ज्ञातृस्वरूपमेवास्तु ब्रह्मेति यदि कल्प्यते ।

स्वयंप्रकाशरूपे हि ज्ञानस्याश्रयता कथम् ॥ ९ ॥

ज्ञात्रिति । तत्प्रकृतं ब्रह्म देशकालवस्तुपरिच्छेदशून्यं वस्तु ज्ञा-
तृस्वरूपं ज्ञाता साधिष्ठानबुद्धिस्थिचिदाभासो ज्ञानेन्द्रियैः सहितः

स एव स्वमसाधारणं रूपमाकारो यस्य तत्तादृशमस्तु भवतु इत्येवं यदि यर्हि कल्प्यते निरूप्यते तर्हि तन्न भवति कुत इत्यत आह स्वयमिति, हि प्रसिद्धं विदुषाम्, स्वयंप्रकाशरूपमन्यत्वे मत्यपरोक्षत्वं स्वप्रकाशत्वमित्युक्तलक्षणं स्वयंप्रकाशं ज्ञानाविषयत्वेनापरोक्षतया प्रकाशमानं रूपमाकृतिर्यस्य तस्मिन्ब्रह्मणि ज्ञानस्य साभासान्तःकरणवृत्तिरूपस्याश्रयताऽऽश्रयत्वं ज्ञानक्रियावच्चगित्यर्थः, कथं केन प्रकारेण सम्भाव्या सम्भावनर्हान कथमपीत्यर्थः ॥ ९ ॥

ननु तर्हि 'सर्वं खल्विदं ब्रह्मे'ति श्रुतेः सर्वरूपत्वमेव भूयोप्यस्त्विति ब्रह्मणः शङ्कते ।

सर्वरूपमिदं ब्रह्म वक्तुं कः शक्नुयादिति ।

सदैकरूपमेवेदं यतः शाश्वतमुच्यते ॥ १० ॥

सर्वरूपमिति । इदं प्रकृतं ब्रह्म देशाद्यपरिच्छिन्नं वस्तु सर्वरूपं सर्वमनेकरूपं जगदेव रूपमाकृतिर्यस्य तत्तथोक्तमस्तु भवतु इति चेदित्येवं वक्तुं कथितुं कः पुरुषः शक्नुयात्समर्थो भवेन्न कोपीत्यर्थः, कुत इत्यत आह सदाति, इदं प्रकृतं ब्रह्म सदा नित्यमेकैकरूपमेकं स्वगतसजातीयविजातीयभेदरहितं सचिदानन्दघनमस्ति 'सर्वं खल्विदं ब्रह्मे'ति श्रुत्या सर्वपदेदंपदयोर्वाच्यार्थाशपरित्यागेनाविरुद्धेन ब्रह्मपदार्थेन सह सामानाधिकरण्येनैक्यबोधनादिति भावः, कुत एकरूपत्वमित्यत आह यत इति, यतः कारणाच्छाश्वत इत्युच्यते कथ्यते नित्यस्यानेकत्वासम्भावदिति भावः ॥ १० ॥

ननु तर्ह्येकरूपत्वमेव तल्लक्षणमस्त्विति शङ्कते ।

एकरूपमिदं ब्रह्म न वक्तुमिति शक्यते ।

निर्गुणं तत्परं ब्रह्म स्यादेकत्वं यतो गुणः ॥ ११ ॥

एकरूपमिति । इदं प्रकृतं ब्रह्म देशकालवस्तुकृतपरिच्छेद-
शून्यं वस्तु एकरूपमेकमेकसंख्या रूपमाकृतिर्यस्य तत्तथोक्तमस्तु
भवतु इति चेन्न कुत इत्यत आह वक्तुमिति, इत्येवं वक्तुं कथितुं
न शक्यते नैव युज्यते कुत इत्यत आह निर्गुणमिति, त-
त्प्रकृतं ब्रह्म देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु परं कार्य-
कारणातीतमत एव निर्गुणं निर्गता निवृत्ता गुणा यस्मा-
त्तत्तथोक्तमस्ति, अस्तु निर्गुणं तस्यैकत्वं कुतो नेत्यत आह स्या-
दिनि, यतो यस्मात्कारणादेकत्वमेकस्य भाव एकत्वं गुणः
स्याद्गुणो भेदगुणकार्यमित्यर्थः, तार्किकैरपि संख्यायागुणेषु
गृहीतत्वादिति अतो नैकरूपं ब्रह्मेति वक्तुं युक्तमिति भावः ॥११॥

ननु तर्हि निर्गुणत्वमेव लक्षणमस्तु ब्रह्मण इति शङ्कते ।

निर्गुणं तत्परं ब्रह्म नूनमेतदसांप्रतम् ।

अनन्तेनैव गीयन्ते ह्यनन्ता एव तद्गुणाः ॥१२॥

निर्गुणमिति । तत्प्रकृतं ब्रह्म देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं
वस्तु परं कार्यकारणाभ्यां परमतां निर्गुणं निर्गता निवृत्ता
गुणाः सत्त्वरजस्तमोभिश्च यस्मात्तत्तथाभूत मस्तु भवतु, गु-
णकार्याण्यप्येकत्वादीनि गुणशब्देन ग्रह्याणीति चेन्नेत्याह नू-
नामिति, एतद्ब्रह्मणो निर्गुणत्वप्रतिपादनमसांप्रतममञ्जसं नूनं
निश्चयेनास्ति कुत इत्यत आहानन्तेनेति, अनन्तेनैव न
विद्यतेन्तो यस्य तेनैव शेषेणाहङ्कारेण वा वेदेनवा 'अनन्ता
वै वेदा' इति वचनाद्वेदस्यानन्तत्वं, शेषस्य तु प्रसिद्धं ना-
मैवानन्त इति, अहमस्त्वनन्तत्वं ज्ञानं विना नाशाभावादिति
ज्ञेयम्, तद्गुणाः कीर्त्यादयो गुणकार्याणि सृष्ट्यादयश्च तस्य

ब्रह्मणो गुणा अनन्ता एव नान्तः संख्यापरिच्छेदो येषां
ते तथे क्ता एव गीयन्ते वर्ण्यन्तेऽतो निर्गुणत्वमपि ब्रह्मणो
वक्तुमयुक्तमिति भावः ॥ १२ ॥

ननु तर्हि केनापि लक्षणेन वचनाविषयत्वेऽवस्तुत्वेनास-
त्त्वमेव ब्रह्मणोस्तु इति शङ्कते ।

ब्रह्म नास्तीति को याद्भातीदं यस्य सत्त्वतः ।

तर्ह्यस्ति ब्रह्मेत्यपि नो नातः सत्ता पृथग्यतः ॥ १३ ॥

ब्रह्मेति । ब्रह्म देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु वच-
नाविषयत्वात् नास्ति न विद्यत इति चेन्नेसाहेतीति—इत्येवं ब्रह्म
नास्तीति वचनं कः सन्नसन्वा पुरुषो ब्रूयात्कथयेत्मन्निति
चेन्न ब्रह्मणोऽसत्त्वे तद्वतिरिक्तस्य वक्तुरप्यसत्त्वं स्यान्नान्यो-
तोस्ति द्रष्टृसादिश्रुत्या कर्तुर्ब्रह्मणो भिन्नसत्त्वाभावप्रतिपादनाद-
तो ब्रह्मभिन्नत्वेनासिद्धस्य वक्तुर्ब्रह्मासत्त्वेन तदसत्त्वस्यापि
सिद्धेर्न तादृशवक्तुर्ब्रह्मासत्त्ववचनसिद्धिरिति भावः, द्वितीये
तु स्पष्टैव साऽतो ब्रह्मणोऽसत्त्ववचनं परास्तमेव तदेव स्पष्टं
निरूपयति भातीति, यस्य ब्रह्मणः सत्त्वतः सत्यत्वेनेदं व-
क्तृवचनवाच्यादित्रिपुटीरूपं जगद्भाति प्रकाशते तदसत्त्वे व-
क्तुरेवासत्त्वापत्तिरिति भावः, ननु तर्हि घटोस्तीत्यत्र घटस्य स-
त्ताश्रयत्वमिव ब्रह्मास्तीति प्रयोगे ब्रह्मणोपि सत्ताश्रयत्वमेवास्तु
इति शङ्कते तर्हीति, तर्हि तदा ब्रह्ममत्त्वासिद्धावित्यर्थः, ब्रह्मदे-
शकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु अस्तीति सत्ताश्रयमेवास्तु
इति चेन्नेसाहेतीति—इत्यपि एवमपि ब्रह्मणः सत्ताश्रयत्व-
मपि नो नास्ति कुन इत्यत आह नेति, यतो यस्मात्कारणा-
दतोऽस्माद्ब्रह्मणः पृथग्भिन्ना सत्ता न नास्ति अतो ब्रह्मणः
सत्ताश्रयत्वं नेति भावः ॥ १३ ॥

ननु मत्तादिना केनापि रूपेण वचनाविषयत्वे ब्रह्मणः
स्वरूपाभाववत्त्वेन शून्यतास्त्विसाशङ्कते ।

अस्वरूपमिदं ब्रह्म विद्वानिति कथं वदेत् ।

स्वस्वरूपमिदं ब्रह्म प्रत्यक्षमनुभूयते ॥ १४ ॥

अस्वरूपमिति । इदं प्रकृतं ब्रह्म देशकालवस्तुकृतपरिच्छेद-
शून्यं वस्तु अस्वरूपं न विद्यते स्वरूपमाकृतिर्यस्य तत्तथोक्त-
मस्तु इति चेन्नेत्याह विद्वानिति, विद्वज्ज्ञानी चेत्तर्हीत्येवं
कथं केन प्रकारेण वदेद्ब्रूयान्नैव वदेदित्यर्थः, अज्ञानी वदेच्चे-
तद्वाक्यस्योन्मत्तप्रलपिततुल्यत्वेनाप्रामाण्यमेवेति न तद्विचारः
कर्तव्यतया विहित इति भावः, ननु ब्रह्मास्वरूपमिति कुतो-
न ब्रूयात्तत्राह स्वस्वरूपमिति, इदं प्रकृतं ब्रह्म देशकालवस्तुकृ-
तपरिच्छेदशून्यं वस्तु स्वस्वरूपं स्वस्यात्मनः स्वममाधारणं रू-
पमाकृतिर्यस्य तत्तथोक्तं, यद्वाऽऽत्मनः स्वपदवाच्यस्य स्वं
स्वीयमभिन्नमित्यर्थः, रूपं रूप्यते प्रकाशयते जगदनेनेति रूपं
प्रकाशो यस्य तत्तथोक्तं त्वंपदलक्ष्यप्रत्यगात्माभिन्नं ब्रह्मेत्यर्थः,
इत्येवं प्रत्यक्षमपराक्षतया ज्ञानिनाऽनुभूयते साक्षाज्ज्ञायते स
ज्ञानी-अस्वरूपं ब्रह्मेति कथं ब्रूयान्नैव ब्रूयादिति योज्यम् ॥१४॥

ननु तर्हि स्वस्वरूपत्वेनैव वचनविषयं ब्रह्म भवतु इति शङ्कते ।

स्वस्वरूपमिदं ब्रह्म चेदित्यप्ययथातथम् ।

तत्र को नु स्वशब्दार्थो यत्स्वरूपमिदं भवेत् ॥ १५ ॥

स्वस्वरूपमिति । इदं ब्रह्म प्रकृतं देशकालवस्तुकृतपरिच्छेद-
शून्यं वस्तु ज्ञानिना स्वस्वरूपत्वेनानुभूयमानत्वात्स्वस्वरूपं स्वस्या-
त्मनः स्वरूपं स्वमभिन्नममाधारणं रूपमाकृतिर्यस्य तत्तथोक्तं
तादृशरूपेणैव वचनविषयमस्तु भवतु इति चेन्नेत्याहेतीति,

इत्यपि एवमपि नचनं वाक्यमयाथतथं न यथातथं सत्यं त-
दयथातथं यथार्थं न भवतीत्यर्थः, कुत इत्याशङ्क्य तदेव कथ-
यितुं गुरुः पृच्छति तत्रेति, तत्र ब्रह्मस्वस्वरूपामात वाक्ये—इदं प्र-
कृतं ब्रह्म देशाद्यपीरच्छिन्नं वस्तु यत्स्वरूपं यस्य स्वशब्दार्थस्य
स्वरूपमसाधारणं रूपमाकारो भवेत्स्यात्स स्वशब्दार्थः स्व-
शब्दस्याऽर्थो वाच्यः पदार्थो को नु ब्रह्म वा तद्भिन्नो वा, नाद्यः
पुनरुक्तिदोषापत्तेः, भिन्नश्चेत्तस्यासत्त्वेनैव वैयर्थ्यापत्तेः, अतः
स्वशब्दार्थस्याभावात्स्वस्वरूपत्वेनापि ब्रह्मणो विषयत्वमय-
थार्थमेवेति भावः ॥ १५ ॥

इदानीं पूर्ववादी स्वशब्दार्थं साधयति ।

परव्यावर्त्तकं स्वत्वमिति चेत्तर्हि तद्वद ।

यत्र स्वपरभावो न ब्रह्म किं तत्र नास्ति हि॥ १६॥

परेति । परव्यावर्त्तकं परस्यान्यस्य व्यावर्त्तकं निषेधकं
स्वत्वं स्वशब्दार्थो भवतीत्येवं चेद्योद वदसि तर्हि तदा तस्मि-
न्पक्षे यदहं पृच्छामि तदुत्तरं वद कथय तमेव प्रश्नाह यत्रेति,
यत्र यस्मिन्काले स्वपरभावो मूर्च्छोनिद्रामणाधिषु स्वस्य स्वश-
ब्दस्य परव्यावर्त्तरूपः परस्य च स्वव्यावर्त्तरूपो भावोऽर्थ-
सत्ता न न विद्यते तत्र काले निद्रादौ स्वपरार्थसन्धौ च ब्रह्म
देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदन्शूयं वस्तु नास्ति किं न विद्यते किं
किन्तु विद्यत एवेत्यर्थः, हि प्रसिद्धमेतद्विदुषामित्यर्थः, मूर्च्छोनि-
द्रामणाधिमृत्युस्वपरमन्धिसत्ताप्रकाशान्यथानुपपत्त्या तत्रापि
ब्रह्मसत्त्वाभ्युपगमेन परव्यावर्त्तकस्य स्वशब्दस्य ब्रह्मवाचकत्वा-
नुपपात्तरिति भावः ॥ १६ ॥

ननु तर्हि 'अहमस्मि ब्रह्माहमस्मी'त्यादिश्रुतिषु ब्रह्माहंश-

ब्दयोः सामानाधिकरण्यस्योपलभ्यमानत्वादहमर्थत्वं ब्रह्मणो-
स्त्विति शङ्कते ।

अहमेव परं ब्रह्म 'ब्रह्माहमि'ति च श्रुतेः ।

कथं भवेदहंब्रह्माहन्ता यत्र न विद्यते ॥ १७ ॥

अहमेवेति । 'अहमस्मि, ब्रह्माहमस्मी'ति श्रुतावहंब्रह्मपदयोः
सामानाधिकरण्यदर्शनादहमेवाहंशब्दार्थ एव ब्रह्म देश-
कालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु प्रकृतं भवतु इति चेन्न
कुत इत्यत आह कथामिति, अहं दृश्याहमर्थभूतं ब्रह्म दे-
शकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु कथं केन प्रकारेण
भवेत्स्यान्न कथमपीत्यर्थः, अपरिच्छिन्नादृश्यसद्रूपपरिच्छिन्न-
दृश्यासद्रूपयोः परस्परविरोधादिति भावः, तदेव स्पष्टमाहा-
हन्तेति, यत्र प्रकृते ब्रह्माणि अहन्ताऽहमो भावोऽहन्ताऽहं-
पदवाच्याहङ्कारसत्ता न विद्यते नास्ति 'अहं ब्रह्मे'ति श्रुतावहं-
पदवाच्यांशत्यागेन लक्ष्यांशस्य ब्रह्मत्वेन प्रतिपादनाद्यतोऽहमर्थ-
बाधेन बाधसामानाधिकरण्यमस्ति न तु मुख्यार्थसामानाधिकर-
ण्यमतो नाहन्ताया ब्रह्मरूपत्वामात भावः ॥ १७ ॥

ननु तर्हि त्वं ब्रह्मेति श्रुतेस्त्वमर्थत्वं स्वसन्निकृष्टस्वभिन्नस्व-
प्रत्यक्षलक्षणत्वमस्तु ब्रह्मण इति शङ्कते ।

त्वमेव तत्परं ब्रह्म 'त्वं ब्रह्मे'ति श्रुतिर्जगौ ।

त्वमेव तत्कथं ब्रह्म त्वंता यत्र न वर्तते ॥ १८ ॥

त्वमेवेति । यतः 'त्वं ब्रह्मे'ति श्रुतिस्त्वंपदार्थस्य स्वप्रत्य-
क्षस्वसन्निहितस्वभिन्नलक्षणस्य ब्रह्मशब्दार्थस्य च देशकालव-
स्तुकृतपरिच्छेदशून्यसच्चिदानन्दधनरूपस्य सामानाधिकरण्ये-
नैक्यं जगौ कथितवती तत्तत्स्त्वमेव त्वंपदार्थ एव स्वप्रत्यक्ष-

स्वभिन्नस्वसन्निकृष्टत्वलक्षणलक्षितः पदार्थ एव ब्रह्म देशाद्यपरिच्छिन्नं परं कार्यकारणातीतं वस्तु भवेत्स्यादित्येवं शङ्कामङ्गीकृत्योत्तरमाह त्वमेवेति, तत्प्रकृतं ब्रह्म देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु त्वमेव त्वमर्थमेव स्वसन्निकृष्टस्वप्रत्यक्षस्वभिन्नत्वलक्षणमेव कथं केन प्रकारेण भवेत्स्यान्न कथमपीत्यर्थः, स्वाभिन्नेदेशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यस्य ब्रह्मशब्दार्थस्य त्वमर्थस्य च स्वप्रत्यक्षस्वसन्निकृष्टस्वभिन्नत्वलक्षणलक्षितस्य देशाद्यपरिच्छिन्नजडरूपस्य परस्परं विरुद्धत्वेनैक्यानुपपत्तेरिति भावः, तदेव स्पष्टमाह त्वन्तेति, यत्र प्रकृते ब्रह्माणि त्वन्ता त्वंपदार्थस्य स्वसन्निकृष्टस्वभिन्नस्वप्रत्यक्षत्वरूपस्य भावः सत्ता न विद्यते नास्ति तत्रापि त्वंपदवाच्यांशबाधेन लक्ष्यांशभूतकूटस्थचिदात्मनो ब्रह्मणा सहैक्यप्रतिपादनमिति भावः ॥ १८ ॥

ननु तर्हि 'तद्ब्रह्मे'ति श्रुतेस्तत्पदार्थस्यैव परोक्षत्वादिविशिष्टस्य ब्रह्मत्वमस्तु इति शङ्कते ।

‘तद्ब्रह्मे’ति श्रुतेर्वक्तुं तद्ब्रह्मेति न शक्यते ।

अत्यन्ताव्यवधाने हि परोक्षमिव तत्कथम् ॥ १९ ॥

तदिति । ‘तद्ब्रह्मे’ति श्रुतेस्तत्पदार्थस्य परोक्षत्वावाच्छिन्नस्य ब्रह्मशब्दार्थस्य च देशाद्यपरिच्छिन्नस्य सामानाधिकरण्यस्य प्रतीयमानत्वेनैक्यप्रतीतेस्तत्तत्पदार्थः परोक्षत्वविशिष्ट एव ब्रह्म ब्रह्मशब्दार्थो देशाद्यपरिच्छिन्नत्वलक्षणलक्षितोऽस्तु भवतु इति चेन्नेत्याहेतीति, इत्येवं वक्तुं कथितुं न शक्यते न युज्यते कुत इत्यत आहाऽत्यन्तेति, हि यस्मात्कारणादत्यन्ताव्यवधानेऽत्यन्तमतिशयितमव्यवधानं व्यवधानाभावो यस्मिन् न ब्रह्माणि तस्मिन्परोक्षमिव तत्पदवाच्यत्वं परोक्षवत्तत्तदिति

वाचकं पदं कथं केन प्रकारेण युक्तं स्यान्न कथमपीत्यर्थः, ब्रह्म-
शब्दार्थस्य देशाद्यपरिच्छिन्नस्य तत्पदार्थस्य च परोक्षदेशपरि-
च्छिन्नस्य परस्परं विरोधात्तत्रापि वाच्यांशपरित्यागे बाधसा-
मानाधिकरण्येन प्रयोगान्न तत्पदार्थब्रह्मणो मुख्यं सामानाधि-
करण्यमतो न तत्पदार्थस्य ब्रह्मपदार्थतेति भावः ॥ १९ ॥

ननु तर्हि तद्ब्रह्म किं रूपं तत्कथयेत्याशङ्क्यामाह ।

नष्टायां मोहनिद्रायां गलिते मानसे मुनेः ।

यच्छिष्टं तत्परं ब्रह्म मनोवाचामगोचरम् ॥ २० ॥

नष्टायामिति । मोहनिद्रायां मोहोऽज्ञानमेव निद्रा स्वरूपवि-
स्मृतिहेतुत्वात्प्रपञ्चस्वप्नबीजत्वाच्च सुषुप्तिस्तस्यां नष्टायां वि-
लीनायां सत्यां तथा मुनेर्मननवतो विवेकिन इत्यर्थः, मानसे
मन एव मानसं तस्मिन् गलिते नष्टे सति यद्विद्वत्प्रत्यक्षं शिष्ट-
मवशिष्टं तदज्ञानमानसाभावसाक्षित्वेनोपलक्षितं तत्परं कार्य-
कारणातीतं ब्रह्म देशाद्यपरिच्छिन्नं वस्तु अस्ति तच्च मनोवाचां
मनसो वाचाश्चागोचरमरूपत्वान्मनसो वाचश्चाविषयं स्वयंप्रका-
शसद्रूपत्वाच्च निर्गुणत्वाच्चास्तीति निश्चेतव्यमिति भावः ॥ २० ॥

इदानीमेतत्प्रकरणविचारपूर्वं पाठकानाशीर्वादयति ।

चर्चितुं योग्यया भूयस्त्वनया चर्चया बुधाः ।

चर्चयन्तु परं ब्रह्म तुष्यन्तु च रमन्तु च ॥ २१ ॥

चर्चितुमिति । बुधा विवेकिनश्चर्चितुं संवादयितुं योग्य-
याऽर्हयाऽनया तु सर्वमन्यत्कथनं परित्यज्यैतयैव केवलं च-
र्चया ब्रह्मविषयककथनरूपप्रक्रियया तुपदेनास्या लौकिकवै-
दिकसर्वचर्चाभ्यो वैलक्षण्यं सूचितम्, अत एवात्रादरो विधेय-

इत्याशयः । भूयः पुनः परं कार्यकारणातीतं ब्रह्म देशकालवस्तु-
कृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु अस्ति तच्च चर्चयन्तु अन्योन्यं संवाद-
यन्तु तेन संवादेन च तुष्यन्तु सन्तोषं प्राप्नुवन्तु रमन्तु चानेन
संवादेनैव क्रीडन्तु ॥ २१ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधमारार्थदीप्तौ
ब्रह्मचर्चाविशत्यर्थप्रकाशः षड्विंशः ॥ २६ ॥

अथ स्वेच्छाचारचतुष्टयी ।

एवं ब्रह्मचर्चा निरूप्येदानीं तत्रैव

नष्टायां मोहनिद्रायां गलिते मानसे मुने ।

यच्छिष्टं तत्परं ब्रह्म मनोवाचामगोचरमिति ॥

अनेन मोहमनसोर्लयसाक्षित्वेन लक्षणेन यल्लक्षयितुं तत्रैव
तदाकारा वृत्तिर्व्यवहारे सति मुमुक्षोरहंकारावशिष्टत्वेन न
स्यादितीमामाशङ्कां शिष्यस्यालक्ष्य ज्ञानोत्तरं यावत्प्रारब्ध-
शेषमहंकारस्य विद्यमानत्वेऽपि क्रमतस्तदनादरेण स्वरूपप्रेमदृ-
ष्ट्या तन्नाशोऽपि स्यादित्यर्थं सम्भावयितुं तत्सत्त्वस्य समाध्य-
विरोधित्वदर्शनाय स्वेच्छाचारचतुष्टयारूपं चतुःश्लोकं प्रकरणं
वक्तुकाम आह ।

अथ स्वेच्छाचारचतुष्टयी ।

अथेति । अथ ब्रह्मचर्चाविंशतिनिरूपणानन्तरं स्वेच्छाचा-
रचतुष्टयी स्वेच्छाचारप्रतिपादकं श्लोकचतुष्करूपं प्रकरणं नि-
रूप्यत इति शेषः, तत्रादौ एतत्प्रकरणश्रवणं तच्छैष्ठ्यनिरूपण-
पूर्वकमादरकर्तव्यतां विधत्ते ।

श्रोतव्या श्रीमता साधो नूनमेकाग्रचेतसा ।

परमार्थस्य सर्वस्वं स्वेच्छाचारचतुष्टयी ॥ १ ॥

श्रोतव्येति । हे साधो पूर्वोक्तब्रह्मणि चित्तस्थैर्यमाधक-
 नेन संबोधनेनैतत्प्रकरणश्रवणेधिकारता सूचिता, श्रीमता
 वैराग्यादिमाधनसंपद्धता त्वयान्येनापि वा कर्त्रा—एकाग्रचेत-
 सैकं स्वगतसजातीयविजातीयभेदशून्यं ब्रह्माग्रे पुरोभागे
 विषयतया विद्यते यस्य तत्तथोक्तं तादृशेन चेतसान्तःकरणेन
 करणभूतेन परमार्थस्य तात्त्विकार्थस्य सर्वस्वं सर्वसंपद्रूपा स्वे-
 च्छाचारचतुष्टयी स्वेच्छाचारस्य निरूपिका चतुष्टयी चतुर्णां श्लो-
 कानां समूहरूपा—एतदाख्यं प्रकरणमित्यर्थः, श्रोतव्या श्रवण-
 विषया कर्तव्या ॥ १ ॥

प्रतिज्ञातमेव स्वेच्छाचारं रूपकेणाह ।

निजं पतिं परित्यज्य गृहस्थैव प्रपञ्चती ।

पत्या परेण रमते चतुराख्याभिचारिणी ॥ २ ॥

निजमिति । व्यक्तार्थस्तावन्निजं स्वकीयं पतिं भर्तारं परि-
 त्यज्य विहाय गृहस्थैव निजपतिनिर्मिते गृहे स्थिता सत्येव प्र-
 पञ्चती स्वपतिवञ्चनशीला चतुराख्या चतुरेत्येवमाख्याऽऽह
 यस्याः सा तथोक्ता चतुरानाम्नी काचिदभिचारिणी व्याभि-
 चारिणी स्त्री परेणान्येन पत्या जारेण सह रमते क्रीडति । प्रकृ-
 तार्थे तु, निजं स्वकीयं पतिं पातीति पतिः 'पातेडतिः' बुद्धेः
 पालकत्वादहङ्कारस्य बुद्धेः पतित्वं तं परित्यज्य विहाय गृहस्थैव
 गृह्यते स्वात्मतयाङ्गीक्रियत इति गृहं शरीरं तत्र स्था स्थितैव,
 यद्वा गृहेष्विन्द्रियेषु स्थितैव प्रपञ्चती स्वपतिरहङ्कारस्तद्वञ्चनपरा
 चतुराख्या चतुरा तुर्पा—इत्याख्याऽऽह यस्याः सा तथोक्ता—अ-
 भितः सर्वतश्चरितुं गन्तुं शीलमात्मन्यस्याः सा तथोक्ता बुद्धि-
 स्तुर्यानाम्नी जीवन्मुक्तबुद्धिरित्यर्थः, परेण कार्यकारणातीतेन

पत्या पाति स्वसच्चित्सुखदानेन रक्षतीति पतिर्ब्रह्माभिन्नः प्रत्यगात्मा तेन सहैकीभूय रमते क्रीडतीति ॥ २ ॥

किञ्च ।

अहङ्कारं पृथक्कृत्य तुर्यबुद्धिर्दिने दिने ।

पत्या परेण रमते पुंश्चली परसङ्गिनी ॥ ३ ॥

अहङ्कारमिति । तुर्यबुद्धिस्तुर्यैव जातिकुलाभिमानशून्या बुद्धिर्मतिर्यस्याः सा तथोक्ताऽत एव पुंश्चली पुरुषेषु चालितुं गन्तुं शीलमस्याः सा तथोक्ता व्यभिचारिणीत्यर्थः, अत एव परसङ्गिनी परस्यान्यपुरुषस्य सङ्गः सम्बन्धो भोगोऽस्याऽस्तीति सा तथोक्ता 'सुष्यजातावि'ति णिनिः, एतादृशी काचित्स्त्री, अहङ्कारं पितृमातृकुलजात्यभिमानं पृथक्कृत्य स्वान्तःकरणान्निरस्य दिने दिने प्रतिदिनं सर्वदेत्यर्थः, परेणान्येन पत्या पुरुषेण जारेणेत्यर्थः, सह रमते क्रीडति यथा । तद्वत्प्रकृतेषु, तद्यथा तुर्यबुद्धिस्तुर्याख्या बुद्धिर्मतिः पुंश्चली पुंसः पुरुषादेहाभिमानवतो जीवादिति यावच्चलितुमात्मानं प्रतिगन्तुं शीलमस्याः सा तथोक्ताऽत एव परसङ्गिनी परस्य कार्यकारणातीतस्य ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मनः सङ्गः समागमो विद्यते यस्याः सा तथोक्ताऽत एव अहङ्कारं देहवर्णाश्रमकुलजात्यभिमानं पृथक्कृत्यात्मनः स्वतश्च भिन्नत्वेनानुभूय दिने दिन इत्युपलक्षणं प्रतिक्षणमित्यर्थः, परेण कार्यकारणातीतेन पत्या पाति स्वसच्चित्सुखदानेन रक्षति बुद्धिमिति पतिः बुद्धिरक्षकः प्रत्यगभिन्नः परमात्मा 'कोह्येवान्यात्किः प्राण्याद्यदैष आकाश आनन्दो न स्याद्, एष ह्येवानन्दयातीति श्रुतेः, तेन सह रमते क्रीडते आत्मना सहैकीभूय स्वात्मसुखमनुभवतीति भावः ॥ ३ ॥

ननु स पुरुषः स्त्रीं परपुरुषसङ्गात्कुतो न निवारयति

तद्व्यभिचारं च कथमवलोकयति तत्राह ।

पश्चात्तु स्त्रीजितः सोऽपि प्रतिकर्तुमनीश्वरः ।

अस्याः सम्भोगवेलायां गृहं सन्त्यज्य गच्छति ॥ ४ ॥

पश्चादिति । सोऽपि तदीयपतिरपि स्त्रीजितः स्त्रिया भार्यया वशीकरणेन बलवत्परपुरुषाश्रयणेन वा जितः सामर्थ्यहीनः कृतः सन्पश्चादनन्तरं बलवतीं तां स्त्रीं प्रतिकर्तुं ताडनादिना निवारयितुमनीश्वरोऽसमर्थो भवति तु पुनः अस्य स्वस्त्रियाः सम्भोगवेलायां सम्भोगस्य परपुरुषमङ्गस्य वेलायां समये गृहं मन्दिरं सन्त्यज्य विहाय गच्छति याति न तु तदवलोकयतीति भावः । प्रकृतार्थे तु, सोऽपि अहङ्कारोऽपि आत्मानुसन्धानरतां पूर्ववन्निवार्य स्वानुसन्धानवतीं कुतो न करोतीति चेत्तत्राह पश्चादिति, सोऽपि अहङ्कारोऽपि स्त्रीजितः शब्दमात्ररूपया बुद्ध्या जितोऽसत्त्वेन तुच्छत्वेन चावलोकितः सन् वाचारम्भणश्रुत्या वाङ्मात्रत्वप्रतिपादनात्स्त्यायतेः शब्दार्थत्वात्तत्प्रकृतिकत्वाच्च स्त्रीशब्दस्य तद्वाच्यतुर्यबुद्धेरपि वाङ्मात्रत्वं पश्चादनन्तरं तां स्त्रियं शब्दमात्रां बुद्धिं प्रतिकर्तुमात्मानुसन्धानान्निवारयितुं स्वानुसन्धानवतीं कर्तुमिसर्थः, अनीश्वरोऽसमर्थो भवति प्रमाणजन्यज्ञानस्य भ्रमज्ञानेन बाधाशक्तेरिति भावः, तु पुनरस्याः तुर्याख्यबुद्धेः सम्भोगवेलायां सम्भोगस्य स्वात्मानुसन्धानरूपभोगस्य वेला समयस्तस्मिन्विद्यमाने सति गृहं 'शरीरं गृहमुच्यते' इत्याचार्योक्तेः, गृह्यते स्वात्मतयाङ्गीक्रियते इति गृहं शरीरं, तथात्रैव च गृहं देहः पतिर्जीव इत्युक्तेश्च सन्त्यज्य परित्यज्य गच्छति विलीनो भवति अतस्तु-
र्याख्यबुद्धौ स्वात्मानुसन्धाने स्वेच्छाचारः सिद्ध इति भावः ॥४॥

नन्वेतादृशे स्त्रीपुरुषव्यवहारेऽपि पत्युर्गृहसागाभावात्संसा-

रजन्यसुखदुःखादिसत्त्वाच्च पूर्ववद्वंतीभावः स्यादित्याशङ्क्याह ।

इदृशे व्यवहारे तु दाम्पत्यं वद कीदृशम् ।

दिनैः कतिपयैरेव स्वेच्छाचारः प्रवर्तते ॥ ५ ॥

ईदृश इति । ईदृश उक्तलक्षणे व्यवहारे स्वस्त्रिया सह स्वगृहे वर्तने मस्यपि दाम्पत्यं दम्पत्योर्जायापत्योर्भावः सत्ता कर्म वा दाम्पत्यं स्त्रीपुरुषसङ्गसुखमित्यर्थः, कीदृशं कथं स्यात्तद्वद ब्रूहि येन तदासक्तिर्भवेत्तदा तस्य दुःखमिश्रितत्वात्तदुःखमेवेति भावः, अतस्तदनासक्त्यैव तु पुनः कतिपयैरेव कतिचित्मङ्गलैरेव दिनैः दिवसैः स्वेच्छाचारः सर्वलौकिकधर्ममनादसोभयोरपि स्वेच्छाचारः स्वेच्छापूर्वकमाचरणं यथेष्टाचार इत्यर्थः, प्रवर्तते शीघ्रमेव भविष्यतीत्यर्थः, वर्तमानसामीप्ये वर्तमानप्रयोगः । प्रकृतार्थे तु अहङ्कारस्य बुद्धेश्च विद्यमानत्वेऽपि तत्सम्बन्धेन कचित्संसारोद्भवोऽपि स्यादित्याशङ्क्याहेदृश इति । ईदृशेऽहङ्कारानादरेणात्मना मह रमणलक्षणे व्यवहारे वर्तमाने सति दाम्पत्यं जायत उत्पद्यते संसारोऽस्यामिति जाया बुद्धिः सा च पतिश्च बुद्धिपालकोहङ्कारस्तयोः कर्म संसारोद्भावनरूपं दाम्पत्यं कीदृशं कथं स्यात्तद्वद ब्रूहि उभयोरन्योन्यसक्त्यभावे बुद्ध्या तत्तुच्छत्वे च विनिश्चिते न संसारोद्भव इति भावः, किञ्च तु पुनः कतिपयैरेव कतिचित्मङ्गलैरपि दिनैर्दिवसैः स्वेच्छाचारः स्वेच्छयाऽऽचारो व्यवहारोऽहङ्कारस्य विधिनिषेधातीतत्वेन बुद्धेश्च तद्रोधकाहङ्कारौदास्य आत्मचिन्तनैरन्तर्यरूपः स्वेच्छापूर्वक एव प्रवर्तते भविष्यति ॥ ५ ॥

इदानीमेतत्प्रकरणतात्पर्यं जिज्ञासुबुद्ध्यारोहाय स्पष्टमाह गद्येन ।

स्वानुभवानां सत्यपि बाधिता-

हङ्कारे समाधिभङ्गो नास्तित्यर्थः ॥ ६ ॥

६० न० बो० स्वेच्छाचारचतुष्टयी ॥ २७ ॥

वनारससंस्कृतसीरीज़नाम्नी वाराणसेयसंस्कृतपुस्तकावली ।

इयं पुस्तकावली खण्डशो मुद्रिता भवति । अस्यां संस्कृतभाषा-
नियद्धा बहवः प्राचीना दुर्लभा उत्तमोत्तमाः केचिदङ्गलभाषानुवा-
दसहिताश्च ग्रन्था मुद्रिता भवन्ति । तांश्च ग्रन्थान् काशिकराजकी-
यसंस्कृतपाठशालीयपण्डिता अन्येऽपि विद्वांसः शोधयन्ति । यैर्ग्रा-
हकमहाशयैरियं पुस्तकावली नियमेनाविच्छेदेन संग्राह्या तैस्तदे-
कैकस्य खण्डस्य ॥१॥ मूल्यं प्रापणव्ययश्च =) देयः । अन्यैर्म-
हाशयैर्यैः कानिचित् खण्डानि संग्राह्याणि तैश्च प्रत्येकं खण्डानां
२) मूल्यं प्रापणव्ययश्च =) देय इति ॥ १५

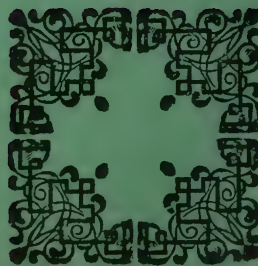
तत्र मुद्रिता ग्रन्थाः ।

र० आ०

सिद्धान्ततत्त्वविवेकः खण्डानि ५	५ ०
अर्थसङ्ग्रह अंग्रेजीभाषानुवादसहितः	१ ०
तन्त्रवार्त्तिकम् खण्डानि १३	१३ ०
कात्यायनमहर्षिप्रणीतं शुक्लयजुःप्रातिशाख्यम् सभाष्यं ख० ६ ६ ०	६ ६ ०
सांख्यकारिका चन्द्रिकाटीकागौडपादभाष्यसहिता	१ ०
वाक्यपदीयम् खण्डानि ५ (प्रथमभागः प्रथमद्वितीयकाण्डे पुण्यराजटीकासहित खण्ड ३ । द्वितीयभागः तृतीयाका- ण्डम् हेलाराजटीकासहित खण्ड २)	५ ०
रसगङ्गाधरः खण्डानि ९	९ ०
परिभाषावृत्तिः खण्डे २	२ ०
वैशेषिकदर्शनं किरणावलीटीकासंवलितप्रशस्तपादप्रणीत- भाष्यसहितम् खण्डे २	२ ०
शिक्षासङ्ग्रहः खण्डानि ५	५ ०
नैऋत्यसिद्धिः खण्डानि ४	४ ०
महर्षिकात्यायनप्रणीतं शुक्लयजुस्सर्वानुक्रमसूत्रम् सभाष्यम् ३ ०	३ ०
ऋग्वेदीयशौनकप्रातिशाख्यं सभाष्यम् खण्डानि ४	४ ०
(बृहत्) वैयाकरणभूषणम् पदार्थदीपिकासहितम् खण्डानि ४ ४ ०	४ ४ ०
विवरणोपन्यासः सटीकवाक्यसुध्रासहितः खण्डे २	२ ०
तत्त्वदीपनम् (पञ्चपादिकाविवरणस्य व्याख्यानम्) ख० ८ ८ ०	८ ८ ०
वेदान्तदीपः (श्रीभगवद्भामानुजाचार्यविरचितः) खण्डानि ३ ३ ०	३ ३ ०
टुप्टीका खण्डानि ४	४ ०

पातञ्जलदर्शनम् । श्रीरामानन्दयतिकृतमणिप्रभाऽऽख्यवृत्तिः स०	१	०
व्याकरणमिताक्षरा । श्रीमद्विष्णुप्रणीता खण्डानि	६	६
रसमञ्जरी । व्यङ्ग्यार्थकौमुद्या प्रकाशेन च सहिता ख०	३	३
भेदधिकारः व्याख्यासहितः श्रीमदप्पयदीक्षितकृत उपक्रमप- राक्रमसहितः खण्डे	२	०
बोधसारो नरहरिकृतः तच्छिष्यदिवाकरकृतटीकया स० ख०	६	६
ब्रह्मसूत्रदीपिका श्रीमच्छङ्करानन्दभगवद्विरचिता ।	१	०
दैवज्ञकामधेनुः अर्थात् प्राचीनज्योतिषग्रन्थः ।	२	०
श्रीमदणुभाष्यम् । श्रीश्रीवल्लभाचार्यविरचितम् ।		
गोस्वामिश्रीपुरुषोत्तमजी महाराजविरचितभाष्यप्रकाशाख्य- व्याख्या समेतम् ।	३	०

ब्रजभूषण दास और कम्पनी
चांदनीचौक के उत्तर नई सड़क बनारस

BENARES SANSKRIT SERIES;

A COLLECTION OF SANSKRIT WORKS

EDITED BY THE
PANDITS OF THE BENARES SANSKRIT COLLEGE,
UNDER THE SUPERINTENDENCE OF
R. T. H. GRIFFITH, M. A., C. I. E.

AND
G. THIBAUT, Ph. D.
No. 108.

बोधसारः ।

श्रीविद्वद्भर्यनरहरिविरचितः ।

तच्छिष्यश्रीदिवाकरकृतयाऽर्थदीप्त्या सहितः ।

श्रीमदुदासीनवर्यस्वामिगोविन्दानन्दशिष्येण
दयानन्दस्वामिना परिशोधितः ।

BODHASÂR,

A TREATISE ON VEDÂNTA,

BY

ŚRÎ NARAHARI,

With a commentary by the author's pupil

PANDIT DIVÂKAR.

EDITED BY

SWÂMÎ DAYÂNAND.

Fasciculus VII.

BENARES:

Published by the Proprietors Messrs. Braj B. Das & Co.,

AND SOLD BY H. D. GUPTA,

Secretary, Chowkhamba Sanskrit Book Depôt.

Printed at the Vidyâ Vilâs Press,

BENARES.

1905.

सूचीपत्रम् ।

गणपाठः	०	४	
गोलप्रकाशः	२	८	०
गंगालहरी	०	१	०
गुरसारणी	०	४	०
जातकतत्त्वम्	०	१२	०
तत्त्वदीप	०	१	०
तर्कसंग्रहः	०	१	६
दत्तकमीमांसा	०	८	०
धर्मशास्त्रसंग्रहः	०	१	६
धातुपाठः (शिला -)	०	२	०
धातुरूपावली	०	२	०
नैषध चरित नारायणी टीका टाइप	४	०	०
परिभाषापाठः	०	१	०
पाणिनीयशिक्षा भाष्यसहिता	०	२	०
प्रथम परीक्षा	०	२	०
प्रथमपुस्तक हिन्दी	०	१	०
प्रश्नभूषणम् (प्रश्न विचार का बहुत उत्तम ग्रन्थ)	०	४	०
बीजगणितम् (म० म० पं० सुधाकरकृतटिप्पणीसहित)	१	८	०
मनोरमा शब्दरत्नसहिता (टाइप)	९	०	०
लघुकौमुदी टिप्पणीसहिता	०	४	०
लघुकौमुदीभाषाटीका	४	०	०
लक्षणावली	०	२	०
लीलावती (म० म० पं० सुधाकरकृतटिप्पणीसहित)	१	०	०
वसिष्ठसिद्धान्तः	०	१	६
विष्णुसहस्रनाम	०	१	०
शब्दरूपावली	०	१	६
शृङ्गार सप्तशती	१	८	०
समासचक्रम्	०	१	०
समासचन्द्रिका	०	१	०
सरस्वतीकण्ठाभरणम्	३	०	०
साङ्ख्यचन्द्रिका टिप्पणीसहिता	०	८	०
साङ्ख्यतत्त्वकौमुदी	०	६	०
सिद्धान्तकौमुदी	३	०	०
सिद्धान्तमुक्तावली दिनकरीटिप्पणीसहिता	३	०	०
उपसर्गवृत्ति	०	१	०
क्षेत्रकौमुदी	०	६	०
क्षेत्रसंहिता	२	०	०

स्वानुभवानामिति । स्वानुभवानां स्वः स्वीय आत्मवि-
षयकोऽनुभवोऽनुभूतिः, यद्वा तस्याप्यात्मनः पृथगसत्त्वा-
त्स्वात्मभूतानुभवो येषामस्ति ते तथोक्तास्तेषां जीवन्मुक्तानां
व्यवहारकाले बाधिताहङ्कारे बाधितोऽसत्त्वेन निश्चितो यो-
ऽहङ्कारोऽहङ्कृतिस्तास्मिन्सत्यपि विद्यमानेपि समाधिभङ्गः
समाधेः स्वात्माकारवृत्तिलक्षणस्य परपुरुषासक्तस्त्रीपरपुरुषस-
ङ्गसुखाकारवृत्तेरिव स्नेहातिशयाद्भङ्गो नाशो नास्ति न भवती-
त्येवमर्थोऽस्य प्रकरणस्य ज्ञेयः ॥ ६ ॥

इति श्रीनरह० दि० बोधसारार्थदीप्तौ स्वेच्छाचारार्थप्रकाशः
सप्तविंशः ॥ २७ ॥

अथाहङ्कारस्याबाधकत्वप्रदर्शनत्रयी ।

एवं स्वेच्छाचारपञ्चकं निरूप्येदानीं ज्ञानिषु व्यवहारकाले-
ऽहङ्कारसत्त्वेऽपि तस्य बाधितत्वेनाबाधकत्वं दर्शितमेव द्रढयितुं
सदृष्टान्तमहङ्कारस्याबाधकत्वप्रदर्शनत्रय्यारूपं त्रिश्लोकं प्रकर-
णमभिदधान आह ।

अथाहङ्कारस्याबाधकत्वप्रदर्शनत्रयी ।

अथेति । अथ स्वेच्छाचारपञ्चकनिरूपणानन्तरमहङ्काराबा-
धकत्वप्रदर्शनत्रय्यहङ्कारस्याहङ्कृतेर्यदबाधकत्वमुक्तं तदेव प्र-
दर्श्यतेऽनया सा तादृशी त्रयी त्रयाणां श्लोकानां समाहार-
स्त्रयी-एतन्नामकं प्रकरणमित्यर्थः, निरूप्यत इति शेषः; तत्र
तावदादौ दृष्टान्तमाह सार्धेन ।

भित्तिचित्तकृतं सर्पं दृष्ट्वा बालः पलायते ।

केन चिद्बालकेनोक्तं चित्रसर्पोऽयमित्युत ॥ १ ॥

भित्तीति । बालोऽव्युत्पन्नो डिम्भो भित्तिचित्रकृतं भित्तौ

कुड्ये यानि चित्राणि तेषु कृतं लिखितं सर्पं भुजङ्गं दृष्ट्वाऽवलोक्य पलायते ततः स्थानाच्चरयाऽपसर्पति यदा तदा केनचिदन्येन बालकेन किञ्चिद्व्युत्पन्नेन पोतेनायं भवद्दृष्टश्चित्रसर्पाश्च-
वरूपः सर्पो भुजङ्गोऽस्तीत्युतेष्वेवं प्रकारेणोक्तं कथितम् ॥ १ ॥

ततः प्रभृत्यसौ विद्वांस्तेनैव सह खेलति ।

तथात्मस्थमहंकारं श्रुत्वा मूढः पलायते ॥ २ ॥

तत इति । असौ बालस्ततः प्रभृति तं कालमारभ्य विद्वान्सर्पमिथ्यात्वज्ञानवान्ततोऽन्यत्र सत्यसर्पे सर्पसत्त्वज्ञानवान्-
तेनैव मिथ्यात्वेन ज्ञातेन चित्रसर्पेण सहैव साकमेव खेलति की-
डति यथा । दाष्टान्तिकमाह तथेति, तद्वत्तथा मूढोऽज्ञानी-
आत्मस्थमात्मनि प्रत्यगात्मनि स्थमधिष्ठितमहङ्कारमहंकृतिं
श्रुत्वा शास्त्रोक्तं श्रवणेन निश्चित्य पलायते तद्भयेन समाधौ
लीनो भवति ॥ २ ॥

तत्र सद्गुरुणा प्रोक्तं चिदेवास्तीह नेतरत् ।

ततः प्रभृत्यसौ विद्वांस्तेनैव सह खेलति ॥ ३ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारेहङ्काराबाधकत्वप्रदर्शनत्रयी ॥ २८ ॥

तत्रेति । तत्राहङ्कारभाने तद्भये च सद्गुरुणा सन्नहङ्कारादि-
जगन्मिथ्यात्वज्ञानपूर्वमात्मयाथार्थ्यज्ञानवान्यो गुरुर्महावाक्यद्वा-
राऽऽत्मयाथार्थ्यस्वरूपबोधकस्तेनेहाहङ्कारादिजगद्भाने चिदेव
चेतनमेव प्रत्यगात्मचेतन्यमेव केवलमस्ति विद्यते नेतर-
त्तदन्यत्किमपि अहङ्कारादिकं नास्तीत्येवं प्रोक्तं कथितं
यदा तदा ततः प्रभृति तत्कालमारभ्यासावुक्तलक्षणो मूढः
पूर्वं स एव विद्वानहङ्कारादिमिथ्याज्ञानपूर्वमात्मयाथार्थ्यवेत्ता
ज्ञान्यवस्थायां तेनैवाहङ्कारादिजगतापि सह साकं बाधित-

त्वात्रिशङ्कं खेलति क्रीडति बाधिताहङ्कारस्य मुनौ बाध-
कत्वं नास्तीति भावः ॥ ३ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्ता-
वहङ्काराबाधकत्वप्रदर्शनप्रत्यर्थप्रकाशोऽष्टाविंशः ॥ २८ ॥

अथ प्रश्नोत्तरमुक्ताफलद्वयम् ।

एवमहङ्काराबाधकत्वप्रदर्शनत्रयीं निरूप्येदानीमात्मचि-
न्तने स्वनाशभावनया तत्रानादरं जिज्ञासोरालक्ष्य तदभावं
दर्शयितुं जीवविषयवासनासम्वादप्रतिपादकं प्रश्नोत्तरमुक्ताफ-
लद्वयाख्यं प्रकरणं द्विश्लोकं निरूपयिष्यन्नाह ।

अथ प्रश्नोत्तरमुक्ताफलद्वयम् ।

अथेति । अथाहङ्काराबाधकत्वप्रदर्शनत्रयीनिरूपणानन्तरं प्र-
श्नोत्तरमुक्ताफलद्वयं प्रश्नोत्तुयोग उत्तरं प्रतिवचनं ते एवमुक्ताफले
मौक्तिके तयोर्द्वयं युग्मेतन्नामकं प्रकरणमित्यर्थः, निरूप्यत
इति शेषः, तत्रादौ जीवं प्रति विषयवासनाप्रश्नं निरूपयितुमाह ।

तत्र विषयवासनोवाच ।

तत्रेति । तत्रात्मनाशसम्भावनायां विषयवासना विषयाः श-
ब्दस्पर्शादयस्तेषां वासनेच्छोवाच जीवं प्रतीतिं शेषः, कथया-
मास । किमुवाच तदाह ।

अहिक्रीडा न कर्त्तव्या कर्त्तव्यं नात्मचिन्तनम् ।

अहो जीव महामूढ मरणं ते भविष्यति ॥ १ ॥

अहिक्रीडेति । हे महामूढ हे महामूर्ख इति स्वेष्टनाशप्रतीत्या
ऽऽक्रन्दपूर्वकं संबोधनम्, अहो जीव अनेन संबोधनेन स्वजीवनहे-
तुत्वाज्जीवहितवक्तव्यता स्वस्य मूर्चिता, त्वयाऽहिक्रीडाऽहि-
ना सर्पेण स्वनाशकारणत्वात्सर्पसदृशेनात्मना सह क्रीडा रति-

जीवनेच्छावता पुरुषेण सर्पेण साकं रतिरिव न कर्तव्या न कार्या तदेव स्पष्टमाहाऽऽत्मचिन्तनमिति, आत्मनः प्रत्यगभिन्न-ब्रह्मणश्चिन्तनं स्मरणं न कर्तव्यं न कार्यं कुत इत्यत आह मरणमिति, ते तवोभयकरणेन मरणं मृत्युर्भविष्यति भवेदत उभयमपि समानमतो न कार्योमत्याशयः ॥ १ ॥

एवं प्रश्नमभिधायेदानीमुत्तरं वदन्नाह ।

स जीव उवाच ।

स इति । स उक्तरीत्या विषयवासनया पृष्ठो जीवः उवाच साधिष्ठानबुद्धिस्थश्चिदाभासः कथितवान्, किमुवाचेत्यत आह ।

अहिनानेन ये दष्टा अमरत्वं गता हि ते ।

अस्यामृतमयी दंष्ट्रा तत्क्रीडाभ्यमुनाहिना ॥ २ ॥

इति श्रीनरहरि० बो० प्रश्नोत्तरमुक्ताफलद्वयमेकोनविंशः ॥ २९ ॥

अहिनेति । अनेनात्मस्वरूपेणाहिना न हीयते नश्यती-
त्यहिरविनाशिस्वरूपो जीवत्वनाशकत्वादहिरिव तेन ये वि-
रला दष्टा भुक्तास्ते पुरुषाः शुकादयोऽमरत्वं न विद्यते म-
रो मरणं यत्र तदमरं ब्रह्म तस्य भावस्तत्त्वं ब्रह्मत्वं गताः प्रा-
प्ता ब्रह्माभिन्ना जाता इत्यर्थः, हि प्रासिद्धमेतच्छ्रुतिषु विद्वत्सु
च । अथवा न हिनस्ति नाशयतीत्यहिर्जीवस्य जीवनहेतुत्वात्
को 'हिवान्पात्कः प्राण्यायदेष आकाश आनन्दो न स्यादि'-
ति श्रुतेः, अन्यत्समानं तत्तस्मात्कारणादमुना प्रत्यक्षेणाहिना-
ऽविनाशिस्वरूपेण मज्जीवनभूतेन चात्मना सह क्रीडामि रमे,
ननु सर्पदंशे मृत्युरेव भवतीति प्रसिद्धिस्तत्कथमेतदहिदंशेऽमर-
त्वप्राप्तिः सम्भाव्येत्याशङ्क्याहाऽस्येति, अस्यात्मसर्पस्य दंष्ट्रा
दंशक्रियाकरणरूपा वृत्तिर्विवेकारूपाऽमृतमयी-अमृतं मरणर-
हितं ब्रह्मात्मत्वमेव प्रधानं यस्यां सा तथोक्ताऽस्ति अत ए-

तदंशोऽपरत्वप्राप्तिर्निश्चेतव्येति भावः ॥ २ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ प्रश्नो
त्तरमुक्ताफलद्वयार्थप्रकाश एकोनविंशः ॥ २९ ॥

अथ प्रश्नोत्तरचमत्कारत्रयी ।

एवं प्रश्नोत्तरमुक्ताफलद्वयं निरूप्येदानीं पूर्वं ज्ञानिष्वहङ्कार-
स्याबाधकत्वमुक्तं तत्र ज्ञानिष्वहङ्कारस्य विद्यमानत्वे व्यवहा-
रोपि स्यात्तस्मिंश्च सति पूर्ववत्कामादीनां बलं स्यादित्याशङ्क्य
तां निराकर्तुं प्रश्नोत्तरचमत्कारत्रयसार्वभौमं त्रिश्लोकं प्रकरणमभि-
दधान आह ।

अथ प्रश्नोत्तरचमत्कारत्रयी ।

अथेति । अथ प्रश्नोत्तरमुक्ताफलद्वयानन्तरं प्रश्नोत्तरचम-
त्कारत्रयी प्रश्नश्चानुयोग उत्तरं च प्रतिवाक्यं तयोश्चमत्कारः
कौतुकं विलास इत्यर्थः, तस्य प्रतिपादिका त्रयी श्लोकत्रयरूपा
प्रक्रियैतन्नामकं प्रकरणमित्यर्थः, निरूप्यत इति शेषः । तत्रादौ
मोहादीनां कामादीन्प्रति प्रश्नवचनमुदाहरति ।

यथापूर्वं न खेलन्ति यथापूर्वं हसन्ति न ।

कैश्चित्कामादयः पृष्टाः भवन्तः किं हतप्रभाः ॥ १ ॥

यथापूर्वमिति । भो कामादयो भवन्तो यथापूर्वं पूर्वकाले यथा
यद्वत्खेलन्तः स्थितास्तथेदानीं न खेलन्ति न क्रीडन्ति, किञ्च
भवन्त इदानीं हतप्रभा हता नष्टा प्रभा येषां ते तथोक्ताः किं
कुतः कारणादित्येवं कैश्चिन्मोहादिविकारैः कामादयः कामोभि-
लाष आदिर्मुख्यो येषां ते पृष्टा अनुयुक्ताः ॥ १ ॥

कामादीनामिदानीं मोहादीन्प्रत्युत्तरं वदन्नाह ।

कामादय उचुः ।

कामादय इति । कामादयः कामोभिलाष आदिर्येषां क्रोधादीनां ते तथोक्तास्त ऊचुः कथयामासुः, किमिस्रत आह ।

अस्यान्पुष्णाति या नित्यं साऽस्माकं जननी मृता ।

सुखलुब्धेन पित्रा नः का चिदन्या कृता वधूः ॥ २ ॥

अस्मानिति । हे मोहादयो याऽविद्या नित्यं सर्वदा-
ऽस्मान्कामादिविकारान्पुष्णाति पालयति साऽस्माकं कामादीनां
जननी माता मृता नष्टा, ननु भवतां मातरि नष्टायामपि पितृतः
पालनं भवतु तत्राहुः सुखलुब्धेनेति, नोऽस्माकं सुखलुब्धेन
सुखं स्त्रीभोगजन्यं लोके । परमार्थतस्तु विद्यासुखं तस्मिन्नव्य
आसक्तस्तेन पित्राऽस्मत्पालनमनादय पाति अस्मानिति पिता
जनकोहङ्कारस्तेन काचिदपूर्वाऽनिर्वचनीयेति यावदन्या द्वि-
तीया विद्याख्या वधूः स्त्री 'वधूर्जाया स्नुषा स्त्री चे'त्यनेकार्थः,
वधयति नाशयति सर्वमविद्याकृतं संसारमिति वधूर्विद्या कृता
परिणीता संपादितेत्यर्थः ॥ २ ॥

ननु सा भवतां पालनं कुर्यात्तत्राह ।

अस्मान्द्विष्यति सा नित्यं न पुष्णाति कदाचन ।

दिनैः कतिपयैरेव गृहत्यागो भविष्यति ॥ ३ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारे प्रश्नोत्तरचमत्कारत्रयी त्रिंशः ॥ ३० ॥

अस्मानिति । सा सपत्नी माताऽस्मान्कामक्रोधादिविकारान्नो
नित्यं सर्वदैव द्विष्यति द्वेष्टि दोषदृष्ट्याऽवलोकयतीत्यर्थः, किञ्च
साविद्याऽस्मान्कामादीनविद्यापुत्रान्नः कदाचन कस्मिन्नपि
समये न पुष्णाति नैव पालयति, किञ्चास्तः कतिपयैः

कतिचित्संख्यैर्दिनैर्दिवसैरस्माकं कामादीनां गृहत्याग एव
गृहं मन्दिरं शरीरं च तस्य त्यागो विसर्जनमपि भविष्यति भवे-
द्विद्ययाऽविद्यानाशे कृतेऽप्यहङ्कारसत्त्वं कामादिपोषकं न भवति
प्रत्युत विद्यासुखलोभेन तदद्रेष एवातः क्रमेण कामादिविकार-
लय एव सम्भाव्य इति भावः ॥ ३ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ
प्रश्नोत्तरचमत्कारत्रय्यर्थप्रकाशखण्डः ॥ ३० ॥

अथ स्तनपानलीलाष्टकम् ।

एवं प्रश्नोत्तरचमत्कारत्रय्याहङ्कारसत्त्वेऽपि विद्वत्सु क्रमेण दृ-
श्यमानकामादिनाशं सम्भावयित्वेदानीमहङ्कारसत्त्वेऽप्यहमावच्छि-
न्नस्य विदाभासस्यापि विद्यायामेव रुचिमुत्पादयितुं स्तनपानली-
लाष्टकाख्यमष्टश्लोकं प्रकरणमभिदधान आह ।

अथ स्तनपानलीलाष्टकम् ।

अथेति । अथ प्रश्नोत्तरचमत्कारत्रयी निरूपणानन्तरं स्तन-
पानलीलाष्टकं स्तनयोः पानं स्तनपानं दुग्धपानमिदं, तद्रूपा
लीला क्रीडा तस्याः प्रतिपादकमष्टकमष्टश्लोकसमूहं प्रकरणं
निरूप्यत इत्यर्थः ।

श्रीगुरुवाच ।

तत्रादौ श्रीगुरुः वैराग्यादिस्वरूपसंपत्तिमान् हितोपदेष्टो-
वाच कथयामास, किं कथयामास तदाह ।

उपमाता च माता च बाल मातृद्वयं हि ते ।

उपमातुः स्तनरसः कटुम्लमधुतिक्तकः ॥ १ ॥

उपमातेति । हे बाल हे पुत्र ते तव हि प्रसिद्धं मातृद्वयं मातृर्जः

नन्योर्द्वयं युग्ममस्ति, ननु मातृत्वे समाने तयोर्भेदः किं निबन्धनस्त-
त्राहोपमातेति, उपमाता च धात्री—एका, माता च जननी च द्वितीया,
पालकत्वेन मातृत्वे समानेपि पोषकत्वजनकत्वरूपवैलक्षण्येन भेदो
ज्ञेय इति भावः । प्रकृतार्थेतु हे बाल हे मूढ अनेन संबोधनेनो-
पमातृतुल्याविद्यास्तनरसतुल्यविषयरसासत्त्या मूढत्वं त्वयि वि-
शिष्टमिति द्योतितं, हि प्रसिद्धं ते तव साधिष्ठानबुद्धिस्थचिदा-
भासस्येत्यर्थः, मातृद्वयं मात्रोः परिच्छेदकारणरूपोपाध्योर्द्वयं द्विक-
मस्तीति ज्ञेयं, ननु परिच्छेदहेतुत्वं समानं भेदहेतोर्वैलक्षण्यभा-
वात्तदभावे च कथं तयोर्द्वित्वं सम्भाव्यं तत्राहोपमाता चेति,
उपमाता चोपमीयते परिच्छिद्यते, यद्वोपमीयत उपमाविषयी-
क्रियत आत्माऽनयेति उपमाताऽविद्या माता च मीयते सा-
क्षात्क्रियते जीवब्रह्मैक्यमनया सा माता विद्या च चकाराभ्या-
मयन्तं वैलक्षण्यं सूचितम्, एवं मातृभेदं प्रदर्शयैदानीं बालत्वादे-
वोपमातरि विशेषप्रीतिमालक्ष्य तत्राप्रीतिं मातरि च प्रीतिं ज-
नयितुमुपमातृस्तनरसस्वादं दर्शयति उपमातुरिति, हे बाल त-
वोपमातुर्धात्र्याः स्तनरसः स्तनयोः कुचयो रसो रस्यत आ-
स्वाद्यत इति रसः पयः कट्वम्लमधुतिक्तकः कट्वम्लमधुतीक्ष्ण-
भक्षणात्कटुरम्लो मधुस्तिक्तश्चानेकरसोऽत एव चित्रद्वैत-
रसात्मकश्चित्रोऽनेकरसो द्वैतरसो भिन्नास्वादरूपोऽस्ति ॥ १ ॥

स्वरूपं प्रदर्श्य फलमपि दर्शयति ।

जरामरणसंसर्गी चित्रद्वैतरसात्मकः ।

निजमाता तव तु या तन्माहात्म्यं वदाम्यहम् ॥२॥

जरेति । जरामरणसंसर्गी जरा वार्धक्यं तत्सदृशं नै-
र्बल्यं वा मरणमपि अकालमरणं तत्सदृशं वा धर्मार्थका-
ममोक्षानुपयोगिमूढजीवनं वा ते संसृज्येते प्राप्येते अ-

नेनेति स तथोक्तोऽस्मिन्नस्ति स तादृशो ज्ञेयः । प्रकृतार्थे तु हे
 बाल हे मूढ त उपमातुरविद्यायाः स्तनरसः स्तन्यन्ते ध्वन्य-
 न्ते नामभिः प्रतिपाद्यन्त इति स्तना इह लोकपरलोकभवा वि-
 पयास्तत्पापकमायनप्रतिपादकानि शास्त्राणि च तेषां रसः सुखं
 तत्प्रतिपाद्यं च सुखं कदुम्भमधुतिक्तक एवं कदुरम्लो मधुर्म-
 धुरस्तिक्तकस्तीक्ष्ण एवं चित्रद्वैतरसात्मकश्चित्रमाश्चर्यरूपं यद्द्वैतं
 भेदस्तद्विशिष्टो यो रसः सुखमात्मा स्वरूपं यस्य स तथोक्तो-
 ऽस्ति, फलतोपि दोषं दर्शयति जरेति, जरा वार्धक्यं मरणं
 मृत्युस्ते संसृज्येते प्राप्येते अनेनेति स तथोक्तः सोऽस्मिन्नस्तीति
 स तथोक्तोऽस्ति अतस्तदादरो नैव कार्य इति भावः, ननु मम
 मातुस्तर्हि किंस्वरूपं तद्वदेत्याशङ्क्याह निजेति । तव ते तुश-
 ङ्दोऽत्रोक्तोपमातृतोऽस्या वैलक्षण्यद्योतनार्थः, या त्वज्जातौ प्र-
 सिद्धा निजमाता निजा स्वीया माता जनन्यस्ति तन्माहात्म्यं
 तस्यास्त्वदीयमातुर्माहात्म्यं महत्त्वं वदामि कथयामि अहं त्वदु-
 पदेष्टा ॥ २ ॥

तत्प्रतिज्ञातमेवाह ।

सैव माता पिता सैव जगतामीश्वरी च सा ।

सा गतिः सा परं तत्त्वं तत्परं नास्ति किञ्चन ॥ ३ ॥

मैवेति । सैव तव माता जननीयं धात्री न ज-
 ननीत्यर्थः, तथा तव सैव जनन्येव पिता पालको जनक
 इत्यर्थः, जगतां सर्वेषामपि लोकानामीश्वरी धर्मशास्त्रे पूज्यत्वेन
 प्रतिपादिता सा माता बालानां गतिः शरणमस्ति तथा
 सा माता परं तत्त्वं बालानामुपास्या परब्रह्मरूपाऽतो बालानां
 तत्परं ततो मातृतः परमन्यत्सेव्यं श्रेष्ठं नास्ति न विद्यते किञ्चन
 किमपि । प्रकृतार्थे तु सैव विद्यैव माता मीयते साक्षादनुभूयते

ब्रह्मानया सा माता विद्यैव माता नान्येत्यर्थः, तथा सैव वि-
द्यैव पिता पालको मृत्युमुखरूपसंसारद्रक्षकत्वादित्यर्थः, च
पुनर्जगतां समस्तलोकानामीश्वरीश्वरोपाधित्वादीश्वररूपेण
पूज्या सा विद्यास्ति सा विद्या गतिर्मुमुक्षूणां शरणमस्ति
किं च सा विद्या परं कार्यकारणातीतं तत्त्वमनारोपितं वस्तु
अस्ति ब्रह्मेत्यर्थः, तत्परं ततो विद्यायाः परमन्यच्छ्रेष्ठं किञ्च
न किमपि नास्ति न विद्यतेऽतोऽविद्यां परित्यज्य त्वया
विद्यैवाश्रयणीयेति भावः ॥ ३ ॥

भिन्नजातित्वादपि धात्री त्याग उचित इति दर्शयन्धा-
त्रीमात्रोर्जातिभेदमाह ।

उपमाता कुजातिस्ते माता तव सुजातिका ।

तां कुजातिं परित्यज्य सुजातिं मातरं श्रय ॥ ४ ॥

उपमातेति । ते तवोपमाता धात्री कुजातिः कुत्सिता
नीचा जातिर्यस्याः सा कुजातिरस्ति तव ते माता जननी
सुजातिका सु शोभना जातिर्यस्या सा तथोक्ता श्रेष्ठजात्युत्पन्ने-
त्यर्थः, अतस्त्वं तामुक्तलक्षणां कुजातिं कुत्सितजातिं धात्रीं प-
रित्यज्य विहाय सुजातिमुत्तमजातिं मातरं जननीं श्रया-
श्रितो भव, अन्यथा कुजातिमम्पर्के बुद्धिमालिन्येनाधर्माच-
रणान्नरकपातः स्यादिति भावः । प्रकृतार्थे तु हे मूढ ते तवोप-
मानोपमीयते परिच्छिद्यतेऽनया सोपमाताऽविद्या कुजातिः
कुत्सितो जन्ममरणसुखदुःखादिमाञ्जायत उत्पद्यते यया सा
कुजातिर्ज्ञेया, तव ते माता मीयते साक्षादनुभूयते तत्त्वं यया
सा तथोक्ताऽहंब्रह्मेत्याकारा प्रमा रूपा वृत्तिरित्यर्थः, सु-
जातिका सुष्ठु शोभनो जायते भूयते यया सा तथोक्ता ब्रह्म-

स्वरूपो जायते ययेति भावः, ज्ञेया ऽतस्त्वं मुमुक्षुः कुजातिं सु-
खदुःखजन्मपरणादियुक्तस्वोत्पादनकर्त्री तामविद्यां परित्यज्य
विहाय सुजातिं स्वस्य ब्रह्मभावोत्पादनकर्त्री मानरं मीयते
साक्षात्क्रियत आत्मतत्त्वमनया तां विद्यां श्रयाऽऽश्रितो भवा-
ङ्गीकुर्वित्यर्थः, तथा च तव मोक्षोभवेदिसर्थः ॥ ४ ॥

दुग्धगुणवैलक्षण्यतोपि धात्रीतो जनन्याः श्रैष्ठ्यमवि-
द्यायाश्च विद्यायामपि श्रैष्ठ्यं दर्शयति ।

निजमातुस्तनरसस्त्वद्वैतामृतवर्षणः ।

जन्मरोगजराध्वंसी सकृत्पीतोपि मृत्युजित् ॥ ५ ॥

निजमातुरिति । हे बाल निजमातुर्निजा स्वीया या माता
जननी तस्याः स्तनरसः स्तनयोः कुचयो रस्यत आ-
स्वाद्यात इति रसः पयः, तुर्धात्रीदुग्धाज्जननीदुग्धस्यातिवैलक्षण्य-
द्योतकः, तदेवाहाऽद्वैतामृतवर्षणो 'यन्नदुःखेन सम्भिन्नमि'त्या-
दिस्मृतिप्रतिपादितस्य स्वर्गसुखस्य नित्यनिरतिशयनिरुपम-
त्वप्रतीतेरद्वैतं निरुपमं यदमृतं सुखं स्वर्गसुखमित्यर्थः, तस्य च
धर्माधीनत्वाद्धर्मस्य च सुबुद्धिजन्यत्वात्सुबुद्धेश्च कुजातिसम्प-
र्कपरित्यागेन स्वमातृदुग्धपानजन्यत्वात्परम्परयाऽद्वैतामृतस्य
स्वर्गसुखस्य वर्षणः प्रापकोस्ति, किञ्च जन्मरोगजराध्वंसी ज-
न्मैव दुःखदत्ताद्रोगः कुबुद्ध्या निषिद्धाचरणेन रोगो जायते
जरा चाकालवार्धक्यं तयोर्ध्वंसी नाशकोऽस्ति सुबुद्धिजनक-
त्वेन रोगजरानाशक इत्यर्थः, किञ्च सकृत्पीतोपि सकृदेकवा-
रमपि पीतः प्राशितो मृत्युजिन्मृत्युलोकस्य मृत्योश्च निवर्त्तको
भवति स्वजननीदुग्धपानस्य सुबुद्धिजनकत्वेन तद्वाराऽमरत्व-
प्रापकत्वात्मृत्युलोकमृत्युनिवर्त्तकत्वं ज्ञेयं, प्रकृतार्थे तु निजमातुः

स्वीयसाक्षात्कारकारणभूतविद्यायाः स्तनरसः स्तन्येते ध्वन्येते
 अध्यारोपापवादौ यैस्ते स्तना उपनिषद्वाक्यानि तेषां रसः
 सुखं 'रसो वै स' इति श्रुतेर्वेदान्तप्रतिपाद्यं ब्रह्मसुखमित्यर्थः,
 तुपदेनाविद्यासुखाद्ब्रह्मसुखस्य वैलक्षण्यं सूचितं, सोद्वैता-
 मृतवर्षणोऽद्वैतं भेदरहितं यदमृतं सुखं तस्य वर्षणो वृष्टिकर्त्ता
 भवति, किञ्च जन्मरोगजराध्वंसी जन्म सदद्वैतानृतद्वैतयोरैक्यप्र-
 तीतिरूपं तस्याऽत एव रोगवार्धक्ययोरपि नाशकः, किञ्च स
 रसः सकृदपि एकवारमपि पीतः प्राशितः सन्मृत्युजन्मरणा-
 निवर्त्तको भवतीति ज्ञेयम् ॥ ५ ॥

नन्वेतावत्कालमेतयो भेदः कुतो न ज्ञातस्तत्राह ।

न ज्ञातं मूढभावेन पूर्वमन्तरमेतयोः ।

इदानीमन्तरं ज्ञात्वा निजमातुस्तनं पिब ॥ ६ ॥

नेति । उभयपक्षे भवता बालेन मुमुक्षुणा च मूढभावेन मो-
 ह्येन पूर्वं प्रथमं मदुपदेशात्प्रागित्यर्थः, एतयोर्धार्मीमात्रोरवि-
 द्याविद्ययोश्चान्तरं वैलक्षण्यं न ज्ञातं न ज्ञानविषयीकृतमि-
 दानीमधुना मदुपदेशेन कृत्वाऽन्तरं भेदं ज्ञात्वा साक्षात्कृत्वा
 निजमातुः स्वीयजनन्या विद्यायाश्च स्तनं स्तनस्थं दुग्धं स्तन्यं
 त उपदिश्यते ब्रह्म येन स स्तनो ब्रह्मोपदेशकवाक्यसमूहस्तं च
 पिब प्राश्नीहि अङ्गीकुरु च एवमुभयत्र योज्यम् ॥ ६ ॥

ननु मद्धात्र्या जीवनं मत्कृततत्स्तनपाननिमित्तकाऽन्नवस्त्रा-
 दिप्राप्त्या भवति तत्स्तनपाने मया त्यक्ते तत्कथं स्वादिति त-
 त्स्नेहेन तन्नाशमसहमानं प्रत्याह ।

त्वया स्तने परित्यक्ते सा विदीर्य म्रियेत चेत् ।

नश्येत्कुजातिसंसर्गो हितमेव तदा भवेत् ॥ ७ ॥

त्वयेति । हे बाल त्वया भवना स्तने धात्र्याः स्तने धात्री
स्तनपाने इत्यर्थः, परित्यक्ते विसृष्टे सति मा धत्री विदीर्य जी-
वनचिन्तया कृशीभूय श्रियेत मृतिप्राप्नुयाच्चेद्यदि तर्हि कुजा-
तिसंसर्गो नीचजातिसंपर्को नश्येन्नष्टो भवेत्तदा तर्हि धर्मेण स्व-
र्गादिमाधनबुद्धीज्जोस्ते हितमेवेष्टमेव भवेत्स्यात् । प्रकृतार्थस्तु
त्वयेति । त्वया सुमुश्रुणाऽविद्यायाः स्तने शब्दे कर्मादिप्रतिपा-
दकवाक्यजाते परित्यक्ते सर्वभावेन तत्फलवासनया सह विसृष्टे
सति साऽविद्या विदीर्य कृशीभूय श्रियेत नश्येच्चेद्यदि तर्हि
कुजातिसंसर्गः कुत्सितः संसारी जायते यया सा कुजाति-
रविद्या तद्वासना च तस्याः संसर्गः संपर्को नश्येन्नष्टो भवेत्-
तदा तर्हि सुमुश्रुत्वाच्च हितमेव मोक्षरूपमिष्टमेव भवेत्स्याद्,
अविद्यानाशस्यैवमोक्षत्वप्रतिपादनादिति भावः ॥ ७ ॥

ननु कुजातिसम्पर्के मम काहानिरित्याशङ्क्य पूर्वमेव हा-
नेरुक्तताज्ज्ञानित्वेनावधकत्वं मत्वा वक्षि चेन्निष्फलत्वाच्च
तदाश्रयस्येत्याशयेनाह ।

मायाब्रह्ममयस्तात किमर्थं वर्णसंकरः ।

मायामेव परित्यज्य शुद्धब्रह्ममयो भव ॥ ८ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बंधसारे स्तनपानलीलाष्टकमेकत्रिंशत् ॥ ३१ ॥

मायाब्रह्मभय इति । हे तात हे पुत्र मायाब्रह्ममयो माया-
कापट्यं ब्रह्म च ब्राह्मणकर्म तयोर्विकाररूपः सङ्करोऽन्य-
जातिसंपृक्तब्राह्मणजातिरूप इत्यर्थः, अत एव वर्णसङ्करो व-
र्णस्य ब्राह्मणवर्णस्य सङ्करो भ्रष्टत्वं किमर्थं कस्मै प्रयोजनाय
कर्त्तव्य इति शेषः, तर्हि किं कर्त्तव्यं तत्राह मायामिति, माया-
मेव कापट्यं नीचयोनिजन्यसङ्कररूपं परित्यज्य विहाय सर्व-
भावेन परित्यज्य शुद्धब्रह्ममयः शुद्धमन्यजातिसंपृक्तं ब्रह्म ब्रा-

ह्यगजातिस्तन्मयः सा प्रधाना यस्य स तथोक्तो भवाऽऽस्व ।
 प्रकृतार्थे तु हे तात हे शिष्य माया जगत्कारणभूता सदस-
 द्यामनिर्वचनीया शक्तिर्ब्रह्म च देशाद्यनञ्छिन्नं प्रत्यगभिन्नः
 परमात्मा तयोर्विकारभूतो वर्णसङ्करो वर्णयोः शुद्धः शुद्धयोः
 सङ्करो मेलनं मालिन्यमित्यर्थः, किमर्थः कोऽर्थः प्रयोजनं यस्यां
 क्रियायां त्वया क्रियते इति शेषः, जीवनस्यान्यथासिद्धत्वात्त-
 त्संपर्कस्य च दोषरूपत्वेन दुःखजनकत्वाच्चेति न कर्तव्य एव
 स इति भावः, अतो मायामेव जगज्जननशक्तिमेव परित्यज्य
 विहाय शुद्धब्रह्ममयः शुद्धं माययाऽस्पृष्टं ब्रह्म प्रत्यगभिन्नं त-
 न्मयस्तद्रूपो भव स्याः, तथा सति उभयसंयोगरूपसंसारसङ्करो
 न स्यादिति भावः ॥ ८ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ
 स्तनपानलीलाष्टकार्थप्रकाश एकत्रिंशः ॥ ३१ ॥

अथाश्चर्यचतुष्टयी ।

एवं स्तनपानलीलानिरूपणमिषेण मायातत्कार्ययो रुचिं
 परित्यज्य शुद्धब्रह्मणि रुचिमुत्पाद्येदानीं तत्रैव स्थिर्यसम्पाद-
 नाय तत्स्वरूपज्ञानमपेक्षितमिति तत्स्वरूपं निरूपयितुमाश्चर्य-
 चतुष्टय्याख्यं चतुश्श्लोकं प्रकरणमभिदधान आह ।

अथाश्चर्यचतुष्टयी ।

अथेति । अथ स्तनपानलीलाष्टकनिरूपणानन्तरमाश्च-
 र्यचतुष्टयी आश्चर्यस्याश्चर्यरूपस्य ब्रह्मणो निरूपकत्वात्तत्स-
 म्वधिनी चतुष्टयी चतुःश्लोकसमूहात्मकं प्रकरणं निरूप्यते
 इति शेषस्तदेव ब्रह्मण आश्चर्यरूपत्वं निरूपयति ।

अन्धः पश्यति सर्वं च पङ्गुर्याति पुरात्पुरम् ।

जडः कार्याणि कुरुते नीरसो रसमश्नुते ॥ १ ॥

अन्ध इति । अन्धश्चक्षुर्हीनः सर्वं घटादिजातं पश्यति अवलोकयति, ननु विषयावलोकनमन्धस्य विरुद्धं कथं सम्भाव्यमिति चेन्न 'पश्यत्यचक्षुरिति' श्रुत्या ब्रह्मणोऽचक्षुष्टेऽपि अवलोकयितृत्वप्रतिपादनात्तया च श्रुत्याऽचक्षुष्टे प्रतिपादिते 'निष्कलं निष्क्रियमिति' श्रुत्या च निरवयवत्वे च प्रतिपादिते तं विना जगदवलोकयितृत्वस्य 'नान्योतोस्तिद्वेष्टे'त्यादिश्रुत्याऽसत्त्वप्रतिपादनाच्चैतन्यं विना जगदवलोकनासिद्धेश्चान्धस्य जगदवलोकयितृत्वमुक्तमविरुद्धं सम्भाव्यं, च पुनः पङ्गुः पादहीनः पुरात्पुरं पूर्वनगरात्पुरान्तरं याति गच्छति, ननु पादहीने गतिः कथं सम्भाव्येति चेन्न 'अपाणिपादो जवनो गृहीते'त्यादिश्रुतेर्ब्रह्मणः पादराहित्येऽपि गतिमत्त्वप्रतिपादनान्निष्कलं निष्क्रियं शान्तामिति' श्रुत्या च निरवयवत्वप्रतिपादनाच्च निरवयवत्वेनापि ब्रह्मणः पादराहित्ये सिद्धे सत्यपि गतिमत्त्वप्रतिपादनाद्भूतुरपि ब्रह्मणो भिन्नस्यासत्त्वप्रतिपादनात्पङ्गुत्वं गतिमत्त्वं च सिद्धं पुरमत्र शरीरं 'नवद्वारे पुरे देही'त्युक्तेः 'पुरमेकादशद्वारमिति' श्रुतेश्च, परात्परमिति पाठे तु त्वंपदवाच्यार्थत्यागेन लक्ष्यार्थकूटस्थचिन्मात्ररूपिणो 'निष्कलमिति' श्रुत्या निरवयवत्वप्रतिपादनात्पादराहित्येन पङ्गुत्वं स एव ब्रह्मणोऽभिन्नत्वज्ञानात्स्वस्य परात्कारणादव्यक्ताख्यात्परं ततो भिन्नं तस्य कल्पितत्वात्तदस्पृष्टं च परमात्मरूपं याति प्राप्नोतीत्यर्थः, यद्वा लोकप्राप्तद्धपुरान्नगरात्पुरं नगरं याति प्राप्नोतीत्यर्थ एवास्तु तस्यापि गन्तुर्ब्रह्मणः पृथगसत्त्वेन ब्रह्मत्वाद्ब्रह्मणश्च 'निष्कलमिति' निरवयवत्वप्रतिपादनाद'पाणिपाद' इति

श्रुत्या पादराहित्ये गतिमत्त्वपातपादनात्पङ्गुत्वं गन्तृत्वं च सम्भाव्यमिति दिक्, आश्चर्यान्तरमाह जड इति, जडश्चैतन्यात्मनो त्रिविक्तो जीवः कार्याणि कर्त्तव्यतया विहितानि कर्माणि कुरुत आचरति चैतन्याद्भिन्नस्य जाड्यं प्रसिद्धमेव तस्यैव कर्तृत्वमपि सर्वशास्त्रेषु पातपादतं तदधिकारेणैव सर्वशास्त्रविधानाच्चात्मनेपदप्रयोगेण च कर्मफलमपि तन्निष्ठमित्याप सूचितं, यद्वा चैत्यराहितत्वेन चिदात्मन एव जडवत्त्वाज्जडत्वं कर्मकर्तृरपि ततः पृथगसत्त्वप्रतिपादनाज्जडत्वं कर्मकर्तृत्वं च सम्भाव्यम्, अस्मिन्नपि पक्षे कर्तृत्वजाड्ये ब्रह्मण्येव सर्वाधिष्ठानत्वात्सम्भाव्ये इति भावः, यद्वा जडो मायातत्कार्यरूपः प्रपञ्चो ब्रह्मविष्णुरूपादिरूपः कार्याणि कर्माणि उत्पत्त्यादीनि कुरुत आचरति 'तदेतज्जडं मोहमात्रमिति' श्रुत्या मायाया जडत्वप्रतिपादनात्तत्कार्यस्यापि ब्रह्मादिप्रपञ्चस्य जडत्वं 'जीवेशावाभासेन करोति माया चाविद्या च स्वयमेव भवती'ति श्रुत्या तस्या एव कर्तृत्वप्रतिपादनादात्मनेपदेन च कर्मफलं तन्निष्ठमिति ब्रह्मणः कर्तृत्वभोक्तृत्वरहित्यं सूचितमिति भावः, यद्वा मायातत्कार्ययोरुभयोरपि जडत्वात्तस्यास्तत्कार्यजीवेश्वरयोरपि ब्रह्मणोऽभिन्नत्वाद्यद्यतो न भिन्नं तत्तदेवेति लोके शास्त्रे च प्रसिद्धेः परमात्मैव जडस्तं विना कर्त्तारं कार्यनिर्वाहायोगात्स एव कार्याणि आकाशादिब्रह्माण्डान्तानि तदादिपिपीलिकान्तानि च कुरुत उत्पादयति एवं जडे कार्यकारित्वमाश्चर्यमेवेति भावः, आश्चर्यान्तरमाह नीरस इति, रस्यत आस्ताद्यनेऽनेनान रसना तद्रहित आत्मा रसं माधुर्यादिकमश्नुतेऽनुभवति 'नान्यातोस्ति द्रष्टे'त्यादिश्रुते रसयितुरात्मन पृथक्सत्त्वाभावप्रतिपादनान्निष्फलमिति श्रुतेश्च निरवयवात्मत्वप्रतिपादनाच्च रसनाराहित्येऽप्यात्मनो रसानुभवितृत्वं सम्भाव्य-

मिति भावः, यद्वा 'रसो वै स' इति श्रुते रसाः सुखानि विषय-
जन्यानि निर्गतानि निवृत्तानि यस्मात्स नीरसस्ततोपि रस-
यितुः पृथगसत्त्वप्रतिपादनानीरसत्वं रसानुभवितृत्वं चात्म-
न्येव सम्भाव्यमिति भावः ॥ १ ॥

अन्यान्यप्याश्चर्याण्याह ।

निश्चेता निश्चिनोत्यन्तं विरक्तो भोगमञ्चति ।

सर्वस्पर्शविहीनोपि ब्रह्मसंस्पर्शमश्नुते ॥ २ ॥

निश्चेता इति । निश्चेता निर्गतं निवृत्तं चेतोऽन्तःकरणं
यस्मात्स तथोक्त आत्मा सोऽस्यन्तमतिक्रान्तमन्तान्नाशा-
दित्यस्यन्तं प्रसगभिन्नं ब्रह्म निश्चिनोति निदिध्यासति स्वयंम-
श्रोत्रममनऽस्कमि'ति श्रुत्याऽऽत्मनो निर्मनस्कत्वप्रतिपादनाद्-
आत्मनश्च मनसः पृथगसत्त्वाच्चात्मनो निर्मनस्कत्वं तं विना
च केवलमनसो पदार्थनिश्चयाऽशक्तेर्निश्चेतस आत्मन एव पर-
मार्थनिश्चायकत्वं सम्भाव्यमिति भावः, अस्यर्थमिति पाठे तु
अर्थं सत्त्वमतिक्रान्तमसज्जगन्निश्चिनोति असत्त्वेन निश्च-
यविषयीकरोतीत्यर्थः, अन्यदप्याश्चर्यमाह विरक्त इति, विष-
याणां मिथ्यात्वादात्मनः परिपूर्णत्वाच्च विरक्तो रागर-
हित आत्मा तं विना च भोक्तृत्वासिद्धेः स एव भोगं भु-
ज्यत इति भोगस्तं सुखदुःखाद्यनुभवमञ्चति प्राप्नोति अन्य-
दप्याश्चर्यमाह सर्वेति, सर्वस्पर्शविहीनोपि सर्वे समस्ता ये स्पर्-
शाः स्पृश्यन्ते काठिन्यादिविषया यैस्ते स्पर्शास्त्वग्निन्द्रियाणि
स्पृश्यन्ते त्वग्निन्द्रियेणानुभूयन्त इति स्पर्शास्त्वग्विषयास्तै-
र्विहीनोपि रहितोपि आत्मेन्द्रियाणां विषयाणां चात्मनः पृ-

१ निश्चिनोत्यर्थः ।

थगसत्त्वात्सर्वस्पर्शविहीनत्वमात्मनः सम्भाव्यं, स ब्रह्मसंस्पर्शं
ब्रह्मणा देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्येन वस्तुना संस्पर्शमै-
क्यमश्नुते प्राप्नोति ॥ २ ॥

आश्चर्यान्तराण्यप्याह ।

सर्वाहारी निराहारमुदरे धारयत्ययम् ।

मुग्धो भुनक्ति पाण्डित्यं सिद्धान्तं वक्ति मौनवान् ॥ ३ ॥

सर्वाहारीति । सर्वाहारी सर्वस्य समस्तस्याहारः भो-
जनं विद्यते यस्य स तथोक्त आत्मा पृथगसत्त्वमेव जगत
आत्मनो भोजनं कालरूपेण वा भोजनं समस्तजगतः सो
यमात्पोदरे जठरे निराहारं निर्गतो निवृत्त आहारो भो-
जनं यस्मात्तद्यथा तथा धारयति स्थापयति सर्वद्वैतस्य मिथ्या-
त्वात्तदाहारस्यापि तथात्वान्निराहारत्वं ज्ञेयं, सर्वाहारत्वे च
श्रुतिः, 'यस्य ब्रह्म च क्षत्रं चोभे भवत ओदनः, मृत्युर्यस्यो-
मेचनं क इत्या वेद यत्र स' इति, अन्यदप्याश्चर्यमाह मुग्ध
इति, मुग्धो ज्ञेयस्यासत्त्वात्तद्विषयकज्ञानस्यापि तथात्वात्तद-
भाववत्त्वेन मुग्धत्वमात्मनो ज्ञेयं, स आत्मा पाण्डित्यं पाण्डितस्य
भानः पाण्डित्यं वैदुष्यं समदृष्टित्वलक्षणं 'शुनि चैव श्वपाके च
पाण्डिताः समदर्शिन' इति भगवदुक्तेः, भुनक्ति पालयति अभ्यव-
हरति वा, अन्यदप्याश्चर्यमाह सिद्धान्तमिति, मौनवान्मौनी सि-
द्धान्तं वाचां विषयो नेति सर्ववेदान्तसिद्धान्तस्तं वक्ति ब्रूते
'अवचनेनैव प्रोवाच, सह तूष्णीं बभूवे'ति श्रुतेः, यद्वा वागिन्द्रि-
यस्य मिथ्यात्वात्तद्रहितो मौन्यात्मा सः सिद्धान्तं सर्वशास्त्र-
सिद्धान्तनिर्णयं वक्तुरपि ततः पृथगसत्त्वात्स एव वक्ती
इत्यर्थः ॥ ३ ॥

किं चान्यदप्याश्चर्यमाह ।

निर्वैरो जयमाप्नोति निष्कामः पूर्णकामताम् ।

सुप्तो जागर्ति विज्ञानी मृतोऽप्यमृतमश्नुते ॥ ४ ॥

इति श्रीनरहरिकतौ बोधसार आश्चर्यचतुष्टयी ॥ ३२ ॥

निर्वैर इति । समत्वात्स्वस्य द्वेष्यविषयमिथ्यात्वाच्च निर्वैरो निर्गतं निवृत्तं वैरं विरोधो यस्मात्स तथोक्त आत्मा जयं सर्वोद्योगफलरूपं मोक्षमाप्नोति लभते, आश्चर्यान्तरमाह निष्काम इति, काम्यविषयाणाममत्त्वात्स्वस्य च पूर्णत्वान्निष्कामो निर्गताः कामा यस्मात्स तथोक्तः स एवात्मा पूर्णकामतां पूर्णाः पर्याप्ताः कामा यस्य यस्मिन्वा स तथोक्तस्तस्य भावस्तत्ता तामाप्नोति 'सर्वान्कामान् समश्नुते' इति श्रुतेः, आप्तकामत्वादपीत्यर्थः, किं चान्यदप्याश्चर्यमाह सुप्त इति, विज्ञानी विज्ञानमात्मानुभवः स विद्यते यस्य स तथोक्तः पुरुषः सुप्तः प्रपञ्चस्य बाधितत्वेन तद्विषयकज्ञानस्यापि बाधितत्वादज्ञानत्वेन सुप्तत्वं स जागर्ति जाग्रद्विषयाननुभवति, यद्वा ।

‘या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी ।

यस्यां जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेरिति भगवदुक्तेः, ॥

प्रपञ्चे सुप्तत्वं स्वरूपे जाग्रत्वं चेति सुप्ते जाग्रत्वं संभाव्यं, यद्वा जाग्रदवस्थावत एव विश्वस्य स्वस्वरूपे सुप्तत्वात्प्रपञ्चे जागरणं चेति सुप्ते जाग्रतिसम्भन्तः सम्भाव्यः, यद्वा लोकदृष्ट्या सुप्तस्यैव जाग्रत्त्वं तत्रापि अज्ञानानन्दत्रिपुष्ट्योः सत्त्वेन जाग्रद्विषयसद्भावादित्यर्थः, अन्यदाश्चर्यान्तरमाह मृतोऽपीति, मृतोऽपि जीवत्वनाशं प्राप्नोति अमृतं न विद्यते मृतं मरणं यस्मिन्स्तदमृतं ब्रह्माऽश्नुते प्राप्नोति, यद्वा लोकप्रसिद्ध-

मरणवानपि स्वाधारं ब्रह्मैव प्राप्नोति, यद्वेह लोके मृतोपि अन्यलोकेऽमृतं सुधामश्नुते प्राप्नोति पुण्येन कर्मणेत्यर्थः ॥ ४ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसाराथदीप्ता-
वाश्चर्यचतुष्टय्यर्थप्रकाशो द्वात्रिंशः ॥ ३२ ॥

अथ तुरीयतुलसीपूजा ।

एवमाश्चर्यचतुष्टयीनिरूपणमिषेणाश्चर्यस्वरूपं ब्रह्म निरूप्ये-
दानीं तत्साक्षात्कारवतस्तुरीयबुद्धिवृत्तिभिस्तत्पूजां निरूपयितुं
तुरीयतुलसीपत्रपूजाख्यं षट्श्लोकं प्रकरणमभिदधान आह ।

अथ तुरीयतुलसीपत्रपूजा ।

अथेति । अथाश्चर्यचतुष्टयीनिरूपणानन्तरं तुरीयतुलसीपत्र
पूजा तुरीया जाग्रदाद्यपेक्षया चतुर्थ्यात्मसाक्षात्कारवती बुद्धिः
सैव तुलसी विष्णोर्जगद्व्यापकस्यात्मनः प्रियत्वात्तस्याः पत्राणि
विशेषभावगर्भवृत्तयस्तैः पूजाऽर्चा तन्निरूपकत्वादस्य प्रक-
रणस्याप्येतदेव नाम निरूप्यत इति शेषः, तत्रादौ तन्निरूपणमेव
प्रतिजानीते ।

तुरीयतुलसीपत्रैर्विष्णुपूजा निरूप्यते ।

प्रेमप्रधानभावेन शृङ्गाररसरूपिणी ॥ १ ॥

तुरीयेति । मया प्रेमप्रधानभावेन प्रेम्णः स्नेहस्य प्रधानो
मुख्यो भावः सत्ता यत्र मयि तेन मया शृङ्गाररसरूपिणी शृङ्गारः
शुचिर्यो रसो रूप्यते प्रकाश्यतेऽस्यां सा तथोक्ता तुरीयतुलसी-
पत्रैस्तुरीया स्वात्मसाक्षात्कारवती बुद्धिः सैव तुलसीव विष्णो
जगद्व्यापकस्य विष्णोरात्मनः प्रियत्वात्तुलसी तस्याः पत्राणि
वृत्तिविशेषास्तैर्विष्णुपूजा विष्णोर्जगद्व्यापकस्यात्मनः पूजाऽर्चा

ध्यानमित्यर्थः, लौकिकपक्षे विष्णुः प्रासिद्धस्तुरीयेव मुक्तिदा
सुखदा च तुलसी शेषं समानम् ॥ १ ॥

तत्र गोपीवाक्यम् ।

तत्रोभयलक्षणायां पूजायां गोपीवाक्यं गोपस्य स्त्री गो-
पी तस्या वाक्यं वचनम् ।

प्रकृतेर्धे गा इन्द्रियाणि पातीति गोपी बुद्धिस्तस्याः
वाक्यं वचनं, यद्वा गां महावाक्यरूपां वाणीं पाति रक्षतीति
गोपी बुद्धिस्तुर्यस्वरूपा तस्याः शान्त्यादिसखीः प्राति वाक्यं
वचनमिन्दं वक्ष्यमाणं ज्ञेयमित्यर्थः, तद्वाक्यमुदाहृत्य दर्शयति ।

दृष्ट्या मया मधुरया कलितोऽधुनायं

यत्कामिनीजनमनोहरणो मुकुन्दः ।

तं चिन्तयामि हृदये न सुखं गृहेऽस्मि-

स्तस्मिन्वने भवतु तेन सहैव वासः ॥ २ ॥

दृष्ट्येति । लोके तावदर्थो यः प्रसिद्धः कामिनीजनमनोह-
रणः कामिनीनां कृष्णेन सह भोगकामवतीनां गोपिकानां
जनः समूहस्तस्य मनसो हरणो वशीकर्ता मुकुन्दो मुक्तिप्रदः
श्रीकृष्णो मया राधाख्यया मधुरया सूक्ष्मप्रेमभावगर्भितया
सुखरूपयेत्यर्थः, दृष्ट्या दृशाऽधुनेदानीमयं मत्पुरोवर्ती
कलितो वशीकृतो दृष्टश्च तं साक्षाद्दृष्टमेव श्रीकृष्णं हृदये
मनसि चिन्तयामि स्मरामि अतो मम मेऽतः परमस्मिन्प्रत्यक्षे
गृहे वेश्यानि तत्कृत्ये च सुखं शर्म न विद्यते तर्ह्यनः परं किमिच्छ-
सीति चेत्तत्राह तस्मिन्निति, तस्मिन्यत्र दृष्टस्तत्रैव वने वृन्दा-
वने तेन श्रीकृष्णेन सहैव साकमेव वासः स्थितिर्भवतु अ-

स्तु इति प्रार्थयामीत्यर्थः । प्रकृतार्थे तु यः प्रमिद्धः 'सत्यं ज्ञानम-
नन्तं ब्रह्मे'त्यादिश्रुतिषु कामिनीजनमनोहरणः कामोभिलाष
आत्मसुखविषयकः स यासु विद्यते ताः कामिन्य आत्मस्नेहवृ-
त्तयस्तासां जनः समूहस्तस्य मन आत्मविषयकसंशयरू-
पान्तःकरणवृत्तिस्तस्य हरणः स्वविषयकनिश्चयोत्पादनेन
नाशकोऽत एव मुकुन्दो मुक्तिप्रदः परमात्मा मया तुर्या-
ख्यया बुद्ध्या मधुरया स्वात्मसुखानुभववृत्त्या सूक्ष्मया च
दृष्ट्या दृश्यते साक्षादनुभूयत आत्मा यया सा दृष्टिरहं ब्रह्मा-
स्मीति प्रमा रूपा वृत्तिस्तयाऽयं प्रत्यक्षपरोक्षत्वरहितो भाग-
लक्षणया कलितो ज्ञातः प्राप्तश्च, अतोऽधुनेदानीं व्यवहा-
रसमयेपीत्यर्थः, अहं तुर्या बुद्धिस्तं ब्रह्माभिन्नं प्रत्यगात्मानमेव
हृदये हरति सर्वं द्वैतमिति हृदयमपवादस्तमयते प्राप्नोतीति त-
त्तथोक्तं सर्वद्वैतापवादावधिकान्तःकरणवृत्तिस्तस्मिंश्चिन्तयामि
ध्यायामि अत एवास्मिन्प्रत्यक्षे गृहे गृह्यते स्वात्मतयाङ्गी-
क्रियत इति गृहं शरीरं तन्निमित्तो व्यवहारश्च तस्मिन्सुखं
शर्म मम न न विद्यतेऽत इतः परं तस्मिन्नुपनिषदुक्ते वने
वनपणसम्भक्तौ—इति प्रकृतिकत्वाद्वनशब्दस्य सम्भजने जीव-
ब्रह्मैक्यचिन्तन इत्यर्थः, मम चिदाभासविशिष्टतुर्याख्यबुद्धेस्तेन
प्रत्यगभिन्नपरमात्मना सहैव साकमेव वासः स्थितिर्भवतु अस्तु
इति प्रार्थयामीत्येवं भाव एवैकं पत्रमिति भावः ॥ २ ॥

एवं निजेच्छां सख्यग्रे प्रकटीकृत्येदानीं कृष्णसंगात्पूर्ववृ-
त्तान्तमनुस्मृत्य राधिका सख्यग्रे निरूपयति ।

गोपालिकास्मि चतुरा न च मे मनीषा

देहश्रिता विविधगोरसवासना मे ।

किम्वा विधेयमिति चिन्तयती स्थिताहं

तावद्वलान्मिलित एव मया मुकुन्दः ॥ ३ ॥

गोपालिकेति । अहं गोपालिकाऽऽभीरकुलोत्पन्ना ग्रामी
 णेत्यर्थः, अस्मि भवामि तथासत्यपि मे मम मनीषा बुद्धिः चतुरा
 चातुर्यवती न न विद्यते तत्रापि मे मम विविधगोरसवासना
 विविधोऽनेकप्रकारो दुग्धदधितक्रनवनीतादिरूपो गोरस-
 स्तस्य वासना गन्धो देहश्रिता देहे शरीरे श्रिताऽऽश्रिताऽस्ति
 एते सर्वे दोषाः श्रीकृष्णचित्तरञ्जने प्रतिकूला एव मयि सन्ति
 अतः श्रीकृष्णचित्तरञ्जने मया किं विधेयं किं कर्त्तव्यमित्येवं
 चिन्तयती चिन्तां कुर्वत्यहं राधिका यावत्कालं स्थिता स्थित-
 वती तावत्तत्कालमेव मुकुन्दो मुक्तिपदो भक्तानां श्रीकृष्णो मया
 सह बलात्स्वेच्छयैव मिलितः प्राप्तः । प्रकृतार्थे तु तुरीया बुद्धिः
 स्वात्मसाक्षात्कारात्पूर्ववृत्तान्तं स्वस्यां अनुस्मरन्ती शान्त्यादि-
 वृत्तीः प्रत्याह गोपालिकेति । अहं बुद्धिः प्रपञ्चनिश्चयात्मिका-
 वृत्तिर्गोपालिका गा इन्द्रियाणि पालयति रक्षति असौ गोपा-
 लोऽहङ्कारो मोहो वा तस्य स्त्री तद्भोगकरणत्वाद्गोपालिका-
 ऽस्मि भवामि मोहसंबद्धाऽहङ्कारसंबद्धा वेत्यर्थः, अत एव मे मम
 मनीषा मतिश्चतुराऽऽत्मानात्मविवेचने कुशला न न विद्यते च
 पुनर्मे मम विविधगोरसवासना विविधोऽनेकप्रकारो गवा-
 मिन्द्रियाणां रसः सुखं तस्य वासनेच्छा देहश्रिता देहे
 लिङ्गदेहे श्रिता लग्नाऽस्ति तिष्ठति एतादृश्यामात्मसाक्षात्कार-
 प्रतिकूलसामग्र्यां मयि विद्यमानायां साध्ये स्वात्मसाक्षात्कारे
 मया किं वा विधेयं किं कर्त्तव्यमित्येवं चिन्तयती विचारं कुर्वती
 यावत्कालपर्यन्तं स्थिता स्थितवत्यस्मि तावत्तत्कालमेव ब-
 लात्स्वयमेव मुकुन्दो मुक्तिपदः प्रत्यगभिन्न परमात्मा मया त-
 च्छिन्तावत्यां तुर्याख्यबुद्ध्या सह मिलित एव प्राप्तः साक्षादनु-

भूत इत्यर्थः, इतीदं द्वितीयं पलं ज्ञेयम् ॥ ६ ॥

इदानीं स्वस्याः कृष्णेन सह रतिमदृष्टवतीनामपि सखी-
नां स्मितमुखान्यवलोक्य तत्र कारणं चानिश्चित्य विस्मितमु-
खी राधिका प्रियसखीं प्रत्याह ।

एकाकिनी बत गतास्मि वने निशीथे

कुञ्जे निलीय रमणस्य रसो गृहीतः ।

चित्रं भजामि कलयामि न तत्र हेतुं

सर्वाः प्रसन्नवदना यदिमा वयस्याः ॥ ४ ॥

एकाकिनीति । हे सखि एकाकिन्येकलाऽहं राधिका निशीथे-
ऽर्धरात्रे अर्धरात्रनिशीथौद्रा वि'त्यमरः' वने वृन्दावने गता याता-
ऽस्मि बत हर्षेण ततस्तत्र कुञ्जे लताद्यावृतस्थाने 'निकुञ्जकुञ्जौ वा
ह्रीवे लतादिपिहितोदरे' इत्यमरः, निलीयान्तर्धाय लोकदर्शना-
विषयीभूयेत्यर्थः, रमणस्य रतिमुखदातुः श्रीकृष्णस्य रस आ-
नन्दो भोगसुखामात यावद् गृहीतोऽङ्गीकृतस्तत्र श्रीकृष्णेन
सह भोगसुखाङ्गीकारे यद्यस्मात्कारणादिमा एता मत्पुरो दृ-
श्यमानाः सर्वाः समस्ता वयस्या मक्कीडासहायिन्यः सख्यः
प्रसन्नवदनाः प्रमन्नं हास्यशोभितं वदनं मुखं यासां तास्तथोक्ताः
सन्ति तं हेतुं कारणं न कलयामि न जानामि तासां मया सह
गमनाभावे गत्कृतमम्भोगस्य तासामदर्शने च कुञ्जेन्तर्हितया
मया कृष्णेन सह रतिमुखेङ्गीकृते चैतासां तज्ज्ञानं कथं
संजातं तज्ज्ञानाभावे च सत्यपि मां दृष्ट्वैतासां मुखे स्मितं
दृश्यतेऽतो हेतुनिश्चयाभावे केवलं चित्रमाश्चर्यं भजामि सेवा-
मि । प्रकृतार्थे तु इदानीं तुरीया स्वस्या ब्रह्मणा सहैक्यमुखा-
नुभवे तदननुभववित्रीणां शान्सादिवृत्तीनां प्रसन्नतां लक्ष्मीकृत्य

तत्कारणं चानिश्चित्य विस्मितवती सविकल्पसमाधिवृत्तिं प्र-
 स्याहैकाकिनीति । हे सखि 'ओं खं ब्रह्मे'ति श्रुत्या ब्रह्मणः स्वा-
 भिधानेन प्रतिपादनात्सह खेन वर्त्तत इति सखी ब्रह्मणा सह
 वर्तमाना वृत्तिः सविकल्पसमाध्याख्या तस्याः सम्बोधने हे
 सखि, बतेति तस्या एव कोमलसम्बोधनात्मकमव्ययं हर्षार्थकं
 वा, एकाकिन्यसहायिन्याद्वितीयेत्यर्थः, भूत्वेत्यध्याहार्यं, वने
 सम्भजनार्हे ब्रह्मणि वनधातोः सम्भजनार्थत्वात्तत्प्रकृतिको वन-
 शब्दः, निशीथे गाढान्धकारतया विषयादर्शनमिव ब्रह्म-
 ध्यापि द्वितीयाऽदर्शनान्निशीथमिव निशीथं ब्रह्म तस्मिन्गता
 प्राप्ताऽस्मि भवामि 'या निशा सर्वभूतानामि'ति भगवदुक्तेः, ततः
 कुञ्जे कुं कुत्सितं मायां तत्कार्यं च जयति वशीकरोतीति कुञ्जमी-
 श्वरतत्त्वं तस्मिन्नितीय तदाकारतां प्राप्य, यद्वा कु क्षेत्रं बुद्ध्यादिकं
 जयति स्ववशतया स्वस्वकार्ये प्रेरयतीति कुञ्जं ब्रह्माभिन्नं प्रत्य-
 खात्मस्वरूपं तस्मिन्नितीयैकीभूय कुः पृथ्वी सा यथा बीजस्याने-
 करूपेणाविर्भूतिकारणा तद्वादात्मनानात्वप्रतीतिसाधना बुद्ध्यादि-
 क्षेत्ररूपा कुशब्देन ग्राह्यात्र, रमणस्य रमयति सुखयति जगदिति
 रमणं ब्रह्म तस्य 'एष ह्येवानन्दयाती'ति, श्रुतेः, 'एतस्यैवानन्द-
 स्यान्न्यानि भूतानि मात्रामुपजीवन्ती'त्यादिश्रुतेश्च रस आनन्दो
 'रसौ वै स' इति श्रुतेर्गृहीतोऽङ्गीकृतोऽनुभूत इत्यर्थः, तत्र मम
 ब्रह्म सुखानुभवे यद्यस्मात्कारणादेतासां शान्त्यादीनां लौकि-
 कवृत्तीनां च मत्सहचारित्वाभावे सति मदनुभूतब्रह्मसुखस्य
 तासु प्रतीत्यभावे च सतीमा मम ब्रह्माकारायाः प्रकाश्यत्वेन
 दृश्यमाना वयस्या मत्समवयस्का विवेकसमय एव मत्सहि-
 तानां शान्त्यादिवृत्तीनामुत्पत्तेः शान्त्यादिवृत्तयः सर्वाः समाप्ताः
 प्रसन्नवदनाः प्रसन्नं निर्मलं रागादिहीनं वदनं 'चेतोमुख' इति

श्रुतेर्विषयभोगसाधनमग्रमेवात्र वदनं मुखं यासां तास्तथोक्ताः
सन्ति तं हेतुं कारणमहं तुर्याख्या बुद्धिर्न कलयामि न जानामि
किं च केवलं चित्रणाश्चर्यं भजामि सेवामि ममात्मसुखानुभवे
सति मद्भिन्नानामेतासां कथमानन्दानुभव इति विस्मयामि केवलं
तद्धेतुं न जानामीत्येव भावस्तुर्याख्यतुलस्यास्तृतीयं पत्रं ज्ञेयम् ॥४॥

ननु श्रीकृष्णभोगजन्यं सुखं कीदृशं तत्कथयेत्साशङ्क्य त-
स्यानिर्वचनीयत्वनिरूपणपूर्वकं चिह्नैरेव तन्निरूपयति ।

किं वर्णयामि पुरतः किल कस्य वर्ण्यं

किं वर्णितेन सखि वर्णयितुं न शक्यं ।

अङ्गानि मे विगलितानि सहैव नीव्या

दष्टेऽधरे रतिरसे रतिनायकेन ॥ ५ ॥

किमिति । कस्य पुरतो यस्याग्रे वर्णनीयं तस्य तदनुभवा-
भावान्न कस्याप्यग्रे वर्णनीयमित्यर्थः, तथा कस्य वर्ण्यं वचन-
निषयं भवेन्न कस्यापीत्यर्थः, अनुभवितृवक्तोः क्रियाभेदेन क-
र्तृभेदादन्यानुभूतस्यान्येन कथनाशक्तेरनुभवित्रानुभूतस्य सुख-
स्य वक्तुर्वचनविषयत्वासम्भवादिति भावः, वर्णितेन श्रीकृ-
ष्णसंभोगजन्यसुखवर्णनेन कृतेनापि किं किं फलं न किमपि फ-
लमित्यर्थः, अतो हे सखि हे आलि तत्सुखं वर्णयितुं वर्णनं
कर्तुं न शक्यं न सामर्थ्यविषयमतः किं वर्णयामि कथं वर्ण-
यामि न कथमपि वर्णयामीति यावद्, अत एव लक्षणेनैव तल्ल-
क्ष्यमित्याशयेन श्रीकृष्णभोगसुखाविर्भावेऽस्यां लक्षणानि त-
त्कालीनान्याहाऽङ्गानीति, रतिनायकेन रतिसुखस्य पुरुषा-
धीनत्वाद्देतेर्मेथुनसुखस्य नायकः स्वामी श्रीकृष्णस्तेनाधरे-
ऽधरोष्ठे दष्टे चुम्बिते सति ततो रतिरसे रतेर्मेथुनस्य रसः

सुखं तस्मिन्नाविर्भूत इति शेषः, मे मम नीव्याऽधरवस्त्र-
वन्धेन सहैव साकमेवाङ्गानि हस्तपादादीनि विगलितानि शि-
थिलानि जातानि एतन्नैव लक्षणेन श्रीकृष्णेन सह रतिसुखं
जानीहि न तु तद्वचनेन निरूपयितुं शक्यमिति भावः, प्रकृता-
र्थेपि तुरीया बुद्धिः स्वसमीपवर्तिनी सत्त्विकल्पसमाधिरूपां
वृत्तिं प्रति ब्रह्मसुखानुभवस्यावर्णनीयत्वनिरूपणपुरःसरं तत्सुखं
स्वानुभूतं स्वस्यां तच्चिह्नैर्लक्षयति किमिति । कस्य पुरतो न क-
स्यापीत्यर्थः, ब्रह्मसुखाकाराया मम द्वितीयाभावादिति भावः,
तथा कस्य वक्तुस्तत्सुखं वर्ण्य वर्णनविषयं भवेन्न कस्यापीत्यर्थः,
‘यतो वाचो निवर्त्तन्त’ इत्यादिश्रुत्या ब्रह्मसुखस्य वागविषयत्व-
प्रतिपादनान्नान्येतोस्ति द्रष्टे’त्यादिश्रुत्या वक्तुरप्यतः पृथगस-
त्त्वप्रतिपादनाच्चेति भावः, अन एव किं वर्णितेन तद्वर्णनस्य प्र-
लापत्वादुपहासास्पदेन तद्वर्णनेन कृतेनापि किं फलं न किम-
पीत्यर्थः, व्यर्थश्रममात्रं तदिति भावः, अतो हे साख तुर्यानुकू-
ल्यान्मित्रत्वेन सत्त्विकल्पसमाधिमुद्दिश्य तुर्याख्यबुद्धिकृतं सम्बो-
धनं योज्यं तत्सुखं वर्णयितुं वर्णनविषयीकर्तुं न शक्यं न सा-
मर्थ्यविषयमस्ति अतः किं वर्णयामीत्युदासीनता वाक्प्रपञ्चे
स्वस्याः दर्शिता ब्रह्मसुखानुसन्धानविरोधितया वाक्प्रपञ्च-
स्येति दुःखरूपत्वेन निष्फलत्वेन चेति भावः, अतस्तच्चिह्नैर्नैव
दर्शयति अङ्गानीति, रतिनायकेन रते रमणस्य सुखस्येत्यर्थः,
नायकेन स्वामिना ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मना ‘एष ह्येवानन्दया-
ती’ति श्रुत्या जगदानन्दयितृत्वप्रतिपादनात्सुखस्यात्माधीनत्वे-
नात्मनस्तत्स्वामित्वमिति भावः, अधरे ‘मनसैवेदमाप्तव्यमि’त्या-
दिश्रुत्या वृत्तिव्याप्यत्वप्रतिपादनात्तस्या एव वृत्तेर्ब्रह्मणोऽधः-
स्थितत्वाच्चतुर्याख्यबुद्धेर्ममांशत्वेनाधरत्वं तस्मिन्, यद्वा धरतीति

धरः प्रपञ्चधारकोऽविवेकांशस्तस्मिन्दष्टे सति नाशिते सति,
 दृष्टिपक्षे स्पृष्टे सतीत्यर्थः, स्वैक्ये सम्पादिते सतीति वा, ततो
 रतिरसे रते रमणस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्मज्ञानलक्षणक्रीडाया रसे
 सुखे निरतिशयानन्द आविर्भूते सतीति शेषः, मे मम तुर्याख्य-
 बुद्धेर्नीव्या सहैवाधरवस्त्रबन्ध इव वस आच्छादन इति धा-
 तोर्वस्त्रशब्दनिष्पत्तेस्तस्य चाच्छादनार्थत्वेन शरीरस्याप्यात्मा-
 च्छादकत्वेन वस्त्रसादृश्यात्तस्यात्मनश्च सम्बन्धहेतुत्वादहङ्कार-
 एव नीवी सादृश्यान्नीवीशब्देनात्र ग्राह्यत्वेन सहैव साकमेवा-
 ज्ञानि अनुभवित्रनुभवानुभावितव्याख्यानि त्रिपुटीरूपाणि वि-
 गलितानि नष्टानि अन्यानि प्रसिद्धानि शरीराणि च नष्टानि
 अनेनैव लक्षणेन तत्सुखमनुमेयमिति भावः ॥ ५ ॥

इदानीं स्वस्याः कृष्णेन सह सम्भोगो पूर्वसुकृतमेव कारणं
 निश्चित्य सख्यग्रे निवेदयति ।

नन्वेतदेव सुकृतं फलितं मदीयं

यत्कामिनीषु रसलपट एष कृष्णः ।

लक्ष्मीपतेरितरथा न भवेदकस्मा-

दस्मासु गोपवनितासु कथाप्रसङ्गः ॥ ६ ॥

नन्विति । एतत्कृष्णेन सह भोगफलकं मदीयं ममेदं मदीयं
 मत्पूर्वकृतमित्यर्थः, सुकृतमेव पूर्वजन्मकृतं पुण्यकर्मैव फलितं
 श्रीकृष्णभोगरूपेण परिणतं नन्विति वितर्कयामि कुत इत्यत आह
 यदिति, यद्यस्मात्कारणादेष मत्पुरोवर्त्ती श्रीकृष्णो भूमानन्दरूपं
 ब्रह्मैवास्ति ।

‘कृपिर्भूवाचकः शब्दो णश्च निर्वृतिवाचकः ।

तयोरैक्यं परं ब्रह्म कृष्ण इत्यभिधीयते’ ॥

इत्युक्तेस्तस्य च निष्कामेष्वेव साक्षाद्दृश्यत्वोक्तेरस्माकं सर्वदा दृश्यमानः, किञ्च कामिनीषु कामवतीषु अस्मासु प्राकृतस्त्रीषु रसलम्पटो रसः सुखमस्पत्मभोगजन्यं सुखं तस्मिन्नलम्पटो लुब्धोऽस्ति तस्मात्कारणादिति योज्यं, तदुक्तमेव, व्यतिरेकेण द्रव्याति लक्ष्मीपतेरिति, इतरथाऽन्यथाऽस्पत्सुकृतोदयाभाव इत्यर्थः, लक्ष्मीपतेरिति हेतुगर्भं विशेषणं स्त्रीलुब्धत्वं यदि श्रीकृष्णे यदि सम्भाव्यं तर्हि सर्वस्त्रीरतनं लक्ष्मीस्तस्या ब्रह्मादिप्रार्थनीयत्वं प्रसिद्धं तथा सति तस्यास्तेषु चाञ्चल्यं प्रसिद्धं, तस्या एव श्रीकृष्णे स्थैर्यं दृश्यते शास्त्रेषु च लक्ष्मीपतित्वं चास्य प्रसिद्धं, किञ्चास्य तस्यामुदासीनत्वादपि तस्थैर्यमिति तस्य श्रीकृष्णस्याकस्माद्विना साधनानुष्ठानं तत्र हेतुर्गोपवनितासु गोपानामाभीराणां वनितासु स्त्रीषु अस्मासु साधिकाद्यासु कथाप्रसङ्गः कथायां वार्त्तायामपि प्रसङ्गः संबन्धो न भवेन्न स्यात् किं पुनर्वक्तव्यं सम्भोगप्रसङ्गो न स्यादिति तस्मात्पूर्वमुक्तमेव फलितमिति निश्चयः । प्रकृतार्थे तु तुर्या बुद्धिः स्वस्या ब्रह्मैक्याकारवृत्तिजन्यसुखानुभूवे पूर्वानन्तजन्मसम्पादितमुक्तमेव कारणं निश्चित्य सविकल्पसमाधिमेव पुरोवर्तिनीं लक्ष्मीकृत्य तदग्रे निवेदयति नन्विति, एतत्स्वस्या जीवब्रह्मैक्यसुखाप्तिरूपमिदं मदीयं ममेदं मदीयं मयैवानन्तजन्मसु सम्पादितमित्यर्थः, सुकृतं पुण्यमेव सम्पादितं फलितं जीवब्रह्मैक्यभावज्ञानरूपेण तत्सुखावाप्तिरूपेण च परिणतं नन्वित्येवं निश्चिनोमि कुत इत्यत आह यदिति, एष मत्पुरः साक्षाद्दृश्यमानोऽयं कृष्णो ब्रह्मानन्दोऽस्ति ।

कृषिर्भूवाचकः शब्दो णश्च निर्वृतिवाचकः ।

तयोरैक्यं परं ब्रह्म कृष्ण इत्यभिधीयते' ॥

इत्युक्तेस्तस्य तु निष्कामेष्वेवानुभूयमानत्वप्रसिद्धेरस्मासु
 अहंकारविशिष्टासु अत एव गोपवनितासु गा बुद्धिवृत्तीरात्मस-
 त्त्वारोपेण पातीति गोपो बुद्धिवृत्तिपालकोऽहंकारस्तस्य वनिता-
 स्तद्भजनरता वयं तुर्याया अपि अहंकारसम्बन्धवत्त्वाद्गोपवनिता-
 त्वमन्यवृत्तिवदेव ज्ञेयं, वमधातोः सम्भजनार्थत्वाद्गनिताशब्दस्य च
 तत्प्रकृतिकत्वाच्चेतिभावः, तत्रापि कामिनीषु प्रारब्धशेषपर्यन्तं लो-
 कविषयेच्छावतीषु निष्कामेष्वेव ब्रह्मसुखानुभवप्रतिपादनादांत
 भावः, यद्वा कामयितुं ब्रह्मसुखमर्थयितुं शीलं यासां तास्तथो-
 क्तास्तासु स्वरूपसुखस्य नित्यप्राप्तत्वादिपि तदिच्छापि तदनुभवे
 बाधकैवेति तत्कामवतीष्वपि तत्साक्षात्कारो दुर्लभ इति भावः,
 तदेव व्यतिरेकेण द्रढयति लक्ष्मीपतेरिति, इतरथाऽन्यथाऽस्म-
 त्सुकृतफलोदयोन्मुखताभावे सतीत्यर्थः, लक्ष्मीपतेर्लक्ष्मीरत्र
 गुरुवाक्यस्थिता भद्रा ग्राह्या 'भद्रैषां लक्ष्मीर्निहिताधिवाची'ति
 श्रुतेस्तस्या मोक्षलक्ष्म्याः पतिः पालकः स्वामी परमा-
 त्मा तस्य मोक्षलक्ष्मीदातुः परमात्मनो गुरोश्चाकस्माच्छीघ्रं
 अस्मासु तुर्यादिनाम्नीषु गोपवनितासु बुद्धिवृत्तीरि-
 न्द्रियाणि च पाति रक्षतीति गोपो महामोहोऽहङ्कारो
 वा ते वनन्ति सम्भजन्तीति गोपवनिता अज्ञानवृत्तयोऽहङ्कारसं-
 वद्धाश्च तादृशीषु प्रारब्धपर्यन्तं सर्ववृत्तिष्वपीत्यर्थः, कथाप्रसङ्गः
 कथया वार्त्तया प्रसङ्गः संबन्धो न भवेन्नस्यात्तत्र किं वक्तव्यं
 साक्षादनुभवो न भवेदिति अतोत्र सर्वदा सर्ववृत्तिषु अस्माक-
 मात्मानुभवेऽस्मत्सुकृतमेव कारणमिति निश्चेतिव्यमिति भावः॥६॥

इदानीमेतत्तुरीयतुलसीपत्रैरात्मानुसन्धानलक्षणे पूजने फ-
 लितमाह ।

तुरीयतुलसीपत्रैर्वनमाली सुपूजितः ।

अस्मिन्वने महामिष्टं यत्फलं तत्प्रयच्छति ॥ ७ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारे तुरीयतुलसीपत्रपूजा त्रयस्त्रिंशः ॥ ३३ ॥

तुरीयेति । अधिकारिशरीरं प्राप्य पुरुषेण तुरीयतुलसीपत्रै-
स्तुरीयमिव मोक्षफलदात्री तुलसी तस्याः पत्राणि दलानि तैः
कृत्वा वनमाली वनमालाऽऽपादलम्बिनी माला स्रग्विद्यते
यस्य स श्रीकृष्ण 'आपादलम्बिनीं मालां वनमालां विदुर्बुधा'
इति कोशोक्तेः, सुपूजितः सुष्ठु प्रेम्णा पूजितोऽर्चितश्चेद्यदि
तर्हीत्यध्याहार्यम्, अस्मिन्नलोकप्रसिद्धे वने कर्माद्युपासनान्तल-
क्षणे सम्भजते यन्महामिष्टं प्रसिद्धमत्यन्तसुखरूपं फलं सर्व-
जन्मकृतकर्मणामुपासनानां च फलत्वात्तदेवफलं प्रेमलक्षणं त-
त्प्रयच्छति ददाति । प्रकृतार्थे तु अधिकारिणा तुरीयतुलसीपत्रै-
स्तुरीयाऽऽत्मसाक्षात्कारवती बुद्धिरेव तुलसीव विष्णुप्रियत्वा-
दात्मप्रियत्वाच्च तस्याः पत्राणीव तद्वृत्तय उक्तलक्षणास्तैर्व-
नमाली वनं तुर्यबुद्ध्याऽऽत्मानुसन्धानलक्षणं भजनं तेन मा-
लाते शोभते इति वनमाली तुर्यानुभूतः परमात्मा सुपूजितो
नैरन्तर्येणानुसन्धत्तश्चेत्तर्हि अस्मिन्काण्डत्रयवेदप्रसिद्धे वने क-
र्मोपासनाज्ञानलक्षणे सम्भजने याद्वेकेप्रसिद्धं महामिष्टं नि-
रतिशयसुखस्वरूपं मोक्षारूपं फलं तत्प्रयच्छति ददाति ॥ ७ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ-
तुरीयतुलसीपत्रपूजार्थप्रकाशस्त्रयस्त्रिंशः ॥ ३३ ॥

अथ हेतुमालाहीरावली ।

एवमात्मानुसन्धानरूपां तुरीयतुलसीपत्रपूजां निरूप्ये-
दानीं ज्ञानवतां जन्माभावादधर्माः शास्त्रेषु कथितास्तेषां हेतू-
न्प्रतिपादयितुं तेषां बहुत्वेन च हीरकघटतमालेव कण्ठशोभा-

कारित्वाद्धेतुमालाहीरावल्याख्यं द्वाविंशतिश्लोकं प्रकरणं पारममाण आह ।

अथ हेतुमालाहीरावली ।

अथोत । अथ तुरीयतुलसीपत्रपूजानिरूपणानन्तरं हेतुमालाहीरावली हेतूनां कारणानां माला स्रगेव हीरावली हीरकस्रगेतदाख्यं प्रकरणमित्यर्थः, निरूप्यत इति शेषः, ननु ज्ञानिषु जन्माभावादिगुणाः श्रुत्युक्ताः सान्त श्रुतीनां च सर्वप्रमाणांशरोमणित्वात्तदुक्तार्थे प्रामाण्यमेवातः किन्तदर्थहेतुविचारणेसाशङ्क्याह ।

श्रुतिप्रामाण्यसिद्धेऽर्थे हेतुभिः किं तथापि हि ।

अपूर्वरचानात्मत्वादलङ्कारो महान्यतः ॥ १ ॥

श्रुतीति । श्रुतिप्रामाण्यसिद्धे श्रुतीनां स्वतः प्रमाणभूतानां वेदवाक्यानां प्रामाण्यं प्रामाणिकत्वं सर्वप्रसिद्धं तेन चोक्ते कथितेऽर्थे पदार्थ आस्तिकानां सर्वेषामपि निश्चयारूढत्वाद्धेतुभिः कारणप्रश्नैस्तन्निरूपणैश्च किं किं प्रयोजनं न किमपीत्यर्थः, तथापि हेतुनिरूपणस्य निष्प्रयोजनत्वेऽपि हि यतोऽपूर्वरचनात्मत्वादस्य प्रकरणास्थापूर्वा पूर्वाचार्यैर्निरूपितत्वाभावात्संग्रहेण नोक्ता रचना घटना यस्याः सा तथा भूताऽऽत्मा स्वरूपं यस्य प्रकरणास्य तस्य भावस्तत्त्वं तस्मादस्य प्रकरणस्य निरूपणेन साफल्यमस्तीति भावः, हेत्वन्तरमाहलङ्कार इति, यतः कारणादिदं हेतुमालानिरूपणं तद्रचनं च कण्ठे धृतेऽधिकारिणां महान्नतिश्रेष्ठोऽलङ्कारो भूषणं भवेदतोस्य निरूपणं सफलमेवेति भावः, हेतुमाला निरूप्यत इति

१ हेतुमालायाः ।

वा पाठः, अतो हेतुमाला हेतूनां कारणानां माला स्रग्वैतत्प्र-
करणं निरूप्यते प्रतिपाद्यत इत्यर्थः ॥ १ ॥

तत्रादौ ज्ञानिषु जन्माभावकथनस्य हेतुं दर्शयति ।

जन्म नामासतः सत्ता जातसाक्षात्कृतिर्मुनिः ।

सद्रूपतामेव गतस्तेन जन्म न विद्यते ॥ २ ॥

जन्मेति । असतोऽहंकारादेः सत्ता स्वात्मसत्तारेपेण सत्त्व-
प्रतीतिः स्वात्मतादात्म्यमित्यर्थः, जन्यं जननं नाम प्रसिद्धमस्ति
तदुक्तं विद्यारण्यस्वामिभिः ।

सदद्वैतेऽनृतद्वैते यदन्योन्यैक्यव्रीक्षणम् ।

तस्यान्तकालस्तद्भेदबुद्धिरेव न चेतः ॥ इति ।

तथा सति जातसाक्षात्कृतिर्जातोत्पन्ना साक्षात्कृतिरद्वैता-
त्मसाक्षात्कारो यस्य स तथाभूतो मुनिर्मननवान्सद्रूपतां सतो
ब्रह्मणो रूपमाकारस्तस्य भावस्तत्ता तां गत एव तेन हेतुना
तस्य मुनेर्जन्म सदसदैक्यप्रतीतिरूपं जननं न विद्यते नास्तीति
प्रतिपादितं श्रुतिभिरिति शेषः सर्वत्र कर्त्तव्यः ॥ २ ॥

इदानीं ज्ञानिषु मरणाभावप्रतिपादने हेतुं दर्शयति ।

प्राप्तवानमृतं ब्रह्म जातसाक्षात्कृतिर्मुनिः ।

अमृतं येन संप्राप्तं स मृतत्वं कथं व्रजेत् ॥ ३ ॥

प्राप्तवानिति । अमृतं न विद्यते मृतं मरणं यत्र तदमृतं ब्रह्म
देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु प्रत्यगभिन्नमात्मानमित्यर्थः,
प्राप्तवाल्लब्धवानत एव जातसाक्षात्कृतिर्जातोत्पन्ना साक्षा-
त्कृतिर्मरणरहितात्मसाक्षात्कारो यस्य स तथाक्तो मुनिर्ज्ञान्य
स्ति अतो हेतोरेन मुनिनाऽमृतं मरणरहितं ब्रह्म संप्राप्तं लब्धं

निःसंशयमहमिति स्वात्मत्वेनाङ्गीकृतमित्यर्थः, स मुनिर्मृतत्वं मरणभावं कथं केन प्रकारेण व्रजेत्प्राप्नुयात् ॥ ३ ॥

तत्रैव प्रकारान्तरेण हेत्वन्तरमाह ।

मृतिः शरीरसंत्यागो जातसाक्षात्कृतिर्मुनिः ।

शरीरं त्यक्तवान्पूर्वं मृतस्य मरणं किमु ॥ ४ ॥

मृतिरिति । मृतिर्लोकप्रसिद्धा शरीरसन्त्यागः शरीरस्य देहस्य सन्त्यागः सम्यक्त्यागो विसर्जनं प्रसिद्धा तथा सति जातसाक्षात्कृतिर्जातोद्भूता साक्षात्कृतिर्मरणराहित्यदेहाद्यतीतात्मसाक्षात्कारो यस्य स तथोक्तो मुनिर्ज्ञानी शरीरं देहं पूर्वलोकप्रसिद्धमरणात्प्रागेव त्यक्तवान्विस्पृष्टवानतो हेतोर्मृतस्य त्यक्तदेहस्य मरणं मृत्युः किमु किमिव कथमिव न कथमपि भवतीत्यर्थः, अतो ज्ञानिनो मरणं नास्तीत्युक्तं ज्ञेयम् ॥ ४ ॥

इदानीं ज्ञानिषु कर्तृत्वाभावोक्तेर्हेतुं दर्शयति ।

अहन्तया सहैवायं जातसाक्षात्कृतिर्मुनिः ।

कर्तृत्वमत्यजत्तस्मात्कर्मभिर्न स लिप्यते ॥ ५ ॥

अहन्तयेति । जातसाक्षात्कृतिर्जातोत्पन्ना साक्षात्कृतिर्गृह्णारातीतात्मसाक्षात्कारो यस्य स तथोक्तो मुनिर्ज्ञान्ययं प्रकृतोऽहन्तया सहैवाहङ्कारेण साकमेव कर्तृत्वं कर्त्ता कर्मेन्द्रियैः सहितो विज्ञानमयस्तस्य भावस्तादात्म्यमत्यजत्त्यक्तवान्तस्माद्धेतोः स मुनिः कर्मभिः क्रियाभिर्न लिप्यते लिप्तो न भवतीति ज्ञेयम् ॥ ५ ॥

ननु कर्मभिर्ज्ञानिनां लेपो नास्तीत्युक्तं तत्र पापजनकैः कर्मभिर्लेपो माभूत्पुण्यकर्मभिस्तु स्यादेवेत्याशङ्क्य तैरपि ज्ञानिनां लेपो नास्तीति कथयन्तत्रापि हेतुं दर्शयति ।

स्वयमेव पवित्रात्मा जातसाक्षात्कृतिर्मुनिः ।

न च पुण्यैः पवित्रोऽसौ तेन पुण्यैर्न लिप्यते ॥ ६ ॥

स्वयमेवेति । जातसाक्षात्कृतिर्जातोत्पन्ना साक्षात्कृति-
रात्मसाक्षात्कारो यस्य स तथाभूतो मुनिर्ज्ञानी स्वयमेव स्वत-
एव पवित्रात्मा पवित्रः पावन आत्मा स्वरूपं यस्य स तथाभूतो-
ऽस्ति असौ ज्ञानी पुण्यैः पुण्यकर्मभिः पवित्रः पावनो न च
नैव भवेत्तेन हेतुना पुण्यैः पवित्रकर्मभिर्न लिप्यते न लिप्तो
भवति स्वतः पवित्रस्य ज्ञानिनो न पुण्यकर्मकृतपवित्रत्वलेप
इति भावः ॥ ६ ॥

ननु तर्हि पापैरेव लेपोस्तु ज्ञानिनस्तत्राह ।

अत्यन्तशुद्धरूपोऽसौ जातसाक्षात्कृतिर्मुनिः ।

तत्करोति पवित्रं यत्तेन पापैर्न लिप्यते ॥ ७ ॥

अत्यन्तेति । जातसाक्षात्कृतिर्जातोत्पन्ना साक्षात्कृतिरा-
त्मसाक्षात्कारो यस्य स तथोक्तो मुनिर्ज्ञान्यसौ ज्ञान्यत्यन्त-
शुद्धरूपोऽत्यन्तमुत्कृष्टं शुद्धं निर्मलं रूपमात्मा यस्य स तद्विधोऽस्ति
अतः यत्प्राप्तिद्वं शास्त्रविहितं कर्म शुद्धं निर्मलमस्ति तत्करोति
आचरति तेन स्वतः शुद्धत्वेन हेतुना शुद्धकर्माचरणेन हेतुना
च पापैः किलिषैर्न लिप्यते न लिप्तो भवति, यद्वा पापकर्मा-
नाचरणं हेतुः शुद्धत्वे शुद्धत्वं च पापालेपे हेतुर्ज्ञेयः ॥ ७ ॥

इदानीं ज्ञानिषु हर्षाभावोक्तेर्हेतुं दर्शयति ।

सहजानन्दरूपत्वाज्जातसाक्षात्कृतिर्मुनिः ।

येन हृष्यति तन्नास्ति तस्मादेष न हृष्यति ॥ ८ ॥

सहजेति । सहजानन्दरूपत्वात्सहजः स्वाभाविको य आ-

नन्दो निरतिशयसुखं स एव रूपं यस्य स तथोक्तस्तस्य भा-
वस्तत्त्वं तस्माद्धेतोर्जातसाक्षात्कृतिर्जातोत्पन्ना साक्षा-
त्कृतिरानन्दात्मसाक्षात्कारो यस्य स तथोक्तो मुनिर्ज्ञानी
येन पदार्थेन हृष्यति हर्षं प्राप्नोति तत्पदार्थजातं नास्ति न वि-
द्यते ज्ञानिदृष्ट्या 'नेह नानास्ति किञ्चने'सादिश्रुत्या द्वैतजातस्य
समस्तस्य बाधितत्वादिति भावः, तस्मात्स्वतः सुखरूपत्वादयस्य
सुखकारणविषयस्यासत्त्वाद्धेतोश्चैष प्रकृतो ज्ञानी न हृष्यति
हर्षं नाप्नोति स्वाभाविकानन्यरूपत्वं द्वैतासत्त्वं च हर्षाभावे हेतुद्वयं
ज्ञेयम् ॥ ८ ॥

इदानीं ज्ञानिषु द्वेषाभावोक्तेर्हेतुं दर्शयति ।

नापकर्तुं क्षमः कश्चिज्जातसाक्षात्कृतेर्भवेत् ।

अपकर्तुरभावेन स तु न द्वेष्टि कंचन ॥ ९ ॥

नेति । जातसाक्षात्कृतेर्जातोत्पन्ना साक्षात्कृतिः स्वात्म-
साक्षात्कारो यस्य स तथाविधस्तस्य मुनेर्ज्ञानिनोऽपकर्तुमपकारं
कर्तुं क्षमः समर्थः कश्चित्कोपि न न विद्यते निर्विकारात्मस्वरू-
पत्वाज्ज्ञानिनोऽपकर्तुरपि पृथगसत्त्वाच्चापकर्तुरप्यात्मत्वाच्चेति
भावः, अतोऽपकर्तुरभावेनापकारकारिणोऽसत्त्वेन हेतुना
स तु ज्ञानी तु कञ्चन कमपि न द्वेष्टि नाप्रियं मनुते ॥ ९ ॥

इदानीं ज्ञानिनां शोकाभावोक्तेर्हेतुं सोपपत्तिकं दर्शयति ।

अप्राप्यमवशिष्टं किं जातसाक्षात्कृतेर्मुनेः ।

हानिर्नास्ति ततो हेतोर्न शोचति कदाचन ॥ १० ॥

अप्राप्यमिति । जातसाक्षात्कृतेर्जातोत्पन्ना साक्षात्कृतिः
सर्वात्मसाक्षात्कारो यस्य तस्य मुनेरप्राप्यं न प्राप्तुं लब्धुं
योग्यमप्राप्यमवशिष्टमुर्वरितं किं किं वस्तु अस्ति न किमपी-

त्यर्थः, सर्वात्मप्राप्त्यैव सर्वप्राप्तिसिद्धेरिति भावः, अतो हानि-
र्नाशो ज्ञानिनो नास्ति न विद्यते ततस्तस्माद्धेतोः कारणात्क-
दाचन कस्मिन्नपि समये न शोचति शोकं न करोति ॥ १० ॥

इदानीं ज्ञानिषु इच्छाभावोक्तेर्हेतुं दर्शयति ।

केनाप्येष प्रकारेण जातसाक्षात्कृतिर्मुनिः ।

ब्रह्म सर्वात्मकं प्राप्य न कांक्षति किमप्युत ॥ ११ ॥

केनापीति । एष प्रकृतो जातसाक्षात्कृतिर्जातोत्पन्ना सा-
क्षात्कृतिः स्वात्मसाक्षात्कारो यस्य स तथोक्तो मुनिर्मननवा-
न्सर्वात्मकं सर्वस्य द्वैतजातस्यात्मा तत्त्वं ब्रह्म देशकालवस्तुकृतप-
रिच्छेदशून्यं वस्तु प्राप्य लब्ध्वा केनापि प्रकारेण केनापि हे-
तुना किमपि किञ्चिदापि वस्तु न काङ्क्षति नेच्छति ॥ ११ ॥

इदानीं ज्ञानिषु भयाभावोक्तेर्हेतुं दर्शयति ।

न ह्यन्यो बलवान्कश्चिज्जातसाक्षात्कृतेर्भवेत् ।

यस्माद्विभेति तन्नास्ति तस्मादेष विभेति न ॥ १२ ॥

नहीति । जातसाक्षात्कृतेः जातोत्पन्ना साक्षात्कृतिर्निर्भ-
यात्मसाक्षात्कारो यस्य तस्याऽन्यो द्वितीयः कश्चित्कोपि बल-
वान्बली न भवेन्न स्याद्वि प्रसिद्धमेतत्सर्वविवेकिषु यस्या-
त्पुरुषाद्याघ्रादेर्वा विभेति ज्ञानी भयं प्राप्नोति तत्पुरुषजातं व्या-
घ्रादिकं वा नास्ति न विद्यते 'नेह नानास्ति किञ्चने'ति श्रुत्या
सर्वस्य द्वैतजातस्य बाधितत्वादिति भावः, 'द्वितीयाद्वै भयं
भवती'ति श्रुत्या द्वितीयस्य भयहेतुत्वप्रतिपादनाच्चात्मनोन्यस्य
निर्वलत्वाच्चेति तस्माद्धेतो रेव ज्ञानी न विभेति न भयं प्रा-
प्नोति ॥ १२ ॥

इदानीं ज्ञानिषु विपादाभावोक्तेर्हेतुं दर्शयति ।

यदस्य कार्यं परमं जातसाक्षात्कृतेर्भवेत् ।

तत्सर्वमेव संसिद्धं न तस्मात्स विषीदति ॥ १३ ॥

यदिति । अस्य प्रकृतस्य जातसाक्षात्कृतेर्जातोत्पन्ना साक्षात्कृतिः स्वात्मसाक्षात्कारो यस्य तस्य मुनेर्ज्ञानिनो यत्सर्वशास्त्रेषु विद्वत्सु च प्रसिद्धं परमं श्रेष्ठं मुख्यमित्यर्थः, कार्यं कर्त्तव्यं साध्यमित्यर्थः, तत्कार्यं सर्वं समस्तमपि संसिद्धं फलितमेव न त्ववशिष्टं किञ्चिदपि कार्यमस्ति आत्मज्ञाने सर्वकर्म-समाप्तेः, तदुक्तं भगवता ।

‘सर्वं कर्माखिलं पार्थ ज्ञाने परिसमाप्यत’ इति ।

तस्मात्सर्वकर्मफलभूतज्ञानोत्पत्तेर्हेतोः स ज्ञानी न विषीदति विषादं न प्राप्नोति ॥ १३ ॥

इदानीं ज्ञानिषु मानाभावोक्तेर्हेतुं दर्शयति ।

मान्यस्तु पद्मजादीनां जातसाक्षात्कृतिर्मुनिः ।

मानितो यदि लोकेन स तु मानं न विन्दति ॥ १४ ॥

मान्यास्त्विति । जातसाक्षात्कृतिर्जातोत्पन्ना साक्षात्कृतिर्ब्रह्मादिमान्यात्मसाक्षात्कारो यस्य स तथाविधो मुनिर्माननशीलो ज्ञानीत्यर्थः, पद्मजादीनां पद्मात्ममलज्जात उत्पन्नः पद्मजो ब्रह्मा स आदिर्मुख्यो येषां विष्णवादीनां तेषां मान्यस्तु मानितुं योग्य एवास्ति स ज्ञानी लोकेन सामान्यजनेन यदि यर्हि मानितः पूजितस्तर्हि स तु ज्ञानी तु मानं पूज्यत्वाभिमानं न विन्दति न प्राप्नोति नाङ्गीकरोतीत्यर्थः, यथा सूर्यस्य स्वतः प्रकाशरूपस्य लोकैः पूजायां दीपोज्ज्वलने कृतेऽपि तत्प्रकाशानङ्गीकार इव ज्ञानिन आत्मरूपत्वेन ब्रह्मादि-

मान्यत्वस्य स्वनः सिद्धत्वाल्लोककृतपूजाऽन्यमानविकारान-
ङ्गीकरणमिति भावः ॥ १४ ॥

इदानीं ज्ञानिनोऽपमानाभावोक्तेरपि हेतुं दर्शयति ।

मान्य एव सुरेन्द्राणां जातसाक्षात्कृतिर्मुनिः ।

न मानितो यदि जनैरपमानं न विन्दति ॥ १५ ॥

मान्य इति । जातसाक्षात्कृतिर्जातोत्पन्ना साक्षा-
त्कृतिर्ब्रह्मादिमान्यात्मसाक्षात्कारो यस्य स तथा भूतो मुनि-
ज्ञान्यात्मत्वात्सुरेन्द्राणां सुराणां देवानामिन्द्रा ईश्वरा ब्र-
ह्मादयस्तेषां मान्य एव पूज्य एवास्ति अतो यदि यर्हि जनैः
सामान्यलोकैर्न मानितो न पूजितस्तर्हि सोपमानमना-
दरं न विन्दति न प्राप्नोति ॥ १५ ॥

इदानीं ज्ञानिषु शत्रुमित्रयोः समदृष्टित्वोक्तेर्हेतुं दर्शयति ।

उपकारापकारौ हि जातसाक्षात्कृतेर्मुनेः ।

शक्यौ न के न चित्कर्तुं तुल्यो मित्रारिपक्षयोः ॥ १६ ॥

उपकारेति । जातसाक्षात्कृतेर्जातोत्पन्ना शत्रुमित्रत्व-
रहिनात्मसाक्षात्कृतिर्यस्य तस्य मुनेर्ज्ञानिनो हि यस्मात्कार-
णादुपकारापकारावुपकारः कस्मिंश्चिदपि कार्ये साहाय्य-
मपकारश्च कस्मिन्नपि कार्ये प्रतिकूलता तौ केन चित्केनापि
पुरुषेण कर्तुमाचरितुं न शक्यौ न सम्भाव्यावतो ज्ञानी
मित्रारिपक्षयोर्मित्रं हितकारि अरिश्चाहितकर्त्ता शत्रुस्तयोः
पक्षावनुकूलप्रतिकूलचरणरूपौ तयोस्तुल्यः समः ॥ १६ ॥

इदानीं स्तुतिनिन्दाजन्यविकारानङ्गीकारोक्तेर्ज्ञानिषु हेतुं
दर्शयति ।

गुणदोषदशातीतं जातसाक्षात्कृतिर्मुनिः ।

प्राप्तवान्परमं धाम तुल्यनिन्दास्तुतिर्हि सः ॥ १७ ॥

गुणेति । जातसाक्षात्कृतिर्जातोत्पन्ना साक्षात्कृतिर्गुणदोषरहितात्मसाक्षात्कारो यस्य स तथोक्तो मुनिर्ज्ञानी गुणदोषदशातीतं गुणाश्चोचमाः शौचादयो दोषाश्चाशौचादयो दैवासुरीप्रकृतिरूपास्तेषां दशा अवस्थाः शुचित्वाशुचित्वादिरूपास्ताभ्योऽतीतं विमुक्तमत एव परमं कार्यकारणातीतं धाम स्वरूपं प्राप्तवाल्लब्धवान् हि यतः कारणात्स ज्ञानी तुल्यनिन्दास्तुतिस्तुल्ये निरर्थकत्वेन समे निन्दा गर्हा स्तुतिश्च प्रशंसनं च यस्य स तथोक्तो भवति ॥ १७ ॥

इदानीं ज्ञानिषु अनिकेतत्वोक्तेर्हेतुं दर्शयति ।

गेहादिममता नास्ति जातसाक्षात्कृतेर्मुनेः ।

तेनानिकेत इत्युक्तो यत्र सायं गृहो मुनिः ॥ १८ ॥

गेहादीति । जातसाक्षात्कृतेर्जातोत्पन्ना साक्षात्कृतिः स्वात्मसाक्षात्कारो यस्य स तथोक्तस्तस्य मुनेर्ज्ञानिनो गेहादिममता गेहं गृहमादि मुख्यं येषु पुत्रदारादिषु तेषु ममता मदीयत्वाभिमानो नास्ति न विद्यतेऽतो मुनिर्ज्ञानी यत्र यस्मिन्स्थाने सायं सायंकालो भवति तत्रैवेत्यध्याहार्यं गृहो गृहं मन्दिरं यस्य स तथोक्तो मतुवर्थेऽचूप्रत्ययः, भवति तेन हेतुनाऽनिकेतो न विद्यते निकेतं गृहं यस्य स तथोक्त इत्येवमुक्तः कथितः ॥ १८ ॥

इदानीं ज्ञानिषु निर्योगक्षेमत्वोक्तेर्हेतुं दर्शयति ।

अप्राप्तं प्राप्तवान्बोधं जातसाक्षात्कृतिर्मुनिः ।

स तु न क्षीयते तेन निर्योगक्षेम आत्मवान् ॥ १९ ॥

अप्राप्तामिति । जातसाक्षात्कृतिर्जातोत्पन्ना साक्षात्कृति-

निर्योगक्षेमात्मसाक्षात्कारो यस्य स तथोक्तो मुनिर्ज्ञान्य-
प्राप्तं न प्राप्तो लब्धोऽप्राप्तस्तत्स्वरूपत्वाद्बोधं ज्ञानं प्राप्तवाञ्छ-
ब्धवानप्राप्तप्राप्तेरेव यांगशब्देन प्रतिपादनादिति भावः,
स तु स बोधश्च न क्षीयते न विनश्यति तेन हेतुना प्राप्तपरिर-
क्षणस्यैव क्षेमशब्दार्थत्वप्रतिपादनेनेत्यर्थः, आत्मवानात्मसाक्षा-
त्कारवान्निर्योगक्षेमो निर्गतौ निवृत्तौ योगक्षेमचिन्ते यस्य स
तथाविधोऽस्ति ॥ १९ ॥

ननु ज्ञानिनः स्तुतिनिन्दयोः समत्वे किं तत्स्तुत्या प्रयोजनं
तवेत्याशङ्क्याह ।

समो यद्यपि सर्वत्र जातसाक्षात्कृतिर्मुनिः ।

तथापि तत्स्तावकस्य मम स्तुतिफलं महत् ॥ २० ॥

सम इति । जातसाक्षात्कृतिर्जातोत्पन्ना साक्षात्कृतिः स-
मात्मसाक्षात्कारो यस्य स तथाविधो मुनिर्ज्ञानी यद्यपि यर्ह-
पि सर्वत्र स्तुतिनिन्दयोः सर्वपदार्थेषु च सम एकरूप एवाऽस्ति
तथापि तथा सत्यपि तत्स्तावकस्य तस्य मुनेः स्तावकस्य स्तु-
तिकर्तुर्मम मे स्तुतिफलं मत्कृतस्तवनस्य फलं पुण्यरूपं प्र-
योजनं महच्छ्रेष्ठमस्ति मद्भावनयैव तत्सिद्धेः, तथा च श्रुतिः,
'उपयन्ति सुहृदः साधुकृत्यां द्विषन्तः पापकृत्यामि'ति ॥ २० ॥

इदानीमस्य प्रकरणस्य प्रयोजनकथनपुरःसरं कण्ठे धा-
रणं विधत्ते ।

हेतुमालामयी धार्या कण्ठे हीरावली बुधैः ।

अपूर्वरचनात्मत्वादलङ्कारो महान्यतः ॥ २१ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारे हेतुमालाहीरावली चतुस्त्रिंश ॥ ३४ ॥

हेतुमालामयीति । बुद्धैर्विवेकिभिर्हेतुमालामयी हेतूनां

कारणानां माला पङ्क्तिस्तन्मयी तत्प्रचुरा हीरावली वज्रम-
णिस्रगियं कण्ठे गले धार्या धर्तुं योग्यास्ति कुत इत्यत
आहापूर्वेति, यतः काणादपूर्वरचनात्मत्वादपूर्वाऽत्याश्चर्य-
रूपा रचना घटना सैवात्मा स्वरूपं यस्याः सा तथाक्ता तस्य-
भावस्तत्त्वं तस्मादयमेतत्प्रकरणरूपो महानतिश्रेष्ठोऽलंकारो
भूषणं भवेदत एव तस्याः कण्ठे धारणं विहित-
मिति भावः ॥ २१ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारायंदी-
प्तौ हेतुमालाहीरावलीप्रकाशश्चतुर्लिंगः ॥ ३४ ॥

अथ कैवल्यकुञ्चिका ।

इदानीं श्रीगुरुः परमकारुणिकत्वेन जिज्ञासुजनोद्धरणाय
तेषामेव कैवल्यपदप्राप्तये कैवल्यकुञ्चिकाख्यं द्वाविंशच्छ्लोकं प्र-
करणमारभमाण आह ।

अथ कैवल्यकुञ्चिका ।

अथेति । अथ हेतुमालाहीरावलीनिरूपणानन्तरं कैवल्य-
कुञ्चिका कैवल्यस्य मोक्षस्य कुञ्चिकाऽज्ञानकपाटोद्धाटनाय क-
रणत्वात्कुञ्चिकेव कुञ्चिकैतन्नामकं प्रकरणमित्यर्थः, निरूप्यत
इति शेषः, तत्रावावेतत्प्रकरणश्रवणे शिष्यं संमुखीकरोति ।

कैवल्यकुञ्चिकां तात त्वं सम्यगवधारय ।

उद्धाटय कपाटं च बोधरत्नं करे कुरु ॥ १ ॥

कैवल्येति । हे तात हे शिष्य त्वं भवान्कैवल्यकुञ्चिकां
कैवल्यस्य मोक्षस्य कुञ्चिकेव कुञ्चिकैतन्नामकं प्रकरणमित्यर्थः, स-
म्यगृह्यं यथा भवति तथाऽवधारय शृणु भरेत्यर्थः, सम्यगृत्वा

च किङ्कार्यं तदाहोद्घाटयेति, त्वं तथा कैवल्यकुञ्चिकया कपाटं
कं सुखं पाटयति आवृणोति तत्कपाटमज्ञानं, यद्वा कं सुखं पा-
टयति च्छिन्नाति तत्कपाटमहंकारस्तमुद्घाटय निवारय ततश्च
बोधरत्नं बोधस्वरूपं रत्नं स्वयं प्रकाशरूपं ब्रह्म करे हस्तेऽपरो-
क्षमित्यर्थः, कुरु कर्त्तव्यमित्यर्थः ॥ १ ॥

एवं शिष्यं संमुखीकृत्य तत्रादौ दृष्टश्रुतानुभूतेषु सर्वपदा-
र्थेषु पञ्चधा शकलीकरणं विधत्ते ।

दृष्ट्या श्रुत्याऽनुभूत्या वा यो यो भावः परिस्फुरेत् ।

तं भावमविलम्बेन पञ्चधा शकलीकुरु ॥ २ ॥

दृष्ट्येति । दृष्ट्या चक्षुषा श्रुत्या श्रवणेनाऽनुभूत्याऽनुभ-
वेन वा यो यो घटः पटो वा पदार्थः परिस्फुरेत्प्रकाशयेत तं तं
तमित्यावृत्तिः कार्या तं तं घटपटादिरूपं भावं पदार्थमविल-
म्बेन स्मरणादिस्फुरणसमकालमेव पञ्चधा पञ्चप्रकारं यथा भ-
वति तथा शकलीकुरु खण्डभावेन सम्पादय ॥ २ ॥

तान्येव शकलानि पञ्च स्वयमेव कृत्वा दर्शयति ।

अस्ति भाति प्रियं रूपं नाम चेत्यंशपञ्चकम् ।

आद्यं त्रयं ब्रह्म रूपं मायारूपं ततो द्वयम् ॥ ३ ॥

अस्तीति । अस्ति विद्यत इत्येवं शकलमेकं, भाति प्रका-
शत इति द्वितीयं शकलं, प्रियं सुखमित्येवं तृतीयं, रूपमाकृति-
रित्येवं चतुर्थं, नाम तु नामापि वाचकशब्द इत्येवं पञ्चमोऽंशः,
इत्येवमंशपञ्चकमंशानां शकलानां पञ्चकं पञ्चसमूहस्तत्रैव-
मंशपञ्चकं प्रदर्शयेदानीं तेषु मायाब्रह्मणोरंशान्विभज्य दर्श-
यति आद्यमिति, आद्यमादौ प्रथमं भवमाद्यमस्ति भाति प्रि-
यमिति त्रयं त्रिकं ब्रह्मरूपं ब्रह्मणो रूपं स्वरूपं ज्ञेयं ब्रह्मणः

सच्चिदानन्दरूपत्वादिति भावः, ततोऽनन्तरं द्वयं द्विकं नामरूपसंज्ञं मायारूपं मायायाः सदसद्रूपशक्ते रूपं स्वरूपमस्तीति ज्ञेयम् ॥ ३ ॥

तत्र नामरूपाभ्यामस्पृष्टं ब्रह्म लक्षयितुं तयोरसत्त्वं दर्शयति ।

नामरूपे तु नैव स्तस्तत्र हेतुं वदाम्यहम् ।

नाम तु व्यवहारार्थं कल्पितं न तु वास्तवम् ॥ ४ ॥

नामेति । नामरूपे तु नाम सर्वपदार्थानामभिधानं रूपं चाकारस्ते द्वे अपि तुपदेन ब्रह्मांशत्रयादिविक्तत्वं नामरूपयोः सूचितं ज्ञेयं, नैव स्तः सती नैव भवतः कुत इत्याशङ्क्य तत्र हेतुनिरूपणं प्रतिजानीते तत्रेति, तत्र नामरूपासत्त्वे हेतुं कारणमहं वदामि कथयामि तत्र प्रतिज्ञाते नामरूपासत्त्वहेतुनिरूपणोऽप्रथमं नाम्नोऽसत्त्वहेतुं प्रदर्शयति नाम त्विति, नाम तु रूपतो विलक्षणं विविक्तं सदभिधानं व्यवहारार्थं व्यवह्रियते व्याप्रियतेऽनेनेति व्यवहारो व्यापारः स एवार्थः प्रयोजनं यस्य तत्तथाभूतं कल्पितमारोपितं कल्पनया स्थापितमित्यर्थः, अस्ति न तु वास्तवं नैव सत्त्वं लोकेपि कल्पितस्य रज्जुसर्पादेरसत्त्वदर्शनादिति भावः ॥ ४ ॥

एवं नामासत्त्वे कल्पितत्वं हेतुं प्रदर्श्य तदेव द्रढयितुं तत्रैव हेत्वन्तरमाह ।

घटो न घो नापि च टस्तावुभौ यत्स्वमाश्रितौ ।

घः कण्ठ्यष्टश्च मूर्धन्यस्तावुभावपि नैकदा ॥ ५ ॥

घट इति । घटो घटपदवाच्यो मृद्विकारः पृथुबुधोदराकारो दृश्यमानो न घो घकारो न न भवति च पुनष्टकारवर्णरूपोपि न न भवति अतो मृद्विकारे घकारटकारयो-

रदृश्यमानत्वात्तद्व्यतिननाम्नस्तत्र कल्पितत्वं निश्चेतव्यमिति भावः, तत्रैव हेत्वन्तरमाह तावुभाविति, यद्यस्मात्कारणात्तौ घ-
कारटकारावुभौ द्वौ खपाकाशमाश्रितावाश्रित्य स्थितौ तयो-
र्वाग्रूपत्वाद्वाचश्चाकाशकार्यत्वादाकाशस्यापि शून्यरूपत्वात्त-
योरपि तथात्वेनासत्त्वमिति भावः, तयोरपि स्वस्मिन्नेवासत्त्वे-
ऽन्योन्योच्चारसमये व्यावृत्तत्वं दर्शयति घ इति, घः कवर्गीयो
घवर्णः कण्ठ्यः कण्ठे गले भवः कण्ठ्यः कण्ठस्थानजन्योऽस्ति
टश्च टकारोपि मूर्धन्यो मूर्ध्नि भवो मूर्धास्थानोत्पन्न इत्यर्थः, अत
एव तौ घकारटकारावुभावपि द्वावपि एकदैकस्मिन्समये न
न विद्येते तयोरन्योन्यत्वाभावे विद्यमाने तद्व्यतिननाम्नो-
ऽसत्त्वं स्वस्मिन्नपि सिद्धमिति भावः ॥ ५ ॥

उक्तं घटनामासत्त्वमन्यत्राप्यतिदिशति ।

एवं नामानि सर्वाणि रूपमङ्ग विचारय ।

घटस्तु पृथिवीरूपं सा जडा जलरूपिणी ॥ ६ ॥

एवमिति । एवमनेन प्रकारेण सर्वाणि समस्तानि ब्रह्मा-
दिपिपीलिकान्तपदार्थानां नामानि अभिधानानि कल्पितानि
ज्ञेयानि, एवं नाम्नोऽसत्त्वं प्रदर्शयेदानीं रूपस्यापि तथात्वं द-
र्शयितुं तच्छ्रवणे शिष्यमभिमुखीकरोति रूपमिति, हे अङ्ग हे
शिष्य त्वमिदानीं रूपमाकारं विचारय वक्ष्यमाणविचारेण
जानीहि तमेव विचारमभिनीय दर्शयति घट इति, घटस्तु ना-
म्नो विविक्तो घटपदवाच्यो घटः पृथुबुधोदराकारवान्दृश्य-
मानः पदार्थस्तस्य च तत्कारणभूतपृथिव्याः सकाशात्पृथगस-
त्त्वात्पृथिवीरूपं पृथिव्या भूमेरेव रूपमाकृतिरस्ति कार्यस्य
कारणानन्यत्वादेवं सर्वत्र, सा पृथिवी जडाऽचिद्रूपाऽनेना-

प्रकाशरूपेण रूपस्यासत्त्वमुक्तं सर्वरूपोपलक्षणमेतत्सा पृथिवी जलरूपिणी जलमुदकमेव रूपमस्याः सा तथोक्ता जल-कार्यत्वात्पृथिव्यास्तत्कारणभूतजलव्यक्तिभिन्नव्यक्त्यभावो ज्ञेय इति भावः, भूमेर्जलकार्यत्वे श्रुतिः 'अद्भ्यः पृथिवी'ति ॥ ६ ॥

ननु जलस्य शुक्लरूपत्वं प्रतीयते तदेव पारमार्थिकमस्तु नेसाह ।

तेजसो जलमुत्पन्नं तद्वायोः स च खोद्भवः ।

खादि सर्वमहङ्कारात्स च प्रकृतिसम्भवः ॥ ७ ॥

तेजस इति । तेजसोऽग्नेः सकाशाज्जलमुदकमुत्पन्नं जातमास्ति तेजसो जलस्य पृथगसत्त्वं तत्कार्यत्वादिति भावः, तर्हि तेजस एव पारमार्थिकत्वमस्तु तत्राह तदिति, तत्तेजो वायोः सकाशादुत्पन्नं सम्भूतं तस्यापि वायुकार्यत्वाद्वायुव्यतिरिक्तं रूपं नास्तीति भावः, तर्हि वायोरेव पारमार्थिकत्वमस्तु तत्राह स चेति, स च वायुरपि खोद्भवः खादाकाशादुद्भव उत्पत्तिर्यस्य स तथोक्तोऽस्ति तस्यापि शून्यरूपाकाशतः पृथक्सत्त्वं नास्तीति भावः, तर्ह्यकाशस्यैव पारमार्थिकत्वमस्त्वित्याशङ्क्याह खादी-ति, खादि खमाकाशमादि प्रथमं यस्य तत्खादि सर्वं समस्तं जगदहङ्कारादहङ्कारतत्त्वादुत्पन्नमिन्द्रियाणि विषया देवाश्च भू-तानि सर्वपदेन ग्राह्यास्ते सर्वे त्रिगुणात्माहङ्कारादुत्पन्ना अहङ्कारात्पृथक्सत्त्वं सर्वेषां नास्तीति भावः, तर्हि तस्यैव स-त्त्वमस्तु तत्राह स चेति, स चाहङ्कारोपि प्रकृतिसम्भवः प्र-कृतेः सर्वजगत्कारणभूतपरमात्मशक्तेः सम्भव उत्पत्तिर्यस्य स तथोक्तोऽस्ति अहङ्कारस्यापि प्रकृतिकार्यत्वान्न तस्य ततः पृ-थक्सत्त्वमिति भावः ॥ ७ ॥

ननु तर्हि प्रकृतेरेव सत्त्वमस्तु तत्राह ।

गुणात्मा प्रकृतिर्मर्या माया मय्येव नास्ति सा ।

नामरूपे ततो न स्तोऽथास्तीत्यादि विचारय ॥८॥

गुणात्मेति । गुणात्मेति हेतुगर्भं विशेषणं प्रकृतिः सर्वज-
गदुपादानभूता परमात्मशक्तिर्गुणात्मा गुणाः सत्त्वरजस्तमो-
भिधास्त आत्मा स्वरूपं यस्याः सा तथोक्ताऽस्ति तेषां च गु-
णानामन्योन्यव्यावृत्तत्वेनासत्त्वात्सा प्रकृतिर्माया स्वतोऽसद्गु-
पत्त्वेन मायाऽनिर्वचनीयाऽतः सा त्रिगुणसाम्यावस्थारूपा
प्रकृतिर्मिथ्याभ्रमरूपाऽतः सा सच्चिदानन्दरूप आत्मनि मयि
नास्सेव नैव विद्यते ब्रह्माभिन्ने प्रसगात्मनि तस्या असत्त्वमेवे-
त्यर्थः, उक्तं नामरूपासत्त्वमुपसंहरति नामरूपे त्विति, ततस्त-
स्मात्कारणान्नामरूपे नामाभिधानं रूपं चाकारस्ते द्वे न स्तो
न विद्यत इति सिद्धमिति भावः, एवं नामरूपासत्त्वं निरूप्येदानीं
पूर्वांशत्रयविचारे शिष्यं प्रेरयति अथेति, हे शिष्य त्वमथ ना-
मरूपासत्त्वविचारानन्तरमस्तीत्यादि अस्ति सत्तेत्येवं विभाग
आदिर्यस्य तत्तथोक्तमस्तीत्यादित्रिकमित्यर्थः, विचारय वि-
वेचय ॥ ८ ॥

तवेव शकलीकरणं स्वयमभिनीय दर्शयति ।

अस्ति सत्ता भाति चिच्च प्रियमानन्दलक्षणम् ।

सच्चिदानन्दरूपं तत्कैवल्यमवशिष्यते ॥ ९ ॥

अस्तीति । अस्ति सत्तेत्येवमंश एक स ब्रह्मणः सत्ता ज्ञेया,
भातीत्यंशश्चिद्ब्रह्मणश्चेतनता ज्ञेया, प्रियं च प्रियमित्यंशोपि
आनन्दलक्षणं ब्रह्मण आनन्दरूपत्वस्य लक्षणं चिद्वं ज्ञेयं, तत्सत्ता
चितिः प्रियं चेत्यंशत्रयं सच्चिदानन्दरूपं सत्कालत्रयाबाध्यं
चिच्चेतनमानन्दः सुखं चैसेतत्त्रयमभिन्नं रूपमाकृतिर्यस्य त-

तथोक्तं कैवल्यमखण्डैकरसं ब्रह्मावशिष्यते नामरूपबाधेनावशि-
ष्टमनुभूयते ॥ ९ ॥

इदानीं सच्चिदानन्दलक्षणस्य ब्रह्मणो नामरूपतो विवेचनं
यदर्थमुक्तं तदाह ।

समाधिस्तत्र कर्त्तव्यो ह्ययमर्थानुवेधितः ।

अथ शब्दानुविद्धं तु समाधिं कथयामि ते ॥ १० ॥

समाधिरिति । तत्र सच्चिदानन्दरूपे ब्रह्मणि समाधिरन्तः-
करणवृत्तेः सच्चिदानन्दमात्राकारः परिणामः कर्त्तव्यः कार्यः,
एवं लक्षणसमाधेः साध्यतां विधाय तद्वेदं दर्शयितुमुक्तसमाधे-
रभिधानमाहायमिति, अयमुक्तलक्षणः समाधिरर्थानुवेधितो-
ऽर्थो रूपं तेनानुविद्धत्वादर्थद्वारा वानुविद्धत्वादर्थानुविद्ध-
नामा समाधिर्ज्ञेयः, समाध्यन्तरं निरूपयितुं प्रतिजानीतेऽथेति,
अथार्थानुविद्धसमाधिनिरूपणानन्तरं तु ततो विलक्षणं शब्दानु-
विद्धं शब्दद्वारानुविद्धः सिद्धस्तं समाधिं समाधानं ते तव क-
थयामि निरूपयामि त्वं शृण्विति शेषः ॥ १० ॥

तमेवाह पञ्चभिः ।

नित्य एवास्मि शुद्धोस्मि चिद्रूपोस्मि निरन्तरः ।

सहजानन्दरूपोस्मि न मे माया न मे मलः ॥ ११ ॥

नित्य इति । अहमहंपदलक्ष्यः कूटस्थचिद्रूपो नित्यो
ऽविनाश्यस्मि भवामि 'अविनाशी वा अरेयमात्मा, नित्यो नि-
त्यानां चेतनश्चेतनानां, नित्यं विभुं सर्वगतं सुसूक्ष्ममि' इत्यादिश्रु-
तिभ्यः, अन्यथा नाशस्यापि साक्षिनित्यचैतन्योपेक्षसिद्धिकत्वा-
त्तदसिद्धेस्तस्यापि सिद्ध्यायाऽत्मनित्यत्वमङ्गीकार्यमिति भावः,
किञ्चाहमहंपदलक्ष्य आत्मा शुद्ध एवाऽस्मि भवामि अत एव

चिद्रूपश्चित्तन्यं रूपं स्वरूपं यस्य स तथोक्तोऽहमहं पदलक्ष्य
आत्माऽस्मि भवामि 'चेतनश्चेतनानामि'ति श्रुतेः, अचेतनस्या-
हङ्कारादेर्जगतस्तत्प्रकाशकं मां विना प्रकाशानुपपत्तरिति भावः,
किञ्च निरन्तरो निर्गतं निवृत्तमन्तरं भेदो यस्मात्स तथोक्तो-
ऽखण्डैकरस इत्यर्थः, अहंपदलक्ष्य आत्माऽस्मि भवामि भेदकोपा-
धेरहङ्कारादिजगतः कालत्रयेऽप्यसत्त्वेनाखण्डैकरसत्वमात्मन्यङ्गी-
कार्यमिति भावः, किञ्च सहजानन्दरूपोऽस्मि सहजः स्वाभाविको
य आनन्दः सुखं निरूपाधिक आनन्द इत्यर्थः, स एव रूपमा-
कृतिर्यस्य स तथाभूतोऽहमहंपदलक्ष्य आत्माऽस्मि भवामि मे
मम प्रत्यगभिन्नब्रह्मरूपस्य माया जगज्जननसामर्थ्यरूपाशक्तिर्न
न विद्यते तस्या मत्तः पृथक्सत्त्वाभावादिति भावः, किञ्च 'वि-
ज्ञानमानन्दं ब्रह्म, आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानादि'त्यादिश्रुतेर-
न्यथा जगज्जीवनानुपपत्तेरानन्दरूपत्वमात्मनः सिद्धमिति भावः,
आत्मानन्दाभावे जगज्जीवनानुपपत्तौ श्रुतिः 'कोह्येवान्यात्कः
प्राण्याद्, यदेष आकाश आनन्दो न स्याद्, एष ह्येवानन्दयातीति'
अत एव मे मम मलो रागादिरूपो न न विद्यते स तु अन्तः-
करणस्यैवाविवेकिभिरात्मनि व्यर्थमारोप्यत इति भावः ॥ ११ ॥

स्वस्य स्वार्थीनकतर्या जगत्सत्ताप्रदातृत्संहारकत्वाभ्यामै-
श्वर्यमनुसन्धत्ते ।

अस्मिन्नसति सत्ता हि चिद्रूपेण मयार्पिता ।

उपसंहृत्य सत्तां तां स्वसत्तायामहं स्थितः ॥ १२ ॥

अस्मिन्निति । एतावत्कालं हि प्रसिद्धाऽस्मिन्प्रत्यक्षेऽसति
जगति या सत्ता सद्रूपता सा चिद्रूपेण चिच्चेतनमेव रूपमात्मा
यस्य तेन मयाऽर्पिताऽऽरोपिताऽऽरोपस्य चेतनार्थीनता लोके
प्रसिद्धेति भावः, अतस्तां सत्तां नामरूपात्मकजगदध्यस्तां स-

तामुपसंहृत्य जगतः पृथक्कृत्याऽहं सच्चिदानन्दस्वरूप आत्मा
स्वसत्तायां स्वा स्वात्मरूपा या सत्ता सद्रूपता तस्यामेव स्थितो
वर्त्तमानो ऽस्मि ॥ १२ ॥

इदानीमात्मनोऽसङ्गत्वं लक्षणीकरोति ।

विकृत्या विकृतिर्नाहं प्रकृत्या प्रकृतिर्न च ।

तथापि जातं मयि चेत्तर्हि जातमजातवत् ॥ १३ ॥

विकृत्येति । अयमहंपदलक्ष्यश्चिदात्मा विकृत्या विकारेण
कार्येणेत्यर्थः, विकृतो विकारं प्राप्तो न नास्मि पुनश्च प्रकृत्या
कारणेन जगत्कारणेनाव्याकृतेन वा प्रकृतिः कारणमव्याकृतं
वाऽहमात्मा न न भवाभि एवं विकाररहिते मयि प्रत्यगग्निन्ने
ब्रह्मणि लोकदृष्ट्या जातं कार्यकारणरूपं द्वैतमुत्पन्नं चेद्यदि तर्हि
तदा यज्जातमुत्पन्नमुत्पद्यमानस्याद्यन्तयोरसत्त्वेन मध्येष्यस-
त्त्वादजातवत् जातं तच्च तत् उत्पन्नं न तदजातं यन्मृगतृष्णाज-
लादि तद्वन्मिथ्यैवेत्यर्थः ॥ १३ ॥

तस्याप्युपसंहारः स्वाधीन एवेत्याह ।

उपसंहर विश्वात्मन्निति यावद्वदाम्यहम् ।

उपसंहृतमेवेदं दृश्यते नैव तिष्ठति ॥ १४ ॥

उपसंहरेति । हे विश्वात्मन्विश्वस्यात्मा सत्ताप्रदस्तस्य संबो-
धने हे विश्वात्मंस्त्वं विश्वं जगदुपसंहर लीनं कुरु इमेवं यावद्य-
त्कालपर्यन्तं वदामि कथयामि अहमहंपदलक्ष्य आत्मा ताव-
त्कालमेवेदं जगदुपसंहृतमेव लीनमेव दृश्यते प्रतीयते म-
दग्रे नैव तिष्ठति न स्थितिं प्राप्तोऽति एतादृशुत्पत्तिसंहार-
योः स्वाधीनता मयि विद्यत इति भावः ॥ १४ ॥

नन्वेतादृशशब्दानां स्वात्मानुसन्धायकत्वेन शब्दानुविद्धस-

माध्यनुकूलस्वेपि तेषां प्रामाणिकत्वाभावेनाश्रद्धानस्य तन्न-
स्यादिसाशङ्क्य तेषां प्रामाणिकत्वोपपादनपूर्वं तदर्थचिन्तनेनो-
क्तसमाधिसिद्धिमाह ।

इत्याद्युपनिषद्वाक्यपदतात्पर्यचिन्तया ।

शब्दानुविद्धनामा हि समाधिर्जायते मुनेः ॥ १५ ॥

इतीति । इत्याद्युपनिषद्वाक्यपदतात्पर्यचिन्तयेति एवमु-
क्तानि वाक्यानि आदीनि मुख्यानि येषां तानि उपनिषदां
वाक्यानि उपनिषणं समीपे प्राप्यत्वेन स्थितं श्रेयो मोक्षरूपं
यासु ता उपनिषदः स्वतः प्रमाणभूता वेदशिरोभूता ईशा-
द्यभिधाः श्रुतयस्तासां वाक्यानि तेषां पदानि सर्वज्ञः सर्वान्त-
र्यामीशादीनि तेषां तात्पर्यमर्थोऽखण्डैकरस आत्मा तस्य
चिन्तया ध्यानेन करणेन हि प्रसिद्धः प्रकृतः शब्दानुविद्धनामा
शब्दानुविद्ध इति नामाभिधानं यस्य स तथाविद्धः समाधि-
वृत्तेर्ध्येयाकारपरिणामरूपं समाधानं मुनेरुक्तशब्दार्थमननवतो
ज्ञानिनो जायते भवति ॥ १५ ॥

एवं समाधिद्वयं ससाधनक्रमं निरूप्येदानीं यदर्थं समाधि-
द्वयनिरूपणं तमुक्तसमाधिद्वयविलक्षणमुक्तसमाधिद्वयोपसंहारपू-
र्वकमाह ।

अर्थानुवेधितस्तूक्तस्ततः शब्दानुवेधितः ।

तावुभौ सम्यगभ्यस्य विशेषन्निरनुवेधितम् ॥ १६ ॥

अर्थेति । तु प्रथममर्थानुवेधितोऽर्थानुविद्धनामा समा-
धिरुक्तः कथिनस्ततोऽनन्तरं शब्दानुवेधितः शब्दानुविद्ध-
नामा समाधिरुक्तः कथितो नाम तु व्यवहारार्थमिसादना-
ऽयमर्थानुवेधित इत्यन्तेन ग्रन्थसन्दर्भेण मथमः, द्वितीयस्तु अथ

शब्दानुविद्धं त्वित्यादिना समाधिर्जायते मुनेरित्यन्तेन ग्रन्थेनो-
क्तो ज्ञेयः, तावुक्तलक्षणौ द्वौ समाधी सम्यग्दृढं यथा भवति
तथा अभ्यस्याभ्यासेन स्वाधीनीकृत्य ततो निरनुवेधितमननुवि-
द्धनामानं समाधिं विशेष्यविशेष ॥ १६ ॥

पूर्वोक्तसमाधिद्वयस्य साधनत्वे निरनुविद्धसमाधेः साध्य-
त्वे च दृष्टान्तमाह ।

शर्कराद्वितयं धृत्वा प्रणवो लिख्यते यथा ।

समाधिद्वितयं धृत्वा प्रणवार्थोऽपि लिख्यताम् ॥ १७ ॥

शर्करेति । यथा यद्वदनभ्यासवतो बालस्य प्रणवलेखने
शर्कराद्वितयं शर्करयोः सूक्ष्मवर्तुलपाषाणयोर्द्वितयं युग्मं धृ-
त्वा स्थापयित्वा प्रणव ओङ्कारो लिख्यते रेखाकारेण व्यक्ती-
क्रियेत तथा तद्वत्समाधिद्वितयं समाध्योरर्थानुविद्धशब्दानुवि-
द्धसमाध्योर्द्वितयं युग्मं धृत्वाऽभ्यस्य प्रणवार्थोऽपि प्रणवस्यो-
ङ्कारस्यार्थो लक्ष्यार्थो निरनुविद्धसमाधिरूपोऽपि लिख्यतां
ब्रह्माहमस्मीति स्वात्मसाक्षात्कारवृत्तावनुभूयताम् ॥ १७ ॥

तस्मिंश्च सिद्धौ पूर्वसमाधिद्वयानुपयोगमपि दृष्टान्तेनाह ।

पटोः प्रणवलेखेषु ते हि नावश्यके यथा ।

समाधिद्वितयं तद्वत्प्रणवार्थपटोरपि ॥ १८ ॥

पटोरिति । पटोः प्रणवलेखने कुशलस्य प्रणवलेखेषु प्रणवस्यो-
ङ्कारस्य लेखा लेखनानि तेषु क्रियमाणेषु हि प्रसिद्धे ते शर्करे
नावश्यके उपयोगिन्यौ न भवतो यथा यद्वत्तथा तद्वत्प्रणवार्थ-
पटोः प्रणवस्योङ्कारस्यार्थोऽखण्डैकरसरूप आत्मा तस्मिन्कु-
शलस्यात्मसाक्षात्कारवतो मुनेः समाधिद्वितयमपि समाध्यो-

द्वितयं युग्ममपि अर्थानुविद्धशब्दानुविद्धनामकं नावश्यकमुप-
योगि न भवति ॥ १८ ॥

एतत्प्रकरणविचारस्य फलमाह ।

निर्विकल्पसमाधाने निष्ठा सा बोधयोगिनः ।

कपाटोद्घाटने हेतुरियं कैवल्यकुञ्चिका ॥ १९ ॥

निर्विकल्पेति । इयं मदुक्ता कैवल्यकुञ्चिका कैवल्यकु-
ञ्चिका नाम प्रकरणं कपाटोद्घाटने कं ब्रह्म पाटयति आवृणो-
तीति कपाटमज्ञानं तस्योद्घाटन उत्सावने हेतुः कारणं भवति
अतोस्य नामापि कैवल्यकुञ्चिकेति, अज्ञाननिवर्तकत्वमनिष्टनि-
वृत्तिरूपं फलमभिधायेदानीमिष्टप्राप्तिरूपं फलं प्रदर्शयितुं वि-
शिनष्टि निर्विकल्पेति, बोधयोगिनो बोधो जीवब्रह्मैक्यज्ञानमेव
योगः स्वात्मप्राप्तिसाधनं यस्य विद्यते तस्य सोक्तलक्षणा
कैवल्यकुञ्चिका निर्विकल्पसमाधाने निर्विकल्पकसमाधौ निष्ठा
स्थितिरेव फलतो ज्ञेया ॥ १९ ॥

एतस्या माहात्म्यमाह ।

रहस्यं हि रहस्यानां निधीनां परमो निधिः ।

युक्तीनां परमा युक्तिरियं कैवल्यकुञ्चिका ॥ २० ॥

रहस्यमिति । हि प्रसिद्धेयं कैवल्यकुञ्चिका कैवल्यकुञ्चि-
कानाम्नी प्रक्रिया रहस्यानां गोप्यानां मध्ये रहस्यं गोप्य-
मस्ति तत्र हेतुनिधीनां निधीयन्ते स्थाप्यन्ते द्रव्याणि येषु ते
तथोक्ता द्रव्यपूर्णभाण्डानि तेषां मध्ये परमः श्रेष्ठो निधिर्द्र-
व्यपूर्ण भाण्डं सदात्मद्रव्यपूर्णत्वादतिश्रेष्ठो निधिरित्यर्थः, किञ्च
युक्तीनां युज्यते प्राप्यत आत्मा आभिस्ता युक्तयो योगास्तेषां
मध्ये परमा श्रेष्ठा युक्त्यो योग इयं कैवल्यकुञ्चिका ज्ञेया ॥ २० ॥

एतस्याः प्रामाण्याय परम्परागतत्वं दर्शयति ।

वसिष्ठव्यासपद्मव्याशङ्कराचार्यमार्गतः ।

सा पुनः शङ्कराचार्यैः करुणारसनिर्भरैः ॥ २१ ॥

वसिष्ठेति । वसिष्ठव्यासपद्मव्याशङ्कराचार्यमार्गतः । वसिष्ठो ब्रह्मपुत्रो व्यासः पराशरपुत्रस्तावेव पद्धती मार्गौ ताभ्यां जातावेकवचनं, ततः शङ्कराचार्यमार्गतः शङ्कराचार्य एव मार्गः पन्थास्तस्मादागता प्राप्ता केन क्रमेणेत्यत आह सेति, सा शङ्कराचार्य आगता पुनस्तदनन्तरं करुणारसनिर्भरैः करुणा दया सैव रसस्तेन निर्भरैः पूर्यैः शङ्कराचार्यैः सर्वेषां कल्याणकर्तृभिराचार्यैः श्रीमदाचार्यैः ॥ २१ ॥

अर्पितानन्दबोधेभ्यस्तक्रमेण बुधैर्धृता ।

अवधार्या विशेषण सेयं कैवल्यकुञ्जिका ॥ २२ ॥

इति श्रीनरहरिकृणौ बोधसारेकैवल्यकुञ्जिका ॥ ३५ ॥

अर्पितेति । आनन्दबोधेभ्य आनन्दबोधनाम्ने शिष्याया-
र्पिता समर्पिता दत्तेत्यर्थः, ततो बुधैर्ज्ञानिभिस्तत्क्रमेण स
उक्तो यः क्रमस्तेनानन्दबोधात्क्रमेणेत्यर्थः, धृता प्राप्ता सा
परम्परया मम प्राप्ता मया तुभ्यमियं प्रत्यक्षा दत्ता हे शिष्य
सेयं कैवल्यकुञ्जिका विशेषणात्यादरेण त्वयाऽवधार्या स्वा-
धीनीकर्तव्या ॥ २२ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ कै-
वल्यकुञ्जिकार्थप्रकाशः पञ्चविंशः ॥ ३५ ॥

अथ बुद्धिप्रशंसा ।

इदानीं मुमुक्षूणां मोक्षस्यैवेष्टत्वात्तस्य च ज्ञानाधीनत्वात्त

ज्ज्ञानं च यतो बुद्ध्यधीनमतो बुद्धावादरं विधातुं बुद्धिमाहात्म्य-
निरूपकं बुद्धिप्रशंसानामकं चतुःश्लोकं प्रकरणमारभमाण आह ।

अथ बुद्धिप्रशंसा ।

अथेति । अथ कैवल्यकुञ्चिकानिरूपणानन्तरं बुद्धिप्रशंसा
बुद्धेर्मतेः प्रशंसा स्तुतिरेतन्नाकं प्रकरणं निरूप्यत इति
शेषः, तत्र तावदादौ सर्वलौकिकवैदिकव्यवहारस्य कारणत्वं
बुद्धेरेवाह ।

व्यवहारस्य सर्वस्य बुद्धिर्मूलं यथा भवेत् ।

तद्वत्तु परमार्थस्य निदानं बुद्धिरेव हि ॥ १ ॥

व्यवहारस्येति । सर्वस्य संसारमोक्षकारणभूतो यो व्यवहा-
रस्तस्य बुद्धिरेव मतिरेव मूलं कारणं यथा यद्वद्भवेत्स्यात्तथा
तद्वत्परमार्थस्य मोक्षाख्यस्यार्थस्य तु अप्यर्थः, निदानमा-
दिकारणं बुद्धिरेव मतिरेव हि प्रसिद्धमेतद्विवेकिनाम् ॥ १ ॥

ननु बोधरूपस्यात्मनो बुद्ध्यनपेक्षत्वात्कुतो बुद्धेर्महत्त्वमि-
त्याशङ्क्य बुद्धिबुद्धस्यैवात्मनो बुद्धत्वं नाबुद्धस्येति बुद्धेरेव म-
हत्त्वमस्माशयेनाह ।

यद्बुद्धमप्यबुद्धं तद्बुद्ध्या बुद्धं न चेत्तदा ।

बुद्ध्या बुद्धं तु यद्बुद्धं तन्नाबुद्धं कदापि च ॥ २ ॥

यदिति । यदात्मचैतन्यं चिन्मात्रत्वाद्वुद्धमपि बोधरूपमपि
बुद्ध्यऽज्ञानमात्रनिवृत्तिफलयाऽहं ब्रह्मास्मीति प्रमाख्यया वृत्त्या
बुद्धमज्ञाननिरासेन साक्षादनावृतं बुद्धं प्रकाशितं न चेन्न विद्यते
यदि तदा तर्हि तदात्मरूपमबुद्धमज्ञातं भवति अज्ञातस्यात्मनः
संस्तुतिकारणत्वान्न मोक्षसिद्धिरिति भावः, एवं बुद्धस्याप्यात्मनो

बुद्धत्वजननेन बुद्धेः श्रेष्ठ्यमभिधायेदानीं बुद्धिवृत्तेः क्षणिकत्वेन बुद्धिवृत्तिनाशे तदुत्पन्नबुद्धत्वनाशादपि पुनरप्यात्मनि संसरण-प्रसक्तिरित्याशङ्क्य तां निरस्यन्बुद्धिजन्यस्यात्मानं बुद्धत्वस्य नाशाभावनिरूपणेनापि तच्छ्रेष्ठ्यं दर्शयति यच्चित्ति, यत्तु यज्ज्ञानिप्रत्यक्षं बुद्ध्यात्मचिन्मात्रं बुद्ध्या बुद्धं बुद्ध्याऽज्ञाननिवृत्तिमात्रं प्रयोजनयाऽहं ब्रह्मास्मीति प्रमावृत्त्या बृद्धमनावृतं प्रकाशितं चेद्याद तदनावृतमात्मचिन्मात्रमबुद्धमज्ञातं कदापि कस्मिन्नपि समये वृत्तिभावे तदभावे वा न भवेन्न स्याद्, एकवारं बुद्धिप्रकाशितस्यात्मचैनन्यस्य सर्वदा प्रकाशमानत्वेनापि बुद्धेरेव महत्त्वं तज्ज्ञेयमित्याशयः ॥ २ ॥

इदानीमनात्मबुद्ध्यावात्माप्रकाशे ज्ञबुद्धौ चात्मप्रकाशे च बुद्धेरेव हेतुत्वेन श्रेष्ठ्यमाह ।

बुद्ध्या न बुद्धो यो बोधो द्वैतबोधबुधैरपि ।

बुद्ध्या बुद्धमिमं विद्धि बुद्धिसाक्षितया बुधैः ॥३॥

बुद्ध्येति । द्वैतबोधबुधैर्द्वैतस्य जगतो यो बोधो ज्ञानं कर्मोपास्तिविषयं तस्मिन् बुद्ध्याः पाण्डितास्तैः कर्तुर्भिर्बुद्ध्या कर्मोपास्तिनिर्णायकमया करणाभूतया यो विवेकिप्रसक्तो बोधश्चिन्मात्र आत्मा स न बुद्धापि न साक्षात्कृतोऽपि तमिममात्मानमात्मनि बोधरूपं बुधैर्ज्ञानिभिर्बुद्धिसाक्षितया बुद्धेरहं ब्रह्मास्मीति वृत्तेः साक्ष्यव्यवधानेन प्रकाशक आत्मा तस्य भावः सत्ता तथा बुद्ध्या यस्यैव बुद्धं ज्ञातं विद्धि जानीहि ॥ ३ ॥

इदानीमात्मबोधे केनापि प्रकारेणासाद्यमाने सत्यपि तत्र बुद्धेः कुशलतां दर्शयन्बुद्धेः श्रेष्ठ्यमाह ।

न बुद्धमपि यद्बुद्धं यच्च बुद्धमबुद्धवत्

बुद्धाबुद्धसमं बुद्ध्या बुद्धाबुद्धविलक्षणम् ॥ ४ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारे बुद्धिप्रशंसा षट्त्रिंशः ॥ ३६ ॥

न बुद्धमपीति । यज्ज्ञानिप्रत्यक्षमात्मरूपं न बुद्धमपि चेत्स-
रहितचिन्मात्ररूपत्वान्न ज्ञातमपि बुद्धं ज्ञानस्वरूपमस्ति तस्य
ज्ञानरूपत्वाभावे जगद्ज्ञानानुपपत्तेः, तथा च श्रुतिः—‘यदैष आ-
काश आनन्दो न स्यात् को ह्येवान्यात्कः प्राण्यादि’ति, किञ्च यच्च
यदपि आत्मरूपमबुद्धबुद्धिविषयत्वाभावात्स्वयं प्रकाशमान-
त्वाच्चाविज्ञातमिव बुद्धं प्रकाशमानं वस्तुतश्च बुद्धाबुद्धयो-
र्ज्ञाताज्ञातयोः समं सदैकरूपं, यद्वा बुद्धाबुद्धयोर्ज्ञान्यज्ञानिनोः
समं निर्विशेषं तथा च श्रुतिः ।

यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः ।

अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानतामिति ॥

अत एव बुद्धाबुद्धविलक्षणं बुद्धं बुद्ध्या विषयीकृतमबुद्धं
बुद्ध्या न विषयीकृतं ताभ्यां विलक्षणं स्वयं प्रकाशमानं बुद्ध्या
मया बुद्धं ज्ञातमतो बुद्धेरेव श्रेष्ठ्यमिति भावः ॥ ४ ॥

इति श्रीन० शि० दि० वि० बो० बुद्धिप्रशंसार्थप्रकाशः षट्त्रिंशः ॥ ३६ ॥

अथ रङ्गलीलात्रयी ।

एवं बुद्धिप्रशंसां निरूप्येदानीं जीवन्मुक्ते जगत्पतीतेरवा-
धकत्वप्रदर्शनाय रङ्गलीलात्रय्याख्यं त्रिश्लोकं प्रकरणमभिधा-
स्यन्नाह ।

अथ रङ्गलीलात्रयी ।

अथेति । बुद्धिप्रशंसानिरूपणानन्तरं रङ्गलीलात्रयी रङ्गस्य
लीलाऽनायासेन धारणरूपा तन्निरूपिका त्रयी त्रिश्लोकावय-
वैतन्नामकं प्रकरणमित्यर्थः, निरूप्यत इति शेषः, तत्र ताव-

द्रव्यं यथा यादृशरङ्गे निक्षिप्यते तादृशं रङ्गं स्वस्मिन्धारयति तथा
हृदयमपि यादृशरङ्गे निक्षिप्यते तादृशं रङ्गं धारयतीत्याह ।

रञ्जितं रञ्जनैश्चित्रैश्चित्रं जातं हृदम्बरम् ।

रङ्गे निरञ्जने क्षिप्तं रङ्गं प्राप्तं निरञ्जनम् ॥ १ ॥

रञ्जितमिति । रञ्जनै रञ्जयन्ति स्वसंपृक्तं द्रव्यमिति
रञ्जनानि अन्तःकरणविचित्रताकारणभूता विषयाश्चित्रैश्चित्र-
यन्ति हृदयमिति चित्राणि जगत्पदार्थास्तै कृत्वा रञ्जितं
विचित्रितं सद्द्रव्यम्बरं हृद्द्रव्यमेवाम्बरमाकाशं चित्रं विचित्र-
यन्नेकरूपमिति यावत्तज्जातं सम्पन्नं तन्मयेदानीमधुना नि-
रञ्जने निरुपाधिके स्वतः सिद्ध इत्यर्थः, रङ्गे रज्यते प्रकाशयते
जगदनेनेति रङ्गः परमात्मा तस्मिन्क्षिप्तं स्थापितं सन्निरञ्जनं
निरुपाधिकं रङ्गं रञ्जकमात्मानमित्यर्थः, प्राप्तं लब्धं जातम् ।
लौकिकार्थे तावद्रञ्जनै रञ्जयन्ति विचित्रयन्ति वस्त्रादिकं तानि
रञ्जनानि तैश्चित्रैश्चित्रयन्ति स्वसंसृष्टं द्रव्यं तानि रञ्जकद्रव्या-
णि तै रञ्जितं चित्रितं सद्द्रव्यम्बरं हृद्द्रव्यमिवाम्बरं वस्त्रं
चित्रं विचित्ररूपं जातं सम्पन्नं तन्मया निरञ्जने निरुपाधिके
रङ्गे रञ्जके द्रव्ये स्वतः पीतादिद्रव्ये क्षिप्तं स्थापितं सन्निरञ्जनं
निरुपाधिकं पीतादिकं रङ्गं रागं प्राप्तं लब्धं भवतीति ॥ १ ॥

ततश्च किं जातं तदाह ।

रङ्गं निरञ्जनं प्राप्तमिदानीं तु हृदम्बरम् ।

रञ्जितं रञ्जनैश्चित्रैरपि रङ्गं विभर्ति न ॥ २ ॥

रङ्गमिति । तद्द्रव्यम्बरं तु हृदयरूपमाकाशमपि निरञ्जनं
निरुपाधिकं रङ्गं रज्यते प्रकाशयते जगदनेनेति रङ्गः प्रकाशरूप
आत्मा तं प्राप्तं लब्धं सदिदानीमधुना रञ्जनै रञ्जकैश्चित्रै-

श्वित्रसदृशैर्जगत्पदार्थैः परस्परविलक्षणौ रज्जितं संपृक्तमपि-
रङ्गं जगत्पदार्थसम्बन्धवत्प्रतीतमपि ज्ञानिहृदयं वास्तवं सम्बन्धं न
धारयतीति भावः । लौकिकार्थे तावद्धृदम्बरं हृदयवद्धृदम्बरं
वस्त्रं निरञ्जनं निरुपाधिकं गैरिकादिरञ्जनद्रव्यं प्राप्तं सदि-
दानीं तादृशरङ्गधारणानन्तरमस्मिन्काले चित्रैरनेकै रञ्जने
रञ्जकद्रव्यैरञ्जितमपि संपृक्तमपि रङ्गं रञ्जनं स्वस्मिन् वि-
भर्ति न पूर्ववद्धारयतीति ॥ २ ॥

इदानीमेतत्प्रकरणार्थधारणां तद्विचारं च विधत्ते ।

रङ्गलीलाद्वयीमेतां तात चित्तेऽवधारय ।

रङ्गं परीक्षय धिया साञ्जनं च निरञ्जनम् ॥ ३ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बांधसारे रङ्गलीलात्रयी सप्तत्रिंशः ॥ ३७ ॥

रङ्गलीलेति । हे तात हे शिष्य एतां मदुक्तां रङ्गलीला-
द्वयीं रज्यतेऽनेनेति रङ्गः सोपाधिको निरुपाधिकश्च तस्या-
नायाससिद्धत्वाल्लीला क्रीडा तस्याः प्रतिपादनकर्त्री द्वयी
श्लोकद्वयात्मकं प्रकरणं तां त्वं चित्ते चेतसि अवधारय संगृही-
ष्व ततश्च धिया बुद्ध्या साञ्जनं चाज्यतेनेनेत्यञ्जनमुपाधि-
स्तेन सहितं रङ्गं प्रकाशं निरञ्जनं निरुपाधिकं रङ्गं प्रकाशमात्मा-
नात्मप्रकाशमिति यावत्तत्परीक्षयावलोकय ॥ ३ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ रङ्ग-
लीलात्रय्यर्थप्रकाशः सप्तत्रिंशः ॥ ३७ ॥

अथ चन्द्रिकाचन्द्रचमत्कारचतुष्टयी ।

एवं रङ्गलीलात्रय्या जीवन्मुक्ते व्यवहारकाले जगत्प्रतीतावपि

बाधकाभावं प्रदर्शयेदानीं तदेव दृढीकुर्वञ्जगत्प्रकाशचैतन्यात्म-
चैतन्ययोरभेदं दर्शयितुं चन्द्रिकाचन्द्रचमत्कारचतुष्टयारूपं च-
तुःश्लोकं प्रकरणमारभमाण आह ।

अथ चन्द्रिकाचन्द्रचमत्कारचतुष्टयी

अथेति । अथ रङ्गलीलात्रयीनिरूपणानन्तरं चन्द्रिकाचन्द्र-
चमत्कारचतुष्टयी चन्द्रिका कौमुदी चन्द्रश्च सोमस्तयोश्चमत्कारो
व्यवहारकौतुकं चन्दयति आनन्दयति जगदिति चन्द्रो ब्रह्मा-
भिन्नः प्रत्यगात्माऽऽनन्दरूपत्वात्तस्येयं चन्द्रिका ज्योत्स्ना
जगत्प्रकाशिका चेतनेत्यर्थः, तस्याश्चन्द्रस्य च परमसुखरूपत्वा-
ज्जगदानन्दयितुः परमात्मनश्च यश्चमत्कारो भेदे प्रतीयमानेध्य-
भिन्नत्वाव्यभिचाररूपस्य प्रतिपादयित्री चतुष्टयी श्लोकच-
तुष्टयरूपा प्रक्रिया निरूप्यत इति शेषः, तत्र तावदादौ सर्वदा च-
न्द्रचन्द्रकयोरिवात्मचैतन्यजगत्प्रकाशचैतन्ययोर्वियोगाभावं प्र-
तिपादयति ।

अचन्द्रे चन्द्रिका नास्ति न चन्द्रश्चन्द्रिकां विना ।

चन्द्रिकाचन्द्रसंयोगः कथं वा विनिवार्यताम् ॥ १ ॥

अचन्द्र इति । अचन्द्रे चन्दयति आनन्दयति सर्वं ज-
गदिति चन्द्रो निरतिशयस्वयंप्रकाशानन्दरूप आत्मा स न
भवतीत्यचन्द्रोऽनात्मा तस्मिन्घटादिजगत्प्रदार्थे चन्द्रिका जग-
दानन्दयित्री जगत्प्रकाशिका चेतना च नास्ति न विद्यते विद्य-
माना न स्यादित्यर्थः, एवं चेज्जगदान्ध्यं प्रसङ्ग इति भावः, ततश्च
जगत्प्रकाशान्यथानुपपत्त्या तदानन्दानुपपत्त्या चात्मनः स-
त्त्वमङ्गीकर्तव्यं तथा सति चन्द्रचन्द्रकयोरिवात्मचैतन्यजगत्प्र-
काशचैतन्ययोरपि द्वित्वं स्यादित्याशङ्क्य चन्द्राचन्द्रिकाया इवा-

ऽऽत्मचैतन्याज्जगत्प्रकाशचैतन्यस्य पृथक् सत्त्वं निषेयति नेति,
चन्द्रिकां कौमुदीं विना—ऋते चन्द्रः सोम इव चन्द्रिकां जगत्प्र-
काशकेतनामृते चन्द्र आनन्दरूप आत्मा न नास्ति एक-
सत्ताकत्वादुभयोरिति भावः, अतश्चन्द्रिकाचन्द्रसंयोगश्चन्द्रि-
काया जगत्प्रकाशकेतनायाश्चन्द्रस्य चात्मनः संयोग ऐक्यं
कौमुदीचन्द्रयोरैक्यमपि कथं वा केन प्रकारेण विनिवार्यतां नि-
षेध्यतां न कथमपीत्यर्थः ॥ १ ॥

ननु तर्हि चन्द्रिकाया जगत्प्रकाशकेतनायाश्च कादा-
चित्कत्वं कथं प्रतीयते तत्राह ।

विस्मृत्या चन्द्रिका नाप्ता स्मृत्याऽऽसेव तु चन्द्रिका ।

चन्द्रिकाचन्द्रतादात्म्यं केनाहो विनिवारितम् ॥ २ ॥

विस्मृत्येति । चन्द्रिका कौमुदी विस्मृत्या निद्रादिरूपवि-
स्मरणेनात्मचेतनापि विस्मृत्याऽज्ञानरूपाविस्मरेण नाप्ता न
दृष्टाऽननुभूता च कस्मिंश्चित्समये स्मृत्या स्मरणेन ज्ञानेन चा-
सेव प्राप्तेव प्रतीयते वस्तुतस्तु चन्द्रिकाचन्द्रसंयोगवियोगा-
वात्मचैतन्यजगत्प्रकाशचैतन्यसंयोगवियोगौ चैकरूप्यान्त्र
स्तस्तत्प्रतीतिस्तु भ्रान्तिविलसितमितिभावः, अतोऽहो
शिष्य चन्द्रिकाचन्द्रतादात्म्यं चन्द्रिकायाः कौमुद्याश्चन्द्रस्य
च सोमस्य तादात्म्यमैक्यमात्मनो जगत्प्रकाशचेतनायाश्चैक-
त्वमभिन्नरूपत्वमित्यर्थः, केन निमित्तेन पुरुषेण वा विनिवारितं
विनाशितं न केनापीत्यर्थः ॥ २ ॥

इदानीं शिष्यस्य चन्द्रचन्द्रिकाभिन्नत्वे प्रतीतेऽपि जीवन्मु-
क्तेषु जगद्ज्ञानस्याप्यात्मभानत्वप्रदर्शने दृष्टान्तत्वेनाभिधानाद-
स्य सप्रयोजनत्वं दर्शयति ।

त्वयाऽनुभूतमेवास्ति चन्द्रिकाचन्द्रकौतुकम् ।

दृष्टान्तदर्शनायाङ्ग पुनस्तत्प्रकटीकृतम् ॥ ३ ॥

त्वयेति । त्वया भवता चन्द्रिकाचन्द्रकौतुकं चन्द्रिका जग-
त्प्रकाशरूपा चेतना चन्द्रश्चेत्सरहिताचिदानन्द आत्मा तयोः
कौतुकमाभिन्नत्वे सत्यपि भिन्नत्वव्यवहारनिर्वाहरूपं कुतूहलमनु-
भूतं ज्ञातमस्त्येव विद्यत एव तर्हि पुनः किमर्थं तन्निरूपणं
तत्राह दृष्टान्तेति, हे अङ्ग हे शिष्य पुनर्भूयस्तव दृष्टान्तदर्श-
नाय दृष्टान्तस्योपमानस्य दर्शनाय निरूपणाय ब्रह्मचित्तचै-
तन्ययोरभिन्नत्वं तच्चन्द्रिकाचन्द्रकौतुकमिषेण प्रकटीकृतं स्फुट-
मुक्तमतोस्य न निष्प्रयोजनत्वमिति भावः ॥ ३ ॥

इदानीं ब्रह्मचिच्चित्तचितोरनन्तत्वं चन्द्रिकाचन्द्रदृष्टान्ता-
द्वैलक्षणेन दर्शयति ।

तावती चन्द्रिका प्रोक्ता यावानेव हि चन्द्रमाः ।

अनाद्यन्तस्तु चन्द्रोऽयमनाद्यन्तास्य चन्द्रिका ॥ ४ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारे चन्द्रिकाचन्द्रचमत्कारच-
तुष्टयष्टात्रिंशः ॥ ३८ ॥

तावतीति । हे शिष्य हि विद्वत्सु श्रुतिषु च प्रसिद्धश्च-
न्द्रमा चन्दयति आनन्दयति जगदिति चन्द्रमाः 'एष ह्येवानन्द-
याती'त्यादिश्रुतेः परमात्मा यावानेव यत्परिमाण एवास्ति
तावती तत्परिमाणा चन्द्रिका चेतना प्रोक्ता कथिता कियत्प-
रिमाणश्चन्द्रो कियत्परिमाणा च चेतनारूपा चन्द्रिकेत्या-
शङ्क्याहानाद्यन्त इति, अपं विद्वत्प्रसिद्धश्चन्द्रः सकलजग-
दानन्दकरः परमात्मा तु लोकप्रसिद्धचन्द्राद्वैलक्षणोऽनाद्यन्तो
न विद्यते आदिः कारणमन्तश्च नाशो यस्य स तथोक्तोऽ-

स्ति अस्य परमात्मचन्द्रस्य चन्द्रिका तु जगत्प्रकाशकचेतन-
शक्तिरपि अनाद्यन्ता न विद्येते आदिरन्तश्च यस्याः सा तथोक्ता
ऽस्ति उभावप्यनन्ताविति भावः ॥ ४ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यादिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ चन्द्रि-
काचन्द्रचमत्कारचतुष्टयप्रकाशोऽष्टाविंशः ॥ ३८ ॥

अथाद्भुतशिरश्छेदपञ्चकम् ।

एवं ब्रह्मचैतन्यचित्तचैतन्ययोरभेदं प्रदर्शयेदानीं मोक्षसा-
धनेषु समस्तेषु मनोबाधलक्षणस्य साधनस्य श्रेष्ठ्यं दर्शयितु-
मद्भुतशिरश्छेदपञ्चककारुण्यं पञ्चश्लोकं प्रकरणमारभमाणमाह ।

अथाद्भुतशिरश्छेदपञ्चकम् ।

अथेति । अथ चन्द्रिकाचन्द्रचमत्कारचतुष्टयीनिरूपणानन्त-
रमद्भुतशिरश्छेदपञ्चकमद्भुतोऽत्याश्चर्यरूपो यः शिरश्छेदः सर्व-
प्राणिनां शिरश्छेदे मरणं जायत इति प्रसिद्धं यथा तथा
मनसो बाधे जगन्नाशसम्भवाज्जगतो मन एव शिरः शीर्षं
तस्य च्छेदो बाधस्तस्य निरूपकं पञ्चानां श्लोकानां समू-
हरूपं प्रकरणं निरूपयति इति शेषः, तदेव प्रतिपादयितुं सर्व-
पदार्थेषु प्रत्येकं विरागविवेकरूपसाधनेभ्यो विश्वविस्मृतिरूप-
स्य श्रेष्ठ्यमाह ।

तत्तद्विचारवैराग्याद्वरिष्ठा विश्वविस्मृतिः ।

छेद्यस्य शिरसश्छेदः प्रत्यङ्गच्छेदनाद्वरः ॥ १ ॥

तत्तदिति । तत्तद्विचारवैराग्यात्तस्य तस्य घ-
टादिपदार्थस्य तत्तदाकारवृत्तेश्च तत्तद्द्रष्टुर्भोक्तुश्चेत्येवमादिस-
मूहस्य विचारो विवेकस्तत्तद्विषयं वैराग्यं च वैतृष्ण्यमनयोः

समाहारैकवचनं तस्मान्मोक्षसाधनभूता विश्वविस्मृतिर्विश्वस्य जगतस्तत्कारणस्य मनसश्च विस्मृतिः—‘नेह नानास्ति किञ्चने’ति बाधपूर्वं विस्मरणं मोक्षसाधनमित्यर्थः, वरिष्ठा श्रेष्ठा तत्सम्भावयितुं दृष्टान्तमाह च्छेद्यस्येति । च्छेद्यस्य च्छेतुं योग्यस्य शिरसः शीर्षस्यच्छेदः कर्त्तनं प्रसङ्गच्छेदनात्प्रत्येकमङ्गानामवयवानां छेदनात्कर्त्तनाद्वरः श्रेष्ठः, अपि भावः, केन चित्तीव्रापराधेन कस्य चिद्वध्यस्य वधे राज्ञाऽऽज्ञप्ते सति तद्दृष्ट्या विना शिरश्छेदं मृत्योरसम्भवात् पृथक्पृथगङ्गच्छेदनान्मृत्युसाधनभूताच्छिरःकर्त्तनमेव मृत्युसाधनं श्रेष्ठमिव मुमुक्षोर्मोक्षसाधनभूतात्तत्तत्पृथक्पदार्थविवेकवैराग्याद्विश्वविस्मृतिलक्षणं मनोबाधं विना मोक्षासम्भवाद्द्विश्वोपलक्षितमनोबाधलक्षणमाधनस्यैव श्रेष्ठ्यं मुमुक्षुदृष्ट्येति भावः ॥१॥

वध्यस्य प्रत्यङ्गच्छेदने कृतेऽपि शिरश्छेदं विना मृत्यसम्भवात्प्रङ्गच्छेदनवैयर्थ्यवन्मुमुक्षोः प्रत्येकं विषयवैराग्यविचारयोः कृतयोरपि विश्वविस्मृतिलक्षणमनोनाशं विना मोक्षासम्भवात्प्रत्येकं विषयविचारवैराग्ययोर्निष्प्रयोजनत्वमाह ।

प्रत्यङ्गच्छेदनेऽप्यस्य च्छेद्यमेव शिरो यदि ।

प्रथमं तच्छिरश्छिन्धि वृथा किं चेष्टयाऽन्यथा ॥२॥

प्रत्यङ्गोति । हे शिष्य अस्य जगतः प्रसङ्गच्छेदनेऽपि अङ्गमङ्गं प्रतीति प्रसङ्गं तस्य च्छेदने विकर्त्तने कृते सप्तपि पृथक्पृथगङ्गानां त्रिपुटीलक्षणां नाशे कृतेऽपीत्यर्थः, शिरः शिर इव जगज्जीवनकारणं मन एव तत्त्वज्ञानेन विशीर्यमाणत्वाच्च शिरस्तस्य जगतो नाशाय च्छेद्यमेव च्छेतुं विकर्त्तितुं योग्यमेव यदि यद्दि तत्तर्हि त्वं प्रथममादौ शीर्यते तत्त्वज्ञानाद्विनश्यतीति शिरो मनो जगज्जीवनकारणत्वात्सर्वाङ्गेषु मुख्याङ्गं

शिर इव सप्तदशावयवेषु मध्ये मुख्यं मन एवेत्यर्थः, छिन्धि विकर्त्तयाऽन्यया पृथक्पृथक्त्रिपुटीलयलक्षणया वृथाचेष्टया निष्प्रयोजनचेष्टया व्यापृष्या किं किं फलं न किमपित्यर्थः, ॥ २ ॥

ननु मुनीनां दयाशीलत्वं प्रसिद्धं तथा च मृत्युकारणभूते शिरश्छेदनप्रवृत्त्याऽतीवनिन्दयत्वप्रसिद्धेस्तां विहायाऽन्याङ्गच्छेदनप्रवृत्तौ किञ्चिदयावत्त्वाच्छिरश्छेदात्प्रङ्गच्छेदने श्रेष्ठ्यमिव मनोनाशात्प्रत्येकत्रिपुटीलयस्यैव श्रेष्ठ्यमस्वित्याशङ्क्य शिरश्छेदस्य प्रत्यङ्गच्छेदनस्य च दुःखरहितशीघ्रमरणहेतुत्वेन दुःखहेतुत्वपूर्वं मृत्युहेतुत्वेन चातीव वैलक्षण्यमेवेति प्रत्यङ्गच्छेदाच्छिरश्छेदस्य श्रेष्ठ्यमिव दुःखमात्रकारणात्प्रत्येकं त्रिपुटीलयाद्विश्वविस्मृता मनोनाशस्यैव श्रेष्ठ्यं दर्शयति ।

दयाशीला हि मुनयो मुनेः सापि दयालुता ।

यच्छिनत्ति मनः शीर्षं विनाङ्गच्छेदवेदनाम् ॥ ३ ॥

दयाशीला इति । मुनयो मननशीला ज्ञानिन इत्यर्थः, दयाशीला दया कृपा शीलं स्वभावो येषां ते तथोक्ताः सन्ति हि प्रोसद्धमेतच्छास्त्रेषु तर्हि कथं निर्दयवज्जगज्जीवनहेतुमनः-शीर्षच्छेदने प्रवृत्तिस्तत्राह मुनेरिति । मुनेर्विवेकिनः सापि सैव दयालुता दयास्वभावता सा केत्यत आह यदिति, मुनिरङ्गच्छेदवेदनां विनाऽङ्गानां त्रिपुटीलक्षणानामवयवानां छेदश्छेदनं विकर्त्तनमित्यर्थः, तस्य वेदनां यातनामृते मनः शीर्षं मन एव शीर्षं शिरच्छिनत्ति विकर्त्तयतीति यद्या सेति योज्यम्, अयं भावः-प्रत्यङ्गच्छेदजन्यदुःखस्य बहुत्वादकस्माच्छिरश्छेदे च तदभावान्मनःशिरश्छेदकर्तुर्मुनेरपि दयालुत्वसिद्धिरिति भावः ॥ ३ ॥

ननु विवेकिबुद्धौ तत्सिद्धावपि यस्य शिरश्छेद्यते तद्दृष्ट्या
तु तदसिद्धिरेवेत्याशङ्क्य तद्दृष्ट्यापि तत्सिद्धिं दर्शयति ।

सद्यो मम शिरश्छिन्धि मामित्याह मनो मम ।

मया सोढुं न शक्यन्ते प्रत्यङ्गच्छेददुर्दशाः ॥ ४ ॥

सद्य इति । वध्यपुरुष एवायमस्य प्रत्यङ्गं छेत्तव्यमिति राजा-
ऽऽज्ञायां सत्त्वां प्रत्यङ्गच्छेदने दुःखबहुत्वं ज्ञात्वा वधकर्तारं बहु-
द्रव्यं दत्त्वा मम शिरः सद्य एव छिन्धीति वदति तद्दृष्ट्या
प्रत्यङ्गच्छेदनं कर्तुः सकाशाच्छिरश्छेदकर्तारि दयालुत्वं स्फु-
रति यथा तथा मम मनोपि मे ज्ञानिनो मनोऽन्तःकरणं प्रत्यङ्ग-
च्छेदने दुःखबाहुल्यं ज्ञात्तवैव जगदाकारं मनो मम मे जगदाका-
रस्य मनसः शिरस्तत्त्वज्ञानेन विशीर्यमाणत्वाच्छिरोभूतं जग-
ज्जीवनभूतं सङ्कल्पविकल्परूपं मनः सद्यः शीघ्रं छिन्धि विकर्त्त
येत्येव मां मुमुक्षुं तन्नाशकमाह कथयति । ननु जगदाकारस्य
ते जीवनहेतुभूतसङ्कल्पविकल्पात्मकमनःशीर्षच्छेदने मरणहेतुभूते
कुतो मां प्रेरयसीति पृष्ठं मनो मां प्रति कथयामासेत्याह मयेति,
मया जगदाकाररूपेण मनसा प्रत्यङ्गच्छेददुर्दशाः प्रत्यङ्गानां पृथक्
पृथग्ज्ञानां त्रिपुटीरूपाणामवयवानामित्यर्थः, छेदो विकर्त्तनं त-
ज्जन्या दुर्दशाः पीडाः सोढुं क्षन्तुं न शक्यन्ते तत्सहने नाहं
समर्थ इत्यर्थः, अतः प्रत्येकमङ्गच्छेदने दुःखबहुत्वज्ञानादुःखा-
भानेन तत्कालशिरश्छेदकर्तुर्दयालुत्वस्य वध्यपुरुषदृष्ट्या सि-
द्धिरिवानन्तत्रिपुटीलक्षणामङ्गानां प्रत्येकच्छेदनेन दुःखबहुत्वज्ञा-
नाज्जगदाकारमनोदृष्ट्यापि तच्छीर्षभूतसङ्कल्पविकल्परूपमनोवा-
धकर्तारि मयि दयालुत्वसिद्धिरिति भावः ॥ ४ ॥

किंच वध्यस्य प्रत्यङ्गच्छेदने कृतेऽपि वधाभाववदनन्तचित्ता

वयवानां कर्तृनासम्भावात्तत्कर्तृनेपि तन्नाशाभावाच्च शिरश्छे-
द इव जगच्छिरो मन एव च्छिन्नमिसाह ।

असङ्ख्याश्चित्तजा भावा शक्याश्छेतुं क्रमात्कथम् ।

चित्तमेतत्समाच्छिन्नमत एव मया मुने ॥ ५ ॥

इति श्रीनैवोद्यसारेऽद्भुतशिरश्छेदपञ्चकमेकोनचत्वारिंशम् ॥ ३९ ॥

असंख्या इति । हे शिष्य चित्तजाश्चित्तादुत्पन्ना भावा वि-
कारा असङ्ख्या न विद्यते सङ्ख्या गणना येषान्ते तथाभूता
अनन्ता इत्यर्थः, अत एव ते क्रमाक्रमेण च्छेतुं विकर्तितुं शक्याः
सामर्थ्यविषयाः कथं केन प्रकारेण भवन्ति न कथमपीत्यर्थः,
हे मुने इति सम्बोधनेन त्वमप्येवं जानास्येवेति सूचितम्, अत
एवास्मादेव कारणान्मया मनोनाशकर्त्रैतदिदं प्रत्यक्षं चित्तं
मनः समाच्छिन्नं सम्यक्पुनरुत्पन्नं न स्याद्यथा तथाऽऽच्छिन्नं वि-
कर्तितं यदि त्वं मोक्षमिच्छसि तर्हि त्वयापि सङ्कल्पविकल्प-
रूपमनोनाश एव कार्य इति भावः ॥ ५ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तावद्भु-
तशिरश्छेदपञ्चकार्यप्रकाश एकोनचत्वारिंशः ॥ ३९ ॥

अथ जातसाक्षात्कारं शिष्यं प्रति श्रीगुरोः प्रश्नामृतम् ।

इदानीमुपदिष्टार्थस्य शिष्ये स्थिरतापरीक्षणाय स्वप्रश्ना-
नुदाहर्तुं श्रीगुरुप्रश्नामृताख्यं नवश्लोकं प्रकरणमभिदधान आह ।

अथ जातसाक्षात्कारं शिष्यं प्रति श्रीगुरोः प्रश्नामृतम् ।

अथेति । अथाद्भुतशिरश्छेदपञ्चकनिरूपणानन्तरं जात-
साक्षात्कारं जात उत्पन्नः साक्षात्कारः स्वात्मप्रात्यक्ष्यं यस्य
तं तथोक्तं शिष्यं प्रति शिष्यस्य प्रतियोगे द्वितीया श्रीगुरोः

श्रीगुरुकृतं कर्त्तरिपट्टी प्रश्नामृतं प्रश्नानां पृच्छानाममृतं शिष्ये
सुखाविर्भावकारणत्वादमृतमिवैतन्नामकं प्रकरणमित्यर्थः,
निरूप्यत इति शेषः, तत्रादौ परमपदानुभवो जातो वा नेति
पृच्छति ।

नित्यानुभूतमपि यन्नानुभूतत्वमागतम् ।

अनुभूतिरसस्पर्शैरनुभूतं परं पदम् ॥ १ ॥

नित्यानुभूतमिति । यत्प्रसिद्धं विदुषां नित्यानुभूतमपि
स्वयं प्रकाशरूपत्वान्नित्यं सर्वदाऽनुभूतमनुभवरूपमपि भावे
निष्ठा नानुभूतत्वं नानुभूतमनुभवविषयस्तस्य भावस्तत्त्वं क-
र्मणि निष्ठा नागतं न प्राप्तमवेद्यत्वात्तदुक्तलक्षणं परं कार्य-
कारणातीतं कार्यकारणयोस्तत्रैव कल्पितत्वेनासत्त्वादित्यर्थः,
पदं पद्यते श्रुतियुक्त्यनुभवैर्गम्यते तत्पदं प्रत्यगभिन्नं ब्रह्मा-
नुभूतिरसस्पर्शैरनुभूतेरनुभवस्य यो रसः सुखविशेषस्तस्य
स्पर्शाः साक्षात्कारास्तैस्त्वया कर्त्वाऽनुभूतं साक्षात्कृतं किं
किमु न वेति एकः प्रश्नः ॥ १ ॥

इदानीं प्रत्यगात्मनि ब्रह्मलक्षणानि साक्षात्कृतानि न
वेति पृच्छति ।

प्रत्यक्षलक्षणैरेव परामृत्तिविलक्षणैः ।

साक्षात्कृतः शिवः साक्षात्सच्चिदानन्दलक्षणैः ॥२॥

प्रत्यक्षलक्षणैरिति । हे शिष्य त्वया परामृत्तिविलक्षणैः
परामृतिरञ्जन्ति गच्छन्तीति पराञ्च्यो बहिर्मुखा यो वृ-
त्तयोऽन्तःकरणस्य यदाद्यनुभवकरणरूपा अंशास्ताभ्यो वि-
लक्षणैरिवपयभूतैर्विगतानि लक्षणानि चिह्नानि स्वलक्ष-
कानि येभ्यस्तैः प्रत्यक्षलक्षणैः प्रत्यक्षाणि अव्यवहितप्रकाश-

रूपाणि लक्षणानि चिह्नानि येषां तानि तैस्तेषां स्वयं प्रकाश-
त्वेन सर्वदास्फुरणरूपत्वात्तत्प्रासक्ष्यं सर्वत्र सर्वदानुभूयमानमिति
भावः, सच्चिदानन्दलक्षणैः सत्कालत्रयाबाध्यं चिज्ज्ञप्तिमात्रमा-
नन्दः सुखमेतान्येवाभिन्नानि ब्रह्मणो लक्षकत्वाल्लक्षणानि तैः
साक्षाच्छिवोऽव्यर्वाहतप्रकाशरूपः शिवः सुखरूपस्त्वंपद-
लक्ष्यः प्रत्यगात्मा साक्षात्प्रत्यक्षमनुभूतः किमिति पूर्वश्लो-
कः दावर्त्तनीयं किं किमु नवेति प्रश्नः ॥ २ ॥

इदानीं वेदान्तश्रवणेन जानिततत्तत्फलं ब्रह्मसुखाविर्भूसा
निद्रायामिव सर्वदुःखविस्मरणं जातं नवेति पृच्छति ।

यशोदागीतमधुरैर्मृदुवेदान्तभाषितैः ।

लालितः प्रापितो निद्रां मुकुन्द इव मोदसे ॥ ३ ॥

यशोदेति । हे शिष्य त्वं यशोदागीतमधुरैर्यशोदाया
नन्दपत्न्या गीतानि गायनानि कृतानि यानि तेषां माधुर्याणि
मृष्टानि सुखविशेषा इत्यर्थः, तैर्लालितः क्रीडितः सन्निद्रां
सुषुप्तिसुखं प्रापितः प्राप्तः कृतः सन्मुकुन्दः श्रीकृष्णो यथा
मोदते हृष्यति सुखितो भवतीत्यर्थः, तद्वत्त्वं यशोदागीतमधुरै-
र्यशः कीर्तिं ददातीति यशोदा विवेकवती बुद्धिर्विद्येति या-
वत्तया गीतानि गानानि कृतानि गुरुमुखाच्छ्रुतानि वाक्यानि
तेन माधुर्याणि सुखविशेषा येषु तानि तथोक्तानि तैर्मृदुवे-
दान्तभाषितैर्मृदूनि कोमलस्पर्शानि सूक्ष्मार्थत्वात्सुखजनकत्वा-
च्चेसाशयः, यानि वेदान्तानामुपनिषदां भाषितानि वचांसि
तैर्लालितो विक्रीडितः सन्निद्रां प्रपञ्चविस्मृतिलक्षणात्मसमा-
धिरूपां सुप्तिं प्रापितः प्राप्तः कृतो मोदसे हृष्यसि न वेति प्रश्नः
किं पदानुवृत्तिः कर्त्तव्यात्रापि ॥ ३ ॥

इदानीं स्वरूपमुखानुभवेन तृप्तोसि किं न वेति पृच्छति ।

नवनीतरसग्रासैश्चमत्कारैः स्वसंविदाम् ।

अन्तराप्यायितो बालमुकुन्द इव खेलसि ॥ ४ ॥

नवनीतेति । हे शिष्य त्वं बालमुकुन्द इव यथा बालमुकुन्दो बालो बालभावापन्नो मुकुन्दो मुक्तिपदो भक्तानां श्रीकृष्णो नवनीतरसग्रासैर्नवनीतं हैद्यङ्गवीनं तस्यैव ग्रामाः कवला भोग्या येषां ते तथोक्तास्तैः स्वसंविदां स्वस्य श्रीकृष्णस्य संविदश्चेतना अन्तःकरणवृत्तयश्चिदाभासविशिष्टा इत्यर्थः, तासां चमत्कारैर्विलासैरन्तराप्यायितोऽन्तरेव तृप्तः सन्खेलति क्रीडति तद्वन्नवनीतरसग्रासैर्नवनीतस्य हैद्यङ्गवीनस्य रस इव तृप्तिकारकत्वाद्रसः सुखं 'रसो वै स' इति श्रुतेस्तदेव ग्रामो भोजनं येषां तैः स्वसम्बिदां स्वाऽऽत्मरूपा याः सम्बिदो ज्ञानानि तासां चमत्कारैर्विलासैरन्तराप्यायितोऽन्तरात्मन्येव तृप्तः सन्खेलसि किं नवेति प्रश्नः ॥ ४ ॥

इदानीं स्वानन्दे स्थितोसि किं न वेति पृच्छति ।

स्वात्मनि प्रलयं नीत्वा दृश्यमेकाकितां गतः ।

किं नृत्यसि निजानन्दे महादेव इवात्मनि ॥ ५ ॥

स्वात्मनीति । हे शिष्य त्वं महादेव इव यथा महादेवः शिवोऽहङ्कारदेवता रुद्र इति यावद्दृश्यं दर्शनविषयं जगत्स्वात्मनि स्वरूपेऽहङ्कारे प्रलयं नाशं नीत्वा प्रापयित्वा कृतामेकलत्वं गतः प्राप्तः सन्निजानन्दे स्वात्मसुखे स्थितो भूत्वा नृत्यति तद्दृश्यं ज्ञानविषयं समस्तं जगत्स्वात्मानं ब्रह्माभिन्ने प्रत्यगात्मनि प्रलयं प्रकृष्टो निर्वीजो लयो नाशस्तं नीत्वा प्रापयित्वा बाधं कृत्वेत्यर्थः, तत एकाकितामैद्वन्द्वरू-

पतां गतः प्राप्तः सन्नितानन्दे निरतिशयात्मानन्द आत्मनि
ब्रह्माभिन्ने प्रत्यगात्मनि स्थित्वा नृस्यसि किं नृसं करोषि किं
न वेति प्रश्नः ॥ ५ ॥

इदानीं सविकल्पममाधौ स्थितोसि किं नवेति पृच्छति ।

सायङ्काले समाध्याख्ये स्निग्धां सर्वाङ्गसुन्दरीम् ।

निजशक्तिमुमां पश्यन्महेश इव नृत्यसि ॥ ६ ॥

सायंकाल इति । हे शिष्य त्वं महेश इव यथा महेशः
शिवः सायंकाले प्रदोषसमये स्निग्धां प्रेमवतीं सर्वाङ्गसुन्दरीं
सर्वाङ्ग समस्तानि यानि अङ्गानि हस्तपादनासिकानेत्रादीनि
तैः सुन्दरीं कमलायां निजशक्तिं स्वशक्तिमुमां पार्वतीं पश्य-
न्त्रलोकयन्नुत्पति नृत्यं करोति तद्वत्समाध्याख्ये समाधि-
नामनि सायंकाले सविकल्पसमाधिरूपप्रदोषसमये सविकल्पस्य
समाधेः सर्वजगतो बाधपूर्वं स्फूर्तिसत्त्ववत्त्वेन प्रदोषकालत्व-
मिति भावः, स्निग्धां स्वात्मनि प्रेमवतीं सर्वाङ्गसुन्दरीं सर्वैः
समस्तैरङ्गैरवयवैरनुभाव्यानुभवानुभवितरूपैः सुन्दरीं कमनी-
यरूपामु—उकारवाच्यं लिङ्गशरीरं सर्वाष्टिष्यष्टिरूपं द्विविधं तद-
भिमानिद्वयमाप तैजसाहिरण्यगर्भाख्यं तन्माति साक्षाद्दृश्यत्वे-
नानलोकयति सा तथोक्ता तां, यद्वा—उ ब्रह्मैव प्रत्यगभिन्नं माति
अनुभवति सा तथोक्ता तां, 'यो जागार तमु सामानि यन्ती'ति
श्रुतेनिजशक्तिं निजा स्वीया शक्तिर्जगज्जननसामर्थ्यरूपा
तां चिच्छक्तिं पश्यन्सन्साक्षादवलोकयन्सन् किं नृत्यसि या-
वत्प्रारब्धक्षयं व्यापृतिरूपं नृत्यं करोषि किमिति प्रश्नः ॥ ६ ॥

इदानीं दृश्यावलम्बपरिपाको जातो न वेति पृच्छति ।

दृश्यं निपीय गरलं पाचयित्वा तदात्मनि ।

मृत्युञ्जयपदं प्राप्तः किं हृष्यसि हरो यथा ॥ ७ ॥

दृश्यमिति । हे शिष्य त्वं यथा यद्वद्धरो हरति भक्त-
दुःखमिति हरः सदाशिवो दृश्यं सर्वदेवासुरादिदृग्विषयं गरलं
समुद्रादुत्पन्नं हालाहलं निपीय निशेषं पीत्वा तद्दालाहलमात्म-
नि स्वदेहे पाचयित्वा जारयित्वा मृत्युञ्जयपदं मृत्युञ्जयतीति
मृत्युञ्जयस्तदेव पदं नाम प्राप्तः लब्धः सन् हृष्यति मोदते
तथा तद्वद् दृश्यं ज्ञेयं सर्वं जगद्गरलं गरं विषं तद्धर्मं लाति
अङ्गीकरोतीति गरलं स्वसेवकस्य नाशकत्वात्तन्निपीय निःशेषं
पीत्वाऽऽत्मनः पृथगसत्त्वेनावलोकयित्वेत्यर्थः, तद्वस्तं बाधितं
जगदात्मनि प्रसङ्गभिन्ने ब्रह्मणि पाचयित्वा पकं कृत्वा पुन-
रुदयाक्षमं कृत्वेत्यर्थः, मृत्युञ्जयपदं मृत्युं मृतिकारणं संसारं
जयतीति मृत्युञ्जयो ब्रह्म तस्य पदं स्वरूपं प्राप्तो यातः सन् हृ-
ष्यसि नित्यतृप्तो जातोसि किं न वेति प्रश्नः ॥ ७ ॥

इदानीमन्तःकरणवृत्तौ स्वात्मानं साक्षात्पश्यसि नवेति पृच्छसि ।

यथा संमुखतां नीत्वा मुकुरे मुखमीक्षितम् ।

अखण्डवृत्तौ च तथा स्वरूपं किं विलोकितम् ॥८॥

यथेति । हे शिष्य त्वया यथा यद्वत्सन्मुखतां स्वसन्मुख-
तां दर्पणं मुकुरं नीत्वा प्रापयित्वा तस्मिन्मुकुरे दर्पणं मुखं
वदनमीक्षितमवलोकितं तथा तद्वत्स्वरूपं स्वस्यात्मनो रूपमा-
कृतिं स्वतो द्रष्टुमशक्यमपि अखण्डवृत्तौ ध्यानाभासेनाखण्डा-
काराकारितायां वृत्तावहंब्रह्मास्मीत्याकारायामित्यर्थः, स्वरूपं
स्वस्यात्मनो रूपं सच्चिदानन्दधनमवलोकितं दृष्टं किं नवेति
प्रश्नः ॥ ८ ॥

इदानीं मायायामन्तर्बहिश्चात्मानं जगद्रूपां मायां च दृष्ट्वा
परमाश्चर्यवाजातोसि किं नवेति पृच्छति ।

बहिरन्तर्हरिं पश्यन्मायां पश्यञ्जगन्मयीम् ।

विस्मयं परमं यासि मार्कण्डेय इवात्मनि ॥ ९ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारे श्रीगुरुप्रश्नामृतं चत्वारिंशम् ॥४०॥

बहिरिति । हे शिष्य त्वं मार्कण्डेय इव यथा मार्कण्डेयो
मृकण्डुपुत्रो बहिर्वाह्यदेशे वटपत्रस्थितं बालमुकुन्दरूपमन्तश्च
तद्देहे प्रविष्टः सन्स्वाश्रमे नारायणरूपं हरिं विष्णुं पश्यन्नव-
लोकयन् मायां च मुकुन्ददेहाद्बहिर्वाह्यदेशेऽन्तश्च तद्देहे ज-
गत्स्वाश्रमादिदृश्यरूपां जगन्मयीं जगद्रूपां पश्यन्नवलोकयन्-
सन्परममुत्कृष्टं विस्मयमाश्चर्यं यातः प्राप्तस्तद्ब्रह्महिर्जगतो बा-
ह्यदेशे स्वस्वरूपे स्थितमन्तश्च जगति स्वदेहे सच्चिदानन्दरू-
पेणानुवृत्तं हरिं सर्वद्वैतहरणशीलं प्रत्यगभिन्नं ब्रह्म पश्यन्न-
वलोकयन्सन्मायामपि सदसत्त्वादिलक्षणैर्निरूपयितुमशक्यां
जगन्मयीं जगद्रूपां पश्यन्नवलोकयन्सन्नात्मनि अन्तःकरणे
परमं श्रेष्ठमुत्कृष्टमित्यर्थः, विस्मयमाश्चर्यं यासि प्राप्नोषि किं
किमु न वेति प्रश्नः ॥ ९ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ श्री-
गुरुप्रश्नामृतार्थप्रकाशश्चत्वारिंशः ॥ ४०॥

अथ शिष्यप्रतिवचनम् ।

इदानीं शिष्यप्रतिवचनं निरूपयितुं शिष्यप्रतिवचना-
ख्यमेकश्लोकं प्रकरणमभिधान आह ।

अथ शिष्यप्रतिवचनम् ।

अथेति । अथ गुरुप्रश्नामृतनिरूपणानन्तरं शिष्यप्रतिवचनं
शिष्यस्य च्छात्रस्य प्रतिवचनं प्रत्युत्तरणमेतन्नामकं प्रकरणं

निरूप्यत इति शेषः, तदेवाह ।

श्रीगुरो सानुभावानां करुणापूर्णचेतसाम् ।

श्रीमतां कृपया नूनमस्माकं किमु दुर्लभम् ॥ १ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारे शिष्यप्रतिवचनमेकचत्वारिंशम् ॥ ४१ ॥

श्रीगुरो इति । हे श्रीगुरो श्रिया स्वरूपसंपत्ता युक्तो गुरु-
राचार्यस्नस्य संबोधने हे श्रीगुरो अनेन संबोधनेन त्वादग्यगुरुणां
कृपया शिष्याणां सर्वं सुलभमिति सूचितं, तदेव स्पष्टमाह सा-
नुभावानामिति, सानुभावानामनुभावः प्रतापस्तेन सहितानां, य-
द्वाऽनुभावः स्वात्मानुभवस्तेन सहितानामित्यर्थः, अत एव करुणा-
पूर्णचेतसां करुणा दयया पूर्णं भरितं चेतश्चित्तं येषां तेषां श्री-
मतां स्वसाक्षात्कारसंपत्तिमतां युष्माकं कृपया दययाऽस्माकं त्व-
च्छिष्यभावं प्राप्तानां नूनं निश्चयेन दुर्लभं दुःप्रापं किमु किमस्ति
न किमपि सर्वमपि सुलभमेवेत्यर्थः ॥ १ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितयां बोधसारार्थदीप्तौ-

शिष्यप्रतिवचनार्थप्रकाश एकचत्वारिंशः ॥ ४१ ॥

अथ चर्याचतुष्टयी ।

एवं शिष्यप्रतिवचनमभिधायेदानीं शिष्याणां ज्ञानित्वा-
भिमानेन निषिद्धाचरणे प्रवृत्तिं वारयितुं पूर्णज्ञानिनां तत्र प्रवृ-
त्तावपि तददोषं च दर्शयश्चर्याचतुष्टयारख्यं चतुःश्लोकं प्रकर-
णमभिधास्यन्नाह ।

अथ चर्याचतुष्टयी ।

अथेति । अथ शिष्यप्रतिवचननिरूपणानन्तरं चर्याचतुष्टयी
चर्याया आचारस्य निर्णायिका चतुष्टयी चतुःश्लोकममूहरूपै-
तन्नामकं प्रकरणमित्यर्थः, निरूप्यत इति शेषः, तत्र तावदादौ

ब्रह्मविदो 'न मातृवधेन न भ्रूणहत्यये' त्यादिश्रुत्या निपिद्धा-
चरणस्य दोषाभावप्रतिपादनात्केवलं तत्रैव प्रवृत्तिर्माभूदिति तत्र
प्रवृत्त्याऽशोभाकारित्वं सदृष्टान्तमाह ।

जात्या यद्यपि गौरमेव वदनं रूपस्य नास्ति क्षति-
स्तर्त्तिक कज्जलकालिमा मुखतले संलापनीयो बुधैः ।

अस्तु ब्रह्मविदः कृतैरपि न तैर्दुष्कर्मभिश्चेत्क्षतिः

किं कामादिकदर्थिता वरमहो निःसङ्गसौख्यं वरम् ॥ १ ॥

जायेति । हे शिष्य ब्रह्मविदो ब्रह्म देशकालवस्तुकृतपरि-
च्छेदशून्यं वस्तु वेत्ति जानातीति ब्रह्मवित्तस्य ब्रह्मविदः कृतैरा-
चरितैरपि तैर्नरकादिप्रापकैर्ब्रह्महननादिभिर्दुष्कर्मभिर्दुष्टानि नि-
पिद्धानि यानि कर्माणि तैः क्षतिर्नाशो न नास्ति चेद्यदि तर्हि अन्तु
भवतु दोषाभावः श्रुतिप्रामाण्यात्तथापि ब्रह्मविदः कामादिकद-
र्थिता कामो विषयभोगेच्छाऽऽदिष्येषां क्रोधादीनां तैः कदर्थिता
तुच्छता वरमुत्तमं किमहो किमुत निःसङ्गसौख्यं निःसङ्गं नाशा-
दिभिरसंबद्धं सौख्यं सुखमेव सौख्यं निरतिशयं सुखमित्यर्थः,
वरं श्रेष्ठं तद्वदेति शेषः, तत्र दृष्टान्तो वदनं यद्यपि मुखं जात्या
स्वभावेन गौरवर्णमस्ति अत एव तत्र लग्नेऽपि कज्जलं रूपस्य
क्षतिर्हानिर्नास्त्येव न विद्यत एव परन्तु नेत्रप्रान्तभागेष्वेव
लग्नेन कज्जलेन रूपस्य क्षतिर्नास्तीत्युक्तं सत्यमेव किञ्च प्रत्युत
रूपशोभाकार्येव तद्भवति तत्ततो हेतुर्बुधैर्विवेकिभिर्मुखतले
वदनफलके कज्जलं कालिमा कज्जलस्य तैलादिमयुक्तदीपोत्प-
न्नस्य काष्ण्यद्रव्यस्य कालिमा श्यामत्वं संलापनीयो लेपनीय
इत्यर्थः, अयं भावः—यद्यपि 'न मातृवधेन'त्यादि श्रुतिभिर्ज्ञानिनां
निपिद्धाऽऽचरणे दोषाभाव उक्तस्तथापि न तत्र विधिः किन्तु

तीव्रप्रारब्धवशेन जातेऽपि तस्मिन् दोषाभाव उक्तोऽतस्तत्रैव न प्रवर्तितव्यमसङ्गात्मसुख एव रतिः संपाद्या यथा गौरवर्णे मुखे लोकव्यवहारवशेन मुखशोभायै नेत्रयोरञ्जनं कार्यमित्युक्ते-
नेत्रयोः कज्जलेऽञ्जिते तच्छोभा स्यात्तस्मिन् मुखतले संलापिते सति लोकेऽशोभैव स्यादेवं तीव्रप्रारब्धवशेन कृतेऽपि निषिद्धक-
र्मणि तत्क्षयेन शुद्धिकारणत्वादन्तःकरणस्य ज्ञानिनो गुण एव तस्मिन् बुद्धिपूर्वं कृते च मुखमण्डले कज्जललेप इव लोकहास-
जन्यं दुःखमेव स्यात्, किञ्च तदाचरणेन च नरकादिजन्यं दुःख-
मेव स्यादतस्तत्र न प्रवृत्तिः कार्येति ॥ १ ॥

ननु विद्यावतां प्रबलश्रुत्योक्तस्य निषिद्धाचरणे दोषाभा-
वस्य सत्त्वात्तदाचरणे को दोष इत्याशङ्क्याह ।

विद्यैवाधिगता सदामृतमयी विद्यावता तत्सुखं
स्थेयं वर्त्मनि सङ्गदोषरहिते सङ्गः पुनः कीदृशः ।
किं भूषाऽस्य वरा स्थितिः स्तुतिमयी सा राजसिंहासने
द्वारि द्वारि कपर्दिकार्थमटनं किं वाऽस्य राज्ञो वरम् ॥२॥

विद्यैवेति । विद्यावता ज्ञानिना विद्यैव ज्ञानमेवाऽधिगता
प्राप्ता सा चामृतमयमृतं सुखं ब्रह्म तन्मयी तद्रूपाऽस्ति यदि
यहिं तत्तर्हि सुखं यथा भवति तथा सङ्गदोषरहिते सङ्गः का-
मादिभिः सम्बन्धस्तज्जन्यो यो दोषो दुःखरूपमनिष्टं तेन र-
हिते व्यतिरिक्ते वर्त्मनि आचरणरूपे मार्गे स्थेयं स्थितिः
कार्या पुनर्ज्ञानप्राप्तेरनन्तरं कीदृशः किं प्रकारः सङ्गः पा-
पकर्मभिः सम्बन्धो भवेन्नैव भवेदित्यर्थः, ननु किं निःसङ्गसुखेन
विदेहमुक्तिस्तु स्यादेव ज्ञानफलत्वात्तस्या इत्याशङ्क्या जीवतो
मुक्तिसुखानुभवे तस्या अप्यसिद्धिरिति निश्चित्य सङ्गसुखा-

न्निःसङ्गसुख आधिक्यं तदादराय प्रदर्शयन्ट्टान्तेन पृच्छति किमिति, अस्य राजकुलोत्पन्नस्य प्राप्तराज्यस्य च पुरुषस्य राजसिंहासने राज्ञो नृपस्य यत्सिंहासनं पदं तस्मिँल्लोकादरणीयस्थान इत्यर्थः, सा प्रसिद्धा लोकपूज्या स्थितातः स्थानं सा वरा श्रेष्ठा भूपाऽलङ्कृतिः स्तुतिमयी स्तोत्ररूपा किं किमु किं किंवाऽस्य प्राप्तराज्यस्य राज्ञो नृपस्य द्वारि द्वारि लोकानां द्वारे द्वारे कपर्दिकार्थं कपर्दकलाभेच्छयाऽटनं भ्रमणं वरं श्रेष्ठं तत्कथय निन्द्याचरणेन जीवन्मुक्तिसुखानुभवाभावाल्लोकनिन्दाजन्यदुःखाधिकाच्च विदेहमुत्स्यभावेन च नरकदुःखस्य विद्यमानत्वाच्च न निन्द्याचरणे प्रवर्तितव्यमिति भावः ॥ २ ॥

ननु श्रुतिप्रावल्येन निन्द्याचरणे ज्ञानिनां प्रवृत्तिर्भवतु को दोष इत्याशङ्क्य प्रयोजनाभावान्न कार्येत्याशयेनाह ।

शिष्टाचारपथं विना यदि भवेदात्मप्रबोधो महान्-

स्त्याज्यस्तर्हि तु सर्वदैव विदुषा वर्णाश्रमाणां क्रमः ।

वर्त्म ज्ञस्य विलक्षणं यदि कृतात्मिकाकृतात्मकर्मणः

संगृह्णातु जनांस्तदा भुनिजनस्तेनापि नास्य क्षतिः ॥३॥

शिष्टाचारेति । हे शिष्य तव शिष्टाचारपथं विना शिष्टानां श्रेष्ठानामाचारः कर्म तदेव पन्था मार्गः स्वर्गापवर्गकारणत्वात्तं तथोक्तं विना वर्जयित्वा निन्द्याचरणेनेत्यर्थः, महान्प्रबोधो दृढं ज्ञानं यदि यर्हि भवेत्स्यात्तर्हि तु तर्ह्येव विदुषा ज्ञानिना वर्णाश्रमाणां वर्णाश्च ब्राह्मणाद्या आश्रमा ब्रह्मचर्याद्यास्तेषां क्रम आचारः सर्वदैव सर्वकालमपि त्याज्यस्यक्तुं योग्यः स्यान्निपिष्टाचरणेनैव ज्ञानप्राप्तौ सत्यां सर्वेषामेव मुक्तिः स्यादेवं च सर्वेषामपि तत्र प्रवृत्तौ सन्मार्गोच्छेद-

प्रसङ्गो न हि सन्मार्गगामिनां प्रवृत्तिस्तत्र दृश्यते न हि च नि-
 पिद्धाचाराणां मुक्तिरपि सर्वेषां दृश्यते किन्तु केवलनरकप्रा-
 प्तिरेव दृश्यते श्रूयते चाऽतो निन्द्यकर्मणि प्रवृत्तिर्नैव कार्योत
 भावः, ननु 'नैनं कृताकृते तपतः, एतद्वा न तपति किमहं
 साधु नाकरवं किमहं पापमकरवमि'त्यादिश्रुतिभिर्ज्ञानिषु सुकृ-
 तदुष्कृतभयाभावप्रतिपादनार्त्तिक निष्फलसत्कर्मचार एवाग्रह
 इत्याशङ्क्य लोकसंग्रहफलसद्भावान्मैवमित्याह वर्त्तेति, ज्ञस्य ज्ञा-
 निनो वर्त्माऽऽचरणरूपो मार्गः कृतात्कर्मणोऽकृतादकर्मणः
 कर्मसागादिसर्थः, यद्वा कृतात्कर्मफलात्स्वर्गादेरकृतान्मोक्षा-
 च्चात्र श्रुतिः ।

‘अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादन्यत्रास्मात्कृताकृताद् ।

अन्यत्र भूताच्च भव्याच्च यत्तत्पश्यसि तद्वदे'ति ॥

विलक्षणं भिन्नमस्तीति यदि चेद्वदसि तदा तर्हि मुनिजनो
 मुनीनां ज्ञानिनां जनः समूहो जनाल्लोकान्कर्माधिकारिजीवा-
 निसर्थः, संगृह्णातु ग्राहयतु स्वयं कर्म कृत्वा लोकानपि कार-
 यतु इत्यर्थः, ।

‘लोकसंग्रहेमेवापि संपश्यन्कर्तुमर्हसी'ति ।

भगवद्गीतोक्तेः, ननु तर्हि लोकसंग्रहार्थमेव कर्मकुर्वतोपि
 तदाऽऽसत्स्या बन्धः स्यादित्याशङ्क्याह तेनापीति, तेनापि लोक-
 संग्रहार्थं कृतेनापि कर्मणाऽस्य ज्ञानिनो क्षतिर्नाशो न न विद्यते
 निपिद्धाचारेण बन्धाभाव इव सत्कर्मचारेपि बन्धाभावाल्लोक-
 संग्रहाय सत्कर्मचार एव ज्ञानिना प्रवर्तितव्यमिति भावः ॥३॥

ननु तर्हि दत्तादीनां कथं तत्र तत्र पुराणेषु स्वेच्छाचारः
 श्रूयते इत्याशङ्क्याह ।

दत्तोऽसावृषभो जडश्च भरतो मङ्गिश्च संवर्त्तकः

कर्मभ्रष्टपथं गताः कथममी चेत्पूर्वपक्षस्तत्र ।

साधो जागरितान्प्रतीदमुदितं पश्यन्ति शृण्वन्ति ये

निद्रान्धा न विलोकयन्ति न पुनः शृण्वन्ति वाच्या न ते ४

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारे चर्याचतुष्टयी द्विचत्वारिंशः ॥ ४२ ॥

दत्त इति । असौ पुराणेषु प्रसिद्धो दत्तो दत्तात्रेय ऋषभ
ऋषभनामा राजा नाभेः पुत्रो जडो भरतो भागवते प्रसिद्धो
जडभरतो मङ्किश्च मङ्किनामा मुनिरपि संवर्त्तकश्च संवर्त्तकनामे-
त्येवमप्येते कर्मभ्रष्टपथं कर्मभ्यो विहितकर्मभ्यो भ्रष्टश्च्युतो
यो पन्था मार्गस्तं गताः प्राप्ताः कथं कुत इति तव पूर्वप-
क्षः प्रश्नश्चेद्यदि तर्हि हे साधो अनेन सम्बोधनेन तव सा-
धकत्वादेव कथितमिति सूचितं, तदेव स्पष्टमाह जागरितानिति,
ये पश्यन्ति अवलोकयन्ति जगद्गतपदार्थाननुभवन्तीत्यर्थः,
किञ्च शृण्वन्ति जगद्गतपदार्थनामानि श्रोत्रेणानुभवन्ति ता-
ज्जागरिताञ्जाग्रदवस्थावत इत्यर्थः, इदं लोकसंग्रहार्थं कर्म कर्त्त-
व्यमित्येवमुक्तं ये दत्तादय आत्मसाक्षात्कारानन्तरं न विलो-
कयन्ति न जगत्पदार्थान्पश्यन्ति न च नैव शृण्वन्ति तत्तत्प-
दार्थनामान्यपि श्रोत्रेण नानुभवन्ति ते निद्रान्धा निद्रया प्रप-
ञ्चविस्मृतिलक्षणया सुप्त्याऽन्धाश्चक्षुर्हीनब्रह्मरूपास्ते पुरुषा
न वाच्या न वचनार्हास्तेषां ब्रह्मरूपत्वाद्विधिनिषेधानधिका-
रितया सत्कर्महीना अपि न निन्द्या इति भावः ॥ ४ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ चा-
र्याचतुष्टयर्थप्रकाशो द्विचत्वारिंशः ॥ ४२ ॥

अथ ज्ञानगङ्गातरङ्गोनाशीतिकम् ।

एवं चर्याचतुष्टयीं निरूप्येदानीं बहुसन्देहनिराकरणेन ज्ञा-

नदाढ्याय ज्ञानगङ्गातरङ्गोनाशीत्याख्यमेकोनाशीतिश्लोकं प्रकरणमभिदधान आह ।

अथ ज्ञानगङ्गातरङ्गोनाशीतिकम् ।

अथेति । अथ चर्याचतुष्टयीनिरूपणानन्तरं ज्ञानगङ्गातरङ्गोनाशीतिकं ज्ञानं ज्ञप्तिः सैव गङ्गा पवित्रकारकत्वाद् ।

न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते' ।

इति गीतोक्तेः, यद्वा ज्ञानं ज्ञप्तिः सैवाऽऽत्मसन्मुखतया सन्ततगतिमत्त्वात्सागरं प्रति सन्ततगमनवती गङ्गेव गङ्गा तस्यास्तरङ्गा इवास्मिन्प्रकरणे निरूपयिष्यमाणाः श्लोकास्ते तत्तत्संश्रयमलनिवर्तकत्वात्तरङ्गा भङ्गास्तेषामेकेनान्यूनानाऽशीतिस्तत्संख्यानां श्लोकानां समूहरूपमेकोनाशीतिकं प्रकरणमुच्यत इति शेषः, तत्र तावद्वादोक्तप्रकरणप्रयोजननिरूपणेनैतच्छ्रवणे शिष्यं प्रेरयति ।

ज्ञानगङ्गातरङ्गोनाशीतिकं शृणु सांप्रतम् ।

एकेनाप्यङ्गलभेन सर्वपापक्षयो भवेत् ॥ १ ॥

ज्ञानगङ्गेति । हे शिष्य त्वं भवान्सांप्रतमधुना ज्ञानगङ्गातरङ्गोनाशीतिकं ज्ञानमहंब्रह्मास्मीतिप्रमारूपा वृत्तिस्तस्यैव ब्रह्मात्मविषये सन्ततप्रवाहवत्त्वात्पवित्रकारकत्वाच्च तदेव गङ्गेव गङ्गा तस्यास्तरङ्गास्तत्तद्विवेकरूपा वृत्तयस्तासां प्रतिपादकत्वादेतत्प्रकरणस्थश्लोकानां ज्ञानगङ्गातरङ्गत्वं तदाश्रयत्वादेतत्प्रकरणस्य च ज्ञानगङ्गात्वं तेषामूनाशीतिकमूना-एकोनायाऽशीतिस्तत्परिमितानां श्लोकानां समूहरूपं वक्ष्यमाणं प्रकरणं समूहे कन्, शृणु श्रोत्रेणानुभव श्रोतव्यमित्यर्थः, ननु ममैतत्प्रकरणश्रवणेन किं फलं स्यादित्याशङ्क्याहंकेनापीति, एके-

नापि ज्ञानगङ्गातरङ्गेण लौकिकगङ्गातरङ्गेणैवाङ्गलघ्नेनाङ्गे
लिङ्गशरीरे लघ्नेन विचारपूर्वं स्थिरीभूतेन गङ्गातरङ्गपक्षे शरी-
रलघ्नेन सर्वपापक्षयोऽखिलपापनाशो ज्ञानगङ्गातरङ्गपरामृष्टलि-
ङ्गशरीरे सन्देहपापक्षयो भवेत्स्यादतो मुमुक्षुणा त्वयाऽन्यै-
श्चेदं प्रकरणं श्रोतव्यमिति भावः ॥ १ ॥

ननु चिद्रूपब्रह्मणो व्यापकत्वेन सर्वत्र विद्यमानत्वेपि
कस्य चिद्भाभः कस्य चिदलाभोऽयुक्त इत्याशङ्क्य सदृष्टान्तं
तत्सम्भावयति ।

वाङ्मयं खं हि सर्वत्र वाचो मूकस्य दुर्लभाः ।

चिन्मयं ब्रह्म सर्वत्र विद्याहीनस्य दुर्लभम् ॥ २ ॥

वाङ्मयमिति । चिन्मयं चिन्मात्रं ब्रह्म देशकालवस्तुकु-
तपरिच्छेदशून्यमात्मवस्तु सर्वत्र समस्तपदार्थेषु समस्तप्राणि-
ष्वपि अस्ति विद्यते ज्ञानिदृष्ट्या तथा सत्यपि विद्याहीनस्य
ज्ञानरहितस्य दुर्लभं दुःखेन श्रवणादिप्रयासेनैव लब्धुं शक्यं
नानायासेन लब्धुं शक्यं साधनहीनस्य त्वप्राप्यमेव तदिति
भावः, तत्र दृष्टान्तो हि यथा वाङ्मयं शब्दप्रचुरमाकाशस्य
शब्दगुणवत्त्वात्खमाकाशं सर्वत्र समस्तप्राणिषु अस्ति तथापि
मूकस्य मूकत्वफलकेन केन चित्कर्मणा वाग्निन्द्रियमप्राप्तस्य वाचो
व्यक्तवाक्योच्चारं दुर्लभा दुःखेन तत्प्रापककर्माचरणेनाया-
सेन लब्धुं शक्या नान्यथेत्यर्थः ॥ २ ॥

ननु ब्रह्मचैतन्यस्य स्वयं प्रकाशरूपत्वे सति कुतोऽन्तःक-
रणवृत्त्यप्रकाश्यत्वमित्याशङ्क्य सदृष्टान्तं तत्सम्भावयति ।

प्राचीमथ प्रतीचीं वा यत्र क्व चन गच्छतु ।

तमसा दृश्यते नैषा ब्रह्मचिद्भास्करो यथा ॥ ३ ॥

प्राचीमिति । यथा यद्वत्तमसा राज्यन्धकारेण नेत्रपटल-
रूपेण वाऽऽवृतनेत्र इति शेषः, पुरुषः प्राचीं पूर्वदिशं प्रति अ-
थवा यद्वा प्रतीचीं पश्चिमां दिशं प्रति अथवा यद्वा यत्र क चन
यत्र कुत्रापि दक्षिणस्यामुत्तरस्यामथ ऊर्ध्वं वेत्यर्थः, कुत्रापि
सूर्यदर्शनाय गच्छतु यातु तथापि तत्तद्दिशां प्रकाशको भास्करः
सूर्यो न दृश्यते नावलोक्यते स्वयंप्रकाशमानोपि सूर्यस्तिमि-
रावृतचक्षुषा यथा नैत्र दृश्यत इति भावः, तथा तद्वत्तमसाऽ-
ज्ञानेनावृतः पुरुषो यत्र क चनोपासनयेन्द्रलोकादिब्रह्मलो-
कान्तं कर्मणा वा पितृलोकं निषिद्धकर्मणा वा नरकादिस्था-
वरान्तं कुत्रापि गच्छतु यातु तथापि एषा विद्वत्प्रसक्षा ब्रह्म-
चिद्देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्या चित्सर्वचेयसामान्यप्रका-
शिका चेतना न दृश्यते नावलोक्यते तस्याः स्वयं प्रकाशरू-
पत्वे संशयि अज्ञानावृतप्राणिषु अप्रत्यक्षत्वं तदावरणशून्येषु-
विद्वत्सु प्रत्यक्षत्वं चेति भावः ॥ ३ ॥

ननु प्रपञ्चासम्बद्धे ब्रह्मणि तदसम्बद्धप्रपञ्चस्य स्थितिः
कथं सम्भाव्येत्याशङ्क्य तदपि सदृष्टान्तं सम्भावयति ।

आकाशमण्डले शून्ये यथा नक्षत्रमण्डलम् ।

चिद्ब्रह्ममण्डले शून्ये तथा संसारमण्डलम् ॥ ४ ॥

आकाशमण्डल इति । यथा यद्वच्छून्ये वास्तववाय्वादि-
सम्बन्धरहितत्वान्नक्षत्रमण्डलसम्बन्धरहित आकाशमण्डल आ-
काशस्य नियतो मण्डले स्वरूपे नक्षत्रमण्डलं नक्षत्राणां ताराणां
मण्डलं समूहोऽस्ति तथा तद्वच्छून्ये वास्तवप्रपञ्चमण्डलस-
म्बन्धरहिते स्वतोपि निराकारे प्रतीतिविषयत्वाभावाच्छून्य-
रूपे च चिद्ब्रह्ममण्डले चिन्मात्रब्रह्मस्वरूपे संसारमण्डलं संसा-

राणां सर्गाणां मण्डलं समूहोऽस्ति आकाशस्य नक्षत्रमण्डलेन सह वास्तवसम्बन्धाऽभावेऽपि प्रातीतिकसम्बन्ध इव ब्रह्मसंसार-मण्डलयोरपि वास्तवसम्बन्धाभावेऽपि प्रातीतिक एव सम्बन्धो ज्ञेय इति भावः ॥ ४ ॥

ननु मननवतो मुनेस्तुर्या स्थितिर्वर्ण्यते तत्र तत्र शास्त्रेषु तां कथयेत्सपेक्षां शिष्यस्यालक्ष्य तां प्रदर्शयति ।

जाग्रत्स्वरूप एवायं पश्यन्त्स्वप्नमयं जगत् ।

सुषुप्त इव चिद्रूपे मुनेस्तुर्यस्थताद्भुता ॥ ५ ॥

जाग्रदिति । सुषुप्ते निद्रायां सुषुप्त्यावृते प्रत्यगात्मनीति यावत्, तिष्ठन्वर्त्तमानः सन् स्वरूपं प्रातिभासिकमित्यर्थः, इव यथा पश्यति तथा तद्वत्स्वरूपं स्वेनैवान्यनिरपेक्षतया रूप्यते प्रकाशयत इति स्वरूपं तस्मिंश्चिद्रूपे मायोपाधिके जगत्कारणभूते चिद्रूपेऽव्याकृताभिधे जाग्रज्जाग्रदवस्थायां प्रतीयमानं ज-जद्विश्वं स्वप्नवन्मिथ्याभूतं पश्यन्नवलोकयन् सन् तिष्ठान्तं स्थितिं करोति सैतादृशी मुनेर्ज्ञानिनस्तुर्यस्थता तुर्ये मायाशबले ब्रह्मणि स्थितिस्तत्ता तद्रूपताऽद्भुताऽऽश्चर्यरूपाऽस्ति सा वक्तुमशक्येति भावः ॥ ५ ॥

ननु तर्हि सा तुर्यस्थितिर्मुमुक्षोरपि मम कुतो न जायते तत्राह ।

मुमुक्षा दम्भमात्रं ते न ते तीव्रा मुमुक्षुता ।

तीव्रा यदि मुमुक्षा स्यान्न विलम्बो भवेदियान् ॥ ६ ॥

मुमुक्षेति । हे शिष्य ते तव मुमुक्षा मोक्षेच्छा दम्भमात्रं क-पटमेव केवलमस्ति लोकप्रदर्शनायै केवलं सा त्वया धृतेति भावः, ननु मम मोक्षेच्छायाः पारणार्थिकत्वमेवास्ति न तु दाम्भिकत्व

मतः कुतो मे सा न प्राप्यत इत्याशङ्क्याह नेति, हे शिष्य ते तत्र तीव्रा दृढा फलपर्यन्तमपरिच्छिन्ना मुमुक्षुता मोक्षेच्छावत्त्वं न न विद्यते, ननु मम मोक्षेच्छाया अदार्ढ्यं भवता कथं निश्चितं तत्राह तीव्रेति, तीव्रा दृढा मुमुक्षा मोक्षेच्छा यर्हि स्याद्भवेत्तर्ही-यानेतावान्विलम्बश्चिरकालस्तुर्यस्थितेर्न भवेन्न स्यादतो दा-म्भिकमुमुक्षाया इदं फलं तदभावे वा तददार्ढ्यफलमिति नि-निश्चितमस्माभिरिति भावः ॥ ६ ॥

ननु तर्हि मुमुक्षावतोपि मे सा प्राप्ता भवेन्नवेति सन्देहं कु-र्वन्तं प्रत्याह ।

अभूत्कुहूमयं विश्वं पक्षः स मलिनो गतः ।

इदानीं निर्मलः पक्षो जातं राकामयं जगत् ॥ ७ ॥

अभूदिति । सत्त्वयानुभूतो मलिनः कृष्णः पक्षो मासार्धं गतो व्यतीतः कृष्णपक्षो गत इति कुतो ज्ञातं तत्राहाभूदिति, विश्वं दृश्यमानं पदार्थजातं कुहूमयं यस्याममावास्यायां चन्द्रकलाना-मत्यन्तमदृश्यता सा कुहूः 'सा नष्टेन्दुकला कूहूरि'त्यमरसिंहः, अ-न्धकाररात्रिर्ग्राह्या तन्मयं तत्प्रचुरमभूत्स्थितं पूर्वं तदिदानीं रा-कामयं राका पूर्णचन्द्रवती पूर्णिमा तया चात्र तद्रात्रिर्ग्राह्या तया प्रकाशितं जगज्जगद्गतपदार्थजातं जातं संपन्नमत इदानी-मधुना निर्मलः शुक्लः पक्षो मासार्धं विद्यतेऽत इदानीं मलिन-पक्षो गत इति निश्चेतव्यम्, अयमाशयः—पूर्वत्वान्तःकरणस्या-ज्ञानादृतत्वात् 'षोडशकलः सोम्य पुरुषे' इति श्रुत्योक्तषोडशक-लानां तदाऽऽवृत्तत्वेन तत्तन्निपुटीरूपाणां तिथीनां मालिन्यमभू-त्तेन चान्धकाररात्रिषु स्थाण्वादौ चौरादिविपरीतज्ञानवदा-ऽऽत्मन्येव तत्तद्रूपनिपुटीरूपज्ञानं विपरीतज्ञानमेव स्थितं स पक्षो

मलिन इदानीं गत इदानीं शुक्लपक्ष इव प्रतिपदादिपूर्णिमा-
न्ततिथिषु चन्द्रकलाधिक्येन रात्रौ प्रकाशाधिक्याद्विपरीत-
ज्ञाननिवृत्त्या स्थाण्वादिषु स्थाण्वादियाथार्थ्यज्ञानाभिवाज्ञान-
निवृत्त्या श्रवणादिपरिपाके जाते ज्ञानस्य यथोत्तरं वृद्ध्या प-
ञ्चदशत्रिपुटीलक्षणतिथिषु त्रिपुटीबाधपूर्वमात्मयाथार्थ्यस्फुरणं
जायतेऽत इदानीं शुक्लपक्षस्य ब्रह्मपक्षस्यैव प्रवृत्तिर्जातिंति
पूर्णमास्यां चन्द्रवत्पूर्णं ज्ञानमपि स्यादिति निश्चेतव्यमिति ॥७॥

ननु सूक्ष्मस्यापि मनसो यत्र स्थितिर्न सम्भाव्यते तत्र
मुनीनां पर्वतवत्स्थितिः कथं सम्भाव्या तत्राह ।

न तिष्ठति मनो यत्र गोः शृङ्गे सर्षपो यथा ।

शैला इव समाधिस्थास्तत्रैव स्थितिमागताः ॥८॥

नेति । यथा यद्गद्गोर्धेनोः शृङ्गे विषाणे शृङ्गाग्र इत्यर्थः,
सर्षपः शिरीषबीजं न तिष्ठति नैव स्थितिं प्राप्नोति तत्रैव शैला
इव यथा शिलानां समूहरूपा पर्वताः स्वभारेण तदाक्रम्य
स्थितिं स्थिरतामागताः प्राप्ता इति सम्भाव्यते तद्वद्यत्र ब्र-
ह्माभिन्ने प्रत्यगात्मानि मनः सङ्कुलपत्रिकल्पवदन्तःकरणं न ति-
ष्ठति न विद्यमानं भवति असद्भवतीत्यर्थः, यद्वा न स्थिरं भ-
वति तत्रैव ब्रह्माभिन्ने प्रत्यगात्मन्येव समाधिस्थाः समाधौ नि-
र्विकल्पसमाधौ स्थिताः सन्तो मुनयः स्थितिमागताः स्थि-
रतां प्राप्ताः ॥ ८ ॥

ननु मुनीनां मननस्थितिः सा कथं ज्ञातव्येत्यपेक्षां शि-
ष्यस्यालक्ष्य गुरुराह ।

जलप्रवाह इव याऽनवच्छिन्ना स्वभावतः ।

चतुर्दशधियां दूरे सा मुनेर्मननस्थितिः ॥ ९ ॥

जलप्रवाहेति । हे शिष्य जलप्रवाह इव यथा जलस्य तोषस्य प्रवाहः स्रोतः स्वभावतः स्वभावेनैवानर्वाच्छन्ना निरन्तरोऽखण्ड इत्यर्थः, अस्ति तथा तद्वद्या विवेकिप्रसिद्धा स्वभावतः स्वभावेनैवाऽनर्वाच्छन्ना नैरन्तर्येण वर्तमाना सोक्तलक्षणा मुनेर्मननवतः पुरुषस्य मननस्थितर्मननस्य स्थितिः स्थिरताऽन्येषां तस्य च चतुर्दशधियां चतस्रो मनोबुद्ध्यहङ्कारचित्ताख्या धियो ज्ञानानि दश च ज्ञानेन्द्रियाणि पञ्च कर्मेन्द्रियाणि च पञ्चेति दश धियश्चैतासां चतुर्दशधियां चतुर्दशसङ्ख्याकज्ञानानां दूरे वर्तमानाऽविषयेत्यर्थः, अतः सा वर्णयितुं नैव शक्येति भावः ॥ ९ ॥

एवं मननस्थितेर्त्रचनाविषयत्वं निरूप्येदानीं तामेव लक्षणेन लक्षयति ।

परमात्मपदभ्रष्टः स पुनः परमात्मताम् ।

यया प्राप्नोति विश्वात्मा सा मुनेर्मननस्थितिः ॥ १० ॥

परमात्मेति । पूर्वमज्ञानेन परमात्मपदभ्रष्टः परं कार्यकारणातीतं यदात्मस्वरूपं पदं स्वरूपं तस्माद्भ्रष्टश्च्युतः स एव पुनर्भूयो विश्वात्मा विश्वस्य जगत आत्मा स्वस्वरूपभृतः परमात्मतां परमः कार्यकारणास्पृष्टो य आत्मा तस्य भावस्तद्रूपतां यया स्थित्या प्राप्नोति याति सोक्तलक्षणा मुनेर्मननवतः पुरुषस्य मननस्थितर्मननरूपा स्थितिरवस्था ज्ञेया ॥ १० ॥

तामेव पुनर्लक्षणान्तरेण लक्षयति ।

प्रतिबिम्बं न गृह्णाति निर्मलो निकटस्थितः ।

प्रपञ्चवञ्चने युक्तिः सा मुनेरेव नामुनः ॥ ११ ॥

प्रतिबिम्बमिति । कश्चिन्निर्मलः शुद्धो दर्पणो मुकुरः स-

मीपवर्त्त्यपि पदार्थानां नीलादिगुणवद्द्रव्याणां प्रतिविम्बमा-
भासं न गृह्णाति नाङ्गीकरोति चेत्तद्वन्निर्मलो रागादिमलशून्यो
निकटस्थितो जगद्गतपदार्थानां निकटे समीपे स्थितो वर्त्तमानः
सन्नपि तेषां पदार्थानां प्रतिविम्बमाभासं न गृह्णाति नैवाङ्गी-
करोतीति या स्थितिः सोक्तलक्षणा प्रपञ्चवञ्चने युक्तिः प्रप-
ञ्चस्य संसारस्य यद्वञ्चनं निरसनं तस्मिन् युक्तिः कुशलता मुने-
रेव मननवत् एव भवति अमुनेर्मननरहितस्य न न भवति ॥११॥
इदानीं मुनेः प्रतापं दर्शयति ।

अपसर्पन्तिवति प्रोक्ताः क्षणादपसरन्त्यमी ।

यदाज्ञया मनोभावाः स वशी कस्य नाद्भुतः ॥ १२ ॥

अपसर्पन्तिवति । अनेन मुनिना अपसर्पन्तिवति अपस-
र्पन्तु दूरं गच्छन्तु इत्येवं प्रोक्ता आज्ञप्ताः सन्तोऽमी एते प्र-
त्यक्षा मनोभावा मनसोन्तःकरणस्य विकाराः कामक्रोधा-
दयो यदाज्ञया यस्य मुनेराज्ञा प्रेरणा तथा क्षणात्क्षणमात्रका-
लेनैवापसर्पन्ति निवृत्ता भवन्ति स मुनिर्ज्ञानी कस्य कस्य वि-
कारस्यापि वशी वशवर्त्ती न न भवति अतः सोऽद्भुतो लोकह-
ृष्या विषयवशी प्रतीयमानोपि विषयावशित्वादाश्चर्यरूप
इति भावः ॥ १२ ॥

नन्वज्ञानिनां मनोवृत्त्यधीनत्वं ज्ञानिनां तु तदनधीनत्व-
मुक्तं तत्र मनस ऐक्ये पुरुषभेदेन विलक्षणकारित्वे को हेतुरि-
त्याशङ्क्य सदृष्टान्तं हेतुत्वा तत्सम्भावयति ।

जारणात्कालकूटस्य शम्भोराशीविषा वशाः ।

मारणान्मनसस्तद्वन्मुनेरिन्द्रियवृत्तयः ॥ १३ ॥

जारणादिति । कालकूटस्य कालकूटनामकं यत्समुद्रो-

त्पन्नं विषं तस्य जारणात्पाचनाद्, एवं हि पौराणिकी कथा-
 दुर्वाससः शापेन त्रैलोक्यलक्ष्मीः समुद्रे मग्ना तदा त्रैलोक्ये पी-
 डित इन्द्रादिदेवैः सह ब्रह्मा विष्णुं शरणं जगाम तदा वि-
 ष्णुना समुद्रमथने प्रेरितैर्देवासुरैर्मिलितैः समुद्रस्थितलक्ष्मी-
 प्राप्यै समुद्रमथन आरब्धे सति ततः कालकूटं विषं प्रथममु-
 त्पन्नं तेन च देवासुराः जगच्च सर्वे पीडिताः प्रलयकाल इव
 तदा शिवं शरणं गतेषु मर्षेषु शिवेन तद्रक्षणाय तद्रक्षितं पा-
 चितं चेति तत एव शम्भोः शम्भुनामप्राप्तस्य शिवस्याऽऽशी-
 विषा आशीषूरगदंष्ट्रासु विषं गरलं येषां ते तथोक्ताः सर्पाः
 स्वबलं शिवे न्यूनत्वादकिञ्चित्करं ज्ञात्वा वशाः स्वाधीना
 जाता यथा यद्वत्तद्वत्तथा मनसः सङ्कल्पाविकल्परूपस्यान्तःक-
 रणस्य मारणान्नाशान्मुनेर्मननवतो ज्ञानिन इन्द्रियवृत्तय
 इन्द्रियाणामन्तःकरणादिमहितानां श्रोत्रादीनां वृत्तयः स्व-
 स्वविषयग्राहका अंशाः वशाः स्वाधीना जाताः ॥ १३ ॥

ननु मुमुक्षूणां प्रथममहंमतयोस्त्यागे विहिते तदशक्तेन
 किं कार्यमित्याशङ्क्यह ।

अहन्ताममतात्यागः कर्तुं यदि न शक्यते ।

अहन्ताममताभावः सर्वत्रैव विधीयताम् ॥ १४ ॥

अहन्तेति । हे शिष्य यदि यर्हि अहंममतात्यागोऽह-
 न्ताया देहादिष्वहंभावस्य ममतायाश्च पुत्रदारादिषु ममत्वस्य
 च त्यागो विमर्गः कर्तुं सम्पादयितुं न शक्यते न पार्यते तर्हि
 सर्वत्रैव सर्वपदार्थेषु आप अहन्ताममताभावोऽहन्ताया अह-
 ङ्कारस्य ममताया ममत्वस्य चाऽभावोऽसत्तैव विधीयताम-
 नुसन्धीयतामनेनैवोपायेन मोक्षो भवोदिति भावः ॥ १४ ॥

इदानीं वर्णाश्रमधर्मभ्यो विचारवैराग्ययोर्विशेषमादरं
कर्तुं तच्छ्रैष्ठ्यमाह ।

वर्णाश्रमवयोवेषाध्ययनाचारसुन्दरः ।

विना विचारवैराग्यैः पशुरेव न संशयः ॥ १५ ॥

वर्णोति । वर्णाश्रमवयोवेषाध्ययनाचारसुन्दरो वर्णो ब्रा-
ह्मणादिस्तेनाऽऽश्रमश्च ब्रह्मचर्यादिस्तेन वयश्च तारुण्यं तेन
वेषश्चालङ्कारः सौन्दर्यसम्पादनं तेन चाऽध्ययनं वेदादीनां प-
ठनं तेनापि आचारश्च स्वविहितकर्मानुष्ठानं तेनापि सुन्दरो र-
मणीयो दृश्यमानोपि स पुरुषो विचारवैराग्यैर्विचारः सद-
सतोर्विवेको वैराग्यं च ब्रह्मपदान्तवस्तुषु काकविष्ठायामिव
वैरस्यमादरे बहुवचनं तैर्विना ताभ्यां रहितश्चेत्पशुरेव तिर्य-
ग्जन्तुरेव ज्ञातव्योऽत्र सन्देहः संशयो न नास्ति ॥ १५ ॥

ननु अन्यसाधनानामभावे केवलविचारवैराग्ययोर्मोक्षसा-
धकत्वासामर्थ्येन सामान्यत्वमस्वित्याशङ्क्य तयोः प्रधानत्वं
दर्शयति ।

तीक्ष्णे विचारवैराग्ये चित्ते यस्य निरन्तरे ।

स पण्डितः किमेतस्य साधनान्तरार्चित्तनैः ॥ १६ ॥

तीक्ष्णे इति । हे शिष्य यस्य पुरुषस्य चित्तेऽन्तःकरणे
तीक्ष्णे दृढे अज्ञानभेदने समर्थे इत्यर्थः, विचारवैराग्ये विचारो
विवेको वैराग्यं च ब्रह्मलोकान्तविषये तृणवत्तुच्छत्वबुद्धिस्ते
उभे निरन्तरे सर्वदा वर्तमाने भवतः स पुरुषः पण्डितो ज्ञानी
ज्ञेय एतस्योक्तलक्षणस्य ज्ञानिनः साधनान्तरकल्पनैः साध-
नान्तराणि अन्यसाधनानि तेषां कल्पनैः मङ्गलैः किं फलं न
किमपि तैः प्रयोजनं तस्येत्यर्थः ॥ १६ ॥

ननु मुमुक्षूणां मोक्षस्यैवेष्टत्वात्तस्यासन्निकं ज्ञानमेव सा-
धनमतस्तेनैव कृतार्थतास्तु किमापातिकेन वैराग्येणेत्याशङ्क्य प्र-
पञ्चवृक्षस्य शुष्कताकारणेन वैराग्येण विना तदसम्भवात्केव-
लज्ञानेन प्रपञ्चवृक्षस्य दाह आयासबहुत्वमार्द्रकाष्ठदाह इवेति स-
माधत्ते द्वाभ्यां, तत्रादौ दृष्टान्तमाह ।

वर्धते मूलसेकेन मूलशोषेण शुष्यति ।

भस्मसात्क्रियते वह्निज्वालयेति तरुस्थितिः ॥ १७ ॥

वर्धत इति । यथेत्यध्याहार्यं यथा यद्वन्मूलसेकेन मूलेषु-
यः सेकः सिच्यतेऽनेनेति सेको जलार्पणं तेन वृक्षो वर्धते एधते
स एव मूलशोषेण मूलानां जलार्पणाभावेन यः शोषः शुष्कता
तेन शुष्यति शुष्को भवति ततश्च वह्निज्वालाया बह्नेरग्रेज्वाला की-
ला तथा भस्मसाद्भस्मरूपः क्रियते सम्पाद्यत इत्येवंप्रकारा त-
रुस्थितिस्तरौर्वृक्षस्य स्थितिर्गतिर्भवति ॥ १७ ॥

वर्धते मनसः सेकैर्मनःशोषेण शुष्यति ।

भस्मसात्क्रियते बोधज्वालयेति भवस्थितिः ॥ १८ ॥

मूलेति । तथा तद्वन्मनसः संसारवृक्षस्यापि मनोमूलं तस्य
तत्कल्पितत्वात्तस्य सेकैर्विषयजलार्पणरूपैः सिञ्चनैः प्रप-
ञ्चवृक्षो वर्धत एधते स एव मनःशोषेण मनसः प्रपञ्चमूलभू-
तस्य शोषो वैराग्येण शुष्कत्वं तेन शुष्यति शुष्को भवति ततो
बोधज्वालाया बोधस्य जीवब्रह्मैक्यज्ञानस्याहंब्रह्मास्मीत्या-
कारस्य ज्वालाऽर्चिस्तया भस्मसाद्भस्मरूपो बाधितत्वेन तु-
च्छरूप इत्यर्थः, क्रियते सम्पाद्यत इत्येवंरूपा भवस्थितिर्भवः
संसारस्तस्य स्थितिर्गतिर्भवति अतो ज्ञान इव मुमुक्षुभिर्वै-
राग्येष्वादरो विधेय इति भावः ॥ १८ ॥

ननूपाधौ विद्यमानायां तत्र चित्प्रतिबिम्बः स्यात्तस्मिंश्च
सति कथमद्वैतात्मस्वरूपसाक्षात्कारः स्याज्ज्ञानिनामित्याशङ्क्य
सदृष्टान्तं तं सम्भावयति ।

परपारस्थितं हंसं द्विधेव प्रतिबिम्बितम् ।

तथात्मानं विजानाति तटस्थः सत्यदर्शनः ॥ १९ ॥

परेति । यथा यद्वत्स्वस्थानात्परपारस्थितं परमन्यद्य-
त्पारं तटं नदीतटगादेस्तत्र स्थितं वर्त्तमानं हंसं हंसनामकं
पक्षिणं प्रतिबिम्बितं जलगतप्रतिबिम्बेन सह वर्त्तमानं द्विधेव
द्विप्रकारेण प्रतीयमानमपि एकरूपं वेत्ति जानाति तथा तद्व-
त्सत्यदर्शनः सत्यं सत्यात्मविषयं दर्शनं दृश्यतेनेनेति दर्शनं
ज्ञानं यस्य स तथाविधोऽत एव तटस्थस्तटेऽविद्यानद्यास्तीरे
स्थितः सञ्ज्ञान्यन्तःकरणाद्युपाधौ प्रतिबिम्बितेन सहाने-
कधाप्रतीतमप्यात्मानं पारमार्थिकमेकरूपं विजानाति वेत्ति अतः
उपाधौ सत्यपि तत्र च प्रतिबिम्बेन सहानेकधाप्रतीयमानेप्या-
त्मनि एकत्वानुभवः सम्भाव्य इति भावः ॥ १६ ॥

ननु ज्ञानिनि प्रतिबिम्बनिमित्तभूतान्तःकरणस्य विद्यमा-
नत्वे पूर्ववत्संसारित्वापादनेन बन्धकं स्यादित्याशङ्क्याह ।

चित्रमल्पेन कालेन बोधभर्जितचेतसः ।

भर्जितस्येव बीजस्य कार्यसाधकता गता ॥ २० ॥

चित्रमिति । बोधभर्जितचेतसो बोधेन ज्ञानेन भर्जितं
दग्धं यच्चेतोऽन्तःकरणं तस्याऽल्पेनाऽचिरेण कालेन समयेन
कार्यसाधकता कार्यस्य संसारकल्पनारूपस्य कर्त्तव्यस्य साध-
कता कारणता गता नष्टेदं चित्रमाश्चर्यं यावान्कालो मनसः
संसारकारणत्वसम्पादनेऽपेक्षितस्तावान्न बोधस्य तन्नाशेऽपेक्षित

इत्येवमाश्चर्यं ज्ञेयं, तत्र दृष्टान्तो भर्जितस्येति, यथा भर्जितस्याग्निपक्वस्य बीजस्य चणकादिवीजस्याऽङ्कुरजननादिरूपकार्यसाधकत्वं नश्यति तद्वद, अयमाशयः—भर्जितचणकादेर्भक्षणाद्युपयोगेन क्षुन्निवारणादिकिञ्चित्कार्यसाधकत्वेऽपि अङ्कुरादिजननकार्यसाधकत्वाभाव इव मनसोऽपि ज्ञानभर्जितस्य प्रारब्धभोगसाधकत्वेऽपि संसारबन्धनरूपकार्यसाधकत्वाभावस्तथा मनसः संसारसङ्कल्पने यावान्कालोऽपेक्ष्यते तावान्कालो बोधेन तन्नाशे नापेक्ष्यते यथा चणकादेरङ्कुरादिजनने यावान्कालोऽपेक्ष्यते तावान्कालोऽग्निना तद्वाहे नापेक्ष्यते तद्वदित्याश्चर्यामिति ॥ २० ॥

ननु तर्ह्यन्तःकरणादीनामत्यन्तलयेन केवलं ब्रह्मसुखानुभव एव संपाद्यः किमन्तःकरणेन चक्षुरादिनिःसृतेन जगद्विषयास्वादे प्रवृत्त्येत्याशङ्क्याह ।

पङ्गवस्तु कृता एव दृगाद्या न चलन्ति यत् ।

अन्धानपि करिष्यामि न पश्यन्ति यथा जगत् ॥ २१ ॥

पङ्गव इति । हे शिष्य दृगाद्याः दृग्दष्टिराद्या प्रथमा येषां श्रोत्रादीनां ताः सर्वा वृत्तयः पङ्गवः पादहीनाः कृता एव संपादिता एव निश्चेतव्या भवता यद्यस्मात्कारणान्न चलन्ति स्वविषयेषु न सरन्ति अतस्तासां पङ्गुत्वं संपादितमिति भावः, अत ऊर्ध्वं तान्दृगादिपदार्थाञ्चान्धानपि चक्षुर्हीनानपि करिष्यामि संपादयिष्यामि यथा येनान्धत्त्वसंपादनेन जगद्विश्वं न पश्यन्ति नावलोकयन्ति ॥ २१ ॥

ननु ब्रह्मणि ज्ञातेऽज्ञाते वा जीवस्य ब्रह्मसत्त्वैव जीवनं तथा सति ज्ञाने कोऽतिशयस्तत्राह ।

जानातु वा न जानातु ब्रह्म जीवस्य जीवनम् ।

जानाति चेत्परो लाभो न जानाति भयं महत् ॥ २२ ॥

जानात्विति । अयं जीवो ब्रह्म देशकालवस्तुकृतपरिच्छेद-
शून्यं वस्तु जानातु वेत्तु वाऽथवा न जानातु न वेत्तु तथापि
उभयपक्षेपि तद्ब्रह्म जीवस्याऽधिष्ठानसहितबुद्धिस्थचिदाभा-
सस्य सत्ताप्रदत्वेन जीवनं जीवनकारणभूतमस्यैतत्सत्यमेव
तर्हि ज्ञाने कोतिशयस्तत्राह जानातीति, अयं जीवस्तद्ब्रह्म जा-
नाति वेत्ति चेद्यदि तर्हि परः श्रेष्ठो मोक्षरूपो लाभः प्राप्तिर-
स्तीति ज्ञेया, स एव तन्न जानाति न वेत्ति चेद्यदि तर्हि महन्मृ-
त्युरूपं भयं भीतिर्भवेदयं ज्ञाने विशेष इति भावः ॥ २२ ॥

ननु ब्रह्मणि को विशेषो येन तज्ज्ञानेन तल्लाभः संपाद्यः
किं तु कामधेनूपासनया तत्साक्षात्कारेणैप्सितकामलाभात्तदेव
सम्पाद्यमित्याशङ्क्य ब्रह्मणि ततो विशेषं दर्शयति ।

ब्रह्मधेनोः स्वभावोऽयं देवधेनोर्विलक्षणः ।

भोक्तैव तदुग्धपानात्सद्यस्तद्रूपतां व्रजेत् ॥ २३ ॥

ब्रह्मधेनोरिति । भौक्तैव जीव एव सर्वविषयभोक्तृत्वेन
प्रसिद्धः स तदुग्धपानात्तस्या ब्रह्मधेनोर्दुग्धं दुग्धवत्तृप्तिहेतुत्वा-
त्सुखमत्र दुग्धपदेन ग्राह्यं दुह्यते तृप्तिरनेनेति व्युत्पत्त्या दुग्धं सुखं
तस्य पानादास्वादनात्सद्यस्तत्कालमेव तद्रूपतां ब्रह्मधेनुरूपत्व-
मेवेयात्प्राप्नुयादयमुक्तलक्षणो ब्रह्मधेनोर्ब्रह्म देशकालव-
स्तुकृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु तदेव धिनोति प्रीणाति जगदिति
धेनुरानन्दरूपत्वेन जगदानन्दप्रदत्त्वात्तस्याः स्वभावः शील-
मस्ति स देवधेनोर्देवानिन्द्रादीन्धिनोति प्रीणातीति देवधेनु-
स्तस्याः स्वभावाद्विलक्षणो विचित्रो देवधेनोः स्वभावे तत्तत्का-
मपूरकत्वेपि न स्वरूपप्रापकत्वं ब्रह्मधेनोस्तु तत्तत्सुखप्रापकत्वे

सति स्वरूपप्रापकत्वं विशेष इति भावः ॥ २३ ॥

इदानीं ब्रह्मण्येव स्थिरत्वसंपादनाय तत्साधनाभ्यासे प्र-
वृत्तये वृद्धसंमतिमाह ।

यदि योगे कृता बुद्धिः सप्तमीं गच्छ भूमिकाम् ।

मग्नश्चेद्गच्छ पातालमिति नीतिविदां वचः ॥ २४ ॥

यदीति । हे मुमुक्षो यदि यर्हि त्वया साधकेन बुद्धिर्नि-
श्चयात्मिकान्तःकरणवृत्तिः कृता योजिता तर्हि सप्तमीं तुर्या-
भिधां भूमिकां भुवं स्थितिमित्यर्थः, गच्छ ब्रज ततस्तत्र यदि
मग्नो लीनश्चेद्यदि तर्हि पातो नाश आलीनो नष्टो यत्र तत्तथोक्तं
ब्रह्म गच्छ प्राप्नुहि ली लय इति धातोराङ्पूर्वाद् 'अन्ये-
भ्योपी'ति ङष्ट्रेर्लोपश्च, इत्येवं नीतिविदां नीतिं न्यायं विदन्ति ते
नीतिविदस्तेषां वेदान्तिनामित्यर्थः, वचो वाक्यमतोऽस्य प्रा-
माण्यं मत्वाऽभ्यास आदरो विधेय इति भावः ॥ २४ ॥

ननु केवलचिन्मात्राकारवृत्तौ सम्पादितायां मोक्षः स्या-
दित्युक्तं तत्सत्यं तदशक्तौ किं कर्तव्यं मुमुक्षुभिरित्याशङ्क्यो-
पायान्तरं तस्य सदृष्टान्तमाह ।

मध्याह्नभास्करं द्रष्टुं साक्षाद्यदि तु न क्षमम् ।

पटव्यवहितं पश्येज्जले वा प्रतिबिम्बितम् ॥ २५ ॥

मध्याह्नभास्करमिति । मध्याह्नभास्करं दिने मध्यभागगतं
सूर्यं साक्षाच्चक्षुषोऽक्षतुं द्रष्टुं यदि यर्हि न क्षमं न शक्यं तर्हि
सूर्यसाक्षाद्दर्शनेच्छावता पुरुषेण किं कर्तव्यं तदाह पटति, तदा
मध्याह्नसूर्यं पटव्यवहितं पटेन सूक्ष्मवस्त्रेण व्यवहितमन्तर्हितं यथा
तथा पश्येदवलोकयेद्वाऽथवा जल उदके प्रतिबिम्बितमाभा-
सितं पश्येदवलोकयेत्ततश्च दृष्टेः स्थिरतायां सस्यां साक्षाद्द्रष्टुं स-

मर्थोपि भवेदिति भावः ॥ २५ ॥

दृष्टान्तमुक्त्वा दार्ष्टान्तिकमाह ।

तथा चिन्मात्रचण्डांशुं निर्विकल्पं न चेत्क्षमः ।

सर्वव्यापितया पश्येदन्तर्यामितयाऽथवा ॥ २६ ॥

तथेति । मुमुक्षुरपि तथा तद्वच्चिन्मात्रचण्डांशुं चैतन्यस्वरूप-
चण्डांशुं तीक्ष्णांशुं सूर्यमित्यर्थः, निर्विकल्पं निर्गता निवृत्ता
विकल्पा देहनामजात्यायुःकल्पना विपरीतकल्पना यस्मा-
त्तथाभूतं ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मानं साक्षादहमिति प्रत्यक्षं द्रष्टुम-
वलोकयितुं क्षमः समर्थो न चेन्न भवेद्यदि तर्हि तदा सर्वव्या-
पितया सर्वस्मिन्द्वैतजाते व्यापितया व्यापनस्वभावेन लक्षित-
मात्मानं पश्येदवलोकयेच्चिन्तयेदित्यर्थः, अथवा तत्राप्यसामर्थ्ये
सति अन्तर्यामितया सर्वेषु भूतेषु भौतिकपदार्थेषु अन्तर्यम-
यति प्रेरयति भूतानीति अन्तर्यामी तस्य भावस्तत्ता तया ल-
क्षितमात्मानं पश्येदवलोकयेत्ततश्चान्तःकरणशुद्धिर्यथा यथा भ-
वेत्तथा तथाऽऽत्मसाक्षात्कारोपि स्यादिति भावः ॥ २६ ॥

ननु सर्वव्यापिधारणायामन्तर्यामिधारणायां वाऽभ्यस्य-
मानायां सत्यामपि आत्मसाक्षात्कारस्तत्फलं भवेन्न वेद्यत्र को
निश्चयः, किं च तन्निश्चयेपि कियत्कालं साभ्यसनीयेत्याशङ्क्य त-
न्निश्चयाय तदभ्यासविधिं च दर्शयितुं दृष्टान्तमाह ।

लक्षं शराः प्रयोक्तव्याः सूक्ष्मे लक्ष्येऽपि धन्विना ।

कदाचिद्वैवसंयोगादेकोपि तु लगिष्यति ॥ २७ ॥

लक्षमिति । धन्विना धनुष्मता पुरुषेण सूक्ष्मेपि दृग्गोचरेपि
लक्ष्ये वेधार्थे लक्षिते कस्मिंश्चित्पदार्थे लक्षं लक्षशः शराः सा-
यकाः प्रयोक्तव्याः प्रयोजनीयाः, तथा कृते सति किं स्यात्तदाह

कदाचिदिति, दैवसंयोगालक्ष्यबाणयोः संयोगजनकं कर्म यदा पुष्टं सत्तत्संयोगफलोन्मुखं जातं तदत्र दैवपदेन ग्राह्यं तेन दैवेन यः संयोगो बाणलक्ष्ययोः सम्बन्धो जायमानस्तस्मान्निमित्तादेकोपि तु एक एवापि लक्ष्यति लक्ष्ये संयुक्तो भविष्यतीति संभावनीयम्, अपि संभावनार्थः ॥ २७ ॥

दृष्टान्तमुक्त्वा दार्ष्टान्तिकमाह ।

सदैव चेतसो वृत्तिर्ध्यानाभ्यासे विधीयताम् ।-

कदा चित्कृपया शम्भोरखण्डाकारता भवेत् ॥ २८ ॥

सदैवेति । मुमुक्षुणा पुरुषेण चेतसोऽन्तःकरणस्य वृत्तिश्चिदाभाससहिता निश्चयात्मिका बुद्ध्यपरपर्याया सदैव निरन्तरमेव ध्यानाभ्यासे ध्यानमात्मविजातीयप्रत्ययानन्तरितात्मसजातीयविषयवृत्तिप्रवाह इति लक्षणलक्षितं तस्याभ्यासः पुनः पुनरावृत्तिरूपस्तस्मिन्विधीयतां योज्यतां तथा कृते किं स्यात्तदाह कदाचिदिति, कदाचित्कस्मिन्नपि काले ध्यानाभ्यासेन प्रसादितस्य शंभोः शं सुखं भवति जीवेऽस्मादिति शम्भुः प्रत्यगात्मा तस्य कृपया दयया विवेकोत्पादनरूपयाऽखण्डाकारताऽखण्डं भेदरहितं यद्ब्रह्म तस्याकारः सच्चिदानन्दरूपस्तस्य सत्ता तत्ता ब्रह्मरूपतेत्यर्थः, भवेत्स्यादतो निश्चयेन ध्यानाभ्यासो विधेय इति भावः ॥ २८ ॥

ननु ध्याने कृतेऽकृते वा ब्रह्माणि तत्कृतातिशयाभावाज्जीवेपि तस्मिन्नुभये सति पारमार्थिकब्रह्मरूपत्वस्य सिद्धान्तितत्वाच्च किं तदाकारवृत्त्युत्पादनायासेनेत्याशङ्क्य तदभावे मुक्त्यभावं प्रतिपादयितुं ब्रह्माकारवृत्तिसम्पादने च प्रवर्त्तयितुं ब्रह्माणि तद्विदः सकाशान्यूनत्त्वदर्शनायोत्तरश्लोकद्वयं तत्र च पूर्वश्लोकस्यान्यार्थत्वप्रतीतिः प्रकृतार्थत्वं दर्शयितुं स्वयमेवाह ।

वनारससंस्कृतसीरीजनाम्नी वाराणसेयसंस्कृतपुस्तकावली ।

इयं पुस्तकावली खण्डशो मुद्रिता भवति । अस्यां संस्कृतभाषा-
निबद्धा बहवः प्राचीना बुर्लभा उत्तमोत्तमाः केचिदङ्गलभाषानुवा-
दसहिताश्च ग्रन्था मुद्रिता भवन्ति । तांश्च ग्रन्थान् काशिकराजकी-
यसंस्कृतपाठशालीयपण्डिता अन्येऽपि विद्वांसः शोधयन्ति । यैर्ग्रा-
हकमहाययैरियं पुस्तकावली नियमेनाविच्छेदेन संग्राह्या तैस्तदे-
कैकस्य खण्डस्य ॥१॥ मूल्यं प्रापणव्ययश्च =) देयः । अन्यैर्म-
हाशयैर्यैः कानिचित् खण्डानि संग्राह्याणि तैश्च प्रत्येकं खण्डानां
१) मूल्यं प्रापणव्ययश्च =) देय इति ॥

तत्र मुद्रिता ग्रन्थाः ।

रु० भा०

सिद्धान्ततत्त्वविवेकः खण्डानि ५	५ ०
अर्थसङ्ग्रह अंग्रेजीभाषानुवादसहितः	१ ०
तन्त्रवार्त्तिकम् खण्डानि १३	१३ ०
कात्यायनमहर्षिप्रणीतं शुक्लयजुःप्रातिशाख्यम् सभाष्यं ख०	६६ ०
सांख्यकारिका चन्द्रिकाटीकागौडपादभाष्यसहिता	१ ०
वाक्यपदीयम् खण्डानि ५ (प्रथमभागः प्रथमद्वितीयकाण्डे पुण्यराजटीकासहित खण्ड ३ । द्वितीयभागः तृतीयाका- ण्डम् हेलाराजटीकासहित खण्ड २)	५ ०
रसगङ्गाधरः खण्डानि ९	९ ०
परिभाषावृत्तिः खण्डे २	२ ०
वैशेषिकदर्शनं किरणावलीटीकासंवलितप्रशस्तपादप्रणीत- भाष्यसहितम् खण्डे २	२ ०
शिक्षासङ्ग्रहः खण्डानि ५	५ ०
नैष्कर्म्यसिद्धिः खण्डानि ४	४ ०
महर्षिकात्यायनप्रणीतं शुक्लयजुस्सर्वानुक्रमसूत्रम् सभाष्यम्	३ ०
ऋग्वेदीयशौनकप्रातिशाख्यं सभाष्यम् खण्डानि ४	४ ०
(बृहत्) वैयाकरणभूषणम् पदार्थदीपिकासहितम् खण्डानि ४	४ ०
विवरणोपन्यासः सटीकवाक्यसुधासहितः खण्डे २	२ ०
तत्त्वदीपनम् (पञ्चपादिकाविवरणस्य व्याख्यानम्) ख०	८ ८ ०
वेदान्तदीपः (श्रीभगवद्रामानुजाचार्यविरचितः) खण्डानि ३	३ ०
दुष्टटीका खण्डानि ४	४ ०

पातञ्जलदशानम। श्रीरामनिन्दयातकृतमीणप्रभाऽऽख्यवृत्तिः स०	१	०
व्याकरणमिताक्षरा । श्रीमदन्नभट्टप्रणीता खण्डानि	६	६
रसमञ्जरी । व्यङ्ग्यार्थकौमुद्या प्रकाशेन च सहिता ख०	३	३
भेदधिकारः व्याख्यासहितः श्रीमदप्पयदीक्षितकृत उपक्रमप-		
राक्रमसहितः खण्डे २	२	०
बोधसारो नरहरिकृतः तच्छिष्यदिवाकरकृतटीकया स० ख०	७	७
ब्रह्मसूत्रदीपिका श्रीमच्छङ्करानन्दभगवद्विरचिता ।	१	०
दैवज्ञकामधेनुः अर्थात् प्राचीनज्योतिषग्रन्थः खण्डे २	२	०
श्रीमदणुभाष्यम् । श्रीश्रीवल्लभाचार्यविरचितम् ।		
गोस्वामिश्रीपुरुषोत्तमजी महाराजविरचितभाष्यप्रकाशाख्य-		
व्याख्या समेतम् खण्डानि ४	४	०
तत्त्वशेखरः । श्रीभगवल्लोकाचार्यप्रणीतः । तथा-तत्त्वत्रयचुलक-		
संग्रहः । कुमारवेदान्ताचार्यश्रीमद्वरदगुरुविरचितः ।	१	०

ब्रजभूषण दास और कम्पनी

चांदनीचौक के उत्तर नई सड़क बनारस

BENARES SANSKRIT SERIES;

A COLLECTION OF SANSKRIT WORKS

EDITED BY THE
PANDITS OF THE BENARES SANSKRIT COLLEGE,
UNDER THE SUPERINTENDENCE OF
R. T. H. GRIFFITH, M. A., C. I. E.

AND
G. THIBAUT, PH. D.
No. 109.

बोधसारः ।

श्रीविद्वद्भ्यनरहरिविरचितः ।

तच्छिष्यश्रीदिवाकरकृतयाऽर्थदीप्त्या सहितः ।

श्रीमदुदासीनवर्यस्वामिगोविन्दानन्दशिष्येण
दयानन्दस्वामिना परिशोधितः ।

BODHASÂR,

A TREATISE ON VEDÂNTA,

BY

ŚRÎ NARAHARI,

With a commentary by the author's pupil
PANDIT DIVÂKAR.

EDITED BY

SWÂMÎ DAYÂNAND.

Fasciculus VIII.

BENARES:

*Published by the Proprietors Messrs. Braj B. Das & Co.,
AND SOLD BY H. D. GUPTA,
Secretary, Chowkhamba Sanskrit Book Depôt.*

Printed at the Vidyâ Vilâs Press,
BENARES.

1905.

सूचीपत्रम् ।

गणपाठः	०	४
गोलप्रकाशः	२	८
गंगालहरी	०	१
गुरसारणी	०	४
जातकतत्त्वम्	०	१२
तत्त्वदीप	०	१
तर्कसंग्रहः	०	१
दत्तकमीमांसा	०	८
धर्मशास्त्रसंग्रहः	०	१
धातुपाठः (शिला -)	०	२
धातुरूपावली	०	२
नैषध चरित नारायणी टीका टाइप	४	०
परिभाषापाठः	०	१
पाणिनीयशिक्षा भाष्यसहिता	०	२
प्रथम परीक्षा	०	२
प्रथमपुस्तक हिन्दी	०	१
प्रश्नभूषणम् (प्रश्न विचार का बहुत उत्तम ग्रन्थ)	०	४
बीजगणितम् (म० म० पं० सुधाकरकृतटिप्पणीसहित)	१	८
मनोरमा शब्दरत्नसहिता (टाइप)	९	०
लघुकौमुदी टिप्पणीसहिता	०	४
लघुकौमुदीभाषाटीका	४	०
लक्षणावली	०	२
लीलावती (म० म० पं० सुधाकरकृतटिप्पणीसहित)	१	०
वसिष्ठसिद्धान्तः	०	१
विष्णुसहस्रनाम	०	१
शब्दरूपावली	०	१
शृङ्गार सप्तशती	१	८
समासचक्रम्	०	१
समासचन्द्रिका	०	१
सरस्वतीकण्ठाभरणम्	३	०
साङ्ख्यचन्द्रिका टिप्पणीसहिता	०	८
साङ्ख्यतत्त्वकौमुदी	०	६
सिद्धान्तकौमुदी	३	०
सिद्धान्तमुक्तावली दिनकरीटिप्पणीसहिता	३	०
उपसर्गवृत्ति	०	१
शेषकौमुदी	०	६
शेखरसाहिता	२	०

ब्रह्मणोपि ब्राह्मणः श्रेयानित्याह द्वाभ्याम् ।

ब्रह्मणोपीति । ब्रह्मणोपि ब्रह्मभावादपि ब्राह्मणो ब्रह्मवेत्ता श्रेयानतिश्रेष्ठ इत्येवमाह कथयति द्वाभ्यां न तु पूर्वश्लोकस्यैवान्वयार्थो वेदितव्य इति भावः, तदेव श्लोकद्वयमुदाहृत्य दर्शयति ।

लीलासिन्धोः कियदिव हरेः षोडशस्त्रीसहस्रं
निःसंख्याता विविधरुचिना येन भुक्ताः स्त्रियस्ताः ।
तादृङ्नीतः स पुनरनया भामया वश्यभावं ।

सम्यग्भुक्तो यदुपतिरतः सत्यभामैव धन्या ॥२९॥

लीलासिन्धोरिति । हे शिष्य लीलासिन्धोर्लीलानां क्रीडानां जलस्थानीयानां सिन्धुरिव सिन्धुराधारभूतस्तस्य हरेर्भक्तदुःखहरणशीलस्य श्रीकृष्णस्य षोडशस्त्रीसहस्रं षोडशसंख्याकं स्त्रीणां युवतीनां सहस्रं सहस्राणि जातावेकवचनं भागवतादौ वर्णितं श्रुत्वाऽऽश्चर्यं करोषि तत्षोडशस्त्रीसहस्रं कियदिव कियत्प्रमाणमिव अतिस्वल्पमेव तदित्यर्थः, कुत इत्यत आह निःसंख्याता इति, विविधरुचिना विविधाऽनेकप्रकारा रुचिः प्रीतिर्यस्य स तथोक्तस्तेन तथाभूतेन येन हरिणा श्रीकृष्णेन ता उक्ताः स्त्रियो वनिता निःसंख्याता निर्गता निवृत्ता संख्या गणना याभ्यस्तास्तथोक्ता भुक्ता अभ्यवहृताः क्रीडिता इत्यर्थः, पालिताश्च भुजधातोः पालनाभ्यवहारार्थान्निष्ठा तस्मिञ्छ्रीकृष्णे षोडशस्त्रीसहस्रभोग एव नाश्चर्यकारणमिति भावः, तत्र विवाहेनाङ्गीकृतानां स्त्रीणामेवाष्टाधिकशतोत्तरषोडशसहस्रसंख्याकत्वेऽपि गोपकन्यानां विवाहितानामविवाहितानां चापरिमितानां रासक्रीडायां श्रीकृष्णेन भुक्तत्वादनन्तत्वं श्रीकृष्णभुक्तस्त्रीणां

ज्ञेयं, स श्रीकृष्णस्तादृगुक्तगुणसंपन्नो यदुपतिर्यदूनां यदुकुलोत्प-
 न्नानां पतिः पालकः श्रीकृष्णोऽनया तादृशश्रीकृष्णवशीकरणगु-
 णेन प्रसिद्धत्वात्प्रत्यक्षया प्रख्यातयेत्यर्थः, भामया सखभामाना-
 म्नया स्त्रिया वश्यभावं स्ववशत्वं नीतः प्रापितश्च पुनः सम्यग्भुक्त
 आतृप्ति भुक्तः क्रीडितोऽतो हेतोः सत्यभामैव सत्यभामानाम्नी
 स्येवोक्तानन्तश्रीकृष्णवनितानां मध्ये तद्वशीभूताच्छ्रीकृष्णादपि
 धन्या कृतार्थाऽतिश्रेष्ठेति यावदिति लोकप्रसिद्धार्थः । प्रकृतार्थस्तु
 लीलासिन्धोर्लीलानां जीवन्मुक्तव्यवहाराणामनायासेन कृ-
 तत्वात्ता एव लीलापदेनाऽत्र ग्राह्यास्तामां लीलानां जलस्था
 नीयानां नित्यमुक्तात्मब्रह्मैवाश्रयत्वात्सिन्धुरिव समुद्र इव तस्य
 हरेः सर्वद्वैतहरणशीलस्यात्मनो ब्रह्माभिन्नस्य लोकदृष्ट्या
 कस्मिंश्चित्मगये कस्मिंश्चिज्ज्ञानिनि अन्तःकरणावच्छिन्नत्वेन
 प्रतीतस्य षोडशस्त्रीसहस्रं 'षोडशकलः सोम्यपुरुष' इति श्रुत्या
 कलानां षोडशत्वप्रतिपादनात्ता एवात्र षोडशसङ्ख्या
 ग्राह्यास्तामां च बाह्यात्रत्वात्परस्पराश्रयाश्रयित्वं विना
 स्थित्यभावप्रसिद्ध्या च समूहरूपत्वाच्च स्त्रीति नाम स्त्र्यै ष्यै
 धातोः शब्दसंघातार्थस्येदं स्त्यायतेर्द्विडिति द्विटि डकारटकारयो-
 र्लोपे च डिति टेलोपे च ततो ङीपि च स्त्रीशब्दनिष्पत्तेः सर्व-
 नाम्नां च वाचारम्भणश्रुत्या बाह्यात्रत्वप्रतिपादनादनुभूयमा-
 नपरस्पराश्रयस्य षोडशवृत्तिषु प्रसिद्धेश्च षोडशकलानां स्त्रीश-
 ब्देन प्रतिपादने तासां च प्रत्येकमनन्तविषयाकारवत्तयाऽनन्त-
 रूपत्वात्सहस्रत्वं तत्षोडशस्त्रीसहस्रं भोग्यं कियदिव किय-
 त्परिमाणमिव अशल्पमेव तदिति येन भुक्तेन बन्धनं तस्य ज्ञा-
 निनो कथं नेत्याश्चर्यं तत्र जायते तन्न कर्त्तव्यमिति भावः,
 कुत इत्यत आह निःसङ्ख्याता इति विविधा अनेकप्रकारा

रुचयः प्रीतयो यस्य स तथोक्तस्तेन येन ब्रह्माभिन्नप्रत्यगा-
त्मना योगिप्रत्यक्षेन समष्ट्यहङ्कारसम्बद्धसर्वजगत्साक्षिरूपेण
ब्रह्मणा हिरण्यगर्भोपासकदृष्ट्या हिरण्यगर्भरूपेण ता उक्त-
लक्षणा व्यष्टिलिङ्गशरीरेषु षोडश षोडशममूर्हरूपाः प्रत्येकं
ताश्च सहस्रं सहस्रं परिणतास्ताः समष्टिलिङ्गशरीरे निःसरयाता
निर्गतसङ्ख्याका अनन्ता इत्यर्थः, स्त्रिय उक्तलक्षणवत्त्वात्रि-
पुष्ट्योऽत्र ग्राह्या भुक्ता भोग्यत्वेनानुभूता इति यावत्तैजस-
हिरण्यगर्भयोरुपाध्यभेदेनाभेदात्कूटस्थब्रह्मणोरप्यभेदात्कूटस्थ-
ब्रह्मणस्तैजसहिरण्यगर्भस्य चाभेदात्तदभिप्रायेणेदमुक्तं ज्ञेयं, स
उक्तस्तादृक्तादृशानन्तत्रिपुटीलक्षणभोग्यवस्तुसम्बद्धोपि उप-
तिरुकारवाच्यस्य समष्टिव्यष्टिलिङ्गशरीरसहिततैजसाभिन्न-
हिरण्यगर्भस्य सत्ताभानप्रदत्वेन पालकस्त्वंपदलक्ष्यार्थकूटस्थ-
चैतन्याभिन्नस्तत्पदलक्ष्यार्थो ब्रह्मचैतन्यं सोऽनया सर्ववेदान्तेषु
प्रसिद्धत्वेन ज्ञानिप्रसक्षया 'दृश्यते च्चग्रया बुद्धये'त्यादिश्रुते-
र्भाषया प्रत्यगभिन्नस्वप्रकाशं ब्रह्म भाषदेनात्र ग्राह्यं तन्माति
अज्ञाननिवृत्तिमात्रफलकत्वेन व्याप्नोतीति भामाऽहंब्रह्मा-
स्मीति प्रमारूपा वृत्तिस्त्रया वश्यभावं वशमनुकूलत्वमर्हतीति
वश्यस्तस्य भावस्तत्ता तं नीतः प्रापितो यदानुभवेच्छा तदानु-
भवविषयत्वेन दृश्यते तथा सम्पादित इत्यर्थः, च पुनः स-
म्यगमम्भावनाविपरीतभावनारहितं यथा भवति तथा भु-
क्तोऽनुभूतो यद्यतो हेतोरतो हेतोरनन्तत्रिपुटीलक्षण-
स्त्रीषु मध्ये ब्रह्मणः सामान्यरूपेण प्रत्यक्षरूपेण विद्यमानत्वा-
दपि ब्रह्मतोपि ससभाभैव सत्या कालत्रयाबाध्या या भा-
चितिस्तां माति व्याप्नोतीति सत्यभामाऽहंब्रह्मास्मीति प्रमा-
रूपा वृत्तिरेव केवलं धन्या कृतार्थरूपा श्रेष्ठेत्यर्थः, ब्रह्मतोपि

ब्रह्माकारवृत्तेः श्रैष्ठ्यप्रतिपादनेन तद्वतो ब्राह्मणस्यात्र श्रैष्ठ्यं दर्शितमिति भावः ॥ २९ ॥

इदानीं स्पष्टमेव तदाह ।

वर्त्तते ब्रह्म सर्वत्र ब्राह्मणो लभ्यते क्वचित् ।

समर्धाद्ब्रह्मणस्तस्मान्महर्घो ब्राह्मणो भवेत् ॥ ३० ॥

वर्त्तते इति । ब्रह्म देशाद्यनवच्छिन्नं वस्तु सर्वत्र समस्तजगद्रूपदार्थेषु सर्वजाग्रदाद्यवस्थासु चानुस्यूतं वर्त्ततेऽस्ति ब्राह्मणस्तु ब्रह्मवेत्ता च क्वचित्कस्मिंश्चित्काले कस्मिंश्चिद्देशे वा विरल इत्यर्थः, लभ्यते प्राप्यते तस्मात्ततः कारणात्समर्धात्सर्वत्र सामान्यरूपेण विद्यमानतया समर्धं बहु तस्माद्ब्रह्मणः प्रत्यगभिन्नपरमात्मनः सकाशाद्ब्राह्मणो ब्रह्मवेत्ता महर्घो बहुयत्रमूल्यलभ्यो भवेत्स्यादतो मुमुक्षुभिर्ब्रह्माकारवृत्तिसम्पादनेन ब्राह्मणत्वं साध्यमिति भावः ॥ ३० ॥

ननु तर्हि ब्रह्माकारा वृत्तिः कथं सम्पाद्येयांश्च लोके षणादित्यागं विना सा केवलश्रवणादियत्रेनैव न लभ्यत इत्याक्षयेन स्वेष्टवस्तुनि योगिमनोरमणं सदृष्टान्तमाह ।

परसङ्गसुखासक्तं योगिनां योषितामिव ।

विहाय लोकसिद्धान्तं रमते स्वमते मनः ॥ ३१ ॥

परसङ्गसुखासक्तमिति । योषितामिव यथा योषितां व्यभिचारिणीनां स्त्रीणां परसङ्गसुखासक्तं परेणान्यपुरुषेण सह यः सङ्गः संयोगो मैथुनमित्यर्थः, तज्जन्यं यत्सुखं तस्मिन्नासक्तं रतं सन्मनोऽन्तःकरणं लोकसिद्धान्तं लोकेषु लौकिकशास्त्रेषु च यः सिद्धान्तो निर्णयस्तं व्यभिचारादिनिषेधरूपमित्यर्थः, विहाय परित्यज्य स्वमते स्वस्या मतमिष्टं यत्परस-

ङ्गसुखं तस्मिन्नेव रमते क्रीडति तद्वद्योगिनां ज्ञानिनां मनोन्तः-
करणं परसङ्गसुखासक्तं परः कार्यकारणातीतः परमात्मा तेन
सह यः सङ्गः संयोगस्तादात्म्यमित्यर्थः, तज्जन्यं यत्सुखं शर्म
तस्मिन्नासक्तं रतं सँल्लोकसिद्धान्तं लोकानां तत्तच्छास्त्राणां
च यः सिद्धान्तो निर्णयो देहाद्यात्मबुद्ध्या वर्णाश्रमाद्याचा-
रस्यावश्यकर्तव्यरूपस्तं विहाय परित्यज्य स्वमते स्वस्यात्म-
नो मत इष्टे ब्रह्मसुख एव रमते क्रीडति एवमेव सर्वलोकधर्मा-
न्परित्यज्य त्वया स्वमते ब्रह्मसुख एव रतिः कार्या तेन च ब्र-
ह्माकारा वृत्तिर्भवेदिति भावः, अत्र भगवद्रचनं ।

‘सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं व्रज ।

अहं त्वां सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः’ इति, ॥

श्रुतिश्च ‘लोकैषणायाश्च वित्तैषणायाश्चे’त्यादिः, ‘न क-
र्मणा न प्रजया न धनेन सागेनैके अमृतत्वमानशु रि’ति च ॥३१॥

ननु सर्वलौकिकधर्मेभ्योपि व्यावर्तितस्य मनसो ब्रह्मा-
कारता भवेन्नवेति सन्देहमालक्ष्य तन्दूरीकरोति सदृष्टान्तम् ।

तोयरन्ध्रनिरोधेन भाति पूर्णं सरोवरम् ।

वृत्तिरन्ध्रनिरोधेन पूर्णो बोधः किमद्भुतम् ॥ ३२॥

तोयेति । हे शिष्य यथेष्टध्याहार्यं यद्वत्तोयरन्ध्रनिरोधेन
तोयस्य जलस्य यानि रन्ध्राणि च्छिद्राणि कर्कटादिभिर्निर्मि-
तानि तद्द्वारा जलनिर्गमेन सरोवरस्यापूर्णत्वं भवेदिति प्रसिद्धं
तेषामेव निरोधेनावरोधेन कृतेन जलस्य तत्रैव स्थिरतया पूर्णं
भरितं सरोवरं सरो भाति शोभते तथेत्यध्याहार्यं तद्वद्वृत्ति-
रन्ध्रनिरोधेन वृत्तयः कामादय इन्द्रियाणि च ता एव रन्ध्राणि
अन्तःकरणावच्छिन्नज्ञानस्य तत्तद्विषयं प्रति गन्तुं द्वाराणि तेषां

निरोधेनावरोधेन कृतेन बोधो ज्ञानं पूर्णो परिपूर्णो भाति शो-
भतेऽत्रास्मिन्नर्थे किमद्भुतं कुत आश्चर्यं तव नात्र सन्देहः
कार्यं इति भावः ॥ ३२ ॥

ननु सर्ववृत्तिनिरोधस्त्ववश्यं कर्तव्यश्चेत्स क्रियतां ज-
गद्विषयवासनानां विद्यमानत्वे का हानिरित्याशङ्क्य तन्निवा-
रणमन्तरेण सा न स्यादित्याशयेन तस्या निष्फलत्वनिरूप-
णपुरःसरं तदोषं दर्शयति ।

निर्मूला निष्कला शुष्का कदर्या भोगवासना ।

तथा तिरोहितः स्वामी तृणेनेव महागिरिः ॥ ३३ ॥

निर्मूलंति । निर्मूला वासना विषयाणामसत्त्वान्मूलहीना
निष्कला निर्गता निवृत्ता कला सदेशो यस्याः सा तथोक्ता
वास्तवसत्त्वरहितेत्यर्थः, शुष्का नीरसा सुखहीनेत्यर्थः, कदर्या
शठा स्वस्वविषयात्यागेन दुःखदेत्यर्थः, एतादृशी भोगवासना
भुज्यन्त इति भोगा विषयास्तेषां जगद्गतपदार्थानां वासने-
च्छाऽस्ति, ननु तर्ह्यस्तु सा तादृश्या भोगवासनया किंकर्त्त-
व्यमात्मनो येन तन्निवारणं सम्पाद्यमित्याशङ्क्याह, तयेति
तथा भोगवासनया स्वामी तस्याः सत्तापदत्वेन पालकः प्र-
त्यगभिन्नः परमात्मा तिरोहित आच्छादितोऽस्ति अतो न
प्रकाशते, ननूक्तलक्षणवत्त्वेन तस्यास्तुच्छतायां सत्यां कथं ब्रह्म-
रूपस्यात्मन आच्छादकत्वं सम्भाव्यमित्याशङ्क्य तत्सम्भाव-
यितुं दृष्टान्तमाह तृणेनेति, तृणेनेव यथा तृणं स्वयमतिमृक्ष-
त्वेन तुच्छमापि स्वतो बीजारोपेण तदुत्पन्नतृणसमूहरूपेण प-
रिणतेन यवसेन महागिरिर्महानातस्थूलोपि गिरिः पर्वत आ-
च्छादितो भवति तद्वादित्यर्थः, अयं भावः—पर्वतादुत्पन्नस्य तृणस्य

स्वस्यानेकत्वरूपपरिणामेन स्वतस्तुच्छे सत्यपि स्वकारणवृ-
हत्पर्वताच्छादकत्वसिद्धिरिव वासनायाः स्वतस्तुच्छत्वेपि स्व-
कारणभूतब्रह्मात्माच्छादकत्वसिद्धिरनेकाविषयाकारपरिणामेन
सम्भाव्येति तन्नाशे यत्रः कार्य इति ॥ ३३ ॥

तमेव वामनासागं द्रढयितुं तं विना देशकालादीनां मु-
क्तिसाधनानां मुक्तावकिञ्चित्करत्वं दर्शयति ।

न देशकालौ न वयो न युक्तिर्न विदग्धता ।

यदैव वासनात्यागस्तत्र मुक्तिस्तदैव हि ॥ ३४ ॥

नेति । हे शिष्य वासनात्यागाभावे सति तव ते देशो
विजनादिः कालश्च प्रत्यूषादिध्यानयोग्यौ न मुक्तिप्राप्तौ
भवत एवमग्रेपि तथा वयोऽवस्थापि वार्धक्यादिर्न नैव
मुक्तिप्रदं भवति न नैव युक्तियोंगोपि मुक्तिदा स्याद्विद-
ग्धता पाण्डित्यं न मुक्तिं साधयति, ननु तर्ह्येषामभावेपि के-
वलभोगवासनात्यागस्यापि तथात्वमस्तु तत्राह यदैवेति, हे
शिष्य पूर्वोक्तसाधनेष्वस्तु सत्सु वा यदैव यस्मिन्नेव समये
तत्र भवतो वासनात्यागो वासनानां भोगेच्छासंस्काराणां
त्यागः प्रमोकः स्यात्तदैव तत्रैव समये तवेत्यावर्त्तनीयं मुक्ति-
मोक्षः स्याद्भवेद्धि प्रसिद्धमेतद्वेदान्ते विद्वत्सु च वासनात्या-
गस्यैव मुक्तिप्रदत्वमित्यर्थः ॥ ३४ ॥

ननु कृतेष्यभ्यासे ज्ञानं स्यान्नवेत्वाशङ्कां शिष्यस्यालक्ष्य
सदृष्टान्तं तत्सम्भावयति तत्र दृष्टान्तपक्षेऽर्थस्तावद् ।

उपायैः शोधिते क्षेत्रे निर्मलं बीजमर्पितम् ।

किं चित्रं धान्यसम्पत्तौ स देवो यदि वर्षति ॥ ३५ ॥

उपायैरिति । उपायैः कर्षणाद्युपायैः क्षेत्रे बीजावापस्थान-

भूमौ शोधिते शुद्धे कृते सति ततश्च तत्र निर्मलं शुद्धं बीजं कीटा-
दिभिरदुष्टं बीजं चणकादि धान्यमर्पितमुप्तं यदि च यत्नेन स
मेघाभिमानी देव इन्द्रो वर्षति वृष्टिं करोति तर्हि तदा धान्यस-
म्पत्तौ धान्यानां चणकादीनां धान्यानां सम्पत्तौ प्राप्तौ सत्यां
किञ्चित्प्रमाश्रयं कः सन्देहो वा । दाष्टान्तिकपक्षेऽप्यत्रैवार्थ उक्तः
स यथा हे शिष्य क्षेत्रेऽन्तःकरण उपायैरुपायान्ति मोक्षसा-
धनभूते ज्ञानेऽनुकूला भवन्ति त उपाया वैराग्यादयस्तैः
कृत्वा शोधिते निर्मलीकृते सति तत्रैव निर्मलं शुद्धं मायात-
त्कार्यमलरहितं भेदरहितमित्यर्थः, बीजं समस्तजगत्कारणभूतं
प्रत्यगभिन्नं ब्रह्मार्पितं धारणया स्थिरीकृतं सद्यदि तर्हि स-
देवः स गुरुरूपो देव ईश्वरो महावाक्यार्थोपदेशेन वेदान्तार्थ-
निरूपणरूपेण जलेन वर्षति ज्ञानामृतवृष्टिं करोति तर्हि तदा
धान्यसम्पत्तौ धान्यं धन्यत्वं कृतकृत्यत्वमित्यर्थः, तस्य स-
म्पत्तौ प्राप्तौ सत्यां किञ्चित्प्रमाश्रयं कः सन्देहो वा न
कापीत्यर्थः ॥ ३५ ॥

ननु महावाक्यविचारेण ज्ञानं भवतीत्युक्तं तत्कीदृशमि-
त्याशङ्क्य लोकप्रसिद्धज्ञानविलक्षणं तद्दर्शयति ।

कृतवाक्यविचारस्य परमार्थमभीप्सतः ।

ज्ञानं गरिष्ठमज्ञानमज्ञानं ज्ञानमुत्तमम् ॥ ३६ ॥

कृतवाक्येति । हे शिष्य कृतवाक्यविचारस्य कृत आव-
र्त्तितो वाक्यानां महावाक्यानां तत्त्वमसीत्यादीनां विचारो
विवेको येन स तथोक्तस्तस्यात एव परमार्थं महावाक्यवि-
चारेण विविक्तं परमार्थं प्रत्यगभिन्नं ब्रह्म तदेव मोक्षरूपम-
भीप्सतः सर्वभावेनेच्छतो विदुषो गरिष्ठमतिस्थूलं लोकप्रसिद्धं
यत्पाण्डित्याद्यतिस्थूलं ज्ञानं ज्ञायन्ते विषयाः सर्वेऽनेनेति ज्ञानं

वेदनं तदज्ञानमवेदनं भवति, यद्वा लोकप्रसिद्धं यज्ज्ञानं
वेदनं तद्वारिष्ठं श्रेष्ठमज्ञानं भवतीति व्याख्येयं, तथा लोकप्र-
सिद्धमज्ञानं जगद्विषयकं ब्रह्मविषयकमपि अवेदनं यदुत्तमं
श्रेष्ठं ज्ञानं ज्ञायते भास्यते प्रत्यगभिन्नब्रह्मरूपेण तत्स्वयंपका-
शरूपब्रह्मभानमेव भवति, यद्वोदृतं तमोऽज्ञानं यस्मात्तदुत्तम-
मज्ञानहीनं शुद्धमित्यर्थः, ज्ञानं ज्ञायते प्रकाश्यते प्रत्यगभिन्नं
ब्रह्मानेनेति ज्ञानं वेदनं भवतीत्यर्थः, तत्तादृशं ज्ञानं मुमुक्षुभि-
र्मोक्षाय सम्पाद्यमिति भावः ॥ ३६ ॥

ननु तादृशज्ञानाभावेऽपि मम वेदान्तव्याख्यातृत्वेनैव मोक्षो
भवेदित्याशङ्क्य तद्व्याख्यानासत्तयात्मन्यस्थिरत्वे सति वादिज-
यादौ प्रवृत्त्या मोक्षो न स्यात्प्रत्युत देहात्मभावरूपं मरणं द्वेष-
वृद्ध्या वाऽरिकृतमारणादिप्रयोगेन लोकप्रसिद्धं देहविसर्ज-
रूपं वा मरणं भवेदित्याशयेनाह ।

व्याख्यासि वेदान्तगिरो जयसि द्वैतवादिनः ।

नान्तर्विशसि तन्मन्ये तत्रास्ति मरणं तव ॥ ३७ ॥

व्याख्यासीति । हे शिष्य त्वं भवान्वेदान्तगिरो वेदान्ताना-
मुपनिषदां सूत्रभाष्यादीनां च वाक्यानि व्याख्यासि व्या-
ख्यानं कृत्वा निरूपयसि सखं तद्व्याख्यानेन च द्वैतवादिनो-
ऽनेकस्वगतादिभेदभिन्नं जगद्ब्रह्मजीवयोर्भेदं च द्वैतं तद्वदितुं
सत्यत्वेन प्रतिपादयितुं शीलं येषां ते तथोक्तास्ताञ्जयसि
पराभवसि तदपि सत्यं परन्तु अन्तरन्तरात्मनि न विशसि
लीनो न भवसि तत्ततो हेतोस्तत्र द्वैतवादिजयाय वेदान्तव्या-
ख्याने तव ते मरणं देहात्मभावरूपा मृतिरथवा वादिकृत-
मारणादिप्रयोगेन प्रसिद्धं देहविसर्गरूपं मरणमस्ति विद्यत

इत्यहं मन्वे निश्चिनोमि आत्मानुसन्धानाभावे वेदान्तव्याख्या-
नस्य मरणमेव फलं न मोक्ष इति भावः ॥ ३७ ॥

अत एव पूर्वपूर्वकालादुत्तरोत्तरकाल आत्मनि स्थैर्याधि-
क्यं सम्पाद्यमित्याशयेनाह ।

मित्रेण कुशले पृष्ठे पूर्वावस्थामनुस्मरन् ।

इदानीं कुशलं जातमिति हृष्यति योगवित् ॥ ३८ ॥

मित्रेणेति । हे शिष्य योगविद्योगो जीवब्रह्मैक्यं तद्वेत्ति
जानातीति योगविज्जीवब्रह्मैक्यवेत्ता मित्रेण हितोपदेशकर्त्रा गु-
रुणा कुशले क्षेमे पृष्ठेऽनुयुक्ते सति ततः पूर्वावस्थां किं चिद्ब्रह्म-
सुखानुभवरूपामवस्थां स्थितिमनुस्मरन्ननुचिन्तयन् सन्नि-
दानीं पूर्वावस्थातोऽस्मिन् क्षणे कुशलं क्षेमं विशिष्टं जातमुत्पन्न-
मित्येवं कथयित्वा गुरुं प्रति स्वयं हृष्यति हर्षं प्राप्नोति एवमेव
त्वयापि उत्तरोत्तरक्षणे ब्रह्मसुखस्थैर्यमन्तःकरणे स्याद्यथा तथा-
ऽभ्यासः कर्त्तव्य इति भावः ॥ ३८ ॥

ननु मोक्षमाधनभूतज्ञानाभ्यासस्यातीव प्रयत्नसाध्यत्वा-
त्स्वल्पप्रयत्नसाध्यकर्मणैव परलोकसुखादिसाध्यं किं ज्ञानप्रया-
सेनेत्याशङ्कां शिष्यस्यालक्ष्य गुरुः कर्मरुचिवारणेन ज्ञाने रुचि-
मुत्पादयितुं कर्मिणः सकाशाज्ज्ञानिनः श्रेष्ठ्यं दर्शयति द्वाभ्याम् ।

कर्मठः काञ्चनालिसदृशशून्यताम्रघटोपमः ।

विद्वांस्तु रत्नसम्पूर्णहेमकुम्भ इवोत्तमः ॥ ३९ ॥

कर्मठ इति । कर्मठः कर्मासक्तो बहिः शुचित्वदर्शनादन्तर-
ज्ञानादुत्तत्वाच्च काञ्चनालिसदृशशून्यताम्रघटोपमो बहिः काञ्चनेन
सुवर्णेनालिप्त ईषल्लिप्तोऽन्तश्च शून्यो रिक्तो यस्ताम्रस्य घटः

कुम्भः स एवोपमा दृष्टान्तो यस्य स तथोक्तोऽस्ति तु पुन-
र्विद्राञ्जानी रत्नसम्पूर्णहेमकुम्भ इव यथा रत्नैर्हीरकादि-
भिः सम्पूर्णः परिपूर्णो हेमः सुवर्णस्य कुम्भः कलशस्तथो-
त्तमः श्रेष्ठोऽन्तर्ब्रह्मसुखपूर्णत्वाद्बहिरपि सुमुखूणां ज्ञानप्रदत्वा-
च्चातः कर्मठाञ्जानी श्रेष्ठ इति भावः ॥ ३६ ॥

ननु देहत्रयव्यवहारे जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिरूप उभयत्र समाने
दृश्यमाने ज्ञान्यज्ञानिनोरन्तरं कथमवगन्तव्यं तच्च कीदृगिसाशङ्क्य
सुखप्रदत्वदुःखप्रदत्वाभ्यामेवेत्याशयेन तदेव सदृष्टान्तमाह ।

भूरुहत्वाविशेषेपि द्वयोरन्तरमीदृशम् ।

इक्षुकाण्डसमो विद्वान्दण्डकाष्ठसमः पशुः ॥ ४० ॥

भूरुहत्वेति । हे शिष्य भूरुहत्वाविशेषेपि भुवः पृथ्व्या
रुहन्ति उत्पद्यन्ते ते भूरुहा वृक्षास्तेषां भावो जातिस्तस्याऽवि-
शेषोऽवैलक्षण्यं तस्मिन् सद्यपि द्वयोरिक्षुदण्डकाष्ठयोरन्तरं
भेद ईदृशमेतादृशमस्ति मिष्टरसदानेन तृप्तिकारकत्वं ताडने-
नान्येषां दुःखकारणत्वं चान्तरं यद्वल्लक्ष्यते तद्वदभूरुहत्वाविशेषोप
भूर्भवस्यमाज्जगदिति भूशब्दवाच्यं ब्रह्म तस्माद्बुहत उत्पन्नौ
भवतस्तौ तथाभूतौ ज्ञान्यज्ञानिनौ देहत्रयं वा ब्रह्मोत्पन्नं तस्य
तयोर्वा भावस्तत्त्वं तस्य देहसत्त्वस्योभयत्राविशेषेऽवैलक्षणे स-
त्यपि द्वयोर्ज्ञान्यज्ञानिनोरन्तरं भेद ईदृशमेतादृशमस्ति की-
दृशं तदित्यत आह इक्ष्विति, विद्राञ्जानी सुमुखूणां मुक्ति-
सुखदानेन नित्यतृप्तिकारकत्वादिक्षुकाण्डेनेक्षुदण्डेन सम-
स्तुल्योऽस्ति पथुरज्ञानी दण्डकाष्ठसमो दण्डो यष्टिस्तत्का-
ष्ठं तद्यथा दण्डपरिणामेन दुःखकारणं तेन सम उत्तरोत्तरं दुः-
खकारणत्वात्तुल्योऽस्ति विद्यत इदमन्तरं ज्ञान्यज्ञानिनोरिति
भावः ॥ ४० ॥

इदानीं ब्रह्माकारापरिच्छिन्नवृत्तौ ब्रह्माविर्भावस्य तत्र तत्र वेदान्ते प्रतिपादनान्मुमुक्षुभिस्तादृशवृत्तिप्राप्त्युपायो यत्रेन सम्पाद्य इत्याशयेन तमेवार्थमन्योक्त्या प्रतिपादयति ।

विशालदृष्टौ रमते न त्वन्यत्र पतिर्मम ।

येन दृष्टिर्विशाला स्यात्स मन्त्रो मम दीयताम् ॥ ४१ ॥

विशालदृष्टाविति । हे शिष्य काचित्स्त्री स्वमतं सिद्धं प्रत्याह हे सिद्ध मम मे पतिर्भर्ता विशालदृष्टौ विशाला बृहती दृष्टिर्नेत्रं यस्याः सा तथोक्ता तस्यां कस्यां चित्स्त्रियां रमते रतिं करोति अन्यत्रादीर्घनेत्रासु न तु नैव रमते क्रीडति अतः कारणाद्येन मन्त्रेण उपलक्षणमेतदौषधादीनां दृष्टिर्नेत्रं विशाला दीर्घा स्याद्भवेत्स तादृशो मन्त्रो मन्त्रौषधादिर्मम मे दीयतां समर्प्यतामेवं प्रार्थयति, अयमाशयः—यथा स्वपत्युर्विशालदृष्टौ रमणं निरूपितं तथा प्रकृतेर्ये विशालाऽपरिच्छिन्ना दृष्टिर्दृश्यते त्वग्रया बुद्ध्या सूक्ष्मया सूक्ष्मदर्शिभिरिति श्रुत्युक्ता ब्रह्माकाराऽहंब्रह्मास्मीति प्रमा वृत्तिरत्र ग्राह्या तत्र मम बुद्ध्यवच्छिन्नचिदाभासस्य मे पतिः सच्चिदानन्दार्पणेन पालकः प्रत्यगभिन्नः परमात्मात्र ग्राह्यो रमते क्रीडति अन्यत्र परिच्छिन्नवृत्तिषु नैव रमतेऽतो येन मन्त्रेण प्रणवादिना तदुपलक्षितेन योगेन ज्ञानेन वा दृष्टिर्दृश्यतेऽनुभूयते ब्रह्मानयेति दृष्टिरहंब्रह्मास्मीति वृत्तिर्विशालाऽपरिच्छिन्नब्रह्मरूपा स्याद्भवेत्स उपलक्षणो मन्त्रो मन्त्रादिसाधनं मम साधिष्ठानबुद्धिस्थचिदाभासस्य त्वच्छिष्यस्य हे गुरो दीयतां समर्प्यतामेवं प्रार्थना गुरोरग्रे निखं कर्त्तव्येति ध्वनितम् ॥ ४१ ॥

इदानीं गुरुं प्राप्यापि उक्तविधप्रार्थनाया अभावेन ज्ञा-

नाप्राप्तौ सत्त्वा सामान्यबुद्ध्या कृतया गुरुसेवया निष्फला-
युर्व्ययमात्रं फलं जायते ततश्च दुःखमेव फलं पर्यवस्यतीति
सूचनायान्योक्त्याह गुरुः ।

पूज्योऽयमिति विज्ञाय पूजितः स्वापितो गृहे ।

न भुक्तो मृढया स्वामी कश्चित्पुरुष इत्ययम् ॥ ४२ ॥

पूज्योऽयमिति । यथा कया चिन्मृढया स्वपतिज्ञानाभाव-
वत्या स्त्रिया स्वामी स्वपतिरेव चिरकालादेशान्तरादागतो-
ऽयं कश्चित्पुरुषः सामान्यः कोपि नरोऽयं दृश्यमान इति
निश्चित्य स्वपत्युः परदेशस्थत्वे प्रसक्तत्वायोगात्तस्मिन् दृश्यमाने
तदसम्भवं मत्त्वेति यावदतः स्वगृहागमनान्मया गृहस्थया
पूज्यः पूजितुमर्चितुं योग्योऽस्तीति विज्ञाय निश्चित्य च
पूजितोऽर्चितो भोजनार्पणादिना तर्पितः सन् गृहे मन्दिरे
स्वापितो निद्रायितः परन्तु न भुक्तो न रसाऽङ्गीकृतोऽतस्ता-
वान्कालस्तस्या व्यर्थमेव गतो यथा तथा प्रकृतेऽपि योजनीयं
तद्यथा मृढयाऽज्ञानिमुमुक्षुबुद्ध्याऽयं कश्चित्पुरुषोऽयं मत्पु-
रोवर्त्ती दृश्यमानः पुरुष उद्यमवान्नरः कोपि अस्ति लोकव-
द्याप्रियमाणत्वाज्ज्ञानी न भवतीत्येवं मत्त्वा देहधारणवतो
मम पूज्यः पूजितुमर्चितुं योग्योऽयं मत्पुरत आगत इति
विज्ञाय निश्चित्य पूजितो भोजनपादसंमर्दनादिनाऽर्चितः से-
वित इत्यर्थः, गृहे स्वमन्दिरे स्वापितः शायितः परं तु अयं
स्वामी ममात्मप्रदत्त्वेन पालको गुरुरस्तीत्येवं ज्ञात्वा न भुक्तो
धातूनामनेकार्थत्वाज्ज्ञानपरिप्रश्नेन न सम्वादित इत्यर्थः, अतः
कृतसेवायाः पारलौकिकसुखादिफलसत्त्वेऽपि मुमुक्षोर्मोक्षस्यै-
वेष्टत्वात्तत्साधनभूतज्ञानप्राप्त्यभावेन निरर्थकत्वाद्यर्थमायुर्व्यय
एवेति भावः ॥ ४२ ॥

ननु समाधिसाधनेनैव मोक्षोस्तु किं ज्ञानेनेत्याशङ्क्य ज्ञानं
बिना संसारानिवृत्तेः समाध्युत्थाने पुनर्दुःखमेव स्यादित्याशयेन
तमेवार्थमन्योक्त्याह ।

भोगयोग्येन वेषेण व्यतीत्य शयने निशाम् ।

प्रियस्य भोगमप्राप्य प्रातः क्रान्दति कामिनी ॥ ४३ ॥

भोगयोग्येनेति । भोगयोग्येन भुज्यतेऽनुभूयते साक्षात्प्रत्यग-
भिन्नः परमात्माऽनेनेति भोगो ज्ञानमपरोक्षं महावाक्यजन्यं जी-
वब्रह्मैक्यविषयं तस्मिन्योग्योऽनुकूलस्तेन वेषेण बहिः संन्या-
सादिवेषेणान्तर्वैराग्यादिचिद्वेन चोपलक्षिता सती मुमुक्षुबुद्धिः
शयने शेते निन्द्राति सर्वो जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिरूपः प्रपञ्चो
ऽस्मिन्निति शयनं तस्मिन् समस्तप्रपञ्चलयोपलक्षिते समाधौ
निशां रात्रि ।

‘या निशा सर्वभूतानां तस्यां जाग्रतिं संयमी ।

यस्यां जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः ॥

इत्युक्तलक्षणां प्रपञ्चास्फुरणारूपां व्यतीत्यातिक्रम्य प्रातः
समाधौ प्रपञ्चास्फुरणनिशान्ते प्रपञ्चस्फुरणलक्षणदिवसात्पूर्व
काले प्रातः प्रत्यूषकालस्तस्मिन् प्रियस्यात्मसाक्षात्कारवज्ज्ञान-
स्यात्मसुखस्य वा भोगं संयोगमनुभवं वाप्राप्यालभ्य कामिनी
तदिच्छावती मुमुक्षुबुद्धिः क्रन्दति रोदति हा खेद ए-
तावान्मम कालो व्यर्थमेव गत आत्मसाक्षात्कारेण वि-
नेत्याक्रोशतीति भावः । लौकिकार्थे तावत्काचित्का-
मिनी स्वपुरुषभोगेच्छावती स्त्री भोगयोग्येन स्वपत्न्या सह-
यो भोगो रतिस्तस्मिन्योग्योऽनुकूलस्तेन वेषेण शृङ्गारेणोपल-
क्षिता सती केन चिक्रोधादिना मानादिना वा प्रतिबन्धेनाऽव-

रुद्धा सती प्रियस्य स्वेप्सितपत्न्युर्भोगं रतिमप्राप्यालभ्य शयने
पर्यङ्के निशां रात्रिं व्यतीत्याऽतिक्रम्य प्रातः प्रभाते क्रन्दति रो-
दिति हा व्यर्थं मानेन कलहादिना वा भोगकालोऽतिक्रान्तो म-
याऽहो दौर्भाग्यविलसितं ममेदमतोहं हिताहितज्ञानशून्यत्वान्मु-
खेत्येव विलपतीति भावः ॥ ४३ ॥

ननु समाधिसुखस्यापि गीतायां 'यत्नोपरमते चित्तमि'त्या-
दिश्लोकैर्ब्रह्मसुखत्वप्रतिपादनात्तेनैव कृतार्थतास्तु किं ज्ञानजन्येन
ब्रह्मसुखसाक्षात्कारेणैवाहङ्कारान्योक्त्या साक्षात्कारसुखात्मसमा-
धिसुखे कृत्रिमत्वेन न्यूनत्वं दर्शयति ।

चित्रपत्रे कृता नारी विचित्रा रूपसम्पदा ।

दृश्यते तावदेवाहो यावन्नायाति सुन्दरी ॥ ४४ ॥

चित्रपत्र इति । रूपसंपदा रूपस्याकारस्य संपत्संपत्तिः शो-
भेत्यर्थः, तथा विचित्राऽत्याश्चर्यरूपा नारी स्त्री चित्रपत्रे चित्रा-
धारभूते पत्रे तदुपलक्षिते पटादौ वा कृता लिखिता सा चित्ररूपा
स्यहो शिष्य तावदेव तावत्कालमेव दृश्यतेऽवलोक्यते का-
मिभिरिति शेषः, तावत्कियत्कालपर्यन्तमित्यत आह यावदिति,
यावद्यत्कालपर्यन्तं सुन्दरी कमनीयरूपा स्त्री नायाति न प्राप्नोति
तावत्कालमेव सा प्रेमभावेनावलोक्यते तदुत्तरं नेति भावः, प्र-
कृतार्थे तु न रातीति नरो वैराग्यादिसाधनसंपन्नः पुरुषोधि-
कारीत्यर्थः, तस्येयं नारी मुमुक्षुबुद्धिश्चित्रपत्रे चित्रसदृशजगत्प-
दार्थानामाधारभूते ब्रह्मणि शबले पत्रस्थानीये कृता समर्पिता
सा समाधिस्थिता बुद्धी रूपसंपदा रूपं यदद्वैतसुखाकृति तस्य
संपत्प्राप्तिस्तथा विचित्राऽस्याश्चर्यभूतेत्येवं तावदेव तावत्काल-
मेव मुमुक्षुर्भेदृश्यतेऽवलोक्यतेऽहो शिष्य तावदित्युक्ते का-

लेऽवधिमाह यावदिति सुन्दरी कमनीयरूपा सुखरूपा ब्रह्म चि-
तिरित्यर्थः, यावद्यावत्कालं नायाति न प्राप्नोति न प्रत्यक्षा भ-
वतीति यावत्तावदिति योज्यं, यद्वा चित्रमनेकविचित्रं
जगत्तत्पाति रक्षतीति चित्रपोऽहङ्कारस्तं त्रायते स्वसत्त्वदाने-
नोति चित्रपत्रं शबलं ब्रह्म तस्मिन्नित्यर्थः ॥ ४४ ॥

इदानीं गुरुवाक्ये विश्वासकर्तव्यतां स्वस्येव मुमुक्षूणां
विधत्ते ।

चिन्तामणिं कराद्भूष्टं मा शुचः प्राह मे गुरुः ।

दिनैः कतिपयैरेव पुनरेव मिलिष्यति ॥ ४५ ॥

चिन्तामणिरिति । हे शिष्य मे मम गुरुर्महावाक्योपदेष्टा
चिन्तामणिमीप्सितफलदातृत्वेन चिन्तामणिरिव ज्ञानं तं करा-
त्करोति ध्यानादि तत्करमन्तःकरणं तस्माद्भूष्टं नष्टं केन-
चिद्विषयरागेण प्रतिबन्धेनान्तर्हितमित्यर्थः, तन्मा शुचः शोकं मा
कार्षीः शोकेन तदुद्यमाभावे पुनस्तत्प्राप्तिर्न स्यादतस्तच्छोकत्या-
गेन पुनस्तदुद्योगे कृते सति चिन्तामणिर्ज्ञानं कतिपयैः कति-
चित्सङ्ख्यैर्दिनैर्दिवसैः स्वल्पैरेव दिवसैरित्यर्थः, एव निश्चय
एव नात्र सन्देहः कार्य इत्यर्थः, पुनरेव भूयोपि मिलिष्यति
प्राप्तो भविष्यतीत्यर्थः, इत्येवं मे मां प्राह प्रोक्तवान्मया च त-
द्वचनविश्वासेन पुनस्तदुद्योगे कृते पुनस्तत्प्राप्तिमिति गुरुवचनवि-
श्वास एव सर्वविघ्ननिवृत्त्या परमफलप्रापकः सर्वत्रेति भावः ॥४५॥

इदानीं गुरुवचनविश्वासेऽपि स्वचित्तनिश्चयेनैव स्यादिति
तत्र निश्चयं संपादयितुं स्वस्य संशयग्रस्तत्वे क्वचिद्विवेकरूपं मन
एव मत्संशयनिवारकं भवत्यतो मनसि विवेक एवा स्थापनीय
इत्याशयेनाह ।

करोमि संशयं यावन्मुकुन्दमुखदर्शने ।

आश्वासयति मां तावत्परमा देवता मनः ॥ ४६ ॥

करोमीति । हे शिष्य अहमज्ञानावस्थायां मुकुन्दमुखदर्शने मुकुन्दो मुक्तिपदो गुरुरात्मा च ब्रह्माभिन्नस्तस्य गुरोर्मुखं देहस्थं प्रत्यक्षमेव तन्मुखतो महावाक्यद्वारा प्राप्तेन 'चेतोमुख' इति श्रुतेः प्रत्यगभिन्नं ब्रह्माकारवृत्तिरूपं मुखं ग्राह्यमात्मनश्च सैव ब्रह्माकारवृत्तिर्मुखपदेन ग्राह्या तस्य दर्शनमवलोकनं तस्मिन्यावद्यत्कालपयन्तं संशयं मम गुरुमुखाच्छ्रुतेन महावाक्यविचारेणात्मब्रह्मसाक्षात्कारः स्यान्न वेत्येवं रूपं सन्देहं करोमि संपादयामि तावत्तत्कालमेव विवेकसंस्कारवन्मनोऽन्तःकरणं परमा श्रेष्ठा देवता देववदादृतं सत्प्रकाशबहुलमित्यर्थः, मां सन्दिह्यमानं मा माश्वासयति साम्ना बोधयति अतो विवेकेन मन एव संस्कार्यं पूजनीयं च तन्मुमुक्षुर्भाति भावः ॥ ४२ ॥

ननु आत्मानि कन्दर्पकोटिलावण्यं किमभिप्रायेण वर्णितं तच्चासम्भाव्यं सौन्दर्यस्य साकारनिष्ठत्वान्निराकारे तु तदात्मन्ययुक्तमेवेत्याशङ्कां शिष्यस्य लक्षणैरालक्ष्य तत्सम्भावेन तां निराकरोति ।

कन्दर्पकोटिलावण्यं सत्यमुक्तं जनार्दने ।

कन्दर्पप्रमुखाः सवे तत्प्रकाशे पलायिताः ॥ ४७ ॥

कन्दर्पेति । हे शिष्य जनार्दने जनानां जन्मवतां जीवानामर्दने आत्मत्वेन तन्निर्वाहकत्वाद्गतिरूपे यत्पुराणादिषु कन्दर्पकोटिलावण्यं कन्दर्पाणां कामानां कोटयोऽपरिमिता मूर्त्तयस्तासां लावण्यं सौन्दर्यमुक्तं पुराणादिषु कथितं तत्सत्त्वं यथार्थमेव कुत इत्यत आह कन्दर्पप्रमुखेति, यत्प्रकाशे यस्य सर्वगति-

रूपस्यात्मनः प्रकाशे द्योतेऽन्तःकरण आविर्भूते सतीत्यर्थः, सर्वे समस्ताः कन्दर्पप्रमुखाः कन्दर्पः कामः प्रमुख आद्यो येषां क्रोधादीनां ते तथोक्तास्तेऽपलायिताः पलाय कापि गता नष्टा इत्यर्थः, अतः सत्यमुक्तमिति योज्यम् ॥ ४८ ॥

इदानीं रजोविकाररागादित्यागं विनाऽविद्यावरणनिरासो न स्यात्तं विना चात्मसाक्षात्कारो न स्यादिति ममर्थमन्योक्त्या दर्शयति ।

अश्रु मुक्तं वियोगिन्या राधया मेलनाशया ।

तत्रैव मायया गुप्तः प्राप्तः प्रकटतां हरिः ॥४८॥

अश्विति । वियोगिन्या श्रीकृष्णस्य वियोगोऽस्ति यस्याः सा तथोक्ता तथा राधया राधानाम्न्या गोपिकया मेलनाशया श्रीकृष्णस्य मेलनं योगस्तस्याशयेच्छया करणभूतयाऽश्रु नेत्राम्बु मुक्तं विसृष्टं यदा तदेसध्याहार्यं यदा यस्मिन्समये तदा तस्मिन्नेव समये पूर्वं मायया स्वान्तर्धानशक्त्या गुप्तोऽन्तर्हितो हरिः स्वभक्तदुःखहरणशीलः श्रीकृष्णस्तत्रैव यत्र स्थानेन्तर्हितस्तस्मिन्नेव स्थाने प्रकटतामाविर्भूततां प्राप्तो यातः, अयं भावः—यथा कामादिरजोवृत्तिर्भी राधायाः कृष्णावलोककरणं चक्षुः पिहितं तदेव कृष्णान्तर्धाने निमित्तं जातमन्यथा स्वयंप्रकाशरूपसर्वानुस्यूतश्रीकृष्णे न तत्सम्भवः, तथा मुमुक्षोरपि गुरुदर्शने मानादिभिर्गुरुदर्शनकरणभूतचक्षुषः पिहितत्वात्सामान्यमनुष्यदर्शनेन तद्वत्गुरुत्वदर्शनमसम्भवः अन्तःकरणस्य तु ब्रह्मसाक्षात्कारकरणभूतान्तःकरणवृत्तिचक्षुषो रागादिरजोवृत्तिभिरावृतत्वाद्ब्रह्मसाक्षात्कारासम्भव उभयत्र स्वयंप्रकाशत्वेन स्वत आवरणं न सम्भवति, किञ्च यदा राधया श्रीकृ-

ष्णदर्शनाशयाऽश्रुत्यागमिषेण मानादिकं रजःकार्यं विस्पृष्टं तदैव श्रीकृष्णदर्शनमपि तत्रैव जातं तथा मुमुक्षाणामपि प्रथमं मानादिरजोवृत्तिसागे तत्रैव पूर्वदृष्टपुरुषे गुरुत्वदर्शनं जायते त-
तश्च तदुपदेशेनान्तःकरणस्य रागादिरजोवृत्तिसागेन ब्रह्मसा-
क्षात्कारोपि सम्भावनीय इतीममर्थं सम्भावयितुं तादृशचरि-
त्रवर्णनं भागवतादौ कृतमिति भावः ॥ ४८ ॥

इदानीं सर्वसाधनेभ्यः सोपासनकर्मादिभ्यो ज्ञानेन ब्रह्म-
सुखाकारस्य वृत्तिविशेषस्य श्रेष्ठ्यं दर्शयन्नन्योक्त्याह ।

सौरभ्याय भ्रमन्त्येके मधु काङ्क्षन्ति चापरे ।

न भ्रमन्ति न काङ्क्षन्ति मधुमत्ता मधुव्रताः ॥४९॥

सौरभ्यायेति । एके कति चिन्मधुव्रताः स्वतो मधुकरण-
सामर्थ्यवन्तोपि तद्विस्पृष्ट्य केवलं सौरभ्याय पुष्पकेसरस्यसु-
गन्धप्राप्तये भ्रमन्ति आकाशे भ्रमणमेव कुर्वन्ति, अपरे च भ्र-
भरा मधुपुष्पकेसरस्य सुगन्धमनुभूय तत्र वृप्तिजननाभावं
विनिश्चित्य तदनादरेण मधुनि वृप्तिजननेन सुगन्धतो विशिष्टता-
मालक्ष्य तन्मधुपुष्परसं काङ्क्षन्तीञ्छन्ति, किञ्च केचिच्च मधुव्रताः
स्वतोऽन्यत्र मधुकर्तुं समर्था मधुमत्ता मधुपुष्परसस्तेन तत्पानेन
तृप्ताः सन्तो न भ्रमन्ति न सुगन्धेच्छया भ्रमणं कुर्वन्ति न का-
ङ्क्षन्ति पुष्परसं नेच्छन्ति, अयमाशयः—कर्मफलस्य स्वर्गादिविष-
यजन्यसुखस्य वृप्तिहेतुत्वाभावाद्भूमसुखप्रतिबिम्बत्वाच्च वासना-
मात्रतया गन्धतुल्यता तदर्थं कर्माद्यनुष्ठानमत्र भ्रमणं ग्राह्यं त-
दन्यलौकिककर्मतः श्रेष्ठमपि, तत्ततोपि ब्रह्मसुखमनुभावितुं स-
माध्यन्तमुपासनं मध्विच्छापदेनात्र ग्राह्यं तच्च कर्माद्यनुष्ठाना-
द्वरं, ततोपि विचारेण महावाक्यानां साक्षाद्ब्रह्मसुखानुभवेन

नित्यवृत्तिमन्तोऽत्र मधुमत्तभ्रमरपदेन सूचिता अत्र ग्राह्यास्तेषां
च निसव्रह्मसुखप्राप्त्या मधुमत्तभ्रमराणां मधुनैराकाङ्क्ष्य-
मिति ब्रह्मसुखेऽप्यनिच्छत्त्वमत्र सूचितं ते च पूर्वोक्तोभयेभ्यो-
प्यतिश्रेष्ठा, अतः कर्माद्यनुष्ठानं तत्फलं स्वर्गादिसुखमुपास-
नाद्यनुष्ठानं तत्फलं मोक्षसुखं चानादृत्य ज्ञानमेव सम्पाद्य-
मिति भावः ॥ ४९ ॥

इदानीं हठपातञ्जलाद्युक्तसमाधितोपि महावाक्यविचा-
रेण वेदान्तोक्तरीत्या नित्यसुखानुभवस्य श्रैष्ठ्यमन्योक्त्या
दर्शयति ।

धनं प्राप्नोति कष्टेन प्रदोषे काष्ठभारिकः ।

सुखासनस्थो विपुलं धनं रत्नपरीक्षकः ॥ ५० ॥

धनमिति । हे शिष्य काष्ठभारिकः काष्ठानां दारूणां
भारो भरस्तं वहति असौ काष्ठभारिकः काष्ठभारोपजीवीत्यर्थः,
कष्टेन सर्वदिनकृतश्रमेण प्रदोषे दिनान्तसमये धनं द्रव्यं त-
दपि तद्दिन एवोदरपूर्तियोग्यं तत्रापि न्यूनं वा प्राप्नोति ल-
भते पुनः प्रभाते तदर्थं श्रम एव कर्तव्यस्तस्येत्यर्थः, किञ्च र-
त्नपरीक्षको रत्नानां हीरकादीनां परीक्षकः परीक्षाकर्त्ता पुरुषः
सुखासनस्थः सुखं यथा भवति तथा यदासनं स्वस्थिति-
साधनभूतं कार्पासादिपूर्णं कशिष्वादि तस्मिन्स्थः स्थितः स-
न्विपुलं सहस्रलक्षादिसङ्ख्यापरिमितं धनं द्रव्यं प्राप्नोति ल-
भते बहुधनप्राप्तौ बह्वायासोऽपेक्षितोऽल्पधनप्राप्तौ सोऽल्प इति
न नियम इति भावः, अयं भावः—हठपातञ्जलोक्तसमाधेरष्टा-
ङ्गसाधनश्रमापेक्षत्वात्तदुक्तसमाधिसुखस्य च समाधिकालमा-
त्रस्थितिकत्वाद्द्रव्युत्पन्नकाले प्रतीतसंसारदुःखेन तिरस्कृतत्वा-
त्तस्य काष्ठभारिकार्जितद्रव्यस्याल्पत्वमिवाल्पत्वमेवात्र सूचितं

श्रमसाध्यत्वादप्यल्पत्वमेवोभयत्र समं च सूचितं, वेदान्तोक्त-
रीत्या तु सर्वजगतो बाधनेन ब्रह्मसुखानुभवसमाधौ व्युत्थाने
वोभयत्र ब्रह्मसुखस्य विद्यमानत्वादखण्डत्वेन देशकालव-
स्तुकुनपरिच्छेदरहितत्वेन च निखतृप्तिकारकत्वेन च साधनप-
रिश्रमाभावाच्च श्रमरहितरत्नपरीक्षकार्जितबहुद्रव्यतुल्यत्वं ज्ञा-
नेन साक्षात्कृतब्रह्मसुखस्येति भावः ॥ ५० ॥

ननु आसनमुद्रादिव्रह्मसुखप्राप्तिमाधनानामतीव श्रमसा-
ध्यत्वात्तत्र श्रमभीत्या वेदान्तिनां विचारे प्रवृत्तानां तत्प्राप्ति-
रासनादिसाधनैर्विना कथं स्यादित्याशङ्क्य ब्रह्मसुखप्राप्तौ के-
वलं श्रम एव नापेक्षितः किन्तु केवलविचारेणापि तत्प्राप्तिः
स्यादेवेति नासनादीनां तन्निमित्ततेतीममर्थमन्योत्स्या दर्शयति ।

नर्त्तकी स्वाङ्गभङ्गेन धनं प्राप्नोति वा नवा ।

कुलाङ्गना कटाक्षेण स्वं वशीकुरुते पतिम् ॥५१॥

नर्त्तकीति । नर्त्तकी वेश्या स्वाङ्गभङ्गेन स्वस्य स्वदेहस्य
यान्यङ्गानि करचरणनेत्रस्तनभृकुष्ठ्यादीनि तेषां भङ्गो नर्त्तनं
भङ्ग ऊर्ध्विरिव तत्तदङ्गनर्त्तनरूपो विकार इत्यर्थः, तेन कृत्वा-
ऽपि धनं द्रव्यं प्राप्नोति लभते वा पक्षान्तरे न वा न च प्रा-
प्नोति धनप्राप्तौ नियमेनाङ्गनर्त्तनं निमित्तं न दृष्टमिति भावः,
किञ्च कुलाङ्गना सत्कुलभवाङ्गना स्त्री कटाक्षेण कटाक्षो ने-
त्रप्रान्तेनावलोकनं तेन स्वं स्वीयं पतिं पालकं भर्तारं वशी-
कुरुते वशीकृत्वा भुनक्ति अतः प्रेमैव नियमेन स्वपतिव-
शीकरणे निमित्तं स च प्रेम्णा वशीभूतः सन्स्वयमेव द्रव्यादि
ददातीति भावः, अयमाशयः—यथा वेश्याकृतः स्वाङ्गभङ्गो
नियमेन द्रव्यप्राप्तिसाधनं न दृष्टस्तथा हठिनामष्टाङ्गयोगस्य

साधनानि आसनादीनि न नियमेन ब्रह्मसुखप्राप्तिसाधनानि
दृष्टानि तत्सत्त्वेऽपि कतिपयहठिषु तदप्राप्तिदर्शनाच्चदसत्त्वेऽपि म-
हावाक्यविचारेणैव केवलं तत्प्राप्तिदर्शनाच्च प्रेम्णैव महावा-
क्यविचारः केवलं ब्रह्मसाक्षात्कारे हेतुरत्र नर्त्तकी सादृश्यं
हठिनां निन्द्यसिद्ध्याद्यासक्तत्वान्नर्त्तकीस्वाङ्गनर्त्तनसादृश्य-
मासनादीनां हठप्रोक्तानां नर्त्तकीस्वाङ्गनर्त्तनस्य द्रव्यप्राप्ता-
वकिञ्चित्करत्वमिवासनादीनां ब्रह्मसाक्षात्कारेऽकिञ्चित्क-
रत्वं, कुलस्त्रीषु अङ्गनर्त्तनाभावेऽपि कटाक्षेण स्वमनोरथपूरक-
पतिवशीकरणमिव वेदान्तनिष्ठस्य ब्रह्मप्रेम्णैव केवलं भाग-
स्यागलक्षणालक्षणविचारेणैव ब्रह्मात्मसाक्षात्कारो जायत
एवेति ॥ ५१ ॥

ननु कृतेऽपि श्रवणादौ मम ब्रह्मसुखानुभवेन मुक्तिस्तत्सा-
धनभूतं ज्ञानं च स्यान्न वेति सन्दिह्यमानं शिष्यं प्रत्याह ।

तत्र बुद्धिप्रकाशोऽयं निकटां मुक्तिमाह माम् ।

नूनं निर्वाणसमये दीपो देदीप्यते भृशम् ॥ ५२ ॥

तवेति । अयं मत्प्रत्यक्षस्तव ते बुद्धिप्रकाशो बुद्धेरन्तःक-
रणस्य प्रकाशो ज्ञानं मां मा प्रति निकटां समीपवर्तिनीं मुक्तिं
ते मोक्षमाहोक्तवान् सूचयतीत्यर्थः, पूर्वकालादिदानीन्तनो व-
हुतरप्रकाशो मे तव मुक्तिं सूचितवानिति भावः, तत्र दृष्टान्तो
नूनमिति नूनं निश्चयेन दीपः प्रदीपो निर्वाणसमये निर्वा-
णस्य नाशस्य समये काले भृशं बहु यथा भवति तथा देदी-
प्यतेऽतीव प्रकाशते एवं तवान्तःकरणप्रकाशः स्वनाशेन
मोक्षं प्राप्तुमुद्युक्त इति भावः ॥ ५२ ॥

इदानीं वेदान्तपाठं तदर्थारूपाणांऽन्यकृततदर्थसूक्ष्मज्ञानस्वा-

त्मानुभवेषु मध्ये स्वात्मानुभवस्य श्रेष्ठ्यं दर्शयितुमन्योत्त्याह ।

एके खनन्ति वसुधां तथा विक्रयिणः परे ।

धर्षयन्त्यपरे रत्नं भोगं गृह्णाति भाग्यवान् ॥ ५३ ॥

एक इति । एके केचित्पुरुषा वसुधां पृथिवीं खनन्ति हीरकादिरत्नप्राप्तये खनन्ति कर्षयन्ति तथा तद्वदपरेऽन्ये पुरुषा विक्रयिणो हीरकादीनां विक्रयकर्त्तारो भवन्ति अपरेऽन्ये केचित्पुरुषा रत्नं हीरकादिकं धर्षयन्ति शाश्वे मर्द्दयन्ति किञ्च भाग्यवान्स्वतः सम्पत्तिमान्पुरुषो भोगं रत्नस्य-स्वशरीरे स्वभोग्यस्यादिशरीरे वा सन्धारणरूपं भोगं गृह्णाति अङ्गीकरोति ते च यथोत्तरं श्रेष्ठाः ज्ञेयाः, तथान्तःकरणशोधनेन वेदान्तार्थावलोकनपरा अन्तःकरणस्य क्षेत्रत्वाभिधानात्तत्कर्षकत्वेन हीरकाद्यर्थं पृथिवीकर्षकतुल्या अत्र ग्राह्याः, शिष्यादीनां वेदान्तव्याख्यानद्वारा ज्ञानप्रदास्तत्कृतमेवामूल्यदानेन तेऽत्र हीरकादिरत्नाविक्रयिपुरुषोत्त्या सादृश्याद्ग्राह्याः, वेदान्तश्रवणेन त्यागादिभिरन्तःकरणसूक्ष्मत्वापादका रत्नधर्षकोत्त्या तत्सादृश्यादत्र ग्राह्याः, केवलात्मनिष्ठास्तु अन्यसाधननिरपेक्षत्वाद्भूतभोगकर्त्तृपुरुषसादृश्यात्तेत्र ग्राह्याः, तेषु चोत्तरोत्तरं श्रेष्ठ्यात्तेषु केवलात्मनिष्ठानामेव श्रेष्ठ्यमिति भावः ॥ ५३ ॥

इदानीं कर्मोपासनज्ञानजन्यमुखानां मध्ये ज्ञानजन्यमुखस्याधिक्यं दर्शयन्नन्योत्त्याह ।

एके तत्रेण तुष्यन्ति दधिदुग्धेन चापरे ।

तत्त्वज्ञा नैव तुष्यन्ति नवनीतघृतं विना ॥ ५४ ॥

एक इति । एके केचित्पुरुषास्तत्रेण दधिविकारेण

दधिमण्डेन तुष्यन्ति तृष्यन्ति, अपरेऽन्ये च केचित्पुरुषा दधिदुग्धेन दध्ना दुग्धेन वा तृष्यन्ति, किञ्च तत्त्वज्ञा दधिदुग्धयोर्मध्ये यत्तत्त्वं नवनीतं घृतं वा तद्ये जानन्ति ते तथोक्तास्ते नवनीतघृतं विना नवनीतं हैयङ्गवीनं घृतं च सर्पिस्तं उभे विना वर्जयित्वाऽन्येन तक्रादिना नैव तुष्यन्ति न च तृष्यन्ति ते च यथोत्तरं श्रेष्ठाः ज्ञेयाः, अपं भावः—तत्तृप्तसदृशा अत्र कर्मजन्यविषयसुख इदमेव सुखं नान्यदिति तदासक्ता ग्राह्याः, उपासनादिजन्यसायुज्यादिसुखामक्ता अत्र दधिदुग्धाशनतृप्तपुरुषसादृश्या ग्राह्याः, ज्ञानजन्यब्रह्मसुखरता अत्र नवनीतघृततृप्तसदृशा अपि ग्राह्या, तेषु च यथोत्तरं श्रेष्ठेषु नवनीतघृततृप्तश्रेष्ठ्यवज्ज्ञानतृप्ते श्रेष्ठ्यं ज्ञेयमिति भावः ॥५४॥

इदानीमन्येषां केषां चित्कर्मादौ रुचिरस्तु मम तु ज्ञानाभ्यासेन सर्वत्र ब्रह्मसुखानुभवाज्ज्ञानाभ्यास एव रुचिरः स्तीति प्रतीत्यर्थं शिष्यस्य तत्र रुचिमुत्पादयितुमाह ।

यत्र कापि स्वपामीति जाता निद्रालुता मम ।

विस्तीर्णं शयनं प्राप्तं कोमलं ब्रह्म निर्मलम् ॥५५॥

यत्रेति । हे शिष्य मम मे यत्र कापि कर्मण्युपासने वा जाग्रदाद्यवस्थात्रये तुर्यायां वा स्वपामि तत्तत्कालव्यवहारेऽपि प्रपञ्चविस्मृतिरूपां निद्रामनुभवामीत्येवं निद्रालुता सुप्तिस्वभावे स्वाभाविकी रुचिर्ज्ञानाभ्यासेन जातोत्पन्ना कुत इत्यत आह विस्तीर्णमिति, विस्तीर्णमपरिच्छिन्नमनन्तमित्यर्थः, कोमलं सुखस्पर्शी सुखरूपत्वान्निर्मलं मायाऽविद्यातत्कार्यमलरहितं ब्रह्म देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं प्रत्यगभिन्नं परमात्मरूपं शयनं शेतेऽस्मिन्निति शयनं कशिपुस्था-

नीयं प्राप्तं लब्धमतः सर्वत्र प्रपञ्चास्फुरणरूपां निद्रामनुभवा-
मीत्येतादृशी निद्रालुता मम ज्ञानाभ्यासेन सम्पन्नेति भावः ॥५५॥

ननु सर्वदृश्यसत्त्वे प्रपञ्चास्फूर्तिः कथं स्यादित्याशङ्क्याह ।

दृश्यं बोधेन निर्घृष्टं तच्चिदाकारताङ्गताम् ।

यत्र यत्तैव पश्यामि सर्व रूपं तत्र दृश्यते ॥ ५६ ॥

दृश्यमिति । हे शिष्य दृश्यं जगद्बोधेन ज्ञानेन निर्घृष्टमुपमर्दितं
सत्तज्जगच्चिदाकारतां गतं चिन्मात्रस्वरूपतां यातमस्तीदानीमतोहं
यत्र यत्र यस्मिन्यस्मिन्पदार्थे पश्यामि अवलोकयामि तत्र तत्रे-
त्यादृत्या योज्यं तस्मिन्स्तस्मिन्पदार्थे स्वरूपमेव दृश्यत आत्म-
स्वरूपमेव केवलमवलोक्यतेऽतः सर्वत्रात्मस्वरूपमात्रमानेन त-
द्व्यतिरिक्तजगत्पदार्थसत्त्वाभावात्तत्स्फुरणस्याप्यस्फुरणत्वेन स-
र्वावस्थामु निद्रालुत्वसिद्धिरिति भावः ॥ ५६ ॥

ननु पूर्ववत्त्वयि व्यवहारस्य विद्यमानत्वात्कथं जगदभा-
वस्त्वयि सम्भाव्य इत्याशङ्क्यानन्तब्रह्माण्डानां मया प्रस्तत्वात्कि-
मेकब्रह्माण्डग्रास आश्चर्यमित्याशयेनाह ।

यदेकोपि जनो गीर्णः स्तुवन्त्यजगरं जनाः ।

मां न स्तुवन्ति किं येन गीर्णा ब्रह्माण्डकोटयः ॥५७॥

यदिति । यद्येनाजगरेणैकोपि एक एव जनो नरो
गीर्णो गिलितस्तमजगरं तिलित्सं सर्पविशेषमित्यर्थः, जना लो-
काः स्तुवन्ति प्रशंसन्ति अहो महानयं सर्पोऽयं मनुष्यान्खादति
एवं स्तुवन्ति येन मया प्रत्यगभिन्नब्रह्मस्वरूपेण ब्रह्माण्डको-
टयो ब्रह्माण्डानां जगतां कोटयोऽपरिमिताः कोटय इति या-
वद्गीर्णा गिलितास्तं मां ब्रह्मस्वरूपं किं कुतो न स्तुवन्ति न

प्रशंसन्ति अहो अयं महान्यस्य ब्रह्मस्वरूपत्वान्नास्माभिस्तुल्य-
तेति कुतो न जानन्तीति भावः ॥ ५७ ॥

ननु त्वं देहत्रयपरिच्छिन्नोऽहमिव दृश्यसेऽतोऽपरिच्छिन्नं
ब्रह्माहमिति नैव वक्तव्यमित्याशङ्क्य यद्यपि लोकप्रतीत्या सम्भा-
वनाऽविषयमपि श्रुतिप्रामाण्येन मदनुभवेन च तत्सिद्धमेवेत्या-
शयेनाय ।

मय्यसूया न कर्त्तव्या बहुजल्पामि यद्यपि ।

ब्रह्मास्मीति वदाम्येव श्रुतिर्मा नाभ्यसूयति ॥ ५८ ॥

मयीति । हे जन अहं प्रत्यगभिन्नः परमात्मा यद्यपि यर्ह्यपि
बहूत्कृष्टं यथा भवति तथा लोकदृष्ट्या ब्रह्मास्मीति जल्पामि
वदामि तथापि श्रुतिः—‘अहं ब्रह्मास्मि, तत्त्वमसी’त्याद्या मां प्र-
त्यगभिन्नब्रह्मसाक्षात्कारिणाहं ब्रह्मास्मीति वदन्तं मां नाभ्यसू-
यति नेष्यां करोति प्रामाणिकवचनवच्चाद्यतस्ततो ‘ब्रह्मास्मी’ति
वदाम्येव कथयाम्येवाऽतो मयि ब्रह्मविदि ‘ब्रह्मविद्वद्ब्रह्मैव भव-
ती’तिश्रुतेर्ब्रह्मस्वरूपत्वात्तवान्येषां चात्मनि स्वस्मिन्स्वेष्ट्याकर्त्त-
व्यतानुपपत्तेरसूयेष्ट्या न कर्त्तव्या नैव कर्तुं विहिताऽस्ति ॥५८॥

इदानीं स्वस्मिन्स्वाराज्यसम्पत्तिं लक्ष्यीकृत्याह ।

सिंहासनं समाधिर्मे वेदान्ता मम वन्दिनः ।

मारितो मोहनामारिर्मम राज्यमकण्टकम् ॥ ५९ ॥

सिंहासनमिति । हे शिष्य मे मम समाधिरेव निर्विकल्प-
समाधिरेव सर्वदाऽऽत्मस्फुरणरूप इत्यर्थः, सिंहासनं राज्यासनं
तथा वेदान्तास्तत्त्वमसीत्यादिरूपाणि वाक्यानि मम मे व-
न्दिनः स्तुतिपाठकाः सन्ति किञ्च मोहनामा मोहो नामा-

भिधानं यस्य स तथोक्तोऽरिः शत्रुर्मया स्वाराज्यमाप्ति-
मता मारितो मृत्युं प्रापितोऽत इदानीं मम मेऽकण्टकं न
विद्यते कण्टकः शत्रुर्यस्मिन्तत्तथोक्तं राज्यं स्वाराज्यमस्ति
सर्वप्रतिबन्धहीनमात्मराज्यं मया लब्धमिति भावः ॥ ५९ ॥

ननु कुतस्तव स्वाराज्यमाप्तिः कुतश्च नान्येषां तत्राह ।

दृष्टं चिदम्बरं नाम मया विस्तीर्णमम्बरम् ।

इदं जडाम्बरं शुन्यमत्यल्पं यदपेक्षया ॥ ६० ॥

दृष्टमिति । हे शिष्य मया साधिष्ठानबुद्धिस्थचिदाभासेन वि-
स्तीर्णं देशादिभिरपरिच्छिन्नं चिदम्बरमापि चिन्मात्रस्वरूपं वि-
द्वत्सु प्रसिद्धमम्बरमाकाशं दृष्टमवलोकितं किमद्विस्तृतं तदिति
लक्षणेन निर्दिशतीदमिति, इदं पञ्चभूतेषु प्रसिद्धं दृश्यमानं
शून्यमसद्रूपं वा जडाम्बरं जडमचिद्रूपमम्बरमाकाशं यदपेक्षया
यस्य सच्चिदानन्दरूपब्रह्माकाशस्यापेक्षया दृष्ट्याऽत्यल्पमिति-
सूक्ष्ममस्ति अनेनानुमानेन चिदाकाशस्य विस्तारोऽनुमेय इति
भावः ॥ ६० ॥

ननु तवैव कुतश्चिदाकाशदर्शनं कुतश्च नान्येषामित्याशङ्क्य
तद्विषयकमेवमसत्त्वामत्त्वाभ्यामिति दर्शयति ।

इष्टमन्नं क्षुधार्तस्य कृपणस्य धनं प्रियम् ।

तृषितस्य जलं त्विष्टं चैतन्यं मम बल्लभम् ॥ ६१ ॥

इष्टमिति । हे शिष्य यथेत्यध्याहार्यं यद्वत्क्षुधया बुभुक्षया-
ऽऽर्तः पीडां प्राप्तो यः पुरुषस्तस्यान्नं भोजनमिष्टं प्रियं भ-
वति किञ्च यद्वत्तृषितस्य तृषा पिपासा सञ्जाताऽस्य स तृषितः
पुरुषस्तस्य जलमुदकं प्रियमिष्टं भवति किञ्च यद्वत्कृपणस्य तु
शठस्यापि धनं द्रव्यमिष्टं प्रियं भवति तथेत्यध्याहार्यं तद्वन्मम

साधनचतुष्टयसम्पन्नस्य साधिष्ठानबुद्धिस्थचिदाभासस्य मुमुक्षो-
र्मे चैतन्यं चिन्मात्रमात्मरूपं बल्लभं प्रियं भवति मयि चिन्मात्र-
स्वरूपात्मविषयकप्रेमसत्त्वात्तद्दर्शनमन्येषु च तदसत्त्वात्तद्दर्शन-
मिति भावः ॥ ६१ ॥

ननु त्वय्यन्येषामिवाहङ्कारस्य दृश्यमानत्वात्त्रयि विदा-
काशदर्शनमन्येषु नेति कुत एतत्सम्भावनीयमित्याशङ्क्यैतत्सद-
ष्टान्तं सम्भावयति ।

रसायनप्रसङ्गेन गतं ताम्रमताम्रताम् ।

तथाऽस्माकमहङ्कारो निरहङ्कारतां गतः ॥ ६२ ॥

रसायनेति । यथा यद्वत्ताम्रं रसायनप्रसङ्गेन रसायनस्य पा-
रदादिप्रभवस्यौषधविशेषस्य प्रसङ्गो योगस्तेनाताम्रतां सु-
वर्णादिरूपतां गतं प्राप्तं भवति तथा तद्वदस्माकं ब्रह्मवेदिना-
महङ्कारोऽहङ्कृतिर्निरहङ्कारतां निर्गतो निवृत्तोऽहङ्कारोऽहङ्कृतिर्य-
स्मात्तन्निरहङ्कारं प्रत्यगभिन्नं ब्रह्म तस्य भावः सत्ता तां ब्रह्मता-
मित्यर्थः, गतः प्राप्तोऽतोऽस्माकं चिदाकाशदर्शनमन्येषां नेति
सम्भवतीति भावः ॥ ६२ ॥

ननु अहं ब्रह्मास्मीति वदाम्येवेति त्वमेव वदसि अतस्त्व-
य्यहङ्कारो नास्तीति कथं प्रत्येतव्यमित्याशङ्क्याज्ञानावस्थायामेव
बाधकत्वात्तस्य रिपुत्वमिदनीं तद्बाधेनाकिञ्चित्करत्वाद्बाध-
कत्वं न प्रत्युत ब्रह्माकारत्वेन सुखकारित्वमित्याशयेनाह ।

पूर्वमासीदहङ्कारो मम दुःखस्य कारणम् ।

रिपुरद्य मृतो दृष्टः परमानन्दकरणम् ॥ ६३ ॥

पूर्वमिति । हे शिष्य पूर्वमज्ञानावस्थायामहङ्कारोऽहं-
कृतिर्मम मे दुःखस्य खेदस्य कारणं हेतुरासीदासाऽतो मे

मम रिपुः शत्रुरासीत्सोऽद्येदानीं ज्ञानावस्थायां मृतो बा-
धितो दृष्टोऽनुभूतो सोऽतः परमानन्दकारणं परमो नि-
रतिशयो य आनन्दः सुखं तस्य कारणं हेतुर्जातोऽत इदानीं
तस्य बाधितत्वेनाबाधकत्वात्तस्मिँल्लोकदृष्ट्या विद्यमानत्वेपि चि-
दाकाशदर्शनेऽविरुद्धत्वमिति भावः ॥ ६३ ॥

ननु परमानन्दप्राप्तावपि किं महत्त्वं तत्राह सदृष्टान्तः ।

भोगेप्सूनां सभामध्ये भोक्ता कान्तो यथा युवा ।

मुमुक्षूणां तथा मध्ये राजते परमार्थवित् ॥ ६४ ॥

भोगेप्सूनामिति । भोगेप्सूनां भुज्यन्त इति भोगा विषया-
स्तानीप्सन्ति प्राप्तुमिच्छन्ति ते तथोक्तास्तेषां विषयिणां स्त्रैणा-
नामित्यर्थः, सभामध्ये सभा सदोगृहं तस्या मध्येऽन्तरे भो-
क्ता बहुस्त्रीभोगी कान्तः सुन्दर युवा तरुण एतद्गुणत्रय-
विशिष्टः पुरुषो यथा यद्वद्राजते शोभते तथा तद्वन्मुमुक्षूणां
मोक्षेप्सूनां मध्येऽन्तरे परमार्थवित्परमः श्रुतिश्रेष्ठः सत्यरू-
पश्च योऽर्थस्तत्त्वं प्रत्यगभिन्नं ब्रह्म वेत्ति जानातीति परमार्थवि-
ज्जीवब्रह्मैक्यज्ञानवान्राजते शोभते, अज्ञानदृष्ट्या तच्छ्रैष्ठ्ये-
ऽप्रतीतेऽपि मुमुक्षुदृष्टौ तत्प्रतीयते इति भावः ॥ ६४ ॥

ननु व्यवहारिण इव ज्ञानिनोपि व्यवहारसत्त्वे कथं स-
र्वदात्मसुखभानमिवाशङ्क्य सदृष्टान्तं तत्सम्भावयति ।

गृहकार्यप्रसक्तापि भुक्तभोगेव कामिनी ।

मनसैव मनो नूनमानन्दयति योगवित् ॥ ६५ ॥

गृहकार्येति । भुक्तभोगा भुक्तोऽनुभूतो भोगः परपुरु-
षेण सह रतिसुखं यथा सा तथोक्ता कामिनी परपुरुषरतिसु-
खेच्छावती स्त्रीव यथा गृहकार्यप्रसक्तापि गृहस्य मन्दिरस्य य-

त्कार्यं लेपनसंमार्जनादिकं तस्मिन्प्रसक्ताऽस्यासक्ता प्रतीयमाना सत्यपि मनसैव परपुरुषभोगजन्यसुखवदन्तःकरणवृत्त्यैव मनो गृहकार्यनिर्वाहकमन्तःकरणमानन्दयति सुखीकरोति गृहकार्यजनितखेदास्पृष्टं करोतीत्यर्थः, तद्वद्योगविद्योगं जीवब्रह्मैक्यं वेत्ति जानातीति स तथोक्तः, यद्वा युज्येते ऐक्येनानुभूयेते जीवब्रह्मणी अनेनेति योगो ज्ञानं तद्विन्दति प्राप्नोतीति योगवित्प्राप्तजीवब्रह्मैक्यज्ञान इत्यर्थः, लिङ्गपरिणामेन सर्वदृष्टान्तविशेषणान्यप्यस्मिन्दार्ष्टान्तिके योज्यानि, भुक्तभोगो लोकप्रतीत्या भुक्ता अभ्यवहृता भोगा विषया येन स तथाभूतोपि अतो गृहकार्यप्रसक्तोपि गृह्यत आत्मतयाऽङ्गीक्रियत इति गृहं शरीरं तस्य यत्कार्यमवश्यकर्तव्यतया विहितं वैदिकं स्नानमन्ध्यादिकं गर्भाधानादिमरणान्तसंस्काररूपं स्मार्त्तं कर्म च लौकिकमशनादिकं च, यद्वा लौकिकं प्रसिद्धमेवात्र गृहं मन्दिरं तस्य कार्यमवश्यकर्तव्यं द्रव्यार्जनादिकं तस्मिन्सर्वोक्तलक्षणे प्रसक्तोऽस्यासक्तः प्रतीयमानोपि नूनं निश्चयेन मनसैव ब्रह्मसुखानुभववद्भुक्तिविशेषेणैव मनः शरीरव्यवहारगृहव्यवहारयोर्निर्वाहकमन्तःकरणमानन्दयति प्रपञ्चदुःखास्पृष्टं करोति, ग्रहकार्यप्रसक्तापीति पाठे ग्रहा इन्द्रियाणि तेषां कार्याणि श्रवणादीनि वचनादीनि च ज्ञानकर्मैन्द्रियाणां सङ्कल्पादिकमन्तःकरणस्य च तेषु प्रसक्तोपीति व्याख्येयं । दृष्टान्तपक्षे इन्द्रियकार्याणि स्नानपानश्रवणादीनि गमनादीनि च तेषु प्रसक्तापीति योज्यमतो ज्ञानिनि लोकदृष्ट्या व्यवहारे प्रतीयमानेपि ब्रह्मसुखस्फुरणं सर्वदैवाखण्डितं विद्यत इति सम्भावनीयमिति भावः ॥ ६५ ॥

ननु लोकप्रतीत्यविषये विदुषि ब्रह्मानन्दे वर्तमाने कथं

सम्भावना कार्येणाशङ्क्य तस्य कचित्कचिल्लोकदृष्टावापि प्रती-
तिविषयत्वं दर्शयति ।

मुनिमानन्दितं दृष्ट्वा ग्रामीणो वक्ति तं मुहुः ।

त्वया यस्तु निधिः प्राप्तस्तं प्रदर्शय मामपि ॥ ६६ ॥

मुनिमिति । ग्रामीणो ग्रामे भवो ग्रामीणः संसारी मूढ
इत्यर्थः, मुनिं विवेकिनमानन्दितमानन्दो निरतिशयं सुखं
सञ्जातमस्य स तथोक्तस्तं सुखसाधनविषयाभावेऽपि सुखि-
तमित्यर्थः, दृष्ट्वाऽवलोक्य तं मुनिं मुहुः पुनः पुनस्त्वया भ-
वता यस्तु यत्प्रकारको लोकविलक्षणो निधिर्निधीयन्ते स्था-
प्यन्ते सर्वसुखानि अस्मिन्निति निधिर्ब्रह्मसुखं स प्राप्तो ल-
ब्धस्तं ब्रह्मानन्दं मामपि संसारदुःखदुःखितं मां प्रत्यपि प्रद-
र्शय समर्पयेत्येवं वक्ति वदति अज्ञानिदृष्टावापि कचित्कचि-
द्ब्रह्मानन्दो ज्ञानिनि प्रतीयत एवाऽन्यथा तत्प्रार्थनानुपपत्ते-
रतस्तत्र तत्सत्त्वं सम्भाव्यमिति भावः ॥ ६६ ॥

इदानीं स आनन्दो गुरुकृपां विना न लभ्यत इत्या-
शयेन गुरुप्रतापं वर्णयति ।

वञ्चकैर्विषयैस्तात वद के के न वञ्चिताः ।

गुरुभिः पुरुषव्याघ्रैर्नूनमेतेऽपि वञ्चिताः ॥ ६७ ॥

वञ्चकैरिति । हे तात हे शिष्य वञ्चकैः स्वासक्तपुरुषा-
न्वञ्चयन्ति लुण्ठन्ति ते वञ्चकास्तैर्विषयैः स्त्र्यादिपदार्थैः के
के ब्रह्मादयोऽपीत्यर्थः, न वञ्चिताः स्वरूपं विस्मर्य लुण्ठिता
न भवन्तीति त्वं वद कथय सर्वे ब्रह्मादयोऽपि विषयैर्वञ्चिता
एवेति भावः, विषयाणामेतादृशे सामर्थ्येऽपि एतेऽपि ईदृशमाव-
ल्यवन्तोऽपि प्रत्यक्षा विषयाः पुरुषव्याघ्रैः पुरुषाः पौरुषस-

म्पन्ना उद्योगिनस्तेषु व्याघ्राः श्रेष्ठा मोक्षसाधनवन्त इ-
त्यर्थः, तैर्गुरुभिर्गृणन्ति हितमुपनिदिशन्ति ते गुरवस्तैर्नूनं नि-
श्चयेन वञ्चिता लुण्ठिताः स्वाधीनीकृता इत्यर्थः, अतः स्वश-
रणागतसर्वदुःखनिरसने गुरुरेव समर्थ इति तमेव मुमुक्षुभिः
शरणं गन्तव्यमिति भावः ॥ ६७ ॥

ननु प्रपञ्चपरित्यागेन मोक्षेच्छया गुरौ शरणं गतेपि स्वदेह-
सम्बन्धिजनकृतोपद्रवेण विघ्नः स्यात्तत्राह ।

शीर्षे घटसहस्राम्भः पातयन्तु जडा जनाः ।

मौनमेवावलम्बेत शिवलिङ्गमिवात्मवित् ॥ ६८ ॥

शीर्षे इति । हे शिष्य शिवलिङ्गमिव यथा शिवस्य महादेवस्य
लिङ्गं चिह्नं पूजास्थानं प्रतिमाविशेष इति यावत्तज्जडा मूढा
जना लोकाः शीर्षे शिरसि घटसहस्राम्भो घटानां कुम्भानां सह-
स्राणि अपरिमिता घटा इत्यर्थः, तत्परिमितमम्भो जलं पातयन्तु
तथापि मौनमेव केवलं तूष्णींभावमेवावलम्बत आश्रयति
तन्निवारणं तदसहनं वा न करोतीत्यर्थः, तथा तद्वदात्मविदा-
त्मज्ञानी जडा मूर्खा जना लोकाः स्वसंबन्धिदृश्यदेहे शीर्षे शि-
रसि घटसहस्राम्भःपातसदृशानपरिमितानुपद्रवान्कुर्वन्तु तथा-
प्यात्मनि देहव्रयातीते तदसम्बन्धं निश्चित्य मौनमेव मनोलय-
रूपं ब्रह्मभावमेव केवलमवलम्बेताश्रयेत न तत्प्रत्याख्यानं प्रव-
र्त्तितव्यमिति भावः ॥ ६८ ॥

ननु गुरवोपि बहवः सन्ति मुमुक्षुभिः क आश्रयणीया
इत्याशङ्क्याह ।

सविचारास्तु गुरवो विरक्ता गुरुसत्तमाः ।

विचारेपि विरक्ता ये गुरुणां गुरवो हि ते ॥ ६९ ॥

सविचारा इति । लोकप्रसिद्धगुरुषु मध्ये सविचारास्तु विचार आत्मानात्मविवेकस्तेन सह वर्त्तमानास्तुशब्देन लोकप्रसिद्धगुरुभ्य एतेषां श्रेष्ठ्यं दर्शितमतस्तत्सेवनमेव मुमुक्षुभिः कार्यमिति भावः, ततोपि विरक्ता वैराग्यसंपन्नाः सविचाराश्च ये वर्त्तन्ते ते गुरुसत्तमाः पूर्वोक्तसविचारगुरुषु सत्तमाः श्रेष्ठा इत्यर्थः, ते सेवनीयाः, ततोपि विचारवैराग्यफलं ब्रह्मानन्दं प्राप्ताः सन्तो ये विचारेपि विवेकेऽपिशब्दाद्वैराग्ये प्रयोजनाभावाद्विरक्ता उदासीनाः सन्ति ते हि प्रसिद्धा गुरुणां मध्ये गुरवः पूज्याः सन्ति अतः पूर्वोक्तोभयविधेभ्य एतेऽत्यादरेण मुमुक्षुभिः सेव्या इति भावः ॥ ६९ ॥

ननु विषयाणां दृश्यमानत्वाद्ब्रह्मसुखस्य तु वृत्त्यविषयत्वेनादृश्यत्वाच्च तदिच्छया विषयसुखत्यागो दुष्कर इत्याशङ्क्याह ।

दुस्त्यजान्निषयान्मूढो जिज्ञासुरपि मुञ्चति ।

विदां तद्रागदोषस्य त्यागे किमिव दुष्करम् ॥ ७० ॥

दुस्त्यज्यानिति । मूढः केवलमज्ञो द्वेषादिना विषयान्स्व्यादिपदार्थान्मुञ्चति परित्यजति जिज्ञासुरपि मुमुक्षुरपि ज्ञानप्राप्त्यभावादज्ञान्येव सोपि दुस्त्यजान्दुःखेनातिक्लेशेन त्यक्तुं योग्यानपि विषयान्धनादिपदार्थान्मुञ्चति परित्यजति तत्तस्माद्धेतोर्विदां ज्ञानिनां रागदोषस्य रागो विषयप्रेमा स एव दोषो दूषणं बन्धकत्वात्तस्य त्यागे विसर्जने दुष्करं दुःसंपादं किमिव किमु अस्ति न किमपि दुष्करं ज्ञानिनामित्यर्थः ॥ ७० ॥

ननु सांसारिकवार्त्ताभिर्ज्ञानिनो ब्रह्ममुखानुसन्धानं व्याह्रन्येत तत्राह ।

जायेत जातबोधानामपि सांसारिकी कथा ।

जागरे समनुप्राप्ते यथा स्वप्नकथा नृणाम् ॥ ७१ ॥

जायेतेति । यथा यद्रज्जागरे जाग्रन्नामन्यस्थाविशेषे समनु-
प्राप्ते सम्यगुपलब्धे सति नृणां मनुष्याणां स्वप्नवार्त्ता जाग्र-
त्स्वानुभवविघाताय न भवति तथा तद्रज्जातबोधानां जात उ-
त्पन्नो बोधः स्वस्मिन्ब्रह्मत्वज्ञानं येषां तेषां ज्ञानिनामपि सां-
सारिकी संसारविषयिणी कथा वार्त्तापि स्वात्मानुसन्धानविरो-
धिनी न जायेन न स्यादित्येवं सम्भावनीयमिति भावः ॥ ७१ ॥

ननु तुर्यसुषुप्तयोर्दृश्यभानाविशेषे तद्भेदः किन्निबन्धन
इत्याशङ्क्याह ।

मोहेन विस्मृते दृश्ये सुषुप्तिरनुभूयते ।

बोधेन विस्मृते दृश्ये तुरीयमवशिष्यते ॥ ७२ ॥

मोहेनेति । हे शिष्य मोहेन स्वरूपाज्ञानेन दृश्ये जगति वि-
स्मृते विस्मरणविषयीकृते सति सुषुप्तिर्निद्रा जीवेन कर्त्राऽनु-
भूयते दृश्यते तेनैव जीवेन बोधेन जीवब्रह्मैक्यजगदसत्त्वज्ञानेन
दृश्ये जगति विस्मृते विस्मरणविषयीकृते सति तुरीयं प्रत्यग-
भिन्नं ब्रह्मावशिष्यतऽवांशष्टं भवति मोहबोधौ सुषुप्तिरुत्थयो-
र्दृश्यभानाऽविशेषोप भेदहेतुर्भवति इति भावः ॥ ७२ ॥

इदानीं जगत्सूर्यव्यवहारभेदेन दृष्टान्तेनात्मजगद्व्यवहारभेदं
निरूपयामि सार्धचतुर्भिः ।

दृश्यं चेत्स्याद्रविर्न स्यात्तम एकं तदा किल ।

रविश्चेत्स्याज्जगच्च स्याद्व्यवहारस्तदा किल ॥ ७३ ॥

दृश्यमित्यादिभिः । हे शिष्य चेद्यदि दृश्यं जगत्स्याद्भवेच्चैद्य-
दि रविः सूर्यो न स्यान्न भवेन्न दृग्गोचरो भवेदित्यर्थः, तदा

तस्मिन्समय एकं केवलं तमोऽन्धकारः किल निश्चयेनानुभूयते
यदा च चेद्यदि रविः सूर्यः स्याद्भवेच्चैद्यदि जगदपि स्याद्भ-
वेत्तदा तस्मिन्समये व्यवहारः क्रयादिरूपो व्यापारः किल नि-
श्चयेनानुभूयते जगत्मत्त्वे सूर्यासत्त्वं चान्ध्यमेव सूर्यजगतोः सत्त्वे
व्यापार एव जायत इति भावः ॥ ७३ ॥

किञ्च ।

रविरस्ति जगन्न स्याज्ज्योतिरेकं तदा किल ।

इति लोकस्थितिः पुत्र परमार्थगतिं शृणु ॥ ७४ ॥

रविरिति । चेद्यदि रविः सूर्यः स्याद्भवेज्जगद्विश्वं न स्यान्न
भवेत्तदा तस्मिन्समय एकं केवलं ज्योतिस्तेजोरूपः सूर्य एव
किल निश्चयेनानुभूयते, उक्तां लोकस्थितिं दृष्टान्तभूतामुपसंहृत्य
परमार्थगतिं निरूपयिष्यंस्तच्छ्रवणे शिष्यमभिमुखीकरोतीतीति,
इत्येवं प्रकारा लोकस्थितिलोकस्य लौकिकव्यवहारस्य स्थि-
तिर्गतिः कथ्यतेति शेषः, हे पुत्र हे शिष्य त्वमित ऊर्ध्वं परमा-
र्थगतिं परमार्थो दार्ष्टान्तिकः साक्षिचैतन्यसाक्ष्यजगद्व्यवहाररूपो-
ऽर्थस्तस्य गतिः स्थितिस्तां शृणु अवधारय ॥ ७४ ॥

तां प्रतिज्ञातामेव परमार्थगतिं निरूपयिष्यंस्तत्र विशिष्टं
सूर्यं प्रदर्शयति ।

नित्यो हि रविरस्माकं तस्य नाशो न विद्यते ।

तमोभूतेपि सकले तमःसाक्षी सदव्ययः ॥ ७५ ॥

नित्य इति । हि सर्वत्र वेदान्ते प्रसिद्धो 'येन सूर्यस्तपति
तेजसेज्ज' इति श्रुतेर्विद्वदनुभवसिद्धश्चाऽस्माकं ज्ञानिनां र-
विश्चित्सूर्यः सूर्यादिसर्वजगत्प्रकाशक इत्यर्थः, नित्यः काल-
त्रयाबाधोऽस्ति विद्यतेऽतस्तस्य नाशोऽभावो न विद्यते

नास्ति नाशादिसर्वजगत्प्रकाशकस्य नाशेऽङ्गीकृते नाशसा-
क्षिणोऽभावान्नाशासिद्धेः कुत इत्यत आह तमोभूत इति,
सकले समस्ते जगति तमोभूते तमसि तमोरूपप्रकृतौ लयेन
तन्मात्रे स्थिते सति तदा तस्मिन्समये जगद्भयरूपतमसः
प्रकृतेः साक्षी साक्षादव्यवधानेन प्रकाशकतया विद्यमानो-
ऽत एव सदव्ययः सद्रूपोऽव्ययश्चापरिणामी, अव्ययत्वे स-
द्रूपत्वं हेतुः सद्रूपत्वे चाव्ययत्वं ज्ञेयः, अस्ति अतो नाशाभा-
वान्नित्यत्वं चित्सूर्यस्येति भावः ॥ ७५ ॥

एवं दृष्टान्तस्थितिमुक्त्वा दार्ष्टान्तिकीं प्रतिज्ञातां परमार्थग-
तिं निरूपयति ।

रविरस्ति जगन्नास्ति समाधानवतो मुनेः ।

अनेन हेतुना साधो ज्योतिरेकं तदा किल ॥ ७६ ॥

रविरिति । समाधानवतः समाधानं समाधिर्तिद्यतेऽस्य
स तथोक्तस्तस्य मुनेर्ज्ञानिनो रविश्चत्सूर्यः समाधिसाक्षि-
त्वेन प्रकाशमानोऽस्ति विद्यते जगद्विश्वं नास्ति न विद्यतेऽनेनो-
क्तलक्षणेन हेतुना कारणेन तदा समाध्यवस्थायामेकं केवलम-
द्वितीयं ज्योतिरात्मचैतन्यं किल निश्चयेनास्तीति ज्ञेयम् ॥ ७६ ॥

किञ्च ।

रविरस्ति जगच्चास्ति व्यवहारावलोकिनः ।

रविर्नास्ति जगन्नास्ति तम एकं तदा किल ॥ ७७ ॥

रविरिति । व्यवहारावलोकिनो व्यवह्रियते व्या-
प्रियतेऽस्मिन्निति व्यवहारो जाग्रदवस्था तमवलोकायितुं शी-
लमस्येति स तथोक्तस्तस्य ज्ञानिनोऽज्ञानिनो वा रविश्चत्सूर्यो
जाग्रत्साक्षित्वेन प्रकाशमान इत्यर्थः, अस्ति विद्यते जगच्च वि-

श्वमस्ति विद्यते, किञ्च सुषुप्तस्य निद्रितस्य ज्ञानिनोऽज्ञानिनो वाऽज्ञानेनावृतत्वादप्रतीयमानो रविश्चिच्छूर्यो नास्ति न विद्यते जगच्च विश्वमपि लीनत्वान्नास्ति न विद्यते तदा तस्मिन्समये तमोऽज्ञानमस्ति विद्यते ॥ ७७ ॥

ननु समाधावात्मप्रकाशो यदि स्यात्तर्हि जाग्रतीव कुतो न भासते तत्राह ।

प्रकाश्यापगमे पुत्रप्रकाशः किं प्रकाशयेत् ।

प्रकाश्यत्वंविनाशेऽपि प्रकाशत्वमखण्डितम् ॥ ७८ ॥

प्रकाशयेति । हे पुत्र हे शिष्य प्रकाश्यापगमे प्रकाश्यात्मप्रकाशविषयभूतं जगत्तस्यापगमे नाशे सति प्रकाशश्चिच्छूर्यश्चेतनारूपः किं वस्तु प्रकाशयेत्प्रकाशितं कुर्यादतो विद्यमानोऽपि जाग्रतीव न प्रकाशत इति भावः, ननु प्रकाश्याभावेन जाग्रतीव न प्रकाशते किं वा स्वाभावेनेत्यत्र किं विनिगमकमित्याशङ्क्य जगन्नाशप्रकाशान्यथानुपपत्त्या प्रकाश्याभावेऽपि तस्य भावोऽभ्युपेय इत्याशयेनाह प्रकाश्यत्वेति, प्रकाश्यत्वविनाशेऽपि प्रकाश्यं चित्प्रकाशविषयं जगत्तस्य भावस्तत्त्वं तस्य विनाशे लये सत्यपि प्रकाशत्वं चिन्मात्ररूपत्वमखण्डितमविनाशि अस्त्येवेत्यभ्युपेयमन्यथानाशस्याप्यसिद्धेरिति भावः ॥ ७८ ॥

इदानीं प्रसिद्धसूर्यादात्मसूर्ये विशेषं दर्शयति ।

आयातु यातु वा भानोः प्राकाश्यं निजहेतुभिः ।

न मम स्वप्रकाशस्य किञ्चिदायाति गच्छति ॥ ७९ ॥

इति बोधसारे ज्ञानगङ्गातरङ्गोनाशीतिकं त्रिचत्वारिंशम् ॥ ४३ ॥

आयातु इति । हे शिष्य भानोः सूर्यस्य प्रकाश्यं प्रकाशरूपत्वं जगत्प्रकाशनशक्तिर्वा प्रकाशविषयं जगच्च निजहेतुभिः

निजाः स्वीया हेतवः कर्मोपासनादिरूपाणि कारणानि तैरा-
यातु आगच्छतु यातु वा गच्छतु वा सूर्यस्य तेजोरूपत्वं जग-
त्प्रकाशकत्वं तत्प्रकाश्यं जगच्च सर्वमेतत्कृतकत्वादिनिर्गम्यति
भावः, स्वप्रकाशस्य स्वतःसिद्धप्रकाशरूपस्य मम म आत्मसू-
र्यस्येत्यर्थः, किञ्चित्प्रकाशरूपत्वं जगत्प्रकाशकत्वं वा जगद्वा
प्रकाशयमायाति नाऽऽगच्छति न गच्छति न नश्यति आत्मसूर्य-
प्रकाशस्य निवृत्त्यात्प्रकाशनशक्तेर्जगतश्च पृथगसत्त्वाच्च न कि-
मप्यात्मसूर्य उत्पद्यते विनश्यति चेत्ययं लौकिकसूर्यादात्मसूर्ये
विशेष इति भावः ॥ ७९ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसाराथंदीप्तौ ज्ञान-
गङ्गातरङ्गेनाशीतिकाथंप्रकाशस्त्रिचत्वारिंशः ॥ ४३ ॥

अथ मनोमहिमा ।

एवं ज्ञानगङ्गातरङ्गेनाशीतिकाख्यं प्रकरणमभिधायेदा-
नीं 'मन एव मनुष्याणाङ्गारणं बन्धमोक्षयोरि'त्यादिश्रुतिपूक्तं-
मनोनिरोधे यत्र दार्ढ्याय मनोमाहात्म्यं तदत्र निरूपयितुं मनो-
महिमाख्यं सार्धषट्श्लोकं प्रकरणमभिदधान आह ।

अथ मनोमहिमा ।

अथेति । अथ ज्ञानगङ्गातरङ्गेनाशीतिकनिरूपणानन्तरं
मनोमहिमा मनसश्चेतसो महिमा महत्त्वनिरूपकं प्रकरणं निरू-
प्यत इति शेषः, तत्रादावात्मनो नित्यमुक्तत्वान्मनःकृतावेव
बन्धमोक्षावात्मनि प्रतीतौ भवत इति तौ विवेकेन मनस्येव वि-
ज्ञेयावित्पाशयेनाह द्वाभ्याम् ।

किं बद्धमसि मुक्तं वा मनः पृच्छ महामुने ।

यदि बद्धमिति ब्रूयात्तर्हि बद्धोऽस्यसंशयः ॥ १ ॥

किमित्यादिभ्यां । हे महामुने महाविवेकिस्त्वं भवानहं मनस्त्वं बद्धं गुणैर्वन्धनं प्राप्तमसि भवसि किं किं वा मुक्तं गुणतो मुक्तिं प्राप्तमसि भवसीत्येवं मनश्चेतः पृच्छाऽनुयोजय तन्मनः कर्तुं त्वामहं बद्धं संमारि अस्मीत्येवं ब्रूयात्कथयेद्यदि यर्हि तर्हि तदा त्वं बद्धोऽसि मनःकृतं बन्धनं त्वयि अस्तीत्यत्राऽसंशयो न संशयोऽस्ति ॥ १ ॥

किञ्चिन्मुक्तमिति ब्रूयात्किञ्चिन्मुक्तोऽसि मोहतः ।

यदि मुक्तमिति ब्रूयात्तर्हि मुक्तोऽसि मोहतः ॥ २ ॥

किञ्चिदिति । यदि यर्हि किञ्चित्स्वल्पं बाह्यवैराग्यादिना कुतः कुतश्चित्संसारधर्मान्मुक्तमहमस्मीत्येवं तन्मनश्चित्तं ब्रूयाद्देत्तर्हि तदा त्वं मोहतोऽज्ञानात्किं चित्स्वल्पं मुक्तो मोक्षं प्राप्तोऽसीति निश्चेतव्यं यदि यर्हि तन्मनोऽहं मुक्तं मोक्षं प्राप्तमस्मीत्येव ब्रूयात्कथयेत्तर्हि तदा त्वं मोहतोऽज्ञानान्मुक्तो मोक्षं प्राप्तोऽसीति ज्ञेयम् ॥ २ ॥

ननु मनःकृतावेव बन्धमोक्षावात्मनि प्रतीयेते इति कुत उच्यते वास्तवावेव तौ कुतो नस्त इत्याशङ्क्याह ।

बद्धेन मनसा बद्धो मुक्तो मुक्तेन चेतसा ।

न बद्धो न च मुक्तोऽयमिति वेदान्तनिर्णयः ॥ ३ ॥

बद्धेनेति । हे शिष्य अयं मम प्रत्यक्षमनुभूयमान आत्मा बद्धेन विषयासक्तिमता मनसाऽन्तःकरणेन बद्धो बन्धनं प्राप्तोऽस्ति स एव मुक्तेन विषयानासक्तेन चेतसान्तःकरणेन मुक्तो मोक्षं प्राप्त इत्यनुभूयते वस्तुतस्तु आत्मनश्चेतसः पृथग-

सत्त्वाच्चेतमस्तत्कृतबन्धमोक्षयोश्चासत्त्वाच्चाऽयमात्मा न बद्धो
न बन्धनं प्राप्तो न च नैव मुक्तो मोक्षं प्राप्त इत्येव वेदान्तनि-
र्णयो वेदान्तानामुपनिषदां निर्णयः सिद्धान्तोऽस्ति तथा च
श्रुतिः ।

‘न निरोधो न चोत्पत्तिर्नवद्धो न च साधकः ।

न मुमुक्षुर्न वै मुक्त इत्येषा परमार्थेते’ति ॥ ३ ॥

इदानीं ब्रह्माविष्ण्वादिषु यन्महत्त्वं प्रतीयते तदपि मनः-
कृतमेवेत्याशयेनाह ।

स्फुरन्ति महिमानो ये यत्र यत्र जगत्त्रये ।

ते सर्वे मनसो धर्मा मनो हि महिमाश्रयम् ॥४॥

स्फुरन्तीति । जगत्त्रये त्रैलोक्ये यत्र यत्र ब्रह्माविष्ण्वादि-
षु ये पुण्यादिषु वर्णिताः श्रुताश्च महिमानो महत्त्वानि स्फु-
रन्ति भासन्ते ते सर्वे समस्ता मनसश्चेतसो धर्मा गुणा
ज्ञेयाः, तेषां मनःकल्पनामात्रत्वादिति भावः, कुत इत्यत आह
मन इति, हि यस्मात्कारणान्मनश्चित्तं महिमाश्रयं महिम्नो
महत्त्वस्याश्रयमाधारोऽस्ति सर्वमहत्त्वस्य मनःकल्पित्वादिति
भावः ॥ ४ ॥

किञ्चाणिमादिसिद्धयोपि मनस एव गुणा इत्याह ।

अणिमा महिमा चैव लघिमा गरिमा तथा ।

प्राप्तिः प्राकाम्यमीशित्वं वशित्वं मनसो गुणाः ॥५॥

अणिमेति । अणिमानाम्नी सिद्धिर्महिमा महिमानाम्नी
सिद्धिः, लघिमा लघुत्वसन्धारणरूपा योगजन्या शक्तिः, तथा
गरिमा गुरुत्वसन्धारणरूपा योगजया शक्तिः, प्राप्तिः प्राप्ति-
नाम्नी सिद्धिः, प्राकाम्यं प्राकाम्यनाम्नी सिद्धिः, ईशित्वमीश-

त्वनाम्नी सिद्धिः, वशित्वं वशित्वनाम्नी सिद्धिरेते सर्वे मनसो-
ऽन्तःकरणस्य गुणा धर्माः सन्तीति ज्ञेयम् ॥ ५ ॥

किञ्च ।

मनो धनुर्मनो मौर्वी मन एव धनुर्धरः ।

मनो लक्ष्यं मनो वेधो मनो विद्धं विमुक्तये ॥ ६ ॥

मन इति । मनोऽन्तःकरणं धनुः शरासनं ज्ञेयं-

‘प्रणवो धनुः शरो ह्यात्मा ब्रह्म तल्लक्ष्यमुच्यते’ इति

श्रुत्युक्तरूपके धनुःशब्दवाच्यः प्रणवोऽपि मन एव ज्ञेयं मनःक-
ल्पितत्वात्तस्येति भावः, एवमुत्तरत्रापि प्रणवद्वारा ब्रह्मरूपलक्ष्ये
चेतोवृत्तिरूपशरप्रवृत्तेः, तथा तत्रैव रूपके मौर्वी मूर्ध्व नाम तृणाव-
शेष स्तत उत्पन्ना मौर्वी धनुःप्रत्यक्षा सापि मन एवाऽन्तःकर-
णमेव तस्या अपि मनःकल्पितत्वात्, किञ्च धनुर्धरो धनुःश-
ब्दवाच्यस्य प्रणवस्य धरो धारकः प्रणवधारणाभ्यासीत्यर्थः,
सोऽपि मन एव तस्यापि मनःकल्पितत्वेन मनोमात्रत्वात्, किञ्च
लक्ष्यं लक्षणावृत्त्या बोध्यं ब्रह्मापि ‘ब्रह्म तल्लक्ष्यमुच्यते’ इति
श्रुतेस्तदपि मनोऽन्तःकरणं ज्ञेयमुभयोरेकसत्ताकत्वाद्वृत्त्यणश्च
पारमार्थिकलक्ष्यत्वगुणवत्त्वाभावेन लक्ष्यत्ववृत्त्यणोऽपि मनःक-
ल्पितत्वाद्वा मनोरूपत्वं ज्ञेयं, किञ्च वेधो विध्यतेनेनेति वेधो ब्रह्म-
मनसोरेकाकारसम्पादनरूपा वेधनक्रिया मनोऽन्तःकरणमेव ज्ञेयं
तस्यापि मनःकल्पिततया मनोमात्रत्वादिति भावः, एतादृशं
मनोऽन्तःकरणं विद्धं वेधनक्रियया व्याप्तुमिष्टतमं कृतं सद्भि-
मुक्तये विदेहमुक्तिप्राप्त्यै भवेत्स्यादिति क्रियाया अध्याहारः
कर्तव्यः, मुक्तिरपि मनोऽलयाधीना सर्वत्र शास्त्रेषु निरूपिताऽ-
तो लयवन्मनोरूपत्वात्तस्या मनोरूपत्वमेव निश्चेतव्यम्, आत्मनि

तु पारमार्थिकबन्धमोक्षाभावनस्य प्रतिपादितत्वादिति भावः ॥६॥
इदानीं बन्धमोक्षकारणत्वं मनसो निरूपयन्त्यच्छ्रेष्ठं त्रि-
भिः पादैराह ।

मन एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोः ।

इतो धिकं तु किं वाच्यमद्वये तु स्थितं न तत् ॥७॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारे मनोमहिमा चतुश्चत्वारिंशः ॥ ४४ ॥

मन एवेति । मनुष्याणां जीवानां बन्धमोक्षयोर्बन्धो बन्धनं
मोक्षश्च मुक्तिस्तयोः कारणं हेतुर्मन एवान्तःकरणमेवा-
स्ति अतो मनस्तोऽऽधिकं महत् किं वाच्यं किं वक्तव्यं मन
एवातिश्रेष्ठं ततोधिकं किमपि नान्यदिति भावः, एवं मनसः सर्व
श्रेष्ठं प्रतिपाद्येदानीं तस्य स्वात्मन्यसत्त्वं दर्शयति अद्वय
इति, तत्तु तन्मनोऽपि अद्वये न विद्यते द्वयं द्वैतं यस्मिन्स तथो-
क्तः प्रसगभिन्नः परमात्मा तास्मिन् स्थितं विद्यमानं न नास्ति
आन्मनः सकाशान्मनसः पृथक्सत्तौ नास्तीत्यर्थः ॥ ७ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यादिवाकारविरचितायां बोधसारार्थक्षी-
प्तौ मनोमहिमार्थप्रकाशश्चतुश्चत्वारिंशः ॥ ४४ ॥

अथ चिच्चण्डीपशुघातनम् ।

एवं मनसः श्रेष्ठ्यनिरूपणपूर्वकमद्रयात्मानं तदसत्त्वं
प्रतिपाद्येदानीं तादृशमनसो लयं कर्तुं साधकानां लयोपाये
प्रवर्तनाय तत्र रुच्युत्पादनाय च मनोलयफलं प्रदर्शयन्ति-
चण्डीपशुघातनाख्यमेकश्लोकं प्रकरणमभिदधान आह ।

अथ चिच्चण्डीपशुघातनम् ।

अथेति । अथ मनोमहिमनिरूपणानन्तरं चिच्चण्डीपशु-

घातनं चिदेव चण्डी देवी तस्या अग्रे तस्यै पशुर्वलिरज-
इत्यर्थः, घात्यते नाश्यतेऽस्मन्निति पशुघातनं पशुहिंसनाख्यं
तन्निरूपकत्वादेतन्नामकं प्रकरणमित्यर्थः, निरूप्यत इति शेषः,
तदेवाह पद्येन ।

चित्ताहंकृतिबुद्धिमानसमयैर्युक्तं चतुर्भिः पदै-

श्छित्तवान्तःकरणं पशुं परशुना बोधेन तीक्ष्णेन यः ।

चिच्चण्डीचरणाम्बुजार्चनमनुप्राप्तः प्रसादं परं

किञ्चित् चरणे लुठन्ति रभसात्तस्याखिलाः सिद्धयः ॥ १ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बो० चिच्चण्डीपशुघातनं पञ्चचत्वारिंशम् ॥४५॥

चित्तेति । हे शिष्य चित्ताहङ्कृतिबुद्धिमानसमयैश्चित्तप-
नुसन्धानप्रत्यभिज्ञास्मृत्यनुभववृत्तिमानन्तःकरणभागश्चित्तमित्यु-
च्यते, अहङ्कृतिश्चाहङ्कारोऽन्तःकरणभागः स द्वितीयः, बु-
द्धिश्च मतिर्निश्चयरूपोऽन्तःकरणभागस्तृतीयः, मानसं च स-
ङ्कल्पविकल्पात्मकोऽन्तःकरणभागश्चतुर्थः, एतद्रूपैश्चतुर्भिश्चतुः-
संख्याकैः पदैः पादैर्युक्तं सहितमत एव चतुष्पदत्वेनाऽज्ञत्वेन
च पशुसाम्यादऽन्तःकरणं पञ्चभूतसत्त्वभागोपादानकं कार्यद्रव्यं
पशुमजम् 'अजमेकां लोहितशुक्लकृष्णामि'ति श्रुत्या प्रकृतेर्मा-
यापरपर्यायाया अजत्वमतिपादनात्तत्कार्यभूतान्तःकरणस्याप्य-
जत्वं चतुष्पदत्वाच्च पशुत्वेनाजत्वं स्पष्टमेवेति भावः, तं तीक्ष्णेना-
ज्ञानभेदनसमर्थेन दृढेनेत्यर्थः, बोधेन ज्ञानाख्येन पशुना परश्वधेन
च्छित्त्वा घातयित्वा यो ज्ञानी चिच्चण्डीचरणाम्बुजार्चनं चिच्चे-
त्यराहतचिन्मात्रस्वरूप आत्मा स एव चण्डी भगवती तस्या-
श्ररणौ पादावारोपाधिष्ठानत्वापवादाधिष्ठानत्वरूपौ कल्प-

१ परं द्वैतजातं एवतिच्छेदयतीति व्युत्पत्त्या परशुत्वं बोधस्य ।

तांशावित्यर्थः, तयोर्मध्ये योऽपवादाधिष्ठानत्वरूपोऽंशः स एवात्र चरणो जगद्भक्षकत्वाच्चरणशब्दस्य च गतिभक्षणार्थकचरधातु-प्रकृतिकत्वाच्चेति भावः, स एवाम्बुजं कमलं तस्यार्चनं पूजनं जगदपवादेन केवलतदनुसन्धानरूपमिति यावत्तत्कृत्वेत्यध्याहार्यम्, अनु अनन्तरमेव परं सर्वोत्कृष्टं प्रसादं निरावरणानन्दरूपं प्राप्तो लब्धोऽस्ति तस्यात्मसाक्षात्कारवतो योगिनश्चरणे पाद आरोपाधिष्ठानत्वरूपे कल्पितांश इत्यर्थः, तस्यैव सर्वसिद्धि निर्वाहकत्वेन सर्वसिद्धीनां गतित्वादिति भावः, अखिलाः सम-स्ताः सिद्धयोऽणिमाद्या रभसा वेगेन योगिनस्त्वाद्विषयानिच्छायां सत्यामपि स्वेच्छयैवेत्यर्थः, लुठन्ति कदाप्ययमस्मदङ्गीकारं करोतु इतीच्छया चरणसेवनपरा भवन्तीत्यत्र किं चित्रं कि-माश्चर्यं न किमपीत्यर्थः ॥ १ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यादिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ
चिच्चण्डीपशुघातनार्थश्रृङ्गाशः पञ्चचत्वारिंशः ॥ ४५ ॥

अथ जीवन्मुक्त्यष्टादशी ।

तुनु सत्यप्यन्तःकरणे ज्ञानसिद्ध्या प्राब्धभोगान्ते विदे-हकैवल्यसिद्धेस्तयैव कृतार्थः स्यात्किमापातिकया मनोनाश-लक्षणया जीवन्मुक्त्येत्याशङ्कायां तन्निवारणाय जीवन्मुक्ता-वादरं च विधातुं जीवन्मुक्तिमहत्त्वख्यापकं जीवन्मुक्त्यष्टादश्या-ख्यमष्टादशश्लोकं प्रकरणमभिदधान आह ।

अथ जीवन्मुक्त्यष्टादशी ।

अथेति । अथ चिच्चण्डीपशुघातनानन्तरं जीवन्मुक्त्य-ष्टादशी जीवन्मुक्तोर्निरूपणकर्त्र्यष्टादश्यष्टादशश्लोकसमाहाररूपै-तन्नामकं प्रकरणं निरूप्यत इति शेषः, तत्र तावदादौ येन

मनसः सकाशात्स्वात्मा मोचित स ईश्वर एवेति मनोनाशे
प्रवृत्तिरुचिमुन्यादयितुमाह ।

संकल्पबद्धं संकल्पाद्विमोच्यात्मानमात्मना ।

आत्मनात्मनि सन्तुष्टः स्वात्मारामः स्वयं हरिः ॥१॥

संकल्पेति । यः कश्चित्पुरुषधौरेयः संकल्पबद्धं संक-
ल्पेन संकल्परूपेणान्तःकरणेन बद्धं बन्धनं प्राप्तमात्मानं स्वं
सङ्कल्पात्सङ्कल्परूपान्मनसः सकाशादात्मना तत्साक्षिचैतन्या-
भिन्नेन कर्त्रा विमोच्यात्यन्तं मोचयित्वा तेनैव साक्षिचैत-
न्यरूपेणात्मनाऽऽत्मनि ब्रह्माभिन्ने चिन्मात्ररूपे सुखे सन्तु-
ष्टस्तृप्तिस्तिष्ठति स आत्माराम आत्मा स्नयमेवाराम उपवनं
क्रीडावनं यस्य स तथोक्तः स्वयं स्वतो हरिर्हरति सर्वं जग-
दिदं हरिः परमात्मैवास्तीति ज्ञातव्यः ॥ १ ॥

ननु जीवन्मुक्तौ को विशेषो येन तत्सम्पादने प्रयत्नो वि-
धेयस्तत्राह ।

स्वरूपमेव कैवल्यं संसारः शुद्धमूर्खता ।

अतिचित्रा गतिः पुत्र जीवन्मुक्तस्य या स्थितिः ॥२॥

स्वरूपीमिति । कैवल्यं विदेहत्वं स्वरूपमेव स्वस्यात्मनो रूपं
माकृतिरेवास्ति, किञ्च संसारः संसृतिः शुद्धमूर्खता शुद्धा के-
वला मूर्खताऽज्ञताऽस्ति अतः संसारात्मनोर्जडचेतनरूपयोः
परस्परं विरोधादेकत्रासम्भवेपि जीवन्मुक्तौ तत्सम्भवाद् हे
पुत्र हे शिष्य जीवन्मुक्तस्य जीवतोपि मुक्तस्य मोक्षं प्राप्तस्य
या तेषामेवानुभूयमाना स्थितिर्गतिः साऽतिचित्राऽत्याश्चर्यरूपा
गतिरवस्थाऽस्तीति ज्ञेया ॥ २ ॥

अन्यमपि विदेहमुक्तेर्जीवन्मुक्तिश्चैष्ये हेतुमाह ।

जीवन्मुक्तिसुखप्राप्त्यै स्वीकृतं जन्मलीलया ।

आत्मना नित्यमुक्तेन न तु संसारकाम्यया ॥ ३ ॥

जीवन्मुक्तीति । नित्यमुक्तेन नित्यं सर्वदा मुक्तो मोक्षं प्राप्त-
स्तेन तादृशेनाऽनेन विशेषणेनाऽऽत्मानं विदेहमुक्तीच्छाऽभावो
दर्शितः, आत्मना प्रत्यगभिन्नेन परात्मना लीलया क्रीडयाऽनेना-
त्मना जन्माङ्गीकारेण क्लेशाभावो दर्शितः, जीवन्मुक्तिसुखप्राप्त्यै
जीवतो या मुक्तिर्मोक्षस्तस्मिन्त्यसुखमानन्दस्तस्य प्राप्तिलाभ-
स्तस्यै तदर्थं जन्म जननं स्वीकृतमङ्गीकृतं, ननु नित्यमुक्तस्या-
ऽऽत्मनो विदेहमुक्तीच्छा माऽस्तु संसारसुखेच्छयैव जन्माऽस्तु
तत्राह न त्विति, हे शिष्य संसारकाम्यया संसारस्य भवस्य का-
म्येच्छा तथा न तु नैव जन्म स्वीकृतं संसारस्य दुःखरूपत्वा-
न्नाह कस्य चिज्ज्ञानिनोऽज्ञानिनो वा दुःखेच्छास्तीति दृष्टेति
भावः ॥ ३ ॥

ननु नित्यमुक्तत्वादात्मनो नित्यमुक्तीच्छाऽभावोऽस्तु सं-
सारेच्छयैव जन्माऽङ्गीकारोऽस्तु अन्यथाऽविद्यावरणविक्षेपाणा-
मङ्गीकारो न स्यात्तदनङ्गीकारे च संसारनिर्वाहासम्भवादित्या-
शङ्क्य दुःखानुभवं विना सुखाधिक्याननुभव इवाऽविद्यानङ्गी-
कारे दुःखानुभवं विना जीवन्मुक्तिसुखे सुखाधिक्यप्रतीतिर्न
स्यादिति तदर्थमेवाविद्योत्पादनमिच्छाशयेनाह ।

यदि न स्यादविद्याख्यमिदं कपटनाटकम् ।

कथं लभेत विश्वात्मा जीवन्मुक्तिमहोत्सवम् ॥ ४ ॥

यदीति । हे शिष्य यदि यर्हि अविद्याख्यमावद्येति आ-
ख्याऽऽह्वा यस्य तत्तथोक्तमिदं प्रत्यक्षं कपटनाटकं कपटरूपं
दम्भरूपं नाटकं नृत्यविलासो न स्यान्न भवेत्तर्हि तदा वि-

श्वात्मा विश्वस्य जगत आत्मा पारमार्थिकरूपो ब्रह्माभिन्नः
प्रत्यगात्मा जीवन्मुक्तिमहोत्सवं जीवतो या मुक्तिर्मोक्ष-
स्तस्य महाञ्छ्रेष्ठो य उत्सवो हर्षस्तं कथं केन प्रकारेण ल-
भेत प्राप्नुयान्न केनापि प्रकारेण प्राप्नुयादित्यर्थः, जीवन्मु-
क्तिमुखस्याऽविद्याजन्यदुःखप्रतीतिपूर्वकत्वात् विना तत्प्रा-
प्तिर्न स्यादिति भावः ॥ ४ ॥

इदानीं द्वैताद्वैतमुखस्य जीवन्मुक्तेष्वेव सत्त्वे तच्छैष्य-
ज्ञापनाय दर्शयति ।

अद्वैतं न सदेहेऽस्ति विदेहे द्वैतमस्ति न ।

जीवन्मुक्तस्य नान्यस्य द्वैताद्वैतमहोत्सवः ॥ ५ ॥

अद्वैतमिति । हे शिष्य सदेहे देहेन शरीरेण सह वर्तमाने
पुरुषे सदेहत्वप्रतीतिमतीत्यर्थः, अद्वैतं न विद्यते द्वैतं द्वितीयं
यस्मिन्सदृखण्डैकरसं ब्रह्मसुखमित्यर्थः, न नास्ति, किंच
विदेहे विगतो निवृत्तो देहः शरीरं यस्मात्स तथोक्तस्तस्मिन्-
पुरुषे देहाप्रतीतिमतीत्यर्थः, द्वैतं देहादिप्रपञ्चजातं नास्ति न
विद्यत एवं विरोधे परस्परं सत्यपि जीवन्मुक्तस्य जीवन्सन्धो
मुक्तो मोक्षं प्राप्तस्तस्य पुरुषस्य द्वैताद्वैतमहोत्सवो द्वैतं सांसा-
रिकं सविषयं सुखमद्वैतं केवलमात्मसुखं तयोस्ताभ्यां वा महा-
ञ्छ्रेष्ठ उत्सवो हर्षोऽस्ति अन्यस्य नित्यमुक्तस्य बद्धस्य च
न भवति अतो जीवन्मुक्तिरेव संपाद्येति भावः ॥ ५ ॥

इदानीं जीवन्मुक्ते द्वैताद्वैतयोः सत्त्वं स्पष्टमेव दर्शयति ।

सदेहे न विदेहत्वं विदेहे न सदेहता ।

सदेहत्वं विदेहत्वं जीवन्मुक्ते प्रवर्तते ॥ ६ ॥

सदेह इति । हे शिष्य सदेहे देहेन शरीरेण सह वर्तमाने जीवे

देहमस्वप्रतीनिमतीत्यर्थः, विदेहत्वं देहरहितत्वमात्मरूपत्वमित्यर्थः, न नास्ति, किञ्च तथा विदेहे देहरहित आत्मानि सदेहता देहेन शरीरेण सह वर्तमानता न नास्ति, किञ्च जीवन्मुक्तो मोक्षं प्राप्तो यो जीवस्तस्मिन् सदेहत्वं देहेन सह वर्तमानत्वं विदेहत्वं देहरहितत्वं चोभयमपि प्रवर्त्तते प्रवृत्तं भवति समाधिसुखं संसारसुखं च जीवन्मुक्तोऽनुभवतीत्यर्थः ॥ ६ ॥

ननु सदेहे विदेहता कथं सम्भाव्येत्याशङ्कामुद्भाव्य दृष्टान्तेन तां सम्भावयति :

सदेहस्य विदेहत्वं यदि न स्यात्तदा वद ।

जनकस्य सदेहस्य कथं प्रोक्ता विदेहता ॥ ७ ॥

सदेहस्येति । हे शिष्य सदेहस्य लोकदृष्ट्या सदेहस्य देहेन सहवर्त्तमानस्य विदेहत्वं देहरहितत्वं यदि यर्हि न स्यात्तदा तर्हि सदेहस्य लोकदृष्ट्या सदेहस्य देहेन शरीरेण सहवर्त्तमानस्य जनकस्य मैथिलस्य निमेस्तद्वंशजस्यान्यस्य वेत्यर्थः, विदेहता देहरहितत्वं श्रुतिषु कथं केन प्रकारेण प्रोक्ता कथिता तथा च श्रुतिः 'जनको ह वैदेह आमाञ्चक्र' इति तत्त्वं भवान्वद कथयाऽतः सदेहेऽपि विदेहत्वं सम्भाव्यमिति भावः ॥ ७ ॥

अस्तु तर्हि विदेहे सदेहत्वासिद्धिरिष्याशङ्कामुद्भाव्य तामपि निराकरोति ।

विदेहस्य सदेहत्वं यदि न स्यात्तदा वद ।

जनकस्य विदेहस्य कथं प्रोक्ता सदेहता ॥ ८ ॥

विदेहस्येति । हे शिष्य विदेहस्य देहरहितस्य सदेहत्वं देहसहितत्वं यदि यर्हि न स्यान्न भवेत्तर्हि तदा विदेहस्य श्रु-

तिपुराणादिषु वर्णितस्य देहरहितस्य जनकस्य मैथिलस्य निमे-
स्तद्वंशजस्य वा सदेहता देहेन शरीरेण सहवर्त्तमानस्य भावस्त-
त्ता कथं केन प्रकारेण प्रोक्ता कथिता तद्वद कथय ततो विदे-
हेपि सदेहत्वं सम्भाव्यमिति भावः ॥ ८ ॥

ननु तत्र तत्र शास्त्रेषु विदेहमुक्तिरेव प्रतिपादिता न जी-
वन्मुक्तिरित्याशङ्क्याह ।

विमुक्तिर्निश्चिता शास्त्रे जीवन्मुक्तिः सुनिश्चिता ।

जीवन्मुक्तत्वमप्राप्य न विदेहविमुक्तता ॥ ९ ॥

विमुक्तिरिति । हे शिष्य विमुक्तिर्विदेहमुक्तिः शास्त्रे वेदा-
न्तशास्त्रे यथेत्यध्याहार्यं यद्वन्निश्चिता निश्चयेन प्रतिपादिता
तथैव जीवन्मुक्तिर्जीवत एव या मुक्तिर्मोक्षप्राप्तिः सा सु-
निश्चिता सु शोभना निश्चयेन प्रतिपादिताऽस्ति अत उभयो-
रपि प्रामाण्यमभ्युपगन्तव्यमिति भावः, ननु तर्हि विदेहमु-
क्त्यैवालं किमापातिकया मनोनाशसाध्यया जीवन्मुक्त्ये-
त्याशङ्क्य जीवन्मुक्तिं विना विदेहमुक्तेरसिद्धिं प्रतिपादयति
जीवन्मुक्तत्वमिति, हे शिष्य जीवन्मुक्तत्वं जीवत एव लोकदृष्ट्या
प्राणोपाधिमत एव मुक्तत्वं मोक्षं प्राप्तवमप्राप्य न लब्ध्वा
विदेहविमुक्तता कस्यापि पुरुषस्य विदेहो विगतो निवृत्तो
देहः शरीरं यस्मात्स विदेहो देहरहितः स चासौ मुक्तश्च
मुक्तिं प्राप्तश्च तस्य भावस्तत्ता न न सिद्ध्यतीति शेषः, अतो
विदेहमुक्तीच्छावतापि जीवन्मुक्तिं संपाद्यानन्तरं विदेहमुक्तः
स्वयमेव स्यादिति भावः ॥ ९ ॥

ननु 'ज्ञानादेव तु कैवल्यं प्राप्यते येन मुच्यते' इति श्रुतेर्ज्ञा-
नेनैव विदेहकैवल्यसिद्धेः प्रतिपादनाज्ज्ञानेनैव विदेहमुक्ति-

रस्तु अतः कथमत्र विरुद्धमुच्यते जीवन्मुक्त्यैव विदेहमुक्ति-
रितीत्याशङ्क्याह ।

ज्ञानं विना न कैवल्यं न मृतो ज्ञानवान्भवेत् ।

जीवतो ज्ञानलाभः स्यात्सा जीवन्मुक्तिरक्षता ॥ १० ॥

ज्ञानं विनेति । हे शिष्य ज्ञानं विना—ऋते ज्ञानात्कैवल्यं
विदेहमुक्तिर्न न भवतीति सत्यमेव 'ज्ञानादेवतु कैवल्यम'-
त्यादिवहुश्रुतिप्रामाण्यादिति भावः, तज्ज्ञानाभावे केवलं मृतो
मरणं प्राप्तो यः सोऽपि विदेहोऽस्ति तथापि तस्य ज्ञा-
नाभावात्स मोक्षभाग्मोक्षं मुक्तिं भजति सेवतेऽसौ मुक्तिभा-
ग्न भवेन्न स्याद्, ज्ञानवानिति पाठे ननु तस्य मरणसमये
मोक्षान्त्यन्तसाधनभूतं ज्ञानं नास्तीति कुतो निश्चेतव्यमित्याश-
ङ्क्या मृते पुरुषे ज्ञानाभावः सर्वलोकप्रसिद्ध इत्याशयेनाह मृ-
तो मरणं प्राप्तो ज्ञानवान्मूर्च्छया पूर्वकालमनभ्यासेन वा
ज्ञानी न भवेन्न स्यादित्यर्थः, यद्वा मरणस्याज्ञानकार्यत्वा-
ज्ज्ञानस्य च मरणनिवर्त्तकत्वाच्च ज्ञानिनि मरणाभावो मर-
णवति च ज्ञानाभावः प्रसिद्ध एवेति मृतो मरणं प्राप्तो यः
स ज्ञानी न भवेदतो मरणवति प्रसिद्धदेहाभावेन लोकदृ-
ष्ट्या विदेहत्वेपि ज्ञानाभावेन न मोक्षसिद्धिरित्यर्थः, अतो
जीवतः प्रारणधारणवतो ज्ञानलाभो मुक्तेरात्यन्तिकसाध-
नभूतज्ञानस्य लाभः प्राप्तः स्याद्भवेज्जीवतः पुरुषस्य
श्रवणादिज्ञानमाधनाभ्याससम्भवाज्जीवत एव ज्ञानप्राप्तिरि-
ति युक्तमिति भावः, अस्तु जीवतो ज्ञानलाभो जीवन्मुक्त्या
विदेहमुक्तिः कथं मिद्धा तत्राह सेति, सा ज्ञानप्राप्तिरेव जीव-
न्मुक्तिर्जीवन्मुक्तिशब्देनोक्ताऽक्षता न क्षता नष्टा साऽक्षता-
ऽविनाशनीत्यर्थः, अतो जीवन्मुक्त्यनन्तरमेव विदेहमुक्ति-

स्तां विना सा न सम्भवतीत्यर्थः, सिद्धान्ते तु जीवन्मुक्ति-
विदेहमुक्त्योर्न भेद इति भावः ॥ १० ॥

ननु जीवन्मुक्तेरेव विदेहमुक्तिरूपेण परिणामेपि किं स्व-
ल्पकालसुखरूपया जीवन्मुक्त्याऽऽतस्तां विहाय विदेहमुक्तेरेव
सम्पाद्येत्याशङ्क्य जीवन्मुक्तावपि चिरकालसुखं तां विना विदे-
हकैवल्यसिद्धेस्तत्रादरं विधातुं दर्शयति ।

जीवन्मुक्तिसुखं स्वल्पकालं किं तेन चेच्छृणु ।

ब्रह्मलोके विराजन्ते कथं ते सनकादयः ॥ ११ ॥

जीवन्मुक्तीति । हे शिष्य जीवन्मुक्तिसुखं जीवन्मुक्तेः सु-
खमानन्दः स्वल्पकालं स्वल्पोऽदीर्घः कालः समयः परिच्छेद-
को यस्य तत्तथोक्तमस्ति अतस्तेन तादृशेन सुखेन किं किंफलं
न किमपीत्यर्थः, इत्येवं यदि यर्हि वदसि चेत्तर्हि शृणु अवधारय
हे शिष्य जीवन्मुक्तिसुखस्य कल्पकालपरिच्छिन्नत्वे सति ते पु-
राणादिषु प्रसिद्धाः सनकादयः सनक आदिपैषां ते तथोक्ता
ब्रह्मलोके द्विपरार्धावसानकालपरिच्छिन्ने ब्रह्मणो लोके सस-
लोके कथं केन प्रकारेण विराजन्ते विराजमाना भवन्ति जीवन्मुक्तेः
स्वल्पकालस्याङ्गीकारे ब्रह्मलोके द्विपरार्धकालं जीवन्मुक्तानां म-
नकादीनां स्थितिर्न स्यादिति जीवन्मुक्तरपि बहुकालवर्त्तिनीति
निश्चेतव्यमिति भावः ॥ ११ ॥

अतो गुरोः शिष्य इव विदेहमुक्तेर्जीवन्मुक्तिः सहचरी
तत्स्वरूपनिश्चयकारणा चानायासेन व्यवहारनिर्वाहकत्वेनेश्वरी
चेत्याह ।

तस्मादीश्वरलीलेयं काचिदीश्वररूपिणी ।

जीवन्मुक्तिर्महामुक्तेः संप्रदायप्रवर्त्तिनी ॥ १२ ॥

तस्मादिति । तस्मात्कारणद्वयं प्रकृता जीवन्मुक्ति-
र्जीवत एव पुरुषस्य या मुक्तिर्मोक्ष ईश्वरलीलेश्वरस्येशना-
दिशक्तिमतः परमात्मनो लीला क्रीडाऽस्ति अतो ईश्वररूपिणी-
श्वराभिन्नत्वादीश्वरो रूपं स्वरूपं यस्याः सा तथोक्ताऽस्ति
किञ्च सा महामुक्तेर्विदेहमुक्तेः संप्रदायप्रवर्तिनी संप्रदायस्य
प्रवर्तिनी प्रवर्तनकर्त्र्यस्ति विदेहमुक्तेः साक्षात्कारकारणभूते-
ति भावः ॥ १२ ॥

ननु सा केषां साक्षात्केषां नेति तत्राह ।

यस्यां खेलन्ति मुनयो नारदाद्या निरन्तरम् ।

ज्ञानिभिर्यानुभूतैव सा जीवन्मुक्तिरक्षता ॥ १३ ॥

यस्यामिति । हे शिष्य नारदाद्या नारदो नारदनामा ब्रह्म-
पुत्र आद्यः प्रथमो येषां सनकादीनां ते तथोक्ता मुनयो मन-
नवन्तो ज्ञानिन इत्यर्थः, यस्यां जीवन्मुक्तौ निरन्तरं सर्वदैव खे-
लन्ति क्रीडन्ति ननु तर्हीदानींतनानामनुभवगम्या स्यान्न वे-
त्याशङ्काह ज्ञानिभिरिति, इदानीन्तनैरपि ज्ञानिभिर्ज्ञानवद्विर्या
जीवन्मुक्तिः साऽनुभूतैव साक्षाज्जातैवाऽतः सा जीवन्मुक्ति-
रक्षता न क्षतं नाशो यस्याः सा न केनाप्यनादृतेत्यर्थः,
अतो विदेहमुक्तीच्छया न जीवन्मुक्तिस्त्याज्येति भावः ॥ १३ ॥

एवं जीवन्मुक्तिं संस्थाप्येदानीं जीवन्मुक्तेष्वपि केषु चि-
द्भवहारः प्रतीयते केषु चिच्च त्यागोऽतो लौकिकदृष्ट्या त्यागिषु
जीवन्मुक्तत्वनिश्चयः स्यान्नान्येषु तेन च ज्ञानसाधनं श्रव-
णादिकं त्यागिषु कचिदेव भवेद्भवहारवत्सु च तन्निरन्तरमेव
वागुच्चारणादिव्यवहारवत्त्वे न स्यादतस्तत्रैव व्यवहारवत्सु जीव-
न्मुक्तत्वनिश्चयेन तेषु शरणं गन्तुं मुमुक्षूणामुभयेष्वपि जीवन्मु-

क्तत्वं दर्शयति द्वाभ्यां ।

चित्तविक्षेपकर्त्तारं विहारं तु विहाय ये ।

स्थिता निर्वाणनिष्ठायां त एव सनकादयः ॥ १४ ॥

चित्तेति । ये शास्त्रेषु प्रसिद्धाश्चित्तविक्षेपकर्त्तारं चित्त-
स्यान्तःकरणस्य विक्षेपोऽतिचाञ्चल्यं तस्य कर्त्तारं कारणभूतं
व्यवहारं व्यापारं विहाय परिस्रज्य निर्वाणनिष्ठायां निर्वाणे-
ऽखण्डैकरसाकारवृत्तौ निष्ठा सहजप्रीतिस्तस्यां स्थिताः स्थि-
तिं प्राप्तास्त एव ते चोक्तलक्षणाः सनकादयः सनक आदि-
मुख्यो येषां सनन्दनादीनां ते सन्तीति ज्ञेयाः ॥ १४ ॥

अन्तर्बोधमया लोके व्यवहारपरा इव ।

ये स्थिता निजनिष्ठायां त एव जनकादयः ॥ १५ ॥

अन्तरिति । हे शिष्य ये शास्त्रेषु प्रतिपादिता अन्तर-
न्तःकरणे बोधमयार्बुध्यते जीवब्रह्मैक्यं ज्ञायतेऽनेनेति बोध-
स्तन्मयास्तद्रूपाः सन्तो लोके लोकदृष्ट्या व्यवहारपरा इव व्य-
वहारे व्यापारे परा आसक्ता इव भासन्ते तथापि ते निज-
निष्ठायां निजाऽऽत्मविषया या निष्ठा सहजप्रीतिस्तस्यां स्थि-
ताः स्थिरा जातास्त एव ते च जनकादयो जनको मैथिल
आदिमुख्यो येषां यदुपभृतीनां ते तथोक्ता ज्ञेयाः, उक्तलक्ष-
णेषूभयेषु जीवन्मुक्तेषु व्यवहारतत्त्यागाभ्यां वैलक्षण्ये स-
त्यापि जीवन्मुक्तिकारणभूतज्ञानस्य विद्यमानत्वाज्जीवन्मुक्तत्वं
सममेवेति भावः ॥ १५ ॥

ननु ज्ञानमुभयत्रास्तु जीवन्मुक्तिविघातकस्य व्यवहारस्य
विद्यमानत्वाऽविद्यमानत्वाभ्यां जीवन्मुक्तेरपि सत्त्वासत्त्वे अप्य-

भ्युपगन्तव्ये इत्याशङ्क्य व्यवहारभावाभावयोरेव न मुक्तिहेतु-
त्वं किन्तु ज्ञानस्यैवेत्याशयेन समाधत्ते ।

गृहं वास्तु वनं वास्तु येषां निष्ठा न वर्तते ।

सनकादिषु नैवैते न च ते जनकादिषु ॥ १६ ॥

गृहीमिति । हे शिष्य येषां मूढानां गृहं गृहनिमित्तं व्या-
पारकरणमस्तु भवतु वाऽथवा वनं तत्प्रागेन वनाश्रयो वा
पक्षान्तरेऽस्तु भवतु परन्तु निष्ठाऽऽत्मनि सहजं प्रेम येषां न
वर्तते न विद्यते तेषां मुक्त्यभावेनैत उक्तलक्षणा ज्ञानहीना
गृहिणस्त्यागिनो वा सनकादिषु सनक आदिर्मुख्यो येषां
सनन्दनादीनां तेषु नैव गणनार्हा जनकादिषु च जनको मै-
थिल आदिः प्रथमो येषां रथम्बरीषादीनां तेष्वपि न न गण-
नार्हा अतो ज्ञानमेव मुक्तिकारणं तदुभयत्राप्यस्तीति द्विविधा
अपि जीवन्मुक्ता इति भावः ॥ १६ ॥

एवं व्यवहारिषु सागिषु चोभयत्र ज्ञानसत्त्वे जीवन्मुक्त-
त्वं प्रसाध्येदानीं तत्सेवां कर्तुं मुमुक्षूणां तेषु गुरुत्वं प्रदर्शयति ।

अन्तःसारा हि गुरवः स्वल्पवाचाऽमृतप्रदाः ।

मन्द्रं मन्द्रं हि गर्जन्ति प्रावृषेण्याः पयोधराः ॥ १७ ॥

अन्तःसारा इति । गुरवो हि गृणन्ति हितमुपादिशन्तीति
गुरवो दैशिका हि यतः कारणादन्तःसारा अन्तरन्तःकरणे सारो
ब्रह्मतत्त्वं येषां ते तथोक्तास्ते गुरवः श्रेष्ठा ज्ञेयाः, नन्वन्तःकरणे
तेषां ब्रह्मतत्त्वं साक्षादनुभूतमस्तीति कुतो ज्ञातव्यं तत्राह स्व-
ल्पवाचेति, स्वल्पवाचा स्वल्पाऽल्पाक्षरा वाग्वाणी तथाऽमृ-
तप्रदा अमृतं मरणरहितं ब्रह्मसुखमिसर्थः, तत्प्रददतीति ते

तथोक्ताः स्वल्पवाक्त्वं ब्रह्ममुखदातृत्वं च तेषामन्तःसारत्वज्ञा-
पकमिति भावः, हि यस्मात्कारणात्प्राप्तृष्याः प्राप्तापि वर्षा-
काले भवा उत्पन्नाः पयोधराः पयसां जलानां धरा धारका
मेघा मन्द्रं मन्द्रं गम्भीरं गम्भीरं यथा भवति तथा गर्जन्ति
ध्वनन्ति जलट्टोष्टकराणां मेघानां गम्भीरस्वल्पस्वन इव जी-
वन्मुक्तानां स्वल्पेनैव वाग्व्यवहारेण मोक्षप्रदत्वं लक्षणं गुरु-
लक्षणं परीक्ष्य तादृशलक्षणवन्तं गुरुं स्वयमपि जीवन्मुक्तत्व-
प्राप्त्यै संवेतेति भावः ॥ १७ ॥

इदानीमेतत्प्रकरणाभ्यासफलमाह ।

सदैवाध्ययनीयेयं भावनीया सदैव हि ।

जीवन्मुक्तिपदप्राप्त्यै जीवन्मुक्तिचतुर्दशी ॥ १८ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारे जीवन्मुक्त्यष्टादशी षट्चत्वारिंशः ॥ ४६ ॥

सदैवांत । हे शिष्य मुमुक्षुभिरियं प्रत्यक्षा मन्निरूपिता
जीवन्मुक्तिचतुर्दशी जीवन्मुक्तेर्निरूपिका चतुर्दशी चतुर्दशानां
श्लोकानां समाहार एतन्नामकं प्रकरणमित्यर्थः, सदैव निरन्तर-
मेवाऽध्ययनीया पठनीया हि पुनः सदैव निरन्तरमेव भावनीया
विचार्या प्रयोजनं पठनविचारयोरेतस्या दर्शयति जीवन्मुक्तीति,
जीवन्मुक्तिपदप्राप्त्यै जीवतो मुक्तिरूपं यत्पदं स्थानमवस्थेत्यर्थः,
तस्य प्राप्त्यै लाभायैतत्प्रकरणस्य विचारपूर्वकपाठेनावश्यं जी-
वन्मुक्तिः स्यादेवेति भावः, अस्मिंश्च प्रकरणे यस्यां खेलन्ती-
त्याद्या गृहं वास्तु वनं वास्त्वसन्ताश्चत्वारः श्लोकाः सङ्गतत्वा-
द्याख्याता अपि क्षेपका ज्ञेया जीवन्मुक्तिचतुर्दशीत्येवमुपसं-
हारादिति भावः ॥ १८ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ

जीवन्मुक्तिचतुर्दश्यर्थप्रकाशः षट्चत्वारिंशः ॥ ४६ ॥

अथ ज्ञानिगजगर्जनम् ।

एवं जीवन्मुक्तिचतुर्दशीं निरूप्येदानीं पूर्वप्रकरणेऽन्तःसारा हि गुरुव इति श्लोके जीवन्मुक्तानां स्वल्पाक्षरगम्भीरवाण्या-ऽमृतप्रतद्वत्मुक्तं तदिदानीं दर्शयितुं ज्ञानिगजगर्जनारूपं पञ्चत्रिंशच्छ्लोकं प्रकरणमभिदधान आह ।

अथ ज्ञानिगजगर्जनम् ।

अयेति । अथ जीवन्मुक्तिचतुर्दशीनिरूपणानन्तरं ज्ञानि-गजगर्जनं ज्ञानी जीवब्रह्मैक्यसाक्षात्कारज्ञानवान्स एव गजो ह-स्ती तस्य गर्जनं शब्दस्तन्निरूपकं प्रकरणं तन्निरूप्यत इति शेषः, तत्र तावदादौ सर्वेषां समविषमपदार्थानां स्वाश्रितत्वेपि स्व-स्मिंस्तत्कृतजन्मनाशादिविकाराभावं लक्ष्यीकृत्य गर्जति ।

आयान्ति तत्र विलसन्ति वसन्ति च द्रा-

गुड्डीय यान्ति च कुलानि विहङ्गमानाम् ।

भावास्तथा मयि समा विषमा विचित्रा

देवालयाग्रमिव केवलमस्मि नित्यः ॥ १ ॥

आयान्तीति । तत्र देवालयाग्रे विहङ्गमानां पक्षिणां कु-लानि समूहा यथेत्याध्याहार्यं यथा यद्द्रदायान्ति आगच्छ-न्ति यान्ति गच्छन्ति विलसन्ति क्रीडन्ति द्रागीषद्वसन्ति च तिष्ठन्त्यपि तत उड्डीयोड्डानं कृत्वा यान्ति च गच्छन्ति च तथा तद्वत्समाः सुखसाधनभूताः शान्तिदान्त्यादयो विषमा दुःख-साधनभूता रागादयो विचित्राः केचित्सुखदुःखकारणत्वेन वि-चित्राः स्त्रीपुत्रादयोऽनेकरूपा भावा दृष्टिविशेषास्तत्तद्विष-याश्च मयि तत्त्वम्पदयोर्भागलक्षणया लक्षिते प्रत्यगभिन्ने ब्रह्म-

णि आयान्ति उत्पद्यन्ते यान्ति गच्छन्ति नश्यन्तीत्यर्थः, विल-
सन्ति विचित्ररूपेण शोभन्ते वसन्ति च किं चित्कालं तिष्ठन्त्यपि
द्राणीपत्कालमुड्डीयोड्डानं कृत्वा यान्ति च वियुक्ता भवन्त्यपि
एवं च सति देवालयग्रमिव देवस्यालयं मन्दिरं तस्याग्रं शिखरं-
यथा पक्षिससूहागमनक्रियावन्न दृश्यते गमनेन च तेषां ग-
मनक्रियावत्तन्न भवति तद्वद्विलासेन च तेषां विलासक्रियाविकृ-
तिमन्न भवति तत्स्थानेनापि स्थितिक्रियावच्च न दृश्यते किञ्च
तेषामुड्डीनेन चोड्डीनं न दृश्यते तेषां वियोगेन च वियुक्तमपि
न भवति एवं विक्रिया रहितत्वान्नित्यं सर्वदैकरूपं स्थितमि-
त्यनुभूयते तथाऽहंपदलक्ष्यः प्रत्यगभिन्नः परमात्मा समविषमवि-
चित्रभावोत्पत्त्या समोत्पत्तिमान् विषमोत्पत्तिमान् विचित्रोत्पत्ति-
मांश्च न भवामि तन्नाशेनापि नाशक्रियाविकृतिमान्न भवामि
तद्व्यक्त्या च व्यक्तिविकारवान्न भवामि तत्स्थित्या च स्थिति-
विकारवान्न भवामि तद्वियोगेनापि वियोगविकारवांश्च न भ-
वामि अतोहं केवलमभिन्नो नित्यः कालत्रयावाध्यरूपोऽस्मि
भवामीति गर्जना प्रथमा ॥ १ ॥

इदानीं सागरदृष्टान्तेन स्वस्मिन्नचलप्रतिष्ठत्वं सम्भाव-
यन्गर्जति ।

उन्मज्ज्य मज्जति जगन्मयि दैवयोगा-

दुच्चावचा न गणिता अपि ते तरङ्गाः ।

निष्ठाङ्गतः स्वमहिमन्यचलप्रतिष्ठे

तिष्ठामि सागर इव स्वरसादपारः ॥ २ ॥

उन्मज्जयेति । यथा यद्वत्सागरे समुद्रेऽगणिता अमह्यया
अनन्ता इत्यर्थः, उच्चावचा अपि दीर्घाः केचित्स्वर्वाश्च त-

रङ्गा भङ्गा उन्मज्ज्योदूर्ध्वमुत्पद्येत्यर्थः, मज्जन्ति लीयन्ते लीना भवन्तीत्यर्थः, पवनयोगादित्यध्याहार्यं पवनसंयोगादेवं स-
 त्यपि अचलप्रतिष्ठेऽचला स्थिरा प्रतिष्ठा स्थितिर्यस्य तस्मिन्
 स्वमहिमानि स्वस्य महिमानि सागरमहिमानि निष्ठां स्वाभाविकीं
 स्थितिं गतः प्राप्तः सन्सागर इव यथा सागरः समुद्रास्तिष्ठति
 स्थितिं करोति तथा तद्वन्मयि प्रसगभिन्ने परमात्मनि तत्त्वंपदा-
 भ्यां भागसागलक्षणया लक्षित उच्चावचान्यपि स्थूलसूक्ष्माण्याप
 अगणितानि जगन्ति ब्रह्माण्डानि जातावेकवचनं दैवयोगात्प्रा-
 रब्धकर्मसम्बन्धादुन्मज्ज्योदूर्ध्वमुत्पद्येत्यर्थः, मज्जन्ति प्रारब्ध-
 क्षयाल्लीनानि भवन्ति एवं च जगतामुत्पत्तौ लये चाहमहं-
 पदलक्ष्यः प्रसगात्मा ब्रह्माभिन्नोऽचलप्रतिष्ठेन चला चलायाना
 न चलाऽचला स्थिरा प्रतिष्ठा स्थितिर्यस्य स तथोक्तस्तस्मि
 न् स्वमहिमानि स्वस्यात्मनो यो महिमा महत्त्वं ब्रह्मत्वमित्यर्थः, त-
 स्मिन् निष्ठां स्वाभाविकस्थितिं प्रीतिं वा गतः प्राप्तः सन्स्वर-
 सात्स्व आत्मरूपो यो रसः सुखं तस्मात्तमनुभूयेत्यर्थः, ल्य-
 बलोपे पञ्चमी, अपारो न विद्यते पारोऽन्तो यस्य स तथोक्तो
 देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्य इत्यर्थः, तिष्ठामि वसामि। सागर-
 पक्षेपीदं विशेषणं योज्यं स्वरसात्स्वः समुद्ररूपो यो रसो जल-
 रूपत्वं तस्मात्तं प्राप्येत्यर्थः, अपारो न विद्यते पारोऽन्तो यस्य
 स तथोक्तो यथासागरेऽनेकतङ्गोत्पतिलयाभ्यामुत्पतिलयवि-
 काराभावोऽचलस्थितिरपारत्वं च सर्वदैव स्थितं, तद्वन्मयि
 अनन्तजगदुत्पत्तिलये प्रतीयमानेपि ताभ्यां मयि तदभावः स्व-
 स्थैर्यं च स्वात्मानुभवश्चानन्तत्वं च पारमार्थिकं स्थितमेवेति
 भावः ॥ २ ॥

इदानीं जन्मादिविकारेषु प्रतीयमानेषु सत्सु कामादिदृ-
 तिष्वपि प्रतीयमानासु स्वस्मिन्स्तत्स्पर्शाभावात्पर्वतदृष्टान्तेनाच-

लत्वमनुभूय गर्जति ।

जन्मादयो वनचराः प्रवहन्तु कामं
घर्षन्तु कुम्भमभितो मयि वृत्तिनागाः ।
अस्मिन्युगे परयुगे च युगान्तरे वा
तिष्ठामि निश्चलतया गिरिराजतुल्यः ॥ ३ ॥

जन्मादय इति । गिरिराज इव यथा पर्वतराजे श्रेष्ठपर्वते
हिमाचलादौ वनचरा वनेऽरण्ये चरा गमनवन्तो भक्षणवन्तश्च
सिंहहरिणादयः कामं स्वेच्छया प्रवहन्तु प्राप्नुवन्तु किञ्च वृत्ति-
नागा वृत्तय इव चलायमाना नागा गजाः कुम्भं कटमभितः
सर्वतः कामं यथेच्छं घर्षन्तु कण्डूयन्तु अस्मिन्युगे वर्तमानयुगे
युगपरिमितकाले परयुगे च परमन्यत्पूर्वमत्र ग्राह्यं, युगे युगप-
रिमिते काले च पुनर्युगान्तरे वाऽन्यद्युगं युगान्तरन्तस्मिन्वा
भविष्यद्युगेपीत्यर्थः, तथापि वनचरसञ्चारेण द्वाद्दरूपं विकारं
कुम्भघर्षणने हासरूपं च विकारमप्राप्य गिरिराजः पर्वतश्रेष्ठो
हिमाचलादिनिश्चलतया स्थिरतया तिष्ठति वर्तते तथा तद्व-
न्मयि प्रत्यगभिन्ने परमात्मनि वनचरा वने सम्भजनीये विष-
यिजनसेव्ये देहे चरन्ति तिष्ठन्तीति वनचरास्ते जन्मादयो
'जायतेऽस्ति वर्धते विपरिणामतेऽपक्षीयते विनश्यती'ति यास्क-
पाठिनाः षड्विकाराः कामं यथेच्छं प्रवहन्तु प्राप्ता भवन्तु किञ्च
वृत्तिनागा वृत्तयोऽन्तःकरणस्य वृत्तयः कामक्रोधाद्यास्ता एव
नागा गजास्त इवाऽभितः सर्वतः कुम्भं गजस्य कुम्भरूप-
मंशमिव स्वांशं विषयं घर्षन्तु संयोजयन्तु अस्मिन्वर्तमाने
युगे युगपरिमिते काले उपलक्षणमेतत्कल्पादिरूपे कालांश
इत्यर्थः, परयुगे च परमन्यद्गतमत्र ग्राह्यं, युगे युगपरिमितः

कालस्तस्मिन्भूतकल्पादिकाल इत्यर्थः, युगान्तरे वाऽन्य-
द्युगं युगान्तरं तस्मिन्भविष्यत्कल्पादिकालांश इत्यर्थः, का-
लत्रयेपीति भावः, तथापि जन्मादिविकाररहितो विषयतद्बुद्धि-
सम्बन्धरहितश्च गिरिराजतुल्यो गिरिराजो महान्पर्वतो हिमा-
चलादिस्तेन तुल्यः सदृशो निश्चलतया स्थिरतया तिष्ठामि
वसामि यथा पर्वतं चालयितुमसमर्था वनचराः कुम्भघर्षणप-
रा गजाश्च तथा मामपि प्रत्यगभिन्नं ब्रह्मरूपं स्थिरब्रह्मरूपा-
च्चालयितुं जन्मादिवृत्त्यादिरूपा विकारा विषया अपि न स-
मर्था इति भावः ॥ ३ ॥

इदानीमगस्त्यचरितसदृशचरित्रवर्णनेन स्वस्मिन्नगस्त्यत्वं
सम्भाव्यं गर्जति ।

नीचैर्निपातितविमोहमहीधरस्य

विन्ध्यस्य मूर्धनि पदं विनिधाय सम्यक् ।

इष्टां दिशं प्रतिगतः पुनरागतो न

स्वच्छन्दमेव विहरामि तदस्म्यगस्त्यः ॥ ४ ॥

नीचैरिति । यथाऽगस्त्योऽगस्त्यनामा मुनिर्नीचैर्नि-
पातितविमोहमहीधरस्य नीचैरघो निपातितः स्वागमनेन स्व-
नमस्कारार्थं पातितो विमोहो विशेषो मोहो दिग्भ्रमः सूर्या-
च्छादनेन यस्माज्जनानां स तथोक्तः स चासौ महीधरः प-
र्वतस्तस्य विन्ध्यस्य विन्ध्यनाम्नो गिरेर्मूर्धनि शीर्षे सम्य-
न्दृढं पुनरुत्थानं न भवेद्यथा तथेत्यर्थः, पदं पादं विनिधाय सं-
स्थाप्येष्टां गन्तुमीप्सितां दिशं दक्षिणदिशं प्रति प्रतिगतो
यातः प्रतिष्ठित इति यावत् स पुनर्भूयो नागतो नायातः
काशीं प्रतीति शेषः, किन्तु तत्रैव दक्षिणस्यां दिशि स्वच्छन्दमेव

स्वेच्छयैव विहरति क्रीडति व्यापृणोतीत्यर्थः, इयमाख्यायिका काशीखण्डे प्रसिद्धा, तथाऽहमपि प्रत्यगभिन्नः परमात्माहं च नीचैः स्वात्मतोऽधःक्षेत्रे निपातितो यो विमोहो विपरीतज्ञानं प्रपञ्चनिर्वाहकज्ञानमित्यर्थः, यद्वा विमोहो मूलाज्ञानमेव मग्न्याः क्षेत्रस्य धरन्धारकमत एव विन्ध्यस्य विध्यति स्वात्मानं सदै-
करूपमपि भिन्नतीति विन्ध्य आत्मभेदनिमित्तभूत इत्यर्थः, कार्यकारणरूपोभयविधमपि मोहं क्षेत्रं कृत्वेति भावः, तस्य मूर्धनि शिरोसि पदं कल्पितांशं जगत्कारणत्वाधिष्ठानत्वादिरू-
पमंशं विनिधाय संस्थाप्य सम्यग्दृढं यथा पुनरात्मनि सम्बद्धो न भवेद्यथा तथेत्यर्थः, इष्टां सुखरूपत्वादीप्सितां प्रियामित्यर्थः, दिशं दिशति प्रकाशयति सामान्यरूपेण जगदिति दिगात्मचि-
तिस्तां प्रतिगतः प्राप्तः सन्निति यावत् पुनर्भूयः कार्यकारणसन्धा-
तरूपे प्रपञ्चे नागतो न प्राप्तस्तत्रात्मसुख एव स्वच्छन्दमेव स्वे-
च्छयैव विहरामि क्रीडामि तत्तस्मान्नेतोरहमहम्पदलक्ष्यार्थः, प्रसगात्माऽगत्स्योऽगं ज्ञानं विना न गच्छति निवृत्तं न भव-
ति तदगमज्ञानं तत्कार्यमन्तःकरणं वा स्थापयति खण्डयतीति
अगस्त्यः स्वशरणागतमुमुक्षुजनाज्ञाननाशकोऽस्मि भवामि ॥४॥

ननु 'यन्न दुःखेन सम्भिन्नं न च ग्रस्तमनन्तरमि'त्यादि,
'अक्षय्यं ह वै चातुर्मास्ययाजिनः सुकृतं भवती'तिश्रुतिभ्यां
स्वर्गसुखस्य नित्यत्वप्रतिपादनात्तत्पापकज्योतिष्टोमादिकर्मणो-
वाहं कृतार्थः स्यां किं वैराग्यादिप्रयाससाध्येन ज्ञानेनेत्याशङ्क्य
स्वर्गेऽपि बहुविधदुःखं दर्शयितुं गर्जति ।

दृष्टो मयाद्य विगलद्बदनप्रसादः

काश्चित्चतुर्थपदतः पतितः पृथिव्याम् ।

तन्मे मतिः समुदियाय परावरज्ञा

स्वर्गस्तु हन्त नरकादपि दुर्विपाकः ॥ ५ ॥

दृष्ट इति । हे शिष्य अद्य वर्तमानरात्रौ मया विचारवन्दन्तः-
करणवता काश्चित्कोपि स्वर्गी विगलद्वदनप्रसादो विगलन्विन-
श्यमानो वदनस्य मुखस्य प्रसादः प्रसन्नता यस्य स तथाभूतः
सन् तृतीयपदतो लोकत्रये तृतीयं यत्पदं स्थानं तस्मात्स्वर्गात्पृ-
थिव्यां भूमौ पतितः स्खलितो दृष्टोऽवलोकितस्ततः किमित्यन
आह तदिति, तत्तस्मात्कारणात्स्वर्गपातावलोकनान्मे मम परावर-
ज्ञा परः स्वर्गोऽवरो मृत्युलोकस्तौ जानातीति सा तथोक्ता म-
तिर्निश्चयरूपा वृत्तिः समुदियायोत्पन्ना बभूव तस्यां मतौ किं
निश्चितं तदाह स्वर्गस्त्विति हन्तेति खेदे मन्मतौ स्वर्गस्मरणा-
दिना खेद एव जायत इति भावः, स्वर्गस्तु मृत्युलोकादुत्कृष्टसु-
खरूपत्वेन वर्णितोपि स्वर्गो नाकलोको नरकादपि पापफलभूत-
बहुदुःखप्रदानरकादपि दुर्विपाको दुष्टकर्मणां विपाकः फलभूत-
इति निश्चितम्, अयं भावः—स्वर्गे सत्त्वगुणाधिक्येन प्रापञ्चिकज्ञा-
नाधिक्यात्तेन च न्यूनाधिकबुद्धिसत्त्वे सति स्वान्योत्कर्षावलोक-
नेनेर्ष्याजनितदुःखस्य विद्यमानतयाऽन्यपतनदर्शनेन च स्वपत-
नानुमानेन स्वपातस्मृतिजन्यदुःखस्यापि विद्यमानतयापि स्वस्मि-
श्चोत्कृष्टसुखलाभेन किञ्चिद्दुःखासहस्वभावे च जाते पात-
जन्यदुःखबहुत्वप्रतीतेश्चोच्चपदप्राप्सनन्तरं निकृष्टपदप्राप्तिजन्य-
दुःखस्यापि सत्त्वाच्च सर्वतोपि दुःखरूपत्वं स्वर्गस्यातः पापस्य
दुःखफलकत्वप्रसिद्धेर्बहुपापफलं स्वर्गः, नरके तु मौढ्यजन्यसु-
खस्य विद्यमानत्वात्तत्र च दुःखानुभवेन पश्चात्तापे पुण्यकर्मवा-
सनोत्पत्तेश्च किञ्चित्पापफलत्वं नरकस्येति नरकादपि बहुतर-
पापफलत्वं स्वर्गस्येति निश्चितमिति भावः ॥ ५ ॥

अत एव स्वर्गप्राप्तेरपि मृत्युलोकादिस्वस्थानलोकप्राप्तिरेव
श्रेयसीति सूचयन्गर्जति ।

आरुह्य तुङ्गपदवीं पतितादनार्या-

न्नारूढ एव हि वरं प्रकृतौ स्थितो यः ।

अङ्गानि हंत किल तस्य न चूर्णितानि

खेदो न चेतसि न वा परिहासपीडा ॥ ६ ॥

आरुह्येति । हे शिष्य तुङ्गपदवीं तुङ्गोच्चा या पदवीं स्थि-
तिस्तमारुह्य प्राप्य पतितात्ततो भ्रष्टादन एव तद्रक्षण-
बुद्धिहीनत्वादनार्यान्नीचादनारूढ एवोच्चपदमप्राप्त एव वरः
श्रेष्ठो ज्ञेयः कुत इत्यत आह प्रकृताविति, हि यस्मात्कारणा-
द्यः श्रेष्ठपुरुषः प्रकृतौ स्वर्गप्राप्तिकारणभूते मर्त्यलोकेऽन्य-
त्रोच्चपदप्राप्तिकारणभूते नीचपदे च स्थितो वर्तमानोऽस्ति
अतः श्रेष्ठ इत्यर्थः, उच्चपदे उच्चपदप्राप्तिसाधनाऽसम्भवात्तद्भोगे-
न ततः पतनहेतुत्वाच्च नीचपदे तूच्चपदप्राप्तिसाधनसम्भवा-
च्च तत्र स्थितस्यैव श्रेष्ठत्वमिति भावः, तत उच्चपदात्पतने च
दुःखाधिक्यं दर्शयितुं नीचपदे स्थितस्य त्रिविधदुःखाभावं दर्-
शयान्नार्जति अङ्गानीति, हन्तेति कोमलामन्त्रणे हे शिष्य तस्य
नीचस्थानस्थितस्याऽङ्गानि अवयवा न चूर्णितानि न भग्रा-
नि किलेति निश्चये किंच तस्य नीचस्थानस्थितस्य चे-
तसि अन्तःकरणे खेद उच्चपदवियोगजन्यं दुःखं न विद्यते किं-
च तस्य परिहासपीडा लोकैः कृतो यः परिहास उपहासस्त-
ज्जन्या पीडा दुःखमपि न वा नैव विद्यतेऽतो नीचपदस्थस्य
श्रेष्ठ्यमुच्चपदस्थादिति वर्णितीति भावः ॥ ६ ॥

इदानीं हठयोगाभ्यासेन नाडीं प्रविश्य चिरजीवितसिद्ध्या

कृतकृत्यं मन्थमानं लक्ष्मीकृत्यं तत्रापि दोषं दर्शयन्गर्जति ।

नाडीं प्रविश्य यदि जीवति भीतभीतः

प्रान्ते च खादति मृतिश्चिरजीवनं किम् ।

देहस्वभावरहितः परमात्मभावे

तिष्ठन्मृतिं जयति चेच्चिरजीवनन्तत् ॥ ७ ॥

नाडीमिति । हे हठिस्त्वमन्यो वा त्वादृशः कोपि नाडीं सुषुम्णां प्रविश्य प्रवेशं कृत्वा सुषुम्णामार्गेण ब्रह्मरन्ध्रं प्रविश्येत्यर्थः, भीतभीतो भीता मृत्युनो भयं प्राप्ताः स्वल्पभया इत्यर्थः, स्वरक्षणसाधनेष्वप्रवृत्तेरल्पभयत्वमिति भावः, तेभ्योपि योऽति भीतः स्वरक्षणाय तत्साधनभूतनाडीप्रविष्टत्वाद्यदि यर्हि जीवति कियत्कालं मृत्युरहितस्तिष्ठति तथापि प्रान्त आयुषोन्तेऽवसाने समाध्यन्ते वा मृतिर्मृत्युः खादति च भक्ष्येव चिरजीव्यभिमानिनं विनाशयत्येवेत्यर्थः, तत्तादृशं चिरजीवनं चिरकालं जीवनं किं न किमपीत्यर्थः, किं तु तच्चिरमरणमेव नाडीप्रविष्टत्वेन धर्मकामार्थानुपयोगान्मरणभीत्या च नाडीप्रवेशलक्षणेन हेतुनाऽज्ञानित्वस्यानुमेयत्वाज्ज्ञानसाधनानुपयोगित्वाच्चाजन्मतो मरणान्तं रोगिजीवनस्य मरणतुल्यत्वान्मरणवत्त्वमिव तादृशचिरजीवनस्य चिरमरणत्वमेव सिद्धमिति भावः, ननु तर्हि योगेन चिरजीवनं साध्यमित्युक्तेः कोभिप्रायः कथं च दत्तगोरक्षादिभिश्चिरजीवनं संपादितमित्याशङ्क्याह । देहेति, हे हठिन्देयस्वभावरहितो देहे शरीरे स्वस्यात्मनो यो भावः सत्ताऽऽरोपिता स तत आत्मनि संयोज्यानन्तरमात्मनि स्वपदवाच्ये देहस्य यो भावः सद्रूपता तेन रहितः सन् परमात्मभावे परमः कार्यकारणातीतस्तस्यात्मनो भावे सत्त्वे

आत्मपरात्मनोः सत्तैक्यानुभव इत्यर्थः, तिष्ठन्वर्तमानः सन् मृतिं मरणं जयति वशीकरोति चेद्यादि तर्हि तज्जीवनं चिरजीवनं चिरकालं जीवनं ज्ञेयमात्मज्ञानपूर्वं दत्तादिभिश्चिरजीवनं सम्पादितं तस्य च मुक्तिरूपत्वात्सफलत्वमिति ज्ञानपूर्वस्य जीवनस्य ज्ञानदाढ्योपयोगितया तस्यैव साध्यत्वं प्रतिपादितं तत्र तत्र योगशास्त्रेऽतस्तस्मिंश्च ज्ञाने सति मोक्षसिद्ध्या मरणनिवृत्तौ च तदनुपयोग इति भावः ॥ ७ ॥

ननु 'ज्ञानात्सिद्धिमवाप्नुयादि'त्यादिषु ज्ञानस्य सिद्धिफलकत्वप्रतिपादनात्सा सिद्धिस्तु योगेनैव सिद्ध्यति अतो योगस्यैव मुक्तिहेतुरूपज्ञानत्वमतस्तेनैवाहं कृतार्थः किं जीवब्रह्मैक्यज्ञानेन वेदान्तप्रतिपाद्येन तत्प्रतिपादकेन च वेदान्तशास्त्रेण वा किमित्याशङ्क्य वेदान्तप्रतिपाद्यज्ञानं विना नित्यसिद्धिरूपात्मस्थितिर्न स्याद्योगसिद्धेस्तु तात्कालिकत्वान्न परमपुरुषार्थतेत्याशयेन समाधत्ते ।

आलोकितानि च मतानि मुनीश्वराणा-

मालोकिताश्च बहवो बहुसिद्धमार्गाः ।

अद्यापि तं मलिनभावमपास्य दूरं

सिद्धिस्तु किं न यदि सिध्यति नित्यसिद्धः ॥ ८ ॥

आलोडितानीति । हे शिष्य मुनीश्वराणां मुनयो मननवन्तस्तेषामीश्वराः स्वामिनस्तेषु श्रेष्ठा इत्यर्थः, तेषां मतानि संमतानि तत्प्रणीतशास्त्राणीत्यर्थः, आलोकितानि विचारितानि सन्ति मयेऽध्याहार्यम्, आलोडितानीति पाठे स एवार्थः, च पुनर्वहवोऽपरिमिता बहुसिद्धमार्गाश्च बहवोऽनन्ताः सिद्धाः कपिलप्रभृतयस्तेषां मार्गा मतानि तत्प्रणीतशास्त्राण्यपीत्यर्थः,

आलोकिता विचारिताः सन्ति तर्हि तद्विचारेण भवद्भिः किं निश्चितं तत्राहाद्यापीति, तं सर्वलोकप्रत्यक्षं मलिनभावं मलिनं रागादिभिः कलुषीकृतमन्तःकरणं तस्य भावः सत्त्वं, यद्वा नित्य-शुद्धबुद्धमुक्तात्मनि मलिनानित्याशुद्धाबुद्धजीवोऽविद्यादिभिः संपादितस्तस्य भावः सत्त्वं तं दूरं दूरदेशमपास्य निषेध्य दूरी-कृत्येत्यर्थः, नित्यसिद्धो नित्यं सर्वदैव सिद्धो वर्तमानः सन्यदि-यर्हि न सिध्यति न मुच्यते तर्हि तदा स योगाभ्यासी सिद्धः किं सिद्धिं प्राप्त इत्यर्थः, योगेन तात्कालिकमुक्तिप्रतीतावपि तत्र प्रपञ्चबीजाज्ञानस्य विद्यमानत्वाद्यतो वेदान्तजन्यजीवब्रह्मैक्य-प्रपञ्चासन्तासत्त्वज्ञानं विना निसमुक्तिर्नेति सर्वशास्त्रविचारेण मया निश्चितमिति भावः ॥ ८ ॥

इदानीं स्वान्तःकरणस्य चित्तिलयेन प्रपञ्चाभानात्स्वस्य चेष्टारहितत्वेन लक्ष्यं परिपूर्णत्वमन्येषां तत्र रुच्युत्पादनाय क्षय-वृद्धिहीनत्वं च दर्शयन्स्वस्मिन्स्वयमपि लक्ष्यीकृत्य गर्जति ।

अङ्गं प्रसार्य पतितः खलु चित्स्वरूपे

निद्रालुतां गत इति प्रविनष्टचेष्टः ।

विन्ध्यस्य योजनशतायतिका शिलेव

नैव ह्रसामि न च वृद्धिमुपैमि पूर्णः ॥ ९ ॥

अङ्गमिति । हे शिष्य अहं साधिष्ठानबुद्धिस्थचिदाभासोऽङ्गं मत्स्वरूपं चिदाभासस्वरूपमित्यर्थः, प्रसार्य प्रसृतं कृत्वा ब्रह्मरू-पत्वं संपाद्येत्यर्थः, चित्स्वरूपं चिच्चेतनं स्वरूपमसाधारणरूपं यस्य तास्मन्प्रत्यगभिन्ने ब्रह्मणि पतित एकीभूतोऽस्मि अतो निद्रालुतां निद्रास्वभावं गतः प्राप्त इति द्वेतोः प्रविनष्टचेष्टः प्र-कर्षेण विनष्टा विलीना चेष्टा अन्तःकरणवाहःकरणव्यापारा

यस्य स तथोक्तोऽस्मि भवामि, ननु भवता प्रतञ्जानरूप-
निद्रालुत्वे चिदाभासस्य ब्रह्मत्वमपादने च समस्तकरणव्यापा-
रनाशे चापि संपादिते सति किं फलं प्राप्तमित्याशङ्क्य सदृष्टान्तं
तद्दर्शयति विन्ध्यस्येति, विन्ध्यस्य विन्ध्यनाम्नः पर्वतस्य या-
जनशतायतिका योजनानि क्रोशचतुष्कानि तेषां शतानि अप-
रिमितशतानि तावदायतिका विस्तीर्णा शिलेव यथा शिला न
हसति क्षीणा भवति न च नैव दृद्धिं पुष्टिमुपैति प्राप्नोति त-
थाऽहमहंपदलक्ष्यः प्रत्यगात्मा नैव नापि ह्रमामि क्षयरूपं
परिणामं प्राप्नोति च पुनर्न नैव दृद्धिं पुष्टिरूपं विकारमुपैमि
प्राप्नोमि अतः पूर्णो ब्रह्मरूपेण व्यापको भवामि दृद्धिक्षयादि-
विकाराभावेन परिपूर्णब्रह्मरूपत्वं स्वस्मिन्ननुभूयमानमेव फल-
मिति भावः ॥ ९ ॥

इदानीं स्वस्य कृतकृत्यत्वं रूपकेण निरूपयन्गर्जति ।

परिलसति पिता मे सर्वलोकस्य राजा

धृतिमतिबलहेतुर्यौवनं मे नवीनम् ।

इयमपि च सुबुद्धिः काचिदूढा वराङ्गी ।

सुखमधिकमतः किं मत्परो नास्ति धन्यः ॥ १० ॥

परिलसतीति । मे मम चिदाभासस्य पिता पातीति पि-
ता सच्चिदानन्ददानेन पालकत्वात्स्वस्य तत उत्पन्नत्वाच्च
पितृपदेन परमात्माऽत्र ग्राह्यः स सर्वलोकस्य सर्वः ममस्तो
लोको लोकपते दृश्यत इति लोको दृश्यं तस्य राजा रञ्जकः
प्रकाशक इत्यर्थः, परिलसति परितः सर्वत्र लसति साक्षात्प्र-
काशत इत्यर्थः, तथा मे मम चिदाभामस्य धृतिमतिबलहेतु-
धृतिरात्मधारणा, इन्द्रियादिक्षोभेनाक्षोभरूपं धैर्यं वा, मतिः

शास्त्रार्थानां मननं, बलमात्मप्राप्तिसाधनेषूत्साहस्तेषां हेतुः
कारणभूतं यौवनमात्मानात्मनोर्विवेचनं मिश्रणामिश्रणार्थद्व-
यवतो युधातोः करणे ल्युटि युवनमितिरूपं ततश्च स्वार्थेऽणि
च यौवनं तेन चामिश्रणेन विवेचनमत्र ग्राह्यं तन्नवीनं प्रोढ-
मस्ति नवीनपदमत्र जीर्णत्वमात्रव्यावर्तकं न तु कोमलत्वपरम्,
अपि चान्यदपीयं कूटस्थसहितचिदाभासस्य मम दृश्यत्वेन
प्रत्यक्षा काचिदनिर्वचनीया सुबुद्धिः सुखरूपत्वात्सु शोभना
बुद्धिर्जीवब्रह्मैक्यविषयिणी निश्चयात्मिकान्तःकरणवृत्तिर्व-
राज्जी वरं श्रेष्ठं सर्वेषां ब्रह्मादीनां पूज्यत्वादङ्गं स्वरूपं यस्याः
सा तथोक्ता स्यूढा परिणीताऽतोऽस्मात्सुखादधिक-
मुत्कृष्टमन्यत्सुखं शर्म किमस्ति न किमपीत्यर्थः, इदमेवाधि-
कमिति भावः, यत एतादृशसुखवानास्मि ततो मत्परो मत्तः प-
रोन्यो धन्यः सुकृती नास्ति न विद्यतेऽहमेव सुखीत्यर्थः, ॥१०॥

ननु तर्हि भवतां कृतकृत्यत्वात्सर्वव्यवहारसाधनभूतदे-
हधारणे प्रयोजनाभावेन न तदाश्रयो युक्त इत्याशङ्क्य देह-
व्यापृतिप्रयोजनाभावेपि स्वात्मसुखप्राप्त्या कृतकृत्यत्वात्पारब्ध-
भोगमात्रोपयोगितया देहधारणं युक्तमेवेत्याशयेन गर्जति ।

समरसपदचिन्तानन्तसन्तोषवन्तः

क्षणसुखकणतृष्णातन्तुमन्तर्विमुच्य ।

निजसुखनिधिविद्याराजसिंहासनस्था

वयमिह कलयामः कालमालम्ब्य देहम् ॥ ११ ॥

समरसेति । हे शिष्य समरसपदचिन्तानन्तसन्तोषवन्तः
समः सामान्यरूपेण सर्वदैकरूपो रसः सुखं यत्र 'रसौ वै स'
इति श्रुतेस्तत्तादृशं यत्पदं स्वरूपं तस्य चिन्ता चिन्तनं स्मर-

णमिस्यर्थः, तेन योऽनन्तो नाशरहितः सन्तोपोऽलम्बुद्धिर्नि-
रङ्कुणा तृप्तिरित्यर्थः, स विद्यते येषु ते तथोक्ता वयमस्मदादय
आत्मसाक्षात्कारवन्तः समरसपदलब्धेति वा पाठः, तदा स-
मरसपदस्य लब्ध्या प्राप्तेति व्याख्येयं, क्षणसुखकणतृष्णातन्तुं
क्षणं क्षणकालपरिच्छिन्नं यत्सुखं वैषयिकं क्षणिकसुखमित्यर्थः,
तस्य ये कणा लवास्तेषां तृष्णा सैव बन्धनहेतुत्वात्तन्तुरिव तन्तु-
स्तं सुच्छेदत्वं सूचितं ज्ञानिभिस्तृष्णाया अज्ञानिनां तु चटका-
दिवन्निर्वलत्वेन दृढबन्धनहेतुत्वं च तन्तुपदेनेति भावः, यद्वा ज्ञा-
निषु तस्याः सूक्ष्मत्वेन तन्तुसादृश्यमन्तरन्तःकरणे वर्तमानं विमुच्य
परिच्छिद्य निजसुखनिधिविद्याराजसिंहासनस्था निजमात्मरूपं
यत्सुखं शर्म तस्य निधानं पात्रं ब्रह्मद्रव्यपूर्णं भाण्डमिव स्वसुखपूर्णं
ब्रह्मेत्यर्थः, तस्य विद्या ज्ञानं सैव राज्ञः स्वयंप्रकाशात्मनो मम
सिंहासनमास्यते स्थायतेऽस्मिन्नित्यासनं हिंसाति नाशयति आ-
त्मज्ञानमिति सिंहो मोहस्तन्नाशेन तस्य मोहसिंहस्यासनं चर्मैव
विद्याया मोहकार्यत्वात्सिंहासनत्वं तत्र स्था वर्तमानाः सन्त इह
व्यवहारे देहं शरीरमालम्ब्याश्रित्य कालं कलयामोऽतिक्राम-
यामोऽस्माकं देहधारणं न कर्मजननेन देहान्तरप्राप्तये किन्तु
प्रारब्धभोगायैव केवलमिति भावः ॥ ११ ॥

ननु तर्हीन्द्रादिपदं प्राप्तानां भवतां च शरीरधारणे समे
सति भवतां तेभ्यः कोतिशय इत्याशङ्क्य तेषु तत्तत्पदभ्रंशस्य वि-
द्यमानत्वादस्माकं गुरूपदं प्राप्तानां ततो भ्रंशाभावो विशेष इ-
त्याशयेन गर्जति ।

कति कति न हि जीवा देवराजादयोमी
पदपतनहताशाः संसृतौ संसरन्ति ।

गुरुपदमवलम्ब्य ब्रह्मविद्यातरिस्था

अधिगतपरपारास्ते वयं धन्यधन्याः ॥ १२ ॥

कति कतीति । हे शिष्य देवराजादयो देवा विबुधस्तेषां राजा स्वामीन्द्रो 'राजाहःसखिभ्यः टजि'ति टच्, स आदिर्गुरुयो येषां ते तथोक्ता जीवाः प्राणिनः पदपतनहतांशाः पदात्स्थानाद्यत्पतनं भ्रंशस्तेन हता नष्टाऽऽशा विषयतृष्णा येषां ते तथोक्ताः सन्तः सर्वाजनाशोत्र न तु निर्वाजनाशो ग्राह्यः, कति कति कियन्तः कियन्तः संसृतौ संसारे न संसरन्ति न जन्मपरणादिरूपं संसारमनुभवन्ति सर्वेऽप्यनुभवन्तीत्यर्थः, हि प्रसिद्धमतत्सर्वशास्त्रेषु इन्द्रादिपदानामनिखत्वमित्यर्थः, तस्मादिन्द्रादीनां तत्तत्पदभ्रंशरूपो मृत्युरस्तीति भावः, ये तु प्रसिद्धा गुरुपदं गुरोर्दैशिकस्य पदमङ्घ्रि, यद्वा गुरु श्रेष्ठं यत्पदं स्वरूपं तदनन्तत्वादवलम्ब्याश्रित्य ब्रह्मविद्यातरिस्था ब्रह्मणो देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यस्य वस्तुनो विद्या ज्ञानं सैव तरिस्तरणिस्त्वस्मिन्स्था स्थिता उक्तलक्षणास्ते वयमस्मदादयोऽधिगतपरपारा अधिगतः प्राप्तः परः संसारसमुद्रस्य परोऽन्यः संसारास्पृष्टो ब्रह्मलक्षणो यैस्ते तथोक्ता अतो धन्यधन्या धन्येभ्य इन्द्रादिपदं प्राप्तेभ्यः कृतकृत्यमन्येभ्य इत्यर्थः, धन्याः प्राप्तप्राप्यत्वात्कृतकृत्याः स्मो भवाम इति क्रियाऽध्याहार्या, शरीरधारणे समे सत्यप्युभयत्र तेषु पदभ्रंशपूर्वं जन्ममरणमस्मासु तन्नेत्यमेव विशेष इति भावः ॥ १२ ॥

इदानीं स्वात्मनि व्योममागरमेरूपमा तत्र तत्र शास्त्रेषु दत्ता तामसहमानस्तेषु न्यूनत्वं दर्शयन्गर्जति ।

व्योम व्योमचरैर्न लिप्तमपि यत्तत्सर्वदानीरसं

क्षीराब्धिः सरसोपि वृद्धिमधिकां लब्ध्वा पुनर्मुञ्चति ।
हेमाद्रिर्जनको मुदामपि मुदां नैवाश्रयो नीरसो
न क्षीणो न च नैव मोदरहितोऽहं तत्तुला नास्ति मे ॥१३॥

व्योमेति । हे शिष्य व्योमाकाशं व्योमचरैर्व्योम्नि आकाशे
चरन्ति गच्छन्ति ते व्योमचरा मेघसूर्यधूलिपक्ष्यादयस्तैर्न
लिप्तमपि न लेपं प्राप्तं यद्यपि अतोऽनेन धर्मेणात्मन्युपमीकृते
यद्यपि तथापि यद्यतः कारणात्तत्ततो हेतोर्नोपमा भवति कुत
इत्यत आह सर्वदेति, सर्वदा सर्वकालं नीरसं रसः सुखं तन्निर्गतं
निवृत्तं यस्मात्तथोक्तं स्वात्मा तु 'रसो वै स' इति श्रुतेः सुखरूपो-
ऽतस्तत्र तस्योपमाऽनुचितेति भावः, किञ्च क्षीराब्धिः क्षीरस्य
दुग्धस्याब्धिः समुद्रः सरसोऽपि रसो जलं तेन सहितो यद्यपि
अस्ति तथापि यद्यतः कारणादधिकामुकृष्टां प्रलये नित्यदा च
चन्द्रोदये वृद्धिं वृद्धिरूपपरिणामं लब्ध्वा प्राप्य पुनर्भूयस्तां
मुञ्चति विसृजति तत्ततो हेतोरात्मनि तदुपमाप्ययुक्तैवेति न
द्वासवृद्धिपरिणामरहितात्मनि तदुपमोचितेति भावः, तर्हि वृ-
द्धिक्षयविकाररहितो मेरुरेवानन्दकारकत्वादात्मन्युपमानमस्तु
तत्राह हेमाद्रिरिति, हेमाद्रिर्हेम्नः सुवर्णस्याद्रिः पर्वतो मेरुः
स मुदां हर्षाणां जनकोपि अन्येषां हर्षोत्पादकोपि आत्मन्युप-
मा न स भवति कुत इत्यत आह मुदामिति, यद्यस्मात्कारणा-
न्मुदां हर्षाणामाश्रय आधारो नैव भवति जडत्वात्तस्यैतत्पर्यः,
अतः सर्वप्रीत्युपलक्षितसर्वसुखाश्रयभूते स्वतः सुखरूपे चात्मनि
स नैवोपमानं भवतीति भावः, किञ्चाहं ब्रह्माभिन्नः प्रत्यगात्मा
नीरसो रसः सुखं तद्रहितो न भवामि किन्तु सरस एव भवामि
किं चाहमात्मा क्षीणः क्षयविकारवान्न च नैवास्मि किन्तु सर्व

वैकरूपत्वान्निय एवास्मि किञ्च मोदरहितश्च मोदेनानन्देन र-
हितो हीनोपि नैवास्मि किन्तु सुखरूप एवास्मि तत्ततो हेतो-
र्मे मम प्रत्यगभिन्नब्रह्मरूपस्य तुलोपमाऽऽकाशादीनां नास्ति
न विद्यत आत्मनो निरूपमस्य व्योमक्षीरसमुद्रमेरूणां न सम्भ-
वतीति भावः ॥ १३ ॥

ननु तर्हि केनाशयेनात्मन्याकाशोपमा शास्त्रेषु दत्तेत्या-
शङ्क्य रक्तपीतादिगुणानाश्रयेण जलादिभिरनार्द्रत्वेन च प्रती-
यमाननीलत्वानाश्रयेणापि च सादृश्यादित्याशयेन गर्जति ।

सायं प्रातरनेकरङ्गमपि तन्नानेकरङ्गाश्रयं

यान्त्यायान्ति पर्यासि तत्र न पर्योरेखापि दृष्टा क्वचित् ।

सज्ञानेन मया विगाह्य तदहो दृष्टं नभो निर्मलम्

नीलं नीलमिति प्रथैव नभसो मिथ्या नभोनीलिमा ॥ १४ ॥

सायमिति । सायं सायंकाले प्रातरुषःकाले नभ आका-
शमनेकरङ्गमपि अनेके बहवो नीलपीतरक्तादयो रङ्गा रञ्जयन्ति
स्वसंसृष्टं वस्त्रादीति ते तथोक्ता यस्मिन्नाकाशे तथाभूतं प्रती-
यमानमपि मूढदृष्ट्या तदाकाशं विवेकिदृष्ट्याऽनेकरङ्गाश्रय-
मनेके बहवो ये रङ्गा नीलपीतादिरञ्जकद्रव्याणि तेषामाश्रय-
माधारभूतं न भवति तेन च धर्मेण रक्तश्वेतश्यामरूपरजःसत्त्व-
तमोगुणाधारत्वेन मूढानां प्रतीयमानोपि वस्तुतो विवेकिदृष्ट्या
गुणानां पृथगसत्त्वात्तदाधारत्वाभावेनाकाशेनोपमीयत इति भावः,
किञ्च तत्राकाशे पर्यासि जलानि मेघद्वारा यान्ति गच्छन्ति आ-
यान्ति आगच्छन्ति च तथापि क्वचित्कुत्रापि व्योमभागे पर्योरे-
खा जलोरेखा नापि नैव दृष्टाऽवलोकिताऽनेन जलारपृष्टत्वधर्मेण
वैषयिकमुखोत्पातविनाशे प्रतीयमानेपि वस्तुत आत्मानि तद-

सत्त्वात्तेन तदुत्पत्तिलयेन चास्पृष्टत्वादात्मनि गगनोपमत्वं प्रति-
पादितमिति भावः, किञ्च सज्ञानेनाकाशज्ञानवता मया ज्ञानिना
तल्लोके नीलकण्ठाहाकृति प्रतीयमानं नभ आकाशं विगाह्याविश्य
निर्भलं नीलगुणरहितं दृष्टमवलोकितं तस्य च लोके नीलं नील-
मिति श्याममित्येवं नभस आकाशस्य प्रथैव प्रख्यातिरेव केवलं
न तु तत्र वास्तवं तदुक्तमेव स्पष्टमाह मिथ्येति, नभोनीलिमा
नभस आकाशस्य नीलिमा नैल्यं मिथ्या मृषास्ति अनेनापि
धर्मेणात्मनि साकारत्वाज्ञानवच्चप्रतीतौ सत्यामपि लोकदृष्ट्या,
विवेकिदृष्ट्या तस्य तत्राभावादाकाशोपमोक्तेति ज्ञातव्यामिति
भावः ॥ १४ ॥

इदानीं दृष्टान्तेनैवात्मज्ञानाज्ञानयोः फलं दर्शयन्गर्जति ।

रूप्ये रूप्यमतिः कृता कृतधिया रङ्गे पुनर्दुर्धिया
सत्यं द्वावपि संस्थितौ निजधिया स्वे निश्चये निश्चले ।

एकस्यैव दरिद्रता व्यपगता तस्थौ द्वितीयस्तथा

सञ्जाते क्रयविक्रयव्ययविधौ व्यक्तो विशेषस्तयोः ॥ १५ ॥

रूप्य इति । मार्गे कचिद्रूप्यं रङ्गं च पतितं तस्मिन्मार्गे गच्छतो-
र्द्वयोर्मध्य एकेन कृतधिया विवेकिना पुरुषेण रूप्ये रजते, यद्वा-
इदं रङ्गं रूप्यं वात विचार्य रूप्ये रङ्गभ्रान्तिं त्यक्त्वा रूप्य एवे-
दं रूप्यमिति कृता धीर्निश्चयात्मिकान्तःकाण्डवृत्तिर्येन स
तथोक्तस्तेन रूप्ये रजते रूप्यमती रजतबुद्धिः कृता सम्पादिता
पुनर्भूषश्च दुर्धिया दुष्टाऽविवेकिनी धीर्मतिर्यस्य स तथाक्तो
भ्रान्तबुद्धिरित्यर्थः, तेन रङ्गे काष्णायसे रूप्यमती रजतबुद्धिः
कृता सम्पादिता ततश्चोभाभ्यामुभयमपि गृहीत्वा द्वावपि उभा-

वपि निश्चले स्थिरे स्वे स्वकीये निश्चये निर्णये निजधि-
या स्वस्वबुद्ध्या 'समौ निर्णयनिश्चयावि'त्यमरः, सांख्यतौ स्थिति
कृतवन्तावेतत्सत्यं यथार्थमेव तथापि उभयबुद्धिगृहीतस्य,
द्रव्यस्य क्रयविक्रयव्ययविधौ क्रयोऽन्यस्मान्मूल्यदानेन ग्रहणं
विक्रयश्च स्वेन मूल्यं गृहीत्वाऽन्यस्मै समर्पणं, व्ययश्च दानोपभा-
गस्तन्निमित्तं दानं तेषां विधिर्व्यापारस्तिग्निन्सञ्जाते गति
प्राप्ते सति दरिद्रता दैन्यमेकस्यैव रूप्ये रूप्यनिश्चयं तदङ्गी-
कर्तुरेव व्यपगता निवृत्ता, द्वितीयो रङ्गे रूप्यनिश्चयं कृत्वा तद-
ङ्गीकारवान्तथा यथा पूर्वं दरिद्री तथा तस्यौ स्थितवानयं
तयोर्विशेषो भेदो व्यक्तः प्रकटो जायत इति शेषः, अयम-
भिप्रायः—रूप्ये रूप्यमतिरिवात्मन्यात्ममातः, कृतधीरिव ज्ञानी,
दरिद्रत्वव्यपगम इवाज्ञानतत्कार्यदुःखापगमः, ज्ञानस्यान्यतो ग्रहणं
क्रय इव, तन्मूल्यदानमिव गुरुसेवादिकं, विक्रय इवान्येषां जि-
ज्ञासूनां ज्ञानार्पणम्, अन्यतो मूल्यग्रहणमिव जिज्ञासुभ्यः स्वसेवा-
ङ्गीरः, व्यय इव—सेवादानिरपेक्षं दानमिवान्येषां ज्ञानप्राप्तये
ग्रन्थादिरचनं ग्रन्थवाचकत्वं च, भोगोपयोगिव्यय इव स्वज्ञान-
दाढ्याय ज्ञानसंवादः, रङ्गे रूप्यमतिरिवानात्मन्यात्मबुद्धिः, दु-
र्धोरिवज्ञानी, दारिद्र्यानिर्गम इवाज्ञानतत्कार्यदुःखानिवृत्तिः,
क्रयविक्रयव्ययपदैश्चात्र स्वगतज्ञानस्यान्यतो ग्रहणमन्यस्मै समर्प-
णमात्मनस्तदाढ्याय विचारणं च क्रमेण ग्राह्याणां विधिपदेनात्र
प्रसङ्गो ग्राह्यस्तत्र च ज्ञान्यज्ञाननोर्विशेषः स्फुटो भवतीति यथा-
यथमूर्ह्यमात ॥ १.५ ॥

ननु भवति संसारस्य विद्यमानत्वाद्विशेषोपि भवसेव तथा
सति विशेषानिवृत्तेरेव शास्त्रेषु मोक्षशब्दार्थत्वेन प्रतिपादनान्मोक्षः
कथं सम्भाव्य इत्याशङ्क्य तस्याबाधकत्वेन स्वमहत्त्वसूचकत्वेन

चानुकूलत्वं दर्शयन्नन्योत्तया गर्जति ।

निम्ना नूनमुदन्वतः स्थितिरियं कल्लोलिनी चेत्कृता

विक्षिप्तेन कुतश्चिदागतवता विन्ध्याटवीवायुना ।

तत्किं नायमपां निधिः किमथवा स्थानादसौ चालितः

किन्तु प्रत्युत तादृशोपि महिमा विख्यापितो वारिधेः ॥ १ ६ ॥

निम्नेति । उदन्वत उदकपृष्ठममुद्रस्येयं सर्वप्रत्यक्षा
स्थितिः स्थानं प्रातिष्ठेत्यर्थः, निम्ना गम्भीराऽस्ति नूनमयं नि-
धय एव, किञ्च सा कुतश्चत्कस्माच्चिदेशादागतवताऽऽगच्छता
विक्षिप्तेन कम्पाद्युपलक्षितेन विन्ध्याटवीवायुना विन्ध्यस्य वि-
न्ध्यनाम्नः पर्वतस्य सम्बन्धिनी याऽटव्यरणं तस्य कम्पनाद्यु-
पलक्षितेन वायुना पवनेन चद्यदि कल्लोलिनी महोर्मिमती कृता
सम्पादता तत्तर्हि अयं प्रकृतोऽपां जलानां निधी राशिर्ज-
लधारित्यर्थः, न किं नास्ति किमस्येवेत्यर्थः, अथवा यद्वाऽसौ
समुद्रः स्थानात्स्वस्थितिदेशाच्चालितस्ततोऽन्यत्र कृतः किं
किमु नैवास्थाने कृत इत्यर्थः, ननु तर्हि किं कृतं तेनेत्यत आह
किं त्विति, किं तु किमपि तादृशोपि एकदेशागतवायुकृतविक्षेपे-
ऽपि समुद्रत्वविनाशरहितस्वस्थानस्थिरस्थितिरूपोपि वारिधेः
समुद्रस्य महिमा महत्त्वं विख्यापितः प्रकाशितोऽहो मया
चालितोऽपि न नष्टो न च चलायमानोऽपि जातः समुद्रोऽतो म-
हानयं ज्ञेय इत्येवं महत्त्वमस्य लोके प्रकाशितम्, अयं ध्वन्यर्थोत्र-
उदन्वतमदृशस्यानन्दपूर्णस्यात्मनो गम्भीराऽज्ञानविक्षेपादिभ-
रालोडितुमशक्याऽतो गम्भीरा स्थितिः सा विन्ध्यमदृशजाड्य
विपरीतकर्तृत्वाभ्यां मोहोत्र ग्राह्यतत्र चाटवीसदृशी भयं
तुभूता द्वैतप्रतीतिस्तत्र चैकदेशस्थो व्याष्टिसंसारस्तत उत्पन्नो वा-

युसदृशश्चञ्चलत्वकारणभूतो विक्षेपोत्र ग्राह्यस्तेन संसारनिर्वा-
हकारणभूतेन विक्षेपेण शोकमोहजरासृत्युक्षुधापिपासादिपङ्क-
र्मिमती कल्लोलिनीव कृता यद्यपि तथापि समुद्रे समुद्रत्वमिवा-
त्मन्यात्मत्वमेव स्थितं न तु तन्नाशितं, किञ्च समुद्रस्य स्वस्थाना-
चालनमिवात्मनः स्थितेरात्मचालनाभावोऽत्र सूचितो ज्ञेयः,
तेन विक्षेपेण चात्मनि तन्नाशाभावात्तच्चालनाभावाच्च यन्महत्त्वं
तत्प्रकटीकृतमहो एतादृशमात्मनो महत्त्वं समस्तसंसारव्यापृतौ
विद्यमानायामपि आत्मत्वं स्वप्रतिष्ठत्वं च न व्याहतमिमेवं प्र-
काशितमिति ॥ १६ ॥

इदानीं परिणामोपादानत्वपक्षमात्मनि परिस्रज्य विवर्त्तो-
पादानत्वपक्षो ग्राह्य इति ध्वनयन्गर्जति ।

माधुर्यं च पयस्त्वमाश्रितवता तुच्छे दधित्वाम्लते
रूपे संप्रति बिभ्रता तु पयसा सर्वं यशो हारितम् ।
ग्रैवेयत्वमथाङ्गदत्वमथ च क्षुद्रत्वमक्षुद्रतां

पययैर्भजतः स्वभामजहतो हेम्नस्तु नास्ति क्षतिः ॥ १७ ॥

माधुर्यं चेति । हे शिष्य माधुर्यं मधुरो मिष्टस्तस्य भावो मा-
धुर्यं पयस्त्वं च पयसः पय इति नाम्नो भावः पयस्त्वं मिष्टत्व-
रूपस्य पयोनाम्नश्च सत्त्वमित्यर्थः, आश्रितवता धृतवता पयसा
दुग्धेन संप्रतीदानीं तुच्छे सात्विकानादृते दधित्वाम्लते दध्नो भावो
दधित्वं दधिनामसत्त्वमित्यर्थः, अम्लता चाम्लरसरूपत्वं च ते एतद्वे
रूपे स्वभावौ दधिभावव्यक्तिकाले बिभ्रताऽङ्गीकुर्वता सता तेन पय
सा सर्वं समस्तं यशः कीर्तिर्हारितं नाशितं । हेम्नस्तु तुपदेन प-
यस्तः सुवर्णस्य महदन्तरं सूचितं, तदेव विशदयति हेम्नः सुवर्णस्य
ग्रैवेयत्वं ग्रीवायाः कण्ठस्पेदं ग्रैवेयं रुचकं तस्य भावस्तत्त्वं

रुचकरूपत्वमित्यर्थः, अथानन्तरमद्भुतत्वं बाहुभूषणरूपत्वम्, अथा-
नन्तरं क्षुद्रत्वं क्षुद्रं तुच्छं तस्य भावः स्वरूपं लघुत्वमित्यर्थः, अक्षु-
द्रतां च न क्षुद्रं लघु तस्य भावस्तत्ता तां गुरुत्वमपीत्यर्थः, पर्या-
यैः क्रमैर्भजतः सेवमानस्य स्वभां स्वस्य प्रभा कान्तिस्त्तामज-
हतो न पारस्रजतः क्षतिर्हानिर्नास्ति न विद्यते, अयमभि-
प्रायः—पयसो दधित्वपरिणामवद्ब्रह्मणो जगत्परिणामत्वाङ्गीकारे
दधित्वात्पुनः पयस्त्वाभाव इव जीवस्य पुनर्ब्रह्मभावानापत्या
मोक्षाभावप्रसङ्गः स्याद्ब्रह्मामत्त्वं च स्यादतो नाङ्गीकार्यः परिणा-
मपक्षः, सुवर्णस्यानेकभूषणाकारे प्रतीयमामाने वास्तवसुवर्णत्वे वि-
द्यमानेऽलङ्कारलयेन सुवर्णे सुवर्णत्वमिव जगज्जीवलये तत्स्थितौ
वा ब्रह्मणो ब्रह्मत्वं न व्याहतमित्यतः परिणामवादाद्विवर्त्तवाद
एव श्रेयानतः स एव ग्राह्य इति ध्वनिः ॥ १७ ॥

ननु विवर्त्तवादपक्षस्यैव निर्दोषत्वेन ग्राह्यत्वे कुतः परिणा-
मवादादिषु चातुर्यं विशिष्टं मन्यते लोक इसाशङ्क्य मूढप्रतीक्षा
तदस्ति न तु विवेकिदृष्ट्येति दर्शयन्गर्जाति ।

न हि न हि चतुरास्ते यैर्न बुद्धं विशुद्धं

न हि न हि कृतिनस्ते ये न पारं प्रयाताः ।

न हि न हि तु कुलीना यैर्न तत्त्वं विविक्तं

न हि न हि मुनयस्ते यैर्धृता लोभवार्ता ॥ १८ ॥

न हि न हीति । ते परिणामवादिनश्चतुरा बुद्धिमन्तो
न हि न हि न भवन्तीत्येवं निश्चय एव, कुत इत्यत आह यैरिति,
यैः परिणामवादिभिर्विशुद्धं परिणामविकारहीनं चिन्मात्रस्व-
रूपं ब्रह्म न बुद्धं न ज्ञातं यथावन्न ज्ञातं किन्तु तेषां तद्भ्रान्तमेव
ज्ञानमिच्छाशयः, ननु तर्हि ते कुतः स्वात्मानं कृतकृत्यं मन्यन्त

इत्याशङ्क्य तदपि तेषां मौढ्यावलसितमेवांत सूचयन्गर्जति न हि न हीति, ते परिणामादिवादिनः कृतिनः कृतं कर्मास्ति येषां ते तथोक्ताः कृतकृत्या इत्यर्थः, न हि न हि नैव सान्त कुत इत्यत आह य इति, ये परिणामादिवादिनः पारं संसारसमुद्रस्यान्तं ब्रह्म न प्रयाता न प्राप्ता अतो वेदान्तश्रवणादिकर्मणां तेष्ववशिष्टत्वाच्च तेषां कृतकृत्यत्वमिति भावः, ननु तर्हि तेषां कुलीनत्वजन्यसुखेनैव कृतार्थतास्तु किं संसारसमुद्रपारप्राप्तिप्रयासेनेत्याशङ्क्य तदपि तेषां नास्तीत्याशयेन गर्जति न हि न हीति, ते परिणामादिवादिनः कुलीनास्तु कुलीना अपि न हि न हि नैव भवान्त कुत इत्यत आह यैरिति, यैः परिणामादिवादिभिस्तत्त्वमनारोपितमात्मवस्तु न विविक्तमारोपितादनात्मरूपावपृथक्कृत्य न ज्ञातमतो न कुलीना इत्यर्थः, कुः पृथिवी यथा बीजानामावापस्थानं तथा ब्रह्मैवात्र संसारबीजभूताज्ञानावापस्थानत्वेन कुपदार्थो ग्राह्यस्तत्र लीनत्वं तत्परिणामादिवादिनां नास्तीत्यतस्तज्जन्यं सुखमपि तेषां नास्तीति कुलीनत्वाभिमान एव केवलं तेषां व्यर्थ इति भावः, ननु तर्हि तेषां मुनित्वं कथं लोकैः प्रतिपाद्यत इत्याशङ्क्य तेषु तल्लक्षणाभावात्तदप्यज्ञानविजृम्भितमेवेत्याशयेन गर्जति न हि न हीति, ते परिणामादिवादिनो मुनयो मननवन्तो न हि न हि नैव भवन्ति कुत इत्यत आह यैरिति, यैः परिणामादिवादिभिर्लोभवार्ता लोभस्य विषयभोगेच्छाया द्वैतत्यागमयात्परिणामादिवादस्य वार्ता वृत्तान्तो धृताङ्गीकृता, मननवत्सु च यथार्थब्रह्मज्ञानेन विषयसुखेच्छाभावाद्ब्रह्मसुखपरिपूर्णत्वाच्च द्वैतारुच्या परिणामादिवादानङ्गकार एव योग्योऽतः परिणामादिवादिषु मुनित्वप्रतीतिरज्ञानविलसितमेव ज्ञेयमिति भावः ॥ १८ ॥

इदानीं कस्य चित्पक्षस्यापि गृहीतिरहङ्कारे मति सम्भवति
तस्य तु प्रत्यगभिन्ने ब्रह्मण्यन्ताभावात्तत्रैवावस्थानञ्छोस्तं
विलापयितुं तं प्रार्थयन्गर्जति ।

हेहङ्कृते तव न कृत्यमिहास्ति किञ्चि-

ल्लीना भव स्वमहिमन्यचलप्रतिष्ठे ।

चेतस्त्वमेहि परमं स्वसुखाब्धिमन्तः

सोढुं न शक्नुम इमास्तव दुष्टवृत्तीः ॥ १९ ॥

हेऽहङ्कृते इति । हे अहङ्कृते हे अहङ्कार तव त इह स्वयं-
प्रकाशे मयि, यद्वा मुमुक्षोर्मम मांक्षसाधनभूते ज्ञाने जातेऽत्र कृत्यं
कार्यमवशिष्टमिति शेषः, किञ्चित्किमपि नास्ति न विद्यतेऽनस्त्वं
भवती—अचलप्रतिष्ठे न चला चलायमाना केनापि कारणेन
प्रतिष्ठा स्थितिर्यस्य स तथोक्तस्तस्मिन् स्वमहिमानि मनस्य प्र-
त्यगःत्मनो यो महिमा महत्त्वं ब्रह्मत्वमित्यर्थः, तस्मिल्लीना त-
दाकारत्वसंपादनेन नष्टा भव ब्रह्माकारत्वं प्राप्नुहीत्यर्थः, ननु
मम कोऽपराधो 'मनः एव मनुष्याणां कारणं बन्धमोक्षयोरिति
श्रुत्या 'मन एवे'ति स्मृत्या च तत्र तत्र शास्त्रेषु च मनस एव ब-
न्धनकारित्वप्रतिपादनं दहं ब्रह्मास्मीत्यादिवाक्येषु ब्रह्मप-
दाहंपदयोः सामानाधिकरण्यदर्शनाद्ब्रह्मज्ञाने च बाधासामाना-
धिकरण्येनोपयोगादहङ्कारस्य लयप्रार्थनं मनसि विद्यमाने व्यर्थ-
मेव ज्ञात्वा तदेव मनः प्रार्थयन्गर्जति चेत् इति, हे चेतो हे चित्त
त्वं परमं श्रेष्ठमन्तस्तव्येवान्तरे स्वसुखाब्धि स्वमात्मरूपं यत्सुखं
शर्म तस्याब्धि समुद्रमानन्दसमुद्रमित्यर्थः, एहि प्राप्नुहि कुतो
मय्युदासीनस्त्वमिदानीं यतो मां नाशयितुमिच्छामीत्यत आह
सोढुमिति, हे चेत इमा एतास्तव ते दुष्टवृत्तीर्दुष्टा विषय-

विदूषिता या वृत्तयः कामक्रोधाद्या वयं सोढुं क्षन्तुं न शक्नुमः
समर्था न भवामो मनसो विषयविदूषितत्वेनाऽहङ्कारस्यापि व-
न्धकत्वं तस्यैव निर्मलत्वेन चाहङ्कारस्य मुक्तिहेतुत्वमिति
भावः ॥ १९ ॥

ननु मनसि विषयोत्पत्तिः स्वाभाविक्येवेति तद्द्वाराऽऽत्म-
न्यापि मनःसम्बन्धेन विषयाणामपि सम्बन्धः स्यादित्याश-
ङ्क्यात्मनि न वास्तवाविकारसम्बन्धस्तथापि मनःकृततत्सम्बन्धे
प्रतीयमाने तन्निवारणायोपायं प्रदर्शयन्गर्जेति ।

आयान्ति नैव सुत तत्र मनोविकारा

आयान्ति चेदिह विचारय जोषमास्यम् ।

त्वं चापि मन्दमिह सञ्चर मुञ्च मोहं

सोहम्पदे सुखनिधौ यदि ते मनीषा ॥ २० ॥

आयान्तीति । हे सुत हे शिष्य तत्रात्मनि मनोविकारा म-
नसोऽन्तःकरणस्य विकाराः कामादयो विकारा नैवायान्ति
नैव प्राप्नुवन्ति आत्मनो निर्विकारत्वाद्विकारप्रसक्तिरात्मनि
नैव सम्भाव्येति भावः, तथापि चेद्यदि आयान्ति प्राप्नुवन्ति
तर्हि जोषं तूष्णीं निर्विकारं यथा भवति तथाऽऽस्यं स्थेयम्, आ-
त्मनि विकारप्रतीतौ प्रारब्धभोगमात्रेण तान्नष्टत्तिसिद्धेस्ताव-
त्कालं तूष्णीं स्थीयतामिति भावः, विचारादाढ्येन तत्प्राप्तौ
सत्यां त्वं विचारय विवेकं कुरु विवेके कृते सति ते विकारा
मनस्येव प्रतीयन्ते नात्मनीति भावः, अपि चान्यदपि त्वं च त्व-
मपीह विकाररूपे मनसि मन्दं स्वल्पं यथा भवति तथा संचर
प्रविश क्वचित्क्वचित्प्रारब्धमात्रोपभोगो यथा स्यात्तथोत्तरं क्रि-
यमाणं नोत्पद्येत यथा तथा मनसा सह वर्तितव्यमिति भावः,

मन्वात्मनः पृथग्मनः प्रतीतावपि तद्विस्मृत्या मनस्यात्मतादा-
त्म्यं जायते पुनः पुनरिति चेत्तत्राह मुञ्चेति, हे शिष्य मोहम-
ज्ञानं मुञ्च सज मोहत्यागः कुतः कार्यं इत्यत आह सोहमिति,
यदि यर्हि ते तव सुखनिधौ सुखस्यानन्दस्य निधिः समुद्र इव
सुखपूर्णमित्यर्थः, तस्मिन्सोहंपदे स तत्पदलक्ष्यः परमात्माऽ-
हंपदलक्ष्यः प्रसगात्मा च तयोः सामानाधिकरण्येन जीवब्रह्मै-
क्यं भागलक्षणया लक्षितं यत्पदं चिन्मात्रस्वरूपं तस्मिन्मनीषा
मनस इच्छाऽस्ति तर्हि मदुपदिष्टं कुरु अन्यथा मा कुरु मोह-
त्यागाद्युपायैर्विना जीवब्रह्मैक्यानुभवः साक्षान्न स्यादिति
भावः ॥ २० ॥

इदानीमिन्द्रियचौरेभ्यः स्वात्मधनरक्षणाय स्वात्मनि जा-
गृतिं विधातुं गर्जति ।

तीव्रं तमः समय एष निशीथनामा

देशोपि चौरबहुलः शिथिला च भित्तिः ।

इत्थं स्थिते निजधनं प्रति सावधानो

जागर्त्ति चेद्गृहपतिर्विफला हि चौराः ॥ २१ ॥

तीव्रमित्याद्यन्योक्त्या । हे शिष्य तमोऽन्धकारस्तीव्रं नविडं
गाढमित्यर्थः, अस्तीसध्याहार्यं विद्यते, किं चैषः प्रसक्तो वर्त्त-
मानः समयः कालो निशीथनामा निशीथोऽर्धरात्र इत्येवं नाम
यस्य स तथोक्तोऽस्ति विद्यते, किंच देशोपि अयं स्ववास-
स्थानभूतो देशः स्थानमपि चौरबहुलश्चौरा बहुला बहवो य-
स्मिन्स तथोक्तः, यद्वा चौरैस्तस्करैर्वहुलो मलिनोऽस्ति, किंच
भित्तिश्च कुड्यमपि शिथिलाऽऽर्द्राऽस्ति अदृढा इत्यर्थः, इत्यमेव
स्थिते वर्त्तमाने सति गृहस्य गेहस्य पतिः स्वामी निजधनं प्रति

निजं स्वीयं यद्धनं द्रव्यं तत्प्रति तस्मिन्नित्यर्थः, तस्मै वा, चतुर्थी-
 पक्षे स्वधनं रक्षितुमित्यर्थः, सावधानोऽवधानेन सहितः सावधानो-
 ऽनलस इत्यर्थः, भूत्वेत्यध्याहार्यं, चेद्यदि जागर्ति न निद्राति
 तर्हि चौरास्तस्करा विफला निष्फला निष्फलप्रयत्ना इत्यर्थः,
 भवन्ति, हि प्रसिद्धमेतत्सर्वेषामिति लौकिकार्थः, ध्वन्यर्थस्तु तमो-
 ऽज्ञानं तीव्रं निविडं गाढमित्यर्थः, विना ज्ञानमनिवार्यमिति
 भावः, अस्ति एष प्रसक्तो वर्तमान इत्यर्थः, समयः कालो निशी-
 थनामा 'या निशा सर्वभूतानामि'त्यत्र सर्वजीवजागृत्युपलक्षिता
 लोकव्यवहाररूपा ज्ञानिनां रात्रिर्ग्राह्या तत्र चात्यन्तविक्षेपो
 निशीथपदेन ग्राह्यः, अस्ति, किञ्च देशोऽपि दिश्यतेऽनेनेति देशो
 व्यावहारिकं ज्ञानं तदपि चौरबहुलो ज्ञानद्रव्यापहारकत्वाच्चौरा
 इवेन्द्रियाणि तैर्बहुलो व्याप्तोऽस्ति, किञ्च भित्तिश्च कुड्यं तत्स-
 दृशी ज्ञानस्वरूपधनरक्षणाय साधिता यमनियमादिसाधनसंपत्तिः
 समाध्यन्ता निसर्गानत्यवस्तुवित्रेकादिरूपा च श्रवणादिरूपाप्यत्र
 भित्तिपदेन ग्राह्या सा शिथिलाऽदृढाऽस्ति, इत्यमेव स्थिते वर्तमाने
 सति गृहपतिर्गृह्यते स्वात्मतयाऽङ्गीक्रियते गृहं शरीरं तस्य पतिः
 पालको जीवः, यद्वा गृह्यन्ते विषया यैस्ते गृहा इन्द्रियाणि तेषां
 पतिः पालको जीव एव, ग्रहपतिरिति पाठेऽपि स एवार्थः, निज-
 धनं प्रति निजं स्वमात्मरूपं यद्धनं धिनोति तर्पयति सर्वं ज-
 गदिति धनं द्रव्यं सुखरूपं, यद्वा धनवत्प्रियमात्मस्वरूपं प्रति त-
 दर्धमित्यर्थः, सावधानोऽनलसः सज्जागर्ति न निद्राति चेद्यदि
 तर्हि चौराश्चौरैरमादृश्यादात्मधनापहारकाणीन्द्रियाणि विफला
 निष्फला भवन्ति हि प्रसिद्धमेतद्विद्वत्सु इति ध्वनिः ॥ २१ ॥

इदानीं मनोनिग्रहाभावे सतीन्द्रियनिग्रहो व्यर्थ इति रूप-
 केण सूचयन्गर्जति ।

भूपालकैर्निशितशास्त्रधरैरुदारै-

दुष्टं मृगं शमयितुं मृगया विधेया ।

दुष्टो मृगो न निहतो निहतास्तदन्ये-

व्यर्थस्य तत्क्षितिपतेर्वद कः प्रभावः ॥ २२ ॥

भूपालकैरिति । लौकिकार्थस्तावन्निशितशास्त्रधरैर्निशितानि तीक्ष्णधाराणि यानि शास्त्राणि स्वार्थेण आयुधानि तेषां धरा धारकास्तैरुदारैर्भूपालकैर्भुवो भूमेः पालकैः पालनकर्तृभी राजभिरित्यर्थः, दुष्टं हिंस्रं व्याघ्रादिकं मृगं मृगयति अवलोकयति भक्षितुं जीवानिति मृगस्तं शमयितुं नाशयितुं मृगया मृगा यान्ति प्राप्नुवन्ति यया सा मृगयाऽऽखेटकं विधेया कर्तव्येति धर्मशास्त्रे कथितं सत्यं, तथापि येन राज्ञा दुष्टो मृगो दुष्टो हिंस्रो मृगो व्याघ्रादिर्न निहतो न मारितः, किंच तदन्ये ततो व्याघ्रादेरन्ये भिन्ना अहिंसाः शशादयो दीना इत्यर्थः, निहता हिंसिता अतो व्यर्थस्य विगतो निवृत्तोऽर्थः भूपालनाम्नस्तात्पर्यं यस्मात्स तथोक्तस्तस्य भुवः पालकत्वाभावात्प्रत्युत बहुप्राणिहिंसया तद्वातकत्वाच्चेति भावः, तत्क्षितिपतेस्तस्य प्राणिघातकस्य क्षितिपते राज्ञो राजापदेशस्येत्यर्थः, प्रभावः प्रतापः कः कीदृशः सिद्ध एतत्त्वं वद कथय-प्रकृतार्थस्तावन्निशितशास्त्रधरैर्निशितानि तीक्ष्णानि अज्ञानतत्कार्यभेदेन शक्तानि यानि शास्त्राणि उपदेशकवाक्यानि तत्त्वमस्यादीनीत्यर्थः, तेषां तदर्थस्य धरा धारकास्तैस्तत्त्वमस्यादिवाक्यानां जीवब्रह्मैक्यरूपस्यार्थस्य च धारणावद्भिरित्यर्थः, उदारैरुदारताऽत्रान्येषु जिज्ञासुषु ज्ञानदानं तद्वद्भिर्भूपालकैर्भवत्यस्या जीव इति भूः क्षेत्रं तस्या बुद्ध्यादिरूपायाः क्षेत्रशब्द-

वाच्याया जीवोत्पत्तिनिमित्तभूतायाः पालकाः पालनकर्त्तारः
 साधिष्ठान बुद्धिस्थचिदाभासा अत्र ग्राह्याः, ते स्वात्मसत्त्वारो-
 पेण क्षेत्रपालकास्तैर्दुष्टं विषयवासनाभिर्दूषितं मृगं मृग्यन्ते वि-
 षया अनेनेति मृगो मनस्तं, यद्वा विषयान्मृगयतीति मृगो मन-
 स्तं शमयितुं नाशयितुं मृगया मृग्यन्ते भुज्यन्त इति मृगा विषया-
 ते यान्ति प्राप्नुवन्ति अनया सा मृगया विषयप्राप्तिसाधनभूता
 द्रव्योपार्जनादिव्यापृतिः सा विधेया कार्येति लौकिकशास्त्रेषु
 कथितं तत्सत्यं। यद्वा मृगया हिंसाप्रधाना वनजन्तुवधरूपा क्रि-
 या तत्सादृश्यात्संसारनाशसाधनभूता जीवत्वनाशसाधनभूता
 च साधनचतुष्टयसम्पादनपूर्विका वेदान्तश्रवणादिरूपा व्यापृ-
 तिर्विधेया कर्त्तव्येति वेदान्तशास्त्रे कथितं तत्सत्यं, तथापि तथा
 येन जीवेन दुष्टः संसारोत्पादनेन दुःखप्रदत्वाद्विषयवासनाविदू-
 षितत्वाच्च दुष्टो मृगो मनो न निहतो न नाशितः, किंच तदन्ये
 ततो मनोरूपाद्दुष्टमृगादन्ये भिन्नाश्चक्षुरादयो निहता अवरो-
 धेन नाशिता अतो व्यर्थस्य विगतो निवृत्तोऽर्थो मोक्षरूपो
 यस्मात्स तथोक्तस्तस्य मनोनाशाभावान्मोक्षार्थहीनस्येत्यर्थः, त-
 त्क्षितिपतेस्तादृशेन्द्रियावरोधपरस्य क्षेत्रपालजीवस्य प्रभावः
 प्रतापः कः कीदृश इति पृच्छामि तत्त्वं वद कथय ॥ २२ ॥

ननु तर्हि मनोनाशस्य क उपाय इत्याशङ्कायां तं दर्श-
 यन्गर्जति ।

इष्टे नष्टे नश्वरे त्यक्तभोगः

सञ्जातालंप्रत्ययो वीतरागः ।

तां तां कक्षां स्वैरमभ्येति सूक्ष्मां

यां यामन्ये साधकाः साधयन्ति ॥ २३ ॥

इष्ट इति । इष्टे प्रीतिविषये नश्वरे नाशवति नष्टे सति नाशं प्राप्ते सति तत्र मिथ्यात्वनिश्चयेन संजातालंप्रत्ययः सञ्जातो दृ-
ढोत्पन्नोऽलंप्रत्ययस्तृप्तिनिश्चयो यस्य स तथाभूत सन् वीत-
रागो वीतो निवृत्तो रागः स्नेहो यस्मात्स तथाविधो यो भवति
स तां तां कक्षां मोक्षद्वारभूतामवस्थां भूमिमित्यर्थः, सूक्ष्मां मनो-
वागगोचरां स्वैरं स्वेच्छयाऽनायासेनैवेत्यर्थः, अभ्येति प्राप्नोति
तां कामित्यत आहान्ये मन्दवैराग्या साधका मोक्षसाधनरता
यां यां मोक्षभूतां स्थितिं साधयन्ति यतन्ते तीव्रवैराग्यमेव मु-
ख्योपायो मनोलेपकारणभूतज्ञानदार्ढ्यं नान्य इत्याशयः ॥२३॥

ननु तर्हि तीव्रवैराग्याभावे सति कुतो मोक्षसाधनभूते वे-
दान्तश्रवणादौ प्रवर्त्तमाना दृश्यत इत्याशङ्क्य ते सविचारा यदि
भवन्ति तर्हि क्रमेण मुक्तिभाजो भवन्त्येवान्यथा प्रवर्त्तमाना यदि
स्युस्तर्हि तेषां संसारनिवृत्तिर्न स्यात्प्रत्युत विपरीताचरणेना-
नर्थ एव स्यादिति दर्शयन्गर्जति ।

हृदि यदि सविचारास्तर्हि सम्यक्प्रचारा

गतिमनुगतिभाजः केवलं दुःखभाजः ।

परिकलय यदन्धैर्नीयमाना इवान्धा

युगपदपि समेता अन्धकूपे पतन्ति ॥ २४ ॥

हृदीति । हे शिष्य हृद्यन्तःकरणे यदि यर्हि सविचारा
विचारेण सह वर्तन्त इति सविचारा विवेकिनो भवन्ति तर्हि
तदा ते सम्यक्प्रचाराः सम्यगुत्तमः प्रचारो येषां ते तथोक्ता
ज्ञेयाः, किञ्च गतिं गम्यते प्राप्यते फलमनया सा गति-
राचारस्तमनु अन्येषामाचारं लक्ष्मीकृत्य गतिमाचारं भजन्ति
सेवन्ते ते तथोक्तास्ते केवलमत्यन्तं दुःखभाजो दुःखं क्लेशं भ-

जन्ति सेवन्ते ते तथाभूता भवन्ति गतानुगतिकास्तु केवलं दुः-
खमेव प्राप्नुवन्तीत्यर्थः, हे शिष्य त्वं तान्गतानुगतिकान् य-
द्यस्मात्कारणाद्यथेत्यध्याहार्यम्, अन्धैश्चक्षुर्हीनैर्नार्यमाना मार्गं प्रा-
प्यमाणा अन्धाश्चक्षुर्हीनाः पुरुषा युगपदपि एकदैव स-
मेताः समूहीभूताः सन्तोऽन्धकूपेऽन्धकारयुक्ते गम्भीरे कूपे-
ऽन्धौ 'पुंस्येवान्धुः प्राहिः कूप'इत्यमरसिंहः, पतन्ति पातं प्रा-
प्नुवन्ति तथा तेऽविचारिणोऽन्धकूपसदृशे मोहे पतन्तीति प-
रिकल्पय जानीहि ॥ २४ ॥

ननु अविचारेणापि श्रवणादौ प्रवृत्तानां विवेकिभिर्बोधिते
सति तेषामपि सुगतिः स्यादित्याशङ्क्य तेषामज्ञानित्वेन वि-
क्षेपबाहुल्याद्विक्षेपकारणभूतलौकिकशास्त्रजनवाक्यश्रवणे सति
मदुपदिष्टार्थनाशेन निरर्थकत्वं स्यात्तत्रेति द्योतयन्स्वस्मि-
ल्लौकिकशास्त्रजनकृतमनेकविधमुपदेशं स्मरन्स्वस्य तत्रानादरं
च स्मरन्नन्येषां मुमुक्षूणां तथा कर्तव्यतामुपदिशंश्च गर्जति ।

एकः प्राह पठेति मां तदितरः प्राहाट दूराटवी-
मन्यः प्राह समेधयाग्निमपरः प्राहार्कमालोकय ।

स्विष्टेप्सुं प्रति मां वचो गुरुजनैरुक्तं त्वमेवासि त-
त्स्विष्टात्तेर्ममधूर्णितेपि नयने अन्धा न पश्यन्त्यमी ॥ २५ ॥

एक इति । एको धर्मशास्त्ररुचिमान्वेदशास्त्राणां सर्वधर्म-
मूलत्वाद्देवाञ्छास्त्राणि च स्वकल्याणाय पठाधीहीत्येवं मां
ब्रह्मविदं प्रत्याह, तदितरस्ततः शास्त्राद्यध्यनोपदेशकादितरो-
ऽन्यस्तीर्थसेवाद्यासक्तः कोपि पुरुषो दूराटवीं दूरे दूरदेशे या-
ऽटव्यरणं धर्मारण्यादिकमुपलक्षणमेतत्कुरुक्षेत्रपुष्करादीनामट-
सञ्चरेत्येवं मां प्रति प्राह, किञ्चान्योऽपरोऽग्निहोत्रा-

दिनाग्न्युपासकः कोपि पुरुषो मीमांसकादिरग्निं वह्निं समे-
 षायाश्रय श्रौतं स्मार्तं वाऽग्निं सेवस्वेत्यर्थः, एवं ब्रह्मविदं
 मां प्राह कथितवान्, अपरोऽन्यः कश्चित्सूर्योपासकोऽर्कं सूर्य-
 मालोक्य पश्य चक्षुषः सूर्यविषयिणीं धारणां सम्पादयेत्यर्थः,
 इत्येव मां ब्रह्मविदं प्रत्याह कथितवान्, किञ्च गुरुजनैर्गुरुवो-
 हितोपदेष्टारो दैशिका इत्यर्थः, तेषां जनैः समूहैर्गुरुजनमुखश्रु-
 तत्वात्स्वान्ध्रयदार्यमिति सूचनाय गुरुजनैरिति पदद्वयपाठो
 ज्ञेयः, स्विष्टेप्सुं प्रांत सु शोभनं यदिष्टं प्रियं मोक्षसुखमीप्सती-
 च्छति स तथोक्तस्तं मां प्रति मे तद्ब्रह्म त्वमेवासि तत्स-
 कलजगत्कारणीभूतमायाशबलं साधिष्ठानं चैतन्यं त्वं दैहत्रय-
 पारिच्छिन्नं साक्षिप्रत्यगात्मचैतन्यसहितं चैतन्यमेते उभे समस्त-
 जगत्कारणमायातदवच्छिन्नचैतन्यदेहत्रयपरिच्छिन्नचैतन्याभ्याम-
 विविक्तमभिन्नमेवेति असिपदे उभयोः पदयोः सामानाधिकर-
 ण्येनोपदिष्टं सद्भागत्यागेन तदेव लक्षितमुक्तं कथितमुपदिष्ट-
 मिति बहुगुरुजनमुखश्रुतत्वात्तेन स्विष्टाप्तेः सु शोभनं यदिष्टं
 प्रियं ब्रह्मात्मसुखं तस्याप्तिः प्राप्तिस्तस्याः सकाशान्मम मे
 ब्रह्मसुखसाक्षात्कारवत् इत्यर्थः, नयने नेत्रे घूर्णितेपि ब्रह्मसु-
 खसाक्षात्कारेणानुपयुक्ते जाते अपि नयने अत्र नीयेते ब्रह्मसंसा-
 रावाभ्यामिति व्युत्पत्त्या संसाराप्तिब्रह्मप्राप्तिसाधनभूताव-
 विचारविचारौ ग्राह्यौ, लोकप्रसिद्धनयनपक्षे घूर्णनं बाह्यसर्व-
 दृश्यविमुखत्वेनान्तःप्रवृत्तिर्ग्राह्याऽपिशब्दस्याकारलोपो भागु-
 रिमतेनाऽन्यथा 'ईदृदेदिति' प्रगृह्ये 'प्लुतप्रगृह्या' इति प्रकृतिव-
 द्भावे सन्धेरसम्भवाद् अविचारविचारयोर्विघूर्णनपदेनानु-
 पयुक्तत्वं तत्कर्त्तृभावे क्रमरहिता प्रवृत्तिः सर्वविषयाणामवास्त-
 वत्वादन्तर्मुखतेति भावः, ते कर्मभूते अन्धाश्चक्षुर्हीना इव

ब्रह्मज्ञानरहिता अमी एते मम पठनाद्युपदेष्टारो न पश्यन्ति
नावलोकयन्ति ॥ २५ ॥

ननु तर्हि तान्वादैर्जित्वा तेष्युपदेश्या भवद्भिरन्यथा
तेषां मुक्तिर्न स्यादित्याशङ्क्याश्रद्धालुत्वात्स्तब्धत्वाच्च तेषां बोधो
नैव स्यादिति तदुपेक्षैवोचितेत्याशयं प्रकटयन्गर्जति ।

येषां वज्रदृढं कपोलमथवा जिह्वा वितस्त्यायता

ख्यात्यर्थं कलहाय पुस्तकपिशाचानां कथा तिष्ठतु ।

मां पृच्छाच्छमते कथं विलसति ध्यानं कथं धारणा ।

को भावः स्वरसेन केन विधिना चेतः परे लीयते ॥ २६ ॥

येषामिति । येषां लौकिकशास्त्राभ्यासवतां कपोलं गण्डो
वज्रदृढं वज्रं कुलिशमिव दृढं गाढमस्ति अथवा यद्वा तेषा-
मेव जिह्वा रसना वितस्त्यायता वितस्तिररन्निस्तत्परिमाणा-
ऽऽयतादीर्घा लम्बायमानेत्यर्थः, अस्ति अत एव ख्यात्यर्थं
ख्यातिर्लोकान्प्रति प्रकथनं सम्वाद इत्यर्थः, तदर्थं कलहाय
कलहो वादस्तं कर्तुं पुस्तकपिशाचानां पुस्तकैरुपलक्षिता
लोकदुःखप्रदत्वाल्लौकिकपण्डिताः पिशाचा इव तेषां कथा
वार्त्ता तिष्ठतु अवसन्ना भवतु तर्हि त्वां किं प्रष्टव्यं तत्राह
मामिति, हे अच्छमते अच्छा निर्मला मतिर्बुद्धिर्यस्य तस्य सम्बो-
धने हे निर्मलबुद्धे अनेन सम्बोधनेन निर्मलमतिभिरेवास्मा-
त्प्रष्टव्यन्त एवास्माकमुपदेष्टव्या इति सूचितं, त्वं मां पृच्छा-
ऽनुयोजय किं प्रष्टव्यमिदं आह कथमिति, ध्यानं ब्रह्मणश्चि-
न्तनं कथं किंप्रकारकं विलसति स्थिरं प्रकाशते, किञ्च धा-
रणा ब्रह्मणो धारणा कथं केन प्रकारेण साध्या, किञ्च स्व-
रसेन स्व आत्मस्वरूपो यो रस आनन्दस्तेन को भावः

किं स्वरूपं प्राप्यते, किञ्च केन कीदृशेन विधिना विधानेना-
ऽनुक्रमेणेत्यर्थः, चेतो मनः परे कार्यकारणातीत आत्मनि
लीयते लीनं भवतीत्येवमादि मां पृच्छन्ति पूर्वत्र योज्यम् ॥२६॥

इदानीं चित्तनिरोधाय प्रथमं जीवन्मुक्तिसुखेच्छावता वा-
चोनिरोधः सम्पाद्य इति सूचयन्स्वयमेव जिह्वां प्रार्थय-
मानो गर्जति ।

जिह्वे देवि गृहाण मौनमधुना भूयस्त्वया जल्पितं
प्रत्यग्वस्तुनि निष्ठिता यदि मतिस्तत्किं प्रलापास्तव ।
स्वच्छन्दोपरमामृताब्धिलहरीलावण्यलम्ने हृदि
प्रायः कर्कशतां गतासि कुटिले तस्मान्न मे रोचसे ॥२६॥

जिह्वे इति । हे जिह्वे इति हे जिह्वे देवि हे रसने त्वं
वाग्रूपा देव्यसि अतो मम प्रार्थनीयासि अतोहं प्रार्थयामि
त्वां त्वमधुनाय मौनं तूष्णींभावं गृहाणाङ्गीकुरु, कुतो मां
मौनं कारयसि किञ्चित्कालं मत्कृतं वाग्व्यवहारं शृणु इत्याश-
ङ्का पूर्वं बहु जल्पितं तच्छ्रुतमपि तत्रेदानीं न ममेच्छेति सूचय-
न्गर्जति भूय इति, हे जिह्वे त्वया भवत्या पूर्वं भूयो बहु यथा
तथा जल्पितं सम्भाषणं कृतमतो मौनमङ्गीकार्यमित्यर्थः, ननु
त्वं पूर्वं मद्भाषणे रुचिमान्स्थित इदानीं कुतो विरसतां प्राप्तस्त-
त्राह प्रत्यगिति, हे जिह्वे मम मतिर्बुद्धिर्यहिं प्रत्यग्वस्तु-
नि प्रति अञ्चतीति प्रत्यक्सर्वानुस्यूतं निर्विकारं साक्षिचैतन्यं
तदेव वस्तु सत्यस्वरूपं ब्रह्म तस्मिन् निष्ठिता निष्ठा सहजप्री-
तिः सा संजाताऽस्याः सा निष्ठिता सहजप्रेमवती जातेत्यर्थः,
तत्ततः कारणात्तत्र ते प्रलापाः 'प्रलापोनर्थकं वच' इत्यमरसिंहः,
व्यर्थवचनानि किं किं प्रयोजना इदानीं न किमापि प्रयोज-

नमस्पाकं तेष्वित्यर्थः, ननु प्रत्यग्वस्तुनिष्ठया तव को लाभो जातो येन मत्प्रलापे तव वैरस्यामित्याशङ्क्य गर्जति स्वच्छन्देति, हे जिह्वे स्वच्छन्दोपरमामृताब्धिलहरीलावण्यलये स्वच्छन्दं स्वेच्छया य उपरम उपरतिः स्वाभाविकाश्चत्तलय इत्यर्थः, तज्जन्यं तद्रूपं वा यदमृतं सुखं तस्याब्धिः समुद्र इवोपरमसुखपूर्णं ब्रह्म तस्य लहरीवाहंब्रह्मास्मीत्याकारा प्रमारूपा वृत्तिः सापि ब्रह्मसुखरूपैव तस्या लावण्यं सौन्दर्यं प्रीतिविषयत्वात्सुखरूपत्वं तस्मिँल्लग्नमासक्तं तस्मिन् हृद्यन्तःकरणे सति त्वं भवती प्रायो बहु यथा स्यात्तथा कुटिला वक्रा दुःखकारणभूतेत्यर्थः, अतः कर्कशतां कठिनत्वं गता प्राप्ताऽसि विद्यसे तस्मात्कारणान्मे मम ब्रह्मसुखसाक्षात्कारवदन्तःकरणस्येत्यर्थः, न रोचसे प्रियान भवास अतस्त्वयेतः परं बहुभाषणं नैव कार्यमिति भावः ॥ २७ ॥

इदानीं ब्रह्मानन्दसाक्षादनुभवे सति समस्तकर्मोपासनेषु तत्फलेषु चानादरो जायत इति सूचनाय सर्वत्र कर्मोपासनानां फलसिद्धिं दर्शयन्गर्जति ।

सम्पूर्णं जगदेव नन्दनवनं सर्वेपि कल्पद्रुमा

गाङ्गां वारि समस्तवारिनिचयाः पुण्याः समस्ताः क्रियाः ।

वाचः प्राकृतसंस्कृताः श्रुतिगिरो वाराणसीमेदिनी

सर्वेव स्थितिरस्य मुक्तिपदवी दृष्टे परे ब्रह्मणि ॥ २८ ॥

सम्पूर्णमिति । परे कार्यकारणयोर्मिथ्यात्वात्तयोः परे ब्रह्मणि देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्ये विभुत्वगुणविशिष्ट आत्मनि दृष्टे साक्षादनुभूते सति आत्मब्रह्मसाक्षात्कारवतः पुरुषस्य सम्पूर्णं ममस्तं जगद्विश्वमेव नन्दनवनं नन्दयति सुख-

यति सर्वं जगदिति नन्दनं सुखरूपं ब्रह्म वनं सम्भजनं सेव-
नमित्यर्थः, वनधातोः सम्भजनार्थत्वात् 'सर्वं खल्विदं ब्रह्मे'ति
श्रुत्या सर्वजगतो ब्रह्मत्वप्रतिपादनाद्ब्रह्मणश्च—'एष ह्येवानन्दपा-
ती'ति श्रुत्या जगदानन्दयितृत्वप्रतिपादनाच्च समस्तजगति ब्र-
ह्मविदां नन्दनब्रह्मप्रतीतेर्नन्दनवनत्वं समस्तजगतो ज्ञानिह-
ष्येति नैकदेशस्थनन्दनवनप्राप्तये ज्ञानिनां कर्मोपासनाद्यपे-
क्षेति भावः, समस्तजगतो नन्दनवनत्वसम्पादनायैवोत्तरवि-
शेषणानि योज्यानि सर्वेपि कल्पद्रुमा इत्यादीनि वाचः प्रा-
कृतसंस्कृताः श्रुतिगिर इयन्तानि, तद्यथा—ननु सम्पूर्णजगतो
नन्दनवनत्वे स्वर्गस्थं नन्दनवनं कल्पवृक्षममूहरूपमस्ति सम-
स्तजगति तु तदभावान्न नन्दनवनत्वं सम्भवतीत्याशङ्क्यात्रापि
तत्सम्भावयन्गर्जति सर्वेपीति, अत्र जगन्नन्दनवने सर्वेपि स-
मस्ता अपि ब्रह्मादिस्थावरान्ता देहाः 'समानं वृक्षं परिषम्ब-
जाते, समाने वृक्षे पुरुषो निमग्न' इत्यादिश्रुतिभिः समस्तदेहानां
वृक्षत्वेन निरूपणाद्'ऊर्ध्वमूलमधः शाखमि'त्यादिस्मृत्या च त-
थात्वप्रतिपादनाच्च कल्प्यन्त इति कल्पाः कल्पिता इत्यर्थः,
किञ्च तैर्यत्सुखादि फलं परस्परं प्राप्यते तस्यापि कल्पित-
त्वाविशेषात्कल्पितफलदातृत्वस्यापि तेषु सत्त्वालोकेपि प्र-
सिद्धं कल्पवृक्षाणां कल्पितफलदातृत्वमतः कल्पद्रुमा एव
सन्ति सर्वेषां देहानां कल्पद्रुमत्वं समस्तजगतो नन्दनवनत्वं
सम्भाव्यमिति भावः, ननु प्रसिद्धस्वर्गस्थनन्दनवने परिखा-
भूता गङ्गास्तीति श्रूयते तत्रत्यप्राणिनां सर्वेषां गङ्गाजनम्यैव
पानमस्ति तस्य चात्र समस्तजगत्सम्भवान्न समस्तजगतो
नन्दनवनत्वसिद्धिरित्याशङ्क्या गङ्गास्वरूपाविदुषामिदं सर्वत्र
गङ्गा नास्तीति भाषणं प्रलाप एव पुष्पदन्तेन शिवमहिमारूप-

स्तोत्रे 'वियञ्चापी तारागणगुणितफेनोद्गमरुचिरि'त्यस्मिञ्श्लोके
 वियञ्चापित्वब्रह्माण्डद्वीपावरकत्वेन गङ्गास्वरूपनिरूपणात्,
 श्रीमद्भागवते च वामनचरणाङ्गुष्ठकृतभेदेन ब्रह्माण्डवहिर्देशा-
 द्गङ्गाया आगमनं ब्रह्माण्डे निरूपितमतश्च ब्रह्माण्डावरकगङ्गा-
 जलस्यैव सर्वब्रह्माण्डे विद्यमानत्वेन सर्वजलानां गङ्गाजलत्व-
 मिति द्योतयन्गर्जति गाङ्गपिति, समस्तवारिनिचयाः समस्ताः
 सर्वे ये वारिनिचया वारीणां जलानां निचयाः समूहा रा-
 शय इत्यर्थः, गाङ्गं गङ्गाया इदं गाङ्गं विष्णुपदीमम्बन्धीत्यर्थः,
 वारि जलमस्ति अतः सर्वत्र जलमात्रस्य गङ्गाजलत्वाद्विद्व-
 विदां सर्वदा गाङ्गजलपानसम्भवादपि सर्वजगतो नन्दनवन-
 त्वमिति भावः, ननु गङ्गाजलकल्पतरुनन्दनवनानां प्राप्तिः पु-
 ण्यकर्मभिरेव जायते भवत्सु च पुण्यकर्मकर्तृत्वस्यास्माकं दृ-
 ष्यान्वलोकनात्कृतस्तत्प्राप्तिः सम्भाव्येत्याशङ्क्य 'तस्यैवं वि-
 दुषो यज्ञस्यात्मा यजमान' इत्यादिना तित्तिरिशाखायां ज्ञानि-
 कृतसर्वलौकिककर्मणां यज्ञरूपके यज्ञाङ्गत्वेन प्रतिपादना'न्ना-
 न्योऽतोस्ति द्रष्टा, नान्योऽतोस्ति श्रोते'त्यादिश्रुतिदृष्ट्या कर्तृ-
 त्वबाधपूर्वं समस्तकर्मनिर्वाहे सत्यपि ज्ञानिनि तत्कृतलेपाभावा-
 ज्ञानिकृतसर्वकर्मणां पुण्यकर्मत्वमेवेति सूचयन्गर्जति पुण्या
 इति, समस्ता लौकिकवैदिकाः सम्पूर्णा अपि क्रियाः कर्मा-
 णि पुण्या 'नान्योऽतोस्ति द्रष्टे'त्यादिश्रुत्या कर्तृत्वस्य बाधपूर्वं
 कृतत्वेनालेपकत्वात्पुण्याः पवित्राः सन्ति अतस्तासामेव फ-
 लमिदं समस्तजगतो नन्दनत्वं समस्तदृश्यपदार्थानां कल्पतरु-
 त्वं समस्तजलानां च गङ्गाजलत्वं च तस्य च सर्वदा ज्ञानिनां
 सर्वत्रोपलब्धतोक्ता सा सम्भाव्येति भावः, ननु श्रुतिवाग्भि-
 वैदिककर्माणि निर्वर्त्यन्ते संस्कृतशब्दैः पौराणिकमन्त्रैश्च पौ-

राणिककर्मनिर्वाहोपि दृश्यते केवलप्राकृतवाग्भिलौकिकक-
र्मनिर्वाहश्च दृश्यते भवतां च मुखे कदाचिद्वेदाक्कदाचिच्च
पौराणिकी संस्कृता च वाक्प्रदृश्यते कदाचिदपि प्राकृतवा-
गुच्चारोपि दृश्यतेऽतः समस्तकर्मणां कथं पुण्यकर्मत्वं सम्भा-
व्यमित्याशङ्क्य भगवता 'वैगुण्याविषया वेदा' इत्यत्र त्रिगुणविष-
यवाङ्मात्रस्य वेदत्वप्रतिपादनाद्भगवता ब्रह्मणापि सृष्ट्युत्पा-
दनसमये सर्वान्देवादिपन्नज्ञातान्सृष्ट्वा तेषु च स्वस्वव्यवहारज्ञा-
नसाधनभूता वेदा अपि तस्मै तस्मै समर्पिता इति च पु-
राणेषूक्तत्वाच्च वेदशब्दस्य च ज्ञानवाचकत्वेन सर्ववाचां ज्ञा-
नप्रतिपादकत्वाच्च सर्ववाग्जाते वेदत्वं विद्यतेऽतः सर्ववाचां
ज्ञानिदृष्ट्या श्रुतिवाक्कर्मवेति निरूपयन्गर्जात वाच इति, प्रा-
कृतसंस्कृताः प्राकृताः प्राकृतजनानां तत्तद्देशीयाः संस्कृताश्च
व्याकरणशुद्धा देवानां तत्सदृशानां मनुष्याणां चोच्चरिता
वाचो वाण्यः समस्ता अपि श्रुतिगिरो वेदवाण्य एव सन्ति त्रि-
गुणविषयत्वाज्ज्ञानसाधनत्वाच्चेति तादृशवाचा निर्वाहानां
समस्तक्रियाणामपि पुण्यकर्मत्वस्योक्तस्य सम्भावना कर्तव्ये-
ति भावः, ननु 'काश्यां तु मरणान्मुक्तिरि'त्यादिना पुराणे-
षु काश्यां मरणेन मुक्तिप्राप्तेः श्रूयमाणत्वात्तत्र गमनं ज्ञानि-
नामप्यवश्यं कर्तुं युक्तमतो मास्तु स्वर्गप्राप्तिसाधनभूतं ज्योति-
ष्टोमादिकं कर्म तेषां काशीवासस्त्ववश्यं सम्पाद्य एवेसाशङ्क्या-
त्मन एव विश्वेश्वरत्वात्तस्य च ज्ञानिदृष्ट्या सर्वत्र विद्यमान-
त्वाज्ज्ञानिन एवात्मविश्वेश्वररूपत्वात्तत्कृतोपदेशस्य च संसार-
समुद्गारकत्वेन तारकत्वाज्ज्ञानिवागमस्थाने तस्य सत्त्वाच्च स-
र्वत्र ज्ञानिवासेन मुमुक्षूणां मुक्तिसिद्धेर्ज्ञानिदृष्ट्या सर्वपृथिव्यां
काशीत्वं सम्भावयन्गर्जात वाराणसीति, मेदिनी पृथिवी ब्रह्म-

विदां वाराणसी काश्यास्ति ज्ञानिनां सर्वत्र मुक्तिमिच्छेः सर्वत्रात्मरूपाविश्वेश्वरदर्शनात्सर्वत्र तत्कृतोपदेशस्य तारकस्य विद्यमानत्वाच्च सर्वत्र काशीलक्षणत्वेन समस्तभूमेः काशीत्वं सम्भाव्यं तेन ज्ञानिनां नैकदेशे काश्यादौ गमनं मूढानामिवापेक्ष्यमिति भावः, ननु समाधिसुखस्य योगशास्त्र उत्कर्षश्रवणात्तस्यैव मुक्तित्वप्रतिपादनाच्च मुक्तिश्च ज्ञानिनामपीष्टाऽतो ज्ञानवतामपि समाधिः साध्य एवेत्याशङ्क्यात्मप्रतीतेरेव वेदान्ते समाधिशब्देन प्रतिपादितत्वात्तस्याश्च विवेकिदृष्ट्या जाग्रदादिसर्वावस्थासु सत्त्वाज्ज्ञानिनां सर्वावस्थानां मुक्तत्वमिति सूचयन्गर्जति सर्वैवेति, अस्य साक्षात्कृतात्मनो ज्ञानिनामित्यर्थः, सर्वैव समस्तैव जाग्रदादिः स्थितिरवस्था मुक्तिपदवी मोक्षरूपा पदवी स्थितिरस्ति आत्मसत्त्वस्य जगन्मिथ्यात्वस्य च सर्वावस्थासु स्फुरणादिति भावः, केवलकर्मणैव प्राप्तस्य प्रसिद्धनन्दनवनस्य कतिचिद्विषयाणामप्राप्त्या कतिचिद्विषयेषु प्राप्तेषु तद्रक्षणादिचिन्तया च पुण्यक्षये तद्वियोगे सति दुःखपदत्वाच्च न नन्दनवनत्वं, काश्या अपि विना ज्ञानं ब्रह्मप्रकाशकत्वाभावात्काशते ब्रह्म यस्यामिति काशीशब्दार्थप्रतिपादनाच्च लोकप्रसिद्धकाश्यां तदर्थभावे सति न काशीत्वं योगशास्त्रोक्तसमाधेरपि ब्रह्मसाक्षात्कारकारणीभूतज्ञानं विनाऽऽत्मसत्त्वजगदमत्त्वभानयोस्तत्राविद्यमानत्वात्प्रपञ्चबीजसत्त्वाच्च काचित्कत्वादापि न समाधित्वमतस्तेषु ज्ञानिनामादरो नैवास्तीति ज्ञेयम् ॥ २८ ॥

इदानीं लययोगाभ्यासिनं स्वल्पाधिष्ठानं पृच्छमानो गर्जति ।

ओं प्रोतमिदं विचित्रमखिलं यस्मिञ्जगद्वर्तते

यत्रोदेति विलीयते पुनरिदं तोये तरङ्गादिवत् ।

तच्चेतो मयि लीयते प्रतिदिनं मय्येव तज्जायते
मह्यं तर्हि वदन्तु हे लयविदः सोहं तु लीये क नु ॥२९॥

ओतमिति । विचित्रमाश्चर्यरूपमनेकरूपमखिलं समस्तमिदं
दृश्यमानं जगद्वास्मिन्मनसि ओतं पट ऊर्ध्वतन्तुरिव व्याप्तं प्रोतं
च पटे तिर्यक्तन्तुरिव स्थितं सदा सर्वकालं स्थितिकाल इति याव-
द्वर्तते तिष्ठति, किञ्च यस्मिंश्चेतसि अभ्युदित उत्पन्ने सतीदं
दृश्यमानं जगदभ्युदात्त उत्पद्यते यस्मिंश्चेतसि सलये ना-
शेन सह वर्तमाने सति नष्टे मतीत्यर्थः, जगद्विश्वं लीयते लीनं
भवति तज्जगदुत्पत्तिलयाधारभूतं चेतोऽन्तःकरणं प्रतिदिनं
दिने दिन उपलक्षणमेतत्क्षणलवादेः क्षणे क्षणे लवे लव इत्यर्थः,
मयि ब्रह्माभिन्ने प्रत्यगात्मनि लीयते लीनं भवति पुनश्च तन्मनो
मय्येव ब्रह्माभिन्ने प्रत्यगात्मन्येव जायत उत्पन्नं भवतीत्येवम-
नुभूयते, इत्थं स्थिते तर्हि तदा हे लयविदो लयं लययोगं विदन्ति
जानन्ति ते तथोक्तास्तृपां संबोधने हे लयविदो लयं विदंम-
न्या भवन्तः स चित्तलयाद्याधारभूतस्तुपदेन लयोत्पत्तिमच्चि-
त्ततो वैलक्षण्यमात्मनो दर्शितं, क नु कुत्राधारे लीये लीनो भ-
वामीति तद्वदन्तु कथयन्तु । अयमभिप्रायः—भवद्भिर्लयः प्रतिपाद्यते
स किं सतः किमसतो, नाद्यः सतो लयवत्त्वायोगात्सत एव ल-
येऽङ्गीकृते लयस्यैवासत्त्वेन लयभावासिद्धेश्च न च लयवत्स-
तोऽन्यसत्त्वयोगेन लयसत्त्वं वाच्यमाकाशैक्यवत्सर्ववस्तुमत्त्वस्यै-
क्यात्तद्भेदे चाङ्गीकृत आकशेऽपि भेदकल्पनोपपत्तेः, न द्वितीयोऽ-
सतोऽविद्यमानस्य लयक्रियाकर्मत्वायोगात्तदादृशासत्कर्मकल-
यस्यैव तदर्थत्वोपपत्तेश्च लये लयार्थत्वेन च लयो लयरूप इत्य-
र्थवत्त्वेन लयशब्दोच्चारस्य तत्प्रतिपादकशास्त्रस्य चोन्मत्तप्रल-
पितत्वप्रसङ्गाच्चातोऽसतो मनआदेर्लयासम्भव आत्मनश्च

सतो लयासम्भवे त्वत्पणीतं लयप्रतिपादकं शास्त्रमपि निर्धिष-
यत्वेनोन्मत्तप्रलाप एवातस्तद्विचारस्तदुक्तसाधनप्रयासश्चोन्मत्त-
चेष्टेवेति भावः ॥ १९ ॥

ननु तर्हि सर्वकालं स्वात्मस्फूर्तिरूपः समाधिर्मनआदिप्र-
पञ्चप्रतीतौ सस्यां कथं स्यात्तदभावे च जीवन्मुक्तिः कथं स्या-
दिसाशङ्क्य सदृष्टान्तं तत्सम्भावयन्गर्जति ।

बाला श्वश्रूजननियमिता देहलीदत्तदृष्टि-

दीर्घं चक्षुः किरति वदने यौवनालंकृतस्य ।

युक्तस्यैवं न चलति ततो भ्रूतटे दत्तदृष्टे-

श्चेतोवृत्तिः स्फुरति पुरुषे मोक्षलक्ष्मीनिवासे ॥ ३० ॥

बालेति । श्वश्रूजननियमिता श्वश्रूणां श्वश्रूसदृशानां श्वश्रून-
नान्दृश्वसुरादीनामवरोधकानां जनः समूहस्तेन नियमिताऽवरुद्धा
बाला नवयौवना नायिका देहलीदत्तदृष्टिर्देहलीत्युपलक्षणं नी-
चस्थानस्य देहल्यां नीचस्थाने दत्ताऽर्पिता दृष्टिर्नेत्रं यथा सा
तथाभूता लोकदृष्ट्या प्रतीयमाना सती दीर्घं चक्षुर्दूरदेशगामी
लम्बायमानमित्यर्थः, चक्षुर्नेत्रं मनस्यतिप्रियस्य यौवनालङ्कृतस्य
यौवनेन तारुण्येनालंकृतस्य भूषितस्य स्वीयस्यान्यस्य कस्य
चित्पुरुषस्य वदने मुखे किरति प्रेरयति प्रसारयतीत्यर्थः, यथा
यद्वदेवमनेन प्रकारेण भ्रूतटे दत्तदृष्टेर्विभ्रतो जगतो भ्रुवौ संक-
ल्पविकल्पौ तयोस्तदमुभयनदीमध्यतटवत्तटं मध्यं तस्मिन् संक-
ल्पविकल्पयोरेव जगद्धारकत्वप्रासिद्धेः, तत्र संकल्पविकल्पसन्धा-
वित्यर्थः, दत्तदृष्टेर्दत्ता स्थापिता दृष्टिर्दृश्यते ज्ञायते जगदनया सा
दृष्टिर्ज्ञानं येन तस्य संकल्पविकल्परहितत्वेन स्थिरीकृतज्ञानस्ये-
त्यर्थः, युक्तस्य जीवब्रह्मैक्यज्ञानस्येत्यर्थः, चेतोवृत्तिश्चेतसोऽन्तः-

वनारससंस्कृतसीरीजनाम्नी वाराणसेयसंस्कृतपुस्तकावली ।

इयं पुस्तकावली खण्डशो मुद्रिता भवति । अस्यां संस्कृतभाषा-
निबद्धा बहवः प्राचीना दुर्लभा उत्तमोत्तमाः केचिदङ्गलभाषानुवा-
दसहिताश्च ग्रन्था मुद्रिता भवन्ति । तांश्च ग्रन्थान् काशिकराजकी-
यसंस्कृतपाठशालीयपण्डिता अन्येऽपि विद्वांसः शोधयन्ति । यैर्ग्रा-
हकमहाशयैरियं पुस्तकावली नियमेनाविच्छेदेन संग्राह्या तैस्तदे-
कैकस्य खण्डस्य ॥१॥ मूल्यं प्रापणव्ययश्च =) देयः । अन्यैर्म-
हाशयैर्यैः कानिचित् खण्डानि संग्राह्याणि तैश्च प्रत्येकं खण्डानां
१) मूल्यं प्रापणव्ययश्च =) देय इति ॥

तत्र मुद्रिता ग्रन्थाः ।

रु० आ०

सिद्धान्ततत्त्वविवेकः खण्डानि ५	५ ०
अर्थसङ्ग्रह अंग्रेजीभाषानुवादसहितः	१ ०
तन्त्रवार्त्तिकम् खण्डानि १३	१३ ०
कात्यायनमहर्षिप्रणीतं शुक्लयजुःप्रातिशाख्यम् सभाष्यं ख०	६६ ०
सांख्यकारिका चन्द्रिकाटीकागौडपादभाष्यसहिता	१ ०
वाक्यपदीयम् खण्डानि ५ (प्रथमभागः प्रथमद्वितीयकाण्डे पुण्यराजटीकासहित खण्ड ३ । द्वितीयभागः तृतीयाका- ण्डम् हेलाराजटीकासहित खण्ड २)	५ ०
रसगङ्गाधरः खण्डानि ९	९ ०
परिभाषावृत्तिः खण्डे २	२ ०
वैशेषिकदर्शनं किरणावलीटीकासंवलितप्रशस्तपादप्रणीत- भाष्यसहितम् खण्डे २	२ ०
शिक्षासङ्ग्रहः खण्डानि ५	५ ०
नैष्कर्म्यसिद्धिः खण्डानि ४	४ ०
महर्षिकात्यायनप्रणीतं शुक्लयजुस्सर्वानुक्रमसूत्रम् सभाष्यम्	३ ०
ऋग्वेदीयशौनकप्रातिशाख्यं सभाष्यम् खण्डानि ४	४ ०
(बृहत्) वैयाकरणभूषणम् पदार्थदीपिकासहितम् खण्डानि ४	४ ०
विवरणोपन्यासः सटीकवाक्यसुधासहितः खण्डे २	२ ०
तत्त्वदीपनम् (पञ्चपादिकाविवरणस्य व्याख्यानम्) ख०	८ ८ ०
वेदान्तदीपः (श्रीभगवद्रामानुजाचार्यविरचितः) खण्डानि ३	३ ०
दुष्टटीका खण्डानि ४	४ ०

पातञ्जलदशनम्। श्रीरामनिन्दयातकृतमणिप्रभाऽऽख्यवृत्ति	स० १	०
व्याकरणमिताक्षरा । श्रीमदन्नभट्टप्रणीता खण्डानि	६	६ ०
रसमञ्जरी । व्यङ्ग्यार्थकौमुद्या प्रकाशेन च सहिता ख०	३ ३	०
भेदधिकारः व्याख्यासहितः श्रीमदप्पयदीक्षितकृत उपक्रमप-		
राक्रमसहितः खण्डे २	२	०
बोधसारो नरहरिकृतः तच्छिष्यदिवाकरकृतटीकया स० ख०	८ ८	०
ब्रह्मसूत्रदीपिका श्रीमच्छङ्करानन्दभगवद्विरचिता ।	१	०
दैवज्ञकामधेनुः अर्थात् प्राचीनज्योतिषग्रन्थः खण्डे २	२	०
श्रीमदणुभाष्यम् । श्रीश्रीवल्लभाचार्यविरचितम् ।		
गोस्वामिश्रीपुरुषोत्तमजी महाराजविरचितभाष्यप्रकाशाख्य-		
व्याख्या समेतम् खण्डानि ४	४	०
तत्त्वशेखरः । श्रीभगवल्लोकाचार्यप्रणीतः । तथा-तत्त्वत्रयचुलुक-		
संग्रहः । कुमारवेदान्ताचार्यश्रीमद्वरदगुरुविरचितः ।	१	०

ब्रजभूषण दास और कम्पनी

चांदनीचौक के उत्तर नई सड़क बनारस

BENARES SANSKRIT SERIES;

A COLLECTION OF SANSKRIT WORKS

EDITED BY THE
PANDITS OF THE BENARES SANSKRIT COLLEGE,

UNDER THE SUPERINTENDENCE OF
R. T. H. GRIFFITH, M. A., C. I. E.

AND
G. THIBAUT, Ph. D.
No. 111.

बोधसारः ।

श्रीविद्वद्भर्यनरहरिविरचितः ।

तच्छिष्यश्रीदिवाकरकृतयाऽर्थदीप्त्या सहितः ।

श्रीमदुदासीनवर्यस्वामिगोविन्दानन्दशिष्येण
दयानन्दस्वामिना परिशोधितः ।

BODHASÂR,

A TREATISE ON VEDÂNTA,

BY

ŚRÎ NARAHARI,

With a commentary by the author's pupil
PANDIT DIVÂKAR.

EDITED BY

SWÂMÎ DAYÂNAND.

Fasciculus IX.

BENARES:

Published by the Proprietors Messrs. Braj B. Das & Co.,
AND SOLD BY H. D. GUPTA,
Secretary, Chowkhamba Sanskrit Book Depôt.

Printed at the Vidyâ Vilâs Press,
BENARES.

1906.

सूचीपत्रम् ।

गणपाठः	०	४	०
गोलप्रकाशः	२	८	०
गंगालहरी	०	१	०
गुरसारणी	०	४	०
जातकतत्त्वम्	०	१२	०
तत्त्वदीप	०	१	०
तर्कसंग्रहः	०	१	६
दत्तकमीमांसा	०	८	०
धर्मशास्त्रसंग्रहः	०	१	६
धातुपाठः (शिला -)	०	२	०
धातुरूपावली	०	२	०
नैषध चरित नारायणी टीका टाइप	४	०	०
परिभाषापाठः	०	१	०
पाणिनीयशिक्षा भाष्यसहिता	०	२	०
प्रथम परीक्षा	०	२	०
प्रथमपुस्तक हिन्दी	०	१	०
प्रश्नभूषणम् (प्रश्न विचार का बहुत उत्तम ग्रन्थ)	०	४	०
बीजगणितम् (म० म० पं० सुधाकरकृतटिप्पणीसहित)	१	८	०
मनोरमा शब्दरत्नसहिता (टाइप)	९	०	०
लघुकौमुदी टिप्पणीसहिता	०	४	०
लघुकौमुदीभाषाटीका	४	०	०
लक्षणावली	०	२	०
लीलावती (म० म० पं० सुधाकरकृतटिप्पणीसहित)	१	०	०
वसिष्ठसिद्धान्तः	०	१	६
विष्णुसहस्रनाम	०	१	०
शब्दरूपावली	०	१	६
शृङ्गार सप्तशती	१	८	०
समासचक्रम्	०	१	०
समासचन्द्रिका	०	१	०
सरस्वतीकण्ठाभरणम्	३	०	०
साङ्ख्यचन्द्रिका टिप्पणीसहिता	०	८	०
साङ्ख्यतत्त्वकौमुदी	०	६	०
सिद्धान्तकौमुदी	३	०	०
सिद्धान्तमुक्तावली दिनकरीटिप्पणीसहिता	३	०	०
उपसर्गवृत्ति	०	१	०
क्षेत्रकौमुदी	०	६	०
क्षेत्रसंहिता	२	०	०

करणस्य वृत्तिः साभासान्तःकरणांशरूपा स्वविषयाज्ञाननिवृ-
त्तिफलाऽहं ब्रह्मास्मीत्येवंरूपा प्रमेति यावन्मोक्षलक्ष्मीनिवासे
मोक्षरूपा या लक्ष्मीः सम्पत्तिस्तस्या निवस्तेऽस्मिन्निति निवासो
वासस्थानं तस्मिन्नाधिकरणे वसे'र्हलश्चे'ति घञ्, पुरुषे परिपूर्णे
प्रत्यगाभिन्ने ब्रह्मणि व्यवहारे विद्यमानेऽविद्यमाने वा पुराति प्र-
काशते आत्मस्फुरणे तस्य सर्वदैव समाधिसिद्धिरिति भावः ॥३०॥

इदानीं ब्रह्मणोऽगाधत्वनिरूपणपूर्वकं ब्रह्ममुखस्य 'यतो
वाचो निवर्त्तत' इत्यादिश्रुत्युक्तं वागगोचरत्वं सूचयन्गर्जति ।

पर्यन्त रहितस्य यस्य महती गम्भीरता तादृशी
मग्ना यत्र विभान्ति नो अगणिता ब्रह्माण्डमृत्पिण्डकाः ।
यादृक्तस्य चिदर्णवस्य सुरसो यादृक्स्वरूपं मह-
त्तत्कस्मै कथयामि कस्य विषयः को वास्य वक्ता भवेत् ॥३१॥

पर्यन्तैरिति । यस्य विद्वत्प्रत्यक्षस्य पर्यन्तै रहितस्य परि-
तोऽभितोऽन्तैस्तीरै रहितस्य हीनस्यानन्तस्येत्यर्थः, चिदर्ण-
वस्य चिच्चेतना जलस्थानीया तस्या अर्णव उदधिः समु-
द्रस्य महती बृहती तादृशी तादृग्रूपा गम्भीरताऽगाधता
निम्नतेत्यर्थः, अस्ति; कीदृशीत्यत आह मग्ना इति, अगणिता
गणना संख्या तस्या अतीता अनन्ता इत्यर्थः, ब्रह्माण्डमृ-
त्पिण्डका ब्रह्माण्डानि जगन्ति तान्येव मृत्पिण्डका मृदो
मृत्तिकायाः पिण्डका अल्पपिण्डा इव यत्र चित्समुद्रे मग्ना
बुडिताः सन्त्यो लीना इत्यर्थः, नो विभान्ति न प्रतीता भ-
वन्तीत्यर्थः, तादृशीत्यर्थः, किञ्च तस्योक्तमहत्त्वलक्षणस्य चि-
दर्णवस्य चैतन्यसमुद्रस्य यादृग्यथा सुरसः सु शोभनो यो
रसः सुखमानन्द इति यावद् 'रसो वै स' इति श्रुतेः, किञ्च

तस्य चिदर्णवस्य स्वरूपमाकारो यादृग्यादृशं महद्बृहद-
स्ति तच्चित्समुद्रस्य रूपं सुखं च कस्मै श्रोत्रे न कस्मा अपीत्यर्थः,
कथयामि वच्मि श्रोतुः पृथक्सत्त्वाभावादिति भावः, किञ्च
म चिदर्णवस्य रसः स्वरूपं च कस्य वचनस्य श्रोतुर्वक्तुर्वा
विषयो वाच्यः श्रोतव्यश्च भवेन्न क स्यापीत्यर्थः, 'यतो वाचो
निवर्त्तन्त' इति श्रुतेः, 'शृण्वन्तोपि बहवो यन्न विद्युरि'ति च
श्रुतेर्वचनस्य श्रोतृवक्तोरपि ततः पृथगसत्त्वादिति भावः,
किञ्चास्य चिदर्णवस्य स्वरूपरसयोर्वक्ता वाचकः कः को
भवेन्न कोपीत्यर्थः ॥ ३१ ॥

इदानीं स्वरूपस्फुरणजन्यं सुखं तदनुभववतां ब्रह्मादीनां
पुरत एव कथनीयमिति सूचयन्गर्जति ।

आख्यास्यामि रमावरस्य पुरतो गौरीवरस्याथवा
शब्दब्रह्ममयीवरस्य पुरतस्त्वमस्य कस्यापि न ।

प्रल्हादप्रवणं प्रकाशपरमं सम्वेदितं संविदा

शान्ते चेतसि यत्कुतूहलमये निर्जिह्वमुज्जृम्भितम् ॥ ३२ ॥

आख्यास्यामीति । अहं साधिष्ठानबुद्धिस्थिचिदाभासः स्वा-
त्ममाक्षात्कारवान्मम मे कुतूहलमये कौतुकयुक्तेऽतः शान्ते
निर्वामने चेतसि मनसि यत्प्रपक्षं संविदा ज्ञानेन संवेदितं निः-
संशयं ज्ञातमत एव निर्जिह्वं निर्गतं निवृत्तं जिह्वं मायाख्यं क-
पटं यस्यां क्रियायां यथा तथोज्जृम्भितमुत्कृष्टं प्रकाशितमत
एव प्रकाशपरमं प्रकाशेन चेतनेन परमं श्रेष्ठं यत्प्रल्हादप्रवणं
प्रकृष्टं उकृष्टो यो लहाद आनन्दस्तस्य जलस्थानीयस्य प्रवणं
निम्नस्थानरूपं ब्रह्मसुखं यथा जलस्य निम्नस्थानं समुद्रस्तथा
सर्ववैषयिकसुखानामाश्रयरूपत्वाद्ब्रह्मसुखस्य समुद्रत्वमित्यर्थः, त-

द्रमावरस्य रमाया लक्ष्म्या वरः पतिर्विष्णुस्तस्य पुरतोऽग्र
आख्यास्यामि निरूपयिष्यामि अथवा किं वा गौरीवरस्य गौर्याः
पार्वत्या वरः पतिः शिवस्तस्य पुरतोऽग्र आख्यास्यामि क-
थयिष्यामि, वा किं वा शब्दब्रह्ममयीवरस्य शब्दब्रह्म वेदस्तन्म-
यी तद्रूपा गायत्री तस्या वरः पतिर्ब्रह्मा तस्य पुरतोऽग्र आ-
ख्यास्यामि अनुभविनामग्रे कथनेनानन्दवृद्धेर्विष्णवादीनामा-
त्मसुखस्यानुभवस्य विद्यमानत्वात्तेषामेवाग्र आत्मानुभवसुखव-
र्णनं युक्तमेवेति भावः, अन्यस्यात्मानुभवहीनस्यात्मनो भिन्नस्य
जीवत्वं प्राप्तस्येत्यर्थः, कस्यापि पुरुषस्य पुरतोऽग्रे न तु नैव क-
थयिष्यामि आत्मानुभवहीनानामग्र आत्मानुभवसुखे निरूपिते
सति तदसहनेन तत्कृतोपहामेन वा स्वास्मिन् तत्कृतेष्वया वेत्या-
दि बहुविधदुःखकारणेन बहुदुःखसत्त्वादिति भावः ॥ ३१ ॥

इदानीं निर्मायात्मस्वरूपज्ञानं विनान्यसाधनैः साधितम-
प्यात्मज्ञानं तत्प्रतिकूलवृत्तिभिर्विनाश्यमानं सतिस्थिरं न जायत
इति सूचयन्गर्जति ।

तृष्णाभिर्गलितं क्षमाभिरुदितं प्रज्ञाभिरुन्मीलितं

मोहैरस्तमितं भ्रमैः प्रचलितं द्वद्वैश्च दूरं गतम् ।

बोधैरुल्लसितं सुखैर्विलसितं सन्मीलितं संशयैः

स्वं धाम स्फुरितं यदैव मुनिना निर्मायमालोकितम् ॥ ३३ ॥

तृष्णाभिरिति । क्षमाभिः सुखदुःखसहनरूपाभिवृत्तिभिः
साधिताभिः क चित्समय उदितमुत्पन्नमिव प्रतीतं स्वं धाम स्वा-
त्मरूपं तेजस्तृष्णाभिर्विषयभोगवामनारूपवृत्तिभिर्गलितं
स्रस्तमिव जायते तत्र प्रज्ञाभिर्विवेकरूपवृत्तिभिरुन्मीलितम-
ज्ञानतिरोधानेन कचित्काले व्यक्तमिव जातं ततस्तत्प्रतिकूलै-

मोहैरज्ञानरूपवृत्तिभिर्विषयस्नेहरूपवृत्तिभिर्वाऽस्तमितमस्तं ना-
 शमितं प्राप्तमिव जातं नष्टमित्यर्थः, भ्रमैर्भ्रान्तिरूपाभिवृत्तिभिः,
 प्रचलितं विक्षिप्तमिव प्रतीतं भवति द्वन्द्वैश्च द्वन्द्वानि सुखदुःखा-
 कारवृत्तयस्तैरुत्पन्नैर्दूरं दूरदेशं गतं प्राप्तमिव प्रतीयते दूरी-
 भूतमित्यर्थः, कचित्समये बोधैरज्ञानरूपवृत्तिभिरुदिताभिरुल्ल-
 सितमुकृष्टं प्रकाशितमिव प्रतीयते ततश्च सुखैरानन्दाकारवृ-
 त्तिभिरुदिताभिर्विलसितं शोभायमानं प्रतीतं भवति क चित्स-
 मये ततश्च संशयैः सन्देहरूपाभिवृत्तिभिरुदिताभिः संमीलितम-
 ल्यन्तमाच्छन्नमिव जायते, एतादृशैरनुकूलैः प्रतिकूलैश्चान्तःकरण-
 विकारैरात्मरूपमाविर्भावतिरोभाववत्त्वेन चलायमानं स्थितमिव
 प्रतीतं भवति तर्हि स्थिरं कदा प्रतीतं स्यात्तत्राह स्वमिति, य-
 दैव यस्मिन्नैव समये मुनिना मननवता पुरुषेण स्वमात्मरूपं धाम
 ज्योतिश्चैतन्यमित्यर्थः, निर्मायं मायारहितमपवादं कृत्वा मायाया-
 स्ततः पृथक् शुद्धरूपमित्यर्थः, आलोकितं साक्षाद्दृष्टं तदैव स्फुरितं
 प्रकाशितं यथार्थं ज्ञातमित्यर्थः, अन्यदा तु मायाया विद्यमान-
 त्वेन स्वात्मनि प्रतीतेपि तस्याऽयथार्थत्वेन तृष्णादिप्रतिकूल-
 वृत्तिभिराच्छाद्यते क्षमादिवृत्तिभिरनुकूलाभिरुदितमिव भासते
 तस्य च मायां निषेध्य केवलात्मप्रकाशो जीवब्रह्मैक्यज्ञानरूपो
 वेदान्तमहावाक्यजन्यो जायते तदा तु मायालये सति तृष्णा-
 दिक्षमादिप्रतिकूलानुकूलवृत्तिभिः प्रारब्धशेषेणोदिताभिरपि ना-
 त्मप्रकाश आच्छादितो भवतीति भावः ॥ ३३ ॥

इदानीं तदपि यावत्प्रारब्धभोगं जीवन्मुक्तिसुखाविरुद्धं
 सत्स्वस्मिन्पूर्वमात्माभाने किं कारणमिदानीमात्मभाने च कि-
 ङ्कारणमिति विचारयन्कारणासिद्धौ सत्यामाश्चर्यवत्सत्तदपि ब्र-
 ह्माणि लीनं भवतीत्याशयेन गर्जाते ।

पूर्वं नाम किमन्तरं समभवद्यन्नेदमालोकितं
किं वा कारणमस्ति जातमधुना येनेदमालोक्यते ।
इत्थं विस्मयवन्मनो हि विदुषां विज्ञाननिद्राघने
तत्रानन्दघने मुनीन्द्रसदने लीनं परब्रह्मणि ॥३४॥

पूर्वमिति । यद्यतः कारणादिदं प्रत्यक्षत्वपरोक्षत्वरहित-
मात्मरूपं नालोकितं न दृष्टं तत्तादृशं पूर्वमादौ नाम प्रसिद्धम-
न्तरं भेदोऽस्यास्तीति अन्तरं मत्तो भिन्नमात्मभावे कारणमि-
त्यर्थः, किं समभवत्किंरूपमभून्न किमपीत्यर्थः, अज्ञानस्यात्म-
तो भिन्नसत्ताकत्वाभावादात्मनस्तु स्वयं प्रकाशत्वेन सर्वदा-
भानत्वाच्च न किमप्यज्ञानादिकमात्मभावे कारणं सम्भाव्यत
इति भावः, किञ्चाधुनेदानीमपि येन कारणेनेदं प्र-
त्यक्षमात्मस्वरूपमालोक्यते साक्षादनुभूयते तत्तादृशं कारणं
निमित्तजातमुत्पन्नं किम्वा किञ्चास्ति विद्यते न किमपीत्यर्थः,
अज्ञानस्येव ज्ञानस्यापि स्वात्मतः पृथक्सत्त्वाभावादात्मनस्तु
स्वयं प्रकाशत्वेन सर्वदा भानस्वरूपत्वे सति ज्ञानानपेक्षत्वाच्च
न किमपि ज्ञानादिकमात्मभावे कारणं सम्भाव्यत इति भावः,
इत्थमेतादृशमात्मभानाभानकारणासम्भवे सत्यपि आत्मभाना-
भानरूपकार्यप्रतीतौ सत्यामित्यर्थः, विस्मयवदाश्चर्ययुक्तं सद्दि-
लोकप्रत्यक्षं प्रारब्धभोगव्यापारानुमेयं विदुषां ज्ञानिनां म-
नश्चित्तं विज्ञाननिद्राघने विगतं ज्ञानं जगद्विषयो बोधो यस्मा-
त्तद्विज्ञानं तद्रूपा या निद्रा सुषुप्तिः सामान्यचैतन्यरूपात्र वि-
ज्ञाननिद्रा ग्राह्याया निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमीति
भगवदुक्तेस्तया चेतनया घने निविडेऽत एवानन्दघन आ-
नन्दानां जगद्गतसर्वसुखानां वनमरण्यमिव तस्मिन्, यद्वा स-

वविषयजन्यसुखाश्रयत्वाद्वृहत्सुखस्फुरणमेव वनं सम्भजनमित्यर्थः, सम्भजनार्थवनधातुप्रकृतिकत्वाद्वनशदस्येति भावः, अत एव मुनीन्द्रसदने मुनयः प्रथमादिचतुर्थ्यन्तभूमिस्थास्तेषां इन्द्राः श्रेष्ठाः पञ्चम्यादिसप्तम्यन्तभूमिस्थास्तेषां वासस्थानत्वात्सदने मन्दिरे तत्रोक्तलक्षणे परब्रह्मणि परं कार्यकारणातीतं यद्वृहत् देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु तस्मिंस्त्विदं नष्टं भवति प्रारब्धभोगक्षये सति ज्ञानिमनः स्वयमेव नश्येतेति भावः ॥ ३४ ॥

इदानीं स्वस्यात्मज्ञानेन कृतकृत्यतां प्रदर्शयन्गर्जाति ।

शुद्धे बोधे स्फुरति परितः क्षालिता वासनाङ्काः
क्षीणं चित्तं विरतिरुदिता कर्मपाशा विशीर्णाः ।

भग्नो भेदः सुखमधिगतं कल्पना दूरमुक्ता

दृष्टे तत्त्वे करबदरवन्नास्ति कर्त्तव्यशेषः ॥ ३५ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारे ज्ञानिगजगर्जनं सप्तचत्वारिंशम् ॥४७॥

शुद्ध इति । शुद्धे बोध्यरूपविषयतदुपादानभूताज्ञानाभ्यां रहिते बाधे ज्ञानरूप आत्मनि स्फुरति भाममाने सति तत्स्फुरणेनैव तत्त्वे जीवेश्वरजगदारोपाधिष्ठानत्वेन स्वतोऽनारोपित आत्मन्येव सच्चिदानन्दानन्तब्रह्मलक्षणानुभवेन ब्रह्माभिन्ने प्रत्यागात्मनि करबदरवत्करे हस्ते बदरं यथा साक्षाद्दृश्यते तद्वत्साक्षाद्दृष्टेऽनुभूते सति मम कर्त्तव्यशेषः कर्त्तव्यस्य कार्यस्य शेषोऽवशेषो नास्ति न विद्यतेऽवशिष्टं कार्यं नास्ति प्राप्तप्राप्यत्वादिति भावः, तमेव कर्त्तव्यतानवशेषं दर्शयति क्षालिता इत्यादिना, वासनाङ्का विषयाणां मिथ्यात्वे ज्ञाते सति तेषां वासना इच्छा एवाङ्काधिहानि क्षालिता धौता अतो वासना-

लयसाधनकर्तृव्यताभावो मप्यस्तीति भावः, किञ्च चित्तं चेतः
 क्षीणं नष्टं बाधितमनुभूतमित्यर्थः, अतो मनोनाशे योगादिकर्तृ-
 व्यताभावो मायि ज्ञेय इति भावः, किञ्च विरतिर्विगता निवृत्ता
 रतिः प्रीतिर्यस्याः सा विरतिर्विरसता वैराग्यमित्यर्थः, उदितो
 तपन्नाऽतो वैराग्यकर्तृव्यशेषोपि मायि नास्तीति भावः, किञ्च क-
 र्मपाशाः कर्मरूपाः पाशसादृश्यात्पाशा इव बन्धनानि विशीर्णा-
 स्त्रुटेता अतः कर्मपाशनिवर्तकसंन्यामादिकर्तृव्यशेषोपि मायि
 नास्तीति भावः, किञ्च भेदो द्वयो भयो नष्टोऽतो द्वैतनिरास-
 क्रियाशेषोपि मायि नास्तीति भावः, किञ्च ननु सुखोपभोगाय किं
 चित्कर्तृव्यशेषोस्त्विति चेन्नेत्याह सुखमिति, सुखं सर्वसुखानां
 ब्रह्मसुखेऽन्तर्भावात्तत्सुखाश्रयभूतं ब्रह्मसुखमधिगतं प्राप्तमतः स-
 र्वसुखसाधनकर्तृव्यताशेषोपि मायि नास्तीति भावः, ननु कल्प-
 नानिवृत्तये तु किञ्चित्कर्तृव्यतास्तु तत्राह कल्पनेति कल्पना-
 ऽऽत्मन्बनात्मारोपबुद्धिर्दूग्मुक्ता दूरदेशे मुक्ता त्यक्ताऽतस्तत्क-
 र्तृव्यतापि मायि नास्तीति भावः ॥ ३५ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ
 ज्ञानिगजगर्जनार्थप्रकाशः सप्तचत्वारिंशः ॥ ४७ ॥

अथ नरहरिषट्कम् ।

एवं ज्ञानिगजगर्जनं निरूप्येदानीं स्वगुरुनरहरिमहत्त्वख्या-
 पनाय नरहरिषट्कारूपं सप्तश्लोकं प्रकरणमारभमाण आह ।

अथ नरहरिषट्कम् ।

अथेति । अथ ज्ञानिगजगर्जननिरूपणानन्तरं नरहरिषट्कं
 नरहरैः संबन्धिषट्कं षणां श्लोकानां समूहः षट्कं नरहरिली-
 लानिरूपकं षट्कनामकं प्रकरणमित्यर्थः, निरूप्यत इति शेषः, त-

त्रादौ नरहरिनाममात्रेण केवलं हिरण्यकशिपोर्वधो न स्यादिति
नरहरिरूपं धृत्वा हिरण्यकशिपोर्वधः कर्त्तव्य इत्याशयेन सम-
ष्टिव्यष्टिचित्ताधिष्ठातारं श्रीवासुदेवं ब्रह्मा प्रार्थयते ।

नाम्नैव नो नरहरेर्हि विदीर्यतेऽसौ

दुष्टो हिरण्यकशिपुर्नितरां बलिष्ठः ।

तस्मात्त्वया नृहरिरूपधरेण चित्त

मोहो हिरण्यकशिपुस्तु विदारणीयः ॥ १ ॥

नाम्नैवेति । हे चित्त हे चित्ताधिष्ठातर्वासुदेव अधर्मरत-
त्वादुष्टः पापी हिरण्यकशिपुर्हिरण्यकशिपुनामा दैत्यां नितरा-
मतिशयेन बलिष्ठो बलवानस्ति कुत इत्यत आह नाम्नेति,
हि यतः कारणान्नरहरेर्नरश्चासौ हरिश्च नरहरिर्नरहरिरूप-
वान्भवांस्तस्य ते नाम्नैव नरहरिरिति नाममात्रेण केवलमसौ
हिरण्यकशिपुर्दैत्यो नो विदीर्यते न विनाश्यतेऽत इति योज्यं,
यत एवं तस्मान्नृहरिरूपधरेण ना चासौ हरिश्च नृहरिर्नृ-
सिंहः स एव रूपमाकृतिस्तस्य धरं धारकं तेन त्वया भ-
वता मोहयति स्वमायाबलपराक्रमै रणे देवान्निति मोहो मोहको
हिरण्यकशिपुर्हिरण्यकशिपुनामा दैत्यो विदारणीयस्तु भेदनीय
एव तं घातयित्वा स्वभक्ता देवा रक्षणीया इत्याशय इति लौ-
किकार्थः । प्रकृतार्थे तु मुमुक्षोः केवलं ब्रह्माऽहमस्मीति वाङ्मात्रे-
णाज्ञाननाशो न स्यादिति स्वस्मिन्ब्रह्मत्वसंपादनैव तद्विनाशः
स्यादिति स्वगुरुनरहरिरूपं धृत्यैवाज्ञानं विनाशयेत्येवं स्वचित्तं प्रा-
र्थयति नाम्नैवेति, हे चित्त हे चेतो दुष्टः स्ववशं प्राप्तस्याती-
वदुःखदत्त्वान्निसृज्युद्धबुद्धमुक्तनिर्विकारस्वभावे प्रत्यगात्मनि अ-
निसृज्युद्धाज्ञानबद्धविकारस्वभावोत्पादकत्वाच्चापि च स-

वर्दोषकारणत्वाच्च दोषरूप एव हिरण्यकशिपुर्हिरण्यवत्प्रका-
शबहुलं पञ्चभूतसत्त्वगुणांशकार्यभूतमन्तःकरणद्रव्यं कशिपु-
रिव निद्रासामग्रीरूपं यस्य स तथोक्तस्तदाश्रयेणैव तत्प्रतीतेः
स मोहः, यद्वा हिरण्यपदेन प्रकाशबहुलं प्रसङ्गैतन्यमेवात्र
ग्राह्यं तस्यैव सर्वारोपाधिष्ठानत्वात्तत्कशिपुरिव निद्रासामग्री-
रूपं यस्य स तथोक्तो मोह इत्यर्थः, आत्मन्येवाऽस्थित्वाऽऽत्मवि-
स्मृतिरूपमिद्रामनुभवितेत्यर्थः, नितरामत्यन्तं बलिष्ठः प्रबलो-
ऽस्ति कुत इत्यत आह नाम्नेति, नरहरेर्नरश्च जीवोऽभौ
हरिश्चात्मा व्यवहारदृष्ट्या बुद्ध्याद्युपाधिमत्त्वेन प्रतीयमान-
त्वाज्जीवत्वं पारमार्थिकदृष्ट्या ब्रह्मवित्तत्वेन सर्वद्वैतहरणशील-
त्वेन च ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मत्वं श्रीगुरौ लक्ष्मीकृत्य नरहरि-
नाम्ना स्वगुरुरत्र विवक्षितस्तद्वारा च प्रत्यगभिन्नं ब्रह्मग्राह्यं
तस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्मस्वरूपगुरोर्गोस्मैव केवलं नाममात्रेणैव
स्वस्मिन्परोक्षज्ञानपूर्वं ब्रह्माहमस्मीत्याकारेण ब्रह्माभिन्नप्रत्य-
गात्मवाचकेन नरहरिरिति कल्पितनाममात्रेणेत्यर्थः, असौ मोहो
नो विदीर्यते न विनाश्यतेऽतो बलिष्ठ इति योज्यं, तस्मा-
त्कारणान्नुहरिरूपधरेण ना जीवो हरिः सर्वद्वैतहरणशीलः
परमात्मा तयोर्जीवपरमात्मनो रूपमुभयत्र भागत्यागलक्षणया
लक्षितमखण्डैकचिन्मात्रस्वरूपं तस्य धरं धारकं तेन प्रत्यगभि-
न्नब्रह्मसाक्षात्कारवत्स्वगुरुरूपग्रहणवता त्वया भवता हिरण्यक-
शिपुर्हिरण्यवत्प्रकाशबहुलं सत्त्वगुणकार्यत्वादन्तःकरणं स्वयं
प्रकाशरूपं तदाधारभूतं प्रसङ्गैतन्यं वा कशिपुवत्स्वात्मविस्मृ-
तिरूपमिद्रासामग्रीरूपं यस्य स तथोक्तो मोहोऽज्ञानं विदा-
रणीयो विनाशितव्य एव ब्रह्माभिन्नस्वात्मसाक्षात्कारेणैवाज्ञा-
ननाशः स्यान्न तु ब्रह्माहमस्मीत्युच्चारमात्रेणैति भावः ॥ १ ॥

ननु को दोषो हिरण्यकशिपोरास्ति यं निमित्तीकृत्य नरहरिणा नाशं प्रापित इत्याशङ्क्याह ।

इन्द्रस्य राज्यमपि सम्प्रतिलभ्य लुब्ध-

स्तृष्णामयो निजरिपुर्न जगाम तृप्तिम् ।

अस्याधुना प्रलय एव हितं ममेति

प्रज्ञात्मना नृहरिणा प्रलयं प्रणीतः ॥ २ ॥

इन्द्रस्येति । लुब्धो लोभवांस्तत्र हेतुः स्तृष्णामयस्तृष्णाभिर्वाञ्छाभिः प्रचुरोऽत एव निजरिपुर्निजस्य स्वीयस्येन्द्रस्य प्रह्लादस्य वा रिपुः शत्रुहिरण्यकशिपुनामा दैत्य इन्द्रस्य शक्रस्य राज्यं पदं सम्प्रतिलभ्य सम्प्राप्त्यापि तृप्तिमलंबुद्धिं न जगाम न प्राप इति हेतोरस्य हिरण्यकशिपोः प्रलय एव नाश एव मम मे चित्ताधिष्ठितुर्वासुदेवस्य हितं स्वभक्तसुखकारणत्वादिएष्टमस्तीत्येवं विचार्येति शेषः, प्रज्ञात्मना प्रज्ञा बुद्धिरेवात्मा शरीरं यस्य स तथोक्त स्तेन ज्ञानस्वरूपेणेत्यर्थः, नृहरिणा वासुदेवेनासौ हिरण्यकशिपुः प्रलयं नाशं प्रणीतः प्रापित इन्द्रपदप्राप्तावापि तृप्त्यभावेन सर्वजगज्जयोद्योगमालक्ष्य तेनैव दोषेण हिरण्यकशिपुर्घातित इति भाव इति लौकिकार्थः । प्रकृतेर्ये तु मुमुक्षुणा मोहशत्रुघाते कुतः प्रवर्तितव्यं को वा दोषस्तस्मिन्नित्याशङ्क्य स्वशुरूनरहरिचरितवर्णनमिषेणैव वधे निमित्तभूतमज्ञाने दोषं दर्शयतीन्द्रस्येति । हे शिष्य लुब्धो लोभवांस्तत्र हेतुस्तृष्णामयस्तृष्णा आशास्ताभिः प्रचुरोऽत एव निजरिपुर्निजः स्वीयो रिपुः शत्रुरात्मन आवरकतया स्वरिपु त्वमज्ञानस्य स्वस्यासत्त्वानन्दत्वादिस्वभावानावृणोतीदति भावः, प्रोक्तदोषवान्मोह इन्द्रस्मेदंतया सर्वदृश्यं पश्यतीति दक्षिणा-

क्षिस्थितः सञ्जगद्द्रष्टृत्ववान्पुरुष इन्द्रस्तस्येन्धति प्रकाशय-
ति जगदितीन्द्रशब्दवाच्यस्यैवात्मन इन्द्र इति परोक्षतया श्रु-
तिप्रोक्तस्यात्मन इति भावः, तथा च श्रुतिः 'इन्धो हवै नामैष-
योयं दक्षिणेऽक्षन्पुरुषस्तं वा एतमिन्ध ५ सन्तमिन्द्र इत्याचक्षते
परोक्षेण परोक्षप्रिया इव हि देवाः प्रशक्षद्विष' इति, यद्वेदमिति
साक्षादव्यवधानेन सामान्यरूपेण प्रकाशयतीतीन्द्रशब्दवा-
च्यस्यात्मन एव परोक्षतयेन्द्र इति नाम्नो मे आत्मस्वरूपस्य
तथा च श्रुतिः—स एतमेव पुरुषं ब्रह्म ततमपश्यद्विदमर्शमिति
तस्मादिन्द्रो नामेन्द्रो ह वै नामैतमिन्द्र ५ सन्तमिन्द्र इत्याच-
क्षते परोक्षेण परोक्षप्रिया इव हि देवाः' इति, अस्मिन्नर्थे जीवब्र-
ह्मैक्यस्फुरणरूपश्चिन्मात्र एवेन्द्रपदेन ग्राह्यः, तस्य तादृशस्य
मे राज्यं पदमात्मत्वमित्यर्थः, संप्रतिलभ्य समाध्यादौ प्राप्यापि
तृप्तिं सन्तोषं निरकुशां तृप्तिमित्यर्थः, न जगाम न प्राप इति हेतो-
रधुनेदानीमस्य मोहस्य प्रलय एव नाश एव ममात्मस्वरू-
पस्य स्वस्मिन्ब्रह्मत्वस्फुरणहेतुत्वाद्वितभिष्टं भवतीत्येवं निश्चिद्येति
शेषः, प्रज्ञात्मना प्रज्ञा प्रज्ञानं ब्रह्मात्मा स्वरूपं यस्य तेन 'प्रज्ञानं
ब्रह्मे'ति श्रुतेः, अत एव नृहरिणा लोकदृष्ट्या ना पुरुषो जीव
इत्यर्थः, परमार्थदृशा 'ब्रह्मविद्ब्रह्मैव भवती'ति श्रुतेर्हरिः सर्वद्वैत-
हरणशीलं ब्रह्म, एवमुभयरूपेण मयाऽसौ मोहरूपः शत्रुः प्र-
लयं नाशं प्रणीतः प्रापितोऽतोन्वेषां मुमुक्षूणामपि मोहनाशं
विना स्वात्ममुखप्राप्तिर्न स्यादिति भावः ॥ २ ॥

इदानीं हिरण्यकशिपुवक्षो वज्राद्यायुधाभेद्यमपि नरहरिन-
खैर्विदारितमिति श्रीनरहरिनखस्य दार्ढ्यवर्णनमुखेन नरहरिं
प्रस्तौति ।

वक्षो हिरण्यकशिपोः किल वज्रसारं

शस्त्राणि तत्र सकलान्यपि कुण्ठितानि ।

तादृक्पुनस्तव नखैर्नृहरे विदीर्ण-

मत्यद्भुतो भवत एष नखप्रभावः ॥ ३ ॥

वक्ष इति । हे शिष्य हिरण्यकशिपोर्हिरण्यकशिपुनाम्नो
 दैत्यस्य वक्ष उरो वज्रसारं वज्रस्य कुलशस्य सारं दाढ्यं तदि
 व सारं दाढ्यं यस्य तत्तादृशं स्थितं किल इति निश्चये, कुत
 एतज्ज्ञातं तत्राह शस्त्राणीति, शस्त्राणि वज्राद्यायुधानि सकलानि
 समस्तानि अपि तत्र हिरण्यकशिपुवक्षसि कुण्ठितानि तद्भेदनेऽ-
 समर्थानि जातानि अतो वज्रादीपि तत्र दाढ्यमधिकमिति नि-
 श्चेतव्यं हे नृहरे हे नरसिंह तादृक्तादृशदाढ्यवद्धिरण्यकशि-
 पोर्वक्षःस्थलं तव ते नखैः कररुहैर्विदीर्णं विदारितमत एष
 हिरण्यकशिपोर्वक्षोविदारणरूपो भवतस्तव नखप्रभावो नखा-
 नां कररुहाणां प्रभावः प्रतापोऽत्यद्भुतोऽत्याश्चर्यरूपोऽस्ति स-
 र्वशस्त्रेभ्योपि त्वन्नखमामर्थ्यमधिकमिति भाव इति लौकार्थः ।
 परमार्थे तु स्वगुरुं नरहरिनामानं मोहनिवर्तकतद्वाक्यप्रशंसाभि-
 पेण प्रस्तौति वक्ष इति । हे नृहरे हिरण्यकशिपोर्हिरण्यं सु-
 वर्णं तद्रत्नेजोमयत्वात्प्रकाशबहुलमन्तःकरणं कशिपुवत्स्वरूपाव-
 स्मृतिरूपनिद्रासाधनं यस्य तस्य मोहस्य वक्षः सदद्वैतानृतद्वैत-
 योरन्योन्यारोपरूपं मोहजीवनहेतुत्वाद्वक्षःस्थलं तद्वज्रसारं व-
 ज्रादीपि दृढं किल, एवं निश्चय एव कुत इत्यत आह शस्त्राणीति,
 शंसन्ति हितमुपदिशन्तीति शस्त्राणि शस्त्राणीत्यर्थः, सकला-
 नि समस्तानि तत्रोक्तलक्षणे सत्यानृताद्वैतद्वैतैक्यरूपे वक्षसि
 कुण्ठितानि तद्भेदनेऽसमर्थानि जातानि अत इति योज्यं, हे नृ-
 हरे ना जीवो व्यवहार दृष्ट्या सन्नपि परमार्थदृशा हरे सर्वद्वैतह-

रणशील हे अद्वैतरूप गुरो तादृगपि सर्वशास्त्रवाक्यैरभेद्यमपि
तत्र ते नखैर्न विद्यन्ते खानि अमत्पदार्थास्तात्पर्यभूता येषु बो-
धकवाक्येषु तानि सदद्वैतात्ममात्रविषयकानि वाक्यानि तैः पुनः
पुनवारं वारं दाढ्यायेति यावद् विदीर्णं विदारितं विविच्य
प्रदर्शितमिति भावः, अत्र एव सदद्वैतानृतद्वैतान्योन्यासोपलक्ष-
णवक्षोभेदनरूपो भवतस्तत्र नखप्रभावो नखानां केवलसन्मात्रबो-
धकवाक्यानां प्रभावः प्रतापोऽत्यद्भुतोऽसाश्चर्यरूपोऽस्ति ॥ ३ ॥

ननु नृहरिणा हिरण्यकशिपुः कथं घातितस्तेन च किं फलं
सिद्धं तादृगलीलाया च कस्य महिमा संवर्धित इत्याशङ्क्य त-
त्सर्वं क्रोणेण दर्शयति ।

अध्यात्मदृष्टिं हृदयं हृदयाग्रसंस्थं

तेजोमयोऽरिमनयन्नृहरिस्तमस्तम् ।

कष्टं समस्तमपि नष्टदशां प्रयातं

प्रह्लाद एव परमं महिमानमाप ॥ ४ ॥

अध्यात्मेति । हे शिष्य अध्यात्मदृष्टिं आत्मानं प्रत्यक्षमधि
अधिष्ठाय स्थितं तदध्यात्ममहङ्कारादि सर्वं जगत्तद्दृश्यतेऽनेनेति
दृष्टिर्ज्ञानमस्मिन्नस्तीति तत्तथोक्तं समस्तज्ञानकरणमित्यर्थः, एता-
दृशं नरहरिहृदयं चित्तस्थानोपलक्षितमुदग्वक्षसोर्मध्यमस्ति,
किञ्च तेजोमयो वह्निज्वालाप्रचुरो नृहरिर्नरभिहो हृदयाग्रसंस्थं
हृदयस्योदरवक्षसोर्मध्यदेशस्याग्रे पुरतः संस्थं स्थापितं तं पूर्वो-
क्तं हिरण्यकशिपुनामानमरिं शत्रुमस्तं नाशमनयत्प्रापयत्तन्ना-
शेन किं फलं सिद्धमित्यत आह कष्टमिति, समस्तमपि समस्त-
जगत्तः सम्बन्धितत्वात्समस्तं सकलं कष्टं दुःखं नष्टदशां नाशव-
स्थां प्रयातं प्राप्तं ततोपि किमिदं त आह प्रह्लाद इति, तस्य हि-

रूपकाशगोर्वधेन समस्तजगतो दुःखे नष्टे सति प्रह्लाद एव
 हिरण्यकशिपोः पुत्रः प्रह्लादनामैव परममुत्कृष्टं महिमानं
 सर्वसुरासुरपूज्यत्वमाप प्राप्तवानिति लौकिकार्थः । परमार्थे
 तु ननु जीवब्रह्मैक्याखण्डरसरूपेण गुरुणा कथं मोहनिरासः
 कृतस्तेन च किं फलं प्राप्तं ततश्च कस्य वृद्धिर्जातिसाशङ्क्य त-
 त्मर्षं क्रमेण दर्शयति अध्यात्मेति, अध्यात्मदृष्टि आत्मानं ब्र-
 ह्माभिन्नप्रसगात्मानमधिश्रित्येत्यध्यात्ममात्मविषयकं यद्वाष्टि-
 र्ज्ञानं 'दृश्यते त्वग्रथया बुद्धये'ति श्रुतेस्तदेव हृदयं हृत्सर्वद्वैतह-
 रणशीलमद्वैतात्मरूपं तदयमेव प्रकाशयतीति हृदयं जीव-
 ब्रह्मैक्यविषयकं ज्ञानं तदज्ञाननिवर्तकादंब्रह्मेति प्रमारूपम-
 स्तीति ज्ञेयं, किञ्च तेजोमयस्तेजः सर्वजगत्प्रकाशकत्वेन स्वयं-
 प्रकाशमानत्वाच्चैतन्यं तद्रूपो नृहरिव्यवहारदृष्ट्या ना जीवः
 परमार्थदृशा 'ब्रह्मविद्ब्रह्मैव भवती'ति श्रुतेर्हरिः सर्वद्वैतहरण-
 शीलोऽद्वैतब्रह्मस्वरूपः श्रीगुरुरित्यर्थः, हृदयाग्रमंस्थमध्या-
 त्मज्ञानरूपहृदयस्याग्रे सम्यक्स्थितं कृत्वा प्रकाशये तम इव तं
 मोहनामानमरिं शत्रुं स्वस्यासङ्गत्वादिगुणावरकत्वाद्वैरित्वं
 मोहस्येति ज्ञेयम्, अस्तं कालत्रयेऽप्यसत्त्वरूपं नाशमनयत्प्रापि-
 तवान्, ननु मोहनाशेन किं फलं सिद्धमित्याशङ्क्यानिष्टनाशेष्ट-
 प्राप्तिरूपं यत्सिद्धं तदर्शयति कष्टमिति, समस्तमपि सर्वमपि
 कष्टं दुःखं नष्टदशां नाशरूपा या दशाऽवस्था तां प्रयातं प्राप्त-
 मिदमनिष्टनिवृत्तिरूपं प्रयोजनं सिद्धमिति दर्शितं, किञ्च प्रह्लाद
 एव प्रकृष्टो ह्लाद आनन्दो विद्यानन्द एव केवलं महिमानं
 परममुत्कृष्टं महिमानमपरिच्छिन्नब्रह्मानन्दत्वमाप प्राप मो-
 हविनाशे सति तापत्रयनिवृत्तिर्विद्यानन्दस्यापि विशोपाधि-
 निवृत्तौ ब्रह्मानन्दत्वप्राप्तिश्चेति द्विविधमपि फलं सम्पन्न-
 मिति भावः ॥ ४ ॥

ननु हिरण्यकशिपुनान्तर्बहिर्देशे दिवारात्रौ च काले स-
जलनिर्जलवस्तुभिश्च करणैर्नरैः पशुभिश्च कर्तृभिर्मृत्युर्मे मा-
भूदिति ब्रह्मणो वरः प्राप्त इति श्रूयन्तं तत्कथं तस्य मृत्युर्नृ-
हरेः सम्भाव्यस्तत्राह ।

नान्तस्तु नापि च बहिर्न दिवा न रात्रौ

नार्द्रेण शुष्कवपुषा च न मार्यते यः ।

नायं नरेण न मृगेण निपातनीय-

स्तादृग्निपुं नरहरिर्हतवान्विचित्रम् ॥ ५ ॥

नान्त इति । यां हिरण्यकशिपुर्व्रह्मणो वरलाभाद-
न्तर्गृहाद्यन्तर्देशे न मार्यते न विनाश्यते तुपदेनान्यशत्रुवधा-
दस्य वधोदुर्घट इति सूचितम्, अपि च पुनश्च बहिर्ब्रह्मदेशे न
मार्यते न विनाश्यते, किञ्च दिवा दिवसे न मार्यते न विनाश्यते,
रात्रौ निशि च न मार्यते न विनाश्यते, किञ्चाऽऽर्द्रेण मरसेनायु-
धादिना न मार्यते न विनाश्यते, शुष्कवपुषा च शुष्कं रूक्षं व-
पुराकारो यस्य तथाविधेनाप्यायुधेन न मार्यते न विनाश्यते,
किञ्चायं हिरण्यकशिपुर्नरेण मनुष्यादब्रह्मान्तोपलक्षितश-
रीरवता कर्त्रा न निपातनीयो न मारणीयः, किञ्च मृगेण मृगो-
पलक्षितपशुशरीरवता वराहेण वा न निपातनीयो न विनाश्यो-
ऽस्ति अतो नरहरिर्नरो मनुष्यः सचासौ हरिश्च मिह उभय-
विधशरीरोपलक्षितो भूत्वेत्यर्थः, तादृग्निपुं तादृगुक्तलक्षणवान्यो-
रिपुः शत्रुस्तं हतवान्विनाशितवानिति नरहरेः कर्म विचित्र-
मद्भुतमस्तीति लौकिकार्थः । परमार्थस्तु ननु नरहरिरूपेण लो-
कदृष्ट्या मनुष्यरूपेण पारमार्थिकदृष्ट्या ब्रह्मरूपेणोत्पुभयवि-
धरूपेण गुरुणा कुतो मोहो निपातितः कुतश्च केवलब्रह्मरूपेण

केवलजीवरूपेण वा न निरस्त इत्याशङ्क्य तादृशरूपेणैव सवि-
नाशयितुं शक्यः केवलजीवस्य तदधीनत्वात्केवलब्रह्मणश्च त-
द्विरोधाभावात्किञ्च केवलस्यात्मतत्त्वस्य निर्विकारत्वेन कर्तृ-
त्वाद्यभावाच्चेति पारहरति नान्तरितं, यो मोहः मोऽन्त-
रन्तर्देशे धारणाध्यानसमाध्युपायैर्न मार्यते न विनाश्यते धा-
रणादीनां मोहकार्यत्वान्मोहनाशस्यान्योपायैर्दुर्घटत्वं सूचितं
तुपदेन, अपि च पुनरपि यो मोहो बहिर्बहिर्देशे स्वस्ववर्णाश्रम-
कर्माचरणैः स न विनाश्यते 'न कर्मणे'त्यादिश्रुतेस्तेषामपि त-
त्कार्यत्वादिर्भावात्, किञ्च दिवा केवललोकव्यवहारलक्षणेन
दिवसेन न मार्यते न विनाश्यते स मोहो रात्रौ केवललोकव्य-
वहारोपमंहतिलक्षणायां समाधिरूपायां रात्रौ स न मार्यते न
विनाश्यते ।

‘या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी ।

यस्यां जाग्रति भूतानि सा निशा पश्यतो मुनेः’ ॥

इतिस्मृत्युक्तौ दिवारात्रिशब्दाभ्यां व्यवहारमभाधी ग्राह्यौ
तयोरपि मोहनाशहेतुत्वं नास्तीति भावः, किञ्चार्द्रेण केवलप्रेम-
लक्षणेनोपासेनेन न मार्यते न विनाश्यते शुष्कवपुषा च शुष्कं
प्रेमरसहीनं वपुः स्वरूपं यस्य तेन केवलशुष्कज्ञानेनेत्यर्थः, न मा-
र्यते न विनाश्यते केवलप्रेम्णा मोहं निवर्तयितुं न शक्यते तस्य च
तत्कार्यत्वाविशेषान्मोहनिवर्त्तकज्ञानाभावाच्च प्रेमहीनशुष्कज्ञा-
नस्य तु विषयभोगेषु प्रेमवत्त्वेन दार्ढ्याभावान्न तादृशज्ञानस्यापि
मोहनिवर्त्तकत्वमत उभयसंयोगेनैव मोहनिवृत्तिः स्यान्नैकैके-
नेति भावः, किञ्चायं मोहाख्यः शत्रुर्नरेण न राति आदत्ते
विषयानिति नरः केवलवैराग्यवान्तेन जीवेन न निपातनीयो
न विनाशनीयः प्रारब्धभोगशेषे सति केवलवैराग्ये विक्षेपस्या-

वश्यम्भावित्वान्न केवलवैराग्ये मोहनिवर्त्तकता सम्भवतीति भावः, किञ्च मृगेण मृगयति विषयानिति मृगो विषयासक्तस्तेन जीवेनापि अयं मोहरूपः शत्रुर्न निपातनीयो न विनाशयितुं शक्यः केवलविषयासक्तस्य विक्षेपादिवहुदोषवत्त्वात्तस्य च तत्कार्यत्वाच्च तादृशजीवस्यापि न मोहविनाशे सामर्थ्यमिति भावः, अतो नरहरिर्लोकदृष्ट्या व्यवहारवत्त्वेन नरो जीवः परमार्थदृशा तु 'ब्रह्मविद्ब्रह्मैव भवती'ति श्रुतेः सर्वद्वैतहरणशीलत्वाद्भारिश्च ब्रह्मेत्येवमुभयरूपो भूत्वेषध्याहार्यं, नरहरिर्जीवब्रह्मोभयरूपो भूत्वोभयरूपे च ध्यानादीनां कर्मादीनां सत्त्वाद्यवहारसमाध्योर्भक्तिज्ञानयोश्च जीवब्रह्माभावयोश्चापि विद्यमानत्वात्सः तादृग्रिपुं तादृशदुर्घटमरणवन्तमपि शत्रुं मोहं हतवान्विनाशितवान्नित्येवं प्रकारं नरहरेः कर्म विचित्रमत्यद्भुतमस्ति ॥ ५ ॥

ननु नरहरेः सर्वत्र विद्यमानत्वे सति पाषाणस्तम्भादेव कुतो व्यक्तिः प्रदर्शितेत्यत आह ।

सर्वत्रैव सदा स्थितो नरहरिर्यत्स्थावरे जङ्गमे
दैवाद्यक्तिमुपागतः पुनरसौ पाषाणपिण्डेपि यत् ।
नास्तित्वं गमितो हिरण्यकंशिपुस्तादृक्प्रपञ्चाश्रयः
तत्सर्वं किल कौतुकं निजजनप्रह्लादहेतोः कृतम् ॥ ६ ॥

सर्वत्रैवेति । नरहरिर्नरसिंह ईश्वरत्वादाकाशवत्सर्वगतश्च नित्यः 'पुरुष एवेदं सर्वं यद्भूतं यच्च भव्यं स भूमिं विश्वतो वृत्वाऽर्थातिष्ठदशाङ्गुलमि'त्यादिश्रुतिभ्यः सर्वत्र सर्वेषु जगद्गतपदार्थेषु सर्वदा सर्वकालं स्थितस्तिष्ठत्येव यत्तत्सत्यमिति शेषः, तर्हि पाषाणस्तम्भ एव कुत आविर्भूतस्तत्राह दैवादिति, पु-

नरेवं मत्स्यपि तादृक्प्रपञ्चाश्रयस्तादृगिन्द्रराज्यलाभेपि सन्तो-
 षमप्राप्तोऽत एव प्रपञ्चस्य संसारस्यैवाश्रयः संबन्धो विद्यते-
 ऽस्य तथाविधः सन्नत एव नास्तित्वं प्रपञ्चव्यतिरिक्त ईश्वरो
 नास्ति तद्व्यापको न विद्यते यस्य तस्य भावस्तत्त्वं गमितः
 प्राप्तः प्रपञ्चसुखलाभेन तद्व्यतिरिक्तं ब्रह्मसुखं नास्तीति निश्चय-
 वानित्यर्थः, यद्यतः कारणादतो दैवात्सोपाधित्वेन स्वाद-
 ष्टकर्मतो हेतोर्हिरण्यकशिपुर्दैवाद्वा पाषाणपिण्डेपि पाषाणस्या-
 श्मनः पिण्डो विग्रहः स्तम्भ इत्यर्थः, तस्मिन्नपि तस्मिन्नेव, अपि-
 शब्दात्सचेतनेषु तु व्यक्तिः प्रसिद्धैवेति जडेपि तदाविर्भावेन स-
 र्वत्र सर्वदाविर्भावः सूचितः, व्यक्तिं प्रकटतामुपसमीपे एव हिर-
 ण्यकशिपोरागतः प्राप्तः, तत्सर्वं समस्तं चरितं निजजनप्रह्ला-
 दहेतोर्निजः स्वीयो यो जनः पुरुषः स्वभक्तजन इत्यर्थः, एवं-
 भूतो यः प्रह्लादः प्रह्लादनामा हिरण्यकशिपोरेव पुत्रः स एव हे-
 तुर्निमित्तं तस्मात्कृतमाचरितमिति लौकिकार्थः । परमार्थे तु ननु
 व्यवहारदृष्ट्या पुरुषस्य परमार्थदृष्ट्या ब्रह्मरूपस्य सर्वकारण-
 त्वात्मवत्त्वं व्याप्तौ सखां मोहांशरूपवृत्तिविशेषभूतायां ब्रह्माह-
 मस्मीति वृत्तावेव कुतोभिव्यक्तिर्दृश्यत इत्याशङ्क्यानन्दहेतुतयेति
 दर्शयन्नाह सर्वत्रैवेति, नरहरिव्यवहारदृष्ट्या नरो जीवः पर-
 मार्थदृष्ट्या हरिः परमात्मेत्युभयरूप आत्मा सर्वत्र स-
 र्ववृत्तिषु सामान्यरूपेण सदा सर्वकालं स्थित एव ति-
 ष्ठत्येव यदेवमुच्यते तत्सत्यं तर्हि कुतो ब्रह्माहमस्मीति
 वृत्तावेवाभिव्यक्तिर्भवतीत्युच्यते तत्राह दैवादिति, यद्य-
 स्मात्कारणाद्धिरण्यकशिपुर्हिरण्यमिव प्रकाशबहुलमन्तःकरणं
 सत्त्वगुणकार्यभूतं कशिपुरिवात्मविस्मृतिरूपनिद्रासामग्रीव यस्य
 स तथोक्तो मोहः स नास्तित्वं स्वस्माज्जगतश्चान्यद्वस्तु न वि-

द्यते यस्य मोहस्य तस्य भावस्तत्त्वं गमितः प्राप्तः मन्गमशब्दा-
त्तारकादित्वादितच् तत्र हेतुस्तादृक्प्रपञ्चाश्रयस्तादृग्यथा प्रप-
ञ्चातीतात्मप्रतीतिर्न स्यात्तथा प्रपञ्चस्य संसारस्याश्रय सेवनं
यस्य स तथोक्तः पुनः सामान्यरूपेण सर्वत्र सदा विद्यमानत्वेऽपि
अमौ व्यवहारपरमार्थदृशो नरहरिर्जीवब्रह्माभयरूपो देवाच्छूव-
णादिजनितादृष्टसंस्कारात्पापाणां पिण्डोऽपि पापाणसदृशस्यात्यन्त-
जडस्य मोहस्पेत्यर्थः, पिण्डोऽवयवविशेषो ब्रह्माहमस्मीति सा-
क्षात्काररूपवृत्तिविशेषस्तास्मिन्नेव व्यक्तिं प्रत्यक्षतामुपागतः प्राप्तः,
तत्सर्वं समस्तं चरितं कौतुकमाश्चर्यरूपं निजजनप्रह्लादहेतोः कृतं
निजात्स्वस्माज्जनं जन्म यस्य स तथाविधो यः प्रह्लादः प्रकृष्टो
ह्लादः सुखं विद्यानन्द इति यावद्, यद्वा निजं स्वीयं जनं जन्म-
यस्मात्स ब्रह्मानन्दाविर्भावकारणभूतो विद्यानन्दः स एव हेतु-
निमित्तं स्यात्कृतमाचरितं किलेति निश्चयेन ज्ञातव्यमानन्द-
व्यक्त्याधिक्यपूर्वकमात्माभिव्यज्यते प्रमारूपवृत्तौ, इतरासु तु
सच्चिन्मात्ररूपेणेत्ययमेव विशेष इति भावः ॥ ६ ॥

इदानीं साधनपूर्वमेतत्पाठे फलमाह ।

जित्वेन्द्रियरिपुषट्कं हृदि गायति वारषट्कं चेत् ।

एतन्नरहरिषट्कं विकारषट्कं निवारयति ॥ ७ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारे नरहरिपङ्कमष्टाचत्वारिंशम ॥ ४८ ॥

जित्वेति । हे शिष्य इन्द्रियरिपुषट्कमिन्द्रियाणां श्रोत्रादिका-
नां मनःसहितानां रिपूणां पण्णां समूह इन्द्रियारिपुषट्कं जि-
त्वा नियम्यैतादृकं नरहरिषट्कं नरहरिर्जीवब्रह्माभयरूपश्चिदा-
त्मा तस्य लीलाप्रतिपादकं पण्णां श्लोकानां समूहरूपं प्रकरणं
वारषट्कं षड्वारं हृद्यन्तःकरणे गायति पठति चेद्यदि हृदीति-

पदेन विचारपूर्वमिति ज्ञेयं, तर्हि विकारपदकं विकाराणां कामादीनां शोकमोहादीनामपि साक्षित्वसहितानां कोशानां चापि 'जायत' इत्यादीनां यास्कपठितानां च विकाराणां च पदकं षणां समूहं निवारयति निवर्त्तयति ॥ ७ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यद्विवाकरविरचितायां बोधसाराथदीप्तौ
नरहरिपदकार्यप्रकाशोऽष्टाचत्वारिंशः ॥ ४८ ॥

अथोन्मत्तप्रलापशतकम् ।

एवं नरहरिषट्कं निरूप्येदानीं विदुषां विनोदाय मूढानां विरुद्धार्थप्रतीतिजनकत्वादुन्मत्तप्रलापशतकारुण्यं प्रकरणमभिधानः शतश्लोकं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथोन्मत्तप्रलापशतकम् ।

अथेति । अथ नरहरिषट्कनिरूपणानन्तरमुन्मत्तप्रलापशतकमुन्मत्तस्योन्मन्यवस्थां प्राप्तस्य यः प्रलापो लोकप्रतीत्या निरर्थकवाग्व्यापारस्तस्य निरूपकं शतकं शतश्लोकसमूहरूपं प्रकरणं निरूप्यत इति शेषः, तत्राद्यावुन्मत्तप्रलापत्वेनैतदुपेक्षान कर्त्तव्येत्याशयेनैतदर्थविचारणाय सज्जनबुद्धीः प्रार्थयति ।

शुद्धबोधसुधास्वादी प्रलपामि प्रमत्तवत् ।

तत्प्रलापनिगूढार्थं शोधयन्तु सतां धियः ॥ १ ॥

शुद्धेति । हे शिष्य शुद्धबोधसुधास्वादी शुद्धो बोद्धवोध्य-
बोध्यरूपत्रिपुटीरहितो यो बोधश्चिन्मात्रस्वरूप आत्मा स एव
सुधाऽमृतं तत्सेवेनेन मरणनिवृत्तेः सुखरूपत्वाच्च तस्या आस्वा-
दोऽनुभवस्तद्गानहं प्रमत्तवत्प्रमतो मद्यादिपानेन यथा प्रलपति तद्व-
त्प्रलपामि लोकप्रतीत्या निरर्थकं वदामि तथापि तत्र प्रलापत्वं

न सम्भाव्यमित्याह तदिति, सतां सज्जनानां मुमुक्षूणामित्यर्थः,
धियो मतयस्तत्प्रलापनिगूढार्थं तस्यात्मसुखानुभविनो मम यः
प्रलापोऽर्थहीनत्वेन प्रतीयमानं भाषणं तांस्मन्निगूढो गुप्तः
स्थूलधियामनवगम्योऽर्थस्तात्पर्यं तं शोधयन्तु विचारयन्तु
इति प्रार्थना, अस्मिन्प्रकरणे श्रद्धादिगुणसंपन्ना मुमुक्षव एवा-
धिकारिण इति भावः ॥ १ ॥

एवं प्रार्थयित्वा तमेव प्रतिज्ञातं प्रलापं निरूपयितुं शा-
स्त्रेषु कामादिविकाराणां मोक्षादीष्टपरिपन्थित्वेनाभिहितत्वात्त-
द्विरुद्धन्तेषामेव मोक्षोपायत्वं प्रदर्शयन्प्रतिजानीते ।

कामः क्रोधश्च लोभश्च मोहश्च मदमत्सरौ ।

संसारताका यद्वत्तथा तद्विवृतिं शृणु ॥ २ ॥

काम इति । कामोऽभिलाषः क्रोधस्तत्प्रतिबन्धे सति तस्यैव
परिणामः कोपो लोभश्च प्राप्तोऽपि विषये तृप्त्यभावरूपो विकारो
मोहश्च पूर्वापराननुसन्धानरूपो विकारो मदमत्सरौ मदश्च
स्वोत्कृष्टवबुद्धिरूपो विकारो मत्सरश्च स्वान्येषूत्कर्षासहनरू-
पो विकार एते सर्वे मोक्षपरिपन्थित्वेन शास्त्रे प्रतिपादिता
अपि ते यद्वद्यथा संसारतारकाः संसाराद्भवात्तारयन्ति उद्ध-
रन्ति तथा तद्वत्तद्विवृतिं तेषां विवृतिं व्याख्यां कामादिपदा-
र्थानां विवरणमित्यर्थः, शृणु अवधारय ॥ २ ॥

तत्र तावदादौ कामस्य मोक्षोपायत्वं वदन्प्रलयति ।

विश्रान्तिसुन्दरीसङ्गरतिलावण्यलम्पटाः ।

एकान्तालीलाचतुराः कामिनो मुक्तिगामिनः ॥ ३ ॥

विश्रान्तीति । हे शिष्य विश्रान्तिसुन्दरीसङ्गरतिलावण्यलं-
पटा विश्रम्यतेऽनया सा विश्रान्तिर्विश्रामहेतुभूता या सुन्द-

री रमणीया स्त्रीसर्थः, तस्याः सङ्गः संयोगो रतिश्च तस्यां
 रमणं लावण्यं च सौन्दर्यं च तस्या एव तेषु लम्पटा लुब्धा
 अत एव एकान्तलीलाचतुरा एकान्ते निर्जने स्थाने या लीला
 मैथुनक्रीडा तस्यां चतुराः कुशला एवंविधा ये कामिनः कामो-
 ऽभिलाषो येषामस्ति ते तथोक्तास्ते मुक्तिगामिनो मुक्तिं मोक्षं
 गच्छन्ति प्राप्नुवन्ति ते तथोक्ताः सन्तीति लौकिकार्थः । प-
 रमार्थे तु विश्रम्यते समस्तविक्षेपराहित्येन परमानन्दः प्राप्यते-
 ऽनया सा विश्रान्तिरहं ब्रह्मास्मीति जीवब्रह्मैक्य विषयसाक्षा-
 त्काररूपा प्रमा रूपा वृत्तिः सैव सुन्दरी सुखरूपत्वाद्रमणीया त-
 स्याः सङ्गः संयोगो रतिश्च तस्यां रमणं लावण्यं सौन्दर्यं च त-
 स्यास्तापत्रयनिवृत्त्या सुखस्पर्शरूपत्वमित्यर्थः, तेषु लम्पटा
 आसक्ता अत एवैकान्तलीलाचतुरा एकान्ते विजने देशे या
 लीलास्तस्यां द्वैतनिषेधकैकत्वस्य लयावधिभूतब्रह्मणि या सहज-
 समाधिरूपा क्रीडा तस्यां कुशला इति भावः, एतादृशाः कामि-
 नः कामो ब्रह्मसुखानुभव एवाभिलाषो विद्यते येषान्ते तथाभू-
 ता मुक्तिगामिनो मुक्तिं मोक्षं गच्छन्ति प्राप्नुवन्ति ते तथावि-
 धा भवन्ति एवमुत्तरत्र लौकिकार्थो यथायथमूहः, परमार्थस्तु
 व्याख्यास्यत एव ॥ ३ ॥

इदानीं क्रोधे तद्दर्शयन्प्रलपति ।

यद्वलान्मोहदैत्यस्य योगी नरहरिः स्वयम् ।

वक्षो विदारयाञ्चक्रे स क्रोधो मुक्तिसाधनम् ॥४॥

यद्वलादिति । हे शिष्य यद्वलाद्यस्य क्रोधस्य बलादाश्रया-
 योगी योगो जीवब्रह्मैक्यविषयं ज्ञानं विद्यतेऽस्य स तथो-
 क्तः स्वयमात्मा नरहरिर्नरो व्यवहारदृष्ट्या वैराग्यादिसा-
 धनसम्पन्नो जीवः परमार्थदृशा हरिः सर्वद्वैतहरणशीलं ब्रह्मे-

त्येवमुभयरूपो भूत्वा मोहदैत्यस्य मोहो मूलाऽज्ञानं स एव दै-
त्योऽसुरस्तस्य वक्षस्तज्जीवनकारणं जीवब्रह्मणोरन्योन्या-
रोपरूपं ग्रन्थ्यपरपर्यायं विदारयाञ्चक्रे चिच्छन्द स उक्तल-
क्षणः क्रोधः कोपो मुक्तिसाधनं मुक्तेर्मोक्षस्य साधनं करण-
मस्तीति निश्चेतव्यम् ॥ ४ ॥

इदानीं क्रोधाविशेषस्यैव द्वेषस्य मोक्षोपायत्वं वदन्प्रलपति ।

भ्रुकुटीकुटिलं यस्य मुखमीक्षितुमक्षमाः ।

कामलोभादयो भावः स द्वेषी केशवप्रियः ॥ ५ ॥

भ्रुकुटीकुटिलमिति । कामलोभादयः कामोऽप्राप्तवस्तु-
न्यभिलाषो लोभश्च प्राप्तेऽप्यसन्तोष एतावादी प्रथमौ येषां ते
तथोक्ता भावा विकारा भ्रुकुटीकुटिलं विभृता जगतौ भ्रुवौ
सङ्कल्पविकल्पौ कुटिति विनाशयतीति भ्रुकुट्यहं ब्रह्मास्मीति
प्रमारूपा दृष्टस्तया कुटिलं वक्रं यस्य ज्ञानिनो मुखं चेतः
स्वात्मसुखानुभवसाधनभूतां चित्तदृष्टिमित्यर्थः, 'चेतोमुख' इति,
श्रुतेरीक्षितुमवलोकयितुं न क्षमाः समर्था न भवन्ति, किं पु-
नर्वक्तव्यं तत्र स्थातुं न समर्था इति । लोकेऽपि द्वेषवतो मुखं भ्रु-
कुटीकुटिलमिति प्रमिद्धिः, अतः स उक्तलक्षणो द्वेषी द्वेषो
ऽस्मीतिर्विद्यतेऽस्य स तथोक्तः पुरुषः कामादिषु दृष्टिषु द्वेष-
वानित्यर्थः, केशवप्रियः कं ब्रह्मसुखं तस्मिन्नेव प्रपञ्चविस्मरणेन
शेते निद्राति स केशवः परमात्मा तस्य प्रिय इष्ट आत्मरूपत्वा-
'त्प्रेयोऽन्यस्माच्च सर्वस्मादान्तरतरोऽयमात्मे'ति श्रुतेः ॥ ५ ॥

इदानीं रागद्वेषयोरपि तद्दर्शयन्प्रलपति ।

शाश्वते सुप्रसन्नानां नश्वरे भ्रुकुटीभृताम् ।

रागद्वेषवतां तात मुक्तिः करतलं स्थिता ॥ ६ ॥

शाश्वत इति । शाश्वते नित्यस्वरूपे ब्रह्मणि सुप्रसन्नानां
 सुष्ठु प्रसन्नाः सुप्रसन्ना रागिण इत्यर्थः, तेषां किञ्च नश्वरे वि-
 नाशिनि द्वैते भ्रुकुटीभृतां भ्रुकुटी वक्रभ्रुवं विभ्रति ते भ्रुकुटीभृ-
 तस्तेषां वक्रभ्रुवामिति यावद् एतादृशां रागद्वेषवतां रागद्वेषौ
 प्रीत्यप्रीती विद्येते एषां तेषां यद्यपि मुक्तिर्नास्तीति प्रतिपादि-
 तमन्यत्र तथाप्यस्मन्मते तेषां मुक्तिर्मोक्षः करतले हस्ततले
 स्थिता तिष्ठति तदधीना वर्तते हे तात हे शिष्य यस्मै कस्मै
 सा समर्प्यते तैस्तस्य सा प्राप्ता भवेत्तेषां तु तदपेक्षैव ना-
 स्तीति भावः ॥ ६ ॥

इदानीं लोभस्यापि मोक्षसाधनत्वं वदन्प्रलपति ।

मनः काचमणिं दत्त्वा ज्ञानचिन्तामणिं मुनिः ।

क्रीणाति येन लोभेन स लोभो मुक्तिसाधनम् ॥७॥

मन इति । मुनिर्ज्ञानी येन ज्ञानविषयिणा लोभेनाऽस-
 न्तोपेण मनःकाचमणिं मन एव काचमणिरिव तुच्छस्तं दत्त्वा
 समर्प्य ज्ञानचिन्तामणिं ज्ञानं जीवब्रह्मव्यापयो बोधः स एव
 चिन्तामणिरिव बहुमूल्यस्तं क्रीणाति अङ्गीकरोति स लोभो
 विद्वत्सु प्रसिद्धो लोभ इच्छा मुक्तिसाधनं मुक्तेर्मोक्षस्य सा-
 धनमुपायभूत एवास्ति अतो लोकशास्त्रेषु वेदान्ते च लोभस्य मु-
 क्तिसाधनभूतज्ञानप्रतिकूलत्वं यदुक्तं तदममञ्जसमेवेति भावः ॥७॥

इदानीं मोहस्यापि मोक्षसाधनतां वर्णयन्प्रलपति ।

येन वर्णाश्रमाचारदेहभोगधनादिकम् ।

विस्मरन्ति चितः प्रेम्णा स मोहः परमं पदम् ॥८॥

येनेति । हे शिष्य येन मोहेनाद्वैतात्मस्फुरणपूर्वकद्वैतास्फु-
 रणरूपेणेत्यर्थः, वर्णाश्रमाचारदेहभोगधनादिकं वर्णा ब्राह्मणा-

दय आश्रमाश्च ब्रह्मचर्यादय आचारश्च स्वस्ववर्णाश्रमवि-
हितकर्मानुष्ठानं देहश्च मनुष्यादिशरीरं भोगश्च तत्तदेहयोग्यः
सुखदुःखाद्विषाधनभूतो विषयो धनं सुवर्णादिकं द्रव्यमादि-
पदेन हस्त्यश्वराज्यादिकमत्र ग्राह्यं, तत्सर्वं चित्तश्चिन्मात्रात्मव-
स्तुनः प्रेम्णा स्नेहेन विस्मरन्ति न जानन्ति स मोह उक्तल-
क्षणो मोहोऽज्ञानं परमं कार्यकारणातीतं पदमात्मस्वरूप-
मस्तीति ज्ञेयम् ॥ ७ ॥

इदानीं मदस्यापि तद्दर्शयन्प्रलपति ।

मत्तो नान्यत्परं किञ्चिदहमेव महेश्वरः ।

अहमेवोत्तमश्चेति मदो मुक्तिप्रदो मतः ॥ ८ ॥

मत्त इति । मत्तोऽहंपदलक्ष्यात्कूटस्थात्परमन्यद्भिन्नं
श्रेष्ठं किञ्चित्किमपि नास्ति न विद्यते, नन्वीश्वरः श्रेष्ठोस्तीति चे-
त्तत्राहाऽहमेवेति अहमेवाहंपदलक्ष्यः कूटस्थचिन्मात्रात्मैव
महेश्वरः सर्वजगत्साक्षी परमात्माऽस्मि भवामि अतोऽहमेवोत्त-
मश्चाहंपदलक्ष्यः कूटस्थचिदात्मैवोत्तमः श्रेष्ठोऽस्मि भवामी-
त्येवं यो मदः स्वोत्कृष्टत्वबुद्धिरूपो निश्चयो मुक्तिप्रदो मोक्षसा-
धनभूतो मतो निश्चितो मुनिभिरिति शेषः ॥ ८ ॥

इदानीं मत्सरहीनादपि मत्सरिणः श्रेष्ठ्यं दर्शयन्प्रलपति ।

दृश्योत्कर्षं न सहते ज्ञानोत्कर्षवलात्तु यः ।

स तु सम्बत्सरशतं ज्येष्ठो निर्मत्सरान्मुने ॥ ९ ॥

दृश्योत्कर्षमिति । य आत्मनिष्ठ आत्मसाक्षात्कारवानि-
त्यर्थः, ज्ञानोत्कर्षवलाज्ज्ञानस्य जीवब्रह्मैक्यविषयकबोधस्याहं
ब्रह्मास्मीतिसाक्षात्काररूपस्य बलात्सामर्थ्यादाश्रयादित्यर्थः,
दृश्योत्कर्षं दृश्यस्य द्वैतस्योत्कर्षमाधिक्यं न सहते न समते

सतूक्तलक्षणो मत्सरवाञ्छिर्मत्सरान्मुनेर्निर्गतो निवृत्तो म-
त्सरः सुखदुःखादिद्वन्द्वमहनरूपो यस्मात्स मत्सरहीनः पुरुष-
स्तस्मात्संवत्सरशतं संवत्सराणां शतं यथा भवति तथा ज्येष्ठो
वृद्धोऽस्ति ॥ ९ ॥

इदानीं क्षमावतः सकाशादपि तद्रहितस्य श्रैष्ठ्यं दर्शय-
न्प्रलपति ।

क्षणं न क्षमते यस्तु बाह्यस्फुरणमक्षमी ।

तद्वामचरणाङ्गुष्ठे निबद्धाः क्षमिणां गुणाः ॥ १० ॥

क्षणमिति । यस्तु योऽपि ज्ञानी बाह्यस्फुरणं बाह्यानां दृश्यानां
स्फुरणं भानं घटादिपदार्थस्फुरणमित्यर्थः, क्षणं क्षणकालं न
क्षमते न सहते स उक्तविधोऽक्षमी क्षमाहीनोज्ञेयः, तद्वा-
मचरणाङ्गुष्ठे तस्योक्तविधस्याक्षमावतो वामः सव्यो यश्चरणः
पादस्तस्याङ्गुष्ठे निबद्धाः स्थिताः क्षमिणां दृश्यसत्त्वबुद्ध्या सु-
खदुःखक्षमावतां गुणा ये शास्त्रेषूक्तास्ते ज्ञेयाः, अयमाशयः-
बाह्यदृश्याऽक्षमावतां ज्ञानिनो 'ब्रह्मवेद ब्रह्मैव भवती'ति श्रुतेर्ब्रह्म-
रूपत्वं तस्यारोपाधिष्ठानरूपोऽपवादाधिष्ठानश्च द्वौपादौ कल्पि-
तांशावत ग्राह्यौ, तत्र च वामचरणपदेनारोपाधिष्ठानत्वरूपोऽशो-
ऽव ग्राह्यस्तत्राप्यङ्गुष्ठमदृशो योगोऽत्र ग्राह्यस्तीस्मिन्नेव क्षमित्वं
तद्गुणाश्चानुकूला अतस्तत्र निबद्धत्वं तेषामिति ॥ १० ॥

इदानीं वञ्चकेऽपि शिवप्रियत्वं दर्शयन्प्रलपति ।

कामादयो महाधूर्त्ता धूर्त्तितं यैर्जगन्नयम् ।

तान्धूर्त्तयति यो युक्त्या स धूर्तो धूर्जटिप्रियः ॥ ११ ॥

कामादय इति । कामादयः कामोऽभिलाष आदिमुख्यो
पेपां क्रोधादीनान्ते तथोक्तास्ते महाधूर्त्ता महान्तः श्रेष्ठाः

धूर्त्ता वञ्चकाः सन्ति कुत इत्यतः आह धूर्तितमिनि, यैः काम-
क्रोधादिभिर्जगन्नयं जगतां लोकानां त्रयं त्रिकं धूर्तितं वञ्चित-
मस्ति, किञ्च यो ज्ञानी तान्कामादीन्महाधूर्त्तान्युत्त्या प्रथमं
जगद्विषयवैरस्यप्रदर्शनाख्ययुत्त्या ततो मनोनिरोधाख्ययोगयु-
त्त्या ततः परं तद्विषयासत्त्वप्रदर्शनयुत्त्या धूर्त्तयति वञ्चयति
स उक्तविधो धूर्तो वञ्चकोऽयं ज्ञानिरूपो धूर्जटिप्रियो धूर्जटेः
शिवस्य प्रिय इष्टः स्वात्मत्वादिति भावः ॥ ११ ॥

इदानीं कपटिनोपि मुक्त्यधिकारित्वं प्रतिपादयन्प्रलपति ।

यो लालयति लोभादीनन्तर्मूलानि कृन्तति ।

बहिरन्योन्य एवान्तर्मुक्तिमेति कपट्यसौ ॥ १२ ॥

य इति । यो ज्ञानी लोभादील्लोभो प्राप्तेषु विषयेऽतृ-
प्तिरूपो विकार आर्दिर्येषान्ते कामादयस्तान्विकाराल्लाल-
यति तत्तद्विषयप्रदानेन पालयति व्यवहारदृष्ट्याऽन्तरन्तरे
आत्मानात्मविवेचनं कृत्वाऽत्मनः पृथगमत्त्वप्रतीत्या तेषां
कामादीनां मूलानि अज्ञानं काम्यवामनाश्च तदाश्रिताः कृन्तति
कर्तयति अतो बहिर्लोकदृष्ट्याऽन्यो भिन्नः कामादिविकार-
वानिव प्रतीयमानोऽन्तरन्तरेऽन्य एव भिन्न एव कामादि-
विकारहीन एव वर्तमानोऽस्ति अतोऽसावुक्तविधः पुरुषः
कपटी च्छली मुक्तिं मोक्षमेति प्राप्नोति ॥ १२ ॥

इदानीं पिशुनस्यापि मोक्षः स्यादिति ब्रुवन्प्रलपति ।

गुणात्मकेषु सर्वेषु दोषमेवान्तरात्मनः ।

कर्णे जपति यो नित्यं पिशुनोऽसौ विमुक्तिभाक् ॥ १३ ॥

गुणात्मकैष्विति । यो ज्ञानी गुणात्मकेषु गुणाः सत्त्व-
रजस्तमोभिश्च आत्मा स्वरूपं येषान्ते तथोक्तास्तेषु भावेषु प-

दार्थेषु दोषमेवानित्यत्वं दुःखप्रदत्वं स्वबन्धकत्वादिरूपं दोषं
केवलमन्तरात्मनः प्रत्यक्साक्षिचिन्मात्ररूपस्यात्मनः कर्णे श्र-
वणवृत्तौ नित्यं सर्वदा जपति सूचयति असावुक्तविधः पिशुनो
दोषसूचको विमुक्तिभाग्विमुक्तिं विदेहमुक्तिं भजते सेवते
सोतथोक्त मोक्षाधिकारीत्यर्थः, भवति ॥ १३ ॥

इदानीं परापवादिनोपि परमगतिर्भवतीति सूचयन्प्रल-
पति ।

परापवाद एवास्ति हृदये यस्य सर्वदा ।

पराङ्मतिं गतो दृष्टः स मया मुनिशेखरः ॥ १४ ॥

परापावाद इति । हे शिष्य यस्य ज्ञानिनो हृदयेऽन्तःकरणे प-
रापवाद एव परस्यान्यस्याऽज्ञानस्य तत्कार्यस्य च जगतोऽप-
वादो निषेध एव सर्वदा नित्यमस्ति स उक्तलक्षणः परापवादी
मुनिशेखरो मुनिषु ज्ञानिषु शेखर इवोच्चतरः परामुत्कृष्टां ग-
तिं स्थितिं जीवब्रह्मैक्यरूपां स्थितिमित्यर्थः, गतः प्राप्तो मयोन्म-
त्तेन दृष्टोऽवलोकितः ॥ १४ ॥

इदानीं मोक्षप्राप्तिर्भवति मिथ्यावादिनामिति ब्रुवन्प्रल-
पति ।

मिथ्यैवेदं जगत्सर्वमिति निश्चितचेतसाम् ।

स मिथ्यावादिनां लोको दुर्लभः सत्यवादिनः ॥ १५ ॥

मिथ्यैवेदमिति । हे शिष्य इदं दृश्यं सर्वं समस्तमपि जगद्वि-
श्वं मिथ्यैव भ्रममात्रमेवेत्येवं निश्चितचेतसां निश्चितं निश्चय-
वच्चेतोन्तःकरणं येषां तेषां मिथ्यावादिनां समस्तं जगन्मिथ्या
भ्रममात्रमित्येवं जिज्ञासून्प्रति वदन्तीति ते मिथ्यावादिनस्ते-
षां लोको जीवब्रह्मैक्यविषयं साक्षात्काररूपं ज्ञानं प्राप्यते

स बोधः सखवादिनामिदं जगत्समिति ये वदन्ति लोकान्प्रति
ते सखवादिनस्तेषां यद्वा लोकप्रत्यक्षा ये सखवक्तारस्तेषाम-
पि बाङ्मात्रस्य मिथ्याविषयत्वाद्दुर्लभो दुष्पापोऽस्तीति
ज्ञेयः ॥ १५ ॥

इदानीमाचारवतां मोक्षो न स्यादिति तद्रहितानामेव स-
स्यादिति कथयन्प्रलपति ।

नैव किञ्चित्करोमीति यः सदाचारवर्जितः ।

आचारिणो न गच्छन्ति तस्यानाचारिणो गतिम् ॥ १६ ॥

नैवेति । हे शिष्य ग्रहमहंपदलक्ष्यः प्रत्यगात्मा कर्तृशब्दवा-
च्यबुद्धिसाक्षी किञ्चित्किमपि कार्यं नैवकरोमि नैव सम्पाद-
यामीत्येवं योऽसङ्गात्मानुसन्धानवान्प्रसिद्धः कोपि पुरुषः
सदाचारवर्जितः सदा सर्वकालमाचारेण विहितकर्मकर्तृत्वेन
रहितोऽस्ति किन्तु विहितकर्मकर्तृत्वं विज्ञानमये बाधिते बा-
धितमेव कर्तृत्वं सदा पश्यतीत्यर्थः, अन्यस्य शुभाशुभकर्माणि
अन्यस्मिन्नारोपितेऽन्यप्रायश्चित्तेनान्यस्मिन्पापनिवृत्तिरित्यतिप्र-
सङ्गेन विज्ञानमयस्य कर्मादिकं कर्तृत्वादिकं चात्मन्यसम्भा-
व्यमित्यनुसन्धान इति भावः, तस्यानाचारिण उक्तविधस्या-
चारवर्जितस्य या गतिर्मोक्षरूपा शास्त्रेषु प्रतिपाद्यते तां गतिमा-
चारिणो विज्ञानमयस्य कर्तृत्वं विदात्मनि समारोप्य कर्तृत्वा-
भिमानिनो न गच्छन्ति प्राप्नुवन्ति ॥ १६ ॥

इदानीं मित्रद्रोहिणामपि मोक्षो भवतीति प्रतिपादयन्प्रल-
पति ।

पूर्वं यानि च मित्ताणि विचारादीनि तान्यपि ।

विहाय तत्परं यातो मित्रद्रोही स मुच्यते ॥ १७ ॥

पूर्वमिति । लोकशास्त्रे मित्रद्रोहिणां मोक्षो नास्ति प्रत्युत नरक एव भवेदिति प्रतिपादितं यद्यपि तथाप्यस्मन्मतं शृणु हे शिष्य पूर्वमात्मनाक्षात्कारात्प्राप्त्यानि शास्त्रेषु प्रसिद्धानि विचारादीनि विचार आत्मानात्मविवेक आदिः प्रथमो येषां तानि आदिपदेन श्रवणादीनि नियमादीनि च योगसाधनानि ग्राह्याणि तानि सर्वाणि मोक्षरूपेष्टसम्पादनानुकूलतया मित्राणि सखायस्तान्यपि मुक्तिसिद्धौ निष्प्रयोजकतया विहाय परित्यज्य वर्त्तमानः सन्तद्विद्वत्सु प्रत्यक्षानुभवसिद्धं परं कार्यकारणास्पृष्टमात्मस्वरूपं ब्रह्माभिन्नो यातः प्राप्तो भवति स उक्तलक्षणां मित्रद्रोही मित्राणि हितकारीणि यमादिश्रवणादीनि द्रुह्यतीति मित्रद्रोही स्वात्ममुखानुसन्धानखण्डनहेतुत्वात्तन्नाशक इत्यर्थः, मुच्यते मुक्तो भवति ॥ १७ ॥

इदानीं मायोपजीविनामैन्द्रजालिकानां नरकप्राप्तिरूपा दुर्गतिः शास्त्रेषु प्रतिपादिताऽत्र तूत्तमस्तेषामेव मुक्तिर्भवतीति तद्विरुद्धं प्रतिपादयन्प्रलपति ।

पञ्चभूतात्मकं विश्वं निर्मितं येन मायया ।

स एव हि मया दृष्टो मायावी मुक्तिभाजनम् ॥ १८ ॥

पञ्चभूतेति । येन प्रत्यगभिन्नब्रह्मरूपेण कर्त्रा मायया स्वस्यैव जगत्सर्जनेच्छारूपया शक्त्या सत्त्वामत्वादिरूपैरनिर्वचनीयत्वान्मायात्वं तस्यास्तिया कारणरूपया पञ्चभूतात्मकं पञ्चसंख्यानि यानि भूतान्याकाशादीनि तान्येवात्मा स्वरूपं यस्य तत्तथाविधं विश्वं जगन्ननिर्मितमुत्पादितं स एवोक्तलक्षण एव केवलं मायावी मायोपकरणवान्निहि प्रसिद्धो विद्वत्सु शास्त्रेषु च प्रयोक्तृप्रकारपायाविस्वरूपवेत्ता मुक्तिभाजनं मुक्तेर्मोक्षस्य भाजनं पात्रभूतो दृष्टो निश्चितोऽतः शास्त्रे तादृशस्य नरको भव-

तीति प्रतिपादितं तदममञ्जसमेवेति भावः ॥ १८ ॥

इदानीं कृत्तज्ञानामुत्तमगतिः कृत्तज्ञानामधोगतिश्च भवती-
त्यन्यशास्त्रेषु प्रतिपादितमत्र तून्मत्तस्तद्वैपरीत्यं प्रतिपादयन्प्रल-
पति ॥

स्वेच्छयैव कृतं विश्वं स्वेच्छयैव निहन्ति यः ।

कृतज्ञादपि पूज्योऽसौ कृतघ्नो मोक्षमश्नुते ॥ १९ ॥

स्वेच्छयैवेति । हे शिष्य येन ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मना कर्त्रा
स्वेच्छयैव स्वस्यात्मन इच्छयैव काङ्क्षयैव विश्वं जगत्कृतं निर्मि-
तमस्ति 'सोऽकामयते'ति श्रुतेः, तथा यः प्रत्यगभिन्नब्रह्मस्वरूपः
स्वेच्छयैव स्वात्मकाङ्क्षयैव न त्वन्यात्किमपि करणान्तरमपेक्षत
इत्यर्थः, विश्वं जगन्नहन्ति नाशयति मानोरधिकप्रासादादिव-
दित्यर्थः, अतोऽसावुक्तलक्षणः कृतघ्नः कृतं विश्वं हन्ति नाश-
यतीति कृतघ्नः पुरुषविशेषः कृतज्ञादपि कृतं जानातीति
कृतज्ञस्तस्मात्कृतं वचुरपि पूज्य आदरणीयोऽर्च्योऽममुक्षूणा-
मिति शेषः, आस्त किञ्च स कृतघ्नो मोक्षं मुक्तिमश्नुते
कृतसत्त्वप्रतीतिपूर्वककृतज्ञत्वादपि कृतासत्त्वप्रतीतिरूपं कृतघ्नत्वं
श्रेष्ठमिति भावः ॥ १९ ॥

इदानीमभिमानवतां मुक्तिर्नास्तीति प्रतिपादितमन्यशा-
स्त्रेषु तद्रहितानां तु सा स्यादित्येवमपि अत्र तून्मत्तस्तद्विरुद्धं
कथयन्प्रलपति ।

आश्चर्यं योऽभिमन्येत जीव आत्मानमीश्वरम् ।

सोऽभिमानी गतिं याति निरहङ्कारदुर्लभाम् ॥ २० ॥

आश्चर्यामिति । हे शिष्य यो लोकप्रसिद्धो जीवः साधिष्ठान-
बुद्धिस्थचिदाभासो देहद्वयवान्नात्मानं स्वं विविच्यति शेषः,

देहत्रयात्पृथक्कृत्येसर्थः, ईश्वरमीशनादिशक्तिमन्तं परमात्मान-
मभिमन्येत सर्वावस्थासु मन्यते स उक्तविधोऽभिमान्यभिमा-
नवान् निरहङ्कारदुर्लभामहङ्कारसत्त्वप्रतीतिपूर्वकत्वान्निरहङ्कार-
वतः पुरुषस्य दुर्लभां दुष्प्रापां गतिं स्थितिं मुक्तिरूपामवस्था-
मिसर्थः, याति प्राप्नोति ॥ २० ॥

इदानीं परगुणेषु दोषदर्शिनां परनिन्दकानां स्वस्तावकानां
च नरकपातोऽन्यशास्त्रेषु प्रतिपादितोऽत्र तून्मत्तस्तेषामेव मुक्ति-
र्भवतीति प्रतिपादयन्ताद्विरुद्धं प्रलपति ।

गुणेषु दोषं पश्यन्तो विश्वमात्रविनिन्दकाः ।

आत्मस्तुतिपरा यान्ति नित्यं वैकुण्ठमन्दिरम् ॥ २१ ॥

गुणेष्विति । गुणेषु मायागुणेषु सत्त्वरजस्तमोभिधेषु तत्कार्येषु
ज्ञान्यादिवृत्तिष्वपि दोषं स्वात्मसुखानुसन्धानविरोधित्वरूपं दु-
ष्टस्वभावं पश्यन्तोऽवलोकयन्तः, किञ्च विश्वमात्रविनिन्दका
विश्वमात्रस्य समस्तजगतो विनिन्दका अतिशयेन निन्दाक-
र्त्तारो ये सन्ति । किञ्चात्मस्तुतिपरा आत्मनो ब्रह्माभिन्नप्र-
त्यागात्मन एव स्तुतिः स्तोत्रं तस्यां परा आसक्ता ये सन्ति
ते त्रयोपि नित्यं सर्वदा वर्त्तमानं यतो जयविजयौ पतितौ
सत्त्वनित्य एव ततो विलक्षणमिति यावद् वैकुण्ठमन्दिरं विशे-
षेण कुण्ठा कुण्ठिता बुद्धिर्यत्र ताद्विकुण्ठमात्मस्वरूपं विकुण्ठमेव
वैकुण्ठं तदेव मन्दिरं जीवानामालयरूपं ब्रह्माभिन्नप्रत्यागात्मचैत-
न्यं यान्ति प्राप्नुवन्ति ॥ २१ ॥

इदानीमन्यशास्त्रे दाम्भिकानां नरकप्राप्तिर्भवतीति प्रति-
पादितमत्र तून्मत्तस्तेषामेव मुक्तस्वरूपत्वेन शिवप्रियत्वं प्रति-
पादयन्प्रलपति ।

बुध्वापि शुद्धमात्मानं व्यावहारिकलोकवत् ।

करोति न करोमीति दम्भकृच्छम्भुवल्लभः ॥ २२ ॥

बुध्वेति । यो ज्ञानी शुद्धं कर्तृत्वाद्यस्पृष्टमसङ्गमात्मानं
ब्रह्माभिन्नाचिदात्मानमहं कूटस्थोऽसङ्गोऽस्मि अतोहं किञ्चि-
दपि विहितं प्रतिषिद्धं वा न करोमीति बुध्वा विज्ञाय
व्यावहारिकलोकवद्व्यवहारं व्यापारमाचरन्तीति व्यावहा-
रिकाः कर्तृत्वाभिमानिनो मूढा इत्यर्थः, ते तथाभूता ये लोका
जनास्ते यथा कुर्वन्ति आचरन्ति तद्वत्करोति आचरति लो-
कप्रदर्शनायेति यावत्, लोकेपि लोकप्रदर्शनाय कर्माचरणं
दम्भशब्देनोच्यतेऽतः स एवंप्रकारो दम्भकृद्दम्भं छलं
करोतीति स तथोक्तः शम्भुवल्लभः शं सुखं भवत्यस्मादिति श-
म्भुर्जगदानन्दकरो ब्रह्माभिन्नः प्रत्यगात्मा तस्य प्रियः स प्रियो
यस्येति वा स तथोक्त आत्मत्वात्प्रेयोऽन्यस्माच्च सर्वस्मादा-
न्तरतरोऽयमात्मेति श्रुतेरस्तीति ज्ञेयः ॥ २२ ॥

इदानीं लोकेषु शास्त्रेषु च घातकानां दुर्गतिर्भवतीति
प्रसिद्धमत्र तून्मत्तस्तद्विपरीतं प्रदर्शयन्प्रलपति ।

बोधखड्गेन तीक्ष्णेन मोहाहङ्कारदुर्धियाम् ।

घातकः घातकं हन्ति पूर्वजन्मशतार्जितम् ॥ २३ ॥

बोधखड्गेनेति । यो ज्ञानी तीक्ष्णेन तीव्रेणाज्ञानभेदनस-
मर्थेनेत्यर्थः, बोधखड्गेन बोधो महावाक्यजन्यं प्रत्यगभिन्नब्रह्म-
साक्षात्कारज्ञानं स एव खड्गोऽसिस्तेन मोहाहङ्कारदुर्धियां
मोहोऽज्ञानमहङ्कारस्तत्कार्येषु तादात्म्यप्रतीतिरूपाऽहङ्कृतिदु-
र्धियो विषयवासनाविदूषिता मतयस्तासां घातको नाशको
ऽस्ति पूर्वजन्मशतार्जितं पूर्वाण्यतीतानि यानि जन्मानि

जननानि तेषां शतानि अङ्ख्यजन्मानीत्यर्थः, तेष्वर्जितं सम्पादितं पातकं पापं हन्ति नाशयति उक्तविधो घातकोऽन्येषां पातकानां नाशयति किं पुनर्बक्तव्यं तस्य पापं नास्तीति भावः ॥२३॥

इदानीं विश्वासघातिनां नरकप्राप्तिर्भवतीति प्रतिपादितमत्र तून्मत्तस्तद्विपरीतं प्रतिपादयन्प्रलपति ।

अहङ्कारं हरिरहं ब्रह्मैवाहमहं शिवः ।

इति विश्वास्य हन्तारः पुण्या विश्वस्तघातकाः ॥२४॥

अहङ्कारमिति । अहमहंपदलक्ष्यः स एव ब्रह्मणोऽभिन्नत्वाद्भारिः सर्वदुःखहरणशीलत्वाद्भारिर्विष्णुर्गस्मि किञ्चाहमहंपदलक्ष्यो ब्रह्माभिन्नः प्रत्यगात्मा ब्रह्मैव सर्वजगत्तत्त्वस्योभयत्रावैशिष्यात्प्रजापतिरस्मि किञ्चाहमहंपदलक्ष्यो ब्रह्माभिन्नः प्रत्यगात्माऽऽनन्दरूपत्वात्समस्तजगन्नाशाधिष्ठानत्वाच्च शिवो रुद्रोऽस्मीत्येवं विश्वास्य विश्वासं दत्त्वा हन्तारो नाशका ये भवन्ति अहंकारस्य मामयं वर्धयतीत्येवं विश्वासमुत्पाद्य घातयन्तीत्यर्थः, ते विश्वस्तघातका विश्वस्तस्य विश्वासवतो घातका नाशकाः पुण्याः पवित्राः सन्तीति ज्ञेयं, यत्पुनर्विश्वासघातिनां नरकप्राप्तिर्भवतीति प्रतिपादितं तदगमञ्जसमेवेति भावः ॥ २४ ॥

इदानीं कर्मभ्रष्टानां पुण्यपापचिन्तारहितानां लोके पङ्क्तिबहिष्कृतत्वं दृश्यते शास्त्रेषु च तेषां नरकप्राप्तिः श्रूयतेऽत्र तून्मत्तस्तद्विपरीतं प्रलपति ।

मुक्तो विधिनिषेधाभ्यां निश्चिन्तः स्वेच्छया चरन् ।

कर्मठानामपाङ्केयः सोऽस्माकं पङ्क्तिपावनः ॥ २५ ॥

मुक्त इति । हे शिष्य यो ज्ञानी विधिनिषेधाभ्यां विधिर्हुत-

शेषं भक्षयेद्, आजीवमग्निहोत्रं जुहुयादि'त्यादिरूपः कर्मसु प्रवर्तको वाक्यप्रयोगः, निषेधश्च 'न हि त्यात्सर्वा भूतानी'त्यादिरूपोऽनिष्टकर्मभ्यो निवृत्तिजनको वाक्यकदम्बस्ताभ्यां मुक्तोऽतीतो निश्चिन्तस्तत्फलस्वर्गनरकादिशङ्काशून्यो भूत्वा स्वेच्छया स्वस्यात्मनः सम्बन्धिनी येच्छा काङ्क्षा तथैव लोकोप विधिनिषेधाभावेन यथेच्छं चरन्प्रवर्त्तमानः सन्कर्मठानां कर्तृत्वसद्बुद्ध्या कर्मस्वास-सक्तानामपाङ्गेयः पङ्क्तौ साधुः पाङ्गेयः पङ्क्तियोग्य इत्यर्थः, अपाङ्गेयः पङ्क्तियोग्यो न भवतीति स तथोक्तो भवांत स उक्तलक्षणः पङ्क्तिबहिष्कृतः कर्मठानाम्, अस्माकं ज्ञानिनां जिज्ञासूनामपि पङ्क्तिपावनः पङ्क्तिं ज्ञानिनां जिज्ञासूनां च समूहं पावयति पवित्रयति स तथोक्तोऽस्मीति हेतोर्लोके शास्त्रं च तत्तस्यापाङ्गेयत्वं निरूप्यते तदममञ्जसमेवेति भावः ॥ २५ ॥

इदानीं मीमांसायामभिनिर्मुक्ताभ्युदितयानिन्दा क्रियतेऽत्र तुन्मत्तस्तद्विपरीतं प्रलपति ।

निन्दितावभिनिर्मुक्ताभ्युदितौ यौ तु तौ हि नः ।

पूतौ कर्माभिनिर्मुक्तोऽभ्युदितश्च चितौ सदा ॥ २६ ॥

निन्दिताविति । हे शिष्य यौ तु मीमांसायां प्रतिपादितावभिनिर्मुक्तोऽभ्युदितश्चेत्यभिधौ तौ च तत्र निन्दितौ गर्हितौ स्तस्तथापि कर्माभिनिर्मुक्तः कर्मभ्यो विहितनिषिद्धकर्मभ्योऽभितः सर्वभावेन निर्मुक्तोऽकर्तृब्रह्मभावं प्राप्तश्चिन्ता चिन्मात्रस्वरूपे ब्रह्मणि सदा सर्वकालमुदितश्चोदयं प्राप्तश्च भवति तावेतौ हि प्रसिद्धौ नोऽस्माकं मते पूतौ पवित्रौ स्तः ॥ २६ ॥

इदानीं धर्मशास्त्रे द्वारमाच्छाद्यांतांथभ्योप्यप्रदाय णिष्टपदार्थभोजनमेकलस्य नरकप्रदत्वेन हेतुना निषेधितमत्र तुन्मत्तस्तदेव परमपदप्रापकत्वेन विहितमित्येवं दर्शयन्प्रलपति ।

दत्त्वा द्वारि कपाटं यः खण्डलड्डुकवन्मुनिः ।

एकाकी मिष्टमश्नाति स याति परमां गतिम् ॥२७॥

दत्त्वेति । हे शिष्य यः कोपि पुरुष आत्मसुखरतो द्वारि-
आत्मसुखप्राप्तिद्वारभूते विवेके कपाटं कं ब्रह्मसुखं पाटयति वि-
च्छिनत्ति स कपाटोऽहङ्कारस्तं दत्त्वा समर्प्य विवेकेन सहाहङ्कारं
संयोज्येति भावः, एकाक्येकलः सन्नद्वितीय इत्यर्थः, मुनि-
र्ज्ञानी खण्डलड्डुकवद्यथा खण्डस्य इक्षुरसविकारस्य लड्डुको
मोदको मिष्टो भवति तद्वन्मिष्टं सुखरूपत्वान्मधुरं ब्रह्मसुख-
मित्यर्थः, अश्नाति भुनक्ति अनुभवतीत्यर्थः, स उक्तविधः स्वय-
मेकाकी मिष्टभोजनशीलः परमां श्रेष्ठां जीवब्रह्मैक्यस्थितिरूपां
गतिं स्थितिं याति प्राप्नोति अतो लोके शास्त्रे चैकाकिमिष्टभो-
जिनां नरकप्राप्तिर्भवतीत्यसमञ्जसमेवोक्तमिति भावः ॥ २७ ॥

इदानीं पङ्क्तिघातकस्याधोगतिः स्यादिति प्रतिपाद्यते लोके
शास्त्रे चात्र तून्मत्तस्तद्विपरीतं प्रदर्शयन्प्रलपति ।

ज्ञानकर्मेन्द्रियगणो निरुद्ध्य निजमन्दिरे ।

पङ्क्तीकृत्य हतो येन सोऽस्माकं पङ्क्तिपावनः ॥२८॥

ज्ञानेति । हे शिष्य येन ज्ञानिना ज्ञानकर्मेन्द्रियगणो ज्ञा-
नानि शब्दस्पर्शरूपरसगन्धविषयाणि कर्माणि च क्रिया वचना-
दानगमनानन्दविसर्गरूपाः पञ्च तेषामिन्द्रियाणि करणानि पञ्च
श्रोत्रादीनि वागादीनि च पञ्च तेषां गणः समूहो निजमन्दिरे
निजं स्वीयं यन्मन्दिरं वासस्थानं लिङ्गशरीरं तस्मिन्निरुद्ध्य रु-
द्ध्वा पङ्क्तीकृत्य समूहीकृत्य हत आत्मतः पृथगसत्त्वेनावलोक्य
नाशितः स उक्तलक्षणः पङ्क्तिघातकोऽस्माकं मुमुक्षूणां मुक्तानां
च पङ्क्तिपावनः पाङ्क्तः समूहस्तस्याः पावनः पवित्रायताऽस्तीति

ज्ञेयः, अतः शास्त्रेषु पङ्क्तिघातकानां नरको भवतीति यत्प्रतिपादितं तदसमञ्जसमिति भावः ॥ २८ ॥

इदानीं संसारद्वेषिणां नरकप्राप्तिर्भवतीति प्रतिपाद्यते लोके शास्त्रे चात्र तून्मत्तस्तद्विपरीतं प्रलपति ।

पश्य संसारनाशार्थमात्मनाशं सहन्ति ये ।

संसारद्वेषिणां तेषां मुक्तिः शास्त्रेषु वर्णिता ॥ २९ ॥

पश्येति । हे शिष्य त्वं भवान्ये ज्ञानिनो मुमुक्षवश्च संसारनाशार्थं संसारो जन्ममरणादिरूपस्तस्य नाशो घातः स एवार्थः प्रयोजनं यस्यां क्रियायां यथा भवति तथाऽऽत्मनाशमात्मनो मिथ्यात्मनो जीवस्येत्यर्थः, नाशो घातस्तं सहन्ति क्षमन्ते लोके हि मूढानामती वद्वेषिणां स्वयादीनां स्वान्यद्वेष्यनाशेच्छया स्वात्मनाशोऽपि दृश्यते तादृशां तेषामुक्तलक्षणानां संसारद्वेषिणां संसारो जन्ममरणादिरूपस्तं द्विषन्ति ते तथोक्तास्तेषां मुक्तिर्मोक्षः शास्त्रेषु वेदान्तेषु वर्णिता प्रतिपादितेति पश्यावलोकय, उक्तमिदं तवापि साक्षादनुभवगोचरमेवातं सूचितमतो लोकशास्त्रे संसारद्वेषिणां मुक्तिर्नास्ति नरकः प्राप्यते चेत्तेवं यत्प्रतिपादितं तदसमञ्जसमिति भावः ॥ २९ ॥

इदानीं धर्मशास्त्रेषु द्यूतकाराणां नरकपातो वर्णितोऽत्र तून्मत्तस्तद्विपरीतं प्रलपति ।

अहं ममेति सर्वस्वं बोधयतेषु हारितम् ।

येनासौ मुक्तिभाक्प्रोक्ता बृहदारण्यकश्रुतौ ॥ ३० ॥

अहं ममेतीति । हे शिष्य अहं ममेति सर्वस्वमहं शरीरत्रये तादात्म्यं स्वात्मनो मम गृहादपि मदीयत्वाभिमान इत्येवमेव सर्वस्वं धनं यत्तत्रेन ज्ञानिना बोधयूतेषु बोधो जीवब्रह्मैक्यज्ञानं

तदेव द्यूतानि द्यूताभिधाः क्रीडास्तेषु हारितं विनाशितमसावु-
क्तविधो द्यूतकारी बृहदारण्यकश्रुतौ बृहदारण्यकमेतन्नामकं ब्रा-
ह्मणं वाजसनेयिशाखागतं तद्रूपश्रुतौ मुक्तिभागमुक्तिं मोक्षं भ-
जतीत्येव प्रोक्तः कथितोऽतो लौकिकशास्त्रेषु द्यूतकारिणामधो
गतिर्भवतीति यत्प्रतिपादितं तदसमञ्जसमिति भावः ॥ ३० ॥

किञ्च दीनेषु दयावानेव भगवत्प्रियस्तद्रहितस्त्वप्रियो भ-
गवत इत्येवं लोकेषु पुराणादिषु च श्रूयतेऽत्र तून्मत्तस्तद्विरुद्धं-
प्रलपति ।

दीनेन्द्रियमृगेष्वेव दया यस्य न विद्यते ।

स एव देवकीसूनोर्दीनबन्धोरतिप्रियः ॥ ३१ ॥

दीनेन्द्रियेति । हे शिष्य यस्य मुमुक्षोर्मुक्तस्य वा कस्य-
चिद्दीनेन्द्रियमृगेष्वेव दीनाः स्वाधीनत्वात्स्वतस्तद्रहितत्वाच्च
स्वपोष्या इन्द्रियाण्येव शब्दादिज्ञानकरणानि श्रोत्रादीन्येव
मृगयन्ति स्वस्वविषयानिति मृगास्तेषु प्रत्यक्षेषु दया कृपा न
विद्यते नास्ति स एवोक्तविध एव नान्यस्तेषु दयावानित्यर्थः,
दीनबन्धोर्दीनानां परवशानां बन्धुमित्रं तस्य देवकीसूनोर्दे-
वक्या देवककन्याया वसुदेवपत्न्याः सूनुः पुत्रः श्रीकृष्ण-
स्तस्यातिप्रियोऽत्यन्तमिष्टोऽस्तीति ज्ञेयो दीनघातको दीन-
हितकारिणो हिनो भवतीत्यत्र विरोधः प्रतीयमानोऽपि देव-
कीसूनोरितिपदेन देवक्याः स्वमातृबन्धनेन पराधीनत्वेपि
तस्या बन्धनमेव दृढीकृतं यशोदायास्तु स्वजन्मोत्पन्नबाललीला-
दिप्रदर्शनेनानन्दो दत्त इत्येवं विरुद्धकारित्वस्य श्रीकृष्णे प्र-
मिद्धत्वान्नदेगेव विरुद्धं मन्तव्यमिति भावः ॥ ३१ ॥

किञ्च लोकशास्त्रेषु राज्ञो विषयमुखलोभेन नगराद्युपल-

क्षितप्रजारक्षणेपेक्षा नरकाद्यनिष्ठप्राप्तिसाधनत्वेन निषिद्धाऽत्र
तून्मत्तस्तद्विरुद्धं प्रलपति ।

आत्मभोगरतो राजा यस्तु नावेक्षते पुरीम् ।

लिप्यते न स पापेन प्रमाणं मुण्डकश्रुतिः ॥३२॥

आत्मभोगेति । हे शिष्य यस्तु प्रसिद्धो ज्ञानी राजा रा-
जते स्वयंप्रकाशात्मरूपेण प्रकाशते इति राजा सत्त्वात्म-
भोगरत आत्मनः स्वात्मसुखस्य भोगोऽनुभवस्तास्मिन्नत्र आ-
सक्तः सन्पुरीं पृणायति पालयति स्वोपाधित्वेन जीवत्वमिति
पुरी देहत्रयरूपा तां नावेक्षते नावलोकयति स उक्तविधः
स्वात्मसुखभोगे लोभेन प्रजापालनोपेक्षावात्राजा पापेन कि-
ल्विषेण न लिप्यते लिप्तो न भवतीति ज्ञेयम्, अत्रार्थे मुण्ड-
कश्रुतिर्मुण्डकोपनिषत्स्था—‘आत्मक्रीड आत्मरतिरिति श्रुतिः
प्रमाणमस्ति अतो लोकशास्त्रेषु आत्मभोगरसा प्रजारक्षोपेक्षाणां
राज्ञां नरकप्राप्तिरिति यदुक्तं तदसमञ्जसमेवेति भावः ॥ ३२ ॥

किञ्च लोकशास्त्रेषु पाशिनां नरको भवतीति प्रतिपादि-
तमत्र तून्मत्तस्तद्विरुद्धं प्रलपति ।

ज्ञानवैराग्यपाशेन हतो येन मनो धनी ।

यः स्यादेवंविधः पाशी तस्य काशी पदे पदे ॥३३॥

ज्ञानवैराग्येति । हे शिष्य येन ज्ञानपाशिना ज्ञानवैराग्य-
पाशेन ज्ञानं जीवब्रह्मैक्यविषयं वैराग्यं चात्मव्यतिरिक्तविष-
येषु वैरस्यं च समाहार एकवचनं तदेव पाशो जालविशेष-
स्तेन कृत्वा मनो धनी मनश्चित्तमेव धनी धनवाञ्छगद्द्रव्यव-
त्त्वात्तस्य हतो मारितोऽस्ति एवंविधः एवंप्रकारो यः प्र-
सिद्धः पाशी पाशवानस्ति तस्योक्तविधपाशिनः पदे पदे

यत्र यत्र पादो निक्षिप्यते तत्र तत्र तथाविधपाशिन एव विश्वेश्वरत्वात्तस्मिन्स्थाने काशीत्वमितरेषां मुक्तिहेतुत्वात्काशी वाराणसी भवतीति निश्चितव्यमतो लोकशास्त्रेषु पाशिनां नरकप्राप्तिर्भवतीति यत्प्रतिपादितं तदयुक्तमेवेति भावः ॥ ३३ ॥

किञ्च लोके शास्त्रे च बालरण्डासङ्गो निषेधितः स तु बलात्कारादतीव निषेधितोऽत्र तून्मत्तस्तद्विरुद्धं प्रलपति ।

गङ्गायमुनयोर्मध्ये बालरण्डां तपस्विनीम् ।

बलात्कारेण यो भुङ्क्ते स रण्डाव्यसनी शुचिः ॥ ३४ ॥

गङ्गायमुनयोरिति । हे शिष्य गङ्गायमुनयोर्मध्येण्डाख्यानाडी यमुना च पिङ्गलाख्या नाडी तयोर्मध्येऽन्तराले वर्तमानां तपस्विनीं तप आलोचनं ज्ञानं विद्यते यस्याः सा तथोक्ता तां बालरण्डां बालः केशस्तद्वदतिमूक्ष्मरूपेण रण्डाङ्गतिमतीं सुषुम्णामिसर्थः, यः कश्चिद्योगाभ्यासी बलात्कारेण योगाङ्गभूतप्राणायामबलेन भुङ्क्ते वशीकरोति स उक्तविधो रण्डाव्यसनी नित्यं सुषुम्णायामासक्तः शुचिः शुद्धोऽस्तीति ज्ञेयः, अतो लोकशास्त्रे रण्डागामिनामधोगतिर्भवतीति प्रतिपादितमसमञ्जसमेवेति भावः ॥ ३४ ॥

किञ्च लोके शास्त्रे च दावाग्निप्रदायिनां नरकप्राप्तिः श्रूयतेऽत्र तून्मत्तस्तद्विरुद्धं प्रलपति ।

बोधदावाग्निना दग्धं येन द्वैतवनं घनम् ।

अतिपुण्यां गतिं याति स हि दावाग्निदायकः ॥ ३५ ॥

बोधदावाग्निर्नात । येन ज्ञानिना कर्त्ता बोधदावाग्निना बोधो जीवब्रह्मैक्यविषयं ज्ञानं स एव सर्वद्वैतवनदाहकत्वादवाग्निरिव

दावानलस्तेन करणभूतेन घनं सघनं द्वैतवनं द्वैतं विश्वमेवाज्ञा-
नसहितं वनमरण्यं दग्धं दाहं प्रापितं स उक्तलक्षणो हि प्रसिद्धो
दावाग्निदायको द्वैतवने ज्ञानाग्निसमर्पकोऽतिपुण्यां मायाविद्या-
दिमलरहितां गतिमात्मरूपां स्थितिं 'स आत्मा अपहतपाप्मे'त्या-
दिश्रुतेर्याति प्राप्नोति अतो दावाग्निदायिनां नरकप्राप्तिर्भ-
वतीति लोकशास्त्रेषु प्रतिपादितं तदस्मन्मतेऽसमञ्जसमेवेति
भावः ॥ ३५ ॥

किञ्च लोकशास्त्रेषु गावः सर्वदा गृह एव न निरोद्धव्यां
निरुद्धाश्चेत्तामां समये समये तृणजलादिकं देयमनन्तरं स्व-
यम्भोक्तव्यमन्यथाकरणे नरकपातः स्यादित्युक्तमत्र तून्मत्तस्त-
द्विरुद्धं प्रलपति ।

गृहे स्थितानामपि यो गवां ग्रासं ददाति न ।

आचरत्यात्मनः पुष्टिं सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ३६ ॥

गृह इति । हे शिष्य यो ज्ञानी गृहे स्थितानामपि गृह्यत
आत्मतया स्वीक्रियते तद्गृहं शरीरं तस्मिन् स्थितानामपि बाधि-
तत्वेन प्रारब्धक्षयपर्यन्तं स्थितानां प्रारब्धभोगानुकूलतया स्व-
रूपेण विद्यमानानामपि लोकदृष्टौ गवामिन्द्रियाणां ग्रासं ग्रस्यत
उपभुज्यत इति ग्रासस्तत्तद्विषयभोगस्तं न ददाति न समर्पयति
सत्त्वबुद्धिपूर्वं नार्पयतीति यावत्, किञ्चात्मनः स्वस्य पुष्टिं
पालनमाचरति करोति स उक्तलक्षणः पुरुषः सर्वपापैः सर्व-
किल्बिषैः प्रमुच्यते प्रकर्षेण मुक्तो भवति अतो लोकशास्त्रोक्तं
विरुद्धमेवेति भावः ॥ ३६ ॥

किञ्च रसविक्रयिणां लोकशास्त्रेषु दोषः प्रदर्शितोऽत्र तू-
न्मत्तस्तद्विरुद्धं प्रलपति ।

रसाः सर्वेऽपि विक्रीता धर्माधर्ममजानता ।

ग्रन्थौ बद्धं बोधधनं स धन्यो रसविक्रयी ॥ ३७ ॥

रसा इति । हे शिष्य येन ज्ञानिना धर्माधर्मं धर्मो वेदविहि-
तस्वस्वविहिताचारोऽधर्मश्च वेदनिषेधितः स्वस्वविहिताचार-
स्तयोः समाहार एकवद्भावस्तमजानता न जानातीति अजा-
नन्तेनाऽननुसन्दधता सता सर्वेऽपि समस्ता अपि रसा विष-
यमुखविशेषा विक्रीता ज्ञानमूल्यग्रहणेन परित्यक्ताः, किञ्च
ग्रन्थावहङ्कारलक्षणे चिदचिद्गन्थिरूपे बोधधनं बोधो जीवब्रह्मै-
क्यविषयं ज्ञानं तदेव धनं द्रव्यं बद्धं धृतं स उक्तविधो रसवि-
क्रयी रसानां विषयमुखविशेषाणां विक्रयी विक्रेता परित्यागी-
त्यर्थः, धन्यः कृतकृत्योऽस्ति अतोऽन्यशास्त्रेषु रसावकायणां नि-
न्दितत्वमुक्तं यत्तदममञ्चसमेवात भावः ॥ ३७ ॥

किञ्च वर्णमङ्कुरकारिणां गीतायां नरकपात उक्तोऽत्र तु-
न्यत्तस्तद्विपरीतं प्रलपति ।

अन्तर्याम्यात्मना येन रचितो वर्णकङ्कुरः ।

स्वयं शङ्कर एवासौ वर्णितो वर्णसङ्करी ॥ ३८ ॥

अन्तरिति । हे शिष्य येन ज्ञानिना अन्तर्याम्यात्मनाऽन्तः
सर्वभूतानां भौतिकानां चान्तरे वर्तमानः सन्तानि सर्वभूतानि
यमयति असावन्तयामी स एवात्मा स्वरूपं यस्य तेन 'यः सर्व-
ेष्वन्तः तिष्ठन्सर्वाणि यमयतीति श्रुतेर्वर्णसङ्करो वर्णानां ब्रा-
ह्मणादीनां सङ्करो मेलनं रचितोऽद्वितीयब्रह्मचैतन्यमात्ररूपेणैक्यं
प्रापिनोऽसावुक्तविधो वर्णमङ्करी वर्णानां ब्राह्मणादीनां सङ्कर
ऐक्यं विद्यतेऽस्य स तथोक्तः स्वयं स्वतः सिद्धः शङ्कर एव शं
मुखं जगतः करोतीति शङ्करो जगदानन्दकरः परमात्मैव

‘एष ह्येवानन्दयाति—एतस्यैवानन्दस्यान्यानि भूतानि मात्रामुप-
जीवन्ती’त्यादिश्रुतिभिर्वर्णितः कथितः, अतो ।

‘दोषरेतैः कुलघ्नानां वर्णसङ्करकारकैः ।

नरके नियतं वामां भवतीत्यनुश्रुमे’ ॥

इत्यादिभिर्वाक्यैर्वर्णसङ्करकारिणां नरकवासो भवतीति
यत्प्रतिपादितं तदसमञ्जसमेवेति भावः ॥ ३८ ॥

इदानीं वेदप्लाविनां लोकशास्त्रं दुर्गतिः प्रोक्ताऽत्र तून्मत्तस्त-
द्विरुद्धं प्रलपति ।

येन वेदाः समभ्यस्य विदित्वाऽर्थं स्वचिन्तया ।

प्लाविताः सह वेदान्तैर्वेदप्लावी स मुच्यते ॥ ३९ ॥

येनेति । हे शिष्य येन ज्ञानिना वेदाः श्रुतयः समभ्यस्य
सम्यगधीस्य ततस्तेषामर्थं तात्पर्यं जीवब्रह्मैक्यरूपं विदित्वा
ततः स्वचिन्तया स्वात्मचिन्तनहेतुना वेदान्तरूपनिषद्भिः सह
साकं ते वेदाः प्लाविता विसृष्टाः स एतादृशो वेदप्लावी वेदा-
भ्यामत्यागी मुच्यते मुक्ता भवति अतो लोकशास्त्रेषूक्तममम-
ञ्जसमेवेति भावः ॥ ३९ ॥

इदानीं लोकशास्त्रेषु शिवनिर्माल्यभोजिनां निन्द्यत्वमुक्तम-
त्रोन्मत्तस्तद्विरुद्धं प्रलपति ।

शिवे निवेदितं सर्वं शिवनिर्माल्यतां गतम् ।

तद्गुनाक्तिं पवित्रात्मा शिवनिर्माल्यभोजनः ॥ ४० ॥

शिव इति । हे शिष्य ज्ञानिना सर्वं समस्तं जगच्छिवे ब्र-
ह्माभिन्ने प्रत्यगात्मनि निवेदितं तन्मात्रतयाऽवलोकितं तच्छिव-
निर्माल्यतां शिवस्वरत्नं गतं प्राप्तं तच्च जगद्विषयजातं यावत्पा-

रब्धशेषं भुनक्ति अवलोकयति यः स शिवनिर्माल्यभोजनः प-
वित्रात्मा शुद्धान्तःकरणः सन् मुच्यते मुक्तो भवति अनो लो-
कशास्त्रे शिवनिर्माल्यभोजिनां दुर्गतिरुक्ता तदसमञ्जसमेवेति
भावः ॥ ४० ॥

किञ्चाऽन्यशास्त्रेषु स्त्रीभोगो निषेधितः पातिसहेतुत्वाद्ब्र-
ह्मचारिणामत्र तून्मत्तस्ताद्विपरीतं प्रलपति ।

ब्रह्मचर्यं गतो भुङ्क्ते सर्वा नगरनायिकाः ।

लिप्यते न स पापेन चित्रं वेदान्तदर्शनम् ॥ ४१ ॥

ब्रह्मचर्यमिति । हे शिष्य यः पुरुषो ब्रह्मचर्यं ब्रह्मणि
चरतीति ब्रह्मचरो ब्रह्माभिन्नः प्रत्यगात्मा तस्येदं ब्रह्मचर्यं
स्वस्मिन्ब्रह्माभिन्नस्फूर्तिरूपं कर्म गतः प्राप्तः सन् सर्वाः समस्ता
नगरनायिका नगरं शरीरं तस्मिन्नायिकाः स्वविषयान्भोक्तारं
प्रतिप्रापिका वृत्तयस्ता भुङ्क्तेऽनुभवति स उक्तलक्षणो ब्रह्म-
चारी पापेन किल्विषेण न लिप्यते सम्बद्धो न भवति, नन्वेवं
लोकविरुद्धं शास्त्रविरुद्धं चैतत्कथं सम्भाव्यमिषाशङ्काह चि-
त्रमिति, वेदान्तदर्शनं दृश्यते ज्ञायते ब्रह्मानेनेति दर्शनं शास्त्रं वे-
दान्तनामकं दर्शनं शास्त्रं चित्रमत्याश्चर्यमस्ति वेदान्तशास्त्र-
स्याश्चर्यरूपत्वात्तदर्थस्याप्याश्चर्यरूपत्वमत उक्तर्थे सम्भावना
कार्येति भावः ॥ ४१ ॥

किञ्च लोकशास्त्रेषूच्छिष्टभोजनं निषेधितमत्र तून्मत्तस्तादि-
रुद्धं प्रलपति ।

योगिनामवधूतानां शुकादीनां मुखाच्च्युतम् ।

किञ्चिदुच्छिष्टमास्वाद्य मुच्येदुच्छिष्टभोजनः ॥ ४२ ॥

योगिनामिति । हे शिष्य योगिनां जीवात्मैक्यानुभविनां

अत एवावधूतानां वर्णाश्रमतद्धर्मातीतानां शुकादीनां शुको
व्यामपुत्र आदिः प्रथमो येषां दत्तभरतप्रभृतीनां मुखाद्वदना-
च्च्युतं निसृतमुच्छिष्टं तदनुभवस्य सर्वस्यावर्णनीयत्वात्तदनुभव-
स्योच्छिष्टरूपं वाक्यजातं किञ्चित्स्वल्पमपि आस्वाद्य तदनुभवम-
ङ्गीकृत्य वर्त्तमानः स तादृश उच्छिष्टभोजन उच्छिष्टस्य भोजनं
भोगो यस्य स तादृशो मुच्येन्मुक्तो भवेदतो लौकिकशास्त्रे-
पूक्तमुच्छिष्टभोजिनां पातित्यमसमंजसमेवेति भावः ॥ ४२ ॥

किञ्च लोकशास्त्रेषु ।

‘स्वदत्तां परदत्तां वा हरेत सुगविप्रयोः ।

स याति नरके घोरि यावदिन्द्राश्चतुर्दशे’ति ॥

ब्राह्मणवृत्तिहारिणां नरकपातो वर्णितोऽत्र तून्मत्तस्तद्विरुद्धं
प्रलपति ।

ब्रह्म जानाति तस्यैव ब्राह्मणस्य स्वचेतसः ।

वृत्तिलोपः कृतो येन स धन्यो वृत्तिलोपकृत ॥ ४३ ॥

ब्रह्मेति । यः पुरुषो ब्रह्म देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं प्र-
त्यगभिन्नं वस्तु जानाति अर्हामिति वेत्ति तस्य स्वचेतसः स्व
आत्मैव चेतोऽन्तःकरणं यस्य तस्य तादृग्विधस्यैव मुख्यस्य
ब्राह्मणस्य ब्रह्मविदो येन तदुपदेष्टा वृत्तिलोपोऽन्तःकरणस्या-
सत्त्वप्रदर्शनेन तद्वृत्तीनां लोपो विनाशः कृतोऽसत्त्वं सम्पादित-
मित्यर्थः, स उक्तलक्षणो ब्राह्मणस्य वृत्तिलोपकृतवृत्तीनां लो-
पो विनाशस्तस्य कृतकर्त्ता धन्यः कृतकृत्योस्तीति ज्ञेयम्, अतो
ब्राह्मणवृत्तिहारिणां नरकप्राप्तिर्भवतीति यदुक्तं तदयुक्तमेवे-
ति भावः ॥ ४३ ॥

किञ्च पुराणेषु वृन्ताकदग्धान्नकालज्जगृञ्जनादिभक्षकाणां
भगवत्प्राप्तिर्दूरेति प्रातिपादितमत्र तून्मत्तस्तद्विरुद्धं प्रलपति ।

यस्तु वृन्ताकदग्धान्नं कलिञ्जादि यदृच्छया ।

लब्धमश्नाति हि मुनिस्तस्यादूरतरो हरिः ॥ ४४ ॥

यस्त्विति । यस्तु ज्ञानिषु प्रसिद्धो मुनिर्मननवान्विहिता-
जसम्पादनेन मनने विक्षेपबाहुल्यदर्शनाद्यदृच्छयाऽयन्नतो लब्धं
प्राप्तं वृन्ताकदग्धान्नं वृन्ताकन्दग्धमन्नं च स्थालीपुरीषं तयोः
समाहारस्तत्कलञ्जादि कलञ्जमादि मुख्यं यस्य तत्तथोक्तमा-
विषेन लघुनगृज्जनादिकमपि अश्नाति भक्षति तस्य निषिद्ध-
वृन्ताकादिभोजिनो हरिः सर्वद्वैतहरणशील आत्माऽदूरतरो न
दूरतरोऽतिसन्निकृष्ट इत्यर्थः, अस्ति अतो लोकशास्त्रेषु कलञ्जा-
दिभक्षकाणां भगवत्पदं दूर इति यदुक्तं तदयुक्तमिति भावः॥४४॥

किञ्च धर्मशास्त्रे वारुणीपानेन नरकप्राप्तिर्भवतीति प्रति-
पादितमत्र तून्मत्तस्ताद्विपरीतं प्रलपति ।

भृगवे वरुणेनोक्ता ब्रह्मविद्या तु वारुणी ।

तद्धारुणीरसास्वादमत्तानामुत्तमा गतिः ॥ ४५ ॥

भृगव इति । हे शिष्य भृगवे भृगुनामकाय वरुणयुत्राय
तमेव वरुणं शरणंगताय वरुणेन प्रचेतसोक्ता कथिता या
ब्रह्मविद्या ब्रह्मणो देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यस्य वस्तुनो
विद्या ज्ञानमस्ति सा तु मैत्र वारुणी वारुणीनामन्यस्ति
वरुणेन प्रोक्तत्वा 'त्तेन प्रोक्तमि'त्यण्' सैषा भार्गवी वारुणी विद्या
परमे व्योमन्प्रतिष्ठिते'ति श्रुतेः, तद्धारुणीरसास्वादमत्तानां सो-
क्तलक्षणा या वारुणी वारुणीनाम्नी मदिरा तस्या रसः
सुखं 'रसौ वै स' इति श्रुतेस्तस्यास्वादोऽनुभवस्तेन मत्ता उन्म-
नीभावं प्राप्तास्तेषामुत्तमा श्रेष्ठा गतिः स्थितर्भवति, यद्वोदृतं
निवृत्तं तमोऽज्ञानलक्षणमान्ध्र्यं यस्याः सकाशादित्युत्तमा

स्वयंप्रकाशात्मस्वरूपा स्थितिर्भवतीत्यर्थः, अतो धर्मशास्त्रेषु वारुणीयानेन नरकपातो भवतीत्युक्तमसमञ्जसमेवेति भावः॥४५॥

अस्यैवार्थं स्पष्टयति ।

परामृत्तिं परित्यज्य या प्रत्यक्सा तु वारुणी ।

तदाभ्यासरतानां च न दूरे परमं पदम् ॥ ४६ ॥

परामृत्तिमिति । हे शिष्य परामृत्तिं पराची बाह्यदृश्य-विषया या वृत्तिरन्तःकरणस्य साभासोऽस्तां परित्यज्य विहाय या प्रासद्धा ज्ञानेषु प्रत्यगन्तरात्माविषयिण्यपरोक्षानुभूतिरित्यपरपर्यायाऽस्ति सा तु लोकप्रासद्धवृत्तिंवलक्षणोक्तलक्षणा वृत्तिरेव वारुणी बहूणेन प्रोक्ता वारुण्यस्तु ततः किमित्यत आह तदिति, तदभ्यासरतानां तस्या उक्तलक्षणाया अहंब्रह्मास्मीति वृत्तेर्योऽभ्यासः पुनःपुनरावर्त्तनं तत्र ये रता रममाणस्तेषां च तेषामेव नान्येषामित्यर्थः, परमं कार्यकारणानीतं पदं स्वरूपं न दूरे नैव दूरदेशेऽस्ति किन्तु ममीषमेवांस्त आत्मत्वात्तद्वृत्तिमत्त्वाच्च तेषामिति भावः॥४६॥

किञ्च शास्त्रेषु अजितेन्द्रियाणां मोक्षो नास्तीत्यापादितमत्र तून्मत्तस्तद्विरुद्धं प्रलपति ।

सुन्दरीं वीक्ष्य चित्कान्तामिन्द्रियेश्वरमिन्द्रियम् ।

मानसं स्खलितं येषां ते मुक्ता अजितेन्द्रियाः॥४७॥

सुन्दरीमिति । हे शिष्य येषां ज्ञानिनां सुन्दरीं सुखस्वरूपां चित्कान्तां कमनीयां चिद्रूपां वीक्ष्य साक्षादवलोक्य चिद्रूपां सुमुञ्चुकामनाविषयामनुभूयेत्यर्थः, इन्द्रियेश्वरं समस्तेन्द्रियाणामध्यक्षमिन्द्रियमन्तःकरणरूपं मानसं मनः स्खलितं सत्तमसत्त्वं संपन्नमित्यर्थः, लोकेपि स्खलितेन्द्रियाणामजिते-

न्द्रियत्वप्रसिद्धेस्तं उक्तलक्षणा स्खलितेन्द्रिया अजितेन्द्रिया
न जितं वशीकृतमिन्द्रियमन्तःकरणं यैस्ते तथोक्ता मनसो-
ऽसत्त्वात्तद्वशीकारस्यापि तथात्वादजितेन्द्रियत्वं मुक्ता मोक्षं
प्राप्ता इत्यर्थः, मनोनाशस्यैव मोक्षत्वप्रसिद्धेरतोऽजितेन्द्रियाणां
मोक्षो नास्तीत्युक्तिरयुक्तां भावः ॥ ४७ ॥

किञ्च आरूढपतितानामशुचित्वं लोकशास्त्रे प्रतिपादित-
मत्र तून्मत्तस्तद्विरूढं प्रलपति ।

योगभूमिं समारूढ्य गम्भीरे ब्रह्मसागरे ।

पश्चान्निपतितो लीन आरूढपतितः शुचिः ॥ ४८ ॥

योगभूमिमिति । हे शिष्य यः कोपि पुरुषः पूर्वं योग-
भूमिं योगो जीवब्रह्मैक्यज्ञानं तस्य भूमिं भुवं तुर्याभिधां स-
प्तमभूमिमित्यर्थः, समारूढ्य सम्यगारूढ्य संप्राप्येत्यर्थः, पश्चादनन्तरं
गम्भीरे निम्ने ब्रह्मसागरे ब्रह्मदेशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं
वस्तु तदेव सागरः समुद्र इव तस्मिन्निपतितो योगभूमितो
ब्रह्मणि स्खलितः सल्लीनस्तत्रैव लयं प्राप्तः स तथाविध आ-
रूढपतितः पूर्वमारूढः पश्चात्पतितः पातं प्राप्तः स शुचिः शु-
द्धोऽस्ति अत आरूढपतितानां यत्पातिसं प्रतिपादितं तदमञ्ज-
समेवेति भावः ॥ ४८ ॥

किञ्च लोकशास्त्रे कर्मनाशानदीजलस्पर्शो निषेधितोऽत्र
तून्मत्तस्तद्विरूढं प्रलपति ।

चिद्विद्याकर्मनाशायां नद्यां स्नानं मया कृतम् ।

कर्मनाशाजलस्पर्शात्कर्मबन्धो निवर्त्तते ॥ ४९ ॥

चिद्विद्येति । हे शिष्य मया साधिष्ठानबुद्धिस्थचिदाभासेन
चिद्विद्याकर्मनाशायां चित्तो विद्या ज्ञानं प्रत्यगभिन्नब्रह्मैकतन्म-

ज्ञापिकाहं ब्रह्मस्मीतिप्रमाख्या वृत्तिरत्र ग्राह्या, सैव कर्म त्रिवि-
धमपि सञ्चितप्रारब्धक्रियामाणाख्यं नाशयतीति सा तथोक्ता
तस्यां नद्यां सन्ततं प्रवाहवत्त्वेन नदीवत्तस्यां स्नानमवगाहनं
कृतमाचरितं क्षीयन्ते चास्य कर्माणी'ति श्रुतेः, 'ज्ञानाग्निः सर्वक-
र्माणीति स्मृतेः, ततश्च किंफलं प्राप्तं तत्राह कर्मनाशेति, कर्मना-
शाजलस्पर्शात्कर्मणां नाशिका या विद्या तस्या यज्जलं रसशब्द-
वाच्यं ब्रह्मसुखं तस्य स्पर्शोऽनुभवस्तस्माद्, यद्वा डलयोरभे-
दात्कर्मनाशया सह यो जडस्य जाड्यांशस्य स्पर्शो योगस्त-
स्मात्कर्मबन्धः कर्मभिः कृतो यो बन्धो बन्धनमकर्त्रात्मानि क-
र्तृभोक्तृत्वरूपः स निवर्त्तते विनश्यतीत्येवं मत्कर्मबन्धनिवृत्त्या
निश्चितमतः कर्मनाशाजलस्पर्शो न कर्त्तव्य इति लोकशास्त्रेषू-
क्तमसमञ्जसमेवात भावः ॥ ४९ ॥

किञ्चाङ्गवङ्गादिनिषिद्धदेशेषु वासे कृते पुनः संस्कारः
कर्त्तव्य इति लोकशास्त्रेषूक्तमत्र तुन्मत्तस्ताद्विरुद्धं प्रलपति ।

अङ्गवङ्गकलिङ्गेषु सौराष्ट्रमगधेषु च ।

सर्वत्र परिपूर्णोऽहं पुनः संस्कारवर्जितः ॥ ५० ॥

अङ्गवङ्गेति । हे शिष्य अङ्गवङ्गकलिङ्गेषु अङ्गश्चाङ्गनामको
देशविशेषो वङ्गश्चा वङ्गनामको देशविशेषः कलिङ्गश्च कलिङ्गनाम-
को देशविशेषस्तथा सौराष्ट्रमगधेषु च सौराष्ट्रश्चैतन्नामको देश
स्तेषु अनुक्तसमुच्चयार्थश्चशब्दः सर्वत्रोक्तानुक्तेषु सर्वेषु निषि-
द्धदेशेषु शुद्धदेशेऽपि अहमहंपदलक्ष्यो ब्रह्माभिन्नः प्रत्यगात्मा
परिपूर्णः व्याप्तोऽस्मि तथापि पुनः संस्कारवर्जितः पुनर्भूयः
संस्कारो ब्रतबन्धादिरूपस्तेन वर्जितो रहितः, किञ्च पुन वारं वारं
यः संस्कारो जन्मादिकारणीभूतो वासनारूपस्तेनापि वर्जितो ही-
नोऽस्मि निर्विकारब्रह्मरूपत्वादतो वङ्गादिनिन्द्यस्थानात्पुनः-

संस्काररूपं प्रायश्चित्तमभिहितं तदयुक्तमेवेति भावः ॥ ५० ॥

किञ्च गृहस्थानां स्वगृहं त्यक्त्वाऽन्यगृहवासो निषेधितो
लौकिकशास्त्रेषु अत्र तून्मत्तस्त्वादिरुद्धं प्रलपति ।

निजं गृहं परित्यज्य रमते परमन्दिरे ।

स गृहस्थो गतिं गच्छेत्परामिति विदां मतम् ॥ ५१ ॥

निजमिति । हे शिष्य यो गृहस्थो निजं स्वीयं गृहं गृह्यते
स्वात्मतयाऽङ्गीक्रियत इति गृहं शरीरत्रयं परित्यज्य विसृज्य श-
रीरत्रये स्वत्वं स्वीयत्वं चोभयमापि विहायेत्यर्थः, परमन्दिरे परं
कार्यकारणातीतं परिपूर्णस्वरूपं च यद्ब्रह्माभिन्नं प्रत्यगात्मचैत-
न्यं तदेव मन्दिरं गृहमिव सर्ववासत्वात्तस्मिन्ब्रह्माभिन्ने प्रत्यगा-
त्मनि रमते क्रीडति स उक्त लक्षणो गृहस्थो लोकदृष्ट्या व्यव-
हारदशायां गृहस्थो गृहे शरीरत्रये स्थः स्थितोऽपि परामतिश्रृंष्टां
गतिं ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मरूपां स्थितिं गच्छेत्प्राप्नुयादित्येवं वि-
दां ज्ञानिनां मतं निश्चितमस्ति अर्थाल्लौकिकशास्त्रे परगृहेषु रमतां
स्वगृहसागेन गृहस्थानां नरकप्राप्तिरिति वार्णितं यत्तदज्ञानिम-
तमेवेति भावः ॥ ५१ ॥

किञ्च 'न जातु कामान्नभयान्न लोभाद्धर्मं सजेज्जीवित-
स्यापि हेतो'रित्यादिना लौकिकशास्त्रेषु सुखलोभेन सुकृतलक्षणो
धर्मो न त्याज्य इत्युक्तमत्र तून्मत्तस्ताद्वपरीतं प्रलपति ।

आत्मनः सुखलोभेन सुकृतं येन हारितम् ।

स एव सुकृती शेषः सुकृत्यपि हि दुष्कृती ॥ ५२ ॥

आत्मन इति । हे शिष्य येन पुरुषेणाऽऽत्मनो ब्रह्माभिन्नप्र-
त्यगात्मनाऽभेदेऽपि भेदव्यपदेशेन षष्ठी राहोः शिर इति व-
दात्मनः स्वरूपभूतामित्यर्थः, यत्सुखम् 'आनन्दो ब्रह्मेति व्यजाना-

द्विज्ञानमानन्दं ब्रह्म, यो वै भूमा तत्सखं, रमौ वै स, इत्यादि-
श्रुतिभ्यस्तस्य सुखस्यानन्दस्य लोभेनाऽलंबुद्धयभावेन
निमित्तेन सुकृतं पुण्यकर्मापि हारितं विनाशितमसत्त्वदृष्ट्याना-
दृतं, यद्वा हारितमाश्वरे समर्पितं 'नान्योतोस्ति द्रष्टे'त्यादिश्रुतेः
परमात्मनः सकाशात्कर्तृत्वस्य पृथगसत्त्वेन स्वकर्तृकं सुकृतं य-
त्प्रतीयते तन्न स्वस्य किन्त्वीश्वरस्यैवत्येवं परात्मनस्तन्न ममेति
निश्चितमिति भावः, स एवोक्तलक्षणः सुकृतत्यागंयव सुकृती
सुकृतं पुण्यकर्मास्यास्तीति स तथोक्तः सर्वपुण्यफलभूतात्मसुख-
लोभवत्त्वाच्छेषस्तदन्यः कश्चित्सुकृत्यपि हि लौकिकशास्त्रेषु प्र-
सिद्धो लोकदृष्ट्यापि पुण्यकर्मा प्रतीयमानां अपि अस्मद्दृष्ट्या
दुष्कृती दुष्कृतं पापकर्मास्य विद्यते स तथाभूतोऽस्ति संसा-
रलक्षणनरकप्राप्तिहेतुत्वाल्लौकिकपुण्यकर्मणोऽनः सुखलोभ-
कामाभ्यां जन्ममरणादिसंसारभयहेतुकत्वात्तद्विहाय सर्वदा
सद्रूपस्थितिरूपजीवनहेतुत्वेन सुकृतत्यागादिव मुक्तिमिच्छेन
जातृत्वादिषूक्तमुन्मत्तप्रलपितमेवेति भावः ॥ ५२ ॥

किञ्च लोकशास्त्रेषु ज्ञानस्यैव ज्ञानत्वं विवेकस्यैव विवेक-
त्वमद्वैतरूपस्यैव कैवल्यत्वं प्रतिपाद्यतेऽत्र तून्मत्तस्ताद्विपरीतं प्रल-
पति ।

अज्ञानमेव विज्ञानमविवेको विवेकिता ।

सर्वात्मकत्वं कैवल्यं येषां ते सिद्धसत्तमाः ॥ ५३ ॥

अज्ञानमेवेति । हे शिष्य अज्ञानमेव न विद्यते ज्ञानं यस्मा-
न्तदज्ञानमुत्तमं ज्ञानं, यद्वा न विद्यते ज्ञानं ज्ञेयविषयीकरणां यस्मि-
न्तदज्ञानं चेत्यरहितं चिन्मात्ररूपं प्रत्यगभिन्नं ब्रह्मचैतन्यं तदेव
विज्ञानं विशिष्टं ज्ञानं येषां, किञ्चाऽविवेको विवेकिताऽविवेको
विविक्तस्वरूपत्वाद्विवेकसदृशोऽविवेको विवेकिता येषामस्ति

सर्वद्वैतात्यन्तासत्त्वाद्वात्मैवाविवेकशब्देन ग्राह्य उभयत्र नञ्पर्युदा-
सार्थो न ब्राह्मणोऽब्राह्मण इति वाद्विवेकिता विवेकित्वं
विवेकफलमित्यर्थः, येषामस्ति किञ्च सर्वात्मकत्वं समस्तस्य
जगतो द्वैतस्य 'सर्वं खल्विदं ब्रह्मे'ति श्रुतिदृष्ट्या सर्वबाधेनाऽऽत्म-
कत्वं ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मत्वं केवल्यं केवलस्याखण्डरसात्मन आ-
त्मकत्वं येषामस्ति त उक्तलक्षणवन्तः सिद्धसत्तमाः सिद्धेषु
स्वात्मसाक्षात्कारवत्सु मध्ये सत्तमा अतिश्रेष्ठा ज्ञेयाः, अतो
लोकशास्त्रे ज्ञानस्य ज्ञानत्वं विवेकस्य विवेकत्वमद्वैतस्य केवलत्वं
यदुक्तं तदसमञ्जसमेवेति भावः ॥ ५३ ॥

किञ्च लोकशास्त्रेषु विपरीतकारिणां नरकपातो वर्णितोऽत्र
तून्मत्तस्ताद्विपरीतं प्रलपति ।

बोधो यदवधानेन तन्मनो नाशयन्ति ये ।

विपरीतकृतां तेषां मुक्तिरित्याह शङ्करः ॥ ५४ ॥

बोध इति। ये ज्ञानिनो यदवधानेन यस्य मनसो मनः कर्तृकमव-
धानमनुसन्धानं तेन कृत्वा बोधः श्रवणादिना जीवब्रह्मैक्यज्ञानं
जायते तत्स्वोपकारकं मनश्चित्तं नाशयन्ति आत्मनः पृथगस-
त्त्वदृष्ट्याऽवलोकयन्ति तेषामुक्तविधानां विपरीतकृतां विपरीत-
कारिणां मुक्तिर्मोक्षो भवतीति एवं शङ्करः सर्वजगत्सुखप्रदः
शिव आह कथयामास शङ्करपदेन तद्वचने प्रमाणता सूचिता,
एवं वदतामेव च शङ्करत्वमपि अतो विपरीतकारिणां नरकपातो
भवतीत्यसमञ्जसमेवेति भावः ॥ ५४ ॥

किञ्च लोकशास्त्रे स्वधर्मकीर्तनं निषिद्धमत्र तून्मत्तस्ताद्विप-
रीतं प्रलपति ।

वेदान्तपाठरूपेण स्वधर्माः कीर्त्तिता मया ।

स्वधर्मकीर्तनादेव सायुज्यं पदमर्जितम् ॥ ५५ ॥

वेदान्तेति । हे शिष्य मया ज्ञानवता वेदान्तपाठरूपेण वेदान्तानामुपनिषदादिग्रन्थानां पाठः पठनं तदेव रूपं स्वरूपं पश्य तेन स्वधर्माः स्वस्यात्मनो ये धर्मा अमङ्गानविकारत्वादिसवभावाः कीर्तिताः कथिताः सन्ति तेन च किं फलं प्राप्तं तदाह स्वधर्मेति, स्वधर्मकीर्तनात्स्वस्यात्मनो ये धर्माः स्वभावास्तेषां कीर्तनं कथनं तस्मात्सायुज्यं ब्रह्मणा सहैक्यं पदमेवाऽर्जितं सम्पादितमतो धर्मशास्त्रे स्वधर्मकीर्तनानिषेधोऽयुक्त एवेति भावः ॥ ५५ ॥

किञ्च द्विभार्यब्राह्मणस्य पूर्वपतिव्रताभार्यात्यागेन द्वितीयभार्यानिषेधो धर्मशास्त्रेऽभिहितो ऽत्र तून्मत्तः स एव विहित इति प्रलपति ।

द्विभार्यो ब्राह्मणो यस्तु त्यजेत्पूर्वा पतिव्रताम् ।

परस्या गुणलोभेन स याति परमां गतिम् ॥ ४६ ॥

द्विभार्य इति । हे शिष्य यस्तु यो ज्ञानिषु प्रसिद्धो लोकविलक्षणो द्विभार्यो द्वे भार्ये जाये यस्य स तथोक्तः प्रवृत्तिनिवृत्त्यारुहे भार्ये अत्र वक्ष्यमाणे ब्राह्मणो ब्रह्मवेत्ता परस्या द्वितीयभार्याया गुणलोभेन गुणानां शान्तिदान्यादिधर्माणां लोभेनेच्छया पूर्वा प्रथमभूतां पतिव्रतां पत्युः कर्तृरूपस्य व्रतं नियम इव नियमो व्रतं यस्यास्तां त्यजेज्जहात्म उक्तलक्षणः पूर्वभार्यासागी परमां श्रेष्ठां मुक्तिरूपां गतिं स्थितिं याति प्राप्नोति ॥ ५६ ॥

एतच्छ्लोकस्यार्थं स्वमुखेनैव प्रतिपादयितुं गद्येन प्रतिजानीते ।

एतस्यविवरणम् ।

एतस्येति । एतस्यास्य श्लोकस्य विवरणं व्याख्यानं क्रियत
इति शेषः, तत्प्रतिज्ञातमेवाह ।

प्रवृत्तिश्चानिवृत्तिश्च द्वेभार्ये वेदबोधिते ।

प्रथमा कर्मनिष्ठा स्याद्ब्रह्मनिष्ठा तथाऽपरा ॥ ५७ ॥

प्रवृत्तिश्चेति । हे शिष्य ब्रह्मविदो ब्राह्मणस्य प्रवृ-
त्तिश्च प्रवृत्तिनाम्न्येका निवृत्तिश्च निवृत्तिनाम्न्यपरेत्येवं
द्वे उभे भार्ये जाये 'तज्जाया जाया भवति यदस्यां
जायते पुनरि'ति श्रुतेः प्रवृत्तिस्त्रिणां प्रवृत्तरूपेण स्वात्पत्ते-
निवृत्तिस्त्रिणां च निवृत्तरूपेण स्वात्पत्तेश्चानुभूयमानत्वात्प्रवृत्त-
निवृत्तयोश्च पोषकत्वेनाप्युभयोर्भार्यात्वं प्रवृत्तिनिवृत्तोरिति ज्ञयं,
ते एते भार्ये वेदबोधिते वेदेन श्रुत्या बोधिते प्रतिपादिते स्तः,
तयोः स्वभावभेदेनापि नामान्तरे आह प्रथमेति, प्रथमा प्रवृत्ति-
नाम्नी भार्या कर्मनिष्ठा कर्मणि निहितकियायां । निष्ठा सहजप्री-
तिर्यस्याः सा तथोक्ता स्यान्भवेत्तथा तद्वत्परा निवृत्तिनाम्नी
भार्या ब्रह्मनिष्ठा ब्रह्मणि देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्य आ-
त्मवस्तुनि निष्ठा महजं प्रेम यस्याः सा तथाविधाऽस्त भवति
एते उभे मती अत्र ग्राह्ये ॥ ५७ ॥

स्वभावान्तरभेदेनापि तयोर्नामभेदान्तरमाह ।

कर्कशा रसिका चेति तयोर्नामान्तरं क्रमात् ।

कर्कशा कर्मकाण्डस्था रसिका ब्रह्मवादिनी ॥ ५८ ॥

कर्कशेति, । हे शिष्य तयोः प्रवृत्तिनिवृत्तयोः कर्कशा दुःख-
प्रदत्वात्कर्कशा कठोरा रसिका च सुखप्रदत्वाद्वासिका सुखदे-
त्येवं क्रमात्क्रमेण नामान्तरमन्यदपि नामान्तरं नामभेदोऽस्त
जातित्वादेकवचनं तयोः स्थाने अप्याह कर्कशेति, हे शिष्य

कर्कशा कर्कशानाम्नी भार्या कर्मकाण्डस्था कर्मणः प्रतिपादकं
यत्काण्डं वेदभागः तस्मिन्नेव तिष्ठतीति सा तथोक्ताऽस्ति,
प्रवृत्तिनाम्न्याः भार्यायाः कर्मकाण्डमेव स्थानं तत्रैव तत्स्थितेरु-
पलभ्यमानत्वादिति भावः, किञ्च रसिकैतन्नाम्नी भार्या
ब्रह्मवादिनी देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यमात्मवस्तु वदितुं
शीलमस्याः सा तथोक्ताऽस्ति ब्रह्मप्रतिपादकोपनिषद्भागे
तदुपलब्धस्तदेव तत्स्थानमिति भावः ॥ ५८ ॥

ननु कर्कशा भार्या दुःशीलत्वाद्व्यभिचारिणी स्यादतस्सा-
ज्यैव सेत्याशङ्क्य द्वयोरपि पातिव्रत्यमाह ।

कर्कशा रसिका चेति यद्यपि द्वे पतिव्रते ।

रसिका स्वपतिं भुङ्क्ते कर्कशा कष्टभागिनी ॥ ५९ ॥

कर्कशेति । हे शिष्य कर्कशा प्रवृत्तिनाम्नी भार्या रसिका
च निवृत्तिनाम्नी भार्यापीत्येवम्प्रकारे द्वे उभे पतिव्रते पत्युः
प्रवृत्तस्य निवृत्तस्य च प्रमातुर्व्रतं नियमः कर्मप्रवृत्तिज्ञानप्रवृत्ति-
रूप इव व्रतं नियमो ययोस्ते तथोक्ते स्तो यद्यपि सत्यमेवैतत्त-
थापि रसिका निवृत्तिभार्या स्वपतिं स्वस्याः पतिः पालको ब्र-
ह्माभिन्नः प्रत्यगात्मा तमेव सर्वदा भुङ्क्तेऽनुभवति किञ्च कर्कशा
प्रवृत्तिभार्या कष्टभागिनी कष्टं दुःखं संसाररूपं भजते सेवते
तच्छीलाऽस्ति एवं तयोरन्तरं ज्ञेयम् ॥ ५९ ॥

अन्यमप्युच्चत्वनीचत्वरूपं भेदमाह ।

कर्मनिष्ठा तु दासीव गृहकर्मरता सदा ।

ज्ञाननिष्ठा महाराज्ञी राजसिंहासने स्थिता ॥ ६० ॥

कर्मनिष्ठात्विति । हे शिष्य कर्मनिष्ठा तु कर्मणि विहितक्रि-
यायां निष्ठा सहजप्रीतिर्यस्याः सा तथोक्ता प्रवृत्तिभार्या तुपदे-

नास्या निवृत्तिभार्यातो महन्नीचत्वं सूचितं, तदेव स्पष्टयति दासीव यथा दासी सदैव गृहकर्म लेपनसंमार्जनादिकं करोति सम्पादयति तद्वत्सर्वदा सर्वकालं गृहकर्मरता गृह्यते स्वात्मतयाऽङ्गीक्रियत इति गृहं शरीरं तस्य यत्कर्म स्वस्ववर्णाश्रमावाहितं सन्ध्यावन्दनादि नित्यं नैमित्तिकं च जातेष्ट्यादिकं तत्र रताऽऽसक्ता भवति, ज्ञानानिष्ठा ज्ञाने जीवब्रह्मैक्यबाधे निष्ठा सहजप्रीतिर्यस्याः सा तथोक्ता निवृत्तिभार्या महाराज्ञी महानपरिच्छिन्नह्यरूप आत्मैव राजा स्वयम्प्रकाशत्वात्तस्येयं महाराज्ञी स्वयम्प्रकाशात्मविषयिणीत्यर्थः, अतः सा राजसिंहासने राज्ञः स्वयंप्रकाशात्मनः सिंहासने हिंसात सर्वं द्वैताभाति सिंहं सर्वद्वैतापवादरूपमासनं स्थितिस्तस्मिन्नेव स्थिता वर्त्तत इत्यर्थः ॥६०॥

ननु कर्कशापि स्वपत्यर्थमेव कर्म करोति अतस्तस्याः कुतो दासीसादृश्यमुच्यते तत्राह ।

पतिहेतोर्दिवा नक्तं गृहकर्म करोतु सा

पतिं नालिङ्ग्य निद्राति कथं सौभाग्यभागिनी॥६२॥

पतिहेतोरिति । सा कर्कशा भार्या पतिहेतोः पतिः प्रमाता तस्य हेतुः प्रयोजनं तस्मादिवा नक्तं दिवसे रात्रौ च सर्वकालमित्यर्थः, गृहकर्म गृहं स्वात्मतया गृह्यतेऽङ्गीक्रियत इति गृहं शरीरं तस्य कर्म सन्ध्यावन्दनादिरूपं वैदिकं लौकिकं भोजनादिकं च 'शरीरं गृहमुच्यत' इत्युक्तेः करोतु निर्वर्त्तयतु तथापि यतः कारणात्पतिं पातीति पतिः स्वसत्ताप्रदानेन पालको बुद्धेरात्मा तं नालिङ्ग्य न परिरभ्य तेन सहैक्यमप्राप्येत्यर्थः, निद्राति निद्रां प्राप्नोतीत्यर्थः, प्रपञ्चास्फुरणपूर्वमात्मास्फुरणरूपां निद्रामनुभवतीति भावः, यद्वा प्रपञ्चास्फुरणपूर्वमात्मास्फुरणरूपामित्यर्थः, तस्याऽपि अवास्तवत्वाच्चद्रात्वमेव या निशा सर्वभूतानां तस्यां

जागर्ति संयमी । यस्यां जाग्रति भूतानि सानिशा पश्यतो मुनेरि'-
ति भगवद्रचनात्ततो हेतो सा कर्कशा सौभाग्यभागिनी सु शो-
भनं भगमैश्वर्यमसङ्गानन्दाद्रयादिरूपं सुभगमेव सौभाग्यं स्वार्थे
प्यत्तद्भजते तच्छीला कथं केन प्रकारेण स्यान्न कथमपी-
त्यर्थः ॥ ६१ ॥

किञ्च ।

रसरीतिं न जानाति कर्कशा कर्मवादिनी ।

पतिव्रता स्वभावेन भर्त्तारं स्तौति केवलम् ॥ ६२ ॥

रसरीतिमिति । कर्कशा प्रवृत्तिभार्या रसरीतिं रमस्य सुख-
स्य रीतिराचरणं 'रसो वै स' इति श्रुतेस्तां न जानाति न वेत्ति,
किन्तु कर्मवादिनी कर्म क्रियामेव वदितुं प्रतिपादयितुं शीलमस्याः
सा तथाभूताऽस्ति, किञ्च पतिव्रता पत्युः प्रमातृरूपस्य स्वामिनो
व्रतं नियम इव व्रतं नियमो यस्याः सा तथा विधा यद्यपि त-
थापि सा स्वभावेन स्वस्या भावः स्नेहस्तेन कृत्वा भर्त्तारं स्व-
पोषकं प्रमात्तारं कर्तृत्वारोपेण तस्मिन्केवलं स्तौत्येव प्रशंसत्येव
नतु तत्तान्त्रिकरूपज्ञानेन तत्सुखमनुभवतीत्यर्थः ॥ ६२ ॥

इदानीं प्रवृत्तिभार्यायाः सकाशान्निवृत्तिभार्याया यदन्तरं
तत्प्रदर्शयति ।

ज्ञाननिष्ठा तु रसिका तत्तत्संस्कारलक्षणैः ।

आनन्दयति भर्त्तारं तमेवाश्लिष्य खेलति ॥ ६३ ॥

ज्ञाननिष्ठा त्विति । हे शिष्य ज्ञाननिष्ठा तु ज्ञाने जीवब्रह्मै-
क्यबोधे निष्ठा सहजप्रीतिर्यस्याः सा तथाविधा निवृत्तिभार्या
तुपदेन प्रवृत्तिभार्यायाः सकाशादस्या महद्वैलक्षण्यं सूचितं, तदेव
विशदयति रसिकेति, रसिका रसमात्मसुखं जानातीति रसि-

काऽस्ति अतस्तत्तत्संस्कारलक्षणैस्ते च ते शान्तिदान्यादयः
संस्कारा वासनाविशेषास्नात्थेव लक्षणानि चिह्नानि तैः कृ-
त्वा भर्तारं स्वपोषकं ज्ञानात्मानमानन्दयति सुखीकरोति तमेव
केवलं सुखात्मानमेव न तु दुःखितं संसार्यात्मानमिदमर्थः, आ-
श्लिष्यामिद्ध तेन सहैक्यं प्राप्येत्यर्थः, खेलात् क्रीडतीत्यर्थः,
जीवन्मुक्तस्वभावेन व्यापृणोतीति भावः ॥ ६३ ॥

किञ्च ।

आसने शयने याने भोजने सा तदन्विता ।

क्षणं न तिष्ठति स्वामी तां विना रसलालसः ॥ ६४ ॥

आमनोत । सा निवृत्तिभार्याऽऽसने स्थाने शयने पर्यङ्कादौ
शयने च याने यात्रायां भोजनेऽन्नादिभक्षणे विषयभोगे वा
क्रियमाण इत्यादिसर्वक्रियासु तदन्विता तेन सुखरूपेणात्मना-
ऽऽन्विता युक्ता भवतीति शेषः, आत्मापि तां त्यक्त्वा क्षणमन्यत्र न
तिष्ठतीति तयोरभेदज्ञानायाह क्षणांपाति, स्वामी निवृत्तिभार्यायाः
पतिश्चिदात्मेत्यर्थः, रसलालसः सन् रसो मुक्तिसुखं तस्मिन्ला-
लसा यस्य स तथाक्तः सन् तां निवृत्तिवनितां विना ऋते क्षणं
क्षणमात्रकालमापि न तिष्ठति न वर्त्तते निवृत्तिवनिताया निवृ-
त्तात्मनश्चैकरूपेणावभासमानत्वादिति भावः ॥ ६४ ॥

अतो ज्ञानी प्रवृत्तिवनितायां नैव रमेतेत्याह ।

यस्तु जानाति चातुर्यान्महदन्तरमेनयोः ।

स कथं तत्र मूढायां रमेत किमु तत्सुखम् ॥ ६५ ॥

यांस्त्वानि । हे शिष्य यस्तु यः कोपि ज्ञानी तुपदेनाज्ञा-
नितोऽस्य महदन्तरं सूचितं, चातुर्याच्चतुरः कुशलस्तस्य भाव-
श्चातुर्यं तस्मादेनयोरुक्तविधयोः प्रवृत्तिनिवृत्तिर्भाययोर्मह-

वसन्तमन्तरं भेदं जानाति वेत्ति स ज्ञानी तत्र तादृशदुःखरूप-
भार्यायां तत्र हेतुमूढायामज्ञानरूपायां प्रवृत्तिर्भाषायां कथं केन
हेतुना प्रकारेण वा रमेत रमतां ज्ञानाज्ञानयोस्तमःप्रकाशयो-
रिवैकत्र स्थित्यसम्भवान्न तथाः केनापि प्रकारेण क्रीडा सम्भ-
वतीति भावः, किमु तत्सुखं तादृशमूढस्त्रीभागजन्यं सुखं किमु
किं तत्र किमपीत्यर्थः, असत्त्वाद्दुःखमिश्रितत्वाच्च न तत्सुखमे-
वेति भावः ॥ ६५ ॥

तर्हि तत्र केन रतिः कार्येत्यत आह ।

यस्तु कश्चिन्महामूढः पामरः पशुधर्मवान् ।

कर्कशायां रमते रसिकां च न विन्दति ॥ ६६ ॥

यस्त्विति । हे शिष्य यस्तु यः प्रमिद्धः कोपि पुरुषो म-
हामूढो महानसन्तं मूढो मूर्खोऽज्ञानित्वाद्दुःखदपदार्थसेवने
कदाचिज्जातेऽपि तज्जन्यदुःखानुभवेन तत्त्यागोऽपि स्यात्तस्य तु त-
दनुभवेपि तत्रैव पुनः पुनरासक्तत्वान्महामूढत्वमत एव पाम-
मरो ग्रामीणस्तत्रापि पशुधर्मवान्पशूनां श्वादीनां मैथुनसमये शि-
श्रस्य योन्यन्तरवरोधनेन लोककृतताडनजन्यदुःखस्यानुभूयमा-
नत्वेपि तत्रैव पुनः पुनः प्रवृत्तिरूपो धर्म इव धर्मः प्रवृत्तिर्विद्य-
ते यस्य स तथोक्तः स उक्तलक्षणो मूर्खस्तत्र कर्कशायां प्रवृ-
त्तिरूपायां भार्यायां रमते क्रीडति, किञ्च स रसिकां च सुख-
प्रदां निवृत्तिवनितामपि न विन्दात चैव प्राप्नोति ॥ ६६ ॥

तस्यां च दुःखप्राप्तौ तथा सह नित्यं च कलहे च जाय-
मानेपि तां न विस्मजतीत्याह ।

तस्यां च दुःखमाप्नोति प्रत्यहं कलहायते ।

भूयस्तामेव भजते दौर्भाग्यं स्यत तादृशम् ॥ ६७ ॥

तस्यां चेति । सोऽतिमूढस्तस्यां प्रवृत्तिभार्यायां दुःखं
 क्लेशं प्राप्नोति लभते प्रसहं चेत्युभयान्वयि निसमेव कलहायते
 कलहं करोति तथापि भूयः पुनरपि तामेव प्रवृत्तिभार्यां दुःख-
 रूपामेव भार्यां भजते सेवते, ननु दुःखानुभवे सति पुनस्तत्रैव
 प्रवृत्तिः कुत इत्याशङ्क्याह दौर्भाग्यमिति, तस्यातिमूढस्य तादृशं
 दुःखानुभवे सति पुनः पुनस्तत्रैव प्रवृत्तीच्छारूपं दौर्भाग्यमेव ज-
 न्मान्तरीयं दुःखप्रदं कर्मैव तत्र प्रवृत्तीच्छाजनकं ज्ञेयम् ॥ ६७ ॥

इदानीमस्य द्विभार्यश्लोकविवरणस्य विषयं स्पष्टयति सार्धेन ।

अत्र द्विभार्यशास्त्रार्थे विषयो ऽयं व्यवस्थितः ।

निवृत्तिवनितां त्यक्त्वा प्रवृत्तो नरकं व्रजेत् ॥ ६८ ॥

अत्रेति । हे शिष्य अत्रास्मिन् द्विभार्यशास्त्रार्थे द्वे
 उभे भार्ये जाये तयोः शास्त्रार्थे निर्णयेऽयं वक्ष्यमाणो विषयः
 सिद्धान्तो व्यवस्थितो निश्चितोऽस्ति तमेव व्यक्तं दर्शयति नि-
 वृत्तीति । निवृत्तिवनितां निवृत्तिरूपा या वनिता भार्या तां त्यक्त्वा
 विहाय प्रवृत्तः प्रवृत्तिभार्यागामी नरकं संसारलक्षणं नरकं व्र-
 जेतप्राप्नुयात्संसारस्य नरकत्वे निगलम्बोपनिषच्छ्रुतिः 'को न-
 रक इति, असत्संसारविषयजनसंसर्ग एव नरक' इति ॥ ६८ ॥

प्रवृत्तिवनितां न्यत्यक्त्वा निवृत्तो माक्षमश्नुते ।

विषमोप्येष शास्त्रार्थः प्रमाणं व्यासवाक्यतः ॥ ६९ ॥

किञ्च प्रवृत्तिवनितां प्रवृत्तिनाम्नी या वनितां भार्या तां
 त्यक्त्वा विहाय निवृत्तो निवृत्तिभार्यागामी मोक्षं मुक्तिमश्नुते प्रा-
 प्नोति नन्वेतच्छास्त्रविरुद्धं स्वकपोलकल्पनयोक्तं कथमङ्गीका-
 र्यमित्याशङ्क्याह विषमोपीति, एषोऽयं द्विभार्यशास्त्रविषयः

शास्त्रार्थो निर्णयोऽपि यद्यपि विषयो विरुद्धस्तथापि व्यास-
वाक्यतो व्यासः पाराशर्यस्तस्य वाक्येन प्रमाणं प्रामाणिकोऽस्ति
व्यासवाक्यं च 'गुणदोषदृशिर्दोषो गुणस्तूभयवर्जित इति, गुण-
दोषशब्दाभ्यां विभिनिपेधरूपा प्रवृत्तिरेवाभिहिता तत्त्याग ए-
वोभयवर्जितपदेनाभिहितस्तस्यैव च गुणत्वप्रतिपादनं मुक्तिप्रा-
प्तिहेतुत्वात्तथा ।

‘सर्वधर्मान्परित्यज्य मामेकं शरणं ब्रज ।

अहं त्वां सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः’ ॥

इति च, श्रुतिरपि 'इत्यागेनैके अमृतत्वमानशुरि'ति ॥६९॥

एवं द्विभार्यश्लोकार्थं व्याख्यायात्र तत्संप्राप्तिं सूचयितुं
गद्येनाह ।

इति प्रवृत्तिनिवृत्तिशास्त्रविवरणम् ।

इतीति । प्रवृत्तिनिवृत्तिशास्त्रविवरणं प्रवृत्तिः कर्मसु प्रवर्त्तनं नि-
वृत्तिश्च मोक्षेच्छया ततो निवर्त्तनं तयोः शास्त्रमनुशासकं वाक्यं
'द्विभार्यो ब्राह्मण' इत्यादिरूपं तस्य विवरणं व्याख्यान मिति अत्र
समाप्तं ज्ञेयम्, इत उत्तरं प्रकृतमुन्मत्तप्रलापनमेवेति ज्ञापयितुमाह ।

अथान्यदपि ।

अथेति । अथ प्रवृत्तिनिवृत्तिशास्त्रविवरणानन्तरमन्यदपि
पूर्वोक्तोन्मत्तप्रलापादन्यदितरदुन्मत्तप्रलापनमेवोच्यत इति
शेषः, तत्र प्रथमं लोके कस्य चिद्भूतवाधायां सत्यां तस्यैहिक-
पारलौकिकसुखमाधनभूतकर्माद्यनुष्ठानासम्भवेन मोक्षसाधनज्ञा-
नहेतुश्रवणाद्यनुष्ठानासम्भवेन च सर्वसुखाप्राप्त्या निन्द्यत्वं प्र-
सिद्धमत्र तून्मत्तस्तद्विपरीतं प्रलपति ।

एकौ विष्णुर्महद्भूतं व्यासेनोक्तं लगेद्यदि ।

तन्महाभूतसञ्चारे न दूरे परमं पदम् ॥ ७० ॥

एक इति । हे शिष्य एकः स्वगतसजातीयविजातीयभेदरहितो विष्णुर्व्यापनशीलः परमात्मा महदेशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं ब्रह्मरूपं भूतं सन्मात्रं पिशाचं चेति व्यासेनोक्तं बादरायणेन कथितमस्ति तद्यदि यर्हि लगेच्छरीरे सञ्चरेत्तर्हि तदा तन्महाभूतसंचारे तद्यव्यासेनोक्तं महाभूतं ब्रह्मस्वरूपभूतं पिशाचमदृश्यत्वे सति सर्वप्राणिशरीरेषु सञ्चारित्वात्तस्य सञ्चारे प्रवेशे जाते सति परमं कार्यकारणातीतं पदं स्वरूपं न दूरे दूरदेशे नास्ति किन्तु समीप एव वर्तते लोके हि ब्रह्मभूतस्य प्रबलत्वमदृश्यरूपेण शरीरप्रवेशकारित्वं प्रसिद्धमिति तत्सादृश्येन विष्णोरपि ब्रह्मभूतत्वमतस्तत्कृतवाधावतोऽप्रयोजकं जीवनमिति यदुक्तं तदसमञ्जसमेवेति भावः ॥ ७० ॥

किञ्च डाकिनीमन्त्रजापकानां लोकशास्त्रे नरकपात उक्तोऽत्र तुन्मत्तस्तद्विपरीतं प्रलपति ।

डाकिनीसिद्धमन्त्रोऽयं ब्रह्मास्मीत्यक्षरात्मकः ।

भावनामावृतो यस्य सद्यस्तद्रूपतां व्रजेत् ॥ ७१ ॥

डाकिनीति । हे शिष्य अयमेव ब्रह्मास्मीत्यक्षरात्मकोऽहमहंपदलक्ष्यः कूटस्थश्चिदात्मा स एव ब्रह्म देशाद्यपरिच्छिन्नमस्मि भवामीसेवमात्मब्रह्मैक्यबोधकानि अक्षराणि वर्णा एवात्मा स्वरूपं यस्य स तथोक्तो डाकिनीसिद्धमन्त्रो डाकिनीनां सिद्धो मन्त्रो यथा भावनामात्रेण डाकिनीत्वप्रापको भवति स इवास्ति, कुत इत्यत आह भावनेति, यस्य ब्रह्मास्मीति मन्त्रस्य तस्यार्थस्य च भावनामात्रतः केवलं भावनयैव सद्यस्तत्कालमेव तद्भावकस्तद्रूपतां तस्य ब्रह्मणो रूपं स्वरूपं

तस्य भावस्तत्ता तां व्रजेत्प्राप्नुयादतो ढाकिनीमन्त्रसादृश्या-
दस्य ढाकिनीमन्त्रत्वमस्य च भावनया परमपदप्राप्तिदर्शनाद्वा-
किनीसिद्धमन्त्रजापकानां नरकपातो भवतीत्युक्तमममञ्जसमे-
वेति भावः ॥ ७१ ॥

किञ्च लोके कस्मिन्नपि पदार्थे ममत्वाभिनिवेशो न कार्य
इत्युक्तमत्र तून्मत्तस्तद्विपरीतं प्रलपति ।

गुरुशास्त्रप्रसादेन संप्राप्य परमं पदम् ।

ममैवेदं मया प्राप्तमिति प्राह स उत्तमः ॥ ७२ ॥

गुरुशास्त्रेति । हे शिष्य गुरुशास्त्रप्रसादेन गुरोर्महावा-
क्योपदेष्टुः शास्त्रस्य च वेदान्तस्य प्रसादः प्रसन्नता तेन कृत्वा
परमद्वैतकारणातीतं पदं स्वरूपं संप्राप्योपलभ्य यः पुरुष इदं
स्वरूपं ममैव प्रत्यगात्मनोऽहम्पदलक्ष्यस्यैवास्ति मया प्रत्यगा-
त्मना चिदाभासेनेदांमति साक्षात्प्राप्तं लब्धमित्येवं प्राह क-
थयति स पुरुष उत्तमः श्रेष्ठोऽन्योऽधमोऽस्ति अतो
गीताया'मिदमद्य मया लब्धमि'त्यादिनोक्तमिदं ममेदं मया लब्ध-
मित्येव जल्पनमासुरीसम्पत्त्वेन निन्द्यमिति तदयुक्तमवेति
भावः ॥ ७२ ॥

किञ्च लोको हि यत्किञ्चनवस्तुनः प्राप्तेरेव प्राप्तिरिति
मन्यतेऽत्र तून्मत्तस्तद्विरुद्धं प्रलपति ।

यत्तु जन्मशताभ्यस्तविज्ञानैरपि वस्तुतः ।

न किञ्चिदपि सम्प्राप्तं तस्य प्राप्तिर्महीयसी ॥ ७३ ॥

यदिति । हे शिष्य यत्तु यच्च लोकप्रसिद्धवस्तुविलक्षणं
वस्तु जन्मशताभ्यस्तविज्ञानैरपि जन्मनां जनीनां शतानि श-

तकानि अनन्तशतकानीत्यर्थः, तेष्वभ्यस्तानि अभ्यासेन सम्पादितानि यानि विज्ञानानि तैः कृत्वापि वस्तुतः पारमार्थिकदृशा किञ्चिदपि किमपि न प्राप्तं न लब्धमात्मस्वरूपस्य नित्योपलब्धत्वेन स्वयंप्रकाशत्वेन च ज्ञानप्राप्त्यभावादिति भावः, अतोऽलब्धमेवात्मस्वरूपं तस्यात्मस्वरूपस्याऽऽत्माऽलभ्य इति ज्ञानवतो वा प्राप्त्यरूपलब्धिमहीयस्यतिश्रेष्ठाऽस्ति, अतः किञ्चिद्वस्तुप्राप्तवतो लाभोऽप्राप्तवतोऽलाभ इति यदुक्तं तदसमञ्जसमेवेति भावः ॥ ७३ ॥

किञ्चातिसूक्ष्मस्यातिसूक्ष्मत्वं महतो महत्त्वं दृश्ये दृश्यत्वमदृश्येऽदृश्यत्वं परे परत्वं स्वे स्वत्वं च येन ज्ञायते तत्प्रामाणिकं ज्ञानमित्युच्यतेऽत्र तून्मत्तस्तद्विपरीतं प्रलपति ।

अणीयसो महीयस्त्वं नेदीयस्त्वं दवीयसः ।

परस्य निजरूपत्वं यत्प्रत्येति प्रमा हि सा ॥ ७४ ॥

अणीयस इति । हे शिष्य अणीयसोऽतिसूक्ष्मस्य वस्तुनो महीयस्त्वमतिमहत्त्वमतिशयितं महन्महीयस्तस्य भावस्तत्त्वमिति विग्रहः, दृश्यत्वाभावादतिसूक्ष्मस्य वस्तुनो देशाद्यपरिच्छिन्नत्वेन ब्रह्मत्वादतिमहत्त्वं यद्यया प्रमया प्रत्येति अनुभवति, किञ्च दवीयसोऽतिशयेनादृश्यं दवीयस्तस्य प्रसङ्गभिन्नब्रह्मणो नेदीयस्त्वं नेदीयः समीपतया साक्षादातिदृश्यं तस्य भावस्तत्त्वं दृग्विषयत्वमिवादृश्यस्यात्मनः स्वत्वस्वप्रकाशत्वाभ्यामतीव दृश्यत्वं यद्यया प्रमया प्रत्येति अनुभवति, किञ्च परस्य कार्यकारणातीतस्य परमात्मनो निजरूपत्वं निजं स्वीयं रूपमाकृतिस्तस्य भावस्तत्त्वं व्यवहारावस्थायां परोक्षप्रत्यक्षत्वाभ्यां सर्वज्ञकिञ्चिज्ज्ञत्वाभ्यां जगदधिष्ठानव्यष्ट्यहङ्काराधिष्ठानत्वाभ्यां परिपूर्णसद्वितीयत्वाभ्यां च स्वपरत्वरूपभेदे प्रतीयमानेपि भागलक्षणया विरु-

द्वांशत्यागेनाविरुद्धांशचिन्मात्रस्यैक्यात्परमात्मनः स्वस्वरूपत्वं यद्यया प्रमया प्रयेति अनुभवति सोक्तप्रकारा त्रिविधरूपापि प्रमा प्रमाणरूपा वृत्तिरास्ति हीत्येवं विद्वत्सु प्रसिद्धमत एताद्वि-
परीतप्रमायाः प्रमात्वं यदुक्तं तदसमञ्जसमेवेति भावः ॥ ७४ ॥

किञ्च लोके शास्त्रे च लौकिकं दृश्यपदार्थविषयं यज्ज्ञानं तत्सत्यमित्युच्यतेऽदृश्यपदार्थविषयकज्ञानस्य च मिथ्यात्वमत्र तुन्मत्तस्तद्विपरीतं प्रलपति ।

यद्दृश्यते तत्तु मिथ्या तत्सत्यं यन्न दृश्यते ।

एतत्प्रामाणिकत्वं हि महोपनिषदां मतम् ॥ ७५ ॥

यदिति । हे शिष्य यत्पदार्थजातं दृश्यते ज्ञायते तत्तु प-
दार्थजातं मिथ्याऽसदस्ति यच्चात्मस्वरूपं न दृश्यते न ज्ञा-
यते तदात्मरूपं सत्यमबाध्यं वस्तु अस्ति एतदुक्तलक्षणं प्रा-
माणिकत्वं प्रमाणमिदं ज्ञानं तस्य भावस्तत्त्वं हि प्रसिद्धं महो-
पनिषदां महत्यः श्रेष्ठा या उपनिषद् उप समीप एव निषण्णं
स्थितं श्रेयः कल्याणं मोक्षरूपं यासु ता उपनिषदो वेदशि-
रोभागास्तासां सर्वश्रेष्ठात्मज्ञानप्रतिपादकत्वादुपनिषदां म-
हत्त्वमिति ज्ञेयं, मतमिष्टं दृश्यस्यासत्त्वे श्रुतयस्तावद् 'अतोऽन्य-
दार्तिष, अथात आदेशो नेति नेति, नेह नानास्ति किञ्चन, त-
देतज्जडं मोहात्मकं मायामात्रमि'त्याद्याः, आत्मनोऽदृश्यत्वे च
श्रुतयः, 'यत्तद्दृश्यं, यच्चक्षुषा न पश्यति येन चक्षूःपि पश्यति,
न चक्षुषा पश्यति कश्चनैनमि'त्याद्याः, अदृश्यरूपस्यात्मनः सत्त्वे
चापि श्रुतयः 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत्सत्त्वं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मे'-
त्याद्याः, अतोऽदृश्यासत्त्वदृश्यसत्त्वज्ञानस्य प्रामाणिकत्वं यदु-
च्यते तदसमञ्जसमेवेति भावः ॥ ७५ ॥

किञ्च लोके जगद्धतविचित्रपदार्थेषु नीरसत्वप्रतीतिमतः पुरुषस्य किञ्चित्कालं जीवने प्रतीयमानोऽपि भिषग्भिर्मृतत्वमेव निश्चितमित्येवं वदन्तीति प्रसिद्धमत्र तून्मतस्तद्विपरीतं प्रलपति ।

विचित्रा यस्य रचना समस्ता भाति नीरसा ।

जीवन्मृतकतुल्योऽसौ जीवन्मुक्तः श्रुतौ स्तुतः ॥ ७६ ॥

विचित्रेति । हे शिष्य इयं दृश्यमाना समस्ता सकला विचित्राऽनेकरूपा रचना जगद्धटना नीरसा रसः सुखं निर्गतो निवृत्तो यस्याः सा तथाभूता यस्य पुरुषस्य भाति भासते असौ पुरुषो जीवन्मृतकतुल्यो लोकदृष्ट्या किञ्चिज्जीवन्मृतकः प्रेतस्तेन तुल्यः सदृशोऽस्ति तथाप्यसौ श्रुतौ वेदे जीवन्मुक्तो लोकदृशा जीवन्मन्परमार्थदृशा मुक्तो मुक्ततां प्राप्त इमेवं स्तुतः प्रशंसितोऽस्ति अतस्तदृशस्य जीवन्मृतकत्वं यदुच्यते लोके तदसमञ्जसमेवेति भावः ॥ ७६ ॥

किञ्च यस्य जन्मानि हितमहितं वा किमपि न प्राप्तं स्वैनान्येन वा न च स्वहितं परहितं वा ज्ञातं किमपि तस्य जन्मव्यर्थमिति वदन्ति लोके लौकिकशास्त्रे चात्र तून्मतस्तद्विरुद्धं प्रलपति ।

स्वयमेव प्रकाशेत दीपः शून्यालये यथा ।

तस्य व्यर्थप्रकाशस्य सार्थकं जन्म वर्णितम् ॥ ७७ ॥

स्वयमेवेति । हे शिष्य यथा यद्वच्छून्यालये शून्यं दीपप्रकाशव्यवहर्तृजनहीनं यदालयं गृहं तस्मिन्स्वयमेवान्यव्यवहारिजनरहित एव प्रकाशेत प्रकाशमानस्तिष्ठति तथा तद्वच्चः पुरुषः शून्यालये शून्यं मातृपितृबन्धुभांगनीभार्यापुत्रसुहृन्मित्रादिहीनं यदालयं गृहं तस्मिन्स्वयमेवैकाग्र्येवोक्तमातृपित्रादि-

हीन एवेत्यर्थः, प्रकाशेत दृश्येत तस्योक्तविधस्य व्यर्थप्रकाशस्य
व्यर्थो धर्मार्थकाममोक्षारूपार्थचतुष्टयहीनः प्रकाशो दृश्यत्वं
यस्य तस्य जन्म जननं सार्थकं सफलांमत्येवमभ्यन्मते वर्णितं
कथितमस्तीति लोकार्थः, परमार्थस्तु यथा यद्बद्धदीपः प्रदीपः
शून्यालये शून्यं दीपप्रकाशव्यवहर्तृजगहीनं यदालयं तस्मिन्स्व-
यमेव स्वप्रकाशव्यवहर्तृजनरहित एव प्रकाशेत प्रकाशमानो
वर्त्तत तथा तद्वयः पुरुषो जन्मान्तरीयसाधनैः कस्माच्चित्प्र-
तिबन्धात्पूर्वजन्मनि अप्राप्तसाक्षात्कारः सन्तेनैव प्रतिबन्धन
कस्य चिद्गृहस्थस्य गृहे हस्तामस्तकादिरिव प्राप्तजन्मा सन्-
अत्रैव जन्मनि मातृपित्रादिसम्बन्धरहितत्वाच्छून्ये गृहे स्वय-
मेव वास्तवपितृमात्रादिसंबन्धरहित एव प्रकाशेत दृश्येत त-
स्योक्तविधस्य व्यर्थप्रकाशस्य विगतो निवृत्तोऽर्थोऽर्थका-
मधर्ममोक्षारूपार्थस्तेषां मिथ्याभूतत्वाद्यस्मात्प्रकाशात्स ता-
दृशः प्रकाशो यस्य तस्य पुरुषस्य जन्म जननं सार्थकं सफलं
परमप्रयोजनमोक्षस्य सिद्धेरित्येवं वर्णितं कथितम्, उक्तावधान्य-
स्यैव निरर्थकं जन्मेत्यर्थः, यद्वा यः प्रमाता शून्यालये दीप इव
शून्यालये पितृमात्रादिसंबन्धरहितं संन्यासगृहणेन सर्वसंबन्ध-
रहितं यद्गृहमालयं तस्मिञ्छरीरे स्वयमेवैकाक्येव प्रकाशेत
दृश्येत तस्योक्तविधस्यार्थप्रकाशस्यैकपारलौकिकार्थहीनः प्र-
काशो ज्ञानं यस्य तस्य जन्म जननं संन्यासलक्षणां लोक-
प्रसिद्धं वा जन्म यस्मिन्नेतादृशः संन्यासः साधितस्तत्सार्थकं
सफलं वर्णितं कथितं शास्त्रेष्विति, यद्वा यः साधिष्ठानो बुद्धि-
स्थश्चिदाभासः शून्यगृहदीप इव शून्यालयो शून्यं कर्तृत्वभो-
क्तृत्वरोगदिसंबन्धहीनं यदालयं ज्ञानेन बाधितत्वात्मवदैव
लीनप्रायं शरीरत्रयं तस्मिन्नेव स्वयमेव कूटस्थादभिन्नत्वं स्वस्य

ज्ञात्वा स्वयंशदवाच्यकूटस्थाभिन्न एव नान्य इत्यर्थः, प्रकाशे त स्वयं प्रकाशमानस्तिष्ठति तस्योक्तविधस्य व्यर्थप्रकाशस्य मिथ्यात्वाद्विगता निवृत्ता अर्था धर्माद्याश्चत्वारो यस्मात्स तथाभूतः प्रकाशो ज्ञानं यस्य तस्य प्रमातुरस्मद्दृष्ट्या यज्-जन्म लिङ्गशरीर आविर्भावलक्षणं जननं तत्सार्थकं कर्माचरणेन लोकसंग्रहरूपो मुमुक्षूणां ज्ञानप्राप्तिरूपश्च योर्थः फलं तेन सहितमेवास्तीत्येवं वर्णितं कथितं शास्त्रेष्विति शेषः, यद्वा यः कूटस्थ आत्मैव शून्यालये दीप इव शून्यालये शून्यमसद्य-दालयं कालत्रयेऽपि नष्टप्रायं शरीरं तस्मिन्स्वयमेवान्यचिदाभासबाधेनानन्य एव प्रकाशे त प्रकाशितो भवेत्तस्योक्तविधस्य व्यर्थप्रकाशस्य विगतो निवृत्तोऽर्थः प्रकाश्यरूपो द्वैतप्रपञ्चो यस्मात्स तथाविधः प्रकाशो ज्ञानमात्रस्वरूपं यस्य तस्य कूट-स्थात्मनो जन्माऽसङ्गनिर्विकारसच्चिदानन्दस्वरूपाविर्भावलक्षणं जननं सार्थकमर्थः सद्रूप आत्मैव तेनाराहितमेव तन्न तु लोकप्रसिद्धमिव जन्म तदिति वर्णितं कथितं विद्वद्भिरिति शेषः, यद्वा यस्तत्त्वंपदार्थयोः परमात्मकूटस्थयोर्भागसागलक्षणया विरुद्धांशसागेनाविरुद्धचिन्मात्ररूपमैक्यमनुभूय वर्तमानः स्वयमेव प्रत्यगात्माभिन्नब्रह्मरूप एव नान्य इत्यर्थः, शून्यालये दीप इव शून्यालये शून्यमसद्वैतं तस्यालये 'नेह नानास्ति किञ्चने'-त्यादिश्रुतिभिः कृत्वा बाधे सति प्रकाशे त सर्वलयावधिरूपेण प्रकाशमान इत्यर्थः, स्यात्तस्य ब्रह्माभिन्नप्रसगात्मनो व्यर्थप्रकाशस्य सतोऽपि विगतो निवृत्तो द्वैतरूपोऽर्थः प्रयोजनं यस्मात्स तथाविधः प्रकाशश्चेतनं यस्य स तथाविधस्तस्य जन्म द्वैतरूपेणाविर्भावलक्षणं जननं सार्थकमर्थो जीवन्मुक्तिलक्षणः पुरुषार्थस्तेन सहितमेव तदित्येवं वर्णितं कथितमित्यलमतिविस्त-

रेण, अतस्तद्वशस्य जन्म निरर्थकमित्युक्तिरयुक्तैवेतिभावः ।

सुव्यक्तस्यास्य पद्यस्य पञ्चार्थः कथिता मया ।

यथाबुद्धिर्विचिन्वन्तु सन्तोऽर्थं विहरन्तु च ॥७७॥

किञ्च लोके ज्ञानदीपस्यैव ज्ञानदीपत्वं वर्ण्यतेऽत्र तून्मत्तस्तद्विपरीतं प्रलपति ।

न बोधयति भावानामात्मनो भेदमप्यपि ।

अबोधदीप एवायमस्माकं बोधदीपकः ॥ ७८ ॥

न बोधयतीति । हे शिष्य यो दीपो भावानां जगद्गतपदार्थानामात्मनः स्वस्मात्सकाशादण्वपि सूक्ष्ममपि भेदं पार्थक्यं न बोधयति न प्रकाशयति किं वक्तव्यं स्थूलभेदं न प्रकाशयतीति, आत्मनः सर्वस्य पृथगसत्त्वात्तस्योभयस्योभयप्रतियोगिको भेदोऽप्यसदेवातस्तज्ज्ञानस्याप्यसत्त्वादिति भावः, अतः स तादृशोऽयमस्मत्प्रसक्तोऽबोधदीप एवान्यदृष्ट्याऽज्ञानसादृश्यादबोधोऽज्ञानरूप एव दीप इव प्रकाशमानोऽस्ति यद्यपि तथापि स उक्तलक्षणोऽबोधदीपोऽस्माकमस्मदादीनां ज्ञानिनां बोधदीपको बोधो ज्ञानं तत्स्वरूपः सन्दीपक इव स्वयंप्रकाशानोऽस्ति अतस्तार्किकादिभिरात्मनोऽचिद्रूपत्वं प्रतिपाद्यते यत्तदसमञ्जसमेवेति भावः ॥ ७८ ॥

किञ्च चिकित्साशास्त्रे रात्रौ जागणं दिवा निद्रा चेत्यन्ते रोगहेतुत्वान्निषेधितेऽत्र तून्मत्तस्तद्विपरीतं प्रलपति ।

निशायामेव जागर्मि निद्रामि सकलं दिनम् ।

न च रोगा प्रबाधन्ते मा जरामरणादय ॥ ७९ ॥

निशायामेवेति । हे शिष्य अहं साधिष्ठानबुद्धिस्थश्चिदा-

भासो निशायामेव महावाक्यविवेकेन तत्त्वंपदार्थयोः कूटस्थ-
परमात्मनोर्भागसागलक्षणया विरुद्धप्रत्यक्परोक्षाद्यंशं त्यक्त्वा त-
दैकरूपायां रात्रौ सर्वप्राणिभिस्तत्र सुप्तत्वाद् ।

या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी' ।

इति भागवदुक्तेर्जागर्मि जाग्रतिमानस्मि, किञ्च स-
कलं सप्तस्तं दिनं दिवसं प्रति कार्यकारणरूपो व्यवहारो-
ऽज्ञानिनां दिवसस्तस्मिन्निति भावः, निद्रामि स्वपामि ।

‘यस्यां जाग्रति भूतानि मा निशा पश्यतो मुनेरित्युक्तेः,
आत्मस्वरूपे जागर्मि प्रपञ्चे निद्रामीत्याशयः, किञ्चैतादृशविपरी-
तकारिणमपि मा मां जरामरणादयो जरा वार्धक्यं मरणं च मृत्यु-
स्तावादी येषां जन्मादीनां ते तथोक्ता रोगाः पीडाहेतुत्वाद्वा-
धयस्ते न च बाधन्ते नैव पीडयन्ति, अतो भिषक्शास्त्रे यदुक्तं
रात्रौ जागरणं दिवा निद्रा च न कर्तव्या रोगहेतुत्वादाति
तदयुक्तमेवेति भावः ॥ ७९ ॥

किञ्च बुद्धिमत् एव बुद्धिमत्त्वं लोके शास्त्रे च प्रतिपाद्यतेऽत्र
तन्मत्तो भगवता निबुद्धेरेव बुद्धिमत्त्वमर्जुनं प्रत्युपदिष्टमिति त-
मुपहसन्प्रलपति ।

उत्तमाधममध्यानां भेदभानं धियां फलम् ।

ताभिर्हीनस्य हरिणा प्रोक्ता पण्डितराजता ॥ ८० ॥

उत्तमेति । हे शिष्य उत्तमाधममध्यानामुत्तमः श्रेष्ठोऽधमो
नीचो मध्यः मध्यमस्तेषां भेदभानं भेदस्य पार्थक्यस्य भानं प्र-
तीतिरेव धियां बुद्धीनां फलं प्रयोजनमस्तीति सर्वलोकेषु प्रसि-
द्धं गीतायां तु ताभिर्बुद्धिभिर्हीनस्य रहितस्य पुरुषस्य हरिणा
सर्वजगत्संहारशीलेन श्रीकृष्णेन पण्डितराजता पण्डिता बुद्धिम-

न्तस्तेषां राजेन शोभमानस्तस्य भावस्तत्ता प्रोक्ता कथिता ।
उपहसनपक्षे कृष्णस्य—

कालोऽस्मि लोकस्यकृतप्रवृद्धो लोकान्समाहर्तुमिह प्र-
वृत्त' इत्यादिवाक्यैर्लोकानां स्यकर्तृत्वप्रतिपादनं प्रमिद्धमत
इवार्जुनाय विरुद्धमुपदिशंस्तन्मिषेणैव तत्प्रहितसर्वजगन्नाशे प्र-
वृत्त इति हरिपदार्थाशयेनोपहसनं, प्रलपनञ्च निर्वुद्धेर्बुद्धिमतत्वं
विरुद्धमिति । वस्तुतस्तु विषमबुद्धिनिरासेनात्माकारसमबुद्धिमर्जु-
योपदिशन्मुक्तिपदत्वेन समस्तदुःखहरणशीलत्वाद्दरिद्रिरितिना-
नाम्नोऽन्वर्थकतेति भावः ॥ ८० ॥

किञ्च लोकशास्त्रे लोके च बुद्धियुक्तस्यैव बुद्धियुक्तत्वं प्रति-
पाद्यतेऽत्र तून्मत्तो गीतायां भगवता जडस्यैव बुद्धियुक्तत्वं प्रति-
पादितमित्येव तमुपहसनप्रलपति ।

जडेन येन संत्यक्ते उभे सुकृतदुष्कृते ।

बुद्धियुक्तः स एवेति पार्थ प्राह जनार्दनः ॥ ८१ ॥

जडेनेति । हे शिष्य येन ज्ञानिसंमतेन लोकदृष्ट्या जडेन
मूढेन पुरुषेण साज्यासाज्यज्ञानशून्यत्वाज्जडत्वमत एव सुकृत-
दुष्कृते सुकृतं पुण्यकर्म दुष्कृतं च पापकर्म ते उभे द्वे अपि संत्यक्ते
कालत्रयासत्त्वबुद्ध्या पुनरुत्पात्तर्यथा न स्यात्तथा विसृष्टे स एवो
क्तविधो जड एव बुद्धियुक्तो ज्ञानयुक्तो नान्य इत्येव ।

'बुद्धियुक्तो जहातीह उभे सुकृतदुष्कृते' इत्यादिवाक्यैर्ज-
नार्दनो जनानां जीवानामर्दनो गतिरूपः श्रीकृष्णः पार्थ
पृथा कुन्ती तस्या अपत्यं पुमान्पार्थस्तं प्राहोक्तवान्, जडे बु-
द्धियुक्तत्वकथनमनर्थकत्वाभासेन प्रलापः, जनार्दनपदेन स-
मस्तजीवानामेतादृशविरुद्धज्ञानोपदेशेन जनार्दननाम्नो निरर्थ-

कत्वेन प्रत्युतघातकत्वेन च विरोधिलक्षणान्यायस्यात्र सम्भ-
वादभद्रायां भद्रा नामेवोपहसनं, पार्थपदेन च तथैव पृथापुत्रत्वे-
नातीव कातर्यवतोऽर्जुनस्य तथाकम्पनमतावे युक्तमेवाऽर्द्धधातो-
र्गतिकम्पनार्थवत्त्वादिति बोधहसनं, वस्तुतस्तु सुकृतदुष्कृतज्ञा-
नरहितज्ञानस्यैव मोक्षहेतुत्वेन तादृशज्ञानवत एव बुद्धियुक्तत्व-
मित्येवमुपदेशेन पृथापुत्रत्वेनाधीरस्यार्जुनस्याधीरत्वनिरासेन
च मोक्षसाधनभूते ज्ञाने स्थिरीकरणज्जनार्दनाम्नोऽन्वर्थकथने-
न प्रमाणमेवैतदिति सुकृतिन एव लोके बुद्धियुक्तत्वं यदुच्यते
तदसमञ्जसमेवेति भावः ॥ ८१ ॥

किञ्च लोके तुच्छस्य तुच्छत्वमेव प्रतिपाद्यतेऽत्र तून्मत्त-
स्तद्विपरीतमर्जुनाय भगवतोक्तमिति प्रदर्शयन्नुपहसंश्च तं प्र-
लपति ।

कृताकृतैर्न यस्यार्थो नाश्रयो यस्य कुत्रचित् ।

पार्थसारिथिरित्याह स तुच्छः स्वच्छमुक्तिभाक् ॥ ८२ ॥

कृताकृतैरिति । हे शिष्य यस्य ज्ञानिनः कृताकृतैः कृता-
नि कर्मफलानि अकृतश्च मोक्षस्तैरर्थः प्रयोजनं न नास्ति,
किञ्च यस्य ज्ञानिन आश्रयोऽभिनिवेशः कुत्र चिदद्वैतेद्वैते
वा कचिदपि न नास्ति उभयस्यापि मिथ्यात्वात्स उक्तलक्षणः
पुरुषस्तुच्छ एव लोक उपेक्षाविषय एव यद्यपि तथापि पा-
र्थसारिथिः पार्थस्यार्जुनस्य सारिथिः सूतः श्रीकृष्णः स स्व-
च्छमुक्तिभाक्स्वच्छा निर्मलाऽऽत्मस्थितिरूपा या मुक्ति
मोक्षस्तां भजते सेवते इति स तथाविधोऽस्तीत्येवमाह कथि-
तवानर्जुनायेति शेषः, तुच्छत्वलक्षणवतः परमपुरुषार्थमोक्ष-
प्राप्तिर्भवतीति तस्य श्रेष्ठत्वकथनेन विरोधाभासान्निरर्थकत्वे प्र-

लापत्वम्, असमञ्जसकथनेनासमञ्जसबोधेनैव क्षत्रकर्मसागात्सूत-
कर्मणि प्रवृत्तिस्तत्रापि पृथापुत्रत्वेन सूचितकातर्यवतोऽर्जुनस्ये-
त्युपहसनं, वस्तुतस्तु तादृशलक्षणावत एवमुक्त्यधिकारित्वक-
थनाद्यथार्थमेवोक्तम्, एवं च लोके तादृशस्य तुच्छत्वं यदुच्यते
तदयुक्तमेवेति भावः । तथाहि गीतायां-

‘नैव तस्य कृतेनार्थो नाकृतेनेह कश्चन ।

नचास्य सर्वभूतेषु काश्चिदर्थव्यपाश्रय’ इति ॥ ८२ ॥

किञ्च धर्माधर्मादिज्ञानशून्यानां लोकशास्त्रेषु मूढत्वमुच्यते-
ऽत्र तून्मत्तस्तद्विरुद्धमर्जुनाय भगवतोपदिष्टमित्युपहमन्प्रलपति ।

धर्माधर्मौ न जानाति न जानाति शुभाशुभे ।

सुखदुःखे न जानाति स ज्ञानीति मतं हरेः ॥ ८३ ॥

धर्माधर्माविति । हे शिष्य यः पुरुषो धर्माधर्मौ धर्मो वेद-
प्राणिहितः स्वस्ववर्णाश्रमानुकूल आचारोऽधर्मश्च तद्विपरीत
आचारस्तौ न जानाति न वेत्ति सत्त्वनिश्चयेन नावलोकयती-
त्यर्थः, किञ्च शुभाशुभे पुण्यपापेषु न जानाति न वेत्ति, किञ्च
सुखदुःखे सुखं शर्म दुःखं पीडा ते अपि न जानाति न वेत्ति, स
उक्तविधोऽज्ञानी लोकदृष्ट्या प्रतीयमानोपि ज्ञानी ज्ञानवान-
स्तीत्येवं हरेः श्रीकृष्णस्य मतं निश्चितमस्तीति त्वं विद्धि,
अवाज्ञानिलक्षणवतो ज्ञानित्वकथनं निरर्थकत्वाभासेन प्रलपनम्,
अज्ञानिलक्षणवत एव ज्ञानित्वकथनरूपविरुद्धोपदेशेन च सर्व-
जगन्नाशकधर्मवत्त्वाद्विरिति श्रीकृष्णस्योचितमभिधानमित्युपह-
सनं, वस्तुतस्तु पारमार्थिकाखण्डकरसात्माज्ञाने धर्माधर्मादि-
ज्ञानाभावाद्यथार्थमेवेति न लोकशास्त्रोक्तं धर्माधर्मादिज्ञानशू-
न्यानामज्ञानित्वं समञ्जसमिति भावः, भगवद्वाक्यानि च ‘गुण-
दोषद्वैतदोषो गुणस्तूभयवर्जितः, शुभाशुभफलैरेवं, सुखदुःखे समे

कृत्वे'सादीन्यत्रोह्यानि ॥ ८३ ॥

किञ्च शास्त्रे साकारचिन्तनं निराकारचिन्तनं च मोक्षसाधनत्वेन निरूपितमत्र तून्पक्षस्तद्विपरीतं प्रलपति ।

चिन्तनेनैव मुक्तिः स्यादिति सर्वत्र वर्णितम् ।

अस्माकं तु मते स्वस्मिन्न किञ्चिदपि चिन्तयेत् ॥ ८४ ॥

चिन्तनेनेति । हे शिष्य चिन्तनेनैव ध्यानेनैव मुक्तिर्मोक्षः स्यान्भवेदित्येवं सर्वत्र शास्त्रेषु 'तद्बुद्धयस्तदात्मानः, ज्ञानाद्भ्यानं विशिष्यते, मामनुस्मर युध्य च, माञ्छता मद्रुतप्राणा' इत्यादिना गीतासु 'ध्यात्वा मुनिर्गच्छति भूतयोनिं समस्तसार्क्षि तमसः परस्तादि'ति श्रुतिषु च वर्णितं कथितम्, अस्माकं तु तुषदेन स्वमते ततो बलक्षणं सूचितं, मते निश्चितेर्धे स्वस्मिन्नात्मनि किञ्चिदनात्मरूपमात्मरूपं वा न चिन्तयेन्नैव ध्यायेन्ध्येयध्यानध्यातृरूपस्त्रिपुटेर्मध्यात्वाद, अष्टावक्रोप्यत्राह ।

'अचिन्त्यं चिन्त्यमानोऽमौ चिन्तारूपं भजन्त्यसौ ।

त्यक्त्वा तद्भावनं तस्मादेवमेवाहमास्थित' इति ।

तस्मात्सर्वशास्त्रेषु ध्यानेन मुक्तिः स्यादित्येवं प्रतिपादितं यत्तदयुक्तमेवेति भावः ॥ ८४ ॥

तदेव स्पष्टयति सार्धेन ।

चिन्तनं सर्वशास्त्राणां मतमन्यन्मतं मम ।

न किञ्चिच्चिन्तनादेव स्वयं तत्त्वं प्रकाशते ॥ ८५ ॥

चिन्तनमिति । हे शिष्य सर्वशास्त्राणां सर्वाणि समस्तानि यानि शास्त्राणि तेषां चिन्तनं ध्यानं मतमिष्टं मोक्षसाधनत्वेनाभिमतमित्यर्थः, मम मेऽन्यद्विन्नमेव मतं निश्चितं किं तदित्यत आह नेति, न किञ्चिच्चिन्तनादेव किञ्चिच्छब्दवाच्यं द्वैतम-

द्वैतं वा तस्य चिन्तनं ध्यानं तद्भावान्नैकधेत्यादिवन्नशब्दस्य
किञ्चिच्चिन्तनशब्देन सह समाप्तः, तस्मादेन कारणात्स्वयं,
स्वत एव तत्त्वमनारोपितं ब्रह्माभिन्नं प्रत्यगात्मरूपं प्रकाशते
प्रकाशितं भवति ॥ ८५ ॥

ततः किमित्यत आह ।

स्वयं प्रकाशिते तत्त्वे तत्क्षणात्तन्मयो भवेत् ।

स्वयमिति । तत्त्वेऽनारापितात्मस्वरूपे स्वयमनन्यद्रूपे प्रका-
शिते प्रकाशमाने सति तत्क्षणात्तत्त्वप्रकाशसमकालमेव तद-
न्यस्य सर्वस्य बाधितत्वात्तन्मयः स्वयंप्रकाशात्मस्वरूप एव
भवेत्स्याद् अत्रैवैच्छलोकव्याख्यानस्य समाप्तिं द्योतयति ।

इति सार्धश्लोकौ ।

इतीति । सार्धश्लोकावधेन सहितौ श्लोकौ द्वौ श्लोकाविति
समाप्तावित उत्तरमन्यदेवेत्याशयः ।

इदानीं सगुणवर्णनं योग्यत्वाच्छ्लोके प्रशस्तमत्र तून्मत्तः
श्रीकृष्णेन निर्गुणस्य गुणवर्णनं कृतमित्युपदृशन्प्रलपति ।

एकोऽपि न गुणो यस्मिन्द्वौ तयो वा कुतः किल ।

गुणान्गायति गोविन्दो निस्त्रैगुण्यस्य तस्य हि ॥ ८६ ॥

एकोपीति । हे शिष्य यस्मिन्नात्मानि एकोपि सत्त्वं रजस्त-
मो वा, एकत्वमंख्यारूपो वा गुणो धर्मो न नास्ति तत्रात्मानि
द्वौ गुणौ त्रयो वा गुणा द्वित्रिसंख्याश्च गुणा वा कुतः कार-
णाद्भवन्ति किलेति निश्चयेन नैव भवन्तीत्यर्थः, यद्वा य-
स्मिन्नात्मानि एकोपि एकत्वमंख्यारूपो धर्मो न नास्ति अद्वैत-
रूपो धर्मो नास्तीत्यर्थः, तत्रात्मानि द्वौ द्विरूपौ प्रकृतिपुरुषाख्यौ

धर्मो त्रयो वा सत्त्वरजस्तमोभिधास्त्रयो गुणास्तदभिमानिनो ह-
 रिर्विष्णुरुद्राख्याश्च तद्विषयाः संख्या अपि कुनः कस्मात्कार-
 णात्किलेति निश्चयेन नैव सन्तीत्यर्थः, तस्योक्तलक्षणस्य हि प्र-
 तिद्वयस्य ज्ञानिनां निस्त्रैगुण्यस्य निर्गतं निर्वृत्तं त्रैगुण्यं त्रिगुणकार्यं
 गुणाश्च त्रयो यस्मात्तत्तथोक्तं तस्यात्मनो गोविन्दो गोपालः
 श्रीकृष्णो गुणान्धर्मान्गायति उपदिशति अर्जुनायेति शेषः, अत्र
 च निर्गुणस्य गुणगानं विरोधाभासेन निरर्थकत्वप्रतीभासना-
 त्प्रलपनं, निर्गुणस्य गुणकथनमयुक्तमिति विरुद्धभाषित्वेन गो-
 विन्दनाम्नो ग्रामीणत्वार्थग्रहादन्वर्थकत्वमिति उपहसनं, वस्तु-
 तस्तु निर्गुणस्यात्मनो गुणा असङ्गत्वसच्चिदानन्दादयो धर्मास्तेषां
 कथनमुपदेशनं मुक्तिसाधनमतो निर्गुणस्य गुणकथने मूढत्वं
 पदुच्यते तदसमञ्जसमेवेति भावः ॥ ८६ ॥

किञ्च कस्मिन्नमि कर्मणि ज्ञान उपासनायां चाधिकारित्वं
 यस्य नास्ति धर्मार्थकाममोक्षे च तस्य लोके शास्त्रे च निन्द्यत्वं
 श्रूयतेऽत्र तून्मत्तस्तादृशस्यैव मोक्षाधिकारोऽस्तीति भगवता प्र-
 तिपादितमिति तमुपहसनप्रलपति ।

यस्य नैवाधिकारोऽस्ति कस्मिंश्चिदपि कर्मणि ।

मुख्योऽधिकारी कैवल्ये स गीतो नन्दसूनुना ॥ ८७ ॥

यस्येति । हे शिष्य यस्य पुरुषस्य कस्मिंश्चिदपि कुत्र चिदपि
 कर्मणि क्रियायामधिकारो योग्यत्वं नैवास्ति नैव भवति स
 उक्तलक्षणः सर्वत्रानधिकारवान्कैवल्ये मोक्षे मुख्यः प्रधानो-
 ऽधिकारवान्नन्दसूनुना नन्दस्य नन्दनाम्नो गोपस्य सूनुः पुत्रः
 श्रीकृष्णस्तेन गीतः प्रतिपादितः, अत्र च कुत्राप्यनधिकारिणो
 मोक्षे मुख्याधिकारित्वकथने विरोधाभासेनानर्थकत्वप्रतीत्या
 प्रलापत्वम्, एतादृशविरुद्धप्रतिपादनादेव नन्दसुतत्व योग्यमित्यु-

पहासः, वस्तुतस्तु सर्वकर्मोपासनफलेषु विरक्तस्यैव मोक्षे मुख्याधिकारित्वकथनं युक्तमिति सर्वत्रानधिकारवतो लोके शास्त्रे च निन्द्यत्वं यत्प्रतिपाद्यते तदममञ्जममेवेति भावः ॥ ८७ ॥

किञ्च विरुद्धभाषिणो लोकेऽनार्यत्वमुच्यतेऽत्र तून्मत्त-
स्तादृशस्य भगवताऽऽर्यत्वं प्रतिपादितमिति तमुपहसन्प्रलपति ।

पश्यन्शृण्वन्स्पृशञ्जिघ्रन्यः प्रत्यक्षापलापकृत् ।

नैव किञ्चित्करोमीति तमार्यं प्राह केशवः ॥ ८८ ॥

पश्यन्निति । हे शिष्य यः पुरुषः पश्यञ्चक्षुर्द्वारा निर्गतान्तःकरणवृत्त्यवच्छिन्नचैतन्येन रूपजातमवलोकयन्सन् किञ्च शृण्वञ्च्छ्रोत्रद्वारा निर्गतान्तःकरणवृत्त्युपहितचेतन्येन शब्दजातं जानन्सन् किञ्च स्पृशन्त्वग्द्वारा निर्गतान्तःकरणवृत्त्यवच्छिन्नचैतन्येन स्पर्शविषयमनुभवन्सन् किञ्च जिघ्रन्घ्राणद्वारा निर्गतान्तःकरणवृत्त्यवच्छिन्नचैतन्येन गन्धजातमनुभवन्सल्लोकदृष्ट्या प्रतीयमानोपि प्रत्यक्षापलापकृत्प्रत्यक्षस्य दृश्यमानस्यापलापो विरुद्धवचनव्यवहारस्तस्य कृत्कर्त्ता कथमपलापं करोतीति तत्राह नैवेति, अहमहम्पदलक्ष्यः प्रत्यगमङ्गचिद्रूप आत्मा किञ्चित्किमपि नैवकरोमि नैवाचरामीत्येवमपलापकृदास्ति केशवः श्रीकृष्णस्तं तादृशं विरुद्धभाषिणमाऽऽर्यं यथार्थवक्तारं प्राह कथयामासः । अत्र च विरुद्धभाषिणोऽविरुद्धभाषित्वलक्षणमार्यत्वकथनं विरुद्धप्रतीत्या प्रलापः, एतादृशानार्यत्वलक्षणवाति पुरुष आर्यत्वज्ञानवतो भगवतो भ्रान्तत्वादेव शयनायोग्ये जलोपलक्षिते सर्पे जल एव वा शयनेन केशव इति नाम योग्यमेवेत्युपहासः, वस्तुतस्तु अहम्पदलक्ष्यं कूटस्थात्मानमात्मत्वेन साक्षात्कृतवतः पुरुषस्य कर्तृत्वादिवाधेनान्तःकरणावच्छिन्नचिदाभासरूपेण यावत्प्रारब्धं तन्निर्वाहाद्व्यवहारनिर्वाहस्य लोकदृष्ट्या दर्शना-

द्वयवहारे सत्यपि कूटस्थात्मनि तदसत्त्वादविरुद्धभाषिणस्तस्या-
र्थत्वकथनं युक्तमेवेति लोकशास्त्रे विरुद्धभाषिणामनार्थत्वकथनं
यत्तदयुक्तमेवेति भावः ॥ ८८ ॥

किञ्च ये स्वयमुत्तममार्गं जानन्तोपि ततो भ्रष्टानां तद्वि-
दुषां सन्मार्गं न प्रदर्शयन्ति किञ्च प्रत्युततमेव मार्गं तदग्रे स्तुव-
न्ति तेऽसाधुलक्षणवन्तः खला इति लोकेशास्त्रे च वर्णिता,
अत्र तून्मत्तस्ते एव साधव इति भगवदुक्तत्वात्तं भगवतन्तमुपह-
सन्प्रलपति ।

जानन्तोपि न सन्मार्गं मूढायोपदिशन्ति ये ।

मूढमार्गं प्रशंसन्ति तान्साधूनाह माधवः ॥ ८९ ॥

जानन्तोपीति । हे शिष्य ये पुरुषाः स्वयं स्वतः सन्मार्ग-
मुत्तममार्गं मोक्षमार्गभूतं ज्ञानमित्यर्थः, जानन्तोपि विदन्तः
सन्तोपि मूढायाज्ञाय मोक्षमार्गमज्ञायेत्यर्थः, नोपदिशन्ति न
प्रदर्शयन्ति, किञ्च मूढमार्गं मूढानां ज्ञानानधिकारिणां मार्गः
पन्थाः स्वर्गादिस्वस्वेष्टसाधनभूतं कर्म बोधासनं वेत्यर्थः, प्रशंसन्ति
स्तुवन्ति तानुक्तलक्षणवतः खलानपि माधवः श्रीकृष्णः साधू-
न्दयावतः सज्जनानित्यर्थः, आहोक्तवान् गीतायामिति शेषः ।
अत्र च खलत्वलक्षणवता साधुत्वकथनं विरुद्धत्वेन निरर्थक-
त्वात्प्रलापः, तादृशखलत्वलक्षणवतां साधुत्वकथनं विरुद्धमपि
लोके यत्प्रमाणं मन्यते तत्तस्य श्रीमत्त्वादेव न प्रमाणत्वादित्यु-
पहासो माधवपदेनात्र ज्ञेयः, वस्तुतस्तु सन्मार्गपदवाच्यज्ञानान-
धिकारिणां ज्ञानमार्गप्रदर्शनं कर्ममार्गस्त्वनं च मूढानां कल्या-
णकारकत्वात्तत्कुर्वतां पुरुषाणां साधुत्वकथनं युक्तमेवेति लोके
शास्त्रं सन्मार्गज्ञानवतां तत्र भ्रष्टानां तमजानानां तमप्रदर्श्य
तत्स्तावकानामसाधुत्वं यदुच्यते तदसमञ्जसमेवेति भावः ॥ ८९ ॥

किञ्च चौरादिदुष्टप्राणिमतो मार्गस्य प्राणिनां दुर्मरखेनाग्रे
नीचजन्मप्रापकत्वान्निन्द्यत्वमुच्यते लोके शास्त्रे चाऽत्र तून्मत्त-
स्तादृशमार्गस्यैव श्रेष्ठ्यं भगवता प्रोक्तमिति तमुपहसन्प्रल-
पति ।

यस्मिन्मार्गे प्रविष्टस्य भ्रष्टताऽग्रिमजन्मनि ।

तमेव योगिनां मार्गमस्तौषीत्पार्थसारथिः ॥ ९० ॥

यस्मिन्निति । हे शिष्य यस्मिन्निव्वेकिषु प्रासिद्धे मार्गे मो-
क्षप्राप्तिसाधनभूते ज्ञाने, यद्वा यस्मिन्निव्वद्वत्प्रत्यक्षे मार्गे मार्गयन्ति
वैराग्यादिसाधनपूर्वं श्रवणाद्युपायैरान्विष्यन्ति मुमुक्षवो यं स-
मार्गो ब्रह्मानन्दस्तस्मिन्प्रविष्टस्य प्रवेशं कृतवतो योगेन ब्रह्मणि
समाहितस्य ज्ञानेन वा तदैक्यं प्राप्तस्य वर्त्यर्थः, आग्रिमजन्मनि
भाविजन्मविषये भ्रष्टता प्रच्युतिर्मुक्तिरित्यर्थः, भवतीति शेषः,
तमेव तादृशमेव योगिनां ज्ञानिनां मार्गं मोक्षगतिप्रापकमुपायभूतं
ज्ञानं ब्रह्मसुखं वा पार्थसारथिः पार्थस्यार्जुनस्य सारथिः सौत्ये
कर्मणि स्थितः श्रीकृष्णोऽस्तौषीत् 'सुखमात्पन्तिकं यत्तदि'-
त्यादिना ब्रह्मसुखं, 'सर्वं कर्माखिलं पार्थ ज्ञाने परिसमाप्यते'
इत्यादिना ज्ञानं च प्रशंसितवान्, अत्र च यन्मार्गप्रविष्टस्याग्रिमज-
न्मनि नीचयोनिं प्राप्योत्तममार्गतो भ्रष्टता स्यात्तादृशदुष्टमार्गस्य
प्रशंसा विरुद्धत्वेन निरर्थकत्वात्प्रलापः, मार्गज्ञानिनामेव सार-
थित्वमपि युक्तमत्र तादृशमार्गज्ञानिनः श्रीकृष्णस्य तत्सार-
थ्यमयुक्तमेवेत्युपहामः, वस्तुतस्तु ज्ञानमार्गप्रविष्टस्याग्रिमजन्मभ्रं-
शेन मोक्षप्राप्तिद्वेस्तत्प्रशंसनेनाधीरस्यार्जुनस्य तारकत्वेन तत्सा-
रथित्वमुचितमेवेति पुरोभावविजन्मभ्रंशकमार्गस्य निन्दा धर्मशास्त्रे
कृता साऽयुक्तेति भावः ॥ ९० ॥

किञ्च हठयोगिनां स्वाभाविकदेहेन्द्रियादिवेष्टावरोधो मु-

क्तिसाधनत्वेनाभिमतः, अत्र तून्मत्तस्तद्विरुद्धं प्रलपति ।

यथेष्टचेष्टारोधो हि सिद्धिदो हठयागिनाम् ।

यथेष्टचेष्टा कैवल्यमस्माकं ज्ञानयोगिनाम् ॥ ९१ ॥

यथेष्टेति । हे शिष्य हठयोगिनां हठेन बलात्कारेण यु-
जन्ति आत्मानं परमात्मनि ते हठयोगिनस्तेषां यथेष्टचेष्टारोधो
यथेष्टाः स्वाभाविक्यो याश्चेष्टाः क्रियास्नासां रोधोऽवरोधनं
हि प्रसिद्धो योगशास्त्रे स सिद्धिदः सिद्धिर्मुक्तिस्तां ददा-
तीति सिद्धिदोऽस्तीति मतं तत्त्वयुक्तमेव, अस्माकं तु तेभ्यो-
ऽतीव विलक्षणं मतमिति तुषदेन सूचितम्, अस्माकं ज्ञानयोगिनां
ज्ञानमेव जीवब्रह्मैक्यविषयं ज्ञानं बोधस्तदेव योगो जीवब्रह्म-
क्ययोगजनकं साधनं येषामस्ति तेषामस्मदादीनां यथेष्टचेष्टा
यथेष्टा स्वाभाविक्यायासरांहतेत्यर्थः, चेष्टा देहादिनिर्वाहाय
देहादिभिर्निर्वर्त्यमाना क्रिया सैव कैवल्यं मोक्षमस्ति तदुक्तं

‘अप्रवेश्य’ चिदात्मानं पृथक्पश्यन्नहंकृतिम् ।

इच्छंस्तु कोटिवस्तूनि न बाधो ग्रन्थिभेदत’ इति ।

अतो हठयोगिमतमुक्तेः कादाचित्कत्वादसमञ्जसमेव तन्म-
तमिति भावः ॥ ९१ ॥

किञ्च सर्वप्राणिघातकस्य सङ्गत्या नरकप्राप्तिर्भवतीति ध-
र्मशास्त्रे प्रतिपादितमत्र तून्मत्तस्तद्विपरीतं प्रलपति ।

हत्त्वापि य इमाल्लोकान्न हन्ति न निबध्यते ।

अस्माकं तु मते तस्य सङ्गतिः शान्तिसाधनम् ॥ ९२ ॥

हत्त्वेति । हे शिष्य यः कोपि पुरुषः इमान्प्रत्यक्षाल्लोकाल्लो-
क्यन्त दृश्यन्त इति लोकास्तान्प्रभूतानि भौतिकांश्च ब्रह्माण्डा-
दीन्दृश्यानिस्वर्थः, हत्त्वापि स्वात्मनः पृथक्सत्त्वरहितान्कृत्वापि

यद्वा लोकप्रसिद्ध एवार्थः, तस्मिन्नपि कर्तृत्वबाधेन सर्वप्राणिनो
नाशयित्वापि न हन्ति न नाशयति विनाश्यलोकस्य तद्विनाश-
कस्य चोभयोरप्यमत्त्वादत एव न निवध्यतेऽहमेपां घातक
इति जगन्नाशकर्तृचिदाभासतत्साक्षिचिदात्मनोरन्योन्यारोपेण
स्वात्मनि घातकत्वं नानुभवतीत्यर्थः, किञ्च तद्वाधपूर्वमात्मनः
पृथगनुभवतीति भावः, तस्योक्तविधघातकस्य सङ्गातः सङ्गः
शान्तिसाधनं तन्मुखवाक्यश्रवणादिना शान्तेर्मोक्षस्य साधनं
साधिका भवतीत्येवमस्माकं तु अस्मदादीनामेव मतं निश्चित-
मस्तीति ज्ञेयमतो लोकघातकानां सङ्गतिर्नरकप्रदेत्युक्तमस-
मञ्जसमेवेति भावः ॥ ९२ ॥

किञ्च गीतायां भगवतोक्तं ।

‘जातस्य हि ध्रुवो मृत्युर्ध्रुवं जन्म मृतस्य च ।

तस्मादपरिहार्येयं न त्वं शोचितुमर्हसि’ ॥

इति जन्ममरणयोरपरिहार्यत्वमत्र तून्मत्तस्तद्विपरीतं प्रलपति ।

जातस्य हि ध्रुवो मृत्युर्ध्रुवं जन्म मृतस्य च ।

एतस्यापरिहार्यस्य परिहारो मतं मम ॥ ९३ ॥

जातस्येति । हे शिष्य हि लोके शास्त्रे च प्रसिद्धमेवेदं
जातस्योत्पन्नस्य मृत्युर्मरणं ध्रुवोऽवश्यंभावीत्यर्थः, मृतस्य च
मरणं प्राप्तस्यापि जन्म जननं ध्रुवमवश्यंभावि अस्ति एतस्य
भगवदुक्तस्यापरिहार्यस्य परिहर्तुं निवर्त्तयितुं योग्यं परिहार्यं
न परिहार्यमपरिहार्यं तस्यापि मम मे मतमिष्टमात्मस्वरूपमेव
परिहारो निवृत्तिरस्ति जन्ममरणादिवद्देहनादात्म्यनिरसने-
नात्मन आत्मत्वेनावस्थाने सति तयोः परिहारः स्यादिति त-
योरपरिहार्यत्वोक्तिरयुक्तेति भावः ॥ ९३ ॥

किञ्च कर्मभ्रष्टानामधोगतिः श्रूयते धर्मशास्त्रेऽत्र तून्मत्त-
स्तिद्विपरीते प्रलपति ।

ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि कुरुते यस्य भस्मसात् ।

न तस्य कर्मभ्रष्टस्य कर्मठैर्लभ्यते पदम् ॥ ९४ ॥

ज्ञानाग्निरिति । हे शिष्य यस्य पुरुषस्य ज्ञानाग्निः सका-
रणासर्वभंसारदाहकत्वाज्ज्ञानं जीवब्रह्मैक्यविषयो बोध एवा-
ग्निर्विहः सर्वकर्माणि समस्तानि साञ्चितप्रारब्धक्रियमाणानि
भस्मसादबाधकत्वेन भस्मरूपाणि कुरुते सम्पादयति तस्यो-
क्तविधस्य कर्मभ्रष्टस्य कर्मभ्यो भ्रष्टस्य मुक्तस्य यत्पदं जी-
वन्मुक्तिस्वरूपं तत्कर्मठैः कर्मिभिरन लभ्यते न प्राप्यतेऽतः क-
र्मभ्रष्टानामधोगतिर्भवतीति धर्मशास्त्रं यत्प्रतिपादितं तदसमञ-
समेवेति भावः ॥ ९४ ॥

किञ्च सर्वकामहीनस्य लोके कुत्सितपुरुषत्वमुच्यतेऽत्र
तून्मत्तो भगवता तद्विपरीतमेव प्रतिपादितमिति तमुपहसन्प्र-
लपति ।

यस्तु कापुरुषः कामात्सर्वस्मादपि निर्गतः ।

स एव पुरुषार्थीति जगाद पुरुषोत्तमः ॥ ९५ ॥

यस्त्विति । हे शिष्य यस्तु प्रसिद्धः पुरुषः सर्वस्मादपि
सकलादपि धर्मार्थकाममोक्षारूपाविषयात्कामादिभिलाषान्निर्गतो
निवृत्तोऽस्ति स कापुरुषः कुत्सितः पुरुषो लोकमते
नरो ज्ञेयस्तथापि पुरुषोत्तमः पुरुषेषु पुरुषार्थिपूतमः श्री-
कृष्णः स एवोक्तविधः सर्वकामहीन एव पुरुषः पुरुषार्थीति
पुरुषार्थो मोक्षारूयो विद्यतेऽस्य स तथाक्तोऽस्तीत्येव जगादो-
वाच स्यष्टप, अत्र च कापुरुषस्य पुरुषार्थित्वकथनं विरुद्धत्वा-

त्पलपनमेव, तादृशस्य पुरुषार्थित्वप्रतिपादनेन पुरुषज्ञानहीन-
त्वात्पुरुषत्वस्याप्यसम्भवे सति पुरुषोत्तमनाम्नोऽयोग्यत्वमेवे-
त्युपहासः, वस्तुतस्तु सिद्धान्ते ।

‘न निरोधो न चोत्पत्तिर्न बद्धो न च साधकः ।

न मुमुक्षुर्न वै मुक्त इत्येषा परमार्थता’ ॥

इति श्रुतेः सर्वपुरुषार्थानामना‘ऽऽत्मत्वेनात्मकाम’इति आत्म-
कामत्वप्रतिपादनात्तादृशात्मकामे पुरुषे सर्वकामानवृत्त्युपलब्ध्या
पुरुषार्थित्वप्रतिपादनं युक्तमेवेति सर्वकामहीनस्य कायुरुषत्व-
प्रतिपादनमयोग्यमेवेति भावः ॥ ९५ ॥

किञ्च धर्मशास्त्रे तावत्सर्वधर्मत्यागिनां नरकप्राप्तिरेवाभि-
हिताऽत्र तून्मत्तस्तादृशसर्वधर्मत्यागिनामेव सर्वपापनिर्घातरिति
ताद्विरुद्धं प्रलपति ।

विष्णुगीता मयाऽधीता निर्णयस्तत्र निर्गतः ।

सर्वधर्मपरित्यागी सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ ९६ ॥

विष्णुगीतेति । हे शिष्य मया साधिष्ठानबुद्धिस्थचिदा-
भासेन साधनचतुष्टयसम्पन्नेन विष्णुगीता विष्णुना श्रीकृष्णेन
गीतोपादिष्टाऽर्जुनाय शिष्यायेति शेषः, साऽधीता पाठता
तत्र च निर्णयो निश्चयो निर्गतः प्राप्तोऽस्ति कोऽसाविशेषा-
यामाह सर्वधर्मेति, यः कोपि सर्वधर्मपरित्यागी सर्वे समस्ता ये
धर्माः स्वस्ववर्णाश्रमोचितानि कर्माणि निषिद्धानि च तेषां
परित्याग आत्मैकशरणत्वेनात्यन्तं विसर्जनं सांऽस्यास्तीति स
तथोक्तः स सर्वपापैः सर्वाणि समस्तानि पापानि कल्पपाणि
तैः प्रमुच्यते मुक्तो भवति तस्यात्मत्वाद् ‘य आत्माग्रहतपाप्मे’ति
श्रुतेरिति, अतो धर्मशास्त्रे सर्वधर्मत्यागिनां पापप्रसक्तिः प्रति-

पादिता साऽयुक्तैवेति भावः ॥ ९६ ॥

इदानीमेतत्प्रकरणस्योन्मत्तप्रलापत्वं स्पष्टीकर्तुं तावत्प्रलाप-
त्वं साधयति ।

असङ्गवस्तुविषये प्रलापोऽयं तु सङ्गतः ।

ध्यातो मुहुर्मुहुर्दद्यात्सतां पूर्णमिसङ्गताम् ॥ ९७ ॥

असङ्गेति । हे शिष्य असङ्गवस्तुविषये न विद्यते सङ्गः केनापि
वाच्यधर्मेण सम्बन्धो यस्य तत्तादृशं यद्वस्तु ब्रह्म तस्मिन्विषये-
ऽस्य शतकस्य वर्णयितुं प्रवृत्तत्वादयं श्लोकशतकरूपः प्रला-
पोऽनर्थकवचनरूपः सङ्गतस्तु युक्त एवाऽस्ति, ननु तर्हि प्र-
लापत्वादुपेक्ष्यः स्यादित्याशङ्क्याऽमङ्गत्वस्फूर्तिलक्षणफलस-
द्भावान्नोपेक्ष्य इत्याह ध्यात इति, अयं प्रलापो मुहुर्मुहुः पुनः
पुनर्ध्यातश्चिन्तितो विचारितः सन् सतां साधनसम्पन्ना-
नामेतच्चिन्तकानां पूर्णमखण्डामसङ्गतामसङ्गात्मरूपां स्थि-
तिं दद्यात्समर्पयेदतो नोपेक्ष्यत्वमस्येति भावः ॥ ९७ ॥

नन्वस्य प्रलापत्वमस्तून्मत्तप्रलापत्वं कुत इत्यत आह ।

अगोचरविचारेऽस्य निन्द्यकामादिवर्त्मना ।

शतकस्य प्रवृत्तस्य व्यक्तोन्मत्तप्रलापता ॥ ९८ ॥

अगोचरेति । अस्य शतकस्यागोचरविचारे न गोचरं वि-
षयो मनोवचसोः प्रत्यगभिन्नं ब्रह्म चैतन्यं तस्य विचारो विवेक-
स्तस्मिन् निन्द्यकामादिवर्त्मना लोकशास्त्रयोर्निन्द्या गर्ह्या ये का-
मादयस्त एव वर्त्म मार्गो द्वारमित्यर्थः, तेन प्रवृत्तस्य प्रवर्तमा-
नस्य शतकस्य शतश्लोकात्मकस्य प्रकरणस्योन्मत्तप्रलापतो-
न्मतस्य प्रमतस्य प्रपञ्चाननुसन्धानवत इत्यर्थः, प्रलापोऽनर्थ-
कवागव्यवहारस्तस्य भावस्तत्ता व्यक्ता स्पष्टैवास्ति ॥ ९८ ॥

ननु तर्ह्यभयथाप्युपेक्ष्यत्वमस्येसाशङ्क्याह ।

अस्योन्मत्तप्रलापत्वादुपेक्षां तात मा कुरु ।

नूनमेतस्य भावार्थो दुर्वोधो विषयात्मभिः ॥ ९९ ॥

अस्येति । हे तात हे शिष्य अस्य प्रकरणस्योन्मत्तप्रलापत्वादुन्मत्तप्रलापनाममात्रेणोपेक्षामनादरं मा कुरु नैव कर्त्तव्या कुत इत्यत आह नूनमिति, एतस्यास्य प्रकरणस्य भावार्थस्तात्पर्यं विषयात्मभिर्विषयेषु भागेषु आत्माऽन्तःकरणं येषां तैः पुरुषैर्दुर्वोधो दुःखेनातिक्लेशेन बोद्धुं योग्यो न तु सुबोधो नूनमिति निश्चयेनास्तीत्यत इति योज्यम् ॥ ९९ ॥

अत एव तत्राग्रे मयैतन्निरूपितमित्याह ।

इत्युन्मत्तप्रलापोऽयं नाम्ना प्रोक्तो मया तव ॥ १०० ॥

इतीति । इत्यतो हेतोर्नाम्नाऽभिधानेनोन्मत्तप्रलाप उन्मत्तप्रलाप इत्येवं तव ते मया त्वद्धितोपदेष्टा प्रोक्तः कथितोऽस्ति ॥ १०० ॥

तर्हि किं कर्तव्यमित्याशङ्क्यायमाह ।

नूनमेकान्तनिष्ठेन नित्यमेकाग्रचेतसा ।

इत्युन्मत्तप्रलापोऽयं विचार्यः कृतबुद्धिना ॥ १०१ ॥

नूनमिति । हे शिष्य नूनं निश्चयेनैकान्तनिष्ठेनैकान्ते विजने देशेऽद्वितीयब्रह्मस्वरूप इत्यर्थः, लौकिकेपि विजने देशे निष्ठा सहजप्रीतिर्यस्य तथाभूतेन ब्रह्मणो विजनदेशशब्दवाच्यत्व आचार्यवचनम् ।

‘आदानन्ते च मध्ये च जनो यस्मिन्न विजने ।

येनेदं सकलं व्याप्तं स देशा विजनः स्मृत’ इति ।

किञ्च नित्यं सर्वदैकाग्रचेतसैकं स्वगतादिभेदशून्यं ब्रह्माग्रे स्फुरद्रूपं यस्य विषयभूतं तदेकाग्रं चेतोऽन्तःकरणं यस्य तेन तथाभूतेन कृतबुद्धिना कृता संपादिता बुद्धिर्ब्रह्माहमिति प्रमा-
रूपा वृत्तिर्येन तादृशेन भवताऽन्येन वेति यत उपेक्षा न कर्तव्येत्यतो हेतोरयं मया त्वदग्रे निरूपितस्त्वया च श्रुत एष
उन्मत्तप्रलाप उन्मत्तप्रलापनामकं प्रकरणं विचार्यो विचार-
णीयो न तूपक्षणीय इति भावः ॥ १०१ ॥

येषामुन्मत्तानामयं प्रलापो यतश्चास्यानुपेक्षणीयत्वं तेषां
लक्षणमस्य च लक्षणमप्याह ।

अवस्थाया मनोन्मन्या उन्मत्ता ये महाधियः ।

निधिस्तेषांप्रलापोऽयं स्थाप्यो हृदयमन्दिरे ॥ १०२ ॥

इत्युन्मत्तप्रलापशतकमेकोनपञ्चाशत्तमम् ॥ ४९ ॥

अवस्थाया इति । हे शिष्य ये लोकप्रसिद्धोन्मत्तेभ्यो वि-
लक्षणा मनोन्मन्या मनोऽन्तःकरणस्योन्मनी मनोनाशरूपा
ब्रह्माकारा या वृत्तिस्तस्या अवस्थायाः स्थितेः कारणादु-
न्मत्ता नष्टमनस्का अत एव महाधियो महत्यपरिच्छिन्नब्रह्म-
स्वरूपा धीर्बुधिर्येषां ते तथोक्तास्तेषामुन्मत्तानामयमेषः प्रला-
पो भाषणं यथा निधिर्द्रव्यपूर्णं पात्रं गृहे गुप्तमेव स्थाप्यते त-
थाऽयमपि निधिर्निधीयते विचिन्सन्तं ब्रह्मतत्त्वमस्मिन्निति नि-
धिरस्ति अतो हृदयमन्दिरे हृदयमन्तःकरणमेव मन्दिरं तस्मिन्
स्थाप्यः सन्धार्यो मुमुक्षुभिरिति शेषः ॥ १०२ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरावरचितायां बोधसारार्थदीप्ताबुन्म-

त्तप्रलापशतकार्थप्रकाश एकोनपञ्चाशत्तमः ॥ ४९ ॥

अथ शिवपूजाशतकम् ।

एवमुन्मत्तप्रलापशतकं निरूप्येदानीं ज्ञानविनोदेन ज्ञानिनां कालातिक्रमणाय शिवपूजाशतकाख्यं शतश्लोकं प्रकरणमारभमाणो गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ शिवपूजाशतकम् ।

अथेति । अथोन्मत्तप्रलापशतकनिरूपणानन्तरं शिवपूजाशतकं शिवस्य ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मगुरोः पूजाऽर्चा तत्स्मरणरूपा तस्याः प्रतिपादकं शतकं शतश्लोकसमूहरूपं प्रकरणं निरूप्यत इति शेषः, तत्र तावदेतत्प्रकरणप्रतिपाद्यशिवपूजायां रुचिं जनयितुं शिवपूजायास्तत्सङ्कल्पस्य च फलं दर्शयति ।

शिवपूजात्मकं कर्म कर्मनिर्मूलनक्षमम् ।

सङ्कल्पः शिवपूजायाः सर्वसङ्कल्पदुःखहृत् ॥ १ ॥

शिवपूजेति । शिवपूजात्मकं शिवो महादेवस्तस्य पूजाऽर्चा सैवात्मा स्वरूपं यस्य तत्तथाविधं यत्कर्म क्रिया तत्कर्मावन्धनहेतुभूता या क्रियास्ति तस्य निर्मूलनं मूलमज्ञानं तेन सहैव निवर्त्तनं तस्मिन्क्षमं समर्थमस्ति अन्तःकरणशुद्धिद्वारा ज्ञानजननेनाज्ञानसहितकर्मनाशनसमर्थमिति भावः, किञ्च शिवपूजायाः शिवस्य महादेवस्य या पूजाऽर्चा तस्याः सङ्कल्पोऽध्यवसायः स सर्वसङ्कल्पदुःखहृत्सर्वे समस्ता ये सङ्कल्पा अध्यवसायास्तेभ्यो यदुःखं पीडा तस्य हृद्हर्त्ता भवतीति शेषः, इति लौकिकार्थः । प्रकृतार्थस्तु शिवपूजात्मकं शिवः सुखरूपः प्रेमास्पदत्वाद्ब्रह्माभिन्नः प्रसगात्मा 'यो वै भूमा तत्सुखं, विज्ञानं मानन्दं ब्रह्मे'त्यादिश्रुतेः, 'प्रेयोऽन्यस्माच्च सर्वस्मादान्तरतरोऽयमात्मे'ति श्रुतेः स पूज्यतेऽर्च्यतेऽनया सा तथोक्ता सर्ववृत्तिपुष्पै-

रात्मनः पूजेत्यर्थः, प्रपाकृता ब्रह्मात्मविषया वृत्तिरिति भावः,
 सैवात्मा स्वरूपं यस्य तत्तथाविधं यत्कर्म कर्तृसापेक्षत्वाक्रिया
 तत्कर्मनिर्मूलनक्षमं कर्मणः समस्तबन्धनरूपाक्रियाया निर्मूलनं
 मूलमात्माज्ञानं तत्सहितं यत्कर्तृत्वं तेन सहितकर्मनिवर्त्तनं त
 स्मिन्क्षमं समर्थमस्ति ज्ञानस्वरूपत्वात् किञ्च शिवपूजायाः
 शिवस्य परमानन्दरूपस्यात्मनः पूजा पूर्वोक्तात्मविषया वृत्ति-
 स्तस्याः संकल्पोऽध्यवसायः सर्वसङ्कल्पदुःखहृत् सर्वस्य ज-
 गतो यः संकल्पो मननं 'स ईक्षत लोकान्नु सृजा'इति श्रुत्युक्त-
 स्तनो यद्दुःखं पीडा तस्य हन्निवर्त्तको भवति अतः शिवपूजायां
 शिवपूजासंकल्पे च मुमुक्षुभी रुचिः कर्त्तव्यात भावः ॥ १ ॥

एवं शिवपूजायां रुचिमुत्पाद्येदानीं तत्रैव योग्यं मन्त्रमाह ।

शिवपञ्चाक्षरी दीक्षा शब्दब्रह्ममयी हिता ।

शब्दब्रह्मणि निष्णातः परं ब्रह्माधिगच्छति ॥ २ ॥

शिवपञ्चाक्षरीति । शब्दब्रह्ममयी शब्दरूपं यद्ब्रह्म प्रण-
 वाख्यं वाच्यवाचकयोरभेदोपचारात्प्रणवस्य ब्रह्मत्वम'ओमिसेत-
 दक्षरमिदं सर्वमि'त्यादिश्रुतेस्तन्मयी तद्रूपा शिवपञ्चाक्षरी शि-
 वस्यानन्दरूपस्यात्मनः पञ्चाक्षरी पञ्चाक्षरसमूहरूपा दीक्षा विद्या
 हिता मुमुक्षुणामिष्टा कर्तृतया ग्राह्यतया च विहिताति भावः, प-
 ञ्चाक्षराणां प्रणवरूपत्वं श्रीभैरवेण मार्कण्डेयं प्रत्युक्तम् ।

'ॐकारस्तु शिवः स्वात्मा नकारः शक्तिरुच्यते ।

मकार ईश्वरप्राज्ञौ शिः सूत्रात्मकतैजसौ ॥

वकारश्च विराड्विश्व एतन्मङ्गप्रकाशकः ।

मकारः पञ्चमो वर्णः ॐकारो बीजमुच्यते ॥

पञ्चाक्षरीयं प्रणवब्रह्मरूपा प्रकीर्त्तिते'ति ।

अस्तु पञ्चाक्षरीविद्यायाः प्रणवरूपत्वं ततश्च किं त-
त्राह शब्दब्रह्मणीति, शब्दब्रह्मणि निष्णातः शब्दब्रह्म प्रण-
वस्तस्मिन्निष्णातस्तद्ग्राह्ये ब्रह्मणि ध्यानादिना रतश्चेत्तर्हि परं
कार्यकारणातीतं ब्रह्म देशाद्यनवच्छिन्नं निरतिशयसुखस्वरूपं
वस्तु अधिगच्छति प्राप्नोति ब्रह्मैव भवतीत्यर्थः, अतो मुमुक्षुभिः
सैवाङ्गीकर्तव्येति भावः । लौकिकार्थस्तु स्पष्ट एव ॥ २ ॥

एवं मन्त्रमभिधायेदानीं वक्ष्यमाणलक्षणपूजाधिकारार्थं मु-
मुक्षूणां लोकप्रसिद्धविभूतिरेखात्रयविलक्षणं रेखात्रयस्य वि-
भूतेर्विधारणं विधत्ते ।

तिस्रो रेखा विभूतेस्तु श्रद्धाभक्तिविरक्तयः ।

पूजाधिकारसिद्ध्यर्थं धार्याः स्वाङ्गेषु शाम्भवैः ॥ ३ ॥

निस्र इति । विभूतेर्विशिष्टा जीवस्य ब्रह्मस्वरूपेण या भूति-
राविर्भावस्तस्याः साधनभूतास्तु लोकप्रसिद्धविभूतिरेखात्रय-
विलक्षणाः श्रद्धाभक्तिविरक्तयः श्रद्धा गुरुवेदान्तवाक्येषु वि-
श्वासरूपा वृत्तिस्तस्या अपि जीवस्य स्वस्मिन् या ब्रह्मत्वस्मृ-
तिस्तस्याः साधनत्वं 'श्रद्धस्व सौम्ये'ति च श्रुतेः, भक्तिश्च गु-
रुब्रह्मात्मनामभेदे सहजप्रीतिलक्षणा पराऽत्र ग्राह्या, तस्या अपि
जीवस्य ब्रह्मरूपत्वस्मृतिसाधनत्वं 'निरुद्ध्य भक्त्या स्वगुरुं प्र-
णम्ये'ति श्रुतौ दर्शितं, विरक्तिश्चात्मव्यतिरिक्तविषयेषु विर-
सता तस्याश्चापि 'नाविरत' इति श्रुतौ जीवस्य ब्रह्मरूपत्वस्मृतौ
साधनता प्रतिपादिता, एतास्तिस्त्रिसङ्ख्या रेखा ब्रह्माका-
रवृत्तेरंशम्भूताः सन्तीति ज्ञेयाः, शाम्भवैः शं सुखं
भवत्यस्मादिति शम्भुस्तस्य सकलजगदानन्दकरस्य पर-
मात्मन एते साधिष्ठानबुद्धिस्थचिदाभासा मुमुक्षवस्तैः
स्वाङ्गेषु स्वाङ्गभूताः प्रमारूपा अहंब्रह्मास्मीत्याकारा

वृत्तयस्तासु स्वस्य चिदाभामस्य पूजाधिकारसिद्ध्यर्थं ब्रह्माभिन्नस्वात्मचिन्तनरूपा या वक्ष्यमाणलक्षणा पूजाऽर्चा तस्यामधिकारो योग्यता तस्य सिद्धिः प्राप्तिः साऽर्थः प्रयोजनं यस्यां क्रियायां यथा भवति तथा धार्या धारणीयाः ॥ ३ ॥

एवमलौकिकं विभूतिरेखात्रयधारणं विधायेदानीमलौकिकरुद्राक्षमालाधारणमपि विधत्ते ।

रुद्राभरणमुद्रास्तु धार्या रुद्राक्षमालिकाः ।

देवो भूत्वा यजेद्देवमितीयं शाश्वती श्रुतिः ॥ ४ ॥

रुद्राभरणेति । हे शिष्य रुद्राभरणमुद्रास्तु रोदयति असङ्गानन्दादिस्वभावं विस्मर्य दुःखीकरोति स रुद्रोऽहङ्कारस्तस्याभरणानि अलङ्कारभूताः ससङ्गदुःखित्वादिस्वभावं विस्मर्यासङ्गानन्दाद्यात्मधर्मस्फूर्तिकारणभूता इत्यर्थः, या मुद्राः शाम्भव्यादिनाम्न्यस्ता एव रुद्राक्षमालिकाः रुद्रस्याहङ्कारस्याक्षीणी वाक्षीणि नेत्राणि स्वात्मदर्शनसाधनत्वात् तेषां धारणारूपाणां मालिका मालाः मन्ततावृत्तिरूपा इत्यर्थः, धार्या अङ्गीकार्याः स्वाङ्गेष्वित्यावर्तनीयं प्रमाख्यवृत्तिष्वित्यर्थः, नन्वेतादृशं विभूतिरेखात्रयविधारणं रुद्राक्षमालाधारणं च शिव एव सम्भाव्यते न तु तत्पूजके कापि दृष्टमित्यशङ्क्यास्यां पूजायां शिवः स्वयं भूत्वैवाधिकारी नान्यथेत्यर्थं दर्शयितुं श्रुतिमुदाहरति देव इति, हे शिष्य देवश्चिन्मात्ररूप आत्मा भूत्वा सम्भूय देवं चिन्मात्ररूपमात्मानं यजत्पूजयेदित्येवमियमेवा शाश्वती शाश्वतोपनिषत्स्था श्रुतिर्वेदेवागस्ति अत एवैतादृशविभूतिरेखात्रयरुद्राक्षमालाधारणेन शिवः सञ्जिच्छवमर्चयेदिति भावः ॥ ४ ॥

एवं पूजाधिकारसिद्ध्ये साधनान्युपदिश्येदानीं तादृशाधिकारवतः पूजाक्रमं दर्शयितुमाह ।

अथ पूजाक्रमः ।

अथेति । अथ पूजासाधननिरूपणानन्तरं पूजाक्रमः पूजा-
या अर्चाया क्रमोऽनुष्ठानं निरूप्यत इति शेषः, पूजनानुष्ठान-
प्रकारो वक्ष्यत इत्यर्थः, तत्रादौ मणिमयांदांलङ्कानि शिवपू-
जास्थानानि शैवतन्त्रेषु समाहात्म्यानि प्रतिपादितानि सन्ति
तेषु च मृण्मयस्यैव लिङ्गस्यातिविस्तृतमाहात्म्यनिरूपणान्मृण्म-
यमेवात्र लिङ्गं कर्तव्यं पूज्यं चेत्याशयेनात्र पूजायां लौकिक-
मृद्विलक्षणां मृदं दर्शयति ।

आकाराः कल्पिता यस्यां ब्रह्माद्याः स्थिरजङ्गमाः ।

तन्मृत्तिकामयं शैवैः शिवलिङ्गं प्रपूज्यते ॥ ५ ॥

आकारा इति । हे शिष्य यस्यां लौकिकमृद्विलक्षणायां
मर्दयान्त नाशयति सर्वं द्वैताभातं मृद्विति व्युत्पत्त्या 'नेह नानास्ति
किञ्चने'ति श्रुतिदृष्ट्या सर्वद्वैतबाधावधित्वेन प्रतिपादितं ब्रह्मै-
वात्र मृच्छब्देन ग्राह्यं, तस्यां ब्रह्माद्या ब्रह्मा स्वयंभूराद्यः प्र-
थमो येषां ते तथोक्ताः स्थिरजङ्गमाः स्थिरा स्थावराः पर्व-
तादयो जङ्गमाश्च गतिमन्तो मनुष्यादयस्ते समस्ता आकारा
आकृतयो लौकिकमृदि घटादय इव रूपाणीत्यर्थः, कल्पिताः
कल्पनयोत्पादिताः सन्ति सा मृच्छैवेः शिवा एक शैवाः
स्वार्थेणतः शिवस्वरूपभूतराधिकारिभिस्तन्मृत्तिकामयं सोक्तलक्ष-
णा या मृत्सर्वद्वैतापमर्दकं ब्रह्म तन्मयं तद्रूपं प्रत्यगात्मस्वरूपं शिव-
लिङ्गं शिवो ब्रह्माभिन्नः प्रसगानन्दात्मा तस्य लिङ्गं लक्षकं चि-
ह्नमानन्दमयाद्यन्नमयान्तं बाह्यं च घटाद्याकाशान्तं च जगत्सर्वं
खलिदं ब्रह्मे'ति श्रुतिदृष्ट्या प्रपूज्यत आद्रियते, यद्वा शिवस्य मृ-
त्स्वरूपस्य ब्रह्मणो लिङ्गं सच्चिदानन्दादिचिह्नं स्वस्मिन्प्रत्यग-

त्मनि प्रपूज्यतेऽहं ब्रह्मास्मीति साक्षाक्रियत इत्यर्थः, स्वस्मिञ्जगति
वा ब्रह्ममात्रत्वानुभव एवात्र पूजनामिति भावः ॥ ५ ॥

एवं मृत्तिकां निर्णीयेदानीं समन्त्रकं मृद्ग्रहणं विधातुं मृ-
द्ग्रहणमन्त्रं च दर्शयितुं च गद्येन प्रतिजानीते ।

तत्र प्रथमं हराय नम इति मृत्तिकाग्रहणम् ।

तत्रेति । पूजाक्रमनिरूपणे प्रथममादौ हराय नम इति हरति
सर्वं द्वैतमिति हरः समस्तद्वैतबाधावधित्वेनोपलक्षितः प्रत्यगभिन्नः
परात्मा तस्मै नमोऽष्टप्रकृतिरूपाष्टाङ्गसहितैश्वरसहितजी-
वत्वबाधरूपः प्रदीभावोऽस्त्विति शेषः, इत्येवंप्रकारं मन्त्रार्थानु-
सन्धानमेवात्र मृत्तिकाग्रहणम् उक्तलक्षणमृच्छब्दवाच्यं ब्रह्मभा-
वग्रहणं स्वस्मिन्कर्तव्यमिति भावः, तमिममर्थं श्लोकेनाह ।

मृत्सत्या यच्छरावास्तु श्रुता ब्रह्माण्डकोटयः ।

हराय नम इत्येव ग्राह्या सा मृत्तिका बुधैः ॥ ६ ॥

मृदिति । सत्या कालत्रयावाध्यब्रह्मरूपा मृत्सर्वद्वैतोपम-
र्देकत्वान्मृन्नाम्नी ज्ञेया लोकप्रसिद्धमृत्साम्यमप्यस्यां दर्शयति यदि-
ति ब्रह्माण्डकोटयो ब्रह्माण्डानां कोटयोऽनन्तकोटिब्रह्माण्डानी-
त्यर्थः, यच्छरावा यस्या ब्रह्मस्वरूपमृत्तिकायाः शरावाः शरा-
वसदृशकार्यरूपास्तुपदेन लौकिकशरावैलक्षण्यमेतेषु सूचितं,
श्रुताः श्रुतिभिः प्रतिपादिताः सन्ति अतो मृत्सादृश्यादपि ब्र-
ह्मणो मृन्नामयोग्यतेति भावः, जगतो ब्रह्मकार्यत्वे श्रुतयः 'यतो वा
इमानि भूतानि जायन्त' इत्याद्याः, सोक्तलक्षणा मृत्तिका ब्र-
ह्मरूपा स्थितिरित्यर्थः, बुधैर्विवेकिभिर्हराय नमः सर्वद्वैतबाधेना-
वाशिष्टस्वरूपः प्रत्यगभिन्नः परमात्मैव हरस्तस्मै तद्रूपं प्राप्तुं नमो-
ऽष्टप्रकृतिरूपाष्टाङ्गसहितैश्वराभिन्नजीवत्वबाधरूपः प्रदीभावोऽस्तु

इत्येवं मन्त्रार्थानुसन्धानेन ग्राह्याऽङ्गीकार्याऽन्यथा तदङ्गीकारो
न स्यादिति भावः ॥ ६ ॥

एवं लोकप्रसिद्धमृद्ग्रहणविलक्षणं मृद्ग्रहणं मन्त्रकं प्रद-
र्श्येदानीमत्र तादृशमेव लिङ्गसङ्घटनं विधत्ते तत्रादौ तन्मन्त्रमाह ।

महेश्वराय नम इति लिङ्गसङ्घटनम् ।

महेश्वरायेति । महेश्वराय महान्मायोपाध्यनवच्छिन्नो य
ईश्वरोऽन्तर्याम्यारोपाधिष्ठानभूतः सर्वेश्वरः 'सर्वेश्वरत्वमेतस्या-
दन्तर्यामित्वतः पृथाग' इति विद्यारण्यस्वामिभिरुक्तं ब्रह्म महेश्व-
रपदेनात्रोक्तः, श्रुति'श्रैष सर्वेश्वर' इति तस्मै तद्रूपत्वं प्राप्तुमि-
त्यर्थः, नम उक्तविधाष्टाङ्गसहितेश्वराभिन्नजीवत्वबाधलक्षणः प्र-
ह्वीभावः कार्यः, इत्येवमर्थानुसन्धानमेवात्र लिङ्गसङ्घटनं लिङ्गस्य
ब्रह्मलक्षकत्वेन तच्चिह्नभूतस्य जगतोऽहं ब्रह्मास्मीति तत्रैवा मङ्ग-
टनं तेन ब्रह्मणा सहैक्यसंपादनं कार्यमिति शपः ।

इममेव मन्त्रार्थं श्लोकेनापि संगृह्णाति ।

अखण्डाकारवृत्तिस्तु वेदान्ते या निरूपिता ।

नमो महेश्वरायेति लिङ्गसङ्घटनं हि तत् ॥ ७ ॥

अखण्डाकारोऽति । या तु विद्वत्सु प्रत्यक्षमनुभूयमाना वेदान्ते
वेदान्तशास्त्रेऽखण्डाकारवृत्तिरखण्डं भेदरहितं यद्ब्रह्म त-
स्याकार इवाकारो यस्याः सा तथाभूता स्वास्फुरणपूर्वकब्रह्म-
मात्रस्फुरणरूपा या वृत्तिः प्रमा निरूपिता प्रतिपादिता तद्ब्रह्म
कारवृत्तित्वं हि प्रसिद्धं ज्ञानिनि नमो महेश्वरायेति महेश्वरोऽ-
न्तर्याम्यारोपाधिष्ठानभूतो मायोपाध्यनवच्छिन्नस्तत्पदलक्ष्यस्तस्मै
तद्रूपं प्राप्तुं नमोऽष्टप्रकृत्याष्टाङ्गसहितेश्वरमहितजीवत्वबाधरूपः
प्रह्वीभावः कार्य इत्येवं मन्त्रार्थानुसन्धानेन लिङ्गसङ्घटनं लिङ्गस्य

ब्रह्मलक्षकत्वेन चिह्नभूतस्य जगतो वृत्तेर्वा प्रमाख्यायाः सम्म्यग्घटनं पुनः पार्थक्यं न स्यादित्येवं ब्रह्मणा सहैक्यसम्पादनं भवति नान्यथेति भावः ॥ ७ ॥

एवमलौकिकं लिङ्गसंघटनं प्रदर्शयेदानीं तादृशलिङ्गप्रतिष्ठां प्रदर्शयितुं तावन्मन्त्रमाह ।

शुलपाणये नम इति प्रतिष्ठापनम् ।

शुलपाणय इति । शुलपाणये शूलमज्ञानशत्रुभेदकत्वाच्छूलमिवात्र ज्ञानशूलं ग्राह्यं, वक्ष्यति हि ।

शान्तिवैराग्यबोधारूपास्त्रभिरग्रैस्तरस्विभिः ।

त्रिगुणत्रिपुरं हन्ति त्रिशूलेन त्रिलोचनः ॥

इति, तत्पाणौ हस्ते यस्य स तथोक्तः, अनेनात्र स्वशरणागतमुमुक्षूणां ज्ञानप्रदो गुरुरेव ब्रह्म ।

‘गुरुब्रह्मा गुरुर्विष्णुर्गुरुर्देवो महेश्वरः ।

गुरुरेव परं ब्रह्म तस्मै श्रीगुरवे नमः’ ॥

इति स्मृतेस्तस्मै गुरुरूपब्रह्मत्वप्राप्तये नमः पूर्वोक्तलक्षणः प्रह्वीभावो विषेय इत्येवं ब्रह्मस्वरूपगुर्वभेदचिन्तनं स्वास्मिन्यत्तदेवास्यां पूजायां प्रतिष्ठापनं प्रतिष्ठा ज्ञेया, तमिममेवार्थं श्लोकेनापि संगृह्य दर्शयामि ।

त्यक्त्वाऽसम्भवनां तद्वद्विपरीतत्वभावनाम् ।

शुलपाणिः प्रतिष्ठाप्यः पीठे निष्ठामये बुधैः ॥ ८ ॥

यत्किं । हे शिष्य असम्भावनां स्वगुरुब्रह्मणामुक्ताभिन्नत्वेऽसम्भावनामनिश्चयरूपां वृत्तिं त्यक्त्वा विसृज्य तद्रूपतया विपरीतत्वभावनां स्वगुरुब्रह्मणां भिन्नत्वनिश्चयरूपं विपरीतत्वं

तस्य भावनां स्फूर्तिं त्यक्त्वा विसृज्य बुधैः स्वगुरुब्रह्मणा-
मभिन्नत्वनिश्चयवद्विनिष्ठापये स्वात्मगुरुब्रह्मणामखण्डरूपत्वे
या निष्ठा महजं प्रेम तन्मये तद्रूपे पीठ आसने शूनपाणिर-
ज्ञानशत्रुभेदकत्वाच्छूलमिव शूलं तत्त्वबोधः पाणौ हस्त यस्य स
तथोक्तः साङ्ख्ययोगौ निजौ बाहू इत्युक्तत्वात्स शूलपाणि-
ब्रह्माभिन्नात्मस्वरूपो गुरुः प्रतिष्ठाप्यो ब्रह्माभिन्नस्वात्माभिन्न-
त्वानुसन्धानं स्थिरीकर्तव्य इदमेवात्र प्रतिष्ठापनम् ॥ ८ ॥

एवमलौकिकं प्रतिष्ठापनं निरूप्येदानीमस्यां पूजायाम-
लौकिकमेवावाहनं निरूपयितुं तावदावाहनमन्त्रमाह ।

पिनाकधृते नम इत्यावाहनम् ।

पिनाकधृत इति । पिनाकधृते 'पिनाकोऽजगत्स्थनुरित्यम-
रमिहांक्तं रजोत्र चिन्मात्ररूपः परमात्मा गच्छति तत्त्वज्ञानेन
निवृत्ता भवतीति गौरत्र माया प्रकृत्यपरपर्याया ग्राह्या तयोः स-
मूहरूपं शबलं ब्रह्म प्रणवार्थभूतमजगत्वं पिनाकनामकं तद्वाचकः
प्रणवश्चाभेदेनात्र ग्राह्यः, प्रणवस्य धनुषे श्रुतिः 'प्रणवो धनुः
शरो ह्यात्मे'ति स पिनाकस्तस्य धृद्धारकस्तदाधिष्ठानभूतं परं
ब्रह्म तद्रूपो गुरुश्च तस्मै तदर्थं तत्स्वरूपप्राप्तये इत्यर्थः, नमः
पूर्वोक्तलक्षणः प्रह्वीभावो विधेय इत्येवंमन्त्रार्थानुसन्धानमे-
वावाहनमत्र शिवस्वरूपगुरुस्वात्मनोः सामीप्यकारणमिति भा-
वः, इममेव मन्त्रार्थं श्लोकेन स्पष्टयति ।

सर्वगस्यापि देवस्य भक्तिरावाहनं तत्र ।

आवाहयामि भक्त्या त्वामित्यावाह्यः पिनाकधृत् ॥ ९ ॥

सर्वगस्येति । सर्वगस्यापि सर्वत्रानुस्यूतस्यापि अस्ति भा-
तिप्रियरूपेण सर्वत्र विद्यमानत्वादेवस्य चिन्मात्ररूपस्य शि-

वस्य भक्तिः मेवा सच्चिदानन्दरूपेणाङ्गीकार इत्यर्थः, आवा-
हनं समीपपापणं भवेत्स्यादतोहं प्रमाता तं सच्चिदानन्द-
रूपेण सर्वत्रानुस्यूतं शिवमावाहयामि समीपे प्रत्यक्षं करो-
मीत्येवं पिनाकधृत्पिनाकस्य पिनाकनाम्नोऽजगदधनुषः प्र-
णवस्य तद्वाच्यशवलब्रह्मणो वा धारक आधारभूतं ब्रह्म यो-
गहस्ते च प्रणवतद्वाच्यशवलब्रह्मधृतवदत्र लक्ष्यं स आवाहः
सर्वदा स्वप्रत्यक्षत्वेनानुभवनीयः ॥ ९ ॥

एवमलौकिकमावाहनं प्रदर्शयेदानीं तथाविधं ध्यानं दर्श-
यितुं सर्वलोकप्रामिद्धमेव ध्यानश्लोकमुदाहरन्नाह ।

अथ ध्यानम् ।

अथेति । अथावाहननिरूपणानन्तरं ध्यानं चिन्तनं नि-
रूप्यत इति शेषः, तमेव प्रसिद्धं ध्यानश्लोकमुदाहरति ।
ध्यायेन्नित्यं महेशं रजतगिरिनिभं चारुचन्द्रावतंसं
रत्नाकल्पोज्ज्वलाङ्गं परशुमृगवराभीतिहस्तं प्रसन्नम् ।
पद्मासीनं समन्तात्स्तुतममरगणैर्व्याघ्रकृत्तिं बसानं
विश्वाद्यं विश्ववन्द्यं निखिलभयहरं पञ्चवक्त्रं त्रिनेत्रम् ॥ १० ॥

ध्यायेदिति । अस्यार्थः—षोडशश्लोकैर्ग्रन्थकारो निरूपयिष्य-
त्यतः संक्षेपेणात्र वर्णयामि हे शिष्य रजतगिरिनिभं रजतगि-
रिणा रौप्यपर्वतेन निभं सदृशं चारुचन्द्रावतंसं चारुः सुन्दरो
यश्चन्द्रः सोमः सोऽवतंसश्चूडाभूषणं यस्य तं रत्नाकल्पो-
ज्ज्वलाङ्गं रत्नश्रेष्ठैरुज्ज्वलं प्रकाशमानमङ्गं शरीरं यस्य स त
थाविधस्तं परशुमृगवराभीतिहस्तमेकस्मिन्हस्ते परशुः कुठारोऽ-
परे च मृगस्तदन्ये च वरश्चतुर्थहस्ते चाभीतिर्भयनिवर्त्तनं क्र-
मेण यस्य तं प्रसन्नं हास्यमुखं पद्मासीनं पद्मे कमल आसीनं

वनारससंस्कृतसीरीजनाम्नी वाराणसेयसंस्कृतपुस्तकावली ।

इयं पुस्तकावली खण्डशो मुद्रिता भवति । अस्यां संस्कृतभाषा-
निबद्धा बहवः प्राचीना दुर्लभा उत्तमोत्तमाः केचिदङ्गलभाषानुवा-
दसहिताश्च ग्रन्था मुद्रिता भवन्ति । तांश्च ग्रन्थान् काशिकराजकी-
यसंस्कृतपाठशालीयपण्डिता अन्ये ऽपि विद्वांसः शोधयन्ति । यैर्ग्रा-
हकमहाशयैरियं पुस्तकावली नियमेनाविच्छेदेन संग्राह्या तैस्तदे-
कैकस्य खण्डस्य ॥१॥ मूल्यं प्रापणव्ययश्च =) देयः । अन्यैर्म-
हाशयैर्यैः कानिचित् खण्डानि संग्राह्याणि तैश्च प्रत्येकं खण्डानां
१) मूल्यं प्रापणव्ययश्च =) देय इति ॥

तत्र मुद्रिता ग्रन्थाः ।

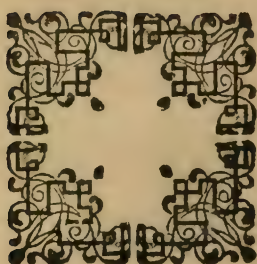
रु० आ०

सिद्धान्ततत्त्वविवेकः खण्डानि ५	५	०
अर्थसङ्ग्रह अंग्रेजीभाषानुवादसहितः	१	०
तन्त्रवार्त्तिकम् खण्डानि १३	१३	०
कात्यायनमहर्षिप्रणीतं शुक्लयजुःप्रातिशाख्यम् सभाष्यं ख०	६६	०
सांख्यकारिका चन्द्रिकाटीकागौडपादभाष्यसहिता	१	०
वाक्यपदीयम् खण्डानि ५ (प्रथमभागः प्रथमद्वितीयखण्डे		
पुण्यराजटीकासहित खण्ड ३ । द्वितीयभागः तृतीयाका-		
ण्डम् हेलाराजटीकासहित खण्ड २)	५	०
रसगङ्गाधरः खण्डानि ९	९	०
परिभाषावृत्तिः खण्डे २	२	०
वैशेषिकदर्शनं किरणावलीटीकासंवलितप्रशस्तपादप्रणीत-		
भाष्यसहितम् खण्डे २	२	०
शिक्षासङ्ग्रहः खण्डानि ५	५	०
नैष्कर्म्यसिद्धिः खण्डानि ४	४	०
महर्षिकात्यायनप्रणीतं शुक्लयजुस्सर्वानुक्रमसूत्रम् सभाष्यम्	३	०
ऋग्वेदीयशौनकप्रातिशाख्यं सभाष्यम् खण्डानि ४	४	०
(बृहत्) वैयाकरणभूषणम् पदार्थदीपिकासहितम् खण्डानि ४	४	०
विवरणोपन्यासः सटीकवाक्यसुधासहितः खण्डे २	२	०
तत्त्वदीपनम् (पञ्चपादिकाविवरणस्य व्याख्यानम्) ख०	८	८
षेदान्तदीपः (श्रीभगवद्रामानुजाचार्यविरचितः) खण्डानि ३	३	०
दुप्टीका खण्डानि ४	४	०

पातञ्जलदशनमाश्रीरामानन्दयतिकृतमणिप्रभाऽऽख्यवृत्ति	स० १	०
व्याकरणमिताक्षरा । श्रीमदन्नभट्टप्रणीता खण्डानि	६	६ ०
रसमञ्जरी । व्यङ्ग्यार्थकौमुद्या प्रकाशेन च सहिता ख०	३ ३	०
भेदधिकारः व्याख्यासहितः श्रीमदप्पयदीक्षितकृत उपक्रमप-		
राक्रमसहितः खण्डे २	२	०
बोधसारो नरहरिकृतः तच्छिष्यदिवाकरकृतटीकया स० ख०	१९	०
ब्रह्मसूत्रदीपिका श्रीमच्छङ्करानन्दभगवद्विरचिता ।	१	०
दैवज्ञकामधेनुः अर्थात् प्राचीनज्योतिषग्रन्थः खण्डे २	२	०
श्रीमदणुभाष्यम् । श्रीश्रीवल्लभाचार्यविरचितम् ।		
गोस्वामिश्रीपुरुषोत्तमजी महाराजविरचितभाष्यप्रकाशाख्य-		
व्याख्या समेतम् खण्डानि ५	५	०
तत्त्वशेखरः । श्रीभगवल्लोकाचार्यप्रणीतः । तथा-तत्त्वत्रयचुलुक-		
संग्रहः । कुमारवेदान्ताचार्यश्रीमद्वरदगुरुविरचितः ।	१	०

ब्रजभूषण दास और कम्पनी

चांदनीचौक के उत्तर नई सड़क बनारस

BENARES SANSKRIT SERIES;

A COLLECTION OF SANSKRIT WORKS

EDITED BY THE
PANDITS OF THE BENARES SANSKRIT COLLEGE,
UNDER THE SUPERINTENDENCE OF
R. T. H. GRIFFITH, M. A., C. I. E.

AND
G. THIBAUT, PH. D.
No. 113.

बोधसारः ।

श्रीविद्वद्द्वयनरहरिविरचितः ।

तच्छिष्यश्रीदिवाकरकृतयाऽर्थदीप्त्या सहितः ।

श्रीमदुदासीनवर्यस्वामिगोविन्दानन्दशिष्येण

दयानन्दस्वामिना परिशोधितः ।

BODHASÂR,

A TREATISE ON VEDÂNTA,

BY

ŚRÎ NARAHARI,

With a commentary by the author's pupil

PANDIT DIVÂKAR.

EDITED BY

SWÂMÎ DAYÂNAND.

Fasciculus X.

BENARES:

Published by the Proprietors Messrs. Braj B. Das & Co.,

AND SOLD BY H. D. GUPTA,

Secretary, Chowkhambâ Sanskrit Book Depôt.

Printed at the Vidyâ Vilâs Press,

BENARES.

1906.

सूचीपत्रम् ।

गणपाठः	०	४
गालप्रकाशः	२	८
गंगालहरी	०	१
गुरसारणी	०	४
जातकतत्त्वम्	०	१२
तत्त्वदीप	०	१
तर्कसंग्रहः	०	१
दत्तकमीमांसा	०	८
धर्मशास्त्रसंग्रहः	०	१
धातुपाठः (शिला -)	०	२
धातुरूपावली	०	२
नैषध चरित नारायणी टीका टाइप	४	०
परिभाषापाठः	०	१
पाणिनीयशिक्षा भाष्यसहिता	०	२
प्रथम परीक्षा	०	२
प्रथमपुस्तक हिन्दी	०	१
प्रश्नभूषणम् (प्रश्न विचार का बहुत उत्तम ग्रन्थ)	०	४
बीजगणितम् (म० म० पं० सुधाकरकृतटिप्पणीसहित)	१	८
मनोरमा शब्दरत्नसहिता (टाइप)	९	०
लघुकौमुदी टिप्पणीसहिता	०	४
लघुकौमुदीभाषाटीका	४	०
लक्षणावली	०	२
लीलावती (म० म० पं० सुधाकरकृतटिप्पणीसहित)	१	०
वसिष्ठसिद्धान्तः	०	१
विष्णु सहस्रनाम	०	१
शब्दरूपावली	०	१
शृङ्गार सप्तशती	१	८
समासचक्रम्	०	१
समासचन्द्रिका	०	१
सरस्वतीकण्ठाभरणम्	३	०
साङ्ख्यचन्द्रिका टिप्पणीसहिता	०	८
साङ्ख्यतत्त्वकौमुदी	०	६
सिद्धान्तकौमुदी	३	०
सिद्धान्तमुक्तावली दिनकरीटिप्पणीसहिता	३	०
उपसर्गवृत्ति	०	१
क्षेत्रकौमुदी	०	६
क्षेत्रसंहिता	२	०

स्थितं समन्तात्पर्वतः स्थितैरिति शेषः, अमरगणैर्देवसमूहः
स्तुतं प्रशंसितं व्याघ्रकृत्ति व्याघ्रस्य शार्दूलस्य कृत्तिश्चर्म तद्व-
सानं परिदधानं विश्वाद्यं विश्वस्य जगत आद्यं तकारणभूतमत
एव विश्ववन्द्यं विश्वस्य वन्द्यं नमनार्हं निखिलभयहरं निखिलं
समस्तं यद्भयं समस्तानां वा भयं भीतिस्तस्य हरं नाशकं पञ्च-
वक्त्रं पञ्चसंख्यानि वक्त्राणि वदनानि यस्य स तथोक्तस्तं त्रिने-
त्रं त्रिसंख्यानि नेत्राणि लोचनानि यस्य तं नित्यं सद्रूपं महेशं
शिवं ध्यायेच्चिन्तयेदिति लौकिकार्थः ॥ १० ॥

इत्यनेनैवं ध्यानं कर्त्तव्यमिति शेषः । प्रकृतपूजोपयुक्तम-
स्यार्थं निरूपयिष्यमाण आह गद्येन ।

अथाऽस्य विवरणम् ।

अथेति । अथ ध्यानश्लोकोदाहरणानन्तरमस्य ध्यानश्लो-
कस्य विवरणं व्याख्यानं क्रियत इति शेषः ।

तत्र ध्यायेदित्यादिपदत्रयस्य विवरणम् ।

एवं ध्यानश्लोकव्याख्याननिरूपणं प्रतिज्ञायेदानीमादौ
ध्यायेन्नित्यं महेशमिति पदत्रयस्य तात्पर्यं निरूपयिष्यमाद्येनाह
तत्रेति । तत्र ध्यानश्लोकविवरणे नित्यं महेशं ध्यायन्तीति पदत्र-
यस्य विवरणं व्याख्यानं क्रियत इति शेषः । तदेव श्लोकेनाह ।

अनित्ये नित्यं विरसा नित्ये नित्यं धृतव्रताः ।

नित्यं महेशं ध्यायन्ति नित्यानित्यविवेकिनः ॥ ११ ॥

अनित्य इति । हे शिष्य अनित्ये कालत्रयेऽप्यसद्रूपे-
ऽतात्मभूते द्वैतप्रपञ्चे नित्यं सर्वदा विरसा विगतो रसः
सुखं येषां तथाभूताः, किञ्च नित्ये कालत्रयेऽप्यबाध्य आ-
त्मस्वरूपे नित्यं सर्वदेव धृतव्रता धृतं गृहीतं व्रतं श्रव-

णाद्यनुष्ठाननियमो यैस्ते तथोक्ता नित्यानित्यविवेकिनौ
 नित्यं कालत्रयाबाध्यमात्मचैतन्यमनित्यमनात्मरूपं द्वैतं ते
 विविच्येते अनेनेति नित्यानित्यविवेक आत्मानात्मपृथक्कज्ञानं
 येषामस्ति ते तथाभूताः नित्यं कालत्रयाबाध्यमात्मस्वरूपं महे-
 शमन्तर्याम्यारोपाधिष्ठानं सर्वेश्वरं, यद्वा नित्यं सर्वदैव यथा
 भवति तथा ध्यायन्ति चिन्तयन्ति अनित्यान्नित्यमात्मानं पृथक्कृत्य
 नित्यात्मस्वरूपस्य प्राप्तये सर्वदा श्रवणाद्यनुष्ठाननियमवन्तो नि-
 त्यात्मस्फुरणपूर्वकं श्रवणाद्यावृत्तैव कालमतिक्रामन्ति तदेवात्र
 ध्यानशब्देन त्रिवक्षितमिति भावः ॥ ११ ॥

एवं ध्यायेन्नित्यमहेशपदानां तात्पर्यमभिधायेदानीं रजतगि-
 रिनिभमिति पदं व्याख्यास्यन् गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ रजतगिरिनिभमित्यस्य विवरणम् ।

अथेति । अथ ध्यायेन्नित्यं महेशमितिपदत्रयव्याख्यानानन्तरं
 रजतगिरिनिभमिति पदस्य विवरणं क्रियत इति शेषः । तदेव
 पद्येनोहं ।

रजतस्य गिरिः शंभुः शाम्भवानां परं धनम् ।

धनेन तेन पूर्णानां दरिद्रत्वं न विद्यते ॥ १२ ॥

रजतस्येति । रजतस्य यथा रूप्यं प्रपञ्चनिर्वाहकं सर्वेषां
 सुखजनकं च भवतीति प्रसिद्धं तथाऽऽनन्दोऽपि 'आनन्दाद्धयेव
 खल्विमानि भूतानि जायन्त' इत्यादिश्रुतिभिः सर्वजगन्निर्वाह-
 कत्वप्रतिपादनाद् 'एष ह्येवानन्दयाति, एतस्यैवानन्दस्यान्यानि
 भूतानि मात्रामुपजीवन्ती'त्यादिश्रुतिभिश्चानन्दत्वानुरूपणाच्चा-
 नन्दस्य रजतसाम्यतया स रजतपदेनात्र ग्राह्यः, तस्य गिरिरिव
 गिरिः पर्वत आनन्दसमूहरूपः शिवोऽत एव शंभुः शं सुखं

भवत्यस्मादिति शम्भुः समस्तसुखपदः परमात्माऽस्ति अतः
स शाम्भवानां शम्भोरेव हिता ये सेवकास्तेषां, यद्वा शम्भुरेव
शाम्भवास्तेषां हितार्थे स्वार्थे वा तद्धितः, परमुत्कृष्टं धनं द्रव्य-
मस्ति द्रव्यसाम्यमेव दर्शयति धनेनेति, तेन प्रत्यगभिन्नब्रह्मस्व-
रूपेण धनेन द्रव्येण प्रीतिविषयेणेत्यर्थः, पूर्णानां तृप्तानां विदुषां
दारिद्र्यं दारिद्र्यं दुःखपदा दुर्गतिस्तस्य भावस्तत्त्वं न विद्यते
नास्ति अत एव रजतवत्सुखसाधनत्वादुःखस्वरूपदारिद्र्यनिवर्तक-
त्वाच्चानन्दसमूहरूपत्वादपि आनन्दात्मनः शिवस्य रजतगिरि-
साम्पं प्रतिपादितमिति भावः ॥ १२ ॥

एवं रजतगिरिनिभमिति पदस्य तात्पर्यमभिधायेदानीं
चारुचन्द्रावतंसमिति पदतात्पर्यं दर्शयितुं मध्येन प्रतिजानीते ।

अथ चारुचन्द्रावतंसमित्यस्य विवरणम् ।

अथेति । अथ रजतगिरिनिभमितिपदव्याख्याननिरूपणानन्तरं
चारुचन्द्रावतंसमित्यस्य चारुचन्द्रावतंसमित्येवं रूपं यत्पदं तस्य
विवरणं व्याख्यानं क्रियत इति शेषः । तदेव श्लोकेनाह ।

शुद्धात्मा शीतला कान्ता सूक्ष्मा बोधकला परा ।

वक्रायते दुरापेयं चन्द्रचूडो विभर्ति ताम् ॥ १३ ॥

शुद्धेति । हे शिष्य शुद्धात्मा शुद्धः प्रपञ्चरागादिकलङ्कशून्य आत्मा
स्वरूपं यस्याः सा तथोक्ताऽत एव शीतला तापत्रपानवर्त्तयित्री
स्वतश्च तापत्रपहीनाऽत एव कान्ताऽऽनन्दरूपत्वात्कमनीया
सूक्ष्मा सूक्ष्मात्मविषयत्वाद्दृष्ट्यन्तराविषयत्वाच्च तन्वी परा सर्वो-
त्कृष्टाऽऽत्मविषयत्वात्स्वतश्च सर्ववृत्तिभ्य उत्कृष्टत्वाच्च परा प्रप-
ञ्चादन्या, एवं विधा या बोधकला बोधरूपं प्रसगाभिन्नं ब्रह्मचैतन्यं
कलयति अनुभवतीति सा तथोक्तेयमुक्तलक्षणा विद्यारूपा

वृत्तिर्दुरापा दुःखेन क्लेशेनाऽप्नोतीति सा तथाभूताऽत एव
वक्रायते वक्रमिवाचरतीति सा तथा भवति दुरापत्वमेव तस्या
वक्रभाव इति भावः, तामुक्तलक्षणां ज्ञानकलामाह्लादकत्वाच्च-
न्द्रत्वं तस्यास्तां विभर्ति धरति अतः शिवस्तया बोधकला-
धारणया चन्द्रचूडश्चन्दयति स्वसंसृष्टं प्रमातारमाह्लादयतीति
चन्द्रो बोधश्चूडायां चूडोपलक्षितमस्तके यस्य स तथोक्तः प्र-
सिद्धोऽस्तीति शेषः ॥ १३ ॥

एवं चारुचन्द्रावतन्समिति पदस्य तात्पर्यमभिधायेदानीं
रत्नाकल्पोज्ज्वलाङ्गमिति पदस्य तात्पर्यमभिधातुं गद्येन प्रति-
जानीते ।

अथ रत्नाकल्पोवज्ज्वलाङ्गमित्यस्य विवरणम् ।

अथेति । अथ चारुचन्द्रावतन्समिति पदस्य तात्पर्यनिरूप-
णानन्तरं रत्नाकल्पोज्ज्वलाङ्गमिति पदस्य विवरणं व्याख्यानं
क्रियत इति शेषः । तदेव श्लोकेनाह ।

योगदीक्षामयान्येव बोधरत्नानि कानि चित् ।

दधाति शंकरोऽतोऽस्य रत्नाकल्पोज्ज्वलाङ्गता ॥ १४ ॥

योगदीक्षेति । हे शिष्य योगदीक्षामयानि योगः कूटस्थ-
ब्रह्मणोर्भागत्यागलक्षणया विरुद्धांशत्यागेन चिन्मात्ररूपेणैक्यं
तस्य दीक्षा संस्कारो वासनेत्यर्थः, तन्मयानि तत्प्रचुराणि कानि
चिदानिर्वचनीयानि बोधरत्नान्येव बोधा जीवब्रह्मैक्यविषयाणि
ज्ञानान्येव रत्नानि स्वप्रकाशरूपेण रत्नसादृश्याद्रत्नानीव दधाति
विभर्ति अत एव शङ्करसैतैरेव ज्ञानरत्नैः समस्तस्वशरणागतजी-
वानां शं सुखं करोतीति शङ्करः, अनेन स्वज्ञानप्रदो गुरुरेव पर-
मात्मरूपतया पूज्य इति ध्वनितमतो बोधरत्नधारणादेवाऽस्य

ब्रह्मात्मगुरुशिवस्य रत्नाकल्पोज्ज्वलाङ्गता स्वप्रकाशत्वेन रत्नतु-
ल्यबोधैरुज्ज्वलमङ्गं स्वरूपं यस्य स्वप्रकाशेन बोधप्रकाशेन चा-
त्यन्तं प्रकाशस्वरूप इत्यर्थः, तस्य भावस्तत्ताऽस्तीति ज्ञेया ॥१४॥

एवं रत्नाकल्पोज्ज्वलाङ्गमिति पदस्य तात्पर्यं निरूप्येदानीं
परशुहस्तपदस्य तात्पर्यमभिधातुं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ परशुहस्तपदविवरणम् ।

अथेति । अथ रत्नाकल्पोज्ज्वलाङ्गमिति पदस्य व्याख्यान-
ान्तरं परशुहस्तपदस्य विवरणं व्याख्यानं क्रियत इति शेषः-
तदेव श्लोकेनाह ।

येन मोहवनं छिन्नं कदाचिन्न प्ररोहति ।

स बोधः परशुस्तीक्ष्णो हस्ते रुद्रस्य वर्त्तते ॥ १५ ॥

येनेति । हे शिष्य येन जीवब्रह्मैक्यविषयेण बोधपरशुना
मोहवनं मोहोऽज्ञानं तदेव वनमरणं कामादिव्याघ्रनिवासत्वेन
भयहेतुत्वादरण्यत्वं मोहस्येति भावः, तच्छिन्नं सन्निकृत्तं सत्क-
दाचित्कास्मिन्नापि समये कालत्रयेपीत्यर्थः, न प्ररोहति नोत्पद्यते
स उक्तलक्षणः परशुः परमभिन्न आत्मनि भेदकारणभूतं मायां
तत्कार्यं च शातयति खण्डयतीति परशुस्तीक्ष्णो भेदकारणाज्ञा-
नादिभेदने तीव्रो बोधो ज्ञानमेव ज्ञेयः, स रुद्रस्य रोदयति
स्वमम्बुद्धं जीवमिति रुद्रहङ्कारस्तं राति 'नेहनानास्ति किञ्चने'ति
श्रुतिदृष्ट्या बाधितत्वात्स्वात्ममात्रत्वेनाङ्गीकरोतीति रुद्रः परमा-
त्मस्वरूपो गुरुस्तस्य हस्ते सांख्ययोगौ निजौ बाहू इत्युक्तत्वा-
त्सांख्याख्यहस्ते वर्त्तने तिष्ठति ॥ १५ ॥

एवं परशुहस्तत्वं व्याख्यायेदानीं मृगहस्तत्वं व्याख्यातुं
गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ मृगहस्तपदविवरणम् ।

अथेति । अथ परशुहस्तत्वव्याख्यानानन्तरं मृगहस्तत्वविवरणं मृगहस्तत्वं याच्छिवस्योक्तं तस्य व्याख्यानं विवरणं क्रियत इति शेषः । तदेवश्लोकेनाह ।

धर्तुं न शक्यते धीरैर्यो धृतोऽपि पलायते ।

लीलयैव धृतो हस्ते शम्भुना स मनोमृगः ॥ १६ ॥

धर्तुमिति । हे शिष्य धीरैर्ब्रह्मचर्यादिसाधनसम्पन्नैर्विघ्नैः पराभूतावपि मनसः स्थैर्यसम्पादने योगाभ्यासादपरावृत्तैश्चायं मनोमृगो मृग्यन्ते विषया अनेनेति मृगो मनोरूपो मृगो धर्तुं स्वाधीनीकर्तुं न शक्यते न समर्थ्यते, किञ्च कदाचिद्यो मनोमृगां धृतोपि स्वाधीनीकृतोपि पलायते दूराद्दूरं गच्छति स उक्तलणो मनोमृगो मनश्चित्तं तदेव मृगयति विषयानिति मृगो मन एव मृगोऽत्र ग्राह्यः, शम्भुना शम्भवत्यस्माज्जगतो मुमुक्षूणां च स शम्भुप्तेन, एतेन ज्ञानयोगाभ्यां मुमुक्षूणां मुक्तिप्रदः परब्रह्मस्वरूपोगुरुशिवो ग्राह्यः, गुरुब्रह्मे'त्यादिस्मृतैः, 'एष ह्येवानन्दयाती'ति श्रुतेश्च ब्रह्मात्मगुरोः शम्भुत्वं ज्ञेयं, लीलयैव क्रीडयैव हस्ते योगारूपहस्ते धृतो भृतः स्थिरत्वं सम्पाद्य वशीकृत इत्यर्थः ॥ १६ ॥

एवं मृगहस्तत्वं व्याख्यायेदानीं वरहस्तत्वं व्याचिख्यासुर्गद्येनाह ।

अथ वरहस्तत्वविवरणम् ।

अथेति । अथ मृगहस्तत्वव्याख्यानानन्तरं वरहस्तत्वविवरणं शिवे यद्वरहस्तत्वं प्रोक्तं तस्य विवरणं व्याख्यानं क्रियत इति शेषः । तदेव पद्येनाह ।

वरार्थिभिर्वरेण्याय वृतो यैस्तु वरः स तम् ।

वरं ददाति हस्तेन वरदस्तेन शंकरः ॥ १७ ॥

वरार्थिभिरिति । हे शिष्य यैर्मुमुक्षूभिर्वरार्थिभिर्वरं जीवब्रह्मैक्यभावलक्षणं मोक्षमर्थयन्त इच्छन्ति ते तथोक्तास्तै-
र्मोक्षस्यैव धर्माद्यर्थेषु श्रेष्ठत्वाद्वरेण्याय वरेण्यं सर्वजनैः प्रार्थनीयं
ब्रह्ममुखं तत्प्राप्तुं वृतो याचितः सेवितो वा यः शिवः स त-
त्कलक्षणो ब्रह्मरूपो गुरुरेव तं वरं ब्रह्मभावलक्षणं श्रेष्ठमर्थं हस्तेन
वेदान्ताविरुद्धसांख्यहस्तेन ददात्यर्पयति स्वात्मन्येवासङ्गत्वादि-
लक्षणप्रदर्शनेन ब्रह्मभावप्राप्तत्वान्मोक्षं ददातीत्यर्थः, तेन कारणेन
वरदो वरं मोक्षं ददातीति वरदोऽत एव शङ्करः समस्तस्वशा-
रणागतमुखकरो ऽस्तीति ज्ञेयः ॥ १७ ॥

एवं वरदहस्तत्वं व्याख्यायेदानीमभीतिहस्तत्वं व्याख्यातुं
गद्येन प्रतिजानीते ।

अथाऽभीतिहस्तत्वविवरणम् ।

अथेति । अथ वरहस्तत्वविवरणानन्तरमभीतिहस्तत्वविवर-
णमभीतिहस्तमिति पदस्य विवरणं व्याख्यानं क्रियत इति शेषः ।
तदेव पद्येनाह ।

मृत्योर्विभेति ब्रह्मापि मृत्युरेव भयं महत् ।

तस्मादमृत्युरभयं हस्ते मृत्युञ्जयस्य तत् ॥ १८ ॥

मृत्योरिति । हे शिष्य ब्रह्मापि स्वयम्भूरपि किम्पुनरितर
इत्यपिशब्देन सूचितं, मृत्योर्मरणाद्विभेति भीतिं प्राप्नोति अतो
महदुत्क्रष्टं भयं भीतिर्मृत्युरेव मरणमेवास्ति तस्माद्धेतो-
रमृत्युर्न विद्यते मृत्युर्मरणं यत्र साऽमृत्युर्मोक्षोऽभयं भयं
मरणं नास्ति यस्मिन्तदस्ति तदभयाख्यं पदं मोक्षरूपं मृत्युज-

यस्य मृत्युर्मरणं जयति स्ववशं सम्पादयतीति मृत्युञ्जयो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मरूपो गुरुस्तस्य ब्रह्मस्वरूपत्वाद्वशीकृतमृत्योरिति भावः, हस्ते योगारूपे करे वर्तते मृत्युरूपद्वैताप्रतीतिस्तु योग एवर्त्तत इति भावः ॥ १८ ॥

एवं परशुमृगवराभीतिहस्तमिति पदं चतुर्भिः श्लोकैर्व्याख्यायेदानीं प्रसन्नमिति पदं व्याख्यातुं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ प्रसन्नमित्यस्य विवरणम् ।

अथेति । अथ परशुमृगवराभीतिहस्तमिति व्याख्यानानन्तरं प्रसन्नमित्यस्य प्रसन्नमिति पदस्य विवरणं व्याख्यानं क्रियत इति शेषः । तदेव श्लोकेनाह ।

सिद्धिमेकामपि प्राप्य कश्चिदन्तः प्रसीदति ।

निधानं सर्वसिद्धीनां प्रसन्नः सर्वदा हरः ॥ १९ ॥

सिद्धिमिति । हे शिष्य कश्चित्कोपि जीव एकामाकाशगमनादिषु गौणसिद्धिषु अणिमादिषु प्रधानसिद्धिषु वा काञ्चनैकां सिद्धिं विभूतिं प्राप्योपलभ्याऽन्तरन्तःकरणे प्रसीदति प्रसन्नो भवति तर्हि सर्वसिद्धीनां सर्वाः समस्ता याः सिद्धयो विभूतयस्तासां निधानं निधीयन्ते स्थाप्यन्तेऽस्मिन्सिद्धय इति निधानमाधारः शिवोऽतः सुखरूपः प्रत्यगभिन्नब्रह्मगुरुरस्ति अतः सर्वदा सर्वकालं प्रसन्नः सुखरूपोऽस्ति अतो मुक्त्यादिसर्वसिद्धिप्रदो गुरुरेव प्रत्यगभिन्नब्रह्मरूप इत्यर्थः ॥ १९ ॥

एवं प्रसन्नमिति पदं व्याख्यायेदानीं पद्मासीनमिति पदं व्याख्यातुं पद्येन प्रतिजानीते ।

अथ पद्मासीनमित्यस्य विवरणम् ।

अथेति । अथ प्रसन्नमिति पदविवरणानन्तरं पद्मासीनमि-

त्यस्य विवरणं व्याख्यानं क्रियत इति शेषः । तदेव पद्येनाह ।

सतां हृदयपद्मेषु यदासीनः सदाशिवः ।

अत एव हि वेदेषु पद्मासीन इतीरितः ॥ २० ॥

सतामिति । हे शिष्य यद्यस्मात्कारणाच्छिवो ब्रह्मा-
भिन्नप्रत्यगानन्दरूपो गुरुः सतामात्मसाक्षात्कारवताम्, 'अस्ति
ब्रह्मेति चेद्वेद सन्तमेनं ततो विदुरि'ति श्रुतेः, हृदयपद्मेषु हृदया-
न्यन्तःकरणान्येव पद्मानि कमलानीव तेषु, यद्वा हरति सर्वं
द्वैतमिति हृत्सर्वद्वैतनिषेधः—'अथात आदेशो नेति नेति, नेह ना-
नास्ति किञ्चने'त्यादिश्रुतिकृतस्तमयते प्रकाशयतीति हृदयं
समस्तजगदस्यन्ताभावप्रकाशकं चैतन्यं तदेव पद्मानि पद्यते ग-
म्यते श्रवणादिसाधनैः प्राप्यत इति पद्मब्रह्माभिन्नं प्रत्यगात्म-
चैतन्यं माति साक्षात्करोतीति पद्मं जीवब्रह्मैक्यविषयो बोध
आदरे बहुवचनं तेषु तत्रैव सर्वदा प्रतीतेरासीनः स्थितोऽत
एवास्मादेव कारणाद्वेदेषु श्रुतिषु 'हृत्पुण्डरीकं विरजं वि-
शुद्धमि'त्यादिषु हि प्रसिद्धमेतद्विद्वत्स्वपि पद्मासीनः पद्मे स-
तां हृदयकमले उक्तविधजीवब्रह्मैक्यविषयकबोधे वाऽऽसीनः
स्थित इत्येवमीरितः कथित इति निश्चेतव्यम् ॥ २० ॥

एवं पद्मासीनामिति पदं व्याख्यायेदानीं समन्तात्स्तुतम-
मरगणैरिति पदत्रयं व्याख्यातुं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ समन्तात्स्तुतममरगणैरित्यस्य विवरणम् ।

अथेति । अथ पद्मासीनमिति पदव्याख्यानन्तरं समन्ता-
त्स्तुतममरगणैरित्येवं यत्पदत्रयं तस्य विवरणं व्याख्यानं क्रि-
यत इति शेषः । तदेव श्लोकेनाह ।

स्तुवन्ति देवान्मनुजास्ते देवा देवनायकान् ।

देवदेवो महादेवः स्तूयते देवनायकैः ॥ २१ ॥

स्तुवन्तीति । मनुजा मनुष्या देवान्मरुत्प्रभृत्यमरान् स्तु-
वन्ति प्रशंसन्ति ते मनुष्यैः स्तुता देवा मरुत्प्रभृत्यमरा देव-
नायकान्देवानां मरुदाद्यमराणां ये नायका ईश्वरा इन्द्रब्र-
ह्मादयस्तांस्तुवन्ति प्रशंसन्ति देवदेवो देवानां मरुत्प्रभृत्य-
मराणां तदीश्वराणामिन्द्रब्रह्मादीनां देवः प्रकाशात्मस्वरूप-
त्वात्प्रकाशकः प्रत्यगभिन्नब्रह्मचैतन्यरूपो गुरुरत एव महा-
देवो महानपरिच्छिन्नात्मस्वरूपो यो देवश्चिन्मात्रस्वरूपः स्व-
यंप्रकाशः स देवनायकैर्देवानां मरुदाद्यमराणां ये नायका
ईश्वरा इन्द्रब्रह्माद्यास्तैः स्तूयते प्रशस्यते सर्वदेवानामात्मत्वा-
त्सर्वदेवैः शिव एव स्तुत्य इति भावः ॥ २१ ॥

एवं समन्तात्स्तुतममरगणैरिति पदत्रयं व्याख्यायेदानीं-
व्याघ्रकृत्तिं बसानमिति पदद्वयं व्याख्यातुं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ व्याघ्रकृत्तिं बसानमित्यस्य विवरणम् ।

अथेति । अथ समन्तात्स्तुतममरगणैरिति पदत्रयव्याख्या-
नानन्तरं व्याघ्रकृत्तिं बसानमिति पदद्वयस्य व्याघ्रकृत्तिं बसान-
मित्येवं पदयोर्यद्द्वयं युग्मं तस्य विवरणं व्याख्यानं क्रियत इति
शेषः । तदेव श्लोकेनाह ।

शङ्करेण किरातेन मोहव्याघ्रो निपातितः ।

कटौ कृत्तिस्वरूपेण पश्य तस्य निदर्शनम् ॥ २२ ॥

शङ्करेणेति । हे शिष्य शङ्करेण शं सुखं करोतीति श-
ङ्करः सकलजगदानन्दकरः परमात्माभिन्नः प्रत्यगात्मा तेन—‘एष
हं वा नन्दयाती’ति श्रुतेः किरातेन वक्ष्यमाणलक्षणव्याघ्रघात-
कत्वेन किरातेन व्याधभूतेन, यद्वा किराति स्वात्मसुखसाक्षा-

त्काररूपं धर्मं वर्पतीति किरो धर्ममेघाख्यः समाधिस्तमात-
नोति विस्तारयतीति किरातः स्वात्मसाक्षात्कारसाधनभूतो जी-
वब्रह्मैक्यविषयो बोधस्तदुपदेशेन कृत्वा धर्ममेघाख्यममाधिवि-
स्तारको गुरुरूपः परमात्मा तेन स्वरूपेण मोहव्याघ्रो मोह-
यति विस्मारयतीति स्वात्मानं स मोह एव दुःखदत्ताद्भीति-
हेतुत्वाच्च व्याघ्रः शार्दूल इव स मोहव्याघ्रो निपातितो घातित
इति निश्चेतव्यम्, इत्थं कुतो निश्चेतव्यमित्यत आह कटांवाति ।

तस्योक्तस्य मोहव्याघ्रघातस्य निदर्शनं चिह्नं कटौ कटाति
आवृणोति स्वात्मानमिति कटिरहङ्कारस्तास्मिन्नत्वात्मनि कृत्तिस्व-
रूपेण कृत्तिश्चर्म तदिव स्वसम्बद्धव्याघ्रसूचकं यथा तथा स्वका-
रणमोहसूचकं बाधितं देहद्वयसहितं चिदाभासरूपं कृत्तिसादृ-
श्यादत्र कृत्तिपदेन ग्राह्यं, यद्वा कुन्तति भिनत्ति स्वात्मानमिति
व्युत्पत्त्याऽऽत्मनि भेदप्रतीतिहेतुर्देहद्वयसहितश्चिदाभासो मोह-
व्याघ्रस्य बाधित्वेन चर्मेवावशिष्टोऽत्र ग्राह्यः, सैव स्वरूपं यस्य
तेन पश्यावलोकय तेनैव चिह्नेन मोहव्याघ्रो घातितः स्वात्मशिव-
गुरुणेति निश्चेतव्यमिति भावः ॥ २२ ॥

एवं व्याघ्रकृत्तिं वसानमिति पदद्वयं व्याख्यायेदानीं वि-
श्वाद्यं विश्ववन्द्यमिति पदद्वयं व्याख्यातुं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ विश्वाद्यं विश्ववन्द्यमित्यस्य विवरणम् ।

अथेति । अथ व्याघ्रकृत्तिं वसानमिति पदद्वयव्याख्यानान-
न्तरं विश्वाद्यं विश्ववन्द्यमित्यनयोर्व्याख्यानं विवरणं क्रियत
इति शेषः । तदेव गद्येनाह ।

विश्वकृद्विश्वरूपोऽसौ विश्वहृद्विश्वपालकः ।

विश्वाद्यो विश्ववन्द्यश्च विश्वेशो गिरिजापतिः ॥२३॥

विश्वकृदिति । हे शिष्य असौ शिवः प्रसगभिन्नः परमात्मा विश्वकृद्विश्वं जगत्करोति उत्पादयतीति विश्वकृत्समस्तजगत्कर्तुरन्तर्यामिणस्तदाधारभूतचिदखण्डैकरसात्पृथगसत्त्वात्, किञ्च विश्वरूपो विश्वं जगदेव रूपमाकरो यस्य, यद्वा विश्वं जगद्भूयते प्रकाश्यतेनेनेति विश्वरूपो जगत्प्रकाशकः, तथा विश्वद्विश्वं समस्तं जगन्मायातत्कार्यरूपं हरति विनाशयतीति स तथोक्तो जगत्प्रलयकर्तुरहङ्कारस्य तदधिष्ठातृ रुद्रस्य च प्रसगभिन्नब्रह्मणः पृथगसत्त्वात्तथा विश्वपालको विश्वस्य जगतः पालको रक्षकः स्वसत्ताचितिसुखार्पणेन प्रसिद्धजगत्पालकस्याऽपि विष्णोस्ततः पृथगसत्त्वादपि तथा विश्वेशो विश्वस्य जगत ईशो नियन्ता तस्यापि ततः पृथगसत्त्वाच्च गिरिजापतिर्गिरिति विनश्यति तत्त्वज्ञानादिति गिरिर्मोहस्तत्कार्यरूपो विक्षेपश्च तस्माज्जातोत्पन्ना गिरिजाऽहं ब्रह्मास्मीति प्रमा वृत्तिस्तस्याः पतिः पालकस्तं विना तस्या जीवनासिद्धेः प्रसिद्धं च वृत्तेर्विषयाधिष्ठानयोरधीनं जीवनमत एवंभूतत्वाद्विश्वाद्यो विश्वस्य जगत आद्य आदौ भवः समस्तजगत्कारणमित्यर्थः, अत एव विश्ववन्द्यश्च विश्वस्य जगतो वन्द्यो वन्दनार्होऽपि अस्तीति निश्चेतव्यम् ॥ २३ ॥

एवं विश्ववन्द्यमिति पदे व्याख्यायेदानीं निखिलभयहरमिति व्याख्यातुं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ निखिलभयहरमित्यस्य विवरणम् ।

अथेति । अथ विश्वाद्यं विश्ववन्द्यमिति पदव्याख्यानानन्तरं निखिलभयहरमित्येतस्य निखिलभयहरमिति पदस्य

विवरणं व्याख्यानं क्रियत इति शेषः । तदेव श्लोकेनाह ।

श्रुतिर्भयमिति प्राह 'द्वितीयाद्वै भयं भवेत्' ।

हरो हरति भक्तानां मुक्तिदो निखिलं भयम् ॥२४॥

श्रुतिरिति । हे शिष्य 'द्वितीयाद्वै भयं भवेद्द्वितीयं द्वैतं तस्माद्धेतोर्भयं भीतिर्भवेत्स्याद्वै इति निश्चय इत्येवं श्रुतिर्वेदो भयं भयकारणं द्वैतं प्राहोक्तवान्, किञ्च मुक्तिदो मुक्तिं मोक्षं ददातीति मुक्तिदोऽद्वैतस्वरूपमुक्तिप्रद इत्यर्थः, अत एव हरो हरति सर्वं द्वैतमिति हरः समस्तभक्तकेशनिवारक इत्यर्थः, प्रसगभिन्नब्रह्मस्वरूपो गुरुर्भक्तानां स्वमेवकानां मुमुक्षूणामित्यर्थः, निखिलं समस्तं भयं भयकारणं द्वैतं हरति विनाशयति ॥२४॥

एवं निखिलभयहरमितिपदं व्याख्यायेदानीं पञ्चवक्रमिति पदं व्याख्यातुं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ पञ्चवक्रमित्यस्य विवरणम् ।

अथेति । अथ निखिलभयहरमिति पदव्याख्यानानन्तरं पञ्चवक्रमिति पदस्य विवरणं व्याख्यानं क्रियत इति शेषः, । तदेव पद्येनाह ।

ध्यायन्ति भक्ताः सर्वत्र सर्वेषामपि सन्मुखः ।

उन्मुखो विमुखानां यस्तस्य सा पञ्चवक्रता ॥ २५ ॥

ध्यायन्तीति । हे शिष्य भक्ताः सेवका मुमुक्षव इत्यर्थः, सर्वत्र चतुर्दिक्षु स्थिताः सन्तो ब्रह्माभिन्नप्रसगात्माशिवगुरुं ध्यायन्ति चिन्तयन्ति तेषां स्वचिन्तकानां सर्वेषामपि समस्तानामपि यः प्रसगभिन्नपरमात्मशिवगुरुः सन्मुखः प्रसक्तत्वेन प्रतीयमानो भवति, किञ्च विमुखानां स्वस्मिन्पराङ्मुखानां य

उक्तलक्षणः परमात्मशिवगुरुर्मुखः पराङ्मुखो भवति सा सर्वपदवाच्यचतुर्दिक्स्थभक्तसान्मुख्येन चतुर्मुखता पराङ्मुखेषु च पराङ्मुखता, एवंप्रकारा तस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्मशिवगुरोः पञ्चवक्त्रता पञ्चसङ्ख्यमुखवत्त्वं भवतीति ज्ञेया ॥ २५ ॥

एवं पञ्चवक्त्रमिति पदं व्याख्यायेदानीं त्रिनेत्रमिति पदं व्याख्यातुं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ त्रिनेत्रमित्यस्य विवरणम् ।

अथेति । अथ पञ्चवक्त्रमितिपदव्याख्यानानन्तरं त्रिनेत्रमित्यस्य त्रिनेत्रमितिपदस्य विवरणं व्याख्यानं क्रियत इति शेषः । तदेव पद्येनाह ।

कर्मोपास्ती उभे नेत्रे ज्ञानं नेत्रं तृतीयकम् ।

ललाटे राजते यस्य त्रिनेत्रस्तेन शङ्करः ॥ २६ ॥

कर्मोपास्ती इति । हे शिष्य प्रत्यगभिन्नपरात्मशिवगुरुं विना निर्वाहाभावात्तस्यैव कर्मोपास्ती कर्मज्ञानमुपासनाज्ञानं चेत्ते उभे द्वे नेत्रे नयने स्तस्तृतीयकं तृतीयं नेत्रं नयनं ज्ञानं ज्ञायते साक्षात्क्रियते ब्रह्माऽनेनेति ज्ञानं जीवब्रह्मैक्यविषयको बोधो ज्ञेयं, पितृलोकदेवलोकमोक्षप्रापकत्वादेतेषां नेत्रत्वमिति भावः, तत्तृतीयं ज्ञाननेत्रं यस्य प्रत्यगात्मशिवगुरोर्ललाटे भालवदेकदेशे यस्मात्कारणाद्राजते प्रकाशते तेन कारणेन शङ्करः सकलजगदानन्दकरः परमात्मगुरुस्त्रिनेत्रस्त्रीणि नेत्राणि नयनानि यस्य स तथोक्तोऽस्ति कर्मोपासनज्ञानाधिकारिणां तत्तत्फलप्रापकत्वात्कर्मोपासनज्ञानानां नेत्रत्वं तेषां चाधेयानामाधारत्वाच्छिवगुरोश्च संबन्धित्वं ज्ञेयमिति भावः ॥ २६ ॥ एवं ध्यानश्लोकं व्याख्यायेदानीं तत्प्रसङ्गादेव तदुपयोगितया

चोपकरणानां विचारं कर्तुमस्यां पूजायां तद्व्याख्यानं निरूप-
यितुं पूर्वोक्तस्योत्तरवक्ष्यमाणस्य चासङ्करायोपसंहरति गद्येन ।

इति ध्यानम् ।

इतीति । ध्यानविवरणं ध्यानस्य ध्यानप्रतिपादकश्लोकस्य
विवरणं व्याख्यानमिति एवं कथितम्, एवं ध्यानश्लोकं व्याख्या-
येदानीमुपकरणानां विचारं निरूपयितुं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथोपकरणविचारः ।

अथेति । अथ ध्यानव्याख्यानानन्तरमुपकरणविचार उप-
करणानामुपाङ्गानां विचारो विवेको ध्यानोपकारकाङ्गानां विवेक
इत्यर्थः, क्रियत इति शेषः । तेषु प्रथमं शुद्धस्फटिकसङ्काशतां
व्याख्यातुं गद्येन प्रतिजानीते ।

तत्रादौ शुद्धस्फटिकसङ्काशताविचारः ।

तत्रेति । तत्र प्रतिज्ञात उपकरणविचार आदौ प्रथमं शुद्धस्फ-
टिकसङ्काशताविचारः शुद्धो निर्मलो यः स्फटिकः स्फटिकना-
माश्मा तेन सङ्काशता सादृश्यं यच्छिवे निरूपितं तस्य विचारो
विवेकः क्रियत इति शेषः । तामेव शुद्धस्फटिकसङ्काशतां विचार-
यन्गद्येनाह ।

निर्मले सर्वमेवेदं यदस्मिन्प्रतिबिम्बति ।

शुद्धस्फटिकसङ्काशो नीरागः सोऽयमीश्वरः ॥२७॥

निर्मल इति । हे शिष्य यद्यस्मात्कारणान्निर्मले निर्गतं
माया तत्कार्यजगद्रूपं मलं यस्मात्तत्तथोक्तं तस्मिन्नस्मिन्स्वयं प्र-
काशत्वेन सदैवापरोक्षरूपे प्रसङ्गभिन्नपरमात्माश्वगुरौ सर्वमेव
समस्तमपीदं जगत्प्रातविम्बति जीवा ईश्वरश्च ताभ्यां सहितं

प्रत्यगात्मशिवगुरावाभागत इत्यर्थः, स जगत्प्रतिबिम्बवानयं स्वयं प्रकाशत्वेन नित्यापरोक्षरूपः प्रत्यगभिन्नपरमात्मशिवगुरु-
नीरागः परिमार्थिकरागशून्योऽत एवेश्वर उक्तलक्षणैश्वर्यसं-
पन्नोऽस्ति अतः शुद्धो निर्मलो यः स्फटिक एतन्नामाश्मा तेन
सङ्काशः सदृशो ज्ञेयः, यथा स्फटिकाश्मनि नीलपीतादिरागप्र-
तिबिम्बवत्स्यापि प्रतीयमाने सति वस्तुतो रञ्जनारहित एव तिष्ठ-
ति तद्वत्प्रत्यगभिन्नपरमात्मशिवगुरुरापि जगत्प्रतिबिम्बवानिव प्र-
तीयमानोऽपि वस्तुतस्तद्रहित एव विद्वद्भिर्नुभूयतेऽतः स्फटिक-
सङ्काशत्वं प्रतिपाद्यत इति भावः ॥ २७ ॥

एवं शुद्धस्फटिकसङ्काशत्वं विचार्येदानीं कर्पूरगौरतां व्या-
चिख्यामुर्गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ कर्पूरगौरताविचारः ।

अथेति । अथ शुद्धस्फटिकसङ्काशत्वविचारानन्तरं कर्पूरगौ-
रताविचारः शिवे कर्पूरगौरता या निरूपिता तस्या विचारो
विवेकः क्रियत इति शेषः । तदेव पद्येनाह ।

यद्वासनाप्रसादेन सर्वा दुर्वासना गता ।

स्वभावशीतला सेयं शिवे कर्पूरगौरता ॥ २८ ॥

यद्वासनेति । हे शिष्य यद्वासनाप्रसादेन यस्य शिवस्य स-
म्बन्धिनी या वासना भावना तस्याः प्रसादः प्रसन्नतोत्पत्ति-
रित्यर्थः, तेन कृत्वा सर्वा समस्ता दुर्वासना दुष्टा स्वसंस्पृष्टजीवा-
नां दुःखदात्री या वासना संस्कारः समस्तजगद्विषयिणी जीवा-
नां बन्धकारणभृता वासनेति भावः, गता निवृत्ता भवति सो-
क्तलक्षणा स्वात्मशिवविषयिणी वासनेयं विद्वत्सु प्रत्यक्षा-
ऽनुभूयमाना स्वभावशीतला स्वभावेनाकृत्तिमरूपेण शीतला

तापत्रयनिवर्तयिष्यस्ति, लोकेपि कर्पूरे गौरता शीतलता चा-
भिन्नाऽनुभूयते तथात्र प्रसगभिन्नपरमात्मशिवगुरुविषयवासना-
यामपि तापत्रयनिवर्तकत्वेन शीतलत्वं शुद्धत्वेन गौरत्वं चा-
भिन्नमनुभूयतेऽत इयमेव कर्पूरगौरता कपूरस्य गौरतेव गौरता
ज्ञेया शिवे प्रत्यगभिन्नपरमात्मशिवगुरौ विषये ॥ २८ ॥

एवं कर्पूरगौरतां विचार्येदानीं दिगम्बरतां विचारयितुं ग-
द्येन प्रतिजानीते ।

अथ दिगम्बरताविचारः ।

अथेति । अथ कर्पूरगौरताविचारणानन्तरं दिगम्बरता-
विचारः शास्त्रे लोके च या दिगम्बरतोच्यते तस्या विचारो
विवेकः क्रियत इति शेषः । तमेव विचारं गद्येनाह ।

निरावरणविज्ञानस्वरूपो हि स्वयं हरः ।

स्वैरं चरति संसारे तेन प्रोक्तो दिगम्बरः ॥ २९ ॥

निरावरणेति । हे शिष्य हि यस्मात्कारणाद्धरो हरति
सर्वं द्वैतमिति हरः प्रसगभिन्नपरमात्मशिवगुरुः स्वयं स्वतो
निरावरणचैतन्यस्वरूपो निर्गतं निवृत्तमावरणं ब्रह्मात्मा न
भाति नास्तीत्येवंरूपव्यवहारकारणं कारणाविद्यासहितं य-
स्मात्तत्तथोक्तं यच्चैतन्यं चिन्मात्रं तदेव स्वमसाधारणं रूपं य-
स्येति स तथोक्तोऽस्ति, किञ्च स तथाविधोपि संसारे समष्टि-
व्यष्टिदेहत्रयरूपे प्रपञ्चे स्वैरं स्वेच्छं यथा भवति तथा चरति
वर्तते विधिनिषेधातीतः सन्संसारे तिष्ठतीति भावः, तेन हेतुना
दिगम्बरो निरावरणत्वान्नयः प्रोक्तस्तदेतादृशं दिगम्बरत्वं मूढ-
जनैर्नयत्वेन प्रतिपाद्यत इति भावः ॥ २९ ॥

एवं दिगम्बरत्वं विचार्येदानीं भस्मोद्धूलनं व्याख्यातुं

गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ भस्मोद्धूलनविचारः ।

अथेति । अथ दिगम्बरत्वविचारानन्तरं भस्मोद्धूलनविचारो भस्मनो विभूतेर्यदुद्धूलनं लेपनं लोके लौकिकशास्त्रे च शिवे प्रतिपाद्यते तस्य विचारो निर्णयः क्रियत इति शेषः । तदेव पद्येनाह ।

ज्ञानाग्निः सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते किल ।

तेनैव भस्मना गात्रमुद्धूलयति धूर्जटिः ॥ ३० ॥

ज्ञानाग्निरिति । हे शिष्य ज्ञानाग्निर्ज्ञानं जीवब्रह्मैवयविषयं महावाक्यजन्यमपरोक्षं तदेव सकलकर्मदाहकत्वादाग्निरिव स यस्य प्रत्यगभिन्नपरमात्मशिवगुरोः सप्ताष्टव्यष्टिदेहद्वयसहितचिदाभासेऽहंप्रतीक्षा कृतानि यानि सर्वकर्माणि सञ्चितप्रारब्धक्रियप्राणारूपाणि क्रियापरपर्यायाग्नि भस्मसाद्भस्मरूपाणि कुरुते करोति किलेति निश्चये एवं निश्चये श्रुतिषु 'क्षीयन्ते चास्य कर्माणी'ति श्रुतेः, तेनैव तादृशेनैव भस्मना बाधितसर्वकर्मणामकिञ्चित्करत्वाद्भस्मसादृश्यं न त्वन्येनेत्यर्थः, गात्रं गा बुद्धीन्द्रियाणि बुद्धीश्च त्रायते पालयतीति गात्रं सच्चिदानन्दं ब्रह्म प्रत्यगभिन्नमुद्धूलयति मलिनं लोकदृष्टौ दर्शयति बाधितसर्वकर्मणां प्रत्यगभिन्नपरमात्मशिव एवाधिष्ठानाधिष्ठेयत्वेन लोकदृष्टौ प्रतीयमानतैव भस्मोद्धूलनत्वेनोपचर्यत इति भावः, अतः शिवगुरुर्धूर्जटिर्धूम्रवर्णा जटा यस्य स तथोक्तः, अत्र वेदान्तसाङ्ख्ययो गारुया जटा ग्राह्याः ॥ ३० ॥

एवं भस्म विचार्येदानीं तादृशभस्मनः शिवस्य च मूढदृष्टौ प्रतीयमानं भेदं निरस्पात ।

भासते भिन्नभावानामपि भेदो न भस्मनि ।

स्वस्वभावंस्वभावेन भस्म भर्गस्य बल्लभम् ॥ ३१ ॥

भासतेति । हे शिष्य भिन्नभावानां भिन्नोऽन्योन्यत्र व्या-
वृत्तो भावोऽन्तःकरणं सत्ता वा येषां तेषां भेदः प्रत्यगभिन्न-
परमात्मशिवगुरोः सकाशात्पृथक्त्वं बाधितकर्मकर्तृरूपप्रपञ्च-
विभूतौ यद्यपि भासते प्रतीयते तथापि मभेदः प्रत्यगभिन्नब्रह्म-
शिवगुरोः सकाशाद्भस्मनि बाधितकर्त्तादिप्रपञ्चरूपविभूतौ न
नास्ति, कुत इत्यत आह स्वस्वभावेति, भर्गस्य भर्जति संसारबीजं
दहतीति भर्गः प्रत्यगभिन्नपरमात्मशिवगुरुस्तस्य स्वस्वभावस्वभा-
वेन स्वस्यात्मनो यः स्वभावो धर्मो जगद्बीजभर्जकरूपः स इव स्व-
भावो धर्मो यस्य भस्मनस्तेन कारणेन भस्मोक्तलक्षणा वि-
भूतिरबाधरूपत्वाद्वल्लभं प्रियमस्ति, अत आत्माशिवस्य बाधि-
तकर्मरूपभस्मनश्च न भेद आत्मत्वेनैव प्रियत्वस्यापलभ्यमान-
त्वादिति भावः ॥ ३१ ॥

एवं भस्मोद्धूलनत्वं विचार्येदानीं शिवे या चन्द्रचूडतोच्यते
लोके शास्त्रे च तां विचारयितुं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ चन्द्रचूडताविचारः ।

अथेति । अथ भस्मोद्धूलनविचारानन्तरं चन्द्रचूडतावि-
चारः शिवे या चन्द्रचूडता निरूपिता तस्या विचारो विवेकः
क्रियत इति शेषः, तमेव पद्येनाह ।

नश्यन्त्यस्य कलाः सर्वाः सा कला नैव नश्यति ।

याऽर्पिता शङ्करे भक्त्या चन्द्रचूडस्तया हरः ॥ ३२ ॥

नश्यन्तीति । हे शिष्य अस्यान्तःकरणोपाहितचैतन्यस्य च-

न्द्रस्य सर्वाः समस्ताः कला अवयवा नश्यन्ति नष्टा भवन्ति पञ्चज्ञानेन्द्रियपञ्चकमेन्द्रियपञ्चप्राणमनोरूपाः षोडश कला ज्ञेयाः, तद्वत्त्वेन पुरुषस्य चन्द्रसादृश्याच्चन्द्रत्वं चेति भावः, किञ्च सोक्त-लक्षणकलासु मध्ये काप्येका नैव नश्यति नैव नष्टा भवति सा केसपेक्षायां तां दर्शयति येति, चिदाभासरूपचन्द्रेण भक्त्या प्रत्यगभिन्नपरमशिवगुरुविषयकप्रेम्णा शङ्करे सकलजगदानन्दकरे प्रत्यगभिन्नपरमात्मविशगुरौ या कला कापि अर्पिता तदाकारत्वेन संपादिता सेति योज्यम्, अतः शिवाकाराकारितायाश्चित्तवृत्तेः शिवस्वरूपत्वेनाविनाशात्तया प्रत्यगभिन्नपरमात्माकारवृत्तैव हरो हरति सर्वं द्वैतमिति हरः सर्वद्वैतहरणशीलः प्रत्यभिन्नः परमात्मा चन्द्रचूडश्चन्द्रश्चन्द्रकला चूडायां शिखायामिवैकदेशे यस्यास्ति स तथाविध उक्तो लोके शास्त्रेचेति ज्ञेयम् ॥ ३२ ॥

एवं चन्द्रचूडतां विचार्येदानीं जटाजूटं विचारयिष्यन्गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ जटाजूटविचारः ।

अथेति । अथ चन्द्रचूडताविचारानन्तरं जटाजूटविचारः शिवस्य यो जटाजूटो लोके शास्त्रे च प्रतिपाद्यते तस्य विचारो निर्णयः क्रियत इति शेषः । तदेव पद्येनाह ।

विश्रामोऽयं मुनीन्द्राणां पुरातनवटो हरः ।

वेदान्तसाङ्ख्ययोगाख्यास्तिस्त्रस्तज्जटयः स्मृताः ॥ ३३ ॥

विश्राम इति । हे शिष्य अयं स्वयंप्रकाशत्वेन नित्यापरोक्षः प्रत्यगभिन्नः परमात्मा हरो हरति सर्वं द्वैतमिति हरो गुरु-मुनीन्द्राणां मुनीनां ज्ञानिनां य इन्द्रा श्रेष्ठाः पञ्चम्यादिभूमिषु स्थितास्तेषां विश्रामो विश्रम्यतेऽस्मिन्निति विश्रामोऽधि-

करणे घञ् 'हलश्चे'ति सूत्रेण, आवासस्थानमित्यर्थः, अतः पुरा-
तनवटोऽनादिकालस्थिता वट इव स ज्ञयः, किञ्च वेदान्तसा-
ङ्ख्ययोगाख्या वेदान्तो वेदान्तशास्त्रं साङ्ख्यं च साङ्ख्यनामकं
शास्त्रं योगो योगशास्त्रमेता आख्या आह्वा यासां तास्तथोक्ता-
स्तिस्रस्त्रिंशत्यास्तज्जटयस्तस्य प्रसगभिन्नपरमात्मशिवगुरोर्ज-
टयो जटा इव तदलङ्कारत्वाज्ज्ञेयाः ॥ ३३ ॥

एवं जटाजूटं विचार्येदानीं गङ्गाधरत्वं विचारयन्नाद्येन प्र-
तिजानीते ।

अथ गङ्गाधरत्वविचारः ।

अथेति । अथ जटाजूटविचारानन्तरं गङ्गाधरत्वाविचारो
गङ्गाधरत्वं यच्छिवम्योक्तं तस्य विचारो निर्णयः क्रियते इति
शेषः । तदेव पद्येनाह ।

ब्रह्मलोका च या गङ्गा सुषुम्णा शीतलद्रवा ।

मस्तके राजते यस्य तेन गङ्गाधरो हरः ॥ ३४ ॥

ब्रह्मलोका चेति । हे शिष्य या निद्रन्प्रदिष्टा ब्रह्मलोका
ब्रह्म देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु तस्य लोका प्रका-
शिकाऽहंब्रह्मास्मीति प्रमारूपा वाचः मैत्र शीतलद्रवा शीतल
स्तापत्रयानवर्त्तको द्रव आनन्दरूपो रणे यस्याः सा तथोक्ता-
ऽत एव मन्ततगमनवत्त्वाज्जीतलद्रवत्त्वेन च गङ्गामादृश्याद्गङ्गेव
सुषुम्णा च सुषुम्णा नाडी च तादृशवशेषणविशष्टत्वेन गङ्गा-
सादृश्याद्गङ्गेव यस्य प्रसगभिन्नपरमात्मशिवगुरोर्मस्तके मस्तके
इवैकदेश उच्चस्थाने च सर्वाद्गङ्गावपयत्वाद्वाजते प्रकाशते
तेन हेतुना हरेर्हर्गते सर्वे द्वैतमिति हरः सर्वद्वैतवाधानधित्वेन
प्रकाशमानः प्रसगभिन्नब्रह्मशिवगुरुर्गङ्गाधरो गङ्गाया अहं-

ब्रह्मास्मीति प्रमारूपवृत्तेः सुषुम्णानाड्याश्च धरो धारकोऽस्तीति
लोके शास्त्रे च प्रतिपाद्यत इति भावः ॥ ३४ ॥

एवं गङ्गाधरत्वं निर्णीयेदानीं त्रिनेत्रतां विचारयिष्यन्गद्येनाह ।

अथ त्रिनेत्रताविचारः ।

अथेति । अथ गङ्गाधरत्वविचारानन्तरं त्रिनेत्रताविचारः शि-
वस्य या त्रिनेत्रता प्रतिपादिता तस्या विचारः क्रियत इति
शेषः । तमेव पद्येनाह ।

आप्यायनस्तमोहन्ता विद्यया दोषदाहकृत् ।

सोमसूर्याग्निनयनस्त्रिनेत्रस्तेन शङ्करः ॥ ३५ ॥

आप्यायन इति । हे शिष्य आप्यायनः आप्यायति तर्प-
यति जगत्स्वानन्ददानेनेति स तथोक्त आप्यायन आनन्दो-
ऽतः स सोम इव, किञ्च तमोहन्ता तमसोऽज्ञानस्य हन्ता ना-
शकोऽज्ञानतमसो नाशयित्री चित्ताऽत्र ग्राह्या, अतः सा सूर्य इव,
किञ्च विद्यया दोषदाहकृद्विद्यया ज्ञानरूपवृत्त्या दोषदाहकृद्दोषा
रागादयस्तेषां दाहो दहनं तस्य कृत्कर्त्ता तेन धर्मेणाग्निसादृश्या-
दाग्निरिव सः, अत एव सोमसूर्याग्निनयन उक्तविधसोमसूर्याग्नि-
नयनोऽस्ति तेनोक्तविधसोमसूर्याग्निनयनवत्त्वेन शङ्करः समस्त-
जगत्सुखकारकस्त्रिनेत्रस्त्रिनेत्रत्वेन लोके शास्त्रे च प्रतिपादितो
न तु लोकप्रसिद्धमत्र सोमसूर्याग्निनयनवत्त्वं ललाटस्थिताग्निनेत्रेण
वा त्रिनेत्रत्वं ग्राह्यमिति भावः ॥ ३५ ॥

एवं त्रिनेत्रत्वं विचार्येदानीं नीलकण्ठत्वं विचारयितुं गद्येन
प्रतिजानेति ।

अथ नीलकण्ठताविचारः ।

अथेति । अथ त्रिनेत्रताविचारानन्तरं नीलकण्ठताविचारः

शिवस्य या नीलकण्ठता प्रतिपाद्यते तस्या विचारो निर्णयः क्रियते इति शेषः । तमेव पद्येनाह ।

कण्ठे ब्रह्माण्डनभसां गिलितानामनेकधा ।

छाया स्फटिकसङ्काशे नीलकण्ठत्वकारणम् ॥ ३६ ॥

कण्ठ इति । हे शिष्य स्फटिकसंकाशे स्फटिकनामाश्मा यथा नीलपीतादिद्रव्यसामीप्येन तत्प्रतिबिम्बवत्त्वेन नीलपीतादिरूपः प्रतीयमानोपि वस्तुतस्तु शुद्ध एव तेनानेन धर्मेण तुल्यः शिवः प्रत्यगभिन्नः परमात्मा जगत्तत्कारणमायासन्निधानेन शबलः प्रतीयमानोपि वस्तुतश्चेत्यरहितचिन्मात्ररूपत्वाच्छुद्ध एवातः स्फटिकतुल्ये तस्मिन्नेवैकदेशे सर्वब्रह्माण्डानां स्थितेः कण्ठ एकदेशे गिलितानां निगीर्णानां ब्रह्माण्डनभसां ब्रह्माण्डेषु जगत्सु यानि लोकदृष्टौ प्रतीयमानानि भ्रान्त्या नीलान्याकाशानि तेषां छाया प्रतिबिम्बोऽस्ति स नीलकण्ठत्वकारणं प्रसगभिन्नब्रह्मगुरुशिवे नीलकण्ठत्वं यदुच्यते लोके शास्त्रे च तस्य कारणं बीजं ज्ञेयं नान्यदित्यर्थः ॥ ३६ ॥

किञ्चोक्तधारणानधिकारिणां द्वितीयं नीलकण्ठत्वकारणमाह ।

यद्ब्रह्माण्डशरीरस्य श्यामलं पार्वतीपतेः ।

कण्ठदेशे स्थितं व्योम नीलकण्ठस्ततो हरः ॥ ३७ ॥

यदिति । हे शिष्य ब्रह्माण्डशरीरस्य ब्रह्माण्डं जगदेव शरीरं देहो यस्य शिवस्य तस्यात एव पार्वतीपतेः पर्वणि तमोमोहादिरूपाणि पञ्च तनोति विस्तारयति असौ पर्वतो महामोहस्तस्मादुत्पन्ना पार्वती ब्रह्माण्डाहंबुद्धिस्तस्याः पतिः पालकस्तस्य विराजः कण्ठदेशे कृकस्थाने यत्प्रसिद्धं सर्वलोक-

दृष्ट्या श्यामलं श्यामत्वं स्थितं वर्त्तमानं प्रतीयते शास्त्रतश्च ज्ञा-
यते तच्चोमाकाशमेव श्यामरूपेण भासते ततो हेतोर्हरः सर्वद्वै-
तहरणशीलः प्रत्यगभिन्नपरमात्मशिवगुरुर्नीलकण्ठो विराड्रूपेण
श्यामगलोऽस्तीति निश्चेतव्यम् ॥ ३७ ॥

माकाराशत्रोपासकान्प्रातः कत्कारणं दर्शयति ।

शङ्करेणाभ्रशुभ्रेण यद्विषाम्बु दयालुना ।

कण्ठे धृतमतः कण्ठेः नवाम्बुधरसुन्दरः ॥ ३८ ॥

शङ्करेणेति । हे शिष्य दयालुना सर्वप्राणिषु दयावताऽ-
भ्रशुभ्रेणाऽभ्रं शरत्कालीनो निर्जलो मेघस्तद्रच्छुभ्रेण श्वेतरू-
पेण शङ्करेण शं सुखं करोतीति शङ्करो जगज्जीवनप्रदस्तेन
यद्यस्मात्कारणाद्विषाम्बु समुद्रस्य मथनसमये विषरूपं जलं निः-
सृतं तत्कण्ठे गले धृतं स्थापितमतः कारणाच्छिवः कण्ठे गले
नवाम्बुधरसुन्दरो नवो नवीनो योऽम्बुधरो मेघस्तद्रसुन्दरः क-
मनीयो दृश्यत इति शेषः ॥ ३८ ॥

किञ्च ।

शुद्धस्फटिकसङ्काशः स्थितोऽयं मन्दराचले ।

इन्द्रनीलाचलच्छाया नीलकण्ठत्वकारणम् ॥ ३९ ॥

शुद्धांत । हे शिष्य अयं माकारः शिवः शुद्धस्फटिकसङ्काशः
शुद्धो निर्मलः स्फटिकनामाश्मा तेन सङ्काशस्तुल्योऽस्ति, कि-
ञ्चाऽयं शिवो मन्दराचले मन्दरनाम्नि पर्वते स्थित उषितो
ऽत एव तस्मिञ्छिवकण्ठ इन्द्रनीलाचलच्छायेन्द्रनीलमणि-
रूपमन्दरपर्वतस्य छाया प्रतिविम्बो भवतीति शेषः, तदेव नी-
लकण्ठत्वकारणं शिवस्य यन्नीलकण्ठत्वं तस्य कारणं बीजं
निश्चेतव्यम् ॥ ३९ ॥

इदानीं भक्तेरेव श्रेष्ठ्यं मन्यमानान्प्रसाह ।

रामोऽस्य परमो भक्तः शङ्करो भक्तवत्सलः ।

रामरत्नं धृतं कण्ठे नीलकण्ठत्वकारणम् ॥ ४० ॥

राम इति । हे शिष्य रामो दाशरथिः परमः श्रेष्ठोऽस्य शिवस्य भक्तः सेवको मुख्यसेवक इत्यर्थः, अस्ति किञ्च शङ्करो भक्तानां सुखकर इत्यर्थः, भक्तवत्सलो भक्तेषु वत्सलः प्रीतिमानस्तीति तत्ततो हेतो रामरत्नं रामो दाशरथिरेव रत्नं नीलमाणस्तत्कण्ठे गले धृतं स्थापितं शिवेन तन्नीलकण्ठत्वकारणं शिवस्य यन्नीलकण्ठत्वं तस्मिन्कारणं हेतुरतः कर्मज्ञानाभ्यां भक्तेरेव श्रेष्ठ्यमिति भावः ॥ ४० ॥

एवं नीलकण्ठत्वकारणं विचार्येदानीं भुजङ्गभूषणतां व्याख्यातुं गद्येनाह ।

अथ भुजङ्गभूषणताविचारः ।

अथेति । अथ नीलकण्ठत्वकारणविचारानन्तरं भुजङ्गभूषणताविचारो भुजङ्गाः सर्पा भूषणमलङ्कारो यस्य तस्य भावस्तत्ता तस्या विवेको विचारः क्रियत इति शेषः । तदेव पद्येनाह ।

योगिनः पवनाहारास्तथा गिरिविलेशयाः ।

निजरूपे धृतास्तेन भुजङ्गाभरणो हरः ॥ ४१ ॥

योगिन इति । हे शिष्य पवनाहाराः पवनः प्राणनामा वायुराद्भिष्यते वशीक्रियते यैस्तै तथोक्ताः, तथा तद्गिरिविलेशया गिरिति पतति तत्त्वज्ञानेनेति गिरिर्देहसमूहः स एव विलं छिद्रं तस्य वा विलमवकाशं तस्मिञ्छयाः शेरत इति

शया निद्रिताः स्वाभिन्ने परमात्मनि जागरिता इत्यर्थः, अतः पवनाहारविलेशयत्वाभ्यां योगिभुजङ्गयोः सादृश्याद्योगिनां भुजङ्गपदेनात्र ग्रहणमिति भावः, ते योगिरूपा एव भुजङ्गा निजं रूपे स्वस्वरूपे प्रसगभिन्ने परमात्मनीत्यर्थः, धृताः स्वाभिन्नत्वेन स्थापितास्तेन कारणेन हरो हरति सर्वं द्वैतमिति हरः प्रसगभिन्नपरमात्मशिवगुरुर्भुजङ्गाभरण सर्पभूषणः उक्तः, यद्वा भुजाभ्यां साङ्ख्ययोगहस्ताभ्यां गच्छन्ति प्राप्नुवन्ति स्वस्वरूपमिति व्याख्येयम् ॥ ४१ ॥

योगरीत्यापि ताद्विचारमाह ।

का चित्कुण्डलिनी शक्तिः शङ्करेण वशीकृता ।

कुण्डलिन्या कुण्डलिनो देहाभरणतां गताः ॥ ४२ ॥

काचिदांति । हे शिष्य काचित्सूक्ष्मनाडीरूपा कुण्डलिनी कुण्डालिनीनाम्नी शक्तिर्जीवशाक्तः सर्वशरीरेषु वर्तते सा शङ्करेण शिवेन वशीकृता वशत्वेन सम्पादिता तथैव कुण्डलिन्या वशीकृतकुण्डलिनीशक्त्या तस्या एव सर्वसर्पेष्वपि स्थितत्वादित्यर्थः, कुण्डलिनः सर्पाणां कुण्डलाकारत्वप्रसिद्धेः सर्पा देहाभरणतां देहस्य शरीरस्याभरणतां भूषणत्वं गताः प्राप्ता इति योगमतेन निश्चिनव्यम् ॥ ४२ ॥

साकारोपागममतेनापि ताद्विचारयन्नाह ।

अनन्तवासुकी शम्भोः कर्णकुण्डलतां गतौ ।

तत्प्रधानतयाऽन्येपि ख्याताः कुण्डलिसंज्ञया ॥ ४३ ॥

अनन्तेति । हे शिष्य अनन्तवासुकी अनन्तानाम सर्पो वासुकिनामा च सर्प एतौ शम्भोः शिवस्य कर्णकुण्डलतां कर्णयोः श्रवणयोः कुण्डलतां कुण्डलनामकभूषणत्वं गतौ प्रा-

सौ कुत एतन्निश्चेतव्यमित्यत आह तदिति, तत्प्रधानतया तयो-
रनन्तवासुकिनामकसर्पयोः प्रधानता मुख्यता तथा च्छत्रिन्याये-
नेत्यर्थः, अन्येपि सर्पाः कुण्डलिमज्जया कुण्डलिरिति सज्ज्ञा-
नाम तथा ख्याताः प्रसिद्धाः सन्तीत्यतो हेतोरित्यर्थः ॥ ४३ ॥

एवं भुजङ्गभूषणत्वं विचार्येदानीं त्रिशूलं विचारयान्मथ-
न प्रतिजानीते ।

अथ त्रिशूलविचारः ।

अथेति । अथ भुजङ्गभूषणत्वव्याख्यानातन्तरं त्रिशूलवि-
चारः शिवस्य हस्ते यस्त्रिशूलोऽस्तीत्युच्यते तस्यायुधविशेषस्य
विचारो निर्णयः क्रियत इति शेषः । तमेव पद्येनाह ।

शान्तिवैराग्यबोधाख्यैस्त्रिभिरग्रेस्तरस्त्रिभिः ।

त्रिगुणत्रिपुरं हन्ति त्रिशूलेन त्रिलोचनः ॥ ४४ ॥

शान्तीति । हे शिष्य शान्तिवैराग्यबोधाख्यैः शान्तिरु-
परतिरष्टाङ्गयोगमाधनजन्या जगद्भानरूपा व्यवहाराभाव-
कार्येतिलक्षणलक्षिता, तदुक्तं 'यमादिर्धोनिरोधश्च व्यवहास्य
संक्षयः । स्युर्हेत्वाद्या उपरतेरिति । वैराग्यं च दोषदृष्टजन्यं सर्व-
विषयत्यागेच्छारूपं भोग्यादैन्याभावकार्यं चेति लक्षितं, तदुक्तं-
दोषदृष्टिर्जिहासा च पुनर्भोग्येष्वदीनता ।

अमाधारणहेत्वाद्या वैराग्यस्य त्रयोप्यमीति ॥

बोधश्च ज्ञानं श्रवणादिजन्यं सप्तमिथ्याविवेचनरूपं चिदा-
त्माहङ्कारैकत्वोपलक्षितग्रन्थयुत्पत्त्यभावकार्यमित्युपलक्षितं, तदुक्तं-
श्रवणादिद्वयं तद्वत्तत्त्वमिथ्याविवेचनम् ।

पुनर्ग्रन्थेरनुदयो बोधस्यैते त्रयो मताः । इति ।

एता आह्वा येषां तैस्तरस्त्रिभिरज्ञानतत्कार्यभेदेन वेगवद्भि-

स्त्रिभिस्त्रिसंख्याकै रग्रैः फलैरुपलक्षितेन त्रिशूलेनोक्तलक्षणानि त्री-
णि शूलानि फलानीव यस्य स तथाविधस्तेन प्रत्यगभिन्नब्रह्मबोधेन
त्रिलोचनः पूर्वोक्तलक्षणत्रिनेत्रः प्रत्यगभिन्नब्रह्मशिवगुरुस्त्रिगुणत्रि-
पुरं त्रयो रजःसत्त्वतमोऽभिधा ये गुणाः प्रकृतेर्विकारास्तान्तत्कार्यं
च त्रयाणां पुराणां समाहारस्त्रिपुरं स्थूलसूक्ष्मकारणाख्यं
देहत्रयमित्यर्थः, 'नवद्वारे पुरे देहीत्युक्तेः, हन्ति नाश-
यति ॥ ४४ ॥

एवं त्रिशूलं विचार्येदानीं डमरुं विचारयन्गद्येनाह ।

अथ डमरुविचारः ।

अथेति । अथ त्रिशूलविचारनिरूपणानन्तरं डमरुविचारः
शिवस्य हस्ते यो डमरुः प्रसिद्धस्तस्य विचारो निर्णयः क्रियत
इति शेषः । तदेव पद्येनाह ।

टण्टङ्कारच्छलेनासौ शैवानां मुक्तिहेतवे ।

नेति नेति मुहुः प्राह डमरुः शाम्भवो हि सः ॥ ४५ ॥

टण्टमिति । हे शिष्य टण्टङ्कार इति डमरुध्वनेरनुकरणं
तादृशध्वनिरेव च्छलं मिपं तेन कृत्वाऽसौ शास्त्रेषु प्रतिपादितः
परोक्षतया श्रूयते शाम्भवः शाम्भोर्जगत्सुखप्रदस्य प्रत्यगभिन्न-
परमात्मशिवगुरोरयं शाम्भवो वेदो वेदशिवयोः प्रतिपाद्यप्र-
तिपादकसम्बन्धेन सम्बन्धवत्त्वं, हि विद्वत्सु प्रत्यक्षसिद्धः सोवि-
द्वत्सु परोक्षतया श्रुतो डमरुर्डमरुत्वेन कल्पितः शैवानां शिव-
स्यैते शैवाः प्रत्यगभिन्नब्रह्मांशभूता जीवास्तेषां मुक्तिहेतवे
मुक्तिमोक्षः स एव हेतुः प्रयोजनं तस्मै तत्प्राप्त्यर्थमित्यर्थः, मुहुः
पुनः पुनर्नेति नेतीति निरूपितं यद्वैतं तन्न नास्त्येवं प्राहोप-
दिशति, अत्र वेदस्य डमरुत्वम्, 'अथाताऽऽदेशो नेति नेती'त्यादी

नां सर्वद्वैतनिषेधकवाक्यानां ध्वनित्वं च विवक्षितमिति
भावः ॥ ४५ ॥

एवं ढमरुं विचार्येदानीं मुण्डमालां विचारपनाद्येन प्रति-
जानीते ।

अथ मुण्डमालाविचारः ।

अथेति । अथ ढमरुविचारनिरूपणानन्तरं मुण्डमालाविचारो
मुण्डमालायाः शिवे या प्रोक्ता मुण्डमाला तस्या विचारो नि-
र्णयः क्रियत इति शेषः । तमेव प्रतिज्ञातं पद्येनाह ।

अनन्तमृतब्रह्माण्डमुण्डमालाविधारणे ।

अनाद्यनन्तरूपत्वात्समर्थः शिव एव हि ॥ ४६ ॥

अनन्तेति । हे शिष्य अनन्तमृतब्रह्माण्डमुण्डमालाविधार-
णेऽनन्तानि अपरिमितानि मृतानि नष्टानि यानि ब्रह्माण्डानि
तेषु चापरिमितानि यानि मुण्डानि कपालानि तेषां माला
स्रक्तस्या विधारणे परिधानेऽनाद्यनन्तरूपत्वात्तस्माद्विषयस्य
तदनादि न विद्यतेऽन्तो नाशश्च यस्य तदनन्तमनादि यदनन्त-
मेतादृशं रूपं स्वरूपं यस्य स तथोक्तस्तस्य भावस्तत्त्वं तस्माच्छि-
व एव प्रत्यगभिन्नपरमात्मगुरुरेव समर्थः प्रभुरस्ति हि एतद्विद्वत्सु
प्रसिद्धमिदमर्थः ॥ ४६ ॥

एवं मुण्डमालाविधारणं निर्णीयेदानीं वृषवाहनत्वविचारं
प्रतिजानीते गद्येन ।

अथ वृषवाहनविचारः ।

अथेति । अथ मुण्डमालाविधारणनिर्णयनिरूपणानन्तरं
वृषवाहनविचारः शिवस्य यद्वृषवाहनं निरूपितं शास्त्रेषु तस्य
विचारः क्रियत इति शेषः । तमेव श्लोकेनाह ।

ब्रह्माद्या यत्र नारूढास्तमारोहति शङ्करः ।

समाधिं धर्ममेघाख्यं तेनायं वृषवाहनः ॥ ४७ ॥

ब्रह्माद्या इति । हे शिष्य ब्रह्माद्या ब्रह्मा विरञ्चिराद्यो मुख्यो येषां ते तथोक्ता यत्र समाधौ नारूढा न स्थितिं प्राप्ताः शङ्करः समस्तजगत आनन्दकरः प्रत्यगभिन्नः परमात्मा तं शास्त्रेषु प्रसिद्धं धर्ममेघाख्यं धर्मवृष्टिकर्तारं समाधिं 'क्षणमेकं क्रतुशतस्यापी'ति श्रुतेः, आरोहति आरूढो दृश्यते तत्रैव तदुपलब्धेस्तेन हेतुनाऽयं प्रत्यगभिन्नपरमात्मशिवगुरुवृषवाहनो वृषः सर्वश्रेष्ठः समाधिर्धर्ममेघाख्यो वाहनं गमनसाधनं यस्य स तथाविधोऽस्ति न त्वत्र लौकिकं वृषवाहनत्वं ग्राह्यम्, उपासनायां 'मनो ब्रह्मेत्युपासीते'ति श्रुतेर्मनसि ब्रह्मत्वबुद्धिरिव नन्दिनि वृषे धर्ममेघसमाधिबुद्धिः शिवे च ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मगुरुबुद्धिश्च कार्येति भावः ॥ ४७ ॥

एवं वृषवाहनत्वं विचार्येदानीं कैलासविचारं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ कैलासविचारः ।

अथेति । अथ वृषवाहनविचारनिरूपणानन्तरं कैलासविचारः कैलासनाम्नः पदार्थस्य विचारो निर्णयः क्रियत इति शेषः । तमेव पद्येनाह ।

कैवल्ये लसते रुद्रस्तद्भक्ता अपि सर्वदा ।

तत्कैवल्यविलासेन कैलासं शम्भुमन्दिरम् ॥ ४८ ॥

कैवल्यइति । हे शिष्य रुद्रो रोदयति मायया दुःखीकरोति जीवामिति रुद्रः परमात्मा कैवल्येऽखण्डैकरस आत्मानि

ब्रह्माभिन्ने लसते स्वयंप्रकाशमानो वर्त्तते तद्भक्ता अपि
तस्य प्रसगात्मनोऽभिन्नपरमात्मशिवगुरोर्भक्तः सेवकास्तच्चिन्त-
काश्च सर्वदा सर्वकालं तस्मिन्नेव कैवल्ये लसन्ति स्वयंप्रकाश-
माना वर्त्तन्ते तत्कैवल्यविलासेन तादृशकैवल्यविलसनेन कै-
लासमखण्डैकरसस्वयंप्रकाशनमेव शम्भुमन्दिरं शंभवत्यस्मादि-
ति शम्भुः समस्तजगत्सुखकारणं प्रत्यगभिन्नब्रह्मशिवगुरुस्तस्य
मन्दिरमिव वासस्थानं ज्ञेयम् ॥ ४८ ॥

एवं कैलासं निर्णीयेदानीं मन्दरं विचारयन्गद्येनाह ।

अथ मन्दरविचारः ।

अथेति । अथ कैलासविचारनिरूपणानन्तरं मन्दरविचारो
मन्दरस्य मन्दरनाम्नः पर्वतस्य विचारो निर्णयः क्रियत इति
शेषः । तमेव पद्येनाह ।

मथितो मुक्तिरत्नार्थं येनायं भवसागरः ।

स बोधो मन्दरो नाम मन्दिरं शङ्करस्य तत् ॥ ४९ ॥

मथित इति । हे शिष्य येन बोधेनाऽयं सर्वलोकप्रत्यक्षो
भवसागरो भवत्यस्मात्संसार इति भवोऽविद्यातत्कार्यरूपः
प्रपञ्चो गिरति भक्षतीति गरो मृत्युस्तेन सह वर्त्तत इति स
एव सागरः स्वार्थेण, यद्वा गरो विषं विषयरूपं तत्स्पर्शेन तद्भो-
गेन च मरणसम्भवात्तेन सहितः सागरः स एव सागरः स
मुक्तिरत्नार्थं मुक्तिर्मोक्षः स एव रत्नमिव तस्मै तं प्राप्तुं मथित
आलोडनः स उक्तविधो बोधः प्रसगात्मपरमात्मैक्यविषयं
ज्ञानं मन्दरो मकारवाच्यं कारणशरीरमज्ञानं समष्टिव्यष्टिरूपं
तदुपहितौ प्राज्ञेश्वरौ च ददाति विनाशयतीति व्युत्पत्त्या मन्दरो
नाम प्रसिद्धोऽस्ति । तत्स बोध एव शङ्करस्य शं सुखं क-

रोति स शङ्करो जगदानन्दकरः प्रत्यगभिन्नपरमात्मशिवगुरु-
स्तस्य मन्दिरं वासस्थानं ज्ञेयं तत्रैव तत्प्राप्तेः प्रसिद्धत्वादित्यर्थः,
उपासनापक्षे 'मनो ब्रह्मे'ति श्रुत्या मनसि ब्रह्मत्वचिन्तनमिव
लोकप्रसिद्धमन्दरपर्वते बोधरूपत्वचिन्तनं तत्रस्थे शिवे च प्रत्य-
गभिन्नब्रह्मगुरुरूपत्वचिन्तनं च कार्यमिति भावः ॥ ४९ ॥

एवं मन्दरं निर्णीयेदानीं लोके शास्त्रे च शिवस्य श्मशान-
वासोऽभिहितस्तन्निर्णयं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ श्मशानविचारः ।

अथेति । अथ मन्दरविचारानिरूपणानन्तरं श्मशानस्य
प्रेतावासस्य विचारो निर्णयः क्रियत इति शेषः । तमेव पद्येनाह ।

नित्यं क्रीडति यत्रायं स्वयं संहारभैरवः ।

तत्र श्मशाने संसारे शिवः सर्वत्र दृश्यते ॥ ५० ॥

नित्यमिति । हे शिष्य स्वयं स्वतः सिद्धोऽयं प्रत्यगभि-
न्नपरमात्मशिवगुरुर्विद्वत्प्रत्यक्षः संहारभैरवः सन्संह्रियते वि-
नाश्यते विश्वमनेनेति संहारो मृत्युः सर्वजगल्लयाधिष्ठानमित्यर्थः,
अतः सर्वभयहेतुत्वादेव भैरवो भीतिप्रदः सन् यत्र संसारे जग-
ति नित्यं सर्वदा क्रीडति रमते, तत्रोक्तविधे संसाररूपे स-
र्वदा मङ्गलरूपत्वाच्छ्मशाने सर्वत्र सर्वपदार्थेषु सर्वकाले च
शिवः प्रत्यगभिन्नब्रह्मगुरुर्दृश्यतेऽवलोक्यते ज्ञानिभिरिति शेषः,
उपासनापक्षे श्मशाने संसारत्वं तत्र शिवप्रत्यगभिन्नगुरुरूपत्वं-
च ध्येयमिति भावः ॥ ५० ॥

एवं श्मशानं निर्णीयेदानीं गणान्विचारयितुं गद्येनाह ।

अथ गणविचारः ।

अथेति । अथ श्मशानविचारनिरूपणानन्तरं गणविचारो गणानां विचारो निर्णयः क्रियत इति शेषः । तमेव पद्येनाह ।

आनन्दसागरः शम्भुस्तच्छक्तिर्द्रव उच्यते ।

शीकरा इव सामुद्रास्तदानन्दकणा गणाः ॥ ५१ ॥

आनन्देति । हे शिष्य शम्भुः शं सुखं भवत्यस्मादिति शम्भुः प्रत्यगानन्दाभिन्नब्रह्मानन्दशिवगुरुरानन्दसागर आनन्दानां चतुर्विधानां विद्यानन्दानां विषयानन्दानां च जलस्थानीयानां सागरः समुद्र इव ज्ञेयः, तस्याऽनन्दसागरस्य शक्तिर्जगज्जननसामर्थ्यं द्रव आर्द्रतोच्यते कथ्यते मुनिभिरिति शेषः । तदानन्दकणस्तस्यानन्दरूपस्य प्रत्यगभिन्नपरमात्मशिवगुरोरे कणा अंशा विषयानन्दास्ततः समीपे वर्त्तमाना विद्यानन्दाश्च सामुद्राः समुद्रसम्बन्धिनः शीकरा इवाम्बुकणा इव सन्ति तेषां च समूहरूपत्वेनोक्तविधिशिवसान्निध्येन च गणाः सेवका इव ज्ञेयाः । उपासनापक्षे च शिवे प्रत्यगभिन्नपरमात्मगुरुरूपत्वं पार्वत्यां च तच्छक्तिरूपत्वं तद्गणेषु च विद्यानन्दविषयानन्दरूपत्वं च ध्येर्यामिति भावः ॥ ५१ ॥

ननु शिवगणेषु जगद्विलक्षणत्वं स्वभावाकृतिभिरुक्तं पुराणेषु श्रुतं तदत्र कथं सम्भाव्यं तत्राह ।

जगद्विलक्षणः स्वामी स्वरूपाकृतिलक्षणैः ।

जगद्विलक्षणा एव गणास्तस्य किमद्भुतम् ॥ ५२ ॥

जगद्विलक्षण इति । हे शिष्य उक्तलक्षणानां विद्यानन्दादिरूपगणानां स्वामी सच्चिदानन्दादिसमर्पणेन पालकः प्रत्यगभिन्नपरमात्मशिवगुरुर्जगद्विलक्षणो जगतोऽसज्जडदुःखरूपात्प्रपञ्चाद्विलक्षणो विपरीतलक्षणवान्स्वरूपाकृतिलक्षणैः स्वे-

नैव रूप्यते प्रकाश्यत इति स्वरूपं स्वप्रकाशं जगत्तु परप्रकाशम्,
 आकृतिर्निराकाररूपा जगत्तु साकाररूपम्, लक्षणं च सच्चिद्रूपं
 जगतस्तु असज्जडदुःखरूपं लक्षणं तैः प्रत्यगभिन्नब्रह्मणो जग-
 तश्च वैलक्षण्यमस्ति यदि तर्हि तस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्मानन्दस्य
 गणा उक्तविधा विद्यानन्दादिरूपाः सेवका जगद्विलक्षणा एव
 जगान्तं गच्छन्तीति जगन्ति विषयानन्दास्तेभ्यो विलक्षणा
 विपरीतलक्षणा एव निश्चयेन सन्ति, अत्रार्थे किमद्भुतं किमाश्चर्यं
 न किमपीत्यर्थः ॥ ५२ ॥

एवं साधारणच्छिवगणान्निर्णीयेदानीं योगिनीगणविचा-
 रितुं गद्येनाह ।

अथ योगिनीगणविचारः ।

अथेति । अथ गणानिर्णयनिरूपणानन्तरं योगिनीगणविचारो
 योगिनीनां योगिनीनामदेवतानां यो गणः समूहः शिवसमीपेऽ-
 स्तीति शैवपुराणेषु श्रूयते तस्य विचारो निर्णयः क्रियत इति
 शेषः । तमेव पद्येनाह ।

यैव यैव मनोवृत्तिर्योगाभ्यासेन योगिनाम् ।

सा समीपं गता शम्भोः सैवायं योगिनीगणः ॥ ५३ ॥

यैव यैवेति । योगिनां योगेन प्राप्तजीवब्रह्मैक्यभावानां
 योगाभ्यामेन योगस्य निरोधलक्षणस्य योऽभ्यासः पुनः पुनराव-
 र्त्तनं तेन यैव यैव या या च प्रासद्धा रुद्धा मनोवृत्तिर्मन-
 सोऽन्तःकरणस्य वृत्तिः साभासांशरूपाऽस्ति, सा सेत्यावृत्तिः
 कर्तव्या सा सा वृत्तिः शम्भोर्जगदानन्दकरस्य प्रत्यगानन्द-
 परमात्मनः समीपं निकटदेशं गता प्राप्ताऽस्ति सैवोक्त-
 लक्षणवृत्तिसमूहरूप एवायं विद्वत्प्रत्यक्षो योगिनीगणो योगि-

न्यो निरोधारूपयोगवत्सो वृत्तयस्तासां गणः समूहो ज्ञेयः । उपा-
सनापक्षे योगिनीगणे निरुद्धचित्तवृत्तित्वं शिवे च तद्व्ययप्रत्यग-
भिन्नब्रह्मगुरुत्वं च चिन्त्यमिति भावः ॥ ५३ ॥

ननु लोके शास्त्रे च शिवगणानां पिशाचत्वं श्रूयत इत्याश-
ङ्क्य तेषु पिशाचत्वबुद्धिर्मूढानामेवेत्याह ।

सखायः शङ्करस्यैते योगिनीभैरवादयः ।

जीवन्मुक्ता जडैरुक्ता भूतप्रेतपिशाचकाः ॥ ५४ ॥

सखाय इति । हे शिष्य एत उक्ता वक्ष्यमाणाश्च गणा-
दयः शङ्करस्य जगदानन्दकरस्य प्रत्यगभिन्नपरमात्मांशगुरो-
योगिनीभैरवादयो योगेन निरुद्धवृत्तयो योगिन्यो भैरवश्च ज-
गद्भयजनको मृत्युश्वादी मुरुषौ येषां ते तथोक्तास्ते सखायः सु-
खरूपत्वेनात्मसुखसाधनत्वेनेष्टा जीवन्मुक्ता जीवन्त एव मुक्ता
ब्रह्मभावं प्राप्ता अत एव विधिनिषेधातीतास्ते जडैर्मूढैर्भू-
तप्रेतपिशाचका भूता भूतनामानः प्रेताः प्रेतनामानः पिशा-
चकाः पिशाचनामान इति जातिभेदानामभेदेनोक्ताः क-
थिता इति ज्ञेयम् ॥ ५४ ॥

एवं योगिनीगणं निर्णीयेदानीं कालभैरवविचारं गद्येन
प्रतिजानीते ।

अथ कालभैरवविचारः ।

अथेति । अथ योगिनीगणविचारनिरूपणानन्तरं कालभै-
रवविचारः शिवसमीपे यः कालभैरवो गणोऽस्तीति लोके शा-
स्त्रे च प्रसिद्धस्तस्य विचारो निर्णयः क्रियत इति शेषः । त-
मेव पद्येनाह ।

विवर्तितजगज्जालः कालोऽस्य द्वारपालकः ।

कालाद्विभेति यद्विश्वं स गणः कालभैरवः ॥ ५५ ॥

विवर्तितेति । हे शिष्य विवर्तिजगज्जालो विवर्तितं वि-
परीतरूपत्वेन कल्पितं जगद्रूपं जालमिव जीवबन्धनकारणं येन
स तथाविधः कालः कलयति जगदिति व्युत्पत्त्या कालः सर्व-
जगत्कल्पक ईश्वरोऽस्य प्रत्यगभिन्नपरमात्मशिवगुरोर्द्वारपा-
लको द्वारं प्रत्यगभिन्नपरमात्मत्वप्रापकं प्रसगात्मपरमात्मैक्यवि-
षयं ज्ञानं तस्य पालको रक्षकोऽस्ति कालपदं व्याख्या-
य भैरवपदं व्याख्यास्यन्नाह कालादिति, यद्यस्मात्कालादीश्व-
राद्विश्वं समस्तं जगद्विभेति भयं प्राप्नोति अतः स ईश्व-
रोऽनन्तब्रह्माण्डापेक्षयाऽनन्तेश्वराणां गणः समूहरूपः कालभै-
रवः कालभैरवनामाऽस्तीति ज्ञेयम्, उपासनापक्षे तु कालभै-
रवनाम्नि शिवगणे जगत्कल्पकत्वसर्वभयहेतुत्वोपलक्षितमीश्वरत्वं
शिवे च प्रसगभिन्नब्रह्मरूपत्वं च समारोप्य ध्येयमिति भावः ॥५५॥

एवं कालभैरवं निर्णीयेदानीं दण्डपाणिनिर्णयं गद्येन
प्रतिजानीते ।

अथ दण्डपाणिविचारः ।

अथेति । अथ कालभैरवविचारनिरूपणानन्तरं दण्डपा-
णिविचारो दण्डपाणिनामको यः शिवस्य गणो लोके शास्त्रे च
प्रोक्तस्तस्य विचारो निर्णयः क्रियत इति शेषः । तमेव पद्येनाह ।

मनसो दण्डनेनैव दण्डपाणिर्गणो भवेत् ।

तादृशा एव देवस्य गणत्वमुपयान्ति हि ॥ ५६ ॥

मनस इति । हे शिष्य मनसः सङ्कल्पात्मिकान्तःकरणवृ-
त्तिर्मनस्तस्य दण्डनेनैव निरोधलक्षणदण्डनेन शामनेनैव ना-
न्यसाधनेनेत्यर्थः, दण्डपाणिर्दण्डो मनोनिग्रहाय निरोधाख्यः

समाधिः पशूनां निग्रहार्थं दण्ड इव पाणावनात्मरूपं द्वैतं सत्त्वा-
ऽऽत्मस्वरूपब्रह्मग्रहणकरणत्वादष्टाङ्गयोगोऽत्र पाणिग्राह्यस्तास्मि-
न्यस्य स तथोक्तो गणः सेवकस्तेषां ब्रह्माण्डबहुन्वापेक्षया ब-
हुत्वं तेषां समूहो वा भवेत्स्वादेवं सम्भावना कार्येति भावः,
ततश्च किमित्यत आह तादृशा इति तादृशा एवोक्तलक्षण-
दण्डपाणिमदृशा एव इदानीन्तिना अपि ये भवन्ति ते एव
नान्य इत्यर्थः, देवस्य प्रसगभिन्नब्रह्मचैतन्यरूपगुरोर्गणत्वं से-
वकत्वमुपयान्ति प्राप्नुवन्ति हि प्रसिद्धमेतद्विद्वत्सु अतोऽत्र त्रि-
श्वासः कार्य इति भावः ॥ ५६ ॥

एवं दण्डपाणिं विचार्येदानीं क्षेत्रपालान्विचारयितुं ग-
द्येन प्रतिजानीते ।

अथ क्षेत्रपालविचारः ।

अथेति । अथ दण्डपाणिविचारानन्तरं क्षेत्रपालविचारः
क्षेत्रपालनामको यः शिवस्य गणः प्रोक्तस्तस्य विचारः क्रियत
इति शेषः । तमेव पद्येनाह ।

परमात्मा स्वयं शम्भुस्तदंशाः क्षेत्रपालकाः ।

अंशाशिभावभेदेन क्षेत्रपालैर्वृतो हरः ॥ ५७ ॥

परमात्मेति । हे शिष्य शम्भुः शं. सुखं भवसस्मादिति
शम्भुर्जगदानन्दकरः परमात्मा कार्यकारणातीत आत्मा स्वयं
स्वतः सिद्ध एवाऽस्ति किञ्च तदंशास्तस्य प्रत्यगभिन्नपरमा-
त्मशिवगुरोरंशाः प्रतिविम्बा जीवाः क्षेत्रपालकाः क्षेत्राणि
समष्टिर्व्याष्टिभूक्ष्मशरीराणि समष्टिर्व्याष्टिभूक्ष्मशरीराणि च तेषां
पालका रक्षितारो भवन्ति अतः अंशाशिभावभेदेनांशा
जीवा अंशी च प्रसगभिन्नब्रह्मशिवगुरुस्तयोरारोपितयोर्भावि

आरोपितं यत्सत्त्वं तस्मिन् यो भेदः सोऽप्यारोपित एव तेन कृ-
त्वाऽऽरोपावस्थायां क्षेत्रपालैर्जीवैर्हरः सर्वद्वैतहरणशीलोऽद्वै-
तरूपो वस्तुनः सन्नाप प्रसगाभन्नः परमात्मा वृत् आवृतत्वेन
व्यवहितोऽनोऽत्र क्षेत्रपालपदेन जीवा ग्राह्याः । उपासनापक्षे
तु शिवक्षेत्रपालगणेषु जीवत्वं शिवे च प्रत्यगभिन्नब्रह्मरूपत्वं स-
मारोप्य ध्येयमिति भावः ॥ ५७ ॥

एवं क्षेत्रपालान्निर्णीयेदानीं नन्दिगणविचारं गद्येन प्र-
तिजानीते ।

अथ नन्दिगणविचारः ।

अथेति । अथ क्षेत्रपालविचारानन्तरं नन्दिगणविचारो
नन्दिनामा यो गणः मेवकस्तस्य विचारो निर्णयः क्रियते
इति शेषः । तमेव पद्येनाह ।

यस्यापरि स्फुरद्रूपो दृश्यते परमेश्वरः ।

स बोधः शुद्धभावात्मा गीयते नन्दिकेश्वरः ॥ ५८ ॥

यस्येति । हे शिष्य यस्य बोधस्य उपरि ऊर्ध्वं परमेश्वरः
परमः कार्यकारणाभ्यामतीत ईश्वरः सर्वेश्वरः प्रत्यगभिन्नप-
रमात्मशिवगुरुः स्फुरद्रूपः स्फुरत्प्रकाशमानं रूपं यस्य स त-
थाभूतो दृश्यते साक्षादनुभूयते स उक्तलक्षणः शुद्धभावात्मा
शुद्धो मायानत्कार्यरहितोऽयो भावः प्रेमसहितः जीवब्रह्मैक्य-
बोधः स एवात्मा स्वरूपं यस्य स नन्दिकेश्वरो नन्दिक
आनन्दात्मविषयत्वान्नन्दिनामक ईश्वरविषयत्वादीश्वररूप-
त्वाच्चेश्वर एतन्नामको गणः सेवको गीयते कथ्यते विवेकि-
भिरिति शेषः । उपासनापक्षे तु प्रसिद्धनन्दिगणे सप्रेमजीवब्रह्मै-
क्यविषयकबोधारोपं कृत्वा शिवे च तद्विषयजीवब्रह्मैक्यं समा-

रोप्य ध्येयमिति भावः ॥ ५८ ॥

एवं नान्दिकेश्वरं विचार्येदानीं भृङ्गिनामानं गणं विचारयितुं गद्येनाह ।

अथ भृङ्गिविचारः ।

अथोति । अथ नान्दिकेश्वरविचारानन्तरं भृङ्गिविचारः शिवस्य यो भृङ्गीनामा गणः प्रोक्तस्तस्य विचारो निर्णयः क्रियत इति शेषः । तदेव पद्येनाह ।

यः कीटभृङ्गभावेन भक्तः सारूप्यमागतः ।

स एव खण्डपरशोर्भृङ्गिनामा गणः किल ॥ ५९ ॥

य इति । हे शिष्य यः कोपि भक्तः सेवकः कीटभृङ्गभावेन भृङ्गे भ्रमरविशेषे भावः प्रेम्णा भयेन स्मरणं कीटसंबन्धि कीटकृतं भ्रमरस्य चिन्तनमित्यर्थः, तेन तादृशेन भावेन सारूप्यं रूप्यते प्रकाशयत इति रूपं स्वयंप्रकाशचिन्मात्रं तेन सह वर्तत इति सरूपं प्रत्यगात्मरूपं ब्रह्मणोऽभिन्नं तस्य भावः सारूप्यं प्रत्यगभिन्नब्रह्मत्वमागतः प्राप्तः स एव प्रत्यगभिन्नब्रह्मा नुभववानेव खण्डपरशोः खण्डयति नाशयति अज्ञानं तत्कार्यं चेति खण्डो बोधः स एव परशुः कुठारो यस्य स तथोक्तस्तस्य येन मोहनं छिन्नमित्युक्तत्वात्तस्य प्रत्यगभिन्नपरमात्म शिवगुरोर्भृङ्गिनामा भृङ्गिनाम्ना प्रसिद्धा गणः सेवकः किलोति निश्चयेन ज्ञातव्यः । तेन सेवकसेव्ययोर्व्यवहारदृष्ट्या भेदः पारमार्थिकदृष्ट्याऽभेद इति निश्चेतव्यम् ॥ ५९ ॥

एवं भृङ्गिगणं निर्णयेदानीं महाकालं विचारयितुं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ महाकालविचारः ।

अथेति । अथ भृङ्गीविचारनिरूपणानन्तरं महाकालविचारः शिवस्य यो महाकालनामको गणोऽस्ति तस्य विचारो निर्णयः क्रियत इति शेषः । तमेव पद्येनाह ।

कालेन भक्षितं विश्वं कालो बोधेन भक्षितः ।

बोधात्मा कालकालोऽयं महाकालो परो गणः ॥ ६० ॥

कालेनेति । कालेन सर्वं द्वैनं कलयति नाशयतीति कालो मृत्युस्तेन विश्वं जगद्भक्षितं ग्रस्तं स कालो मृत्युर्जगन्मिथ्यात्वेन तदसत्त्वाद्बोधेन ज्ञानेन भक्षितो ग्रस्तोऽतोऽयं विद्वत्प्रसन्नो बोधात्मा बोधो जीवब्रह्मैक्यविषयं ज्ञानं जगदसत्त्वेन मृत्युनिषयासत्तज्ज्ञानं चात्मा स्वरूपं यस्य स तथोक्तः कालकालो मृत्योरपि मृत्युरतः स एव परोऽन्यो महाकालो महामृत्युनामको गणः सेवकोऽस्तीति निश्चेतव्यम् । उपासनायां तु प्रसिद्धमहाकाले जीवब्रह्मैक्यजगन्मिथ्यात्वविषयबोधत्वं समारोप्य चिन्तनीयमिति ज्ञेयम् ॥ ६० ॥

एवं महाकालं निर्णीयेदानीं स्कन्दं निर्णेतुं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ स्कन्दविचारः ।

अथेति । अथ महाकालविचारानन्तरं स्कन्दविचारः स्कन्दः कार्तिकेयस्तस्य विचारो निर्णयः क्रियत इति शेषः । तमेव पद्येनाह ।

बोधस्वसेनया येन मोहस्य स्कन्दनं कृतम् ।

स बुद्धिमान्महासेनः स्कन्दो नाम शिवात्मजः ॥ ६१ ॥

बोधेति । येन प्रत्यगात्मरूपस्कन्देन बोधस्वप्नेनया बोधः
स्वपरमात्माभेदविषयः स एव स्वस्य प्रत्यगात्मस्कन्दस्य सेना
चमूस्तया मोहस्य स्वपरमात्मनोरभेदाज्ञानस्य स्कन्दनं नाशनं
कृतं संपादितम्, अज्ञानशत्रुनिवर्हणसाधनत्वाद्बोधस्य सेनात्वं ज्ञेयं,
स उक्तलक्षणः प्रत्यगात्मैव बुद्धिमान्स्वपरमात्मैक्यविषयिणी
बुद्धिर्मतिर्यस्य विद्यते स तथोक्तोऽत एव महासेनो महती बृहती
तादृश्यज्ञानशत्रुजयसामग्रीरूपा मतिः सेनेव यस्य स तथाभूतो-
ऽत एव स्कन्दो नाम स्कन्दनामकः प्रसिद्धः शिवस्य परमा-
त्मशिवगुरोरात्मजः पुत्र इवात्मेत्यर्थः, 'आत्मा वै पुत्रनामा-
सीति' श्रुतब्रह्मशिवस्वरूप एवेत्यर्थः । उपासनापक्षे तु प्रसि-
द्धस्कन्दे प्रत्यगात्मत्वं शिवे च परमात्मत्वं स्कन्दसेनायां प्रत्य-
गात्मपरमात्मनोरभिन्नविषयमतित्वं च समारोप्याभेदेनैतत्तत्त्व-
ध्येयमिति भावः ॥ ६१ ॥

एवं स्कन्दं विचार्येदानीं गणेशविचाराय गद्येनाह ।

अथ गणेशविचारः ।

अथेति । अथ स्कन्दविचारानन्तरं गणेशविचारो गणे-
शस्य गणेशनामकशिवपुत्रस्य विचारो निर्णयः क्रियत इति शेषः । तदेव पद्येनाह ।

सुतोऽन्यो विघ्नराशिघ्नः सर्वविद्याविशारदः ।

आनन्दतुन्दिलः साक्षात्सिद्धिदाता गणेश्वरः ॥ ६२ ॥

सुत इति । हे शिष्य अन्यः स्कन्दादन्य उक्तलक्षण-
स्कन्दाद्गुणैर्विलक्षणो न त्वात्मतया वक्ष्यमाणलक्षणैर्लक्षितः सुतः
पुत्र आत्मेत्यर्थः, 'आत्मा वै पुत्रनामामीति' श्रुतेः, तान्येव लक्षणा-
न्याह विघ्नेत्यादिभिः, विघ्नराशिघ्नो विघ्नाः परिपन्थिभूता

मोक्षमाधनभृते ज्ञाने रागादयस्तेषां राशिः समूहस्तं हन्ति-
नाशयतीति स तथोक्तो वैराग्यलक्षणेन लक्षित इति भावः । तत्र
हेतुमाह सर्वेति, सर्वविद्याविशारदः सर्वाः समस्ता या विद्या
ज्ञानानि रागादिदोषनिवर्तकानि तेषु विशारदः कुशल इति भा-
वः, अत एवानन्दतुन्दिलो विक्षेपहेतुरागादिशून्यत्वेन विद्यान-
न्दपूर्णोदरत्वादबृहद्बुदर इव लक्षितः साक्षात्सिद्धिदाता प्रसक्तं य-
था भवति तथा सिद्धिर्मुक्तेर्दाता प्रापकोऽव्यधानेन मुक्ति-
प्रद इत्यर्थः, यः प्रत्यगभिन्नपरमात्मविषयबोधोपलक्षितः प्रत्य-
गात्मा सोऽत्र गणेश्वरो गणस्य शान्सादिसमूहस्येश्वरः स्वामी
स्वाधीनीकृतशान्त्यादिदृष्टिरित्यर्थः, अस्ति, सोऽत्र गणेशो ज्ञेयः ।
उपासनायां तु रागादिसमूहे विघ्नराशित्वं तन्निवर्तकविप-
यदोषज्ञानेषु विद्यात्वं समारोप्य ताभिश्च करणैरुक्तविधवि-
घ्ननाशकत्वेनोपलक्षितो विक्षेपराहित्येन पुष्ट आनन्दस्तं गणो-
शोदरे समारोप्य मुक्तिदातृत्वं च प्रत्यगात्मत्वं च गणेशे स-
मारोप्योपास्यमिति भावः ॥ ६२ ॥

एवं गणेशं विचार्येदानीं शिवरात्रिं विचारयितुं गद्येन
प्रतिजानीते ।

अथ शिवरात्रिविचारः ।

अथेति । अथ गणेशविचारानन्तरं शिवरात्रिविचारः
शिवस्य या रात्रिर्निशा प्रोक्ता तस्या विचारो निर्णयः क्रियत
इति शेषः, इदानीं लोकप्रसिद्धशिवरात्रिविलक्षणां शिवरात्रिं
तस्यां तल्लोकप्रसिद्धजागरणविलक्षणं च तत्फलं च तावद्दर्शयति ।

या निशा सर्वभूतानां तस्यां जागर्ति संयमी ।

जागर्ति शिवरात्रौ यः शिवस्तस्मिन्प्रसीदति ॥ ६३ ॥

यानि शेषेति । हे शिष्य सर्वभूतानां सर्वाणि समस्तानि यानि
भूतानि तेषां या शास्त्रप्रसिद्धा निशा यथा रात्रौ व्यवहारो-
पमंहारस्तथा यस्यामात्मस्थितौ सर्वप्राणिनां व्यवहारोपसं-
हारः, किञ्च सर्वप्राणिनां रात्रौ निद्रया व्यवहागज्ञानं तथा
त्राप्यात्माज्ञानं लक्ष्यतेऽतोऽत्र सर्वप्राणिनामात्मैव निशा-
त्वेन ग्राह्यः सैवात्र मोक्षकारणत्वेन सुखमाधनत्वाच्छिवरात्रि-
गिति भावः, नन्वस्यां रात्रौ को जागर्ति लोकप्रसिद्धशिव-
रात्रौ तु बहवो जागरकर्तार उपलभ्यन्त इत्यत आह तस्या-
मिति, हे शिष्य यद्यपि सर्वप्राणिनोऽस्यां जागरणं न कुर्वन्ति
तथापि तस्यामुक्तलक्षणायामात्मस्थितिरूपायां शिवरात्रौ संयमी
संयम्यन्ते बुद्धितृप्तयोऽस्मिन्निति संयमो निरोधनामको योगः—

‘तच्चिन्तनं तत्कथनमन्योन्यं तत्प्रबोधनम् ।

एतदेकपरत्वं च ब्रह्माभ्यासं विदुर्वुधाः ॥

इत्युक्तलक्षणो ब्रह्माभ्यासो वा विद्यते यस्य स
योगाभ्यासवान्ब्रह्माभ्यासवान्वा जागर्ति जागरणं करोति
सर्वप्राणिनां व्यवहारप्रतीतिरिव ज्ञानिनामात्मप्रतीतिरेव
जागरणशब्देनात्र ग्राह्येति भावः, नन्वतैवंविधजागरणे कृते
च किं फलं भवतीत्यत आह जागर्तीति, हे शिष्य यः कोऽपि
पुरुष इदानींतनो योगाभ्यासेन ब्रह्माभ्यासेन वा शिव-
रात्रावुक्तलक्षणायां शिवरात्रौ सुखस्वरूपायां लोकव्यवहारा-
भानवत्यामात्मस्थितावित्यर्थः, जागर्ति जागरणं करोति सर्व-
दैवात्मस्वरूपमनुभवतीत्यर्थः, तस्मिन्स्वात्मानुसन्धानवति बु-
द्धिगतचिदाभासे शिवस्तच्चिन्तितो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्माशक्त-
गुरुः प्रसीदति प्रसन्नो भवतीत्यर्थः, निर्मलत्वेन स्फुरती-
ति भावः ॥ ६३ ॥

ननु लोकप्रसिद्धशिवरात्रेश्चतुर्दशीत्वं प्रसिद्धमस्यान्तु त-
त्सम्भवः कथमित्याशङ्क्य तदस्यामपि सम्भावयितुमाह ।

पञ्चकर्मेन्द्रियाण्येव पञ्चज्ञानेन्द्रियाणि च ।

मनोऽहंकृतिचित्तानि त्रीणि बुद्धिश्चतुर्दशी ॥ ६४ ॥

पञ्चेति । कर्मेन्द्रियाणि क्रियासाधनानि करणानि पञ्च
पञ्चसङ्ख्यानि सन्ति तु पुनर्ज्ञानेन्द्रियाणि ज्ञानकरणानि पञ्च
पञ्चसङ्ख्यानि सन्ति एवं तानि दशैव भवन्ति मन एकमहं-
कृतिरहङ्कारश्चैकचित्तं चैकमेतानि पूर्वोक्तदशेन्द्रियैः सहि-
तानि त्रीण्येतानि त्रयोदश भवन्ति एतेषां बोधरूपा बुद्धिश्च साक्षी
पूर्वत्रयोदशापेक्षया चतुर्दशी चतुर्दशसंख्यापूरकत्वाच्चतुर्दशीत्वं
ज्ञेयम्, अन्तःकरणान्तर्गतबुद्धेस्तु त्रयोदशस्वन्तर्भावं मत्वा बुद्धि-
पदवाच्योऽत्र बोधात्मा चतुर्दशत्वेन ग्राह्यस्तस्य च पुंस्त्वे प्रतीते-
ऽपि लोकप्रसिद्धशिवरात्रेर्वाचकचतुर्दशीशब्दस्य स्त्रीलिङ्गप्र-
सिद्धेस्तत्सादृश्यमात्रविवक्षया बुद्धित्वं चतुर्दशीत्वं स्त्रीत्वं चेति
निर्दिष्टानि, यद्वा ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मविषयकबुद्धिवृत्तेरेव ब्रह्माह-
मस्मीति प्रमायाः पूर्वत्रयोदशापेक्षया चतुर्दशीत्वं ज्ञेयमिति
भावः ॥ ६४ ॥

नन्वस्या बुद्धिवृत्तेर्बोधात्मनो वा शिवरात्रित्वं न कापि
शास्त्रे प्रतिपादितमित्याशङ्क्य ज्ञानिष्वेवास्याः शिवरात्रित्वं
प्रसिद्धमज्ञानिनां तु लोकप्रसिद्धशिवरात्रावेव शिवरात्रित्व-
मित्याशयेनाह ।

इयं तु शाम्भवैः प्रोक्ता शिवरात्रिचतुर्दशी ।

निराहारतया तत्र वृत्तिरोधी भवेद्बुधः ॥ ६५ ॥

इयं त्विति । हे शिष्य शाम्भवैः सम्भवस्यमादिति श-

म्भुर्जगदानन्दकरः परमात्मा तस्यैते शाम्भवास्तदात्मभूता
ज्ञानिन इत्यर्थः, 'ज्ञानी त्वात्मैव मे मतमि'ति भगवदुक्तेः, तै-
रियं तु मदुक्तेव लोकप्रसिद्धशिवरात्रिचतुर्दशी शिवरात्रिच-
तुर्दशी शिवरात्रिनाम्नी चतुर्दशी सुखस्वरूपताञ्छिवा व्यापा-
राभावाद्वात्रिः कर्मेन्द्रयादित्रयोदशत्रिपुटीप्रकाशकत्वेन तदपे-
क्षया चतुर्दशी प्रोक्ता कथिता, लोकप्रसिद्धा तु शिवरात्रिच-
तुर्दशी मूढजनार्थेति भावः । ननु लोकप्रसिद्धाशिवरात्रावुपवासो
विहितः सोत्र कथं कार्य इत्याशङ्क्यात्रापि विशिष्टमुपवासं
विधत्ते निराहारतयेति, बुधो ज्ञानी तत्रोक्तलक्षणयां शिव-
रात्रौ निराहारतयाऽऽहिगन्त उपभुज्यन्ते विषया यैस्त आ-
हारास्तत्तद्वाञ्छाभिस्तत्तद्विषयोपभोगास्ते निर्गता निवृता यस्मात्स
निराहारो विषयासेवनमसत्त्वेन विषयतद्भोगभोक्तृणां अव-
लोकनमित्यर्थः, तस्य भावस्तत्ता तथा वृत्तिलोपी वृत्तीनां ज्ञा-
नविरुद्धकामादिवृत्तीनां लोपो नाशः सोऽस्यास्तीति तथाविधो
भवेत्स्यादयमेवास्यां शिवरात्रावुपवासः कार्य इति भावः॥६५॥

ननु शिवरात्रिसामान्याल्लोकप्रसिद्धायामेव शिवरात्रौ प्रवृ-
त्तिरस्तु किमप्रसिद्धायामस्यां प्रवृत्तेशाशङ्क्य मुमुक्षूणामतैव प्रवृत्ति-
रुच्युत्पादनायास्यामेव शिवप्रीति रधिकेति ज्ञानिनामत्रैव प्रवृ-
त्तिरित्याह ।

शिवभक्तैः कृता पूर्वं शिवस्यात्यन्तबल्लभा ।

शिवरात्रिरियं पुत्र शिवसायुज्यदायिनी ॥ ६६ ॥

शिवभक्तैरिति । यतः कारणादियं मदुक्ता शिवरात्रिः
शिवस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्मानन्दगुरोरत्यन्तं बल्लभाऽत्यन्तम-
तिशयेन बल्लभा प्रियाऽऽत्मत्वात् 'प्रेयोऽन्यस्माच्च सर्वस्मादान्त-
रतरोयमात्मे'ति श्रुतेः, अतः शिवभक्तैः शिवस्य प्रत्यगभिन्नब्र-

ह्यगुरोर्ये भक्ताः सेवकाः प्रत्यगभिन्नब्रह्मचिन्तकाश्चिदाभासा
इत्यर्थः, तैः पूर्वं प्राक्काले कृतोपासिताऽस्ति कुत इत्यत आह
पुत्रेति, हे पुत्र हे शिष्य इयं शिवरात्रिः कृता सत्युपासिता
सती शिवमायुज्यदायिनी शिवेन प्रत्यगभिन्नब्रह्मगुरुणा सह
सायुज्यमैक्यं तस्य दायिनी दात्री चिदाभासस्येत्यर्थः, भव-
तीति शेषः ॥ ६६ ॥

नन्वन्यदेवानां दिनमेव पूजादिकर्मणि गृहीतं शिवस्य तु
रात्रिरेव गृहीतेत्यत्र किं कारणमित्याशङ्क्याह ।

निशीथ एव मध्याह्ने रात्रिरेव दिनं विभोः ।

न यत्र किञ्चित्काशेत स प्रकाशस्तु शाम्भवः ॥ ६७ ॥

निशीथ इति । हे शिष्य विभोर्व्यापकस्य सर्वत्र विशेष-
षेषु कार्यकारणरूपेषु सामान्यरूपेणानुवृत्तस्य प्रत्यगभिन्नब्र-
ह्मगुरो रात्रिरेव सामान्यप्रकाशत्वेन विशेषप्रकाशाद्रात्रि-
रेव आत्मप्रकाशरूपा सर्वव्यवहारोपसंहारवत्त्वाद्रात्रित्वमात्म-
प्रकाशस्य दिनं दिवसोऽस्ति प्रकाशरूपत्वादतो निशीथ
एव लोकव्यवहारसाधनभूतकार्यकारणादिरूपप्रपञ्चासन्ता-
स्फुरणोपलक्षितोऽर्धरात्र एव मध्याह्ने मध्यदिनमस्तीति
ज्ञेयं, ननु दिवसे मध्याह्ने च प्रकाशोऽनुभूयते लोके तस्याभा-
वादत्र रात्रेर्दिनत्वमर्धरात्रस्य मध्याह्नत्वं च कथं संभाव्यं त-
त्राह नेति, यत्र यस्मिन्सामान्याचिद्रूपे प्रकाशे किञ्चित्किमाप
विशिष्टं वस्तुजातं न काशेत प्रतीयेत स उक्तविधः शा-
म्भवः शम्भवत्यस्मादिति शम्भुर्जगदानन्दकरो ब्रह्माभि-
न्नप्रत्यगात्मगुरुस्तस्य तद्रूप एव शाम्भवः प्रकाशो ज्ञानं ज्ञेयः,
अतो रात्रेर्दिनत्वमर्धरात्रस्य मध्याह्नत्वमुक्तं सम्भाव्यमि-
ति भावः ॥ ६७ ॥

एवं शिवगतिं व्याख्यायेदानीं शिवताण्डवं निर्णेतुं ग-
द्येन प्रतिजानीते ।

अथ शिवताण्डवविचारः ।

अथेति । अथ शिवरात्रिविचारनिरूपणानन्तरं शिवता-
ण्डवविचारः शिवस्य महादेवस्य यत्ताण्डवं नृत्यं यच्चैवपुराणो
निरूपितं तस्य विचारो निर्णयः क्रियत इति शेषः । तदेव
पद्येनाह ।

यस्यानन्दलयेनैव नन्दिता नारदादयः ।

तदानन्दविनोदाख्यं शाम्भवं विद्धि ताण्डवम् ॥६८॥

यस्येति । यथा लोके नृत्यं लयसारं लयश्च स्वरगानता-
लमृदङ्गादिवाद्यपादप्रक्षेपहावभावानां समत्वं तस्मिंश्च सति त-
द्रष्टृणां समाजः सुखितो भवति तद्रदत्र यस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्म-
रूपगुरोरानन्दलयेनैव 'स एको ब्रह्मण आनन्दः, यो वै भू-
मा तत्सुखं, रसो वै सः' इत्यादिभिः श्रुतिभिर्भ्य आनन्दः प्र-
तिपादितस्तस्मिन्यो लयः साम्यं सर्वे वेदादिशब्दा गानं तत्त-
दुक्तक्रियोपासनाज्ञानाख्याः पादविक्षेपास्तत्तत्फलवासनापूर्व-
कावेशाश्च हावभावास्तेषां सर्वेषामानन्दप्रयोजकत्वेनानन्दे सा-
म्यं पर्यवसानं तेनैव क्रियादीनामिच्छापूर्वकत्वादिच्छायाश्च सु-
खविषयत्वाद् 'वरेण्यमि'ति श्रुतेः, ब्रह्मानन्दस्यैव 'नालपे सुखम-
स्ती'ति श्रुत्या विशेषसुखे सुखनिषेधात्सुखत्वसिद्धेश्च ब्रह्मसु-
खस्यैव सुखत्वमनस्तास्मिन्नेव सर्वक्रियादिनृत्यसाम्प्रमिति भा-
वस्तेनैव तादृशनृत्येनैव नारदादयो नारदो ब्रह्मपुत्र आदि-
मुख्यो येषु ते नारदचतुःमननादिशुक्लदत्तप्रभृतयस्तादृशनृत्यस्य
स्वस्मिन्नाविर्भावेन नन्दिता नन्दो ब्रह्मानन्दः सञ्जात उत्पन्नो

येषां ते तथोक्ताः सन्तीति शेषः, ब्रह्मानन्दं प्राप्ता इत्यर्थः, 'र-
सः खेवायं लब्ध्वाऽऽनन्दी भवती'ति श्रुतेस्तदुक्तविधमानन्दवि-
नोदाख्यमानन्दाय यो विनोदः क्रीडा स आख्या आह्वा
यस्य तदानन्दपूर्वको वा यो विनोदोऽनायामेन कर्मो-
पासनाज्ञानानुष्ठानरूपं रमणं साऽऽख्याऽऽह्वा यस्य तत्त-
थाभूतं शाम्भवं शम्भवत्यस्मादिति शम्भुः सकलजगदानन्द-
करो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरुस्तस्येदं शाम्भवं ताण्डवं नटनं
विद्धि जानीहि 'ताण्डवं नटनं नाट्यं लयः साम्यमथास्त्रया-
मिति चामरसिंहः ॥ ६८ ॥

एवं शिवताण्डवं निर्णयेदानीं शिवे स्मरहरत्वं यल्लोके
शास्त्रे च प्रतिपाद्यते तादृचारयिष्यन्गद्येन्गह ।

अथ स्मरहरत्वविचारः ।

अथेति । अथ शिवताण्डवावचारानन्तरं स्मरहरत्ववि-
चारः स्मरहरनाम्नो विचारो निर्णयः क्रियत इति शेषः । तमेव
पद्येनाह ।

हृते स्मरे हृता एव षडप्येते स्मरादयः ।

स्मरादिहरणादेव देवः स्मरहरो हरः ॥ ६९ ॥

हृत इति । हे शिष्य स्मरे स्मरति जगदिति स्मरो जग-
द्विषयको बोधस्तस्मिन् हृते 'नेह नानास्ति किञ्चने'त्यादिश्रुति-
दृष्ट्यापसंहृते सति बाधिते सतीत्यर्थः, षडापि षड्सङ्ख्याका
अपि स्मरादयो जगत्स्मरणरूपमनस उत्पन्नः काम आर्दर्येषां
ते कामक्रोधलोभमोहमत्सराख्या विकारा हृता एव उपसं-
हृता एव तेषां विषयस्य जगतो बाधितत्वेन तेषां बाधिताः
स्थिरिति भावः । यतोऽतः स्मरादिहरणादेव स्मरः काम आ-

दिर्मुख्यो येषां तेषां हरणादेव तत्कारणजगद्धोधवाधेनैव तेषां
कामादीनामपि बाधितत्वात्केवलं देवश्चिन्मात्रस्वरूपो हरो ह-
रति सर्वं द्वैतमिति हरोऽद्वैतलक्षणो ब्रह्माभिन्नः प्रत्यगात्मशि-
वगुरुः स्मरहरः स्मरस्य जगद्धोधस्य हरो नाशकोऽस्ति न तु
केवलं लोकप्रसिद्धकामदाहकत्वेनैव स्मरहरत्वं संभाव्यमिति
भावः । उपासनापक्षे तु लोकप्रसिद्धशिवेऽद्वैतब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्म-
शिवगुरुत्वं समारोप्य ध्येयमिति भावः ॥ ६९ ॥

एवं स्मरहरत्वं विचार्येदानीं गौरीं विचारयन्गद्येन प्रति-
जानीते ।

अथ गौरीविचारः ।

अथेति । अथ स्मरहरत्वविचारानन्तरं गौरीविचारो गौरी
पार्वती तस्या विचारो निर्णयः क्रियत इति शेषः । तदेतद्वद्वादश-
भिः पद्यैर्निरूपयितुं तस्याः स्वरूपं तावदर्शयति ।

सा स्वभावेन वामैव मनोवाचामगोचरा ।

वामाङ्गी वामदेवस्य वामे गौरी विराजते ॥ ७० ॥

सेति । हे शिष्य येत्यध्याहार्यं या प्रसिद्धा मोक्षशास्त्रे विद्व-
त्सु च मनोवाचां मनसो वाचां च नामरूपातीतब्रह्मविषयत्वा-
दगोचरा न गोचरा विषया भवति अहं ब्रह्मास्मीति प्रमारूपा
वृत्तिः सोक्तविधा स्वभावेनैव स्वरूपेणैव वामा कमनीया सु-
न्दरी सुखरूपत्वादित्यर्थः, गौरी शुद्धा मायाविद्यारहितब्रह्माभिन्न
प्रत्यगात्मविषयत्वाच्छुद्धत्वं तस्या अतो गौरीनाम्ना साऽत्र
ग्राह्येति भावः, तस्याः स्थानमाह वामदेवस्य वामः सुख-
रूपत्वात्कमनीयो यो देवश्चिन्मात्रस्वरूपो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगा-
त्मशिवगुरुस्तस्य वामे कमनीये सुखस्वरूपेऽङ्ग इत्यर्थः, विराजते

प्रकाशत आनन्दमात्रविषयतया स्फुरतीत्यर्थः, अत एव वामा-
ऽङ्गी वामं कमनीयं सुखरूपमङ्गं स्वरूपं यस्याः सा तथोक्ता प्र-
सिद्धा लोके शास्त्रे च ज्ञेया न केवलं देहमात्रसौन्दर्येणेति भावः ॥७०॥

तस्या एव श्रेष्ठत्वं कारणसहितं दर्शयति ।

सा ब्रह्मवादिनां श्रेष्ठा भवानी ब्रह्मवादिनी ।

या कटाक्षेण सर्वत्र शिवाख्यं ब्रह्म वीक्षते ॥७१॥

सेति । हे शिष्य साऽहं ब्रह्मास्मीति प्रमारूपा पार्वती यतो
भवानी भवन्त्यस्मिंश्चिदाभासरूपा जीवा इति भवः प्रत्यगभिन्नः
परमात्मा तमनिति जीवयति सा भवान्यसद्रूपं जीवेश्वरत्वं
मरणतुल्यं निरस्यामरब्रह्मभावस्मारकत्वेन जीवकत्वमस्या
इति भावः, तत्रहेतुर्ब्रह्मवादिनी जीवे ब्रह्मत्वं वदते तच्छीला-
ऽत एव ब्रह्मवादिनां ब्रह्मवादितुं निरूपीयतुं शीलं येषां तेषां
मध्ये श्रेष्ठा महत्यस्ति अनयैव हेतुभूतया सर्वेषामपि ब्रह्मवादि-
त्वमिद्धरिति भावः, नन्वस्या ब्रह्मवादित्वं ब्रह्मजीवकत्वं ब्रह्म-
वादिश्रेष्ठत्वं च कुतः संभाव्यामित्याशङ्काह येति, हे शिष्य या
विवेकिषु प्रत्यक्षा ब्रह्माकारवृत्तिरूपा गौरी कटाक्षेण कटाक्षं दृ-
ष्ट्यैकदेशेनावलोकनं तदिव चिदाभाससहितवृत्तिदृष्ट्या चिदा-
भासस्य निष्फलत्वात्केवलवृत्तिमात्रस्यैकदेशत्वतया, यद्वा कटति
वर्षति धर्ममिति कटं धर्ममेधाख्यसमाधिरूपमेवाऽक्षं नेत्रमिव ब्र-
ह्मदर्शनसाधनं तेनेत्यर्थः, सर्वत्र जाग्रदाद्यवस्थासु तत्रापि सर्व-
पदार्थेषु शिवाख्यं सुखस्वरूपत्वाच्चिद इत्याख्याऽऽह्वा यस्य त-
द्ब्रह्म देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु 'शिवमद्वैतमि'ति श्रुतेः
प्रत्यगभिन्नं ब्रह्मेत्यर्थः, वीक्षते साक्षादनुभवतीत्यर्थः, अत इति
योज्यम् ॥ ७१ ॥

इदानीं तस्यां सर्वत्र ब्रह्मानुभवं सम्भावयंस्तस्या ब्रह्मवि-
षयप्रेमनिरूपणपूर्वकं कृतकृत्यतामाह ।

मम प्रियो मम स्वामी ममाऽऽत्मा मे गृहेश्वरः ।

इति यस्याः शिवे भावः सा धन्या शैलकन्यका ॥ ७२ ॥

ममेति । हे शिष्य यस्याः प्रत्यगभिन्नब्रह्मविषयकवृत्तेर्विद्व-
त्सु प्रसिद्धाया मम मे प्रत्यगभिन्नब्रह्मविषयवृत्तिगौर्या एव
मुत्तरत्र त्रिष्वपि ममशब्देषु व्याख्येयं प्रिय इष्ट आनन्दरूपत्वात्
किञ्च मम मे स्वामी पालको मम तत्सत्तयैक सत्त्वात् किञ्च मम
म आत्मा पारमार्थिकं रूपं तं विना ममासत्त्वात् किञ्च मे मम
गृहेश्वरो गृह्यते स्वात्मतयाऽङ्गीक्रियत इति गृहं प्रत्यगभिन्नब्रह्म-
त्वस्वीकरणमित्यर्थः, तस्येश्वरो नियन्ता ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्माशि-
वगुरुरेव स्वस्मिन्यद्ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मत्वस्वीकरणमपि तदधीन-
मेवेत्यर्थः, इत्येवं शिव आनन्दरूपेऽद्वैतात्मनि भावः प्रेमा-
ऽस्ति सोक्तलक्षणा प्रमारूपा वृत्तिः शैलकन्यका पार्वती धन्या
कृतकृत्याऽस्ति शिलति दुःखयतीति शिलः स एव शैलं मोह-
स्तस्य कन्यका सुतेति व्याख्येयं तज्जत्वात्तस्या इति भावः ॥ ७२ ॥

पुनरपि तदेव द्रढयितुं तस्याः सर्वदेक्षणादिभिस्तद्विषयीक-
रणमेवाह ।

स ईक्षितः स आश्लिष्टः स भुक्तः स च पूजितः ।

स एव हृदये ध्यातः पार्वत्या परमेश्वरः ॥ ७३ ॥

स इति । हे शिष्य पार्वत्याः पार्वणि पञ्च तमोमोहादीनि
तनोति विस्तारयतीति पर्वतोऽज्ञानं तत्कार्यभूतो वा तनुविस्तार
इति धातो'रन्येभ्योपि दृश्यते' इति डः प्रत्ययः, 'डिति चे'ति ट-
लोपे पर्वत इति सिद्धं तस्मादुत्पन्ना पार्वती तत एवोत्पन्ना तथा

प्रमारूपया वृत्त्याऽहं ब्रह्मास्मीत्येवं रूपया स तद्विषयत्वेनोक्तः
 परमेश्वरः परमः कार्यकारणातीतो य ईश्वरः प्रत्यगभिन्नः पर-
 मात्मेक्षितोऽवलोकितः 'सर्वं खल्विदं ब्रह्म, नेह नानास्ति
 किञ्चने'त्यादिश्रुतिभिर्नानात्वस्य निषेधेन प्रत्यगभिन्नब्रह्ममात्रं
 साक्षात्कृतमित्यर्थः, अतः स उक्तलक्षणो ब्रह्माभिन्नः प्रत्य-
 गात्मैवाऽऽश्लिष्ट आलिङ्गितः स एव मुक्तोऽनुभूतः स चो-
 क्तलक्षण एव प्रत्यगात्मा ब्रह्माभिन्न एव पूजित आदृतः किञ्च
 स एव प्रत्यगभिन्नः परमात्मैव हृदये सर्वबाधप्रकाशे ध्यातश्चि-
 न्तितो नान्यः ॥ ७३ ॥

ननु सर्वशास्त्रेषु लोके च पार्वत्याः सौभाग्यं प्रसिद्धं लो-
 केपि सौभाग्यार्थं पूज्यते च तदत्र कथं संभाव्यमित्याशङ्क्यात्रापि
 तत्संभावयति ।

शिवं भजति भावेन पातिव्रत्येन पार्वती ।

अतः सौभाग्यमेतस्या लोके वेदे च गीयते ॥ ७४ ॥

शिवमिति । हे शिष्य पार्वती पञ्चपर्वविस्तारकमोहजन्याहं
 ब्रह्मास्मीति वृत्तिः पार्वती पातिव्रत्येन पतिरहं ब्रह्मास्मीति
 वृत्तेः स्वविषयत्वेन सत्त्वदानेन च पालको ब्रह्माभिन्नः प्रत्यगा-
 त्मा तस्य व्रतमखण्डैकरसत्वेनावस्थानरूपो नियम इव नियमो
 यस्या विद्यते तस्या भावः पातिव्रत्यमखण्डैकरसस्थितिरूपं
 तेन भावेन प्रेम्णा तद्रूपावस्थानेन वा शिवं सुखस्वरूपं ब्रह्मा-
 भिन्नं प्रत्यगात्मानं भजति सेवते यतोऽतः कारणादेतस्या
 विद्वत्प्रत्यक्षायाः प्रमावृत्तेः सौभाग्यं सु शोभनं भगपेश्वर्यं स-
 च्चिदानन्दसमवस्थितिरूपं तदेव सौभाग्यं लोक ऋषिप्रणीतशास्त्रे
 वेदे च श्रुतौ च गीयते वर्ण्यते तद्वारा च जनेष्वपि वर्ण्यते ॥ ७४ ॥

ननु शास्त्रेषु पार्वत्यादिव्ययोगिनीत्वं प्रोक्तं तदत्र कथं सं-
भाव्यमित्याशङ्क्य तदप्यत्र संभावयति ।

योगेश्वराणां योगोऽयं भुज्यते यन्महेश्वरः ।

तेन योगेन सम्पन्ना भवानी दिव्ययोगिनी ॥७५॥

योगेश्वराणामिति । हे शिष्य यद्यतो योगाजीवब्रह्मैक्यवि-
षयकज्ञानादित्यर्थः, महेश्वरो महान्मायोपाध्यनवच्छिन्नः प्रत्यग-
भिन्नब्रह्मरूप एवेश्वर ईश्वरत्वारोपाधिष्ठानभूतो भुज्यतेऽनुभूयते
सोयं प्रत्यक्षो योगेश्वराणां योगो जीवब्रह्मैक्यविषयं ज्ञानं
तस्येश्वराः स्वाधीनज्ञाना इत्यर्थः, यस्योपर्यनुग्रहं कुर्वन्ति तस्य
योगं समर्पयितुं समर्था इति भावः, तेषां ब्रह्मादीनां योगो यु-
ज्यते जीवो ब्रह्मणा सहैकीक्रियत इति योगो ज्ञानमस्ति तेन
तादृशेन योगेन जीवब्रह्मैक्यज्ञानेन संपन्ना युक्ता भवानी सर्व-
संसारोत्पत्तिकारणभूतप्रत्यगभिन्नब्रह्मजीवनहेतुभूतेव प्रमारुपा
वृत्तिरेव दिव्ययोगिनी दिव्योऽलौकिको योगो ज्ञानं विद्यते-
ऽस्याः सा तथोक्ता शास्त्रेषु प्रोक्ता ॥ ७५ ॥

ननु शैवशास्त्रेषु पार्वत्याः पुरतः शिवो नृत्यतीत्युक्तं तदत्र
न सम्भवतीत्याशङ्क्यास्यां तदपि सम्भावयति ।

नित्यं नृत्यति पार्वत्याः पुरतः परमेश्वरः ।

यदन्तस्तादृशं प्रेम तदग्रे किं न नृत्यतु ॥ ७६ ॥

नित्यमिति । हे शिष्य परमेश्वरः परमः कार्यकारणातीत
ईश्वरो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्माशिवगुरुः पार्वत्याः पञ्चपर्वविस्तार-
कमोहजन्यायाः प्रमावृत्तेः पुरतोऽग्रभागे नित्यं सर्वदा नृत्य-
ति नृत्यं करोतीव स्फुरतीत्यर्थः, कुतः इत्यत आह य-

दन्तरिति, हे शिष्य यदन्तर्यस्याः प्रमाख्यवृत्त्या अन्तरन्तरे तादृशं शिवस्य साक्षात्स्फुरणनृत्ययोग्यं पूर्वत्र मम प्रिय इत्यादिश्लोकद्वयोक्तं प्रेम प्रीतिरस्ति तदग्रे तस्यास्तादृशप्रेमवत्याः प्रमापार्वत्या अग्रे पुरो भागे किं कुतो न नृत्यतु नर्चनं न करोतु किन्तु नृत्यत्वेवेत्यर्थः, संभावनायां लोट् सर्वदैव स्फुरत्त्विति भावः ॥ ७६ ॥

इदानीं ब्रह्माकारवृत्तेर्ब्रह्मणश्च भिन्नत्वेन प्रतीतावपि तयोर्वास्तवमेकत्वं निश्चित्य तदनुसन्धाय च तौ प्रणमति ।

एकात्मभावसम्पन्नौ स्थितौ भिन्नात्मकाविव ।

भवानीशङ्करौ वन्दे ब्रह्मविद्ब्रह्मणी यथा ॥ ७७ ॥

एकात्मेति । हे शिष्य यथा यद्वदेकात्मभावसम्पन्ने एकोऽद्वितीयो य आत्मा तत्त्वं तस्य भावस्तादात्म्यं तत्सम्पन्ने अपि प्राप्ते अपि भिन्नात्मके भिन्नावात्मानौ स्वरूपे ययोस्ते तथोक्ते अत एव ब्रह्मविद्ब्रह्मणी ब्रह्मवेत्ता ब्रह्म च तज्ज्ञानविषय इत्येवमर्थवाचकशब्दाभ्यामुच्येते तथा तद्वदेकात्मभावसंपन्नावेकोऽद्वितीयः सच्चिदानन्दरूप आत्मा स्वरूपं ययोस्तौ तथोक्तौ वस्तुतो विद्यमानावपि भिन्नात्मकौ भिन्नः पृथगात्मा स्वरूपं ययोस्तौ तथाभूतौ लोकदृष्ट्या प्रतीतौ भवानीशङ्करौ भवत्यस्मान्माया तत्कार्यं च प्रपञ्चश्चेति भवो ब्रह्माभिन्नः प्रसंगात्मा तमनिति जीवयति असद्रूपं जीवेश्वरभावरूपं मरणं बाधित्वा सच्चिदानन्दस्फोरकत्वेन जीवयतीति भवानी ब्रह्मास्मीति प्रमारूपा ब्रह्माकारा वृत्तिः शङ्करश्च जगदानन्दकरो ब्रह्माभिन्नो प्रत्यगात्मा तावहं साधनसंपन्नः साधिष्ठानांश्चदाभासो वन्दे प्रणमामि चिदाभासस्य स्वतस्तदग्रे

स्फुरणाभावेन बुद्धिवृत्त्यधीनत्वाद्ब्रह्माकारवृत्त्यनुसरणेनैव
ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मनादात्म्यं स्वस्मिन्ननुसन्दधामीत्यभिप्रायः ।
लौकिकार्थस्तु पूर्वत्रोत्तरत्र च स्पष्ट एवेति न दर्शितः स स्व-
बुध्यैवानुसन्धेयः ॥ ७७ ॥

एवं ब्रह्मविद्वद्ब्रह्मणी परमार्थत एकत्वेन लौकिकदृष्ट्या च
भिन्नत्वेन लक्षयित्वेदानीं ब्रह्माणि तु सर्वदैव प्रपञ्चाभाव इति
श्रुक्तिसुखं वृत्तावेवेति वृत्तावादरं विशिष्टं विधातुं ब्रह्माभिन्न-
प्रत्यगात्मनः सकाशाद्ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्माकारवृत्तेरेव श्रिष्ट्य-
माह चतुभिः तत्रादावुभयोरुभयत्र प्रेम्णोऽतिशयेन स्वेष्टब्रह्म-
तोपि तद्विषयकवृत्तावेवादरः कर्त्तव्य इत्याशयेन वृत्तेरेव स्तु-
तियोग्यत्वं विशेषतो ब्रह्मत इत्याह ।

प्रकारद्वितयेनापि पार्वती स्तुतिमर्हति ।

यदस्याः शङ्करे प्रेम यदस्यां प्रेम शारङ्करम् ॥ ७८ ॥

प्रकारेति । हे शिष्य प्रकारद्वितयेनापि प्रकारस्य धर्मस्य
द्वितयं द्वयं तेन हेतुनापि पार्वती पञ्चपर्वविस्तारकमोहजन्यपि
अहं ब्रह्मास्मीति ब्रह्माकारा वृत्तिः स्तुतिं स्तवनं आदरमित्यर्थः,
अर्हति युनक्ति स्तुतिं योग्या भवतीति भावः, किं तत्प्रकार-
द्वयमित्यपेक्षायां तद्दर्शयति, यदिति यदलौकिकं प्रेम स्नेहो-
ऽस्या ज्ञानिप्रत्यक्षाया अहं ब्रह्मास्मीतिवृत्तेः शङ्करे सकल-
जगदानन्दकरे प्रत्यगभिन्ने ब्रह्माणि अस्तीत्येकः प्रकारः, यच्चा-
लौकिकं शङ्करे सकलजगदानन्दकरप्रत्यगात्माभिन्नब्रह्मसम्ब-
न्धि प्रेम स्नेहोऽस्यां प्रत्यगभिन्नब्रह्मविषयकविद्वत्प्रत्यक्षायां
वृत्तावस्तीत्येवं द्वितीयः प्रकारो ज्ञेयः ॥ ७८ ॥

आनन्दाधिक्यहेतुत्वादिपि सामान्यानन्दरूपात्प्रत्यगभिन्न-

ब्रह्मणः सकाशाद्ब्रह्माकारवृत्तवैवादरो विधेय इत्याह ।

पूजनीया विशेषेण शङ्करादपि पार्वती ।

साक्षादानन्दरूपो यस्तस्याप्यानन्दवर्धिनी ॥ ७९ ॥

पूजनीयेति । हे शिष्य शङ्करादपि सकलजगदानन्दप्रदा त्प्रत्यगभिन्नब्रह्मणोऽपि सकाशाद्विशेषेणातिशयेन पार्वती पञ्चपर्वविस्तारकाज्ञानोत्पन्नाप्यहंब्रह्मास्मीति वृत्तिः पूजनीया ऽऽदरणीया कुत इत्यत आह साक्षादिति, यो विद्वत्प्रसक्तो ब्रह्माभिन्नप्रसगात्मा ऽऽनन्दरूपः सुखस्वरूपः साक्षात्स्वत एवास्ति 'को ह्येवान्यात्कः प्राण्यादयदैष आकाश आनन्दो न स्याद्, एष ह्येवानन्दयाति, यो वै भूमा तत्सुखमि'त्यादिश्रुतेस्तस्य तादृशस्यापि आनन्दवर्धिन्न्यानन्दं सुखं वर्धयतीति सा तथोक्ता स्वाविषयब्रह्मानन्दस्वात्मानन्दाभ्यामानन्दद्वैगुण्यकारिणीति भावः, अस्तीति शेषः, अत इति पूर्वत्र योज्यम् ॥ ७९ ॥

ननु मुमुक्षूणां प्रत्यगभिन्नब्रह्मभाव एवेष्टः साक्षान्मुक्तिप्रदत्वाद्वास्तवत्वाच्चास्तु किमापातिकया वृत्त्येत्याशङ्क्य तस्या एव ब्रह्मत्वं सोपपत्तिकमाह ।

परब्रह्मस्वरूपैव पार्वती नात्र संशयः ।

यदस्यां प्रचुरप्रेमा ब्रह्मज्ञानी सदाशिवः ॥ ८० ॥

परब्रह्मेति । हे शिष्य पार्वती पञ्चपर्वविस्तारकमोहोत्पन्ना प्रत्यगभिन्नब्रह्मविषया ऽहं ब्रह्मास्मीति प्रमारूपावृत्तिः पार्वती परब्रह्मस्वरूपैव परं कार्यकारणतीति ब्रह्म देशकलवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु स्वमसाधारणं रूपमाकृतिर्यस्याः सा तथाभूतैवास्तीति निश्चेतव्यम्, अत्र ब्रह्माकारवृत्तेर्ब्रह्मरूपत्वे संशयः सन्देहो न नास्ति कुत इत्यत आह यदिति, यद्यस्मात्कारणाद्ब्रह्मज्ञानी ब्रह्मणः प्र-

त्यगभिन्नब्रह्मणो ज्ञानं साक्षात्कारो विद्यते यस्य स तादृशोऽपि
अत एव सदाशिवः सर्वदा सुखस्वरूपः सन्नपि प्रत्यगभिन्न-
ब्रह्मशिवगुरुरस्यां प्रकृतायां ब्रह्माकारवृत्तौ पार्वत्यां प्रचुर
प्रेमा प्रचुरमुत्कृष्टं प्रेम स्नेहो यस्य स तथाविधोऽस्ति अत इति
योज्यम् ॥ ८० ॥

ननु प्रत्यगात्मशिवगुरौ साकारे च शिवे वृत्तिसुखाभि-
लाषेण स्त्रीभोगजन्यसुखाभिलाषेण च विषयित्वमेव कुतो न
स्यात्कुतश्च ब्रह्मज्ञानित्वं तयोर्निश्चेतव्यमित्याशङ्क्योभयत्र विष-
यित्वलक्षणाभावं दर्शयति ।

मन्दारास्तरवो वनेषु परिखातोयं सुधासागरो

द्वारेऽप्यष्टविभूतयो निधिगणैरन्तःपुरे पार्वती ।

शूलं शस्त्रवरं वृषः प्रियसखा नारः कपालः करे

ग्रैवेयं गरलं भुजेषु भुजगा भस्माङ्गरागे रुचिः ॥ ८१ ॥

मन्दारा इति । हे शिष्य साकारपक्षे यस्यैवध्याहार्यं, यस्य
शिवस्य वनेषु अरण्येषु आरामेषु वा मन्दारा मन्दारनामका-
स्तरवः कल्पवृक्षाः सन्ति अन्यकामिनां कामानुरूपफलप्रदत्वा-
द्यत्प्राप्तये कर्माद्यनुष्ठानं क्रियते ते कल्पवृक्षाः शिवस्यारण्ये
साहजिकाः स्थिता इति भावः, किञ्च यस्य शिवस्य परिखातोयं
परिखा शिवनगरस्य परितः खातरूपा तस्यास्तोयं जलं सुधासा-
गरोऽमृतसमुद्रोऽस्ति कामिनां विषयभोगाय बहुकालशरीरजी-
वनहेतुभूतममृतं काम्यमिति तत्प्राप्तये कर्माद्यनुष्ठानकेशस्त-
त्तस्य समुद्र इव शिवनगरपरिखाभूतं विद्यत इति भावः, किञ्च
द्वारेऽपि यस्य शिवस्य द्वार्यापि निधिगणैः सह निधयः पद्मशङ्खा-
दयो नव तेषां गणैः समूहैः सह साकमष्टविभूतयोऽष्टाव-

ष्टसङ्ख्या विभूतयोऽणिमाद्याः सिद्धयः सन्ति सर्वकामसाध-
 नत्वान्नवनिधिषु अष्टसिद्धिषु च कामिनां कर्मोपासनाद्यनुष्ठा-
 नप्रयासः प्रदृश्यते ते नव निधयस्ताश्चाष्टसिद्धयः शिवस्य नित्य
 प्राप्तत्वाद्नादरणीयत्वाच्च शिवदर्शनविघ्नरूपत्वेन द्वारे स्थापि-
 तांस्तुष्टुन्तीति भावः, किञ्च यस्य शिवस्याऽन्तःपुरेऽवरोधे
 पार्वत्यस्ति गौरी विद्यते सुन्दरस्त्रीलाभायान्यकामिभिः गौरी
 पूज्यते सैव शिवस्यानुकूला भार्येति भावः, एवं भोगसामग्र्यां
 विद्यमानापामपि शिवस्य कामित्वाभावे चिद्वाच्याह शूलमिति,
 शूलं त्रिशूलं तस्य शिवस्य शस्त्रवरं शस्त्रेषु आयुधेषु वरं श्रे-
 ष्ठमायुधमस्ति निर्धारणं पट्टी सप्तमी वा श्रेष्ठमायुधं मतमित्यर्थः,
 कामिनां स्वल्पसम्पत्तावपि विद्यमानायां सत्यां धनुःखट्वादी-
 न्यायुधानि तेषां यस्य च सौन्दर्याय सुवर्णादिधातुभिश्चित्रिता-
 नीष्टानि दृश्यन्ते शिवस्य तु सर्वलोकारुचिविषयं लौहं सुव-
 र्णादिभिरुचित्रितं त्रिशूलं मान्यं शस्त्रमतस्तस्मिन्कामिलक्षणाभा-
 वात्कामित्वं नास्तीति निश्चेतव्यमिति भावः, किञ्च तस्य शि-
 वस्य प्रियमखा प्रिय इष्टः सखा मित्रमिष्टं वाहनामित्यर्थः, वृषो
 बलीवर्दोऽस्ति कामिनां तु स्वल्पायामपि सम्पाद प्राप्तायां स-
 त्यां करितुर्गन्थादियानानि सुवर्णादिभूषितानि दृश्यन्ते शि-
 वस्यैतादृशं संपाद विद्यमानायामपि लोकर्थं वृषवाहनमस्ति
 ततस्तस्मिन्कामिलक्षणाभावान्न कामित्वमिति निश्चेतव्यमिति
 भावः, किञ्च शिवस्य करे हस्ते नारो नुर्मनुष्यस्यायं नारः
 कपालो नृकरोऽयस्ति कामिनां तु किञ्चित्संपन्नानामपि पा-
 नभोजनपात्राणि सुवर्णादिनिर्मितानि दृश्यन्ते शिवस्य तु पा-
 नभोजनार्थं मनुष्यशिरोस्थिभूतं लोकनिन्द्यं कपालमास्त ततोपि
 कामिलक्षणाभावान्न शिवे कामित्वमिति भावः, किञ्च शिवस्य

ग्रैवेयं ग्रीवाभूषणं गरलं विषमस्ति कामिनां स्वल्पायामपि संप-
 दि विद्यमानायां सुवर्णरत्नादिनिर्मितानि ग्रीवाभूषणानि दृ-
 श्यन्ते शिवस्य तु कण्ठभूषणं विषमतः कामित्वलक्षणाभावाच्च
 शिवे कामित्वं सम्भाव्यमिति भावः, किञ्च भुजेषु शिवस्य ह-
 स्तेषु भुजगाः सर्पाः सन्ति कामिनां तु किञ्चित्संपत्तौ विद्यमा-
 नायां बाहुषु सुवर्णरत्नादिनिर्मितानि भूषणानि दृश्यन्ते शिव-
 भुजेषु तु लोकभीतिप्रदाः सर्पा एव भूषणत्वेन धृता अतश्च
 कामिलक्षणाभावान्न शिवे कामित्वमिति भावः, किञ्च शिवस्य
 भस्माङ्गरागे भस्म विभूतिरेवाङ्गस्य शरीरस्य रागो रञ्जनद्रव्यं
 तस्मिन् रुचिः प्रीतिरस्तीति शेषः, कामिनां तु स्वल्पायामपि संप-
 दि विद्यमानायां चन्दनकस्तूर्याद्यङ्गरागे रुचिर्दृश्यते शिवस्य
 तु सर्वलोकाप्रिये भस्मन्येव प्रीतिरधिकाऽतो न तस्मिन् कामित्वं
 किन्तु तस्मिन् वैराग्यलक्षणस्य विद्यमानत्वाद्ब्रह्मवित्तं तादृश-
 ब्रह्मज्ञानित्वे विद्यमानेऽपि शिवस्य पार्वत्यामधिकप्रीतिदर्शनात्-
 पार्वत्याः परब्रह्मत्वं पूर्वश्लोकोक्तं सम्भाव्यमिति भावः । प्रकृता-
 र्थे तु प्रसंगभिन्नब्रह्मशिवगुरोर्यस्य विद्वत्प्रत्यक्षस्य वनेषु स-
 म्भजनविषयेषु वेदान्तेषु वनधाताः सम्भजनार्थाद्रनशब्दनिष्प-
 त्तेर्वनशब्देन सेवनयोग्या वेदान्ता अत्र ग्राह्या इति भावः, तरव-
 स्तरन्ति भवसागरं ते तरवो ज्ञानिनो मन्दारा मं मकारवाच्यं सप्त-
 ष्टिव्यष्ट्यज्ञाने तदुपाधिकावीश्वरप्राज्ञौ चैतद्रूपं प्रपञ्चं दारयन्ति
 स्वस्यान्येषां च विनाशयन्ति ते तथोक्तास्तिष्ठन्ति यस्य शिवस्य
 स्वरूपज्ञानमतिपादकेषु वेदान्तेषु स्थिताः सन्तः स्वतो भवमा-
 गरं तीर्णा अन्येषामप्यज्ञाननिवारणेन तारका भवन्ति किं पुन-
 स्तेषां कामित्वं नास्तीति तेषां कामित्वाभावे च किं पुनः प्रत्य-
 गभिन्नब्रह्मशिवगुरौ कामित्वं नास्तीति कामित्वाभावात्प ब्रह्माका-

रवृत्तौ प्रीत्यतिशयस्यानुभूयमानत्वाद्वह्माकारवृत्तौ ब्रह्मत्वमुक्तं
 सम्भाव्यमिति भावः, किञ्च प्रत्यगभिन्नब्रह्मशिवगुरोः प-
 रिखातोयं परितः खनति उन्मूलयत्यविद्यामिति परिखा विद्या
 तस्यास्तोयं तोयमिव तृष्णानिर्वर्त्तकं सुखं विद्यानन्दशब्दवाच्यं
 सुधासागरः सुधा अमृतानि सुखानि मानुषानन्दादिब्रह्मान-
 न्दान्तानि 'आशिष्ठो दृढिष्ठो बलिष्ठ' इत्यादिकया 'स एको ब्र-
 ह्मण आनन्द' इत्यन्तया श्रुत्या प्रतिपादितानि उत्तरोत्तरं शतश-
 तगुणितानि तेषां तोयस्थानीयानां सागर इव विद्यानन्दोऽस्ति
 ब्रह्मानन्दविद्यानन्दयोरभेदाद्ब्रह्मानन्द एव सुधासागरत्वेन ग्रा-
 ह्यः, किञ्च द्वारेपि प्रत्यगभिन्नपरमात्मशिवगुरोः प्राप्तिकारण
 त्वाद्द्वारभूतं योगो ज्ञानं वा तस्मिन्नपि निधिगणैः सह निधी-
 यन्ते स्थाप्यन्ते सिद्धयो येषु ते निधयस्तत्तत्सिद्धिप्रापका धारणा-
 विशेषास्तेषां गणाः समूहास्तैः साकमष्टविभूतयोऽष्टसङ्ख्याः सि-
 द्धयः सन्ति, किञ्च यस्य प्रत्यगभिन्नशिवगुरोरन्तःपुरेऽन्तःकरणे
 लिङ्गशरीरे पार्वती पञ्चपर्वविस्तारकमोहोत्पन्नापि अहंब्रह्मास्मी-
 ति प्रमावृत्तिरस्ति, किञ्च यस्य प्रत्यगभिन्नशिवगुरोः शूलं
 शान्तिवैराग्यबोधारूपैरित्यादिश्लोकोक्तं प्रत्यगभिन्नब्रह्मविषय-
 बोधरूपमेव त्रिशूलं शत्रुभेदकमिवाज्ञानशत्रुभेदकं शस्त्रवरं शंस-
 नीयेषूपदेशेषु शस्त्रेषु वरं श्रेष्ठस्ति, किञ्च वृषो ब्रह्माद्या यत्र
 नारूढा इति श्लोकोक्तो धर्ममेघारूपः समाधिः श्रेष्ठत्वाद्बृषः स
 प्रियसखेष्टं मित्रमस्ति, किञ्च यस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्मशिवगुरोः
 करे हस्ते योगारूपे साङ्ख्ययोगौ निजौ बाहू इत्युक्तेः, नारो न-
 राति किञ्चिदपीति नरो वैराग्यादिसाधनसम्पन्नः प्रमाता तस्यायं
 नारः कपालः कं ब्रह्मसुखं पालयति रक्षतीति कपालो ब्रह्म-
 सुखसाक्षात्कारोऽस्ति ब्रह्मसुखसाक्षात्कारस्य योगाधीनत्वाद्यो-

गहस्तेनैवान्येषामपि तत्प्राप्तिरिति भावः, किञ्च यस्य प्रत्यगभि-
न्नब्रह्मशिवगुरोर्ग्रैवेयं ग्रीवायामिवैकदेशे स्थितं भूपणमिव वर्त्त-
मानं गरलं गृणाति हितमुपदिशतीति गरो गुरुः, गिरिति ग्रसति
अज्ञानमिति गरो गुरुपदिष्टवाक्यकदम्बा वाऽज्ञानाद्यनर्थप्रासक-
त्वात्तं लाति आदते इति गरलं गुरुमेवं गुरुपदिष्टवाक्याङ्गी-
करणं वाऽस्तीति ज्ञातव्यं, किञ्च यस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्मशिवगुरो-
र्भुजेषु द्वैताद्वैतत्यागादानहेतुत्वाद्भुजौ साङ्ख्ययोगावादरेवहु-
वचनं तेषु भुजगा भुजाभ्यां साङ्ख्ययोगाभ्यां गच्छन्त्वात्मान-
मिति भुजगाः साङ्ख्येन योगेन वा जीवब्रह्मैक्यसाक्षात्कारा इति
भावः, योगिनो विवेकिनश्च सन्ति, किं च यस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्म-
शिवगुरो रुचिः प्रीतिर्भस्माङ्गरागे ज्ञानसाधितं प्रारब्धशेषप-
र्यन्तं प्रतीयमानं जगत्तदेव भस्मतुल्यत्वाद्भस्मेव भस्म तदेवाङ्ग-
रागः स्वरूपरञ्जकं द्रव्यं तस्मिन्नस्तीति ज्ञेयम्, एतैर्लक्षणैः प्रत्यग-
भिन्नब्रह्मशिवगुरौ कामित्वाभावः सम्भाव्यस्तथा सत्यपि स्वा-
कारवृत्तौ प्रीत्यतिशयदर्शनाद्ब्रह्माकारवृत्तावेव ब्रह्मत्वं संभाव्य-
मिति भावः ॥ ८१ ॥

ननु साकारे शिवे प्रत्यगभिन्नब्रह्मशिवगुरौ च पार्वत्यां
ब्रह्माकारवृत्तौ च प्रेमाधिक्यदर्शनात्कामित्वं तर्हि कुतः प्रतिपा-
द्यत इत्याशङ्क्य मूढजनानां तथा प्रतीतिरस्तु मत्प्रतीत्या तु न
तथेत्याशयेनाह ।

चन्द्रादित्यशतप्रकाशजयिनी चन्द्रावतंसोज्ज्वला

गङ्गागर्भजटाधरा त्रिनयना गङ्गाम्बुवन्निर्मला ।

वामेभूधरकन्यका सहचरी भूत्या सदालंकृता

स्वानन्दशितिकण्ठिनी पुरभिदो मूर्त्तिः पुरः स्फूर्जति ॥ ८२ ॥

चन्द्रादियेति । हे शिष्य साकारपक्षे चन्द्रादित्यशतप्रकाशज-
यिनी चन्द्राः सोमा आदित्याश्च सूर्याश्च तेषां शतानि शतकानि
तेषां प्रकाशः प्रभा तं जयति तच्छीलाऽतितेजस्विनीत्यर्थः; नि-
राकारपक्षेपि ।

‘न तद्धामयते सूर्यो न शशाङ्को न पावकः ।

यद्वत्त्वा न विर्त्तन्ते तद्धाम परमं ममे’ति भगवचनात् ।

न तत्र सूर्यो भाति न चन्द्रतारकम् ।

नेमा विद्युतो भान्ति कुतोयमाग्निः ॥

तमेव भान्तमनुभाति सर्वम् ।

तस्य भासा सर्वमिदं विभाती’ति श्रुतेश्च, ननु श्रुतौ
स्मृतौ चैकचन्द्रस्यैकसूर्यस्य च प्रकाशतिरोधानं तत्र न
तच्छतकप्रकाशजेतृत्वं दृश्यते किञ्च तेषां शतकमपि लो-
कशास्त्रविरुद्धं च न सम्भवति सूर्यचन्द्रयोरेकत्वस्योप-
लभ्यमानत्वादिति चेन्न सूर्यप्रकाश एकदीपप्रकाशतिरोधान-
मिवानेकदीपप्रकाशतिरोधानसम्भव इवैकैकसूर्यचन्द्रयोः प्रका-
शतिरोधाननिरूपणादनन्तचन्द्रसूर्यादीनां प्रकाशतिरोधानस्य
सम्भावितत्वादनन्तब्रह्माण्डापेक्षया च सूर्यचन्द्रादीनामनन्त-
त्वाच्चाऽनन्तचन्द्रादित्यप्रकाशजेतृत्वं सम्भाव्यं प्रसगात्पशिवगु-
रौ, तथा चन्द्रावतंसोज्ज्वला चन्द्रः सोम एवातंसश्चूडाभू-
षणं तेनोज्ज्वलाऽतिशोभायमाना; निराकारपक्षेऽपि शुद्धा-
त्माशीतलाकान्तेत्यादिश्लोकोक्तमायाविद्यारहितत्वतापत्रयनि-
वर्तकत्वकमनीयत्वसूक्ष्मत्वदुष्प्रापत्वकार्यकारणातीतत्वलक्षणैर्ल-
क्षितो बोध एव चन्दयति आह्लादयतीति व्युत्पत्त्या च-
न्द्रपदेन ग्राह्यः सोऽवतंस इव शिरसा धार्यो मुमुक्षूणां
तेनोज्ज्वला निर्मलत्वेन प्रकाशमाना, तथा गङ्गागर्भज-

टाधरा गङ्गा विष्णुपत्नी गर्भ उदरे यासां तथाभूतानां ज-
टानां सटानां धरा धर्त्री; निराकारपक्षे तु ब्रह्मलोका-
च या गङ्गेत्यत्रोक्ता ब्रह्मविषयिणी सन्ततं प्रवर्तमाना
वृत्तरेव योगपक्षे सुषुम्णा वात्र गङ्गापदेन ग्राह्या सा गर्भ उ-
दर इवान्तःस्थिता यासां जटानां तासां विश्रामोयं मुनीन्द्राणां
मिस्राद्युक्तानां वेदान्तसाङ्ख्ययोगाख्यानां जटानां धरा धात्र्या-
धारभूनेत्यर्थः, तथा त्रिनयना त्रीणि त्रिसङ्ख्यानि नयनानि
नेत्राणि यस्याः सा तथोक्ता; निराकारपक्षे तु त्रीणि त्रिसङ्ख्यानि
नयनानि प्रापकानि कर्मोपास्ती उभे नेत्रे इत्यत्रोक्तानि कर्मो-
पासनज्ञानाख्यानि अन्तःकरणशोधनेन चितस्थैर्यसम्पादनेन
च साक्षात्प्रकाशनेनापि क्रमेण यस्याः सन्ति सा तथाभूता तथा-
गङ्गाम्बुवर्तिर्मला यथा गङ्गाजलं स्वतो मलरहितं सदन्येपा-
मपि मलनिवर्तकं भवति तथा निर्मला स्वतः पापरहिता सती
स्वशरणमुमुक्षूणामपि पापनिवर्तिका; निराकारपक्षे तु 'अपहत-
पाप्मे'ति श्रुतेः स्वतः पापमायाविद्यादिमलरहिता सती स्वसा-
क्षात्कारवतां स्वशरणागतमुमुक्षूणां च पापस्य मायाविद्यादि-
मलानां च निवर्तयित्री, किञ्च यस्याः शिवमूर्तेर्भूत्या जाता-
वेकवचनमर्ष्टावभूतिभिः सदा सर्वकालञ्जालङ्कृता भूषिता स-
हचरी सह साकं चरितुं वर्तितुं शीलमस्याः सा तथोक्ता
भूधरकन्यका भुवः पृथिव्या धरः स्तम्भकः पर्वतो हिमाचलस्तस्य
कन्यका भुता पार्वती वामे वामभागेऽस्ति; निराकारपक्षे तु य-
स्याश्चन्मात्राकृतेर्भूत्याऽष्टविभूतिभिः सदा सर्वकालमलङ्कृता
भूषिता सती ब्रह्माकारवृत्तावेव सर्वसिद्धीनामुपलब्धेर्भूधरक-
न्यका भवन्त्यस्या जीवा इति भूरज्ञानं तत्कार्यं च विक्षेपः क्षेत्रा-
परपर्यायमन्तःकरणमित्यर्थः, अत्र भूपदेन ग्राह्यं तस्या धरोऽव-

पुष्पकस्तस्य कन्यका सुतेव जीवब्रह्मैक्यसाक्षात्कारहेतुभूताहं-
 ब्रह्मास्मीत्याकारा वृत्तिर्वामे वामं सुन्दरं सुखरूपं तस्मिन्
 सुखविषयत्वादेव तस्या इति भावः, सहचरी सह साकं चरितुं
 स्वात्मसुखमनुभावितुं शीलमस्याः सा तथाभूताऽस्ति विषयत-
 दृत्योः साहचर्यस्य लोके प्रसिद्धत्वादिति भावः, तथा स्वानन्दा
 स्व आत्मरूप आनन्दः सुखं यस्याः सा तथोक्ता न तु शिवः
 कामिवद्विषयसुखेन सुखीति भावः; निराकारपक्षे तु स्व आत्मैवा-
 नन्दः सुखं तद्रूपेत्यर्थः, न तु विषयसुखेन विद्यानन्देन च सुख-
 रूपेत्यर्थः, तथा शितिकण्ठिनी कण्ठे ब्रह्माण्डनभसामिति श्लो-
 कोक्तप्रकारेण निराकारपक्षे श्यामकण्ठवत्त्वं व्याख्येयं, यद्ब्रह्माण्ड
 शरीरस्येत्यादिभि रामरत्नं धृतं कण्ठे नीलकण्ठत्वकारणमित्यन्तैः
 श्लोकैरुक्तेषु नीलकण्ठत्वकारणेषु मध्ये यथारुचि साकारपक्षे
 नीलकण्ठत्वं व्याख्येयम्, एतादृशी पुरभिदः पुरं त्रिपुरम्भिनत्ति
 नाशयति असौ पुरभिर् त्रिपुरहन्ता शिवस्तस्य मूर्तिराकृतिर्मे
 पुरोऽग्रे स्फूर्जति भासते; निराकारपक्षे तु पुरभिदः पु-
 राणि स्थूलसूक्ष्मकारणाख्यानि समष्टिव्यष्टिरूपाणि शरीराणि
 भिनत्ति बाधतेऽसौ पुराभित्तस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्मशिवगुरोर्मूर्ति-
 श्चिन्मात्ररूपाऽऽकृतिर्मे ब्रह्माभिन्नप्रत्यात्मरूपस्य चिदाभास-
 स्य पुरोऽग्रे प्रत्यक्षतयेत्यर्थः, स्फूर्जति प्रकाशतेऽतः कामि-
 भिः स्वमादृश्यारोपेण साकारे निराकारे च पार्वत्यां वृत्तौ ब्र-
 ह्माकारायां वा शिवस्य ब्रह्माभिन्नप्रसगात्मशिवगुरोश्च प्रेमाधि-
 क्यदर्शनात्कामित्वं प्रतिपादितं तन्मौढ्यविलसितमेवेति कामि-
 त्वाभावेन ब्रह्मज्ञानिनः शिवस्य ब्रह्माभिन्नप्रसगात्मशिवगुरोश्च
 पार्वत्यां प्रमारूपवृत्तौ च प्रेमाधिक्यदर्शनात्पार्वत्या ब्रह्माकारवृत्ते-
 श्चोक्तं ब्रह्मत्वं सम्भाव्यमिति भावः ॥ ८२ ॥

इदानीं निर्णीतं सोपकरणं ध्यानमुत्तरत्रासङ्करायोपसंहरति गद्येन ।

इति सोपकरणं ध्यानम् ।

इतीति । सोपकरणमुपकरणं ध्यानानुकूलसर्वसामग्री तेन सहितं सोपकरणं ध्यानं चिन्तनरूपः पूजोपचार इति समाप्तम् ।

एवं ध्यानं निर्णीयेदानीमुत्तरमवशिष्टं पूजाक्रमं निर्णेतुं तत्र प्रथमं स्नाननिर्णयाय स्नानमन्त्रं तावद्दर्शयति ।

पशुपतये नमः स्नानम् ।

पशुपतय इति । पशुपतये पशवोऽज्ञा जीवा इ-
त्यर्थः, तेषां पतिः पालकः स्वसत्त्वचित्तवानन्दत्वदानेन रक्षको
जीवानां ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरुस्तस्मै तत्स्वरूपप्राप्तय इ-
त्यर्थः, नमः प्रह्वीभावोऽष्टप्रकृत्यष्टाङ्गसहितोऽष्टप्रकृतितद्रूपहि-
तजीववाधेन लय एवात्र प्रणामो विवक्षितः, अष्टधा प्रकृतिश्च ।

‘भूमिरापोऽनलो वायुः खं मनो बुद्धिरेव च ।

अहङ्कार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा ॥

इति श्लोके गीतायां भगवतोक्ता, बाधश्च ‘नान्यो तोस्ति
द्रष्टा नान्यो तोस्ति श्रोते’त्यादिश्रुतिभिरष्टप्रकृत्युपहितकर्तृत्वभो-
क्तृत्वादिधर्मचिदाभाससत्त्वनिषेध रूप उक्तः प्रसिद्धस्तेन च
पशुत्वस्याग एव पशुपतिशब्दवाच्यो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मनैक्यमेव
मन्त्रार्थोऽत्र विवक्षित इति भावः, इममेवार्थं श्लोकेन स्पष्टयति ।

पशुत्ववासना त्याज्या ज्ञानगङ्गाम्बुधारया ।

पवित्रया शीतलया स्नाप्यः पशुपतिः शिवः ॥ ८३ ॥

पशुत्वेति । हे शिष्य ज्ञानगङ्गाम्बुधारया ज्ञायते प्रस-
गभिन्नं ब्रह्मानेनेति ज्ञानं बोधः स एव सन्ततगमनात्प-
वित्रत्वकारणाच्च गङ्गेव तस्या अम्बिवत् तापत्रयनिवर्तकत्वा-

द्विधानन्दोऽत्र ग्राह्यस्तस्य धारेवात्राखण्डत्वं विवक्षितं सया प-
वित्रया मायाविद्यारागादिमलनिवर्त्तकया शीतलया तापत्रनि-
वर्त्तयित्र्या पशुत्ववामनाऽद्भुत्वात्पशोर्जीवस्य भावः पशुत्वं
तस्य वासनेच्छा त्याज्या सक्तुं योग्याऽस्ति तेनेत्यध्याहार्यं
तेन पशुत्ववासनात्यागेन पशुपतिः पशूनामज्ञानां जीवानामिति
यावत् पतिः पालकः स्वसत्त्वं जीवेष्वारोप्य रक्षको ब्रह्माभि-
न्नप्रसगात्मशिवगुरुः शिवः सुखरूपः स्नाप्यः स्नापितव्यो ब्र-
ह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरोर्जीवत्ववासनात्यागपुरःसरं जीव-
त्वबाध एवात्र पूजार्था स्नानं कार्यमिति भावः ॥ ८३ ॥

एवं स्नानं निर्णीयेदानीमुत्तरोपचारान्निर्णेतुं तत्समर्पणमन्त्रं
तावदाह ।

शिवाय नम इति पूजनम् ।

शिवाय नम इति । शिवाय शिवो ब्रह्माभिन्नः प्रसगात्मशि-
वगुरुस्तस्मै तत्स्वरूपप्राप्तये नमोऽष्टप्रकृत्यष्टाङ्गसहितः साधि-
ष्ठानचिदाभासबाधरूपः प्रह्वीभावोऽस्त्विति प्रार्थनेन मन्त्रार्थः,
इत्यनेन सर्वोपचारार्पणं ज्ञायते इति शेषः । तमेवार्थं श्लोकेनापि
स्पष्टयति ।

शिवो देवः शिवो जीवः शिवादन्यन्न विद्यते ।

एवं शिवे प्रकर्त्तव्यं भक्त्या चन्दनलेपनम् ॥ ८४ ॥

शिव इति । हे शिष्य देवः प्रत्यगभिन्नब्रह्माचिद्रूपो गुरुः
शिव आनन्दरूपोऽस्ति 'यो वै भूमा तत्सुखमिति श्रुतः, किञ्च
जीवोऽधिष्ठानकूटस्थचैतन्यमाहृतः प्राणोपाधिमान् बुद्धस्थ-
चिदाभासो जीवः स शिवः प्रत्यगभिन्नब्रह्मानन्द एवास्ति 'ना-
न्यातोस्ति द्रष्टे'त्यादिश्रुतिभर्जीवबाधेन कूटस्थावशेषणादे-

तदेव व्यभिरेकेणाप्याह शिवादिति, शिवाद्ब्रह्माभिन्नप्रत्यगानन्द-
शुरोः सकाशादन्यत्पृथग्जीवत्त्वं न विद्यते नास्ति ब्रह्माभिन्न-
प्रत्यगात्मनः सकाशाज्जीवमत्ताऽन्या नास्तीत्यर्थः, एवमित्थं भाव
एव शिवे ब्रह्माभिन्नप्रत्यगानन्दरूपे भक्त्या प्रेम्णा चन्दलेपनं
चन्दयति आह्लादयतीति चन्दनं विद्यानन्दस्तस्य लेपनं सं-
योजनं प्रकर्तव्यं प्रकर्षेण सम्पाद्यमिति भावः ॥ ८४ ॥

एवमेवाक्षतान्समर्पयितुं गद्येन प्रति जानीते ।

अथाक्षताः ।

अथेति । अथ चन्दनलेपननिर्णयानन्तरमक्षता लोके शिव-
पूजार्था यथा समर्प्यन्ते तेऽत्र पूजायां निर्णीयन्त इति शेषः । त-
मेव निर्णयं पद्येनाह ।

भजनादक्षता भक्ता देवस्तु स्वयमक्षतः ।

अतस्त्वक्षतया भक्त्या पूजनीयः शिवोऽक्षतैः ॥ ८५ ॥

भजनादिति । हे शिष्य भक्ता ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मत्वस्य
स्वस्मिंश्चिदाभासे सेवका अङ्गीकर्तारश्चिदाभासा एव भजना-
त्तादृशं यत्स्वस्मिन्ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मत्वस्वीकारलक्षणं भजनं
सेवनं तस्माद्धेतोरक्षता न क्षता न नष्टा भवन्ति देवस्तु
ब्रह्माभिन्नप्रत्यक्किद्रूप आत्मापि स्वयं स्वतः एवाक्षतो न क्षतो-
ऽविनाशी 'अविनाशी वा अरेऽयमात्मे'त्यादिश्रुतेः, एवं चोभयोः
स्वभावैक्याच्च परस्परं प्रीतिः सिद्धेति भावः, अत एवोभयो-
रक्षतत्वेनैक्यादेकस्वभावत्वाच्च हेतोरक्षतैर्ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मत्व-
स्य स्वस्मिन्नङ्गीकारेणाविनाशित्वं प्राप्तैश्चिदाभासैरक्षतया न
क्षता नष्टा तथाविधा या भक्तिः प्रत्यगात्मत्वस्य स्वस्मिन्नङ्गीकारे
प्रेमलक्षणा दृष्टिस्तयाऽहं ब्रह्मेत्येवंरूपया दृश्येति भावः, शिवो

ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्माशिव गुरुः पूजनीय आदरणीयः इदमेवात्रा-
क्षतैः पूजनं ज्ञेयमिति भावः ॥ ८५ ॥

एवमक्षतार्पणं निर्णीयेदानीमर्कपुष्पार्पणं निर्णेतुं गद्येन प्र-
तिजानीते ।

अथार्कपुष्पविचारः ।

अथेति । अथाक्षतार्पणनिर्णयानन्तरमर्कपुष्पार्पणनिर्णयो
लोके यदर्कपुष्पाणां शिवे समर्पणं क्रियते तस्यात्र शिवपूजायां
निर्णयो विचारः क्रियत इति शेषः । तमेव निर्णयं पद्येनाह ।

अर्कः पाशुपतो नाम देवः पाशुपतप्रियः ।

अतः पाशुपतार्कस्य पुष्पं पशुपतेः प्रियम् ॥ ८६ ॥

अर्क इति । हे शिष्य पाशुपतः पशुर्जीवस्तस्य पतिः पाल-
कः स्वसत्त्वसमारोपेण रक्षकः प्रत्यगभिन्नपरमात्मेत्यर्थः, तस्यायं
पाशुपतः प्रत्यगभिन्नब्रह्मविषयको बोधो नाम प्रसिद्धः स एव
प्रकाशरूपत्वादर्कः सूर्य इवास्ति अतः स बोधएवार्कोऽत्र ग्राह्यः,
किञ्च देवो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मा पाशुपतप्रियः पशुपतिर्जीवर-
क्षकः प्रत्यगात्मा ब्रह्माभिन्नस्तस्य तद्विषयत्वेन तत्सम्बन्धी पा-
पाशुपतो बोधः प्रियः सुखकारणत्वादात्मत्वाच्चेष्टो यस्य स
तथोक्तोऽस्ति अतो जीवब्रह्मैक्यबोधप्रियत्वादेव पाशुपतार्कस्य
प्रत्यगभिन्नब्रह्मविषयकबोधस्य प्रकाशरूपत्वेनार्कस्य पुष्पं पुष्प-
मिव प्रफुल्लं मुक्तिसुखं पशुपतेः पशूनां जीवानां पतेः पालक-
स्य प्रत्यगभिन्नब्रह्मणः प्रियमिष्टं भवति न लौकिकार्कपुष्पमत्र पू-
जायां ग्राह्यमिति भावः ॥ ८६ ॥

ननु लोके तावदर्कनाम्ना वृक्षः प्रसिद्धोऽत्र तु अर्कपदेन
बोधः प्रतिपादितस्तत्र वृक्षधर्मवत्त्वं कथं सम्भाव्यं तत्राह ।

कटुपत्रस्तरुः कोपि भक्तेन गिरिशेऽर्पितः ।

प्रकाशकस्तमोहन्ता स एवार्कत्वमागतः ॥ ८७ ॥

कटुपत्र इति । हे शिष्य भक्तेनाहं ब्रह्मास्मीति स्वस्मिन् ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरुत्वाङ्गीकारवता कोपि सत्त्वासत्त्वाभ्यामनिर्वचनीयः पूर्वमज्ञानावस्थायां कटुपत्रः कटूनि तीक्ष्णानि पत्राणि दलानि कामक्रोधादिवृत्तिरूपाणि यस्य स तथोक्तस्तरुर्ज्ञानावस्थायां तरांत मंसारसमुद्रमिति तरुर्ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मबोधो गिरिशे गिरन्ति नश्यन्ति तत्त्वज्ञानेनेति गिरयोऽज्ञानतत्कार्यरूपाः प्रपञ्चास्ताञ्छातयति स्वयंप्रकाशचिद्रूपेण तनूकरोत असौ गिरिशो ब्रह्माभिन्नः प्रत्यगात्मशिवगुरुस्तस्मिन्नर्पितस्तदभिन्नत्वेन निश्चितश्चेदित्यध्याहार्यं, चेद्यदि तर्हि प्रकाशकः प्रकाशयिताऽऽत्मानात्मनोस्तमोहन्ता तमसोऽज्ञानस्य हन्ता नाशको यतो भवति अत एव स ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मविषयको बोध एवार्कत्वं प्रकाशकत्वेनार्कनामत्वमागतः प्राप्त इति निश्चेतव्यम् ॥ ८७ ॥

ननु लोकप्रसिद्धेऽर्के शिवमल्लीति नाम प्रसिद्धं तदत्र कथं सम्भाव्यं तत्राह ।

पुष्पङ्कटुदलस्यास्य शाम्भवेन निवेदितम् ।

शम्भुना स्वीकृतं तेन सा जाता शिवमल्लिका ॥ ८८ ॥

पुष्पमिति । हे शिष्य अस्य प्रत्यक्षस्य कटुदलस्य कटूनि तीक्ष्णानि दलानि कामादिरूपाणि पर्णानीव यस्य तस्यान्तःकरणावच्छिन्नचिदाभासरूपबोधस्य प्रसगभिन्नब्रह्मविषयस्य पुष्पं पुष्पमिव प्रफुल्लं विद्यासुखं शाम्भवेन शं भवसस्मादिति शम्भुः सर्वजगदानन्दकरः प्रसगभिन्नब्रह्मशिवगुरुस्तस्यायं शा-

म्भवस्तदंशत्वाच्चिदाभासस्तेन शिवे प्रत्यगभिन्नब्रह्मणि निवे-
दितं समर्पितं ततः पृथगसत्त्वेन निश्चितमित्यर्थः, तच्छम्भुना
स्वीकृतं शम्भुर्जगदानन्दकरः प्रत्यगभिन्नब्रह्मशिवगुरुस्तेन स्वी-
कृतमङ्गीकृतं स्वाभिन्नत्वेन सम्पादितमित्यर्थस्तेन कारणेन
साऽहंब्रह्मास्मीति बोधरूपा वृत्तिः शिवमल्लिका शिवेन प्रत्य-
गभिन्नब्रह्मणा सहैकीभूय मालते शोभत इति शिवमल्लिका-
नाम्नी जाता लोके प्रसिद्धाऽस्तीति ज्ञेयम् ॥ ८८ ॥

एवमर्कपुष्पार्पणं निर्णयिदानीं धत्तूरं निणेतुं गद्येन प्र-
तिजानीते ।

अथ धत्तूरनिर्णयः ।

अथेति । अथार्कपुष्पनिर्णयानन्तरं धत्तूरनिर्णयो लोके धत्तू-
रः शिवे समर्प्यते तस्य निर्णयो विचारः क्रियत इति शेषः । त-
मेव निर्णयं पञ्चधत्तूरनामनिरुक्त्या पञ्चभिः श्लोकैराह, तत्र
तावद्धत्तूर इति धत्तूरनामनिरुक्त्योभयोः स्वभावसाम्यदर्श-
नेन तमाह ।

ईश्वरस्य प्रसादेन भासतेऽन्यादृशं जगत् ।

स्वसमानगुणत्वेन धत्तूरः शिवबल्लभः ॥ ८९ ॥

ईश्वरस्येति । हे शिष्य ईश्वरस्य शिवस्य प्रसादेन भजनाद्युपायैः
स्वस्मिंस्तदाविर्भावलक्षणेन जगद्विश्वमन्यादृशं पूर्वं सद्रूपेण यत्प्र-
तीतं तदेव ततो विपरीतमसद्रूपं भासते दृश्यते धत्तूरस्यापि सेवनेन
तत्सेवके धत्तूराविर्भावलक्षणेन धत्तूरस्य प्रसादेनापि जगदन्यादृशं
विपरीतं भवतीत्यतः स्वसमानगुणत्वेन स्वस्य शिवस्य गुणेन स्वभा-
वेनसमानस्तुल्यो गुणः स्वभावो यस्य धत्तूरस्य तस्य भावस्तत्त्वं तेन

धत्तूरो लोक उन्मत्तवृक्षः शिववल्लभः शिवस्य महादेवस्य वल्लभः
प्रियोऽस्ति । प्रकृतार्थे तु ईश्वरो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरुस्तस्य
प्रसादेन प्रसादो विवेकेन चिदाभास आविर्भावलक्षणस्तेन तस्यैव
स्वात्ममाप्तात्कारवतश्चिदाभासस्य जगद्विश्वमन्यादृशं 'सर्वं खल्विदं
ब्रह्मे'ति दृष्ट्या जगत्त्ववाधनेन ब्रह्मस्वरूपं भासते प्रतीयत इत्यतः
स्वसमानगुणत्वेन स्वेन प्रत्यगभिन्नब्रह्मणा समानस्तुल्यो गुणः
स्वभावो यस्य स तथोक्तः स्वात्मतादात्म्येन स्वात्मसेवकचिदा-
भासेष्वाविर्भावे सति जगदन्यथाप्रतीतिकरणगुणसाम्यवांस्त-
स्य भावेस्तत्त्वं तेन तेनोपलक्षितः पुरुषो धत्तूरः शिववल्लभः
शिवस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्मगुरोर्वल्लभः प्रिय आत्मत्वाद्भव-
तीति ज्ञेयम् ॥ ८९ ॥

इदानीमुन्मत्तनामनिरुक्त्यापि तत्तात्पर्यमाह ।

उन्मन्या स्वयमुन्मत्त उन्मादयति शाम्भवान् ।

अत एव प्रियं शम्भोः पुष्पमुन्मत्तसम्भवम् ॥ ९० ॥

उन्मन्येति । हे शिष्य स्वयं शिव उन्मन्या मनोल्याप-
रपर्याययोन्मन्यावस्थयोन्मत्त उन्मादं प्राप्तः सञ्छाम्भ-
वाञ्छम्भुः शिवस्तस्यैते शाम्भवाः शिवभक्तास्तानुन्माद-
यति उन्मत्तान्करोति यतः कारणादत एवानेनैव कारणेन
शम्भोः शिवस्योन्मत्तसम्भवं धत्तूरोत्पन्नं पुष्पं कुसुमं प्रियमिष्टं
ज्ञेयम् । परमार्थतस्तु स्वयं ब्रह्माभिन्नश्चिदात्मोन्मन्या 'नेह नाना-
स्ति किञ्चने'ति श्रुत्या सर्वस्यात्माभिन्नस्य वस्तुनो बाधितत्वेन
मनसोऽत्यन्ताभावरूपया मुक्तावस्थयोन्मत्त उन्मत्त इव विधि-
निषेधातीतः प्रतीयते तथा सञ्छाम्भवाञ्छम्भुः सकलजगदान-
न्दकरः प्रत्यगभिन्नो ब्रह्मानन्दस्तस्यैते शाम्भवा ब्रह्माभिन्नप्रत्य-
गात्मत्वं प्राप्ताश्चिदाभासाः प्रमातार इत्यर्थः, तानुन्मादयति

मनोनाशेन विधिनिषेधातीतान्करोति मुक्तान्करोति यतः कार-
णादत एवैवंस्वभावादेव शम्भोः सकलजगदानन्दकरस्य ब्र-
ह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरोरुन्मत्तसम्भवं बाधितमनसश्चिदा
भासात् सम्भव उत्पतिर्यस्य तत्तादृशं पुष्पमिव विकसितं ज्ञानं
ज्ञानरूपा वृत्तिः प्रियमिष्टमांस्त न धत्तूरपुष्पमिति ज्ञेयम् ॥ ९० ॥

इदानीं कितवनामनिरुक्त्यापि तद्द्रवयति ।

कैतवं कितवस्यास्य सर्वगोऽयं न लिप्यते ।

अतः किवधूर्त्तस्य कैतवं कुसुमं प्रियम् ॥ ९१ ॥

कैतवमिति । हे शिष्य अस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्मशिवगुरोः कित-
वस्य सर्वगत्वे सति अलिप्तत्वं कपटं तेन युक्तत्वात्कपटिनो यज्ज्ञा-
निषु प्रसिद्धं सर्वगः सर्वत्रानुस्यूतः सन्न लिप्यते लिप्तो न भ-
वति सर्वोत्पत्तिलयादिना तद्वा न भवतीति तदिदं कैतवं कपटं ज्ञेयं
यतोऽतः कारणात्कपटवत्त्वादित्यर्थः, कितवधूर्त्तस्य सर्व-
गत्वे सति अलिप्तत्वेन कितवः कपटः कामादिधूर्त्तवञ्चकत्वेन
धूर्त्तो वक्ष्यमाणो वञ्चकः प्रत्यगभिन्नब्रह्मशिवगुरुस्तस्य, यद्वा
स्वस्मिन्सर्वगत्वेनालिप्तत्वं कामादिवञ्चकत्वं च साक्षा
त्कृतवान्प्रमाता तस्य कैतवं तस्मादुत्पन्नं कुसुमं पुष्पमिव प्रफुल्ल-
मलिप्तत्वसर्वगत्वकामादिवञ्चकत्वोपलक्षितं प्रत्यगभिन्नपरमात्म-
शिवगुरुविषयकं ज्ञानं विद्यानन्दविकसितमिति भावः, प्रियमिष्टं
नान्यदित्यर्थः । लौकिकार्थे तु अस्य प्रत्यक्षस्य कितवस्य च्छलि-
नो यत्प्रसिद्धं सर्वगः समष्ट्यहंभावाधिष्ठातृत्वेन समस्तपदा-
र्थेषु व्याप्तः सन्नपि न लिप्यते लिप्तो न भवतीत्येवं कैतवं
कापट्यमस्ति अतः कारणात्कितवधूर्त्तस्य कपटिनोक्तविधेन धू-
र्त्तस्य सर्ववञ्चकस्य स्वस्वभाववत्त्वेन कैतवं धात्तूरसम्बन्धि कुसुमं

पुष्पं प्रियमिष्टम् ॥ ९१ ॥

इदानीं धूर्त्तनामनिरुक्त्यापि तद्वद्वयति ।

कामादयो महाधूर्त्ता धूर्त्तितं यैर्जगत्त्रयम् ।

तान्धूर्त्तयति यो युक्त्या स धूर्तो धूर्जटिप्रियः ॥ ९२ ॥

कामादय इति । हे शिष्य कामादयः कामोऽभिलाष आदिमुख्यो येषु क्रोधादिषु ते महाधूर्ता महान्तः श्रेष्ठा धूर्त्ता वञ्चकाः सन्ति तत्रोपपत्तिमाह धूर्त्तितमिति, यैः कामादिभिर्जगत्त्रयं जगतां लोकानां त्रयं त्रिकं धूर्त्तितं वञ्चितमस्ति ते कामाद्याः शिवेन ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरुणा धूर्तितास्तत्तद्विषयवाधनेन वञ्चिताः सन्तीति हेतोरयं तादृशकामादिवञ्चकः प्रत्यक्षो धूर्तः सर्वकामादिवञ्चको ज्ञानी चिदाभासो धूर्तवल्लभो धूर्त्तकामादिवञ्चकस्य प्रत्यगभिन्नपरमात्मन आत्मत्वाद्वल्लभः प्रियोऽस्ति न तु लौकिकधूर्त्त इत्यर्थः । लौकिकार्थे तूभयोः स्वभावैक्याल्लौकिकधूर्त्तप्रियः शिवः, शेषं समानम् ॥ ९२ ॥

इदानीं कनकाह्वयनामनिरुक्त्यापि तदेवाह ।

अर्पितं शङ्करे धूर्त्तपत्रं कनकपुण्यदम् ।

अनेन हेतुना जातो धत्तूरः कनकाह्वयः ॥ ९३ ॥

अर्पितमिति । हे शिष्य शङ्करे जगदानन्दप्रदे प्रसगभिन्नब्रह्मशिवगुरावर्पितं तत्सत्तासमर्पणेन प्रसगात्माभेदेन संपादितं धूर्त्तपत्रमुक्तलक्षणकामादिवञ्चकस्य चिदाभासस्य पत्रमिव वृक्षस्यांशभूतमहंब्रह्मास्मीति ज्ञानं कनकपुण्यदं कनकस्य सुवर्णस्यार्पणेन यत्पुण्यं सुकृतं तददातीति तथाभूतं भवति अनेनैतेन

१ धूर्तवल्लभः ।

११८

हेतुना कारणेन धत्तरो जगदन्यथाभासक उक्तलक्षणो ज्ञानी
 कनकाह्वयः कनकं सुवर्णमित्याह्वयं नाम यस्य स तथोक्तो जातो
 वेदेषु प्रतिपादितः सुवर्णं धर्मं परिवेदनमित्यादिष्वित्यर्थः । लौ-
 किकार्थे तु धूर्तपत्रं धूर्तस्य धत्तूरस्य पत्रं पर्णं शङ्करे शिवेऽर्पितं
 सत्कनकपुण्यत्वं सुवर्णार्पणपुण्यफलप्रदं भवतीति शैवपुराणेषु प्र-
 तिपादितमनेन हेतुनैतेन कारणेन धत्तूरः कनकाह्वयः कनक
 इति नामको जातो लोके प्रसिद्धः ॥ ९३ ॥

एवं धत्तूरं निर्णीयेदानीं कण्टकारिकां निर्णेतुं गद्येन प्रति-
 जानीते ।

अथ कण्टकारिकानिर्णयः ।

अथेति । अथ धत्तूरनिर्णयानन्तरं कण्टकारिकानिर्णयो
 लोके या कण्टकारिका शिवे समर्प्यते तस्या निर्णयो निश्चयोऽत्र
 क्रियत इति शेषः । तमेव पद्येनाह ।

भक्त्या भक्तेन चेद्वृत्तिर्मनसः शङ्करेऽर्पिता ।

सकण्टकस्वभावापि जाता साऽकण्टकारिका ॥ ९४ ॥

भक्त्येति । हे शिष्य भक्तेन जीवब्रह्मैक्यप्रेमवता साधिष्ठा-
 नबुद्धिस्थचिदाभासेनाधिकारिणा मनमश्चेतसो वृत्तिस्तत्त्वंप-
 दार्थशोधनेन शुद्धतत्त्वंपदार्थयोः कूटस्थब्रह्मणोरैक्यविषयाऽहं-
 ब्रह्मास्मीतिरूपा भक्त्या प्रेम्णा तद्विषयकस्नेहेनेत्यर्थः, शङ्करे स-
 कलजगदानन्दकरे प्रत्यगभिन्नब्रह्मशिवगुरावर्पिता तदाकारा-
 कारिता पृथगसत्त्वेनावलोकितेत्यर्थः, चेद्यदि तर्हि तदर्पणात्पूर्वं
 सा वृत्तिरेव सकण्टकस्वभावापि कण्टका इव पीडाहेतवः का-
 मादिविकारा अत्र ग्राह्यास्तैः सहितो युक्तः स्वभावो यस्याः सा
 तथोक्तापि कामादिविकारैः संपृक्तापीत्यर्थः, केवलब्रह्मानन्दा-

तिशयेनाकण्टकारिका न विद्यन्ते कण्टका दुःखकारणभूताः
कामादिविकारा यस्यां सा तथाभूता केवलं सुखमात्रानुसन्धा-
नवतीत्यर्थः, जाता सम्पन्ना । लोकप्रसिद्धार्थेऽपि यद्यपि कण्ट-
कैः मह वर्तमाना कण्टकारिका वृहती भक्तिपूर्वकं शिवपूजके-
न शिवेऽर्पिता यदि स्यात्तर्हि शिवप्रसादद्वारा तत्समर्पकाणां
सुखप्राप्तिहेतुत्वात्कण्टकरहितैव सम्पन्नेति योज्यम् ॥ ९४ ॥

एवं कण्टकारिकां निर्णीयेदानीं विल्वपत्राणि निर्णेतुं ग-
द्येन प्रतिजानीते ।

अथ विल्वविचारः ।

अथेति । अथ कण्टकारिकानिर्णयानन्तरं विल्वनिर्णयः शि-
वस्य विल्वः प्रेयानिति लोके शास्त्रे च प्रसिद्धिरतोऽत्र विल्वस्य-
विल्वनाम्नो वृक्षस्यापि निर्णयो विचारः क्रियत इति शेषः ।
तमेव त्रिभिः पद्यैराह, तत्र तावच्छाण्डिल्य इति विल्वनामास्ती-
ति तन्निरुक्त्या तद्विचारमाह ।

शिवभक्तिस्वभावेन शाण्डिल्यो हि महामुनिः ।

तन्नाम्नैव प्रियं शम्भोः पत्रं शाण्डिल्यसम्भवम् ॥ ९५ ॥

शिवभक्तीति । हे शिष्य शिवभक्तिस्वभावेन शिवे प्रत्य-
गभिन्नब्रह्मगुरौ या भक्तिः प्रत्यगभिन्नब्रह्मत्वमेव नरूपा वृत्तिः
स एव स्वभावः शीलं तेनोपलक्षितोऽत एव महामुनिर्महाज्ज-
ष्ठो मुनिर्जानी शाण्डिल्यः शाण्डिल्यनामको हि प्रसिद्ध उपा-
सनाशास्त्रेऽस्ति अतस्तस्मिन्प्रेम्णः शिवसम्बन्धिन आधिक्यदृ-
शनात्तत्र च शिवप्रेमाधिक्ये ब्रह्माविद्ब्रह्मणोरभेदानिरूपणाद्ब्रह्म-
विदि ब्रह्मात्मत्वेन ब्रह्मणः प्रेमाधिक्यं सम्भाव्यं 'प्रेमः पुत्राद्वि-
त्तात्पुत्रोऽन्यस्माच्च सर्वस्मादान्नरतरोऽयमात्मे'त्यादिश्रुतेः शम्भोः

शम्भवत्यस्मादिति शम्भुर्ब्रह्माभिन्नः प्रसगानन्दस्तस्य तत्प-
णीतमुपासनाशास्त्रं प्रसगभिन्नब्रह्मविषयिणी वृत्तिर्वा शाण्डि-
ल्याभिधान्मुनेः सम्भव उत्पत्तिर्यस्य तत्तथाविधं पत्रमिव वृक्ष-
स्यात्र ग्राह्यं तन्नाम्नैव शाण्डिल्य इति लोकप्रसिद्धदेहादिदृष्ट्या
नामाभिधानं तेनैवोपलक्षितं प्रियं प्रीतिविषयं भवतीति ज्ञेयं,
न तु प्रसिद्धविल्वपत्रमत्र शिवप्रियं ग्राह्यमिति भावः । लौकिका-
र्थेऽपि प्रसिद्धशिवभक्तशाण्डिल्यमुनिनामत्रच्चादेव विल्वपत्रं शि-
वप्रियमिति योज्यम् ॥ ९५ ॥

इदानीं शैलूषनामनिरुक्त्यापि तन्निर्णयमाह ।

विश्वरूपो महादेवः स्वयं शैलूषलक्षणः ।

अतः शैलूषपत्राणां पूजया स प्रसीदति ॥ ९६ ॥

विश्वरूप इति । हे शिष्य महादेवो महानपरिच्छिन्नो दे-
वश्चिन्मात्ररूपो ब्रह्माभिन्नप्रसगात्मा यतो विश्वरूपो विश्वं स-
मस्तं जगद्रूपमाकृतिर्यस्य स तथाविधोऽस्ति अतः स्वयं ब्र-
ह्माभिन्नप्रत्यगात्मा शैलूषलक्षणः शैलूषस्य बहुरूपधारिणो
नटस्य लक्षणमिव लक्षणं चिह्नं यस्य स तथाविधोऽस्ति अतः
शैलूषलक्षणवत्त्वादेव हेतोः स उक्तविधो ब्रह्माभिन्नप्रसगा-
त्मशिवगुरुः शैलूषपत्राणां तादृशसमस्तजगद्रूपधारिणां तद्वाधेन
ब्रह्मस्वरूपधारिणां चिदाभासानां पत्राणीव ब्रह्माकारवृत्तय-
स्तासां कृतया पूजया कर्तरि षष्ठी ताभिः कृतयेत्यर्थः, ब्रह्माका-
रवृत्तिप्रवाह एवात्र पूजा तया प्रसीदति प्रसन्नो भवति न तु
लोकप्रसिद्धविल्वपत्राण्यत्र ग्राह्याणि लोकप्रसिद्धविल्वपत्रैः पूजनं
तु सांसारिकफलहेतुत्वान्मुमुक्षुभिर्नादरणीयमिति भावः ॥९६॥

इदानीं श्रीफलनामनिरुक्त्यापि तन्निर्णयमाह ।

जन्मनस्तु फलं श्रीमद्विल्वपत्रार्पणाच्छिवे ।

अतो निरूपितो वृक्षो विल्वः श्रीफलसंज्ञया ॥ ९७ ॥

जन्मन इति । हे शिष्य यस्मिञ्जन्मनि देहद्वयाविर्भाव-
पूर्वं तादात्म्यप्रतीतिरूपे जन्मनि ब्रह्माभिन्ने प्रत्यगात्मशिवे सु-
खरूपे विल्वपत्रार्पणादुक्तविधौ यो विल्वश्चिदाभासस्तस्य
पत्रमिव पत्रमहंब्रह्मास्मीतिवृत्तिरूपं तस्यार्पणं निवेदनं ब्रह्मा-
भिन्नप्रत्यगात्ममात्रत्वसम्पादनलक्षणं तस्माद्धेतोस्तस्य जन्मनस्तु
देहद्वयसहितचिदाभासाविर्भावलक्षणोत्पत्तेः फलं प्रयोजनं श्री-
मच्छ्रीर्मुक्तिसम्पत्तिर्विद्यतेऽस्य तत्तथोक्तं जायते यतोऽतः
कारणाद्विल्व उक्तविधौ ज्ञानी चिदाभास एव वृक्षस्तत्त्व-
ज्ञानेन वृश्चनीयो विनाशार्हः श्रीफलसंज्ञया श्रीफल इति नाम्ना
निरूपितो विशेषितो मुक्तिफलवत्त्वान्मुक्तनाम्ना निर्दिष्ट इति
भावः । लौकिकार्थे तु यस्मिञ्जन्मनि शिवे विल्वपत्रं समर्पितं
तस्य जन्मनः फलं श्रीमत्सायुज्यादिमुक्तिप्राप्तिमद्भवति अतो
विल्वनामको वृक्षः श्रीफलनाम्ना लोके व्यवह्रियत इति
भावः ॥ ९७ ॥

एवं विल्वपत्रार्पणं निर्णयेदानीं शिष्टान्धूपादीन्दक्षिणा-
न्तानुपचारानपि निर्णयि दर्शयति ।

धूपप्रदीपनैवेद्यफलताम्बूलदक्षिणाः ।

शिवाय नम इत्येव सर्वमेवास्य पूजनम् ॥ ९८ ॥

धूपेति । हे शिष्य धूपप्रदीपनैवेद्यफलताम्बूलदक्षिणा धूपश्च
दशेन्द्रियाणि वैरणानले दग्ध्वा तत उत्पन्नो ब्रह्मात्मविषयक-
वासनारूपः कर्मज्ञानमयो यदिन्द्रियगण इत्यत्रोक्तः, प्रदीपश्च
जीवब्रह्मैक्यविषयको ज्ञानस्वरूपो यस्मिन्नुज्ज्वलित इत्यत्रोक्तः,

नैवेद्यश्च द्वैतबाधरूपा यद्भक्ष्यं प्रियमस्येयत्रोक्तः, फलं च भक्ति-
रूपं निष्कामोत्तमधर्मसम्भ्रमजुषामिसत्रोक्तः, ताम्बूलं च मैत्र्या-
दिदृष्टिचतुष्टयाङ्गीकरणलक्षणं यन्मैत्र्यादिचतुष्टयमिसत्तोक्तमेव,
दक्षिणा च मनश्चिन्तामणिसमर्पलक्षणा सर्वस्वं मम तत्किलेश-
त्रोक्तैव, एते सर्वेप्युपचाराः शिवाय नम इत्येव शिवो देवः शि-
वो जीव इत्यत्रोक्तलक्षणेन प्रत्यगभिन्नपरमात्मशिवगुरोर्जीवस्य
पार्थक्यबाधनेन लक्षिताश्चेत्स्युत्तर्हि सर्वमेव समस्तमपि लौकिक-
वैदिकनिषिद्धाचरणमपि अस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्मशिवगुरोः पू-
जनं पूजा भवति तत्र किं वक्तव्यमेवादृशाचरणं पूजा भवती-
ति भावः ॥ ९८ ॥

एवं दक्षिणान्तानुपचारान्निर्णीयेदानीं मन्त्रजपं निर्णेतुं
मन्त्रनिर्णयमाह ।

विद्यासु श्रुतिरुत्कृष्टा रुद्रैकादशिनी श्रुतौ ।

तत्र पञ्चाक्षरी श्रेष्ठा सा जप्या शिवतुष्टये ॥ ९९ ॥

विद्यास्वित्तिहे शिष्य विद्यासु ज्ञानसाधनोपासनासाधन-
प्रतिपादिकासु वाणीषु मध्ये श्रुतिर्वेद उत्कृष्टा प्रमाणशिरोभू-
तत्वाच्छ्रेष्ठाऽस्तीति ज्ञेयं, तत्र श्रुतौ वेदेपि रुद्रैकादशिन्येका-
दशानुवाकैर्नमकारारुखैश्चमकारारुखैश्चोपलक्षिता रुद्राध्यायरूपा
वाक्श्रेष्ठा ज्ञेया, तत्रापि नमः शिवाय चेति पञ्चाक्षर्याकाशादिप-
ञ्चभूतरूपवाच्यांशत्यागेन तत्साक्षिप्रत्यगभिन्नब्रह्मचिन्मात्रशिव-
गुरुलक्षिका शिवाय नम इति पञ्चाक्षरसमूहरूपा वाक्श्रेष्ठोत्कृष्टा-
ऽस्ति, यद्वा पञ्चम्यर्थे सप्तमी तत्र ततोपि रुद्राध्यायरूपवाक्य-
जातादापि पञ्चाक्षरी पञ्चानामक्षराणां वर्णानां समाहाररूपा
वागहं ब्रह्मास्मीत्येवं रूपा श्रेष्ठेति व्याख्येयं, सोक्तविधा शि-
वपञ्चाक्षर्यहंब्रह्मास्मीति पञ्चाक्षररूपा शिवाय नम इत्येवंरूपा

वा शिवतुष्टये शिवो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरुस्तस्य तुष्टिः
सन्तोषः सुखमित्यर्थः, तस्य ब्रह्मानन्दप्राप्त्यै जप्याऽऽवर्त-
नीया ॥ ९९ ॥

एवं मन्त्रं निर्णयिदानीमेकादशविल्वपत्रैः शिवम्पूजयितुं
तन्निर्णयं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथैकादशविल्वपत्रिकाः ।

अथेति । अथ मन्त्रनिर्णयानन्तरमेकादशविल्वपत्रार्पण-
मेकादशसङ्ख्यानि यानि पूर्वोक्तचिदाभासलक्षणस्य विल्वस्य
पत्राणीव वृत्तयस्तेषामर्पणं प्रत्यगभिन्नब्रह्ममात्रत्वानुसन्धानं त-
स्य निर्णयो विचारः क्रियत इति शेषः । तत्रादौ प्रथमविल्वप-
त्रार्पणं निर्णयि दर्शयति ।

द्रष्टा च दर्शनं दृश्यमिति पत्रत्रयान्विता ।

शिवे समर्प्या चिद्रूपे प्रथमा विल्वपत्रिका ॥ १०० ॥

द्रष्टाचेति । हे शिष्य द्रष्टा साधिष्ठानो बुद्धिस्थश्चिदाभासो
रूपसाक्षात्कारकरणभूतचक्षुषा रूपदर्शनवान्, दर्शनं च तस्यो-
क्तविधद्रूप रूपज्ञानकरणभूतं चक्षुः, दृश्यं च रूपमित्येवं यानि प-
त्राणि वृत्तयस्तेषां त्रयमन्योन्यसापेक्षत्वात्त्रिकं त्रिदलमित्यर्थः,
तेनान्विता युक्ता प्रथमा वक्ष्यमाणासु आदिभूता विल्वपत्रिका
सामान्यत्रिपुटीसाक्षिचिद्विषयिणी वृत्तिः शिवे चिद्रूपे भागत्या-
गलक्षणया लक्षिते चिन्मात्रस्वरूपे ब्रह्माभिन्नप्रत्यगानन्दशिवगुरौ
समर्प्या ततः पृथगसत्त्वात्तस्या वाधपूर्वमवलोकनीयेदमेवात्र सम-
र्पणमेवमग्रेपि दशसु ज्ञेयम् ॥ १०० ॥

इदानीं द्वितीयां तथाविधां विल्वपत्रीं दर्शयति ।

कर्त्ता कार्यं च करणमिति पत्रत्रयान्विता ।

शिवे समर्प्या चिद्रूपे द्वितीया बिल्वपत्रिका ॥ १०१ ॥

कर्त्तेति । हे शिष्य कर्त्ता साधिष्ठानबुद्धिस्थिचिदाभास इन्द्रियजन्यक्रियाभिमानि, कार्यं चेन्द्रियै रूपादिसाक्षात्करणरूपो व्यवहारः, करणं च तत्तत्क्रियासाधनमन्तःकरणं बाह्येन्द्रियदशकं चेतिपत्रत्रयात्मिकेत्येवं यत्पत्राणां दलानां त्रयं त्रिकं तदेवात्मा स्वरूपं यस्याः सा बुद्धिरेवात्र ग्राह्या, सोक्तविधा द्वितीया द्विसङ्ख्यापूरणी बिल्वपत्रिका पूर्वोक्तचिदाभासलक्षणस्य बिल्वस्य पत्रिकेवांशभूता पत्रिका त्रिदलरूपेत्यर्थः, चिद्रूपे चेत्यरहितचिन्मात्ररूपे शिवे ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मानन्दशिवगुरौ समर्प्या समर्पणीया तदभिन्नत्वेनावलोकनीयेति भावः ॥ १०१ ॥

इदानीं तृतीयां बिल्वपत्रीं दर्शयति ।

भोक्ता च भोजनं भोज्यमितिपत्रत्रयात्मिका ।

शिवे समर्प्या चिद्रूपे तृतीया बिल्वपत्रिका ॥ १०२ ॥

भोक्तेति । हे शिष्य भोक्तेन्द्रियैरन्तःकरणवृत्तिभिश्च प्रापितविषयजन्यसुखानुभववानुसानन्दमयो विज्ञानमयः, भोजनं च तत्तत्सुखानुभवकरणरूपा वृत्तिः, भोज्यं च भोगविषयं सुखं चेतिपत्रत्रयात्मिकेत्येवं यत्पत्राणां दलानां त्रयं त्रिकं तदात्मा स्वरूपं यस्याः सा तथाविधा बुद्धिस्तृतीया त्रिसङ्ख्यापूरणी बिल्वपत्रिका बिल्वस्य पूर्वोक्तचिदाभासलक्षण शाण्डल्यस्य पत्रिका पत्री चिद्रूपे चिन्मात्ररूपे शिवे ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्माशिवगुरौ समर्प्या तदभिन्नत्वेनावलोकनीया ॥ १०२ ॥

चतुर्थीमाह ।

भूर्भुवश्च तथा स्वर्ग इतिपत्रत्रयान्विता ।

शिवे समर्प्या चिद्रूपे चतुर्थी बिल्वपत्रिका ॥ १०३ ॥

भूरिति । हे शिष्य भूर्भवन्त्यस्या भूतानीति भूः पृथ्वी भुव-
श्चान्तरिक्षलोकस्तथा तद्वत्स्वर्गः स्वर्गलोक इतिपत्रत्रयान्वि-
तेत्येवंविधं यत्पत्राणां दलानां त्रयं त्रिकं तेनान्विता युक्ता-
बुद्धिश्चतुर्थी चतुःमङ्ग्यापूरणी बिल्वपत्रिका बिल्वस्योक्तवि-
धत्रिपुटीलक्षणत्रिदललक्षितचिदाभासस्य पत्रिका पत्रीव बुद्धि-
श्चिद्रूपे चेत्यरहितचिन्मात्ररूपे शिवे ब्रह्माभिन्नप्रसगात्मशिवगुरौ
समर्प्या समर्पणीया तद्रूपत्वेनानुभाव्येति भावः ॥ १०३ ॥

पञ्चमीं दर्शयति ।

जाग्रत्स्वप्नस्तथा सुप्तिरितिपत्रत्रयान्विता ।

शिवे समर्प्या चिद्रूपे पञ्चमी बिल्वपत्रिका ॥ १०४ ॥

जाग्रदिति । हे शिष्य जाग्रदिन्द्रियैरर्थोपलब्धिर्जागरित-
मित्युक्तलक्षणा जाग्रदवस्था, स्वप्नो जाग्रद्विषयवासनावसित-
बुद्धौ प्रार्थीतिकः प्रपञ्चः स्वप्न इत्युक्तलक्षणा स्वप्नावस्था, तथा
तद्वत्सुप्तिर्जाग्रत्स्वप्नविषयैः सह वृत्तिसहितबुद्धेर्लयेन कार-
णाज्ञानमात्रस्थितिरित्युपलक्षिता सुषुप्त्यवस्थेऽप्येवं पत्रत्रया-
न्विता पत्राणां दलानां यत्त्रयं त्रिकं तेनाऽन्विता युक्ता बुद्धिः
पञ्चमी पञ्चमङ्ग्यापूरणी बिल्वपत्रिका बिल्वस्योक्तविधत्रिद-
लोपलक्षितचिदाभासस्य पत्रिका पत्री चिद्रूपे चेत्यरहितचि-
न्मात्ररूपे शिवे ब्रह्माभिन्नप्रसगात्मशिवगुरौ समर्प्या समर्प-
णीया तद्रूपेणानुभाव्येति भावः ॥ १०४ ॥

षष्ठीं दर्शयति ।

स्थूलं सूक्ष्मं कारणाख्यमितिपत्रत्रयान्विता ।

शिवे समर्प्या चिद्रूपे षष्ठिका बिल्वपत्रिका॥१०५॥

स्थूलमिति । हे शिष्य स्थूलं पञ्चीकृतपञ्चभूतकार्यरूपं समष्टिव्यष्टिस्थूलशरीरं, सूक्ष्मपञ्चीकृतपञ्चभूतकार्यरूपं सप्तद-
शावयवकं समष्टिलिङ्गशरीरं, कारणाख्यं स्थूलसूक्ष्मशरीरप्रकृ-
तिरूपमज्ञानसमाष्टिव्यष्टिरूपं कारणशरीरमिति पत्रत्रयान्विता-
इति उक्तविधं यत्पत्राणां दलानां त्रयं त्रिकं तेनान्विता युक्ता
बुद्धिः षष्ठिका षट्सङ्ख्यापूरणी बिल्वपत्रिका बिल्वस्योक्त-
प्रकारत्रिपुटीलक्षणत्रिदलोपलक्षितचिदाभासस्य पत्रिका पत्री
चिद्रूपे चेत्यरहितचिन्मात्ररूपे शिवे ब्रह्माभिन्नप्रत्यगानन्दात्म-
गुरौ समर्प्याऽर्पितव्या तन्मात्रत्वेनाऽनुभाव्येति भावः ॥१०५॥

इदानीं सप्तमीं बिल्वपत्रीं दर्शयति ।

अविद्या संसृतिर्जीव इति पत्रत्रयान्विता ।

शिवे समर्प्या चिद्रूपे सप्तमी बिल्वपत्रिका॥१०६॥

अविद्येति । हे शिष्य अविद्या मलिनसत्त्वप्रधाना प्रकृ-
त्यंशरूपा जीवत्वोपाधिभूता, संसृतिः संसरति प्रसरतीति सं-
सृतिः संसारः, जीवो जीवयति संसारं विपरीतज्ञानेनेति जीवः
प्राणोपाधिमान् संसारी चिदाभास इति पत्रत्रयान्विता=इत्येवं
यत्पत्राणां दलानां त्रयं त्रिकं तेनान्विता युक्ता बुद्धिः सप्तमी
सप्तसङ्ख्यापूरणी बिल्वपत्रिका बिल्वस्योक्तविधात्रिपुटीलक्षण-
त्रिदलोपलक्षितस्य चिदाभासस्य पत्रिकेवांशरूपा चिद्रूपे चे-
त्यरहितचिन्मात्रस्वरूपे शिवे ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरौ स-
मर्प्या समर्पणीया तन्मात्रत्वेन चिन्तनीयेति भावः ॥ १०६ ॥

अष्टमीं बिल्वपत्रीं लक्षयति ।

उत्पत्तिश्च स्थितिर्नाश इति पत्रत्रयान्विता ।

शिवे समर्प्या चिद्रूपे ह्यष्टमी विल्वपत्रिका ॥ १०७ ॥

उत्पत्तिरिति । हे शिष्य उत्पत्तिर्जगतः स्वस्य बोद्धवः, स्थितिश्च स्वधर्मस्थानलक्षणमर्यादापालनं स्वयं च तदाचरणं, नाशश्च संहार इतिपत्रत्रयान्विता=इत्येवं यत्पत्राणां दलानां त्रयं त्रिकं तेनान्विता युक्ता बुद्धिश्चिद्रूपे चेत्यरहिताचिन्मात्ररूपे शिवे ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरावष्टम्यष्टसंख्यापूरणी विल्वपत्रिका विल्वस्योक्ताविधित्रिपुटीलक्षणत्रिदलोपलक्षितचिदाभासस्य पत्रिका पत्री समर्प्या समर्पणीया तन्मात्रत्वेनानुभाव्येत्यर्थः ॥ १०७ ॥
नवमीं पत्रिकां दर्शयति ।

ब्रह्मा विष्णुस्तथा रुद्र इतिपत्रत्रयान्विता ।

शिवे समर्प्या चिद्रूपे नवमी विल्वपत्रिका ॥ १०८ ॥

ब्रह्मांत । हे शिष्य ब्रह्मा विरिञ्चिः सर्वजगज्जगत्त्वेन प्रसिद्धः, विष्णुश्च जगत्पालकत्वेन प्रसिद्धो हरिः, तथा तद्गुद्रुद्रः सर्वसंहारकः शिव इतिपत्रत्रयान्विता=इत्येवं यत्पत्राणां दलानां त्रयं त्रिकं तेनान्विता युक्ता बुद्धिर्नवमी नवसंख्यापूरणी विल्वपत्रिका विल्वस्योक्तत्रिपुटीत्रिदलोपलक्षितचिदाभासस्य पत्रिकेवांशरूपा चिद्रूपे चेत्यरहिताचिन्मात्रस्वरूपे शिवे सुखरूपे प्रत्यगभिन्नब्रह्मगुरौ समर्प्या समर्पणीया ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरुमात्रतयाऽवलोकनीयेति भावः ॥ १०८ ॥

दशमीं विल्वपत्रीं लक्षयति ।

तमो रजस्तथा सत्त्वमितिपत्रत्रयान्विता

शिवे समर्प्या चिद्रूपे दशमी विल्वपत्रिका ॥ १०९ ॥

तम इति । हे शिष्य तम आवरणात्मकं मोहस्य गावं स्वा-

त्माविस्मृतिकारणमत्र तमःशब्देन ग्राह्यं, रजश्च चाञ्जल्यधर्मवत्सर्वजगदुत्पत्त्यादिक्रियाकारणं लोभादिदृष्ट्युपलक्षितमत्र ग्राह्यं, तथा तद्वत्सत्त्वं प्रकाशस्वरूपं सर्वजगज्ज्ञानकारणं धर्मप्रीत्याद्युपलक्षितमिति पत्रत्रयान्विता=इत्येवं प्रकारं यत्पत्राणां दलानां त्रयं त्रिकं तेनान्विता संयुक्ता बुद्धिर्दशमी दशसहस्र्यापूरणी बिल्वपत्रिका बिल्वस्योक्तविधात्रिपुटीत्रिदलोपलक्षितस्य चिदाभासस्य पत्रिकेवांशभूता चिद्रूपे चेत्यरहितचिन्मात्ररूपे शिवे सुखस्वरूपे ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मगुरौ समर्प्या समर्पणीया प्रत्यगभिन्नब्रह्मात्ररूपेण भावनीयेति भावः ॥ १०९ ॥

एकादशीं बिल्वपत्रीं प्रदर्शयति ।

त्वन्ताऽहन्ता तथेदंत्वमितिपत्रत्रयान्विता ।

शिवे समर्प्या चिद्रूपे रुद्राख्या बिल्वपत्रिका॥ ११० ॥

त्वेति । हे शिष्य त्वन्ता स्वभिन्नपुरुषविषयकस्वप्रत्यक्षता, अहन्ता स्वानन्यदेहद्वयसहितसाधिष्ठानचिदाभासता, तथा तद्वदिदंत्वं स्वान्यस्वदृश्यत्वमितिपत्रत्रयान्विता=इत्येवंप्रकारं यत्पत्राणां दलानां त्रयं त्रिकं तेनान्विता युक्ता बुद्धी रुद्राख्या रुद्रा एकादशेत्याख्याऽऽह्वा यस्याः सा तथोक्ता एकादशीत्यर्थः, बिल्वपत्रिका बिल्वस्योक्तविपुटीत्रिदलोपलक्षितचिदाभासस्य पत्रिकेवांशभूता चिद्रूपे चेत्यरहितचिन्मात्ररूपे शिवे सुखस्वरूपे ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मगुरौ समर्प्या समर्पणीया ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरुरूपमात्रत्वेनानुभाव्येति भावः ॥ ११० ॥

इदानीमुक्तबिल्वपत्रार्पणमुपसंहृत्य तत्फलं दर्शयति ।

एकादशैताः कथिताः शाम्भवाः बिल्वपत्रिकाः ।

एताभिरर्चितः शम्भु सद्यो मुक्तिं प्रयच्छति॥ १११ ॥

एकादशेति । हे शिष्य एता मया निरूपिता इषा एका-
दशैकादशसङ्ख्याः शाम्भवाः शाम्भवसम्पादिति शाम्भुः सकल-
जगदानन्दकरो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगानन्दात्माशिवगुरुस्तस्यैताः शा-
म्भवास्तदर्पणेनोक्तत्रिधेन तत्सम्बन्धीकृता त्रिवल्वपत्रिका वि-
ल्वस्योक्तत्रिपुटीलक्षणत्रिवलोपलक्षितचिदाभासस्य पत्रिकाः प-
त्राणीवांशभूताः सन्तिः ता मया ते कथिता निरूपिताः,
किञ्चैताभिराभिरैकादशसङ्ख्यात्रिवल्वपत्रिकाभिः कृत्वा शाम्भुः शं
मुखं भवसम्पादिति शाम्भुर्ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरुरर्चितः
पूजितस्तत्तद्वृत्तिलयेनाखण्डैकसन्निहितश्चेद्यदि तर्हि सद्यस्त-
त्कालमेव मुक्तिं मोक्षं प्रयच्छति ददाति ॥ १११ ॥

एवमेकादशत्रिवल्वपत्रार्पणं निर्णयिदानीमष्टमूर्तिपूजननिर्ण-
यनिरूपणं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथाष्टमूर्तिपूजनम् ।

अथेति । अथैकादशत्रिवल्वपत्रिकानिर्णयनिरूपणानन्तर-
मष्टमूर्तिपूजननिर्णयोऽष्टाष्टसङ्ख्या याः शिवस्य मूर्तय
आकृतयः कथिताः शैवशास्त्रेषु सिद्धादिनाम्न्यस्ताभिः क्रियते
याञ्छिवस्य पूजनमर्चनं, यद्वा तासामेव पूजनं तस्य निर्णयो नि-
श्चयः क्रियत इति शेषः । तदेव सफलं निरूपयति ।

शर्वो भवो रुद्र उग्रो भीमः पशुपतिस्तथा ।

महादेवस्तथेशान इति मूर्तिप्रपूजनम् ॥ ११२ ॥

शर्व इति द्वाभ्याम् । हे शिष्य शर्वः शरान्वाति धारयतीति
शर्वः विशीर्यमाणदेहोपलक्षितप्राणिधारणोपलक्षिता पृथ्वीप्र-
कृतिदेहः, भवः सैव पृथ्वी भवत्यस्मादुत्पद्यत इति भवो जलम्-
'अम्भो मरीचीर्मरमाप' इत्यादिकया श्रुत्या 'अज्यः पृथिवी'ति

श्रुत्या च पृथिव्यादिसृष्टेर्जलकारणत्वनिरूपणाज्जलप्रकृतिरूप
इत्यर्थः, रुद्रो दाहकत्वेन रोदयति सर्वं जगदिदं रुद्रोऽग्निप्रकृति-
रूपस्तेजोमूर्तिरित्यर्थः, उग्रस्तेजआदिभृतमौक्तिकानां शोषकत्वाद-
नोग्रो वायुर्वायुप्रकृतिमूर्तिरित्यर्थः, तथा भीमः सर्ववाय्वादिभू-
तभौतिकलयात्मकत्वेन सर्वभीतिहेतुरत्राकाशस्तत्प्रकृतिमूर्त्युपल-
क्षितः, तथा तद्वत्पशुपतिः पशुं जीवं स्वोपाधितया पाति रक्षती-
ति पशुपतिरत्र मनःप्रकृतिमूर्तिरिति भावः, महादेवो महान्मन-
सोऽपि श्रेष्ठो देवश्चिद्रूपो विज्ञानशब्दवाच्यत्वात्मर्वसंसारक्रीडा-
साधनभूतो बुद्धिप्रकृतिमूर्तिरित्यर्थः, तथा तद्वदीशान ईष्टे जी-
वान्स्वशक्तित्वेन प्रेरयति असावीशानोऽहङ्कारप्रकृतिमूर्ति-
रित्येवं मूर्तिप्रपूजनमष्टौ प्रकृतय एवात्राष्टौ मूर्त्यस्ताभिरुपाधि-
भिस्तत्तत्साक्षित्वेनोपलक्षितं प्रसर्गभिन्नब्रह्मचैतन्यं सर्वदैव चि-
न्त्यं तदेवात्राष्टमूर्तिप्रपूजनं न त्वन्यल्लौकिकमष्टमूर्तिप्रपूजन-
मिति भावः ॥ ११२ ॥

नन्वेतदष्टमूर्त्युपलक्षिताखण्डचिन्मात्रचिन्तनरूपपूजनेन किं-
फलमित्याशङ्क्य तद्दर्शयति ।

अष्टौ प्रकृतिरूपाणि कष्टान्यष्टैव देहिनः ।

स्पष्टं मूर्तिभिरष्टाभिरष्टमूर्तिर्हरत्यसौ ॥ ११३ ॥

अष्टाविति । हे शिष्य यानि अष्टावष्टमङ्गयानि प्रकृतिरूपा-
णि प्रकृतेः पराभिधायाः प्रकृतेः 'अपरेयमितस्त्वन्यां प्र-
कृतिं विद्धि मे परामि'त्यादिना 'यया सन्धार्यते जगदि'त्यन्तेन
वाक्येन भगवतोक्ताया रूपाणि आकृतयः सन्ति ।

'भूमिरापो नलो वायुः खं मनो बुद्धिरेव च ।

अहङ्कार इतीयं मे भिन्ना प्रकृतिरष्टधा' ॥

इति गीतोक्तानि देहिनः साधिष्ठानदेहद्रव्यसहितचिदा-
 भामस्याष्टैवाष्टसङ्ख्यान्येव कष्टानि दुःखानि ज्ञेयानि स्पष्टमे-
 तत्पमिद्धमेव तानि अष्टौ प्रकृतिरूपाणि दुःखानि अमावुक्त-
 विधाऽष्टमूर्तिरात्माऽष्टमूर्तीनामष्टप्रकृत्युपाधीनां साक्षित्वेना-
 ऽनुमन्विता ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरुरष्टाभिरष्टमङ्ग्या-
 भिमूर्तिभिराकृतिभिर्हरति निवारयति अष्टप्रकृत्यष्टमूर्त्युपल-
 क्षिताष्टप्रकृतिसाक्षिप्रत्यगभिन्नब्रह्मचैतन्यशिवगुर्वनुसन्धानलक्ष-
 णेन पूजनेनाष्टप्रकृतिबाधेन तत्तज्जन्यदुःखनिवृत्तिः फलं स्या-
 दिति भावः ॥ ११३ ॥

एवमष्टमूर्तिपूजनं निर्णयेदानीं प्रदक्षिणं निर्णेतुं गद्येन
 प्रतिजानीते ।

अथ प्रदक्षिणनिर्णयः ।

अथेति । अथाष्टमूर्तिपूजननिर्णयानन्तरं प्रदक्षिणनिर्णयः
 शिवपूजायां प्रदक्षिणनामको य उपचारस्तस्यात्र पूजायां निर्-
 णयो विचारः क्रियत इति शेषः । तमेवाह पद्येन ।

अपर्यन्तो महादेवस्तस्य कल्पशतैरपि ।

न स्यात्प्रदक्षिणं तेन शिवस्यार्धं प्रदक्षिणम् ॥ ११४ ॥

अपर्यन्त इति । हे शिष्य महादेवो महानपरिच्छिन्नो दे-
 शकालवस्तुभिर्देवश्चिन्मात्ररूपो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरुर-
 पर्यन्तो न विद्यते परितः सर्वतोऽन्तोऽवाच्छतिर्यस्य स तथावि-
 धोऽनन्त इत्यर्थः, अस्ति अत एव तस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्मशिव-
 गुरोः कल्पशतैरपि कल्पानां द्विपरार्थोपलक्षितमहाकल्पानां
 शतानि शतकानि अपरिमितानि शतकानीत्यर्थः, तैरपि त-
 त्परिमितकालेनापीति भावः, प्रदक्षिणं सर्वप्रकारेण दक्षिण-

भागे कृत्वा गमनं चिदाभामस्य न स्यान्न भवेत्तेन हेतुना शिवस्य ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरोरर्थ एकदेश एव प्रदक्षिणं प्रकृष्टं दक्षिणं प्रसगभिन्नब्रह्मचिन्तने दक्षत्वमस्तीति ज्ञेयम्, अत एव लोकेपि सोममूत्रानुल्लङ्घनं चिह्नं दृश्यत इति भावः ॥ ११४ ॥

एवं प्रदक्षिणं निर्णीयेदानीं गल्लवाद्यं निर्णेतुं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ गल्लवाद्यविचारः ।

अथेति । अथ प्रदक्षिणविचारानन्तरं गल्लवाद्यविचारः शिवाग्रे यद्गल्लवाद्यं क्रियते तस्य विचारो निर्णयः क्रियत इति शेषः । तमेव पद्येन प्रदर्शयति ।

यथा स्वरूपं देवस्य तथा वक्तुं न शक्यते ।

स्तुतिर्वा गल्लवाद्यं वा तेन शम्भोर्द्वयं समम् ॥ ११५ ॥

यथेति । हे शिष्य देवस्य चिन्मात्ररूपिणो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरोर्यथा यादृक्स्वरूपमाकृतिरस्ति तथा तादृक्वक्तुं वचनेन प्रातिपादयितुं न शक्यते न समर्थ्यते तेन वचनमात्रस्य शिवस्वरूपाविषयीकरणेन निरर्थकत्वाच्छिवप्रसादहेतुत्वेन सार्थकत्वाच्च स्तुतिर्वा स्तोत्रं च गल्लवाद्यं वा कपोलवादनध्वनिरपीति द्वयं युग्मं शम्भोः शं सुखं भवयस्मादिति शम्भुः समस्तजगदानन्दकरो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरुस्तस्य समं तुल्यं ज्ञेयं गल्लवाद्योपलक्षणेन यावच्चक्ताव्यक्तशब्दजातस्य नैरर्थक्येन प्रसन्नताहेतुत्वेन च सम्यगनुसन्धानमेवात्र पूजायां गल्लवाद्यमिति भावः ॥ ११५ ॥

एवं गल्लवाद्यं निर्णीयेदानीं नमस्कारं निर्णेतुं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ नमस्कारविचारः ।

अथेति । अथ गल्लवाद्यनिर्णयानन्तरं नमस्कारनिर्णयो नमस्काराभिधोपचारस्य निर्णयो विचारः क्रियत इति शेषः । तमेव पद्येनाह ।

प्रेमनिर्भरभावेन दण्डवत्पतितैर्भुवि ।

महादेवो नमस्कार्यो गलितत्वाद्दहङ्कृतेः ॥ ११६ ॥

प्रेमेति । हे शिष्य प्रेमनिर्भरभावेन प्रेम्णः स्नेहस्य यो निर्भरभावो निरतिशयत्वं तेन कृत्वाऽहंकृतेरहङ्कारस्य गलितत्वाद्दिनष्टत्वाद्धेतोर्भुवि भवत्यस्माज्जीवेश्वरत्वादिरूपः प्रपञ्च इति भूर्ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरुस्तस्मिन् दण्डवद्यथा दण्डः स्वाधारभूतभूमावभिमानराहितः पतति तद्वत्तत्र कालेन विलीनो भवति तथा पतितैरेकीभावं प्राप्तैश्चिदाभासैर्महादेवो महा-नपरिच्छिन्नो ब्रह्मस्वरूपो देवः प्रत्यक्प्रत्ययरूप आत्मशिव-गुरुर्नमस्कार्यो नमस्कर्तुं योग्यो नान्यैरित्यर्थः, अहङ्काराद्युपाधिपरित्यागेन चिदाभासानां प्रसङ्गभिन्नब्रह्मणा सहैक्यसम्पादनमेवात्र पूजायां नमस्कार इति भावः ॥ ११६ ॥

एवं नमस्कारं निर्णयिदानीं क्षमापनं निर्णेतुं गद्येन प्रतिजानीते ।

अथ क्षमापनम् ।

अथेति । अथ नमस्कारनिर्णयानन्तरं क्षमापननिर्णयः क्षमापनं समाधापनं तस्य निर्णयो विचारः क्रियत इति शेषः । तमेव पद्येनाह ।

मानुष्यमपि संप्राप्य पूजितो न महेश्वरः ।

अपराधो महाज्ञातः क्षमस्वेति मुहुर्वदेत् ॥ ११७ ॥

मानुष्यमिति । हे शिष्य मानुष्यं मनुष्यजन्मापि संप्राप्य
लब्धापि महेश्वरो महान्देशाद्यपरिच्छिन्न ईश्वरो ब्रह्माभिन्नः
प्रत्यगात्मेश्वरत्वारोपाधिष्ठानं न पूजितः सर्वं परिस्रज्य ना-
दृतोऽयमेव महाच्छ्रेष्ठाऽपराधो आगो जातः सम्भूतस्तमिम-
मपराधं क्षमस्व सहस्वेति एवं मुहुः पुनः पुनर्वदेद्ब्रूयात्स्वा-
त्मानं प्रति ॥ ११७ ॥

एवं क्षमापनं निर्णीयेदानीं विसर्जनं निर्णेतुं गद्येन प्र-
तिजानीते ।

अथ विसर्जननिर्णयः ।

अथेति । अथ क्षमापननिर्णयानन्तरं विमर्जननिर्णयो वि-
सर्जनस्योद्भासनस्य निर्णयो विचारः क्रियत इति शेषः । तमेव
प्रथेनाह ।

ज्ञत्वकर्तृत्वभोक्तृत्वजीवत्वादिविसर्जनम् ।

एतस्यां शिवपूजायामेतदेव विसर्जनम् ॥ ११८ ॥

ज्ञत्वेति । हे शिष्य ज्ञत्वकर्तृत्वभोक्तृत्वजीवत्वादिविस-
र्जनं ज्ञत्वं ज्ञानेन्द्रियान्तःकरणवृत्तिसहितत्वं, कर्तृत्वं कर्मेन्द्रिय-
प्राणक्रियामहितत्वं, भोक्तृत्वं भोग्यावषयजन्यसुखदुःखित्वं, जी-
वत्त्वं प्राणोपहितसाधिष्ठानचिदाभासत्वम्, एतानि आदीनि येषां
तेषां धर्माणां विमर्जनं प्रत्यगाभिन्ने ब्रह्माणि परिस्रागोऽत्य-
न्ताभावचिन्तनं यत्तदेतदेवैतस्यां पूजायामुक्तप्रकारायां पूजा-
यामस्यां ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरुचिन्तनरूपायामर्चायां त-
दाकारवृत्त्याऽऽदररूपायामित्यर्थः, विसर्जनमुत्थापनं नान्य-
दित्यर्थः ॥ ११८ ॥

इदानीमेतत्पूजनमाहात्म्यमाह ।

आज्ञाकरत्वमायाति पुरुषार्थचतुष्टयी ।

यतोऽस्याः शिवपूजाया महिमा केन वर्ण्यताम् ॥ ११९ ॥

आज्ञाकरत्वमिति । हे शिष्य यतः कारणादुक्तविधया पूजया कृतया पुरुषार्थचतुष्टयी पुरुषार्थानां धर्मार्थकाममोक्षाख्यानां चतुष्टयी चतुष्कमाज्ञाकरत्वमाज्ञाकारित्वमायाति प्राप्नोति तद्वशा भवतीत्यर्थः, पुरुषार्थेषु मध्ये यस्मै यस्मै यं यं ददाति तस्य तस्य स लभत इति भावः, तत्तस्मात्कारणादस्या अत्रोक्तलक्षणायाः शिवपूजायाः शिवो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मगुरुस्तदाकारवृत्त्यादररूपाया अर्चाया महिमा महत्त्वं केन वक्त्रा वाक्प्रपञ्चन वर्ण्यतां निरूप्यतां वागविषयत्वात्स्वतश्चानन्तत्वान्न वर्णनार्हेति भावः ॥ ११९ ॥

इदानीमस्यामधिकारिस्वरूपनिरूपणं तदौलभ्यनिरूपणपूर्वकमाह ।

तत्त्वतो यः शिवं वेद स वेद शिवपूजनम् ।

कस्तत्त्वतः शिवं वेद को वेद शिवपूजनम् ॥ १२० ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारे शिवपूजाशतकं पञ्चा
शतमम् ॥ ५० ॥

तत्त्वत इति । हे शिष्य यः कोऽपि पुरुषः साधनचतुष्टयसम्पन्नस्तत्त्वतो याथार्थ्येन शिवं ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मशिवगुरुं वेद जानाति स पुरुषः शिवपूजनं शिवस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्मशिवगुरोः पूजनमर्चनं तदाकारवृत्त्यादररूपमित्यर्थः, वेद जानाति तस्य च दौर्लभ्यं दर्शयति क इति, हे शिष्य कः पुरुषस्तत्त्वतो याथार्थ्येन शिवं ब्रह्माभिन्नप्रत्यगानन्दात्मशिवगुरुं वेद जानाति न कोऽपीत्यर्थः, अतः कः पुरुषः शिवपूजनं शिवस्य ब्रह्माभिन्नप्र-

सगानन्दात्मशिवगुरोः पूजनं तदाकारवृत्त्यादरूपमर्चनं वेद
जानाति न कोपि जानातीत्यर्थः, 'को अद्वा वेद क इह प्रवो-
चत्कुत आजाता कुत इयं विसृष्टिः अर्वाग्देवा अस्य विसर्जने-
नाथाको वेद यत आवभूवेति श्रुतेः । अत्र ध्याननिर्णायकश्लो-
कस्य व्याख्यानरूपाणां षोडशश्लोकानां तद्व्याख्येये ध्यायेन्नित्यं
महेशमिति श्लोकेन्तर्भावेणास्य शतकत्वं ज्ञेयं, द्वयोश्च माहात्म्या-
धिकारिनिरूपकयोरपि तत्रैवान्तर्भावः ॥ १२० ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसाराथदीप्तौ शि-
वपूजाशतकार्यप्रकाशः पञ्चाशत्तमः ॥ ५० ॥

अथ बोधसारप्रशंसा ।

एवं शिवपूजाशतकं निरूप्येदानीं मुमुक्षूणामत्रैव ग्रन्थे रुच्यु-
त्पादनाय सर्वाऽन्यग्रन्थाननादृत्यात्रैव प्रवृत्तये चास्य ग्रन्थस्या-
न्यग्रन्थेभ्यः श्रेष्ठ्यं दिदर्शयिषुर्बोधसारप्रशंसारूपमष्टश्लोकं प्रक-
रणमारभमाण आह गद्येन ।

अथ बोधसारप्रशंसा ।

अथेति । अथ शिवपूजाशतकनिरूपणानन्तरं बोधसारप्र-
शंसा बोधसारस्य बोधसारनामकस्यास्य ग्रन्थस्य प्रशंसा स्तुति-
रस्यां सा तथोक्ता=एतन्नामकं प्रकरणमित्यर्थः, निरूप्यत इति
शेषः । तत्रादावेतद्ग्रन्थस्य श्रेष्ठ्यं सहेतुकमाह ।

आदौ गुरुस्तवो यत्र प्रान्ते च शिवपूजनम् ।

मध्ये मुकुन्दस्मरणं बोधसारः स उत्तमः ॥ १ ॥

आदाविति । हे शिष्य यत्र बोधसारनाम्नि ग्रन्थ आदौ
प्रारम्भे गुरुस्तवो गुरोर्मोक्षसाधनभूतं ज्ञानमुख्यं जीवब्रह्मैक्यवि-
षयं तत्प्रतिपादकं महावाक्यं च तदुपदेष्टुर्द्वैशिकस्य स्तवः स्तु-

तिर्यस्मिन्स तथोक्त एतन्नामकं प्रकरणमित्यर्थः, अस्ति । प्रान्ते
चाऽवसानेपि शिवपूजनं शिवस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्मशिवगुरोः पू-
जनं तदाकारवृत्तिचिन्तनरूपं यत्र तत्तथोक्तं शिवपूजाशतकना-
मकं प्रकरणमित्यर्थः, अस्ति । किञ्च यत्र बोधसारनाम्नि ग्रन्थे
मध्ये मध्यभागे मुकुन्दस्मरणं तुरीयतुलसीपत्रपूजानिरूपणमि-
षेण मुकुन्दस्य मुक्तिदातुर्जीवब्रह्मैक्यज्ञानोपदेशद्वारा मुक्तिस-
मर्पकस्य प्रत्यगभिन्नब्रह्मशिवगुरोः स्मरणं चिन्तनं यस्मिन्स्तत्त-
थोक्तं तुरीयतुलसीपत्रपूजानामकं प्रकरणमित्यर्थः, निरूपितम-
स्ति एवमादिमध्यान्ते मङ्गलप्रतिपादनादत्र स उक्तलक्षणो मङ्ग-
लत्रयनिबद्धो बोधसारो बोधो जीवब्रह्मैक्यज्ञानं सारो मुख्या-
र्थो वर्णनीयो यत्र स तथाविध एतन्नामको ग्रन्थ उत्तमो-
ऽन्यग्रन्थेभ्यः श्रेष्ठ इत्यर्थः, अत्र भाष्यमम्मतिर्मङ्गलादीनि म-
ङ्गलमध्यानि मङ्गलान्तानि च शास्त्राणि प्रथन्ते सिद्धार्थघोतका-
नि सिद्धार्थाध्येतृकाणि च स्युरिति अतोस्य महाशास्त्रत्वात्-
सिद्धार्थबोधनशक्तिमत्त्वाच्चैतत्पाठकानां सिद्धार्थप्रापकत्वादपि सु-
मुक्षूणामत्रैव प्रवर्तितुं योग्यमस्तीति भावः ॥ १ ॥

उक्तं श्रैष्ठ्यमेव द्रढयितुं विशेषणैर्विशिनष्टि ।

सिद्धार्थः सुगमार्थश्च विशेषैर्बहुभिर्वृतः ।

ग्रन्थस्त्वेतादृशस्तात न भूतो न भविष्यति ॥ २ ॥

सिद्धार्थ इति । सिद्धार्थः सिद्धः स्वतः सिद्धो जीवब्रह्मैक्य-
रूपोऽर्थस्तात्पर्यतया वर्णनीयो यस्मिन् स तथोक्तः, कर्कशत्वं
निवारयति सुगमार्थश्च सुगमः सुबोधोऽर्थोऽभिप्रायो यस्य स
तथोक्तः, मनोरञ्जकत्वमाह विशेषैरिति, बहुभिरनेकैर्विशेषै रूप-
कैर्वृत्तो युक्तोऽस्ति, अतो हे तात हे शिष्य एतादृश एतत्तुल्यो

ग्रन्थः शास्त्रं न भूतो नैव केनापि कृतो न भविष्यति न कोपि
करिष्यति अतो वर्त्तमानोप एतत्तुल्यो ग्रन्थो नास्ति अतोऽयम-
तिश्रेष्ठत्वादादरणीय इति भावः ॥ २ ॥

ननु स्वरुच्यैव भवाद्विरस्यातिप्रशंसा क्रियत इत्याशङ्क्याह ।

न स्तोमि न च निन्दामि कथयामि यथास्थितम् ।

एकैकस्मिन्निह श्लोके प्रोक्तः सिद्धान्तनिर्णयः ॥ ३ ॥

नेति । हे शिष्य अहमिमं ग्रन्थं न स्तौमि न प्रशंसामि च
पुनर्न निन्दामि न गर्हामि किन्तु यथास्थितं यथार्थमेव कथ-
यामि निरूपयामि तत्किं यथार्थमित्यत आह एकैकस्मिन्निह,
इहास्मिन्ग्रन्थ एकैकस्मिन् एकैकैकश्चानयोः समाहार एकैकं त-
स्मिन्नेकैकस्मिन् श्लोके पञ्चे प्रत्येकश्लोकमित्यर्थः, सिद्धान्तनिर्णयो
सिद्धान्तस्य जीवब्रह्मैक्यरूपस्य निर्णयो निश्चयः प्रोक्तः कथितो
ऽस्ति समस्तशास्त्रतात्पर्यभूतं जीवब्रह्मैक्यमत्र श्लोके श्लोके नि-
रूपितमित्यतोऽयमत्यद्भुतो ग्रन्थ इति भावः ॥ ३ ॥

नन्वनेकसहस्रसंख्यापरिमितानेकशास्त्रप्रतिपादिततात्पर्यस्यै-
कैकस्मिन् श्लोके कथं प्रतिपादनं कृतमिति सम्भाव्यमित्याशङ्क्या
सदृष्टान्तं तत्सम्भावयति ।

यथा ब्रह्माण्डसर्वस्वं पिण्डे पिण्डे निरूपितम् ।

तथा सिद्धान्तसर्वस्वं श्लोके श्लोके निरूपितम् ॥ ४ ॥

यथेति । हे शिष्य यथा यद्ब्रह्माण्डसर्वस्वं ब्रह्माण्डस्य स-
र्वस्वं सर्वपदार्थजातं ब्रह्मेन्द्रध्रुवसूर्यचन्द्रादिपिपीलिकान्तं पदार्थ-
जातं पञ्चाशत्कोटियोजनविस्तृतदेशस्थमपि पिण्डे पिण्डे प्रत्येक-
देहे सप्तवितस्तिपरिमिते निरूपितं प्रतिपादितमस्ति तन्मूढानाम-
सम्भावितमपि योगिनां प्रत्यक्षमेवानुभूयते ज्ञानवतां च तथा

तद्वत्सिद्धान्तसर्वस्वं सिद्धान्तस्यानेकशास्त्रप्रतिपादितस्य तात्पर्य-
रहस्यस्य जीवब्रह्मैक्यरूपस्य सर्वस्वं स्वरूपं श्लोके श्लोके पद्ये पद्ये
निरूपितं कथितं तन्मूढानामसम्भावितमपि ज्ञानिना त्वनुभूयत
एवेति सम्भावनाऽत्र मुमुक्षुभिः कार्येति भावः ॥ ४ ॥

इदानीमविद्यानाशनेऽस्य प्रतापं दर्शयति ।

अविद्योन्मूलकुहालस्त्वविद्यादावपावकः ।

अविद्यामृगशार्दूलस्त्वविद्यागजकेसरी ॥ ५ ॥

अविद्यान्मूलकुहाल इत्यादिभिरविद्यास्वप्नजागर इत्यन्तै-
श्चतुर्भिः पद्यैः । हे शिष्य अयं बोधसारो अविद्योन्मूलकु-
हालोऽविद्यैव पृथिवीस्थानीया तस्या उन्मूलनं खननं तत्र
खनिकरणक्रियाकरणभूतः शस्त्रविशेषोऽस्ति, किञ्चायं बो-
धमारोऽविद्यादावपावकोऽविद्याऽज्ञानं तदेव दावो वनं तस्य
पावकोऽग्निरिव दाहको भवति, किञ्चाऽविद्यामृगशार्दू-
लोऽयं बोधसारोऽविद्यैव मृगो हरिणस्तस्य शार्दूलो
व्याघ्र इव घातकोऽस्ति, किञ्चाऽयं बोधसारोऽवि-
द्यागजकेसरी=अविद्यैव गजस्थानीया तस्य केसरी सिंह इव
घातको भवति ॥ ५ ॥

अविद्याजीवगरलमविद्याकण्ठकृच्छुरी ।

अविद्यालवणस्याऽऽप अविद्याप्रलयार्णवः ॥ ६ ॥

अविद्येति । हे शिष्य अयं बोधसारोऽविद्याजीवगरलम-
विद्या मूलाज्ञानं तदेव जीवो जीवनं तस्य गरलं विषमिव नाशको
भवति, किञ्चायं बोधसारोऽविद्याकण्ठकृच्छुरी=अविद्याऽज्ञा-
नमेव कण्ठस्थानीया तं कृन्तति छेदयतीति स तथाभूता
च्छुरी=एतन्नामक आयुधविशेषनामको भवति, किञ्चायं बोध-

सारोऽविद्यालवणस्याऽविद्याऽज्ञानमेव लवणस्थानीयं तस्याऽऽपो जलमिव नाशकोऽस्ति, किञ्चायं बोधसारोऽविद्याप्रलयार्णवोऽविद्यैव सृष्टिस्थानीया तस्याः प्रलयार्णवः प्रलयकालीनः समुद्र इव नाशकोऽस्ति ॥ ६ ॥

किञ्च ।

अविद्याशैलदम्भोलिरविद्यान्धकशङ्करः ।

अविद्याकंसगोविन्दस्त्वविद्याचण्डचण्डिका ॥ ७ ॥

अविद्येति । हे शिष्य अयं बोधसारो अविद्याशैलदम्भोलिरविद्याऽज्ञानमेव शैलः पर्वतस्तस्य दम्भोलिरशनिरिव नाशकोऽस्ति, किञ्चायं बोधसारोऽविद्यान्धकशङ्करोऽविद्याऽज्ञानमेवान्धकोऽन्धकनामासुरस्तस्य शङ्करः शिव इव नाशकोऽस्ति, किञ्चायं बोधसारोऽविद्याकंसगोविन्दोऽविद्याऽज्ञानमेव कंस औग्रसैनस्तस्य गोविन्दः कृष्ण इव नाशकोऽस्ति, किञ्चायं बोधसारोऽविद्याचण्डचण्डिकाऽविद्याऽज्ञानमेव चण्डश्चण्डनामासुरस्तस्य चण्डिका दुर्गेव नाशकोऽस्ति ॥ ७ ॥

किञ्च ।

अविद्यादाहशीतांशुरविद्याध्वान्तभास्करः ।

तथैव बोधसारोऽयमविद्यास्वप्नजागरः ॥ ८ ॥

इति बोधसारप्रशंसा ॥ ५१ ॥

अविद्येति । हे शिष्य अयं बोधसारोऽविद्यादाहशीतांशुरविद्याऽज्ञानमेव दाहः सन्तापस्तस्य शीतांशुश्चन्द्र इव नाशकोऽस्ति, किञ्चायं बोधसारोऽविद्याध्वान्तभास्करोऽविद्याऽज्ञानमेव ध्वान्तं तमस्तस्य भास्कर इव नाशकोऽस्ति, किञ्चायं

मत्कृतः प्रत्यक्षो बोधसारो बोधसारनामको ग्रन्थोऽविद्यास्व-
प्रजागरोऽविद्यैवाज्ञानमेव स्वप्नः स्वप्नावस्था तस्य जागरो जा-
गृतिरिव निवर्त्तकोऽस्ति, इतः परं पुनः पश्चात्तिकं वक्तव्यमस्ति
न किमपीत्यर्थः ॥ ८ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ
बोधसारप्रशंसाप्रकाश एकपञ्चाशत्तमः ॥ ५१ ॥

अथ बोधसारोपासना ।

एवं बोधसारप्रशंसां निरूप्येदानीं गुर्वादिब्रह्मान्तसर्वपदा-
र्थानामस्मिन्ग्रन्थे समारोपणेनैतद्ग्रन्थावृत्तौ कृतायां चित्तैकाग्र्य-
स्य सिद्धेरेतद्ग्रन्थनाम्नो बोधसारस्य बोधसारपदार्थयोर्जीवब्र-
ह्मणोर्विरुद्धांशं त्यक्त्वा भागत्यागलक्षणया लक्षिते प्रसंगब्रह्मैक्ये
साक्षात्कारज्ञानमुदेतीति मुमुक्षुणां मन्दप्रज्ञानामस्य ग्रन्थस्योपा-
सनं विधातुं बोधसारोपासनाख्यं प्रकरणं नवश्लोकमारभमाण
आह गद्येन ।

अथ बोधसारोपासना ।

अथेति । अथ बोधसारप्रशंसां निरूपणानन्तरं बोधसारो-
पासना बोधसारस्योपासनोपास्तिर्निरूप्यत इति शेषः । तत्रादौ
स्वगुरुत्वं बोधसारे समारोप्य बोधसारपदलक्ष्यं जीवब्रह्मैक्य-
मापि समारोप्योपासनं स्वकृतं शिष्यं प्रत्याययति ।

गुरुर्मे बोधसारोऽयं यतो ज्ञानप्रदो मम ।

शिष्यो मे बोधसारोऽयं यमुद्दिश्य वदाम्यहम् ॥ १ ॥

गुरुरिति । हे शिष्य अयं प्रत्यक्षो बोधसारो बोधसारनाम-
को ग्रन्थो मे मम गुरुर्जीवब्रह्मैक्यविषयकाहंब्रह्मास्मीतिस्वरूपज्ञा-

नोपदेष्टाऽऽचार्योऽस्ति, कुत इत्यत आह यत इति, यतः कार-
 रणान्मम मेऽयं बोधसारो ज्ञानप्रदो ज्ञानस्य जीवब्रह्मैक्य-
 विषयकबोधस्याऽहंब्रह्मास्मीत्याकारस्य प्रवः प्रदाताऽत इति
 योज्यं, लोकेऽपि ज्ञानप्रदातुरेव गुरुत्वमिच्छेः । अयमाशयः—गुरु-
 बोधसारयोरैक्यं विचिन्त्य बोधसारग्रन्थतत्प्रतिपाद्यजीवब्रह्मैक्य-
 योरैक्यं चिन्तनीयमिति, ननु गुरुबोधब्रह्मणामैक्यचिन्तनं भव-
 तु शिष्यं बोधयितुं प्रवृत्तस्य तस्मिन्स्ततो भेदमतीत्या तत्खण्डनं
 स्यादित्याशङ्क्य तत्रापि पूर्वोक्तं चिन्तनाखण्डत्वाय तस्यापि ते-
 न सहैक्यं सम्पाद्यमित्याशयेनाह शिष्य इति, अयं बोधसारो ग्र-
 न्थस्तत्प्रतिपाद्यं जीवब्रह्मैक्यं च मे मम शिष्यश्छात्रोऽस्ति
 कुत इत्यत आह यमिति, यत इत्यनुवर्तनीयं यतः कारणाद-
 ह्यमहम्पदलक्ष्यः प्रत्यगात्मा सन्नपि वक्तृधर्मवाञ्छिदाभासो
 भूत्वाऽयं बोधसारं ग्रन्थं तद्वाच्यं जीवब्रह्मैक्यं चोद्दिश्य बोध्य-
 त्वेन विषयीकृत्य वदामि कथयामि अतः शिष्येऽपि मम बोधसा-
 रग्रन्थत्वं गुरुत्वसहितं तत्प्रतिपाद्यं जीवब्रह्मैक्यं च समारोप्य
 शिष्यग्रन्थब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मनामभिन्नत्वानुसन्धानलक्षणं ध्या-
 नं न खण्ड्यमिति भावः ॥ १ ॥

ननु तर्हि स्वामिप्रतीतौ तत्खण्डना स्यादित्याशङ्क्य तत्रापि
 तत्खण्डनाभावं दर्शयति ।

स्वामी मे बोधसारोऽयं मां पालयति यः सदा ।

सेवको बोधसारो मे मम सेवां करोति यः ॥ २ ॥

स्वामीति । अयं बोधमारो गत्प्रत्यक्षः प्रत्यगभिन्नपरमात्मा
 तत्प्रतिपादको ग्रन्थश्च मे मम स्वामी सेव्योऽस्ति कुत इत्यत
 आह मामिति, यतः कारणाद्यो बोधसारस्तत्प्रतिपाद्यो ब्रह्मा-
 भिन्नप्रत्यगात्मा च मां तदनुसन्धानवन्तं चिदाभासरूपं प्रमा-

तारं स्वसत्ताप्रदानेन सर्वकालं पालयति रक्षां यतः स्वामि-
सेवाकाले तत्प्रतीतौ सखां बोधसारोपास्तिखण्डना न स्यादिति
भावः, ननु तर्हि स्वसेवकप्रतीतौ तादृच्छित्तः स्यादित्याशङ्क्य त-
त्रापि तादृच्छित्त्यभावं सम्भावयति सेवक इति, अयं प्रत्यक्षो बो-
धसारो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मा तत्प्रतिपादको ग्रन्थश्च तदभिन्नो
मे मम मेवको भृत्योऽस्ति कुन इत्यत आह ममेति, यतः कार-
णाद्यो बोधसारो ग्रन्थस्तत्प्रतिपाद्यो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मा च मयं
ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्ममात्रस्य चिदाभासस्य सेवामङ्गीकृतिं भजनं
च वा करोति संपादयति अतः सेवकप्रत्यगभिन्नब्रह्मग्रन्थानामे-
कत्वानुसन्धानलक्षणे ध्याने सति नोपासनाखण्डनं सम्भवतीति
भावः ॥ २ ॥

ननु तर्हि स्वदेशसम्बन्धिसुहृत्प्रतीतौ सा स्यादित्याशङ्क्य
तत्रापि ध्यानविच्छित्त्यभावं दर्शयति ।

सुहृन्मे बोधसारोऽयं सर्वं जानाति मद्गतम् ।

सखा मे बोधसारोऽयं यस्मिन्दृष्टे सुखं मम ॥ ३ ॥

सुहृदिति । अयं प्रत्यक्षो बोधसारो बोधसारनामको ग्रन्थस्त-
त्प्रतिपाद्यं प्रत्यगभिन्नं ब्रह्म च मे मम सुहृत्सम्बन्धेन प्रीतिमा-
न्मय्यस्ति तत्रोपपत्तिमाह सर्वमिति, यतः कारणान्मद्गतं मयि
ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मनि तदभिन्नचिदाभासेऽस्मच्छब्दवाच्ये गतं
विद्यमानं सर्वं समस्तमात्मत्वानात्मत्वेन स्थितमुपयमपि जानाति
वेत्ति सामान्यरूपेणाऽन इति योज्यं पूर्वत्र, अत्र सुहृद्ग्रन्थप्रस-
गभिन्नब्रह्मणां क्रमतो व्युत्क्रमतश्चैक्यानुसन्धाने न ध्यानविच्छि-
त्तिरिति भावः, ननु पित्रे मितृत्वप्रतीतौ तादृच्छेदः स्यादित्या-
शङ्क्य तत्रापि तदभावं दर्शयति सखां, अयं प्रत्यक्षो बोधसारो

बोधसारनामको ग्रन्थो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मा च मे मम सखो-
पकारि मित्रमस्ति तत्रोपपत्तिमाह यस्मिन्निति, यतः कारणाद्य-
स्मिन्बोधसारग्रन्थे तत्प्रतिपाद्ये प्रत्यगभिन्नब्रह्मणि च दृढेऽव-
लोकिते सति मे मम ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्माभिन्नस्य मे चिदाभा-
सस्य सुखमानन्दो भवति अत इति योज्यम्, अत्र च मित्रग्रन्थ-
तत्प्रतिपाद्यप्रत्यगभिन्नब्रह्मणां क्रमव्युक्तमाभ्यामैक्यानुसन्धानेन
नोपास्तिखण्डनेति भावः ॥ ३ ॥

ननु गृहकर्मणि आवश्यके तत्प्रतीत्योपास्तिविच्छेदो भवे-
दित्याशङ्क्य तत्रापि तदभावं साधयति ।

गृहं मे बोधसारोऽयं यत्रैव निवासाम्यहम् ।

आरामो बोधसारो मे विहारो यत्र मामकः ॥ ४ ॥

गृहमिति । अयं प्रत्यक्षो बोधसारो बोधसारनामको ग्रन्थ-
स्तत्प्रतिपाद्यं ब्रह्म च मे मम तदभिन्नत्वं स्वस्मिन्ननुसन्धानवत-
श्चिदाभासस्य गृहं मन्दिरमस्ति तत्रोपपत्तिमाह यत्रैवेति, अहं
ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मत्वं स्वस्मिन्ननुसन्धानश्चिदाभासो यत्रैव बो-
धसारग्रन्थे तत्प्रतिपाद्येऽखण्डे ब्रह्मणि चाभेदेन निवसामि
वासं करोमि यतः कारणादत इति योज्यम्, अत्र च गृहग्रन्थप्रत्य-
गभिन्नब्रह्मणामैक्यानुसन्धानेन नोपास्तिखण्डनेति प्रदर्शितं बोध्यं,
ननु तर्ह्यारामादिप्रतीतौ तद्विच्छेदः स्यादित्याशङ्क्य तत्रापि तद-
विच्छेदं सम्भावयति आरामइति, अयं प्रत्यक्षो बोधसारो ग्रन्थ-
स्तत्प्रतिपाद्यं ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मा च मे मम तदभिन्नत्वानुस-
न्धानवतश्चिदाभासस्याराम उपवनमस्ति तत्रोपपत्तिमाह वि-
हार इति, यतः कारणाद्यत्र बोधसारग्रन्थे तत्प्रतिपाद्येऽखण्डचि-
दात्मनि च मामको मे मम ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मत्वं स्वस्मिन्ननु-

सन्दधतश्चिदाभासस्यायं मामको विहारः क्रीडा भवति अत इति योज्यम्, अत्रारामग्रन्थब्रह्मणामैक्यानुसन्धानेन ध्यानं विच्छिन्नं न स्यादिति भावः ॥ ४ ॥

ननु तर्हि कान्तादिप्रतीतौ तद्विच्छित्तिः स्यादित्याशङ्क्य तत्रापि तदभावं दर्शयति ।

कान्ता मे बोधसारोऽयं यमालिङ्ग्य स्वपाम्यहम् ।

मनो मे बोधसारोऽयं मननं येन जायते ॥ ५ ॥

कान्तेति । अयं प्रत्यक्षो बोधसारो बोधसारनामको ग्रन्थ-
स्तत्प्रतिपाद्यो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मा च मे मम तदभिन्नस्वत्वा-
नुसन्धानवतश्चिदाभासस्य कान्ता सुन्दरी प्रेयसी भार्याऽस्ति त-
त्रोपपत्तिमाह यमिति, यतः कारणादहं ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मा-
ऽभिन्नस्वत्वानुसन्धानश्चिदाभासो यं बोधसारं ग्रन्थं तत्प्रति-
पाद्यं ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मानं चालिङ्ग्य परिरभ्य स्वपामि नि-
द्रामि प्रपञ्चविस्मृतिरूपां निद्रामनुभवामि, अत्र कान्ताग्रन्थतत्प्र-
तिपाद्यब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मनामैक्यानुसन्धानेन नोपासनाविच्छि-
रिति भावः, ननु मनसोऽनुसन्धाने तद्विच्छित्तिः स्यादित्याशङ्क्य
तत्रापि तदभावं सम्भावयति, मन इति, अयं प्रत्यक्षो बोधसा-
रो बोधसारनामको ग्रन्थस्तत्प्रतिपाद्यं प्रत्यगभिन्नं ब्रह्म च मे
मम प्रत्यगभिन्नब्रह्मात्मत्वं स्वस्मिन्ननुसन्धानवतश्चिदाभासस्य
मनः सङ्कल्पात्मकमन्तःकरणमस्ति तत्रोपपत्तिमाह मननमिति,
यतः कारणाद्येन ग्रन्थेन तत्प्रतिपाद्यप्रत्यगभिन्नब्रह्मणां च
मननं युक्तिपूर्वकश्रुतार्थावधारणं जायते भवति अत इति यो-
ज्यम्, अत्र क्रमतो व्युक्रमतश्च मनोग्रन्थप्रत्यगभिन्नब्रह्मणामैक्या-
नुसन्धानेन नोपासनाविच्छेदः स्यादिति भावः ॥ ५ ॥

ननु तर्हि बुद्ध्यनुसन्धाने सा स्यादित्याशङ्क्य तत्रापि तद-
भावं दर्शयति ।

बुद्धिर्मे बोधसारोऽयं परमं बुध्यते यया ।

चित्तं मे बोधसारोऽयं येन चेतामि तत्पदे ॥ ६ ॥

बुद्धिरिति । अयं प्रत्यक्षो बोधमारो बोधमारनामको ग्र-
न्थस्तत्प्रतिपाद्यो ब्रह्माभिन्नप्रत्यागात्मा च मे मम ब्रह्मात्मत्वं
स्वस्मिन्ननुसन्धानवतोऽस्मच्छब्दवाच्यचिदाभासस्य बुद्धिर्निश्च-
यात्मकमन्तःकरणमस्ति तत्रोपपत्तिमाह परममिति, यतः कार-
णाद्यया ग्रन्थरूपया तत्प्रतिपाद्यब्रह्मात्मैकरूपया च निश्चया-
त्मिकान्तःकरणवृत्त्या परमं कार्यकारणातीतं प्रत्यगभिन्नं ब्रह्म-
चैतन्यं बुध्यते ज्ञायतेऽत इति योज्यम्, अत्र च बुद्धिग्रन्थतत्प्रति-
पाद्यप्रत्यगभिन्नब्रह्मणामैक्यानुसन्धानेन न तद्विच्छेदः स्यादिति
भावः, ननु तर्हि चित्तानुसन्धाने तद्विच्छेदः स्यादित्याशङ्क्य त-
त्रापि तदभावं सम्पादयति चित्तमिति, अयं प्रत्यक्षो बोधमारो
ग्रन्थस्तत्प्रतिपाद्यं प्रत्यगभिन्नब्रह्मचैतन्यं च मे मम प्रत्यगभि-
न्नब्रह्ममात्रत्वं स्वस्मिन्ननुसन्धानवतोऽस्मच्छब्दवाच्यस्य चिदाभा-
सस्य चित्तं ब्रह्माभिन्नप्रत्यागात्मचैतन्यानुसन्धानकर्तृन्तःकरणम-
स्ति तत्रोपपत्तिमाह यतः कारणाद्येन बोधसारेण ग्रन्थेन तत्प्र-
तिपाद्यप्रत्यगभिन्नब्रह्मणा च तदनुसन्धानवताऽन्तःकरणेन चा-
ऽहं प्रत्यगभिन्नब्रह्मत्वं स्वस्मिन्ननुसन्धानवांश्चिदाभासोऽस्मच्छ-
ब्दवाच्यस्तत्पदे प्रत्यगभिन्नब्रह्माणं चेतामि अनुसन्धानवान् भवा-
मि अत इति योज्यम्, अत्रापि चित्तग्रन्थप्रत्यगभिन्नब्रह्मणामैक्या-
नुसन्धानेन नोपासनाविच्छित्तिः स्यादिति भावः ॥ ६ ॥

ननु तर्हि हङ्कारानुसन्धाने तद्विच्छित्तिः स्यादित्याशङ्क्याह ।

अहङ्कारो बोधसारो बोधसारोऽहमेव हि ।

शरीरं बोधसारो मे ममता यत्र भूयसी ॥ ७ ॥

अहङ्कार इति । अयं प्रत्यक्परोक्षत्वरहितो बोधमारो ग्रन्थ-
स्तत्प्रतिपाद्यो ब्रह्माभिन्नः प्रत्यगात्मा चाऽहङ्कारः शरीरत्रयेऽहं
प्रत्ययवान्साधिष्ठानबुद्धिस्थचिदाभासोऽस्ति, किञ्चाऽहमेव सा
धिष्ठानबुद्धिस्थचिदाभास एव बोधसारग्रन्थस्तत्प्रतिपाद्यो ब्र-
ह्माभिन्नः प्रत्यगात्मा चाऽस्ति हि प्रसिद्धं ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्म-
चिदाभासयोरैक्यं ज्ञानिष्विति भावः । इदमत्र महावाक्यं ज्ञेयम-
हङ्कारग्रन्थतत्प्रतिपाद्यप्रत्यगभिन्नब्रह्मणामभिन्नत्वानुसन्धानरूपं
ध्यानमत्र विहितमिति भावः, ननु शरीरत्रयप्रतीतौ तद्विषयका-
हमः कथं बोधमारग्रन्थतत्प्रतिपाद्यप्रत्यगभिन्नब्रह्मभ्यां सहैक्यं
सम्भावयमित्याशङ्क्य शरीरस्यापि ताभ्यां सहैक्यानुसन्धानं वि-
धत्ते शरीरमिति, अयं बोधसारः प्रत्यक्षो बोधसारनामको ग्रन्थः
प्रत्यगभिन्नं ब्रह्मचैतन्यं च मे मम ब्रह्मात्मत्वं स्वस्मिन्ननुसन्धानव-
तश्चिदाभासस्येत्यर्थः, शरीरं स्थूलसूक्ष्मकारणारूपं देहतयम-
स्ति न तु बोधसारात्तत्पृथगस्तीत्यर्थः, तत्रोपपत्तिमाह ममतेति,
यतः कारणं यत्र बोधसारनाम्नि ग्रन्थे तत्प्रतिपाद्ये प्रत्यगभि-
न्ने ब्रह्मणि च मे प्रत्यगभिन्नब्रह्मत्वं स्वस्मिन्ननुसन्धतश्चिदा-
भासस्य मम ममता मदीयत्वबुद्धिरज्ञानावस्थायां देह इव भू-
यस्युत्कृष्टाऽस्ति अत्र इति योज्यम्, अत्र च बोधसारग्रन्थतत्प्र-
तिपाद्यब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मदेहानामभेदानुसन्धानेनाहमो ब्रह्मा-
भिन्नप्रत्यगात्मग्रन्थाभ्यां सहैक्यमनुसन्धातुं शक्यमिति भावः ॥७॥

इदानीं प्राणप्रतीतावापि तत्सम्भावयति ।

प्राणो मे बोधसारोऽयं ममता यत्र भूयसी ।

जीवो मे बोधसारोऽयं येन जीवाम्यहं सदा ॥ ८ ॥

प्राण इति । अयं बोधसारः प्रत्यक्षो बोधसारो ग्रन्थस्तत्प्र-
तिपाद्यो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मा च मे मम ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मत्वं
स्वस्मिन्ननुसन्दधतश्चिदाभासस्य प्राणो जीवनोपाधिः प्राण-
नामको वायुरस्ति तत्रोपपत्तिमाह यत इति, यतः करणाद्
सौ बोधसारो ग्रन्थस्तत्प्रतिपाद्यो ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मा च मम
मे ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मत्वं स्वस्मिन्ननुसन्दधतश्चिदाभासस्य प्रिय-
तरोऽतिशयेन प्रियोऽस्मि अत इति योज्यम्, अत्रापि प्राणग्र-
न्थप्रत्यगभिन्नब्रह्मणामभेदानुसन्धानेन नोपासनाक्षतिरिति भा-
वः, जीवप्रतीतावपि तदविच्छेदं दर्शयति जीव इति, अयं प्र-
त्यक्षो बोधसारो बोधसारनामको ग्रन्थस्तत्प्रतिपाद्यो ब्रह्माभिन्न-
प्रत्यगात्मा च मे मम ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मत्वं स्वस्मिन्ननुसन्दध-
तोऽहम्पदाद्यस्य चिदाभासस्य जीवो देही जीवनमित्यर्थः,
अस्ति तत्रोपपत्तिमाह येनेति, अहं प्रत्यगभिन्नब्रह्मत्वं स्वस्मिन्ननु-
सन्धानश्चिदाभासः सदा सर्वकालं येन बोधसारग्रन्थेन तत्प्र-
तिपाद्यब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मना च जीवामि प्राणान्धारयामि अत
इति योज्यम्, अत्र च ग्रन्थजीवब्रह्मणामैक्यानुसन्धानेन नोपास-
नाहानिरिति भावः ॥ ८ ॥

ईश्वरप्रतीतौ चोपासनाविच्छेदाभावं सम्भावयति ।

ईश्वरो बोधसारो मे यतो मुक्तिप्रदो मम ।

बोधसारः परं ब्रह्म बोधसारात्परं नहि ॥ ९ ॥

इति श्रीनरहरिकृतौ बोधसारे बोधसारोपासनं द्विप-
ञ्चाशत्तमम् ॥ ५२ ॥

ईश्वर इति । अयं प्रत्यक्षो बोधसारो ग्रन्थस्तत्प्रतिपाद्यो

ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मा च मे मम ब्रह्माभिन्नप्रत्यगात्मत्वं स्वस्मिन्ननु-
 न्धानवतोऽहम्पदवाच्यचिदाभासस्येत्यर्थः, ईश्वर उपास्योऽस्ति
 तत्रोपपत्तिमाह यत इति, यतः काणादयं बोधसारो ग्रन्थस्त-
 त्प्रतिपाद्यं प्रत्यगभिन्नं ब्रह्म च मम मे प्रत्यगभिन्नब्रह्मत्वं स्वस्मि-
 न्ननुसन्धानवतश्चिदाभासस्येत्यर्थः, मुक्तिप्रदो मुक्तिं मोक्षं प्रद-
 दाति समर्पयतीति स तथाविधोऽस्ति अत इति योज्यम्, अत्र
 ग्रन्थेश्वरब्रह्मणामभेदानुसन्धाने नोपासनाक्षतिरिति भावः, ब्रह्मप्र-
 सीतावपि तदविच्छेदं दर्शयति बोधसार इति, परं कार्य
 कारणातीतं ब्रह्म देशकालवस्तुकृतपरिच्छेदशून्यं वस्तु बोधसा-
 रो बोधसारनामको ग्रन्थ एवास्ति अतो बोधसाराद्ग्रन्थात्तत्प्र-
 तिपाद्यात्मवस्तुनश्च परमन्यत्किमपि वस्तु नास्ति हि प्रसिद्धमेत-
 न्मम, अत्रेदमाकूतम्—उपासनात्रैविध्यमुत्तमं मध्यममधमं चेति भे-
 दाद्, उत्तमं च गुर्वादीश्वरान्तोक्तपदार्थानामस्य ग्रन्थस्य चैतद्ग्र-
 न्थप्रतिपाद्यविषयभूते जीवब्रह्मैक्ये समारोपणेन निरन्तरं जीवब्र-
 ह्मैक्यमात्रचिन्तनं, मध्यमं च गुर्वादीश्वरान्तपदार्थानामेतद्ग्रन्थप्र-
 तिपाद्यप्रत्यगभिन्नब्रह्मणश्चैतस्मिन्बोधसारे ग्रन्थे समारोपणेनैत-
 द्ग्रन्थमात्रत्वानुसन्धानं निरन्तरम्, अधमं च गुर्वादीश्वरान्तपदार्थ-
 जात एतद्ग्रन्थस्य तत्प्रतिपाद्यप्रत्यगभिन्नब्रह्मणश्च निरन्तरमनुस-
 न्धानम्, एतेषु च क्रमादुत्तमादयोऽधिक्रियन्ते तेषां च यथाधिका-
 रमुपासने कृते जीवब्रह्मैक्यापरोक्षज्ञानप्राप्त्या मुक्तिर्भवतीति ॥९॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचितायां बोधसारार्थदीप्तौ
 बोधसारोपासनार्थकाशो द्विपञ्चाशत्तमः ॥ ५२ ॥

एवं ग्रन्थं परिसमाप्येदानीमस्य प्रामाण्यसिद्धये पद्येनाह ।

उपनिषदि बने ये पुष्पिता मन्त्रवृक्षाः

सुरभिकुसुममेषामेकमेकं विविच्य ।

समरसपदलब्धै वाङ्मयैरेवपुष्पै-

नरहरिसुधियैतत्पूजितं बोधलिङ्गम् ॥ १ ॥

उपनिषदीति । हे शिष्य ये प्रसिद्धा वेदान्तेषूपनिषदि
उप समीपे निषण्णं श्रेयो मोक्षलक्षणं यस्यां सोपनिषत्तस्यां त-
द्रूपे वनेऽरण्ये सम्भजनीये देश इत्यर्थः, आविष्टलिङ्गेन विशेष-
णविशेष्यभावः, मन्त्रवृक्षा मन्त्राः 'सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्मे'त्याद्या
वृक्षा इव वृक्षा द्रुमाः सर्वाज्ञानतत्कार्यप्रपञ्चवृक्षकत्वादित्य-
र्थः, पुष्पिताः प्रस्फुटार्थकुसुमिताः सन्ति एषामुक्तानां मत्प्र-
त्यक्षाणामुपनिषद्वनमंस्थितस्फुटार्थकुसुमितमन्त्रवृक्षाणां सुरभि-
ब्रह्मात्मवासनाप्रदत्वेन सुगन्धि एकमेकं प्रत्येकं प्रत्येकं पृथक्पृ-
थक्कुसुगमर्थरूपं पुष्पं विविच्य समूहीकृत्य मया नरहरिसुधिया
न रातीति नरो वैराग्यपूर्वकप्रपञ्चमिध्यात्वानुसन्धानवान् एता-
दृशो यो हरिर्द्वैतनिवृत्त्या स्वशरणागतमुमुक्षुजनदुःखनिवर्तकः
सन्नरहरिर्गुरुस्तस्मिन्सुष्ठु शोभना स्थिरत्वमन्त्रा धीर्बुद्धिनि-
श्चयात्मिकान्तःकरणावृत्तिर्यस्य स तथोक्तस्तेन तद्रूपत्वं प्राप्तेन
मया समरसपदलब्धै समः सदैकरूपो रस आनन्दो यत्र त-
त्तादृशं यत्पदं स्वरूपं तस्य लब्धिः प्राप्तिसंस्तस्यै तदर्थं वाङ्मयैर्वा-
ग्रूपैरेव पुष्पैः कुसुमैरेतन्मत्प्रत्यक्षं बोधलिङ्गं बोधः प्रत्यगभि-
न्नब्रह्मापरोक्षविषयकं ज्ञानं तेनैव लिङ्ग्यते साक्षाक्रियते यत्तथो-
क्तं ब्रह्म पूजितमर्चितमनुसन्धितमित्यर्थः, अतोऽस्य प्रामाण्यमभ्यु-
पेतव्यमिति भावः ॥ १ ॥

इदानीमस्य ग्रन्थस्य श्रेष्ठ्यज्ञानपूर्वमेतत्पठनं विधत्ते ।

बुधजनहितकारी संप्रदायानुसारी

परमसुखनिधानं मोहमुक्तेर्निदानम् ।

नरहरिविहितोयं बोधवृक्षस्य तोऽयं

कुमतिवनकुठारः पठ्यतां बोधसारः ॥ २ ॥

बुधजनेति । बुधजनहितकारी बुधा ज्ञानिनो ये जना लो-
कास्तेषां हितं मोक्षं करोति स तथोक्तः श्रद्धादिसम्पन्नानां मो-
क्षप्रद इत्यर्थः, किञ्च संप्रदायानुसारी संप्रदाय उपदेष्टृपुरुषा-
णां परम्परा तमनुमरतीति स तथोक्तः संप्रदायागत इत्यर्थः,
किञ्च परमसुखनिधानं परमं निरतिशयं यद्गुणशब्दवाच्यं ब्रह्म-
स्वरूपं सुखमानन्दस्तस्य निधानं द्रव्यपूर्णं पात्रमिव पात्रभूतो
ऽस्ति, किञ्च मोहमुक्तेर्मोहान्मूलाज्ञानान्मुक्तिर्मोक्षस्तस्या निदा-
नं मूलकारणं हेतुरित्यर्थः, किञ्च नरहरिविहितो नरहरिर्ब्र-
ह्माभिन्नप्रत्यगात्मस्वरूपो मम गुरुस्तेन विहितो विरचितः, किञ्च
बोधवृक्षस्य बोधः प्रत्यगभिन्नब्रह्मविषयकारोक्षज्ञानं स एव
वृक्षोऽज्ञानतत्कार्यप्रपञ्चयोर्वृक्षकत्वाद्वृक्षस्तस्य तोयं जलमिव
जीवनोपायभूतः, किञ्च कुमतिवनकुठारः कुत्सिता निन्दिता म-
तिर्बुद्धिः संसारासक्तिरूपा सैव वनमरणं तस्या वा वनं सम्भ-
जनविषयः प्रपञ्चस्तस्य कुठारः परशुरिव च्छेदने समर्थः, अयं
प्रत्यक्षो बोधसार एतन्नामको ग्रन्थः पठ्यतामधीयतां मुमुक्षुभि-
रित्यर्थः ॥ २ ॥

एवमेतद्ग्रन्थपाठे मुमुक्षुन्प्रवर्त्येदानीमेतस्येश्वरार्पणासम्भव-
निरूपणेनैव समर्पणं द्योतयति ।

गुरुभिर्दीक्षितानां हि सर्वमेवेश्वरार्पणम् ।

अयं तु बोधसारोऽस्य स्वात्मैव परमेशितुः ॥ ३ ॥

इति श्रीनरहरिविरचितो बोधसारः समाप्तः ॥ ग्रन्थनंख्या १०५२ ॥

गुरुमिरिति । गुरुभिः प्रत्यगभिन्नब्रह्मत्वं महावाक्यद्वारा

बोधयद्भिर्देविकैर्दीक्षितानामुपदिष्टानां पुरुषधौरेयाणां सर्व-
मेव लौकिकं वैदिकं च समस्तमपि कर्मेश्वरार्पणमीश्वरे स-
र्वाधारभूते सर्वनियन्तरि ब्रह्मणि अर्पणं प्रदानमेव भवति हि
प्रसिद्धमेतच्छ्रुतौ स्मृतौ च 'नान्योऽतोस्ति द्रष्टा नान्योतोस्ति
श्रोता नान्योतोस्ति विज्ञाते' आदिश्रुतेः, 'ब्रह्मार्पणं ब्रह्म हवि-
रि'त्यादिस्मृतेश्च । अतोऽयं प्रत्यक्षो बोधसारस्तु बोधसारनाम-
को ग्रन्थस्तुपदेनास्य ग्रन्थस्यान्यसमस्तग्रन्थेभ्यो विलक्षणत्वं
सूचितं, परमेशितुः परमः कार्यकारणातीत ईशितेश्वरो ब्रह्मा-
भिन्नप्रत्यगात्मा तस्य बोधसाररूपत्वसामान्यादुभयोरपीत्यर्थः,
अस्य ज्ञानिनां प्रत्यक्षत्वेनानुभूयमानस्यात्मनः स्वात्मैव स्वस्व
रूपमेवास्ति अतः समर्पकस्य समर्प्यस्य च समर्पणस्यापि अ-
सम्भवात्समर्पणं न सम्भवतीत्येवं निश्चय एवात्र समर्पणं ना-
न्यदिति भावः ॥ ३ ॥

नरहरिपदसेवालब्धविज्ञानसारो

बुधजनहितकृत्यै बोधसारार्थदीप्तिम् ।

बुधदिनकरसाहो मुक्तये सज्जनाना

मकृत जनशरण्यस्तेन तृप्यात्परात्मा ॥ १ ॥

सन्तः कृपालवस्तज्ज्ञाः समन्तु मम साहसम् ।

स्वाधिकारमदृष्ट्वैव यदुक्तं क्षमिणो हि ते ॥ २ ॥

शाके गजत्रिमुनिभूमिमिते तु वर्षे ।

रामाद्रिनागशशिह्वमिते तपस्ये ।

पक्षे सिते सुतशशाङ्कतिथौ श्वारे

व्याख्या समाप्तिमगमद्विबुधैकवन्धा ॥ ३ ॥

बोधसारार्थदीप्त्याख्या व्याख्येयं भावबोधिनी ।

दिवाकरेण रचिता नरसिंहप्रसादतः ॥ ४ ॥

इति श्रीनरहरिशिष्यदिवाकरविरचिता बोधसारार्थदीप्त्याख्या

टीका समाप्ता ॥ ग्रन्थसङ्ख्या १२००० ॥

0 23

c 7

○ 2

03

20

0 3

3

○ 2

02

02

2

6

6112

1215

- 21 -

189

11

15

-12-

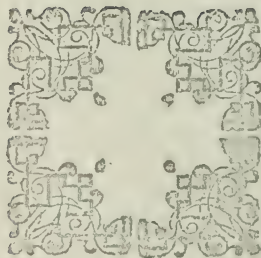
12

पातञ्जलदर्शनम् । श्रीरामानन्दयतिकृतमणिप्रभाऽऽख्यवृत्तिः स०	१	१
व्याकरणमिताक्षरा । श्रीमदन्नभट्टप्रणीता खण्डानि	६	६
रत्नमञ्जरी । व्यङ्ग्यार्थकौमुद्या प्रकाशेन च सहिता ख०	३	३
भेदधिकारः व्याख्यासहितः श्रीमदप्ययदीक्षितकृत उपक्रमप-		
राक्रमसहितः खण्डे	२	२
बोधसारो नरहरिकृतः तच्छिष्यदिवाकरकृतटीकया स० ख०	१०	१०
ब्रह्मसूत्रदीपिका श्रीमच्छङ्करानन्दभगवद्विरचिता ।	२	०
दैवज्ञकामधेनुः अर्थात् प्राचीनज्योतिषग्रन्थः खण्डे	२	०
श्रीमदणुभाष्यम् । श्रीश्रीबलुभाचार्यविरचितम् ।		
गोस्वामिश्रीपुरुषोत्तमजी महाराजविरचितभाष्यप्रकाशाख्य-		
व्याख्या समेतम् खण्डानि	५	५
तत्त्वशेखरः । श्रीभगवद्भोकाचार्यप्रणीतः । तथा-तत्त्वत्रयचुलुक-		
संग्रहः । कुमारवेदान्ताचार्यश्रीमद्वरदगुरुविरचितः ।	१	०

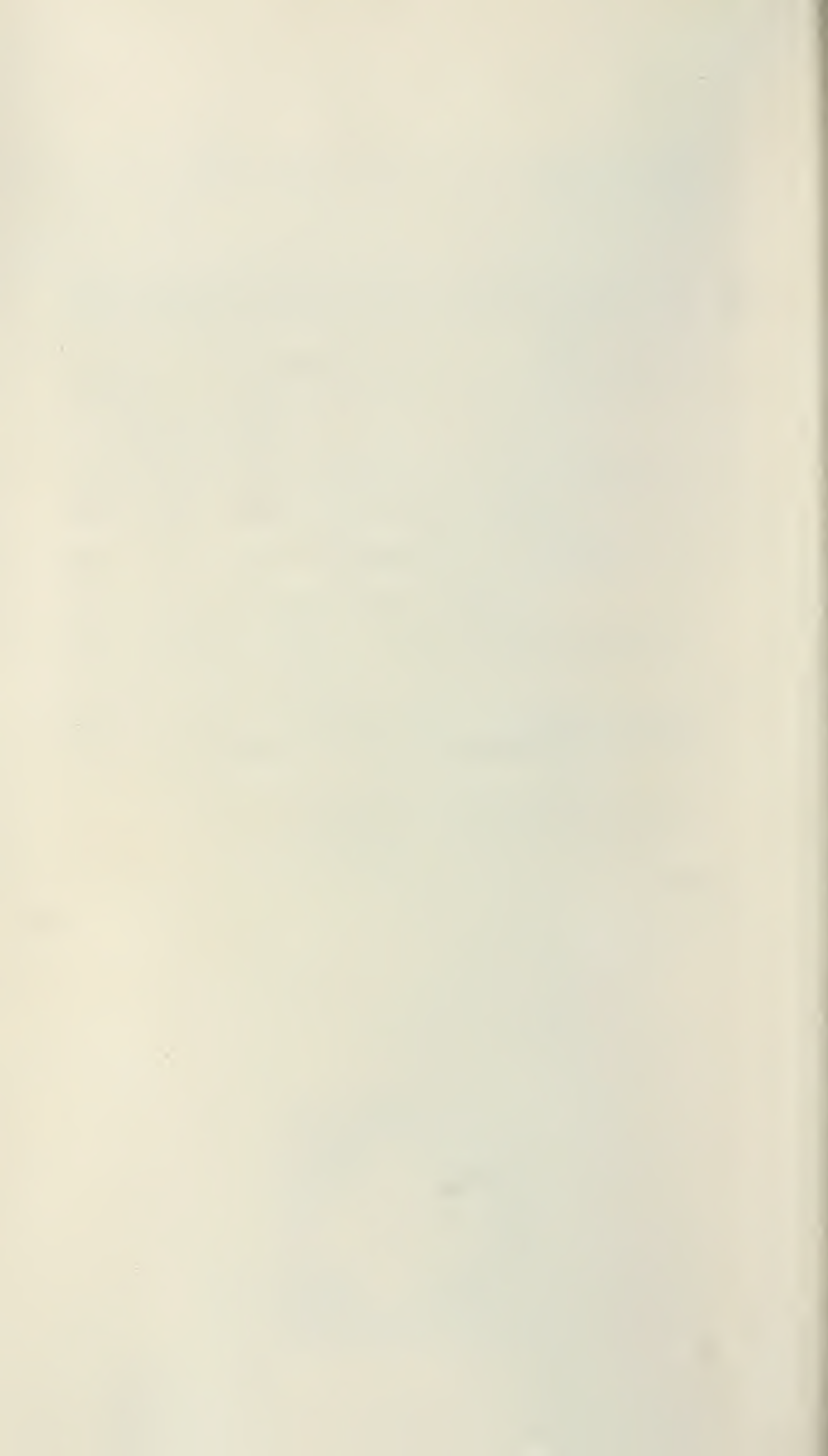
ब्रजभूषण दास और कान्पनी

चांदनीचौक के उत्तर नई सड़क बनारस

B
132
V3N37
1906
pt.2

Narahari, Vedāntācārya
Bodhasāraḥ

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW

D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 08 07 06 001 7